

Miêu Mẽ Trộn Tuyển Liên Manh

Contents

Miêu Mẽ Trộn Tuyển Liên Manh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	37
7. Chương 7	46
8. Chương 8	58
9. Chương 9	68
10. Chương 10	74
11. Chương 11	85
12. Chương 12: Phiên Ngoại Thứ Nhất: Những Câu Chuyện Về K	94
13. Chương 13	103
14. Chương 14	110
15. Chương 15	118
16. Chương 16	126
17. Chương 17	134
18. Chương 18	144
19. Chương 19	149
20. Chương 20	159
21. Chương 21	167
22. Chương 22	177
23. Chương 23	185
24. Chương 24	190
25. Chương 25	194
26. Chương 26	206
27. Chương 27	219
28. Chương 28	228
29. Chương 29	237
30. Chương 30	249
31. Chương 31	260
32. Chương 32	270
33. Chương 33	280
34. Chương 34: Phiên Ngoại Thứ Hai: Những Con Mèo Ở Khu Đông	287
35. Chương 35	295
36. Chương 36	303
37. Chương 37	310
38. Chương 38	319
39. Chương 39	325
40. Chương 40	332
41. Chương 41	339

42. Chương 42	347
43. Chương 43	354
44. Chương 44	362
45. Chương 45	368
46. Chương 46	376
47. Chương 47: Phiên Ngoại Thứ Ba: Phiên Nào Của Tiểu Mễ Tử	383
48. Chương 48	391
49. Chương 49	398
50. Chương 50	405
51. Chương 51	411
52. Chương 52	419
53. Chương 53	430
54. Chương 54	438
55. Chương 55: Phiên Ngoại Bốn: Mèo Gafield Và Mèo Xiêm	446
56. Chương 56	450
57. Chương 57	458
58. Chương 58	465
59. Chương 59	473
60. Chương 60	478
61. Chương 61	487
62. Chương 62	495
63. Chương 63: Kết	505

Miêu Mễ Trộn Tuyển Liên Mạnh

Giới thiệu

Tên khác: Những Con Mèo Ở Khu Đông Thể loại : đam mỹ, ảo tưởng không gian, dị năng, nhân cách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-me-tran-tuyen-lien-manh>

1. Chương 1

Tử Hữu bị đuổi khỏi nhà đến nay đã được nửa tháng.

Hôm nay, trời mưa không ngớt, bầu trời thăm thẳm đầy sấm chớp. Tử Hữu di dịch thân người mệt mỏi bất kham đến trú dưới một cái thùng rác to bụi bặm bám đầy, lúi sấu một nửa người vào mấy mảnh các-tông có sẵn bên trong để che lấp thân mình.

“A a... Hai ngày nay đều mưa cả”.

Tử Hữu gác đầu lên hai chân trước, tiếng bao tử cầu nhàu kêu loạn trong bụng, không khỏi thở dài, “Khi nào mới dừng lại đây a. Đến ông trời cũng bỏ mặc mình...”

Giọt mưa không có trả lời lại nó, tí tách rơi từng giọt long lanh xuống. Vũng nước trước mặt phản chiếu hình ảnh chính mình trong đó: bộ lông trắng điểm màu trà dính bết trên người, chân trước chân sau đều có vết thương, vùng lông mao phía hông còn bị nhổ trụi, để lộ ra một mảng da.

Tai nhỏ bên phải bị cắn, máu đã khô cứng. Tử Hữu gương đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm vào vũng nước, nhìn thấy hình phản chiếu hiện ra bộ dáng một con mèo đáng thương.

“Này cái bọn mèo chết tiệt!”

Tử Hữu có chút nộ khí, liếm liếm móng vuốt, nhẹ nhẹ nhàng nhàng hất cái đuôi bao lấy thân.

Bất quá chỉ là không cẩn thận đi ngang qua địa bàn đám mèo đó thôi, có cần phải đuổi cùng bắt tận như vậy không? Hơn nữa, cứ nhiên một đám đả thương một đứa, hoàn toàn không khoan không dung mà ra tay! Đến cuối cùng chịu không nổi, không ngừng xin tha mới thoát nạn, mặc dù đó là chuyện bản thân không thể nào chấp nhận được, nhưng nếu không cầu không xin, chắc chắn đã bị bọn chúng giết chết.

Thở dài một hơi, lại hồi tưởng đến quãng thời gian trước đây còn ở trong nhà cùng chủ nhân, sữa tươi còn có thức ăn ngon, mặc dù không phải là rất tốt, nhưng cũng còn giường nhỏ ấm áp a.

Ô ô ô... Nó thật hoài niệm sinh hoạt trước đây.

Tình cảm của con người đích thị không thể tin tưởng! Thật sự không thể tin được. Rõ ràng trước đây mỗi ngày đều cọ cọ xoa xoa, sau đó lại không thèm để ý đến mình. Cuối cùng còn nói là có vật nuôi trong nhà quá nhiều rắc rối, tiêu tốn quá nhiều chi tiêu, rốt cuộc đem nó vứt lại trên cầu. Nếu không có kiên nhẫn thì từ đầu đừng nuôi dưỡng a.

Trong lòng gào thét thế kia, nhưng xuất khẩu ra cũng chỉ meo meo meo mấy tiếng. Trước khi rời khỏi chủ nhân còn xoa xoa đầu nó mà khóc: “Mèo ngoan a, rồi sẽ có người khác đón người, người phải hạnh phúc a!”. Kết quả ngay sau khi quay lưng, đã nhanh chóng lấy điện thoại ra nói chuyện: “Ah! Tôi hiện đang ở khu Đông. Làm gì a? Ném mèo chứ làm gì. Tiếc? Tiếc gì chứ, anh có tiền thì anh mới nuôi được! Ha ha ha, không đùa anh nữa, sao anh có vẻ như không muốn giữ lại chó lớn nhà anh a? Tôi nói với anh này, chó không giống mèo, anh nghĩ anh lạc mất chó nó sẽ một mạch chạy trở về, anh chỉ việc đứng một chỗ mà đợi thôi!...”

Tử Hữu cúi đầu phẩy phẩy lỗ tai nhỏ, nghĩ nghĩ, ta cũng có thể tìm đường về a, chỉ là...

Ngước mắt lên trời, thở dài, ta không cần làm chuyện đó.

Bây giờ nghĩ nghĩ, Tử Hữu bỗng thấy hối tiếc, có chết cũng phải giữ chân chủ nhân a. Mặc kệ mặt mũi với không mặt mũi. Mặc kệ có phẩm giá với không có phẩm giá. Mặc kệ chủ nhân bày ra vẻ mặt ghét bỏ hay là bỏ đói ở nhà. Ít nhất thì nó sẽ không bị đồng loại đuổi chạy khắp nơi, cũng không bị đồng loại truy giết. Lại không cần bồn bệ tránh né chó dữ trên đường. Còn có trên đường cũng sẽ không bị đám nhóc nghịch ngợm bao vây.

Đám trẻ chết tiệt. Lại đi dán keo vào móng nó, sau đó còn gắn rất nhiều hoa giấy đủ màu trên đầu nó, cuối cùng lông mao chỗ móng bị giật đứt. Rất rất đau.

“Ồ...”. Tử Hữu lại thở dài, nhìn lên bầu trời mênh mông, cứ luôn cảm thấy khí lực đều tiêu thất hết...

A... Có lẽ là vì quá đói rồi.

Vùi mặt vào chân trước, Tử Hữu nghĩ muốn ngủ một giấc ngắn, thời tiết ẩm ướt thế này, không biết đi đâu để tìm thức ăn, không cẩn thận lại chạy trúng vào địa bàn của đám mèo khác thì không tốt...

“...Uy...”

“...Ưm?...”. Hình như có ai đang gọi thì phải.

“Này”. Âm thanh vừa gần vừa xa, có chút phiêu phiêu bất định.

“...Uy! Cậu không sao chứ? Uy?”

Ai đó lắc lắc vai nó... Ấy... ta đang ngủ say a, có thể hay không đừng làm phiền ta a... a... Sẽ không phải là một tiểu quỷ nhàm chán đi? Di... Cơ thể dường như mất kiểm soát rồi... Không muốn... Thật không muốn mở mắt ra.

“Này! Tiểu quỷ!!!”

Tiểu quỷ?

Gọi ai? Gọi nó? Người mới là tiểu quỷ, cả nhà người đều là tiểu quỷ!... Không được... Mệt mỏi quá, cả người một chút sức lực cũng không còn...

“...cậu...”

Hả? Nói cái gì? Người kia nói cái gì? Không thể nghe thấy được. Tiếng mưa thật lớn, lớn đến mức cái gì cũng không thể nghe thấy...

Tử Hữu mở mắt ra, một vùng ánh nắng chói sáng lờ ập vào mắt, không khỏi lấy móng vuốt che mắt lại.

“Tỉnh rồi?”

Bên cạnh vang lên một giọng nói trầm trầm mạnh mẽ, còn có một mùi hương vừa giống như mùi nắng mới, vừa giống như... sữa với cá khô?

THỊCH!

Tử Hữu bật vội người dậy, mới phát hiện ra mình đang ở trên một cái bếp lò.

“Hả?...”

Tử Hữu triệt để tỉnh táo, nhìn ngó xung quanh, đầu tiên đập vào mắt là một con hắc miêu với đôi mắt xám nhạt có phần không nhân nhượng mà lại quyết đoán, lông trên cơ thể trông rất sáng, rất trơn, khiến Tử Hữu nhận không được bèn nghĩ đến loài hắc báo.

“Tôi tên là K. Cậu tên gì?”. Hắc miêu nhàn nhã nhấc chân liếm liếm, hỏi.

“Tử.. Tử Hữu...”. Tử Hữu thận trọng đáp lại, cẩn cẩn dực dực, vừa cầu cho mình không gặp trúng đám mèo khác, thế nào vừa cầu xong lại gặp phải?

K nhìn thấy bộ dạng Tử Hữu lộ ra vẻ cảnh giác, đứng lên đi về phía cửa: “Thức ăn để ở trên cửa sổ. Muốn ăn tự đến lấy ăn. Ăn xong liền tìm tôi.”

Sau đó, nhàn nhã phẩy đuôi biến mất sau cửa.

Tử Hữu xác định đằng sau cửa không có cái gì phục kích, mới kín đáo ra khỏi lò sưởi. Lông mao đã khô, cơ thể gần như phục hồi, nhìn gần hơn lại thấy chân trước chân sau đều đã được bó thuốc, ngay cả vùng móng cũng đã cẩn thận băng gạc lên.

Tử Hữu hiếu kì nhìn chăm chăm móng vuốt, lại đưa lên ngửi ngửi... Ừm.. Không phải là hương thơm gì... Liếm liếm khóe miệng, ánh mắt liền rơi xuống thực hạp bên trên cửa sổ, một bên đặt sữa trắng, một bên để vài con cá khô cùng một số thảo mộc.

Này là để ăn cùng với cá khô sao?

Tử Hữu đến gần ngửi ngửi đám thảo mộc một chút, sau đó trở lại nhìn nhìn xung quanh căn phòng một vòng.

Đó là một phòng ngủ thông thường, ở giữa đặt một lò sưởi, bên trên bày một ít trái cây và điều khiển từ xa, tivi đặt ở cuối phòng, cửa tủ tivi đóng lại, nhưng vẫn có thể ngửi thấy từ trong một mùi hương đồng dạng với được cao bó trên người. Phiến cửa sổ bên trên thực hạp đã mở, ngoài trời mưa đã ngừng, chậu cây xanh đặt trên bậu cửa nẩy chồi, chồi xanh thoát nhìn khiến có cảm giác thoải mái. Tử Hữu lại nhìn quanh, cẩn thận ngửi sữa và cá khô, xác định không có vấn đề gì, giấy sau liền bị hấp dẫn mà há lớn miệng nuốt chửng.

“Sách! Cậu có thể ăn một cách lịch sự hơn được không?”

Thanh âm lạnh lùng vang lên từ phía sau, Tử Hữu một bộ dáng râu ướt đầy sữa quay lại, liền thấy một con mèo thuần chủng Ba Tư cao nhả đứng ở cửa, sau lưng xù lên một cái đuôi, hai mắt màu xanh lá nhàn nhạt nhìn chăm chăm vào mình.

Tử Hữu tím mặt xấu hổ.

“Tôi...ách...”

“Quên đi... tôi cũng không mong cậu biết cách cư xử”. Mèo Ba Tư liếc nhìn nó một cái, bỏ qua đám sữa vung vẩy khắp nhà, bỏ qua luôn một mảng lông trước ngực Tử Hữu ướt rượt.

“Tôi tên là Alice”. Mèo Ba Tư giới thiệu tên của mình, “Tên cậu là gì?”

“Tôi tên là Tử Hữu” Tử Hữu nhanh chóng liếm sữa quanh miệng, còn dùng móng vuốt lau lau. “Xin lỗi... cái đó... tôi đói quá!”

“Không cần giải thích”. Alice vẩy vẩy đuôi. “Nếu K đã đưa cậu về nhà thì chúng tôi không có quyền ý kiến. Sau khi ăn xong thì đi xuống lầu”.

“Được”

Tử Hữu gật đầu nhìn theo bộ dáng lạnh lùng của Alice rời khỏi, thở dài, sau đó quay trở lại tiếp tục tấn công cá khô. Cá khô nướng giòn, mềm, hảo mỹ vị, lại không có muối, rất tươi và ngon, khiến cho Tử Hữu nghĩ, chủ nhân ngôi nhà thực sự rất là thấu hiểu mèo a.

Đang mĩ mãn hương thụ mỹ thực, bên ngoài cửa truyền đến lên thanh âm đầy tiểu ý: “Đó là người mới sao? Nguyên lai cũng chỉ là một loài mèo rừng bình thường”

“Nauy... không nên nói chuyện như vậy... sẽ tổn thương đó...”. Đáp lại là một giọng nói nhỏ nhẹ nhàng, cần cần dục dục.

Tử Hữu quay đầu, nhìn thấy trước cửa đứng hai kẻ, một mèo to, một mèo nhỏ. Tiểu miêu có cái đuôi nhỏ

xú, lông mao xám ngắn, thoát nhìn rất ôn thuận, đôi mắt to ngập nước, cẩn thận đứng nép bên cạnh đại miêu.

Mà đại miêu đích xác là một loài mèo rừng Naury, dáng vẻ uy phong, kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn trừng trừng Tử Hữu.

“Uy! Cậu tên là gì”

“Tử Hữu...”. Tử Hữu đã sớm thấy phiền với màn làm quen liên tục của đám mèo nhà này.

“Tên không tệ!”. Mèo Naury chớp mắt, “Tôi tên là Naury, đứa nhỏ này tên là Mễ Tử. Sau này sẽ chỉ giáo nhiều”

Nói rồi, không đợi Tử Hữu mở miệng, liền nhấc móng vuốt vồ vồ Mễ Tử “Đi, tiểu tử.”

“Dạ..”

Mễ Tử nhanh chóng đuổi theo, trước khi đi cũng đối Tử Hữu nhìn, cẩn cẩn dực dực gật gật đầu, rút cuộc cũng chào hỏi xong, còn lễ phép bổ sung: “Cái kia... Ăn xong thì anh xuống lầu dưới nha!”

Tử Hữu miệng cắn nửa con cá khô, trầm mặc không đáp. Hai kẻ một lớn một nhỏ vừa rời cửa không được bao lâu, ngoài cửa lại truyền tới một giọng nói khác. Lần này Tử Hữu trực tiếp ngồi trước cửa ăn cá khô a, đợi đối phương đi tới. Kia cái nhà này, cũng dường quá nhiều mèo rồi đi.

“Xin chào, tiên sinh” Đến từ phía cửa là một con mèo Xiêm màu xám, nhìn qua động tác ưu nhã, thập phần phong độ, giọng nói có chút từ tính, bất quá có phần chậm rãi.

“Xin chào”. Tử Hữu liếm môi, cuối cùng cũng ăn xong con cá, “Tôi tên là Tử Hữu”

“Nguyên lai là Tử Hữu tiên sinh”. Mèo Xiêm hơi cúi đầu, tựa như một người đàn ông lịch thiệp, chỉ thiếu đưa móng vuốt ra bắt lấy lắc lắc. “Tôi tên là La Minh”

“Tôi là Lam Sinh”. Âm thanh bất ngờ vang lên một bên, La Minh tựa hồ như bất mãn, quay đầu lại, nhìn thấy một con Garfield đang ngồi xổm. Garfield lông mao trắng sữa, lông đuôi xù ra thoát nhìn rất thoải mái, Tử Hữu nghĩ đây nhất định là loài tuyệt phối, Garfield giống thuần chủng, mặc dù khuôn mặt nhìn tròn phăng có vẻ ngu ngốc, nhưng đôi mắt sáng lớn trông rất hấp dẫn. Lam Sinh nhàn nhã ngồi bên cạnh La Minh, bỏ qua thái độ khinh khỉnh, đối Tử Hữu chào hỏi, “Sau này thỉnh chỉ giáo nhiều”.

“Sau này thỉnh chỉ giáo nhiều”.

Tử Hữu gật gật đầu. Khóe miệng Lam Sinh cong lên, nhìn qua có vẻ như lúa nào cũng thường trực nét cười trên mặt, gây ra một loại cảm giác ấm áp dễ chịu.

“Dùng bữa xong rồi, thỉnh tiên sinh xuống dưới!”

La Minh đứng lên bước ra cửa, quay đầu lại, “Vây đi trước!”.

Tử Hữu nhìn La Minh rời đi, giọng nói còn vang vọng trong hành lang. Tính ra thì Lam Sinh một điểm lễ phép cũng không có, người khác đang nói chuyện lại xen vào. Tử Hữu có chút hiếu kỳ, tính cách mỗi một kẻ một khác nhau, nhưng cùng chung sống như thế thì có hay không thường ngày tìm cách chống đối nhau? Sau cuối, có một chuyện Tử Hữu không thể không nghĩ đến, cuối cùng thì ai là chủ nhân ngôi nhà này a?

2. Chương 2

Tử Hữu ăn nốt con cá khô cuối cùng, sau đó ngồi tại chỗ liếm lông mình một lần nữa, cho đến khi xác định trước ngực, mặt mũi móng vuốt đều không có dính vụn cá cùng sữa tươi, mới bước nhẹ ra cửa.

Con mèo nào cũng đều đến nhắc nhở nó ăn xong thì xuống dưới nhà, rốt cuộc thì có cái gì dưới đó? Ra khỏi cửa, Tử Hữu nhìn thấy bên ngoài là một hành lang dài, cùng với phòng ngủ đều là kiểu nội thất Nhật Bản. Hành lang như dẫn vào một thế giới khác, một bên là cột đá với lan can gỗ dựng suốt đường đi, một bên là bức tường đá màu xám nhìn có vẻ cũ kỹ, phẳng phất một nét thẳng trầm tang thương. Tử Hữu nhìn lên, trên bức tường đá lạnh lùng cứ cách một đoạn nhỏ lại treo một bức ảnh. Trong mỗi bức ảnh họa hình một người phụ nữ khác nhau, mặc trang phục của thời đại khác nhau, nhưng đều ôm trên tay cùng một con mèo.

Kìa không phải chính là K – con mèo đầu tiên Tử Hữu nhìn thấy sau khi tỉnh dậy sao?

Không phải chứ, một con mèo sao có thể sống qua nhiều thế kỷ như vậy? Tử Hữu lắc lắc đầu, có lẽ là tổ tiên chăng. Nói cách khác, gia đình này chỉ nuôi dưỡng một giống mèo từ trước đến nay? Đây là có bao nhiêu tình yêu với mèo a. Nghĩ đến chủ nhân nhẵn tâm trước kia, Tử Hữu nhin không được có chút ước ao.

Hành lang rất dài, có rất nhiều cửa phòng, đều là cửa gỗ rắn chắc, treo trên đầu cửa là tên chủ nhân căn phòng. Tử Hữu chưa bao giờ nhìn thấy những cái tên đó. Đi hết hành lang là một cầu thang gỗ, hành lang chạy dài nhìn xuống một đại sảnh, trần nhà treo đèn chùm pha lê loại lớn, sàn nhà trải một tấm thảm đỏ thẫm viền vàng, họa tiết có chút phức tạp, bắt quá nhìn vẫn rất thuận mắt.

Tử Hữu tới đầu hành lang, nhìn bậc thang bằng đá, tay vịn bằng gỗ, lan can bằng sắt chạm khắc hoa văn, thập phần cổ kính. Xuống khỏi cầu thang, cả đại sảnh hiện ra trước mắt, cửa lớn hình vòm, mở ra một hành lang khác lát gạch men trắng, trên hành lang lại có một cửa sổ đặt gần mặt đất treo rèm vải dày tránh ánh nắng mặt trời. Một bức tường treo tranh lớn, phía đặt bảo bình trang trí, xung quanh đặt vài chậu cây xanh. Bộ sofa mềm mại rộng dài đặt ở giữa, tivi lớn đặt đối diện đang phát một bản tin tức, âm thanh rất nhỏ. Phía sau ghế sofa, đặt một bể cá lớn, bên trong chứa đầy nước, lấp đèn xanh sáng, có san

hồ và mây con cá nhiệt đới trông rất đẹp mắt. Đằng sau đó nữa, là một cái hàng lang nhỏ cũng dựng đầy cột đá, dẫn đến một không gian khác nhìn như một phòng ăn, có khung cửa sổ đầy màu sắc, một bàn ăn lớn cùng ghế ngồi trông rất thanh lịch, cuối bàn ăn là một cái ghế gỗ đen thoạt nhìn cổ xưa, so với xung quanh dường như tương phản, nhưng lại có cảm giác phẳng phất như nó được làm ra là để đặt ở đó. Trước cửa phòng ăn là một hành lang dẫn đến nhà bếp ở phía đối diện.

Lúc này, trong phòng khách vang lên tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa, một mùi thơm truyền đến, bao tử Tử Hữu lại bắt đầu co thắt...

“Thì ra là một con mèo hay đói ăn a?”

Một giọng nói đầy tiểu ý vang lên, Tử Hữu quay lại, không biết từ đâu đã xuất hiện sáu dung mạo khác nhau, đều là những nam nhân rất đẹp mắt. Tử Hữu ngạc nhiên, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

“Như thế nào? Choáng váng?”

Giọng nói vẫn mang đầy tiểu ý, Tử Hữu cảm thấy có chút quen thuộc, hình như bản thân đã nghe qua.

“Nauy.. như vậy là không được...”. Bên cạnh, một chàng trai bộ dáng nhỏ nhắn khẽ kéo ống tay áo nam nhân kia, nhỏ giọng nói, “Nếu như anh ấy không biết, sẽ dọa đến anh ấy...”

Nauy?

Tử Hữu cảm giác như đã nghe qua cái tên này ở đâu đó thì phải...

Không! Không phải chứ? Nhất định là ảo tưởng đúng không?

Một nam nhân cao to tuấn lãng, suất khí phi phàm, khuôn mặt cường liệt nhìn qua tưởng như tùy thời đều có thể tìm lấy một người nào đó để hành hung, mặc sơ mi trắng mở nút, ngoài khoác áo đen, một tay nhét trong túi quần tây, một tay cầm điếu thuốc. Hai mắt nam nhân sắc bén liếc nhìn Tử Hữu một cái, sau đó ngồi xuống sofa. Một nam nhân khác một thân bạch y cũng đi theo sau, hoàn toàn không nhìn đến Tử Hữu, trực tiếp ngồi cạnh hắc y nhân. Tử Hữu nhìn hẩn một chút, nhận ra người này có khuôn mặt tuấn mỹ, tinh trí, mái tóc dài cột phía sau đầu, đuôi tóc thả sau lưng, cảm giác rất nghệ sĩ. Trách không được ngôi nhà này bày trí thật nghệ thuật.

Nguyên lai là vì chủ nhân mang thiên tính nghệ thuật a. Nhìn tứ phía, Tử Hữu bỗng nghĩ, nói không chừng còn có rất nhiều tiền...

“Uy! Phát giác cái gì?” Nam nhân mang giọng nói đầy tiểu ý kia một mực muốn nói chuyện, đi đến ngồi xổm trước mặt Tử Hữu, gơ tay lắc lắc: “Nhận ra tôi không?”

“Meo...” Tử Hữu kêu lên một tiếng, trong lòng không khỏi hoang mang. Nhận ra? Cậu nhận ra hẳn?

” Sách.” Nam nhân kia đưa tay ra chụp lấy cổ Tử Hữu đưa lên: “Tôi là Naury a! Naury Cát Lâm”

Cái gì?

Tử Hữu trừng mắt, hoang mang “meo meo “ mấy tiếng.

“Thật là phiền mà!” Nam tử tên Naury buông Tử Hữu ra, có chút buồn bực nhìn về hắc y nhân nọ: “Tôi nói, cái quái gì lại đem một con mèo về? Thật là phiền.”

” Nói không chừng một hồi kìm chế không được sẽ liên tục kêu meo meo”. Nam nhân kia nhú mày, nghĩ lại bổ sung thêm, “Cũng có khi trực tiếp bị dọa đến chết luôn đi”

Hắc y nhân bị hỏi cũng không thèm quan tâm, mắt đắm đắm nhìn vào tivi, cũng không thèm để ý đến phía bên này một cái.

“Naury...” thiếu niên bên cạnh tóm lấy y phục Naury, hai con mắt ngập nước, nhìn qua thập phần đáng thương. Bất quá Naury không thèm để ý, một tay cốc lên trán y, “Anh đã nói bao nhiêu lần, muốn nói chuyện thì cứ nói, cứ ập a ập ứng.”

Thiếu niên bị cốc đầu rụt vai lại, má trắng bệch, giơ tay xoa xoa vầng trán mẩn đỏ, ngồi xồm xuống.

“Cái đó... cái đó... Tôi là Mễ Tử... nhớ không?”

Đang nói, Mễ Tử đột nhiên “phốc” một tiếng, khói bay mù mịt, sau đó không thấy gì nữa. Sau khi khói trắng tiêu tán, trên mặt đất rớt xuống một đồng y phục, mà thiếu niên ban nãy đâu không thấy, lại thấy một con tiểu miêu nhẹ nhàng kêu meo một tiếng.

Tử Hữu mở to hai mắt nhìn, hóa đá tại chỗ...Này... Này ... Này là cái gì nha ma ma ma ma ma ma ma ma ma ma ma ma ma ma ma!!!

Mất thấy Tử Hữu hóa đá, Naury đứng tại chỗ ôm bụng cười to: “Hahaha, Mễ Tử em thì hay quá rồi. Nói anh nhân cơ hội dọa nạt đối phương, trong khi em cứ như vậy không một tiếng động đột nhiên biến thân, rốt cuộc là ai dọa nạt ai a?”

“Em xin lỗi”. Mễ Tử hoảng sợ xua xua móng vuốt hoảng loạn, meo meo mấy tiếng lo lắng.

“Em.. em không có ý gì khác. Em chỉ muốn anh biết rõ...”

Tử Hữu không nói nên lời, đầu óc trống rỗng, đến cuối cùng vẫn không hiểu đã phát sinh chuyện gì.

Nauy cúi xuống nhặt lấy Mề Tử, thân thủ gãi gãi lên bụng, khiến Mề Tử meo meo kêu loạn mấy tiếng, nhìn Tử Hữu mà nói “Tình hình là như thế này, Tôi là Nauy, đây là Mề Tử. Bên này là La Minh, Lam Sinh, đang ngồi bên kia là K cùng Alice”

Lam Sinh nhìn nhìn Tử Hữu, có chút hứng thú, thân thủ tiêu sái đi về phía này chọc chọc: “Ồ... Da thịt cứng ngắc rồi này..”

“Có khi nào con mắt rớt ra ngoài luôn không?”. La Minh cũng ngồi xổm xuống, sờ sờ cằm.

Thủy chung ngồi ở sofa không nói một lời, K lúc này mới chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp nhưng thập phần uy lực, phả ra một ngậm khói, mắt nheo lại, “Tử Hữu, có muốn lưu lại nơi đây hay không là do cậu quyết định. Nếu cậu muốn ở lại, thì cùng thổ thần kí kết ước, sau này có thể như bọn tôi, có thể biến thành người mà bắt đầu một cuộc sống mới.”

“... làm... một... con người?”

“A! Nói chuyện rồi!”. Lam Sinh cười hì hì lấy khuỷu tay huých nhẹ vào La Minh bên cạnh. La Minh nhàu mày, đứng lên thối lui một bước, vỗ vỗ ống tay áo.

Lam Sinh đã sớm quá quen thuộc, cũng không cảm thấy bị xúc phạm, chỉ cười tủm tỉm nhìn nhìn Tử Hữu, “Chúng tôi đều là những kẻ vì hoàn cảnh khác nhau mà lưu lạc, được K đưa về, bây giờ sống ở đây. Nếu cậu muốn đi, có thể đi bất cứ lúc nào!”

Tử Hữu nghiêng đầu nhìn Lam Sinh, lại ngẩng đầu nhìn đám người kia. Mề Tử vẫn trong hình dạng mèo nhỏ ghé vào trên vai Nauy, ngoại trừ Alice trước sau không có bất kì biểu tình gì cùng với K một khuôn mặt lạnh băng như xác chết nằm trong quan tài ra, những người khác thoạt nhìn cũng không giống như ác ý, thậm chí còn có vài phần thân thiện. Cho đến hôm nay, cư nhiên lần đầu tiên gặp được người thân thiện.. không phải... là mèo mới đúng.

“Vì sao lại...”, Tử Hữu có chút không lý giải được, chuyển mắt nhìn sang K. “Vì cái gì... Lại giúp tôi...”

K dụi dụi thuốc, không nói gì, chỉ gác chéo chân, sau đó tiếp tục xem tin tức, bộ dạng như không nghe thấy gì.

Tử Hữu mờ mịt, quay đầu. Lam Sinh ôm lấy nó đặt lại trên cánh tay: “Chuyện chính là như thế này- mỗi ngày như vậy trên đường phố có rất nhiều mèo lưu lạc. K nếu như nhìn thấy liền đem về nhà, tụ hội ở đây. K chỉ cảm thấy muốn làm như vậy thôi. Có lẽ giống như con người nói nói, là có duyên đi!”

Nói tới đây, Lam Sinh mỉm cười. “Phải rồi! Đúng là duyên phận như vậy, cậu nói xem?”

Tử Hữu nghe thế, cúi đầu trầm mặc một hồi, làm một con người sao? Thế nhưng làm một con người sẽ ra sao? Để làm gì? Làm như thế nào? Nó sống dưới kiếp một con mèo bấy lâu, mặc dù đã rất nhiều lần ước ao ghen tị với nhân loại, nhưng.... Là một giấc mơ phải không? Hay đây là hiện thực? Nếu là thật, chỉ cần nó nói nó nguyện ý, là có thể trở thành người được ngay?

Tử Hữu mờ mịt nhìn về phía K lần nữa, K lúc này giống như cảm giác được nó nghĩ gì, nhàn nhạt lên tiếng: “Nếu cậu đồng ý thì lên tiếng...”

“Tôi đồng ý”, Tử Hữu cất tiếng nho nhỏ. Lam Sinh cong lên khoe miệng, Naury bên cạnh nghiêng hai lỗ tai: “Hà?”

“...ý...”

“Nghe không rõ a!”, Naury cong lưng rống to hơn.

“Tôi đồng ý” – Tử Hữu hít sâu một hơi, nhảy xuống sàn nhà lớn tiếng nói: “Nếu như có thể, thỉnh cho tôi lưu lại đây”

Đại sảnh rơi vào một mảng yên tĩnh, Tử Hữu nói xong, chỉ nghe thấy tim mình kịch liệt vang đập.

Im lặng một hồi, Naury ha ha bật cười, nói: “Không tệ! Tôi chính là thích tính tình như thế này!”

Thân sĩ La Minh gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Lam Sinh cũng mỉm cười theo, Mễ Tử thì lại nheo nheo mắt kêu meo meo mấy tiếng, chỉ có Alice vẫn một mặt lãnh đạm lạnh lùng, liếc nhìn Tử Hữu một cái rồi thôi.

Lúc này, K đứng dậy dứt hai tay vào túi quần, đi đến bên cạnh sửa sổ. Dương quang bao bọc lên thân ảnh có những đường cong rắn chắc hữu lực, hấp dẫn mê người, Tử Hữu nhìn đến ngây ngẩn. Sau đó K quay sang, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên một độ cong hoàn hảo, đôi mắt hơi nheo lại.

“Tốt, sáng sớm ngày mai, chúng ta cùng đến viếng miếu thổ địa”.

Như là bị làm cho say mê, hoặc là do bản năng của động vật, mà khi đối mặt với sinh vật cường mạnh hơn chính mình, bản thân sẽ sinh ra cảm giác kính sợ. Tử Hữu cảm thấy ánh mắt mình không thể rời khỏi K, có chút ngơ ngẩn mà gật đầu, máy móc trả lời: “Được!”.

Alice ngồi ở sofa, mắt vẫn nhìn thẳng tivi, nhưng nhãn thần lại trống rỗng, trên khuôn mặt lộ ra tia chán ghét...

3. Chương 3

Sáng hôm sau, thời tiết trong lành, hai ngày mưa liên tiếp cuối cùng cũng chịu tạnh. Trên mặt đường xi-măng thỉnh thoảng lại có một vũng nước mưa đọng lại, bốn trảo thịt mềm mại bước qua, ảnh ngược hiện lên trong vũng nước một cái đuôi lắc lắc dưới ánh dương rực rỡ.

Tử Hữu tỉnh dậy từ sớm, trong lúc mơ màng nghĩ rằng mình đang ở trong một giấc mộng đẹp. Sau đó nhận ra mình vẫn còn ở trong ngôi nhà bày trí nghệ thuật kia, bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác vi diệu.

Ngày hôm nay, nó sẽ thoát khỏi một kiếp con vật... A di đà phật... Amen...

Buổi sáng mùa hè, cho dù mới chỉ là 8 9 giờ, dương quang cũng đã thập phần chói chang. Thương nhân bắt đầu mở cửa kinh doanh, trên đường lớn lanh canh tiếng chuông xe đạp của đám sinh viên. Không một ai chú ý lúc nào thì trên đường lớn đã xuất hiện hai con mèo thông dong bước. Thực ra là trên đường, mèo hoang lúc nào chẳng có, mọi người đã sớm quen, chỉ có những đứa nhỏ được mẹ nắm tay dắt đến nhà trẻ là còn thích thú hướng về phía Tử Hữu nháy mắt vẫy tay.

Tử Hữu hồi tưởng lại chuyện trước đây một lần gặp phải đám tiểu quỷ, trong người không rét mà run, vội vàng tăng nhanh cước bộ, đuổi theo con hắc miêu đang thần nhiên đi phía trước.

K, là tên gọi con hắc miêu kia.

Tử Hữu cẩn cẩn dục dục đi theo phía sau K, vài lần muốn mở miệng ra nói chuyện, lại nghĩ tới bộ dáng lạnh nhạt của người kia, những điều muốn nói ra đều nuốt trở về.

Đi đến một ngã tư lớn, dòng người hối hả băng qua đường sau tín hiệu đèn xanh, thanh âm ồn ào lai tạp, còi xe inh ỏi. Bên trái là một người đàn ông vừa đi vừa nghe điện thoại, bên phải là một người phụ nữ đi giày cao gót thanh thúy bước. Một buổi sáng rất đổi bình thường. Quầy hàng bán điểm tâm bị vây quanh bởi một đám sinh viên. Đám nữ sinh còn đang rôm rả trò chuyện về bộ phim truyền hình nào đó mới chiếu tối hôm qua, đám nam sinh một thân sơ mi trắng, cà vạt cầm trên tay, hai nút để mở, để lộ ra những đường cong tuổi trẻ tươi mới, trên mặt tràn đầy tự tin cười tỏa nắng, có người còn hướng phía bạn bè đùa giỡn, sau đó nhìn thấy đám nữ sinh liền huyết gió trên gheo, khiến đám nữ sinh tỏ ra bất mãn mới tạm hài lòng.

Rẽ trái đi qua một cửa hàng bán phở.

Rẽ phải đi qua một cửa hàng hoa mới mở.

Sau đó rẽ phải, đi qua khỏi một bệnh viện thú cưng, liền thấy một sườn núi nhỏ. Gần đó có một lão nhân đang tản bộ, vận y phục màu đỏ, một bên tay đeo cái túi nhỏ, vừa khéo chứa đủ một cái radio đang phát thanh bản tin sáng. Nhảy lên một bậc đá thạch anh đi tới, vòng qua mặt trên của tiểu công viên, Tử Hữu ngoài ý muốn phát hiện ra nơi này phong cảnh thật đẹp. Nhìn qua lan can bằng sắt, hơn phân nửa phong cảnh thành thị với những tòa nhà cao tầng sừng sững thu vào tầm mắt. Ánh dương soi trên cửa sổ những căn hộ của tòa chung cư cũ kỹ gần đấy, nhìn thấy cả mấy giỏ quần áo cùng đồ dùng hằng ngày bày biện,

khung cảnh phẳng phất như người ta đã sống ở đó rất lâu năm.

“Đến đây”.

K đã đi được một quãng xa, quay đầu nhìn lại, liền thấy tiểu miêu gầy gò đứng trước lan can đang ngơ ngác nhìn ra xa xa.

“Nga!”. Tử Hữu hoàn hồn, nhìn thoáng qua cảnh đẹp trước mắt lần nữa mới quay đầu lại. Sắc nắng hiện lên trong con ngươi rực rỡ, lông mao như khoác lên chiếc áo màu hoàng kim lấp lánh.

K im lặng xoay người đi tiếp, cơ thể nhẹ nhàng nhảy lên một đài phun nước, rồi vòng qua phía sau một ghế gỗ dài đặt gần đó, cuối cùng dừng lại. Tử Hữu đuổi theo bất kịp, lại cảm khái đường đi thật xa thật xa. Đâu đó truyền đến tiếng chuông lạnh lạnh.

Giống như bánh xe số phận bắt đầu chuyển bánh, Tử Hữu đột nhiên thấy khẩn trương trong lòng.

“Thổ thần”.

K ngồi xổm phía sau ghế đỡ, hướng về một bụi cỏ kêu một cái, sau đó ngồi im không nhúc nhích. Tử Hữu tỉ mỉ nhìn, liền phát hiện một ngôi đền nhỏ nằm khuất trong bụi cỏ, mái đền bằng đá, có lẽ nguyên bản mang sắc đỏ, hiện tại đã phai màu không ít.

Tử Hữu hiếu kì đến gần, khịt khịt mũi ngửi xung quanh ngôi đền.

“Đây là hài tử nhà ai a...”

Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên. Tử Hữu bị dọa sợ, vội vàng vàng thối lui, loạng choạng ngã phịch xuống mặt cỏ, không khỏi thê thảm kêu meo meo một tiếng, khiến K ném sang một tia mắt lạnh.

“.....”

Tử Hữu ủy khuất lấy đuôi che mông nhỏ, ô ô ô, đến cả cỏ cây cũng khi dễ mèo con sao?

“Thổ thần, biệt lai vô dạng”. K chuyển đầu nhìn làn khói trắng bốc lên từ trong tiểu miếu. Lát sau, từ trong làn khói biến ra một lão nhân dáng người thấp bé.

“Yêu! Đây không phải là tiểu hắc báo sao.” Thổ thần vuốt vuốt chòm râu bạc, nếp nhăn trên má xô lại, để lộ ra nụ cười hiền lành, “Người nói đúng a, lão đầu ta đã lâu rồi không gặp lại người.”

Đang nói, lại nhác thấy Tử Hữu bên cạnh, bèn hỏi: “Đây là...”

“Xin chào.” Tử Hữu ngồi thẳng dậy, có chút khấn trương nhìn lão đầu, “Tôi là Tử Hữu”.

“Tử Hữu a!” Lão đầu cười cười, “Không tệ không tệ. Là một hảo hài tử.”

Này cũng có thể nhìn ra được?

Tử Hữu trong lòng xôn xao, xoay đầu nhìn K, nhìn thấy trên mặt hắc miêu căn bản nhìn không ra bất cứ điều gì, ần ần lại có chút dọn người.

“Vẫn như quy tắc cũ”. Lời gọn ý nhiều, K thoải mái phẩy đuôi phía sau, nói xong, cũng không để ý đến hai kẻ còn lại, một đường đi thẳng về lại ghế gỗ, vòng qua đài phun nước, không biết đi đâu.

“.....”

Này là sao a? Tử Hữu đột nhiên có cảm giác như mình bị bỏ rơi, vô thức quay đầu lại nhìn lão đầu. Lão đầu tử như đã là thói quen, cẩn thận nhìn Tử Hữu một hồi, sau đó từ phía sau rút ra một mảnh giấy A4.

Tờ giấy từ đâu mà ra nha? Thổ thần cư nhiên cũng dùng giấy A4! Tử Hữu ngơ ngơ ngác ngác nhìn.

“Hài tử! Đến đến!”

Lão đầu một khuôn mặt thần thiên, mở ra mảnh giấy, mặt trên đã viết chi chút văn tự, chỉ nơi đề lục khoản lại bỏ trống.

Lão đầu ha hả cười, sau đó đột nhiên từ phía sau lôi ra một lọ mực đóng dấu, Tử Hữu tự dưng cảm thấy nhin không được quay đầu muốn nôn ra.

“Chỉ cần ấn xuống phía dưới này là được rồi sao?”

Tử Hữu quay lại nhìn thổ thần, đôi mắt lão nhân vẫn một bộ dáng tươi cười.

“Đúng a”. Lão đầu gật gù, đưa tờ giấy đến gần hơn một chút, “Mặt trên này viết những điều khoản khế ước, ngươi cũng nên trước tiên nhìn một chút.”

“...” Tử Hữu cúi đầu nhìn một hồi.

Muội người! Văn tự của nhân loại làm sao mà nó hiểu được.

Lão đầu như là biết nó đang nghĩ gì, liền hiền hòa giải thích, “Này mặt trên chính là ghi những chuyện phải tuân thủ, ta đọc cho người nghe?”

...

Sớm làm như vậy thì có được không!

“Khái khái!”. Lão đầu nghiêm túc đọc một lần, “Điều thứ nhất, không để cho người ngoài biết thân phận thực sự của mình, dĩ nhiên là trừ đi những người có thân phận giống như người.”

“Ân ân”. Tử Hữu gật đầu.

“Điều thứ hai, không biến thân trước mặt con người”

“Điều thứ ba, không gây nguy hại đến an toàn của con người, không có ý đồ phá hoại thế giới con người.”

“Điều thứ tư, kể từ ngày lập khế ước, thường xuyên hướng thổ thần tiến cống.”

“Điều thứ năm, không cùng con người sinh ra ái tình, cũng không cùng con người kết hợp thành đôi”

Lão đầu một bên đọc, một bên hướng Tử Hữu giải thích các điều khoản, chỉ là điều thứ ba không được gây hại đến an toàn của con người, thì có vô số điều khoản nhỏ khác, liệt kê đầy đủ phạm vi những hành vi gây nguy hại đến an toàn của nhân loại, cùng với ý đồ phá hoại cân bằng thế giới loài người.

Tử Hữu mơ hồ nghe lão đầu đọc đến 2 điều lưu ý cuối cùng.

“Chú ý thứ nhất, ngày chủ nhật cuối cùng của mỗi tháng, người kí kết sẽ không biến được thành người.

Chú ý thứ hai, người kí kết trong giai đoạn phát tình, biến thân sẽ không thể kiểm soát.”

Phát...Giai đoạn phát tình?

Tử Hữu động động cái lỗ tai, lão đầu có cần trực tiếp đọc ra như vậy không a...

“Đều minh bạch cả?” Lão đầu buông mảnh giấy A4 ra, đối Tử Hữu một bộ dáng tươi cười.

“Đã minh bạch hết rồi.” Tử Hữu gạt đầu, cảm thấy không có gì đáng kể.

“Tốt”. Lão đầu đẩy lọ mực đến trước mặt Tử Hữu, “Đóng dấu”.

Tử Hữu vươn móng vuốt, tại lọ mực nhẹ nhàng nhún xuống một cái, sau đó giơ cước lên, ngay trên khế ước ấn xuống một điểm.

Đột nhiên nó nghĩ đến một việc.

“Cái kia... Thường xuyên hướng thổ thần tiến cống?...”

Trên khuôn mặt lão đầu xuất hiện ý cười nham hiểm, bàn tay đang đặt trên miêu trảo tại lạc khoản lại tăng thêm chút lực.

Ba—

Dấu ấn miêu trảo định vị rõ ràng trên khế ước, Tử Hữu hóa đá tại chỗ, trơ mắt nhìn khế ước phát ra một trận tia sáng ngân sắc, sau đó tiêu thất ngay trên tay thổ thần. Đồng thời, trên hõm chân trước bên phải của nó hiện ra một ấn ký miêu trảo nho nhỏ.

Này là tình huống gì đây?

Đột nhiên Tử Hữu có cảm giác như mình đang bị tính kế.

Ảo giác? Là ảo giác? Là ảo giác! Nhất định là ảo giác.

“Hắc hắc, tiểu tử, nhớ rằng mỗi tháng đều đến đây trình diện, ta sẽ cho ngươi biết ta muốn cái gì. Mà ngươi...”. Lão đầu thay đổi dáng vẻ tươi cười thân thiện, cư nhiên lộ ra một vẻ mặt hèn mọn, “Mặc kệ là ta nói cái gì, ngươi cũng không được cự tuyệt a!”

.....

Muội ngươi! Nó quả nhiên bị tính kế.

“Được rồi! Không cần phải lộ ra cái biểu tình đó a!” Lão đầu liếc nhìn Tử Hữu, thân thủ khê đẩy đẩy Tử Hữu, “Ngươi hiện tại đã có thể biến thành người, sao không thử đi?”

“Ân... nga....?”

Tử Hữu nhìn xuống cơ thể, chớp mắt mấy cái, lại nhìn lão đầu, “Biến làm sao nha?”

“Sách”. Lão đầu vò vò lỗ tai, khuôn mặt bày ra vẻ nhẩn nhặn không được, “Người chỉ cần nghĩ muốn biến thân thành người trong đầu là được rồi, tự khắc sẽ biến ra được, biến thành cái gì mà không được.”

Tử Hữu đảo mắt một cái, nghĩ rằng biến thành nữ nhân cũng có thể sao?

Đang nghĩ nghĩ, đột nhiên “phốc” một tiếng, bốn bề mù mịt. Tử Hữu bị một trận khói dày đặc làm ho khan, mắt nhanh chóng ứa lệ vì cay, thân thủ che mũi, mau mắn dùng tay cùng chân gạt ra.

Ách?

Tử Hữu khựng lại giữa chừng, có chút cảm giác không thích hợp, hình như có chỗ nào đó không đúng thì phải. Tựa hồ như... vài cọng cỏ mềm cọ cọ lòng bàn tay, chân cùng tay lún vào lớp cỏ tươi, trên người cảm giác được rõ ràng tia gió thổi qua...

Một trận gió thổi tới, khói nhẹ tán đi, Tử Hữu lúc này mới nhìn rõ một bàn tay nối liền với cơ thể chạm trên mặt đất, ngón tay trắng dài thanh mảnh, một bàn tay khác vẫn đang bảo trì tư thế tránh khói mà nắm chặt mũi.

Tử Hữu hoảng hốt sờ sờ chạm chạm, sống mũi cao thẳng, phía trên là vầng trán rộng, phía dưới là hai gò má, còn có khớp hàm, cái cổ...

K đứng phía sau ghé gối nhìn sang, thấy hết một cảnh này: một nam nhân toàn thân xích lỏa nhưng không chút hổ thẹn ngồi trên thảm cỏ, bộ dáng như trúng xuân dược mà sờ nắn toàn thân.

Lần đầu tiên nhìn Tử Hữu trong bộ dáng con người, cơ thể non mềm ngồi trên bãi cỏ xanh thẫm, thoát nhìn mềm mại trắng nõn lại có phần hơi trong suốt, cơ thể hơi gầy yếu, xương thẳng bụng phẳng, vai phải còn in hằn ấn ký miêu tả của kẻ ước, mái tóc ngắn màu trà, thoát nhìn có chút nhu nhược ngây thơ. Đôi mắt to có con ngươi long lanh như ngập nước, phản chiếu mồn một bầu trời xanh thẫm trên cao, cư nhiên khiến người ta hồi tưởng về những đồng thoại xa xưa, cái thời bước trên bãi cát liền nhìn thấy mỹ nhân ngư sau bãi đá...

Tử Hữu không biết K đang lặng lẽ quan sát mình, chỉ mãi mê chìm đắm trong cảm giác chấn kinh vì sự biến hóa vi diệu. Nó... nó có thể đứng lên được không?

Lại nhớ đến tư thế của nhân loại một chút...

Tử Hữu chống hai tay lên thảm cỏ xanh, run rẩy muốn đứng lên, lúc lấy thế có hơi nhòm cao mông. Một bộ dạng xích lỏa cứ như vậy mà đập vào trong mắt, K nhìn một thân trắng nõn trước mặt đến xuất thần...

Ân... Đột nhiên tưởng tượng đến món đậu hũ Nhật Bản vừa ăn trưa hôm qua...

“Uy tiểu tử!”. Người duy nhất bình thường tại chỗ chính là thổ thần đột nhiên ôm cổ Tử Hữu thấp giọng la lên, “Người điên a! Đây là giữa đám đông! Người lại đang không mặc quần áo. Đây là muốn người ta [beep] chú ý sao[beep] hả?”

Tử Hữu mặc dù không biết tiếng còi từ nơi nào thoát ra, bất quá lúc này, hắn cũng cảm giác được nguy cơ rắc rối.

Từ phía sau truyền đến mấy tiếng xôn xao, toàn bộ giác quan thứ sáu liền khởi động, chỉ là, nó chưa kịp quay đầu lại, đã nghe thấy một nữ nhân hét lên thất thanh.

“Ách” – Tử Hữu nhất thời sửng sốt, xong rồi! Có phải hay không sẽ bị cái gì quan bắt đi... cái gì cục? Sau đó bị phán xét... còn có cái gì... chém đầu!

(Thổ thần: người đối với tri thức loài người rất cuộc hiểu biết được bao nhiêu a!!)

Thế nhưng Tử Hữu hoàn toàn chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy bóng dáng thổ thần đâu cả. Mồ hôi lạnh tuôn ra, cả sắc mặt liền tái xanh.

Xong rồi xong rồi, vừa mới biến thành người lại chết yểu.

Nó không muốn chết a.

Đồ bị thịt a! (Thổ thần: tiểu quỷ nhà người không nên học cách nói chuyện kì quái đó!!)

Bỗng nhiên, một cơn đau nhức truyền từ mắt cá chân đến, Tử Hữu kêu lên một tiếng, phốc một tiếng, khối bốc lên cao, trên bãi cỏ hoàn toàn không còn bóng dáng mỹ nam tử xích lôa, chỉ có duy nhất một con tiểu miêu ngồi ngơ ngác.

“Ai nha nha...” Bên kia bãi cỏ, một giọng nữ truyền đến “ Là ta nhìn lầm sao?”

“Nhất định là người nhìn nhầm rồi!”- Một giọng nữ khác hưởng ứng – “Nếu như thật sự có mỹ niên thiếu xích lôa ngồi đó, ta lập tức phi nước đại về nhà lấy máy ảnh nha.” Đang nói, đối phương vỗ vỗ vào bộ ngực “Ta liều mạng già này để chứng kiến a”.

Tử Hữu, K cùng Thổ thần đều quay đầu lại nhìn, thấy trước mắt hai lão bà tóc hoa râm thần nhiên tiêu sái bước đi.

Quác quác..

Một con quạ đen kêu lẫn vào tiếng cười của lão nhân gia, chậm rãi phiêu viễn...

4. Chương 4

Đến khi Tử Hữu cùng K thả miêu cước cước bộ về đến nhà, mọi người đều hưng trí bừng bừng đứng trước cửa mà đợi, ngoại trừ Alice. Dưới ánh nắng mùa hè, Tử Hữu liếc mắt liền thấy bộ dáng tươi cười như hoa nở của Naury, áo khoác rộng mở, lộ ra khuôn ngực trần, bông tai bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời, mái tóc nâu như rắc một lớp mật ong, cả người nhìn qua tinh thần thật phấn chấn.

“Yêu!” Naury chạy đến ôm lấy Tử Hữu mà xoa xoa cái bụng, “ Cậu hiện có hình dạng gì nha?”

“ Là như vậy...”

Tử Hữu meo meo ô một tiếng, mặc dù đích thị là ngôn ngữ loài mèo, bất quá đều là đồng loại, cho nên nghe vẫn hiểu được. Naury liền nắm lấy chân trước của Tử Hữu, đem lông mao nơi hõm chân phải vạch tới vạch lui, quả nhiên nhìn thấy rõ ràng một đạo ấn ký hình miêu trảo lưu lại ở đó.

“Nga! Thành công rồi a!”. Naury buông chân Tử Hữu ra, sau đó vỗ vỗ nhẹ: “Chúc mừng cậu đã trở thành bằng hữu của chúng ta”.

Mẽ Tử cũng cẩn cẩn dục dục từ phía sau Naury mà thò đầu ra, y hôm nay mặc đồng phục, tay ôm cặp sách, nhìn qua như là đi học.

“Hoan... hoan nghênh anh trở về...” Hai má Mẽ Tử ửng hồng, tay sờ sờ đỉnh đầu Tử Hữu, “Sau này thỉnh chỉ giáo nhiều hơn”.

Tử Hữu nhìn nhìn một chút Mẽ Tử, tiểu tử này trước sau luôn cẩn cẩn dục dục, thập phần có hảo cảm, liền meo meo ô một tiếng, hai con mắt híp lại mà cọ cọ bàn tay Mẽ Tử. Mẽ Tử hiển nhiên bị hành động của Tử Hữu làm cho cảm động, hai mắt mở to lập tức lệ hoa tràn mặt, hít hít đầu mũi, nheo nheo con mắt lại như muốn cười.

“Em hiện tại phải đi học, trở về gặp lại anh sau”. Nói xong, liền quyến luyến không rời mà đứng dậy, đi một bước liền bị Naury ôm lấy cánh tay giữ lại.

“Em a! Đồng phục chưa chỉnh tề còn muốn đi đâu!”. Giọng Naury hơi quở trách, nhưng đầy ý cưng chiều, hần vươn tay chỉnh sửa cổ áo cho Mẽ Tử, lại thắt chặt cà-vạt một chút, trái nhìn phải nhìn không còn gì mới vỗ vỗ đầu Mẽ Tử, “Học xong thì điện thoại cho anh, anh đi đón em”

Mẽ Tử hai má thoáng hồng, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, sau đó mới xoay người đi khỏi.

Tử Hữu liếm liếm móng vuốt, ngồi tại chỗ nhìn cậu nhóc ôm cặp xách chạy đi, quay đầu lại, K chẳng biết từ lúc nào đã đi mất, trước cửa nhà chỉ còn lại Nauy, Lam Sinh, cùng thủy chung như cũ vẫn là quý ông lịch lãm La Minh.

Nhìn thấy Tử Hữu quay đầu lại nhìn, Lam Sinh cười cười vẫy tay với hắn, “Tôi nấu cho cậu món gì đó nga?”

La Minh đứng một bên hừ một tiếng, “ Phải biết là trước tiên nên tìm quần áo thích hợp cho cậu ấy chứ?”

“Nga...”. Lam Sinh nháy mắt mấy cái, con ngươi phản chiếu nền trời xanh biếc, mái tóc ngắn nhìn qua có chút tĩa tót, bên miệng vẫn luôn là nụ cười thường trực, tạo cho người đối diện cảm giác giống như có một làn gió xuân nhẹ nhàng thổi tới bên mình.

La Minh coi như bắt được trọng điểm, liếc mắt nhìn Lam Sinh một cái, xoay người vào phòng, “Tử Hữu, cậu đi theo tôi, phòng có nhiều quần áo, cậu thử mấy bộ xem.”

“Cảm ơn anh”. Tử Hữu vội vàng nói cảm ơn, liền chậm cước bộ đuổi theo, Nauy cùng Lam Sinh cũng bước theo vào trong phòng, cổng nhà đóng lại, bên ngoài là một mảnh trời lam sắc đẹp mắt.

Tử Hữu đột nhiên cảm thấy có chút vi diệu. Hôm nay cùng ngày trước đã trở nên bất đồng, cậu hiện tại coi như đang bắt đầu một cuộc sống mới. Bất quá cũng chỉ là cảm giác thoáng qua, cho dù có biến thành người, thì cậu vẫn là chính cậu, sẽ không biến thành Mễ Tử, cũng không biến thành Nauy hay Lam Sinh, cậu là Tử Hữu, trước sau như một cũng chỉ là một Tử Hữu đơn thuần.

....

Bất quá nếu như có thể biến thành ai... Tử Hữu chợt nhìn La Minh cùng căn phòng, trong lòng thầm nghĩ, biến thành ai cũng được, nhưng nhất định không biến thành La Minh. Nguyên lai, La Minh không chỉ có ngoại hình nhìn qua thập phần giống như một quý ông, ngay cả căn phòng của y, hết thảy đồ vật y dùng, so với người khác lại chẳng giống. La Minh một thân tây phục trắng tấp tiêu sái bước vào phòng, trước tiên kéo lên tấm rèm rất nặng che phủ khung cửa sổ hồng sắc để cho dương quang chiếu sáng, liền nhìn thấy trong không khí trôi nổi chút bụi bặm.

Trong nháy mắt, Tử Hữu cảm thấy chính mình như nghe trong xa xưa vắng vắng tiếng xà nhân đang thổi khúc tiêu quý dị, con rắn màu đen ánh bạc đang vượn vèo khiêu vũ.

Trước mặt, bức tường dán giấy đen có sọc ánh kim, thảm trải sàn kiểu Ấn Độ, một chiếc giường lớn kim sắc kiểu dáng KING SIZE khắc đầy hoa văn, trần giường treo một màn sa liềm mỏng nhẹ rũ xuống, trong phòng tràn ngập mùi hương hồng trà phảng phất. Một kệ sách cũ xưa kê sát tường, trên chất đầy một đồng sách sách bìa màu rêu rờ nhìn muốn loạn mắt.

Tử Hữu cẩn thận sờ sờ tấm thảm trải sàn, đột nhiên nghe tiếng La Minh truyền tới – “Chờ một chút”

Tử Hữu cả kinh, ngẩng đầu, liền nhìn thấy con người đen nhánh của La Minh đang nhìn chăm chăm vào mình. Một nửa khuôn mặt đẹp tinh xảo chìm trong bóng tối, mái tóc ngắn đồng dạng một màu đen tuyền cắt ngắn để lộ trán, toát lên một nét đẹp ưu nhã phong độ, một chút sợi tóc nằm loạn cũng không có, ngón tay thon thon mảnh mai nhẹ nhàng đan vào thớ tóc, đã nhìn càng muốn nhìn thêm một chút.

Đang lúc mơ màng không định thần được, lại nghe La Minh lên tiếng: “Trên người cậu không có ve chí lẫn bọ chét gì chứ?”

“...” Tử Hữu nhái theo thanh âm La Minh, trong lòng ngẫm rửa hần tận mấy lần.

“Ha ha ha ha”. Lam Sinh không đúng lúc mà bật cười, tiến thẳng vào phòng La Minh, chọn một chiếc ghế sofa màu đỏ thẫm mềm mại mà ngồi xuống, nhún vai, “ Động vật trên người có bọ chét, không phải là chuyện hết sức bình thường sao?”

“Lam Sinh!” – Hai bàn tay La Minh nắm thành quyền đi tới, Tử Hữu không hề phòng bị mà lặn mấy vòng, một chút kháng nghị cũng không có, chỉ có thể nghe thấy tiếng La Minh thanh tê lực kiệt – “Tôi đã nói nhiều lần rồi, không được tùy tiện tiến vào phòng tôi!!!”

Naury đứng ở cửa chính, không thể giúp đỡ chỉ có thể thở dài bất lực, đành sai bước tiến vào, ngồi xuống một chiếc ghế gỗ kê dưới cửa sổ.

“Tôi nói, cái kiểu này thì chúng ta không thể nào làm chính sự được”

La Minh quay đầu chỉ thẳng vào mặt Naury, mạnh mẽ mà nhắc lại thêm một lần nữa, “ Đừng có bước vào phòng của tôi!”

Bất quá, Naury chỉ ngoáy ngoáy hai lỗ tai, thở ra một hơi dài, sau đó nhìn về phía Tử Hữu bĩu môi: “Sau này cậu sẽ nhìn thấy cảnh này nhiều, này cái thứ... khiết phích đến cường liệt!”

“...” Tử Hữu ngồi tại chỗ, thật sự muốn độn thổ.

La Minh một đường oanh oanh liệt liệt mở y quỹ [tủ quần áo], đó là một cái tủ lớn bằng đàn mộc, chiếm cứ hết một mặt tường, trông có vẻ rất nặng nề, thớ gỗ phẳng phát thứ khí tức uẩn tàng thần bí tích trữ từ xưa, phù điêu chạm khắc tinh xảo, đầu tủ chạm trổ một đóa hoa nhìn qua rất sống động.

Tử Hữu ngồi ở sau lưng La Minh, nhìn thấy trong y quỹ chỉ có sơ mi thuần một màu trắng, âu phục thanh lịch, cà vạt phân ra từng kiểu, quần tây xếp phía dưới, bố cục dễ nhìn, liếc mắt là có thể thấy ngay thứ mình cần.

Bất quá, Tử Hữu trán đổ mồ hôi, quần áo nhìn qua từ kiểu dáng đến màu sắc, căn bản cùng với bộ quần áo La Minh đang mặc không khác một chút nào. Nếu như không chú ý đến, người ta hẳn sẽ tưởng là La Minh quanh năm suốt tháng không có thay đồ a!

Ngĩ nghĩ xong rồi, lại nghe La Minh đột nhiên lại lên tiếng: “Đi? Nguyên lai quần áo của cậu đều là cùng một kiểu dáng a? Tôi còn tưởng là cậu một năm cũng không thêm thay đồ chứ!”

Phốc_____

Thực sự là người có cùng tư tưởng nha.

Nauy bên cạnh run đầu vai mà cười, La Minh hung hăng trừng Lam Sinh một cái, tâm tình kém đến cực điểm, trong lòng thâm nghĩ, đầu Lam Sinh thật không biết là làm bằng thứ gì, biết rõ y có bệnh khiết phích, vậy thì đầu ra chuyện cả năm không thêm thay quần áo mà chỉ mặc mỗi một bộ?

Tử Hữu nhìn nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể hướng La Minh xin lỗi, cậu... ách... thật sự thấy mấy bộ này không hợp a...

La Minh nghe cậu nói, một chút tức giận cũng không có, tâm tình tốt đến mức khóe miệng lộ ra dáng vẻ tươi cười câu dẫn, sờ sờ đầu hắn, “Àn! Nói ra thì, y phục của ta, không phải ai cũng có thể mặc...”

“...” Tử Hữu tiếp theo trong lòng từ đầu tới cuối đem La Minh mà mặt sát thêm mấy lần nữa.

Thế là sau đó, Tử Hữu bắt đầu bị một đám người kéo đi từng phòng mà giới thiệu quần áo. Đây là y phục của Nauy đều là kiểu dáng hiện đại vô cùng thời trang, quần nếu không phải trái một lỗ thì phải cũng một lỗ. Nauy còn đề nghị đem Tử Hữu đi xỏ lỗ tai, Tử Hữu sợ đến mức chết sống mà lắc đầu, lắc đến mức cảm giác cả cái cổ cũng muốn lắc theo. Mà quần áo của Lam Sinh, rất đơn giản lại dễ mặc, thế nhưng khi Tử Hữu biến thành hình người thì cao hơn Lam Sinh một chút, y phục trên dưới mặc chẳng vừa người.

Chỉ còn phòng của Mẹ Tử...

Cả đám đứng trước cửa phòng Mẹ Tử, gương mặt cặp mắt ếch trông vô tội mà nhìn, suy nghĩ một chút, vẫn coi như là thôi đi. Khẳng định không có lấy một bộ thích hợp nha.

Cuối cùng, Tử Hữu bị Nauy kéo đến đứng trước cửa phòng Alice. Cả tầng 3 chỉ có 2 căn phòng, một là phòng của K, hai là phòng của Alice. Đây vách tường trước sau trên dưới đều một màu trắng toát chói mắt, khiến người ta nhớ đến bộ dáng Alice một thân thuần trắng tinh khiết nhưng lại mang khuôn mặt lạnh lùng.

Tùy ý bị lôi vào, Tử Hữu đột nhiên có chút hoảng hốt, trực giác nói cho cậu biết, Alice tựa hồ không hoan nghênh cậu lắm. Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng chắc chắn sẽ bị Alice từ chối...

Đang muốn trốn đi, Alice đã mở cửa phòng ra, đại khái là vừa mới tắm xong, đầu tóc còn ướt rũ nước, một tay y vịn lấy nắm đấm cửa, một tay dùng khăn lau tóc, thân thể thon dài được bao bọc trong áo choàng tắm, cổ mở rộng để lộ ra xương quai xanh tinh xảo, trên khuôn mặt tuần mỹ nhiễm hồng bởi hơi nước nóng.

“ ... ”

Alice im lặng một chút, nhìn thoáng qua Naury, lại nhìn thoáng qua Tử Hữu bị Naury ôm lấy.

“Hey, Alice”, Naury cười hì hì lên tiếng, “ Cậu lấy cho Tử Hữu vài bộ quần áo đi”

“ Ra ngoài không phải sẽ mua được một đồng quần áo sao?”, Alice lên tiếng, thanh âm lạnh đậm.

“Làm sao mà đi ra ngoài mua quần áo được?”, Naury nâng Tử Hữu lên ngang tầm mắt Alice, “ Bắt cậu ta lửa thể mà đi ra ngoài mua quần áo sao?”

Tử Hữu bị Naury đưa lên trước mặt Alice, mắt đối mắt, Tử Hữu có chút khấn trương mà chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng meo meo ô lên mấy tiếng.

“...” Alice lạnh lùng thối lui, cách ra xa một chút, bất quá còn may là hắn không có đóng sầm cửa lại, chỉ là tỏ ý mọi người có thể đi vào.

Phòng của Alice thập phần đơn giản, tường sơn màu trắng bạc hà nhìn qua tươi mát tự nhiên, trước cửa sổ đặt một bình thủy tinh cắm mấy bông hoa có chút giống cúc dại, đóa hoa màu tím, nhỏ nhỏ khả ái.

Naury thả Tử Hữu xuống mặt đất, sàn nhà bằng gỗ mát lạnh thoải mái. Đây thì chủ nào phòng này, bố trí hết tính cách chủ nhân. La Minh chính là theo kiểu cổ kính bất luân bất bại. Lam Sinh hơn phân nửa bố trí theo kiểu phòng cũng như tên chủ, vách tường nhất trí một màu lam, sàn nhà xi măng xám buồn tẻ, không trang trí trưng bày. Phòng của Naury chính là một khối bạch sắc đúng nghĩa, vách tường treo đầy những thứ trang trí kỳ kỳ quái quái, đầu lâu khô, đàn ghi ta, giường ngủ lộn bàn ghế đều là sắt rèn, nhìn qua cảm giác rất nặng nề.

Duy chỉ có phòng của K là chưa từng ghé qua.

Tử Hữu quan sát tứ phía, Naury đã cầm quần áo đưa cho cậu nhìn “ Cậu cùng Alice cao thấp không sai biệt lắm, thấy thế nào?”

Tử Hữu quay đầu, nhìn thấy Naury cầm trên tay một chiếc áo đơn giản màu trắng nhàn nhã, cùng với một cái quần màu vàng cũng nhàn nhã không kém.

“...” Quay đầu nhìn Alice, đối phương đang bận lau khô tóc, không nói một tiếng, đại khái cũng là đồng ý đi?

Thế là Tử Hữu gật đầu, Naury liền cầm quần áo đem vào treo trong phòng tắm, đợi Tử Hữu đi vào thì đóng cửa. Trong đầu Tử Hữu thoáng suy nghĩ đến lời thổ thần nói một chút, chỉ là đơn giản như ăn với ngủ thôi

...

Mới vừa suy nghĩ, liền nghe thành thịch một tiếng, khói mù quen thuộc lại tán ra, Tử Hữu biến thành hình dạng con người.

Bởi vì trước đó không lâu Alice vừa mới tắm ra, nên vẫn còn có hơi nước lảng bẳng trong không khí. Tử Hữu khó nhọc đứng lên, đi lại bằng hai chân vẫn cảm thấy chưa quen, tay cũng chẳng biết nên đặt chỗ nào.

Đối mặt là bức tường có gắn một chiếc gương lớn, Tử Hữu dò dẫm bước sang, lấy tay chà nhẹ lên mặt gương, hơi nước liền đọng dính trên đầu ngón tay, Tử Hữu hiếm khi nhìn một chút, có chút cảm khái, thật sạch.

Ngẩng đầu nhìn lại trong gương, một đầu tóc màu trà, có chút loạn, thoát nhìn đặc biệt thanh tú, con mắt thật to, lông mi thanh dài, cái mũi nhỏ cái miệng cũng nhỏ, lại có cái cằm hơi nhọn. Ngón tay thon dài đang phủ trên mặt gương, chính mình nhìn không được trở mắt ra nhìn, da thịt trắng nõn non mềm bị hơi nước bám lấy, cứ nhiên có chút hư ảo.

“Vẫn tốt chứ hả?”, Bên ngoài, Naury gõ cửa mấy tiếng, cười nói, “Cậu có biết cách mặc quần áo không đó?”

“Biết.. biết mà!” Tử Hữu bị dọa giật mình liền nhảy dựng một cái, cứ nhiên nhìn thấy chính mình trong gương lại ngây dại đi, thật sự là mất mặt mà.

Vội vàng cầm lấy y phục, trên khoác áo dưới mặc quần, sau đó mở cửa ra khỏi phòng tắm.

Ngoài phòng một đám người đang chờ đợi. Naury vừa nhìn thấy liền hút sáo một cái, “Hết sức phù hợp luôn nha! Nhưng mà quần thì hơi dài một chút... ừm, cũng hơi chật hơn một chút”

Alice nghe nói, khóe miệng hơi cong, ý nghĩ bắt mình mà nhìn Tử Hữu

“Trước mắt cậu cứ mặc như này đi, sau sẽ dẫn cậu ra ngoài mua y phục”.

Nay khoanh tay nói, Tử Hữu liền gật đầu, quay sang nhìn Alice một chút: “Cái kia... Alice, cảm ơn...”

“Không cần”. Alice lạnh lùng đáp, “Sau này có mua quần áo mới, quần áo này không mặc thì đốt đi, không cần trả lại cho tôi”.

“...” Tử Hữu nỗ lực duy trì dáng vẻ tươi cười, nhưng trán đã ỉn nhẵn mồ hôi.

Rốt cuộc thì tại làm sao? Tại làm sao nha?

Thấy cậu đáng ghét thì đâu cần đáp ứng cho cậu mượn y phục chứ. Hay là vì muốn trước mặt người khác mà nói câu này?

Cậu rốt cuộc đã làm cái gì để chọc đến hấn chứ!

Phi!

5. Chương 5

Thời gian buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Tử Hữu rời khỏi phòng của Alice, sau đó theo Nauy đến phòng dành cho mình. Căn phòng nằm ở cuối hành lang, chỉ đơn giản có giường gỗ cùng thư trác, vách tường sơn trắng, dưới sàn trải thảm mềm, gọn rộng thoáng mát.

“Cậu cứ ở đây tạm vậy, trước đây nó là phòng chứa đồ này nọ linh tinh” Nauy giải thích, “Muốn bố trí như thế nào, mua cái gì trang trí cái gì tùy ý cậu.”

“Nga” Tử Hữu gật đầu, bước đi có chút cứng nhắc, dáng lưng cũng trông rất kì quái, hệt như chân bị bó bột, hai đầu gối thẳng te, không gập lại được. Lam Sinh nhìn dáng đi của Tử Hữu, cười nói: “Sẽ không ngã đâu, cột sống của người không giống với loài mèo chúng ta, bước bằng hai chân không có vấn đề gì hết, rồi sẽ quen thôi.”

“...” Tử Hữu lại gật đầu, lại cảm thấy khi làm người rồi tầm nhìn thật rộng thật cao, cậu hiện tại có thể thấy được cảnh vật bên ngoài cửa sổ, nếu vẫn đang làm một con mèo, ngẩng đầu lên cũng chỉ thấy được bệ cửa mà thôi.

“Quá giữa trưa sẽ ăn cơm đó, ăn xong tôi sẽ dẫn cậu đi mua sắm.” Nauy vỗ vỗ vai Tử Hữu, “Buổi chiều La Minh cùng Lam Sinh đều có chuyện cần làm, chỉ có tôi là tương đối rảnh.”

Nói xong còn cười hắc hắc một tiếng, khoe miệng lộ ra một chiếc răng nanh nho nhỏ.

“Cảm ơn anh!” Tử Hữu lễ phép gật đầu, sau đó theo đám người xuống dưới lầu. Lam Sinh đi phía trước giới thiệu từng cái một: “Tầng hai gồm có phòng tôi, phòng Mễ Tử, phòng Nauy, bây giờ lại có thêm phòng của cậu. Phía bên phải, tận đầu kia hành lang là phòng nghỉ của khách, là căn phòng đầu tiên cậu ở khi đến đây. Cạnh đó là phòng đọc sách, sách gì cũng đều có, cậu cần thì có thể đến đó đọc.”

Tử Hữu một bên nghe, một bên nhìn nhìn kết cấu căn phòng. Trước đây dưới hình dáng mèo, cho dù ngẩng đầu gãy cả cổ cũng không thể nào nhìn thấy toàn cảnh một căn phòng, hôm nay chỉ cần dịch mắt một chút đã có thể nhìn thấy toàn bộ, hơn nữa... nhìn thấy thật rõ ràng nha! Lại có thể nhìn thấy nhiều màu sắc mà

trước đây chưa từng thấy nữa.

Nguyên lai, tầng hai tầng ba đều xây theo kiểu kiến trúc quây vòng, nhìn về phòng khách phía dưới, cầu thang ở giữa. Tử Hữu lúc này lại phát hiện, những căn phòng kia đều mang theo một phong vị cổ kính của kiến trúc phương Tây.

Lại nhớ đến căn phòng kiểu Nhật mà cậu nghỉ ngơi lúc trước, suy nghĩ lại thì, không đúng... là phong cách Nhật – Tây phương sao?

Nói chung phòng trong nhà này đều rộng, ai thích làm gì thì làm nấy, bố trí thì khiến người ta cảm thấy đến cùng là người thiết kế nhà này muốn tự do đến mức nào? Chung quy lại cũng không có gì để thức thưỡng a...

Sau giờ ăn trưa, Alice về phòng ngủ, như thường lệ đi vào trở ra đều không chào hỏi ai. Trên bàn còn lại một đồng lộn xộn, đều là thức ăn Nauy ra ngoài mua về. Lúc này Lam Sinh đang dọn dẹp một chút rồi chất một đồng rác trước nhà, chờ nhân viên vệ sinh đến thu gom.

K vẫn chưa trở về, nghe Lam Sinh nói, hắn vẫn thường xuyên như vậy, có nhà thì không ở, cơ bản cả ngày đều lang thang bên ngoài, thỉnh thoảng buổi tối cũng không trở về. Tử Hữu trái lại lại thấy như vậy rất giống tính cách của K, cũng không có ý kiến gì. Lam Sinh dọn dẹp tẩy rửa chén bát xong, sau đó thay đồ xỏ giày bước ra cửa, vẫn một bộ dáng khoan thai hờ hững, đầu tóc tùy ý, khóe miệng luôn cong một độ cung thật đẹp mắt.

“Tôi ra ngoài đây.”

Đang nói, phía bên kia La Minh cũng theo tới, cặp da màu đen cầm ngay ngắn trong tay, đầu tóc vuốt chải tỉ mỉ đến một sợi cũng không nằm lệch, trên mặt nằm gọn một cặp kính không vành.

“Đi đường cẩn thận.” Nauy hướng hai người vẫy vẫy tay. Ra đến cửa, Tử Hữu liền nghe thấy tiếng hai người bọn họ nói chuyện.

Lam Sinh cười nói: “Như thế nào? Cùng nhau đi?”

La Minh trước sau như một trưng ra bộ mặt nghiêm túc, rõ ràng mà nhả ra một chữ – “Không”

“... Ai... keo kiệt...”. Lam Sinh ha hả cười, đặt tay lên vai La Minh. Đối phương tựa hồ khóe miệng nhếch lên một cái, vươn hai ngón tay nhéo lên mu bàn tay người nọ đang đặt trên vai mình. Cửa lớn đóng lại sau lưng bọn họ.

“Hai người họ...” Tử Hữu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phải nói là quan hệ tốt hay là không tốt đây?

“Bọn họ trước giờ đều là như vậy!” Nauty nhún nhún vai, “Tôi đến đây sau bọn họ, chỉ ít khi tôi đến đây, bọn họ đã như vậy rồi”

“Thì ra là vậy...” Tử Hữu gật đầu. Nauty nhìn lên đồng hồ, sau đó vỗ vai cậu “Tôi đi tắm rửa thay quần áo, sau đó chúng ta ra ngoài nha!”

“Được!” Tử Hữu đáp, nhìn Nauty bước lên lầu, sau đó tới phòng khách ngồi xuống salon, thở ra một hơi, sau đó... ngẩn người ra.

Ngoại trừ thanh âm dao động buồn tẻ của chiếc đồng hồ cổ xưa ra, còn lại phòng khách đều an an tĩnh tĩnh. Tivi Alice xem lúc này còn chưa tắt, lúc này trên đài đang phát bản tin, phát thanh viên nói năng liến thoắng, phía dưới một hàng chữ phụ đề trắng chạy ngang, Tử Hữu lơ đãng nhìn nhìn, đột nhiên hai con mắt mở to ra.

Hey!

Cậu có thể đọc hiểu!

Hey!

Cậu có thể đọc hiểu chữ viết a!

Nói cái gì cái gì... Khu nam phát hiện một đám mèo có hành vi quái dị, các nhà động vật học hiện tại cảnh báo động vật đang đến mùa động dục, người đi đường phải cẩn thận, nếu như bị chó mèo cào trúng, liền phải lập tức đến bệnh viện chữa trị ngay.

Ngô... Đọc xong, Tử Hữu suy nghĩ một chút, hành vi quái dị? Là hành động gì nha? Đánh nhau sao?

Còn đang phát ngốc ra, Nauty đã từ lầu trên đi xuống, thay một thân y phục nhẹ nhàng khoan khoái, quần short áo T-shirt, trưng ra một bộ mặt tươi cười tỏa nắng, người nhìn đều cảm thấy thật chói lóa.

“Đi thôi!” Nauty quải một cái túi đeo trên vai, lấy ra một cái chìa khóa trong túi mình, thuận tiện lấy thêm một xâu chìa khóa đưa cho Tử Hữu.

“Đây là chìa khóa nhà!”

“Cảm ơn anh!” Tử Hữu vội vàng nhận lấy, cất vào trong túi quần. Ra đến cửa, ánh nắng chói chang, khiến cậu trong nháy mắt có chút hoảng loạn, trên đầu hai cái tai mèo đột nhiên hiện ra.

“Chúng ta trước tiên đi đến tiệm tóc, sau đó... Ê!” Nauty quay đầu lại liền bị Tử Hữu dọa cho nhảy dựng.

Đối phương lại không biết chuyện gì xảy ra, cười toét miệng đi ra ngoài, sau đó bị Naury nắm kéo lại, hai bàn tay đè lên đầu. Bên đường, mấy bà nội trợ đang nói chuyện phiếm, giương mắt nhìn hành động kì cục của hai đại nam nhân, người cao to thể nào lại đi đè đầu người thấp hơn chứ?

Bất quá... người nào cũng thật đẹp trai a.

Mấy bà nội trợ nhìn nhìn một chút, không hện mà cùng lộ ra đôi gò má ửng hồng, đi qua một đoạn rồi vẫn còn len lén quay đầu nhìn thêm chút nữa.

Đợi cho hai lỗ tai mèo của Tử Hữu thu lại, Naury thấp giọng nhắc, “Cậu cẩn thận một chút! Một lát đi trên đường đột nhiên lại lộ ra hai cái lỗ tai, một cái đuôi này nọ, tôi không có cứu được cậu đâu!”

“Cái đó.. tôi xin lỗi.” Tử Hữu sờ sờ đỉnh đầu “Hoàn.. hoàn toàn là do thói quen rồi...”

“Cậu phải nhanh chóng làm quen đi.” Naury cốc đầu Tử Hữu một cái, sau đó để Tử Hữu đứng chờ một mình, bản thân thì đi ra phía sân sau lấy xe.

Xe?

Tử Hữu trừng mắt nhìn Naury chạy xe từ sân sau đến, y còn có xe a... Hảo suất nga...

Naury nhìn qua tựa như một người anh tốt thật đáng tin cậy, như là kiểu “tôi là một “người” không có bất kì chỗ nào thiếu sót, đúng không”? Thật đáng ước ao nga...

Tử Hữu len len thở dài, cúi đầu, gió thổi qua làn tóc trước trán lòa xòa. Naury nói, trước tiên dắt cậu đến tiệm cắt tóc để cắt lại quả đầu một chút, sau đó lại đến cửa hàng mua mấy bộ quần áo, tiếp theo đi đón Mẹ Tử tan học, sau đó sau đó...

Trong lòng im lặng nghe Naury an bài tốt mọi chuyện, Tử Hữu có chút khó mà tin nổi, đây đều là những việc mà người bình thường sẽ làm, cậu là lần đầu tiên, không biết có làm ra chuyện gì sai lầm hay không. Thời điểm còn là mèo, nhiều nhất mỗi ngày sẽ nằm ườn ra mà ngủ, hay là chờ người ra ngắm mây trôi trên trời.

Bởi vì trước mặt lại là ánh mặt trời chói chang, Tử Hữu quay lưng lại né ánh nắng, mặt hướng về ngôi nhà, đột nhiên... kinh ngạc!

Thì ra chỗ cậu ở là như thế này sao? Căn nhà to lớn, cao ba tầng, màu xám trắng, kiến trúc theo kiểu một tòa thành, tường sơn vàng bao bọc xung quanh, trước cửa nhà có một tấm bảng nhỏ ghi “Số 212, K”

...!

K?

Số nhà chỉ đơn giản như vậy? Như vậy cũng được sao? Người đưa thư có thể biết được? Người giao sữa biết chỗ mà giao sữa đến sao? Người giao báo có biết chỗ mà đưa báo tới không? Còn có giáo viên chủ nhiệm muốn đến thăm nhà cũng tìm được địa chỉ mà đến? Người giao thức ăn nhanh cũng có thể mò ra sao?

...

Tử Hữu cảm thấy kể từ khi mình đến nơi này, trong lòng nhìn vào không có một khắc nào không kinh ngạc mơ hồ vô lực, a... Sinh hoạt an nhàn bình thản, hiện tại hoàn toàn biến mất rồi.

Bất quá như thế này cũng tốt... Tử Hữu nhìn số nhà một chút, đây là ngôi nhà của K tiên sinh a. Quả nhiên trong tranh đều là đời trước của K tiên sinh. Bất quá bây giờ chủ nhân ở nơi nào a?

Tin tin!

Tiếng còi xe đột ngột vang lên, dọa Tử Hữu giật mình nhảy dựng, quay đầu, liền nhìn thấy Nauy ngồi trên chiếc xe mô tô màu đỏ bạc như đầu tàu xe lửa, tiếng động cơ phát ra như tiếng dã thú phấn khích gầm rú. Nauy đưa cho Tử Hữu chiếc mũ bảo hiểm, vỗ vỗ yên sau: “Ngồi lên đây!”

“Nga!”. Tử Hữu vịn về leo lên ngồi trên yên xe, đầu đội mũ bảo hiểm, hai tay nắm áo Nauy, có chút khẩn trương.

“Giữ cho chắc nha”. Nauy quay đầu lại, cười nói: “Chúng ta đi ra ngoài, còn có thể ngắm cảnh đó!”

Vừa dứt lời, mô-tô đã phóng vèo ra ngoài, vút đi như gió, rất nhanh đã hòa mình vào trong dòng xe đang qua lại. Hai tay Tử Hữu nắm chặt áo người ngồi trước, vì kinh sợ mà mặt cắt không còn giọt máu, cặp tai mèo từ đỉnh đầu nhanh chóng lú ra, may mắn còn có mũ bảo hiểm che lại, nếu không...

Từ đường nhỏ quẹo vào một sườn núi, đi qua khỏi là một bờ đê chạy dài nối tiếp với bãi cỏ xanh mượt. Dưới sông, mấy con vịt đang chậm rãi bơi qua bơi lại, thỉnh thoảng rút đầu vào trong nước rửa cánh bắt tép, sau đó lại nổi lên từ nơi khác, còn có cả tiểu hài tử thả diều trên bãi cỏ, tiếng cười nói không dứt.

Nauy chạy chậm lại, cho nên Tử Hữu háo hức mà thưởng thức những cảnh tượng trước đây cậu chưa từng nhìn thấy bao giờ. Tòa nhà lớn đứng sừng sững bên kia sông, cầu vồng khoe sắc phía chân trời, trước mắt một mảnh rộng bao la, ngũ nhạn lục sắc rực rỡ hiện ra trước mắt, bất luận là màu nước sông lục bích, ảnh ngược lấp lánh dưới nước, y phục trên người tiểu hài tử tung bay tựa hồ như hồ điệp đang bay lượn, hay là bầu trời trong xanh, phẳng phất muôn vầng mây trắng, đều dung hợp lại thành một bức tranh thật đẹp.

“Đẹp ...thật...” Tử Hữu mở to hai mắt nhìn, vô thức tán thưởng.

“Cái gì?” Na Uy lớn tiếng hỏi lại.

“Đẹp quá!” Tử Hữu gào lên đáp lại. Gó nâng âm thanh kinh ngạc của cậu truyền đến xa xa. Tử Hữu tựa hồ không đã nghiền, nắm lấy cổ áo Na Uy ở phía sau chỗ ngồi nhảy nhót liên hồi: “Đẹp quá đẹp quá đẹp quá a!”

“Nghe thấy rồi!” – Na Uy ha ha cười to. Cái tên này phản ứng cũng thật là đủ thẳng thắn. Nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy những cảnh như thế này, hẳn cũng y như Tử Hữu vậy. Trong lòng tràn ngập hưng phấn không sao diễn tả được, nhiệt huyết tuôn trào, trong đầu như có cái gì đó nổ tung.

Thế giới loài người khi đó trong mắt hắn, là một thế giới rất đẹp, thế nhưng con người lại không biết hưởng thụ. Hoặc là bọn hắn nhìn thế giới bằng con mắt loài mèo đã thành quen, rồi luôn sống trong bầu trời thói quen nho nhỏ ấy. Cũng như Lam Sinh từng nói, con người nhìn cảnh vật này quen rồi, trái lại chúng ta nhìn thấy lại mới mẻ.

Hồi tưởng xong, Na Uy đột nhiên tăng tốc,

Tử Hữu sau này nhất định sẽ dùng đôi mắt của mình nhìn thấy càng nhiều càng nhiều hơn nữa, cũng như hắn, Lam Sinh, La Minh, Alice đã thấy những điều tốt đẹp, cũng thấy được những hắc ám không lường trước được. Thời khắc chần chừ động khi nhìn thấy vẻ đẹp này nếu như mãi mãi có thể tồn tại trong lòng Tử Hữu, thì mặc kệ sau này ra sao, thời gian thay đổi như thế nào, mọi chuyện vẫn đi về phía trước.

...

Từ tiệm cắt tóc đi ra, mái tóc Tử Hữu đã được tỉa tốt lại cho mát mẻ, kiểu tóc ngắn phổ biến, tóc mái đánh hơi, nhẹ nhàng rủ trước trán. Tử Hữu cùng Na Uy cắt kiểu tóc khác nhau. Tóc Na Uy tóc nâu, đỉnh tóc đánh rối, nhìn vô cùng đẹp trai. Gương mặt Tử Hữu lại rất thanh tú, mắt to, lông mi rất dài, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái, đơn giản như học sinh. Kiểu tóc của cậu càng làm nổi bật lên khuôn mặt non nớt nhưng tinh mỹ.

Bởi vì tiệm cắt tóc cách cửa hàng quần áo không xa, Na Uy để xe lại trong bãi, cùng Tử Hữu tản bộ trên đường. Dọc đường đi tự nhiên xuất hiện hai nam nhân phong cách tuyệt nhiên tương phản nhau, hấp dẫn vô số ánh mắt nữ giới, thậm chí có người còn len lén chụp ảnh, chụp xong lại hưng phấn trong khe khẽ mà khoe hình với bạn bè.

Tử Hữu có chút hoảng hốt, không hiểu tại sao luôn cảm giác được một luồng hơi thở hết sức nguy hiểm xung quanh, một đường cậu cứ lăm lăm nhìn trái nhìn phải, nhưng không phát hiện dị thường gì, quay đầu nhìn Na Uy, đối phương hai tay để sau đầu, một mặt thong dong.

Hắn là bản thân cảm giác sai rồi ha..... tử hữu tự mình an ủi, nhưng lại không biết, Na Uy kỳ thực đã sớm dưỡng thành thói quen.

“Quần áo ở đây rất được.” Na Uy dẫn Tử Hữu đến một cửa hàng chuyên bán quần áo nam trên một con đường

nhỏ, bên cạnh còn có một cửa hàng bán thiết bị điện tử. Na Uy nhìn đồng hồ tay một chút, đột nhiên điện thoại trong túi quần reo lên. Hắn móc ra, bấm bấm mấy cái, sau đó khép lại.

“Tử Hữu, hôm nay Mẹ Tử không có hoạt động xã hội, cho nên tan học sớm, cậu ở lại đây đợi một chút, tôi đi đón em ấy cái đã”. Nói xong, Na Uy ngẩng đầu, liền thấy Tử Hữu đang tròn mắt nhìn nhìn chiếc điện thoại trong tay mình.

Sửng sốt một chập, Na Uy bật cười, xoa xoa đầu Tử Hữu, “Coi cái dáng vẻ ao ước của cậu kìa, sau này cậu cũng sẽ có một cái, thứ này không có tổn kém đâu!”

“Vậy sao...” Tử Hữu nháy mắt mấy cái, nhớ lại lời Na Uy mới nói ban nãy, liền hỏi: “Trường học của Mẹ Tử ở nơi nào?”

“Cách nơi này không xa lắm, rất nhanh chúng ta sẽ trở lại ngay, cậu đừng đi loạn nha”. Na Uy như đang nhắc nhở một đứa trẻ, trước nhắc cậu cẩn thận giấu kín lỗ tai, sau đó xoay người bước vội đi.

Tử Hữu đứng bên ngoài nhìn nhìn một chút vật dụng bày trí trong cửa hàng, sau đó thấp thỏm đi vào, bên trong đang phát một bản nhạc nhẹ, ánh sáng nhu hòa chiếu lên tường, dây thần kinh Tử Hữu cũng nổi lỏng đôi chút.

“Hoan nghênh quý khách” Chủ cửa hàng là một nữ nhân, có mái tóc đen cột gọn gàng sau đầu, mặc một chiếc áo T-shirt đơn giản cùng quần short.

Bà chủ nhìn Tử Hữu bước vào cửa hàng, nhìn đến gương mặt tinh xảo của thiếu niên, lại đánh giá quần áo trên người cậu, ừm, quần Jeans áo thun đơn giản mộc mạc.

Tử Hữu lần đầu tiên bị người ta bắt chuyện, có chút hoảng sợ, nhìn nhìn bà chủ một chút, không biết trả lời làm sao.

Người kia vừa nói hoan nghênh quý khách nha... Tử Hữu trưng ra một khuôn mặt khó xử, “Cái kia... không cần khách khí.”

Bà chủ sững sốt một thoáng, sau đó lập tức ha hả cười to “Cậu thật thú vị. Là cố ý nha?”

Tử Hữu bị bà chủ cười đến đỏ ửng hai má, chỉ muốn tìm một cái hố mà nhảy vào trốn một chút, đứng tại chỗ lại không biết phải làm sao, đi không được mà không đi cũng không được.

Ô ô ô... Cậu sẽ không đi đâu, cậu đang chờ Na Uy mà...

“Nè! Cậu muốn mua cái gì nha?” Bà chủ cười xong rồi, có chút hứng thú mà nhìn Tử Hữu

“...”Tử Hữu khấn trương muốn mở miệng, cuối cùng lại sợ mình nói cái gì sai, suy nghĩ một chút, thôi thì vẫn quyết định im lặng không nói.

Bà chủ nhìn thái độ Tử Hữu, nhìn không được muốn cười, lại quan sát cậu thêm một chút, thăm dò: “ Cậu muốn mua quần áo?”

“...” Tử Hữu vội vàng gật đầu.

“Vậy muốn kiểu dáng thế nào?” Bà chủ cười cười đi đến bên cạnh giá áo, rút ra một cái áo sơ mi màu xanh da trời, vải trơn, phía dưới ngực trái vẽ một cái đồ văn, như là hình đóa hoa nở ra từ trong nước, nhìn ra rất thanh nhã.

Tử Hữu nhìn một chút, cảm thấy rất thích, bà chủ liền đưa cái áo cho hắn, “ Thử một chút xem!”

Cách một hồi lại trở ra, bà chủ xoa cằm gật đầu “ Không tệ. Còn cái này thì sao?” Lại rút ra một cái áo sơ mi nữa.

Thế là, bạn trẻ Tử Hữu của chúng ta, dưới sự chỉ huy của nữ chủ nhân cửa hàng, gần như thử hết quần áo có trong cửa hàng.

“Cậu đúng là có vóc dáng của người mẫu nha” Bà chủ cuối cùng cũng cảm thán, nhìn thiếu niên phía trên mặc một chiếc áo POLO cổ bẻ đứng, phía dưới mặc một chiếc quần Jeans, một thân y phục hài hòa, bộ dáng tuy rằng hơi cứng đờ một chút, nhưng nhìn qua cũng anh tuấn không ít.

“...” Cái này thì nói cảm ơn làm sao đây? Tử Hữu suy nghĩ một chút, hướng phía bà chủ nhu thuận mà gật đầu một cái.

Bà chủ nhìn thấy liềm cảm giác nào mình muốn choáng váng, hai má đỏ ửng, hơi thở không thông, máu nóng dâng trào, vội vã dùng hai ngón tay bóp chặt mũi, nhẹ nhàng nói,

“Ta lớn tuổi rồi nha! Người đừng có làm cho bà già như ta mù mắt”

“...” Thế thì phải nói cái gì nha? Tử Hữu phức tạp gãi gãi đầu, chỉ là chưa kịp nói cái gì, bên ngoài đột nhiên truyền tới một thanh âm, như có người đang đập lên cửa kính.

“Uy!” Bà chủ lập tức hóa thân thành nữ ma đầu, như tên bắn mà lao ra ngoài “ Tên khốn nào dám phá cửa hàng nhà bà!”

Bất quá bên ngoài không có ai trả lời lại. Trên đường nhỏ, ba người đàn ông rất cao lớn, đứng cản trở tầm nhìn của đám đông, dưới đất một nam nhân vừa mới rơi xuống trước cửa thờ hốt hển bò lên, lớn tiếng mắng,

“Hiện tại mày chỉ có một mình. Tao xem mày còn có thể trụ được bao lâu!”

Nói xong, liền nhấc tay đánh tới một quyền.

Tử Hữu đứng ở phía sau lưng bà chủ, mở to hai mắt nhìn, chỉ nhìn thấy một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy một quyền nọ, sau đó trở mình quật xuống một cái.

Nam nhân ra quyền kêu thảm một tiếng... sau đó bay vèo ra ngoài.

“Ê ê!” Bên kia có người đi đường kinh hãi thốt lên, nhảy dựng mà né tránh.

“Tiểu tử thói nhà người” Ba người đàn ông mắt thấy anh em ném ra ngoài hết sức nhẹ nhàng, tức giận nghiêng rằng, một người liền hùng hổ lao tới. Từ trong khe hở giữa đám đông, Tử Hữu cuối cùng cũng nhìn thấy người bị vây lại là ai.

...

K?!

Tử Hữu mờ mịt đứng sững tại chỗ? Đó là K sao?

Mái tóc ngắn màu đen nhấp nhô theo từng động tác, áo sơ mi trắng để hở nút, lộ ra vùng da màu đồng. Áo khoác đen đã được cởi ra rồi ném xuống dưới chân, người kia bình tĩnh đón lấy màn công kích của ba kẻ nọ, tiến lên ôm trụ một cánh tay đối phương, dụng sức một chút, đối phương thảm thiết kêu lên một tiếng, cánh tay gãy buông thông xuống.

Thân thể cường tráng suốt khí, gương mặt lộ ra một tia cười tàn nhẫn, tựa hồ có cảm giác thống khoái, ngoài miệng vất một điều thuốc còn đang cháy dở, con ngươi hơi nhếch cao, để lộ một ánh nhìn ngang bướng, lại còn có một chút...

Tử Hữu trong đầu châm chước từ ngữ —— Rung động lòng người.....

Hoàn hồn lại, không đúng không đúng, sao có thể ngây người ở đâu chứ, hiện tại K đang gặp khó khăn nha!

Bốn đánh một! Đám người này thật sự rất hèn hạ.

Nghĩ xong, Tử Hữu vội vàng lao ra khỏi cửa hàng, nhìn quanh một chút, không tìm được vũ khí nào, vậy thì cứ tay không lên đi! Cũng không được.. Sẽ bị đánh hội đồng đến chết đó...

Bên này sầu não không thôi, bên kia đánh đến thống khoái. Trên gương mặt hung hãn lên khuôn mặt khó có lúc hiện lên nét cười, tựa hồ như hắn không phải đang đánh nhau, mà là đang hưởng thụ chuyện gì đó.

“Đó là bạn bè của cậu sao?” Bà chủ cọ cọ Tử Hữu.

“Àn!” Tử Hữu gật đầu, có chút lo lắng, không hề để ý đến bà chủ đang ôm má khẽ thốt lên,

“Oa! Hảo suất nha!” đang nói, lại nhìn Tử Hữu một chút, nghiền ngẫm, “Ta nói, quả nhiên vật hợp theo loài a!”

Tử Hữu còn đang không hiểu, đã thấy K trở mình tránh một cước đá bay một kẻ ra ngoài. Phía sau, trước khi bị ném ra ngoài, người kia đã nhanh tay rút ra một cây chủy thủ, sau đó liền nhào trở vào.

“K!” Tử Hữu kêu to “Cẩn thận phía sau!”

Nghe tiếng cậu hét lên, K cũng không thềm quay người lại, chỉ hơi cúi đầu, sau đó xoay người lại một cái thật suất, giơ lên một chân vừa vịn đá vào xương hàm người kia. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, bà chủ vỗ tay tấ tấ khen ngợi, nói: “Người nọ gãy xương hàm là cái chắc rồi, anh bạn của cậu xuất thủ thật ngoan độc nha!”

Thật sao?

Tử Hữu suy nghĩ một chút, nhìn tình hình, K căn bản là không cần đến hắn giúp. Lợi hại như vậy?

Mà lúc này, K cũng quay đầu nhìn về phía cậu, không nghĩ đến Tử Hữu lại xuất hiện ở nơi này, một bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái cùng y phục vừa vặn, nhìn qua rất khả ái. Trong đầu đột nhiên quay về ngày hôm trước nhìn thấy một thân ảnh xích lô nằm dưới ánh nắng, ánh mắt K hiện lên một tia bất minh, khóe miệng nhẹ nhàng chuyển động phả ra một làn khói, mang theo nét cười tà tà ám mị.

“Wow!” Bà chủ nhin không được lại bóp chặt mũi “ Không được! Thanh niên ngày nay! Lực sát thương thật lớn a!”

Trong bốn người kia, hết ba người đã co quắp nằm trên mặt đất một chút cũng không gượng dậy nổi, cuối cùng chỉ còn một người, nhìn dáng vẻ của K như là muốn đem y ra hủy hết cả xương cốt.

“K tiên sinh! Cố lên!” Tử Hữu ở bên cạnh hô to cổ vũ. Nam nhân kia nghe thấy, sắc mặt thối đến cực độ, quay đầu hung hăng trừng lấy “Tiểu tử mày rống cái gì?”

Bị nam nhân lớn tiếng dọa nạt, Tử Hữu run lên, nhanh chóng trốn ra phía sau lưng bà chủ.

Bà chủ nhìn không được cảnh mỹ thiếu niên bị bắt nạt, xoắn tay áo lên chỉ thẳng vào mặt đối phương lớn giọng, “Mày mới là rổng cái gì! Chỉ biết đối tiểu hài tử cùng nữ nhân mà ức hiếp!”

Nam nhân kia sắc mặt càng thêm tái xanh, trông chẳng khác gì sắp chui vào quan tài, bất quá Tử Hữu lại không thấy cao hứng.

Tiểu hài tử?... Ai? Là nói cậu là tiểu hài tử sao?

K cũng cười cười nhìn nhìn Tử Hữu. Tử Hữu nhìn thấy ánh mắt của hắn, nhất thời trong lòng hóa bi thương, cuối cùng cũng hiểu, cậu là bị chế nhạo vì trốn sau lưng một nữ nhân a.

Ngượng ngùng ho khan một tiếng, lén lút tránh đi, Tử Hữu thầm nghĩ, tỉnh lại đi a! Người hiện tại không còn là mèo nữa! Là một... đúng đúng, là một đại nam nhân đường đường chính chính! Nam nhân thì phải ra mặt bảo hộ nữ nhân!

Nghĩ xong, liền cứng rắn ngẩng mặt, đối nam nhân kia mà nói, “ Người hiện tại đã thảm hại như con chó, ngay lập tức đầu hàng đi!”

K sững sốt. Tử Hữu suy nghĩ, thế nào, ta đây cũng rất hung dữ! (K:...)

Chỉ là Tử Hữu hoàn toàn suy nghĩ sai rồi, nam nhân kia không chỉ không có đầu hàng (bà chủ: đầu hàng như thế nào chứ...), hơn nữa, giống như bị chọc giận, đột nhiên tru lên một tiếng rồi lao nhanh về phía Tử Hữu.

Tử Hữu một thân nhào đến che chắn cho bà chủ, sau đó... Không biết phải làm sao nữa

Cứng ngắc nhìn nam nhân so với chính mình còn cao hơn cả cái đầu đang vùng vẫy đánh lại đây, Tử Hữu vội nhắm nghiền mắt lại, chờ cho đầu vỡ máu chảy, chỉ là sau đó đều im lặng, không có động tĩnh.

...

Ân? Mở mắt ra, thân ảnh K thẳng tắp đứng trước mặt, tay nhẹ nhàng tiếp lấy một quyền kia, sau đó nhấc chân xuất lực đập vào thắt lưng người nọ một cái, nam nhân sau đó bay vèo ra ngoài, toàn bộ cổ tay đều bị trật khớp,

Nguy hiểm qua đi, Tử Hữu sững sốt choáng váng đứng một lúc lâu, trong đầu cũng chỉ có một câu nói, K đã cứu ta K đã cứu ta K đã cứu ta K đã cứu ta K đã cứu ta K đã cứu ta K đã cứu ta...

Đang muốn mừng rỡ nói câu cảm ơn, K đã lạnh lùng ném qua một ánh mắt, khói thuốc lại bay vờn quanh mặt.

“Ngu ngốc!”

“... Hả?” Tử Hữu ngó người ra.

“...”

K cũng không đáp lời, đi về phía trước nhặt lại áo khoác rơi trên mặt đất rồi vắt trên vai rồi đi, đầu cũng không hề quay lại.

6. Chương 6

Khi Nauy cùng Mễ Tử đến, K đã sớm biến mất trong biển người rộng lớn. Tử Hữu bị bà chủ cửa hàng quần áo lôi lôi kéo kéo, liên tục nhét vào trong tay một tấm danh thiếp, nói là sau này muốn mua quần áo gì đó, bất cứ giá nào cũng phải đến đây, sẽ khuyến mãi cho hắn. Tử Hữu không hiểu “khuyến mãi” nghĩa là gì, suy nghĩ nửa ngày, hắn là có liên quan đến quần áo đi.

“Tử Hữu?”

Giọng nói của Nauy đột nhiên truyền đến, y kéo Mễ Tử vào trong cửa hàng, nhìn Tử Hữu từ đầu đến chân một cái, lại nhìn toàn cảnh lộn xộn xung quanh, nhíu mày hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đây là..”!

“Wow!”

Bà chủ cửa hàng lần thứ hai không phụ hi vọng của loài người, tim đập nhanh, máu nóng sôi trào, hai mắt sáng chói dán trên người Nauy cùng Mễ Tử. Một người mặc đồng phục học sinh, đầu tóc cắt tỉa gọn gàng, hai mắt to tròn như ngập nước trông thật thuần lương vô hại. Một người khác ăn mặc tùy hứng, tai đeo khuyên bạc, dưới ánh nắng mặt trời có chút chói chang, nhưng anh khí bức người, gương mặt điển trai, đang hướng về phía bọn họ mà tới.

A! Nhìn lại đây nhìn lại đây nhìn lại đây nhìn lại đây đi mà!

“... Đây là ai đây?”

Nauy nhìn bà chủ cửa hàng đang nỗ lực dùng hai ngón tay bóp chặt mũi, bởi vì hô hấp có chút cản trở mà

hai má đã phồng to như má heo (=||||), liền đem Mễ Tử kéo lại giấu đằng sau lưng:

“Cẩn thận một chút! Thế giới này rất nhiều quái thú cùng quái a di tồn tại, cậu lúc nào cũng phải đề phòng bọn họ.”

“Ân!”

Nam sinh năm nhất trung học Mễ Tử nháy mắt mấy cái, ra sức gật đầu. Bên cạnh, Tử Hữu không rõ “quái thú” cùng “quái a di”

là cái gì, chỉ cảm thấy sau khi biến thành con người, liền gặp thật nhiều chuyện mới mẻ thú vị.

“Đây là bà chủ cửa hàng quần áo nha!”

Tử Hữu hướng Naury cùng Mễ Tử giới thiệu, sau đó lại quay sang bà chủ cửa hàng nói

“Đây là bạn của tôi!”

Quả nhiên vật hợp theo loài.

Bà chủ cửa hàng lần thứ hai cảm khái rằng lời cổ nhân dạy quả không sai, hạnh phúc đến nỗi muốn bay bay lên cao, không được không được, vì tương lai sau này thường xuyên được nhìn thấy nam nhân suất khí anh tuấn, liền ngằm hạ quyết tâm, đem Tử Hữu biến thành khách V.I.P mà đối đãi.

“Chọn được quần áo rồi?”

Naury hướng bà chủ cửa hàng gật đầu, biểu thị đã biết, sau đó nhìn Tử Hữu một chút, gật gật đầu, “Cũng không tệ nha, rất thích hợp đó!”

“Thật sao?”

Tử Hữu cười hắc hắc, hai má đỏ ửng, bên cạnh Mễ Tử cũng ngượng ngùng cười theo:

“Đúng a, nhìn hợp lắm đó, Tử Hữu... ca!”

Tử Hữu ca?

Nghe thấy âm thanh non nớt mềm mại vang lên, Tử Hữu phùng một cái đỏ bừng khuôn mặt, hai mắt đen

mở to, nháy mắt cảm thấy thật viên mãn, thật đáng giận a! Tại sao tất cả khả ái đều hội tụ vào hài tử này như vậy chứ!

Cũng không để ý đến ánh mắt người bên ngoài đang nhìn mình, Tử Hữu liền bay sang cọ a cọ lấy Mễ Tử, nếu như lúc này đang ở trong hình mèo, nhất định còn có thể kêu lên mấy tiếng meo meo đầy thỏa mãn.

“Cảm ơn em nha Mễ Tử!”

Tử Hữu cười đến mặt mày rạng rỡ, trong mắt đều là vui vẻ. Mà bên cạnh, bà chủ cửa hàng gian nan nuốt nước bọt, huynh đệ phối a... thiên nhiên ngốc ca ca cùng ngây thơ bán manh đệ đệ a... phụt, không được, không thể chịu đựng được được mà.

Tử Hữu cọ tới cọ lui đến cao hứng, móng vuốt cứ bám lấy trên người Mễ Tử mà xoa nựng. Nauy đứng một bên bất động thanh sắc hỏi:

“Cậu chỉ mới chọn được một bộ thôi sao? Không còn bộ nào nữa?”

“Nào có, còn nhiều nga!”

Bà chủ cửa hàng nhanh nhẹn tiến lên phía trước, bao nhiêu bộ quần áo tốt đều vớ lấy, áo cùng quần trên tay đã sớm cầm hơn mười cái.

Nauy nhếch mày lên nhìn, không phải là bà chủ này muốn gom hết cả cửa hàng cho Tử Hữu đi?

Nhìn thấy biểu tình trên mặt Nauy, bà chủ cửa hàng vội vã giải thích:

“Ai nha anh chàng đẹp trai này cậu còn do dự làm gì, tất cả những bộ quần áo này đều rất hợp với dáng người nha, là tôi tặng hết, hơn nữa còn có dây thắt lưng cùng phụ kiện phối vào nữa nha!”

“Hả?”

Nauy sửng sốt, Mễ Tử cũng giật mình há to cái miệng nhỏ, con mắt đã vốn to tròn lúc này còn muốn tròn hơn viên thịt trong chén canh.

“Hắc hắc, như thế nào? Không phải ở đâu cũng có thể tìm thấy đồ tốt như ở chỗ tôi đâu, đúng không?”

Bà chủ cửa hàng vừa cười đến mặt mày sáng láng, vừa đem hết quần áo vừa chọn cho vào một túi lớn.

“Đừng có do dự nha! Quyết định vậy đi!”

....

Từ trong cửa hàng đi ra, Tử Hữu ôm theo một túi quần áo lớn, mà Na Uy thì ở một bên lắc đầu cười khổ – “Này cũng được món hời a, cái nào Tử Hữu lựa chọn cũng thật tốt!”

“Sao cơ?”

Tử Hữu không hiểu mấy lời này, mà Na Uy cũng không có giải thích, chỉ là cười ha ha một tiếng, sau đó quay sang xoa đầu Mễ Tử, “Sau này quần áo của Mễ Tử đưa cho Tử Hữu chọn lựa nga?”

“ ... ”

Mặc dù không hiểu cho lắm, nhưng Tử Hữu cũng vui vẻ gật đầu, “Được!”

“Trở về nhà thôi!”

Na Uy nhìn lại Tử Hữu, nhíu mày hỏi – “Nhưng rốt cuộc hồi nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Àn!”

Tử Hữu vừa xoa xoa bên má mới bị Mễ Tử nhéo, vừa hồi tưởng lại một chút sự việc, “Tôi nhìn thấy K tiên sinh cùng người khác đánh nhau!”

“K?”

Na Uy gật gù đầu, trên mặt cũng không lộ ra biểu tình nào, “Vậy thì không sao!”

“A?”

Tử Hữu mờ mịt, “Tại sao lại nói là không sao? Tôi nhìn thấy đám người kia rất lợi hại nha! K tiên sinh không phải đã làm chuyện gì chọc giận bọn họ chứ?”

“Không có chuyện gì!” – Na Uy cũng không để ý đến nữa, tay xuy xuy, đẩy đẩy Mễ Tử trở về nhà. Sau đó lại nói – “K rất thích đánh nhau, hơn nữa hắn là lão đại của vùng này, kẻ đối địch hắn rất nhiều, đã thành chuyện quen thuộc rồi. Hắn rất lợi hại, đánh nhau chưa bao giờ thua, cậu không cần quan tâm đến!”

Thì ra là như vậy sao... Tử Hữu hiểu biết một nửa đã vội gật đầu. Lão đại? Thích đánh nhau sao? Nhìn vẻ mặt hắn lúc đánh nhau cũng rất hưởng thụ, giống như là vui vẻ đi. Nhưng mà, đánh nhau cũng không phải là chuyện tốt gì a...

Vừa nghĩ, Tử Hữu vừa âm thầm lắc đầu, tính cách cẩu mậy người này so với cậu đúng là một trời một vực. Cậu chỉ cần mỗi ngày ngựa bụng phơi nắng, cái khác thì sao cũng được.

“Lại nói...”, Naury sờ sờ cằm, “K thấy cậu sao?”

“Thấy a!”, Tử Hữu gật đầu, lại nhớ đến nụ cười chế nhạo của K cùng hai chữ “ngu ngốc” kia hằn bỏ lại mà có chút tức giận, “Tôi chỉ muốn hỗ trợ anh ấy một chút, nhưng mà hình như anh ấy không thích đi...”

“Hỗ trợ?”, Naury sững sốt, mặt đầy vẻ không tin được, “Cậu muốn chết sao? Cậu thì giúp được cái gì?”

Cũng không phải giúp việc nhà.

Tử Hữu mếu máo, nếu như cậu nói cho Naury biết là cậu sợ đến mức trốn sau lưng nữ nhân, có thể bị khinh bỉ lần thứ hai không a?

“Cậu đó!”, Naury dừng lại, xoay người, tay giơ lên nhéo nhéo hai má Tử Hữu kéo ra hai bên, “Tôi đã nói rồi, không có việc gì thì không được gây chuyện mà, có nhớ hay không? Còn may là có K ở đó, nếu không cậu bị thương thì phải làm sao?”

“Ngô... a?”

Hai má Tử Hữu bị nhéo đau, nói không ra tiếng rõ ràng, này là ý gì nha? “Ngu ngốc!”, cái câu kia K vút lại... là nói cậu thật phiền sao?

“Naury! Anh không được chọc ghẹo Tử Hữu ca!”

Mẽ Tử vội vàng chạy đến tách hai người ra, lại đánh một cái thật khí phách lên bàn tay to tướng của Naury, sau đó quay đầu xoa xoa hai má đỏ ửng của Tử Hữu, “Tử Hữu ca, K không phải người xấu nhưng cũng không phải người tốt. Sau này nếu như lại thấy K đánh nhau, nhớ kỹ không được lại gần, biết chưa?”

Nhìn bộ dạng vừa nghiêm túc vừa khả ái của Mẽ Tử, Tử Hữu nhin không được nhoẻn miệng cười một cái, sau đó ôm lấy Mẽ Tử cọ cọ.

“Anh biết anh biết! Ngô! Em thiệt là dễ thương mà!”

Ôm chưa được một nửa, y như rằng Tử Hữu đã bị Naury dùng sức tách ra khỏi người Mẽ Tử, lại lắc lắc cánh tay cậu, “Nói rồi đó. Sau này gặp chuyện như vậy thì không nên xen vào nữa!”

“Nga...”

Tử Hữu sờ sờ đầu, mếu máo đáp lời.

Trên đường về nhà, Nauy dắt xe dẫn bộ, Mễ Tử ngồi trên xe để Nauy dắt đi, mà Tử Hữu thì đi bên cạnh. Mễ Tử ngồi nhàm chán, liền lúc lắc hai chân, miệng ngâm nga một ca khúc vui vẻ.

Tử Hữu hỏi Nauy, “ Hôm nay ta thấy trên vô tuyến, nói cái gì mà đám mèo có hành động kì lạ gì đó...”

“Cái này em biết nha!”, Mễ Tử quay đầu nói với Tử Hữu, thời điểm bọn họ thông thả cưỡi bộ về nhà, mặt trời chiếu tia sáng ánh trên mặt nước, lấp lánh phản chiếu trong con mắt to tròn của Mễ Tử, “Đó là bọn họ đang tranh chấp địa bàn”

“À!”

Tử Hữu gật gật đầu, cậu cảm thấy, mặc dù sắp tới mùa động dục, nhưng đám mèo kia thoát nhìn không phải là đang cùng nhau tranh giao phối, nếu như nói là tranh chấp địa bàn, cũng có lý đi....

“Bọn Đại Minh thật sự rất mất dạy!”, Nauy nhin không được mắng một tiếng.

“Đại Minh?”

“Đại Minh là thế lực lớn nhất ở phía nam. Lão đại của bọn nó cùng tới bốn vị đương gia đều giống như chúng ta...”, đang nói, Nauy nhìn nhìn Tử Hữu một chút, chuyện này không cần nói tiếp cũng có thể hiểu được.

Tử Hữu rất nhanh đã phản ứng, là giống như bọn họ có thể biến thành người sao?

“Chuyện lần này loài người xem như cũng không có gì nghiêm trọng”, Nauy gật gù, “nhưng mà đối với chúng ta thì đúng là có chuyện đáng quan tâm.”

Mễ Tử cũng gật gật đầu, mày nhíu lại như bất an, “Đại Minh ở phía nam cùng K có mối quan hệ không tốt. Nếu như lần này bọn nó thôn tóm được toàn bộ khu phía nam thành công, thì K sẽ nguy hiểm lắm!”

“Tại sao?”

Tử Hữu đối với chuyện này thật mờ mịt... Phía nam? Bọn họ hình như là ở khu phía Đông của thành thị, cũng chẳng biết cùng bên kia có quan hệ gì.

“Anh không biết sao?” Mễ Tử tựa hồ rất kinh ngạc, ở khu này con mèo nào mà không biết đông tây nam bắc chia thành bốn bang phái khác nhau?

“A?”

Tử Hữu đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc. Bản thân thật không xứng đáng làm mèo nữa mà... Anh... Anh...

Nauy thì lại cảm thấy không có gì, nhưng hẳn chẳng nói tiếng này. Hẳn cảm thấy hơn phân nữa là Tử Hữu không có tìm hiểu mấy chuyện này, còn vì sao hẳn biết, dùng bản năng của động vật nói cho hẳn biết đi – trực giác đó!

“Ai ai!”

Nauy thanh thanh tiếng nói, đối Tử Hữu giải thích, “Thế lực ở địa bàn phía nam là lớn nhất, cậu chỉ cần biết thế là đủ. Phía bắc là thế lực của “Thập Nguyệt, phía tây là thế lực của “Ngư Vi”. Mà phía đông thì không có thế lực tập trung, nhưng con mèo nào cũng đều biết, mạnh nhất phía đông chính là K”

Cái gì nha? Một mình K tiên sinh sao? Cũng không phải đi... chỉ là một con mèo sao có thể bằng một tổ chức a?

“Chủ yếu là bởi tính cách của K thôi”, Nauy cười nói, “hắn thích đánh nhau, nhưng không thích tập trung thành tổ chức. Phía đông có rất nhiều đảng nhỏ, đều bị hắn thu phục. Cuối cùng thì cả phía đông một mình hắn làm bá chủ, không ai dám cùng hắn đối đầu.

Hay là nói, hẳn cũng việc thành lập tổ chức gì đó không có hứng thú, chỉ là thuần túy muốn đánh nhau mà thôi.

Nghĩ đến chuyện này, nauy cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, nhưng mà thật ra trong đáy lòng cũng rất nể phục K.

Tử Hữu thì hoàn toàn bị chấn kinh. Thì ra... K tiên sinh lợi hại như vậy sao...

Tối cổng nhà, ba người vừa đi dạo phố về liền tình cờ gặp một người khác cũng vừa về đến. Trên người K đều là bùn sinh, nhưng mặt mũi thì hoàn toàn sạch sẽ, hẳn liếc nhìn Tử Hữu một cái rồi đi thẳng vào trong nhà.

Ngô. Bị lơ luôn rồi!

Tử Hữu cảm thấy trong lòng khổ sở, bị một người lợi hại như K lơ đẹp thật khiến lòng bị tổn thương.

“Hôm nay sao vậy?, Nauy theo K vào phòng khác, “Nghe nói anh ở trước cửa hàng quần áo cùng người ta đánh nhau?”

“Ừ!”

K ngồi thẳng xuống sofa, cởi áo ra, để lỏa nửa thân trên, “bọn chó nhìn chường mắt thôi!”

“A! Bọn nó sao?”

Naury hiểu chuyện gật gật đầu.

Mẽ Tử có chút lo lắng, tiến lên nhìn K một chút.

“K... anh không sao chứ?”

K xoa xoa đầu Mẽ Tử mấy cái ý bảo hẳn không sao.

Alice từ trên lầu đi xuống, nhìn K một cái, lại nhìn đến quần áo dơ bẩn, vội vàng chạy đến gần.

“K? Không sao chứ? Đám người kia lại tìm anh sao?”

“Ừ!”

K tựa hồ như có chút không nhẫn nhịn, hẳn không thích người khác cứ nhắc đến hoài một chuyện, cho nên đứng dậy, “Tôi đi tắm!”

Alice vội vàng chạy lên trên, “Em đi bật nước nóng”

Hai bàn tay K đặt sau đầu, trên mặt không có biểu tình phản đối. Đang đi về phòng, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ánh mắt lại quét ngang người Tử Hữu, “Cậu định làm việc gì?”

“Việc?” Tử Hữu mờ mịt.

Người nào đó khó chịu nhướn mày, “Đều đã trở thành người, cậu tưởng còn giống như trước kia được người nuôi dưỡng sao?”

“Tôi không có nghĩ như vậy!”

Tử Hữu lúng túng đáp, lúc này mới chợt nhớ ra. Đúng vậy a, con người ai cũng đi làm việc hết.

Cậu nhìn xung quanh, ánh mắt rơi xuống trên người Naury cùng Mễ Tử, “Các người đang làm việc gì vậy?”

Naury nhún vai đáp, “Tôi làm tay ghita trong ban nhạc, ngày thường ở quán bar biểu diễn.”

Mễ Tử thì chỉ chỉ quần áo trên người, “Em là.. học sinh... năm hai!”

Nhớ đến học phí đều do Naury chu cấp, liền cảm giác có chút buồn bã, Mễ Tử rất muốn mình mau lớn, như vậy sẽ không khiến Naury vất vả nữa.

Mễ Tử nháy nháy mắt, lại hỏi K, “Còn anh...”

“Tôi không cần làm việc!”

K lạnh lùng liếc nhìn Tử Hữu, “Đây là nhà của tôi, mỗi tháng bọn họ đều phải trả tiền thuê nhà cho tôi!”

Ách! Cái này! Nếu như cậu không đi là, m thì không được ở đây nữa sao?

Nhưng mà... phải làm cái gì đây?

“Nhân tiện cũng nói luôn, Lam Sinh thì làm thủ thư, còn La Minh thì làm ở sở Luật sư!”. Naury một bên cười nói.

Thì ra hết thấy mọi người đều có công việc a... Trách không được ngày nào hai người kia cũng đều mang cặp táp ra khỏi cửa.

K nhìn đến khuôn mặt lúng túng không biết làm sao của Tử Hữu hồi lâu, thẳng đến khi Alice quay trở lại, “K, nước tắm được rồi!”.

Im lặng một chút, K đột nhiên nói, “Đêm nay bắt đầu làm việc đi! Đi theo Alice tới chỗ làm của hấn xem thử!”

“Cái gì?”

Alice cùng Tử Hữu đồng thanh kêu lên. Trong lòng Alice càng không vui vẻ, trừng mắt nhìn Tử Hữu, lại hỏi K, “Tại sao chứ?”

“Cậu ta chưa tìm được việc làm”, đơn giản nói một câu, lại quay sang nhìn Alice, “Sao? Không thích?”

“...” Alice im lặng không dám phản bác, dù trong lòng hết mực đều là không thích, nhưng cũng không dám để lộ biểu tình phản kháng ra mặt, “Em không có nói như vậy...”

“Vậy thì tốt rồi!”

K nhấc chân đi lên lầu, cũng không thèm để ý đến Tử Hữu nữa. Lúc bước đến bậc thang thứ ba, liếc nhìn xuống phòng khác một cái, sau rốt cùng Alice trở về phòng.

Phòng khách bỗng chốc trở nên im ắng. Tử Hữu nhin không được kêu lên, “Anh ấy cũng không có hỏi ý kiến của tôi a!”

“Cậu không cần đưa ra ý kiến!”, Nauy cười cười, vỗ vai Tử Hữu nói, “Tôi chứ có nói với cậu Alice làm gì đi?”

“Chưa có nói...”, đột nhiên Tử Hữu cảm thấy trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

“Haha!”, Nauy giảo hoạt cười, nhướn mày, bên cạnh Mễ Tử đột nhiên đỏ ửng mặt, vội vàng ôm cặp sách chạy thẳng lên lầu.

Tử Hữu lại nghe Nauy thấp giọng nói phảng phất bên tai cậu, “Alice là làm công quan đi!”

Tử Hữu biểu tình ngốc trệ, chờ người nhìn lên cửa phòng đóng kín trên lầu, trong đầu chỉ có một câu: tự hại mình a!

7. Chương 7

Nếu như ban đầu Tử Hữu chỉ nghĩ rằng, công quan chính là loại người mặc âu phục thẳng thớm ngồi trò chuyện đơn thuần cùng mấy vị tỷ tỷ, thì hiện tại, cậu hoàn toàn không nói nên được lời nào.

“Đây là người mới sao?”

“Oa! Thật dễ thương nga~!”

“Đa dễ thật mượt mà nha!”

“Ồ đâu ở đâu? Oa! Thật muốn nựng nựng nha!”

Chuyện là, vừa cùng Alice bước chân vào câu lạc bộ ban đêm, Tử Hữu đã bị vây quanh bởi một bầy nữ nhân, một đồng bàn tay đeo đầy trang sức không ngừng nựng nựng trên gương mặt, có người còn to gan sờ sờ khuôn ngực, đủ loại gương mặt xinh đẹp như có như không ẩn hiện trước mắt...

Tử Hữu cảm thấy trong đầu thật choáng váng, chỉ có thể đưa mắt nhìn sang Alice cầu cứu.

“Vị tiểu thư xinh đẹp!”

Alice bình thường trong mắt Tử Hữu vẫn là một bộ dáng lạnh lùng, hiện tại đột nhiên như biến thành con người khác. Da dẻ y vốn trắng nõn, đôi gò má nhu hòa, mặt mày loan loan, thần thái tươi mới như gió xuân thoảng qua cây (nguyên văn: mộc xuân phong bàn), thoát nhìn rất ôn hòa cùng lịch sự.

“Đứa trẻ này ngày hôm nay là lần đầu tiên đến, có thể nhượng cho chúng tôi đi báo danh trước được không?”

Tử Hữu kinh ngạc đến trừng lớn đôi mắt, khuôn mặt lãnh đạm trước kia lúc này nở nụ cười, nhìn qua thật hấp dẫn. Nhưng cũng rất đẹp, hết như một thiên sứ có quang sáng bao quanh.

Người phụ nữ kia nghe Alice nói, vội vàng né sang một bên, nhưng vẫn bày ra điệu bộ làm nũng mà nắm lấy bàn tay Alice, “Ai yêu Alice, cậu nói như vậy, chúng ta thấy mình thật cản đường nha!”

“Đâu có đâu có!”

Alice nhìn người nọ mỉm cười, thanh âm càng trở nên dịu dàng, “Ta là thật lòng muốn tiếp đãi tiểu thư, nhưng nếu ta làm không xong chuyện này, đến lúc đó ông chủ lại trách phạt ta a!”

“Ai~ Nếu như Alice bị trách phạt, chúng ta saoỡ a!”

Nữ nhân kia hai má phỉm hồng che miệng cười, quay sang nhìn Tử Hữu một cái nữa mới li khai, tiến đến một căn phòng bày trí trang nhã.

Tử Hữu lúc này mang biểu tình ngốc nghếch mà theo Alice đi vào bên trong, cùng người gọi là “ông chủ” nói chuyện.

Đối phương rõ ràng là một người đàn ông độ tuổi trung niên, mặt còn trẻ râu, thể nhưng quần áo trên người hết sức kì lạ, áo da báo mặc trong, lại choàng thêm một cái áo lông xù màu hồng cỡ lớn, đầu tóc cũng nhuộm màu hồng nốt, mà trên môi lại thoa son, con mắt vẽ kĩ.

Người nọ đi một vòng xem xét Tử Hữu, lại xoa cằm có chút dâm chiêu, mới quay đầu nhìn Alice hỏi, “Tiểu Ái! Hắn nhìn qua có chút ngây thơ, thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Alice không đáp liền, chỉ là dời mắt sang nhìn Tử Hữu. Mà trong lòng Tử Hữu lúc này đang không ngừng áp chế cảm giác lo sợ, không dám nhìn lên người ông chủ kia thì thôi, thấy Alice ném sang ánh mắt lạnh như băng, liền vội vàng gật đầu, “Tôi... tôi sẽ cố gắng.”

Thật sự là một chút tự tin cậu cũng không có. Nhưng mà bất quá chuyện này cậu cũng không muốn mình tỏ ra yếu đuối.

“Tốt...!”

Ông chủ mặc dù vẫn còn dăm chiêu, nhưng nhìn bộ dáng Tử Hữu cũng không tệ, liền quên đi, CLB này loại người nào cũng đều có, hắn còn đang lo tìm không được một người sạch sẽ đây, nói không chừng Tử Hữu lại trở thành một hắc mã. (chỗ này ta đọc không hiểu lắm, không biết dịch làm sao T__T nên để nguyên bản)

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, ông chủ quay sang cầm tay Tử Hữu, “Hoan nghênh cậu đến Gude La Qi! Tôi là ông chủ nơi này, gọi là Ngã Tề. Cậu cũng có thể gọi tôi là Tề Tề nga, tiểu Hữu!”

Tiểu Hữu á?

Này giống như Alice được gọi là tiểu Ái sao?

Nhấn nhẹn cảm giác da gà nổi lên tầng tầng, Tử Hữu khúc khích gật đầu, sau đó được dẫn đến đằng sau để thay đổi quần áo.

“Cái này là quần áo của cậu!”

Alice đến bên cạnh tủ đồ, lấy xuống một bộ quần áo áo mà trắng thuần, hệt như quần áo của vương tử. Tử Hữu hoang mang nhìn đồng phục một cái, lại nhìn quần áo trên người mình một cái.

“Tại sao phải đổi quần áo?”

“Này gọi là đồng phục!”, Alice liếc nhìn sang, “bảo cậu đổi thì cậu đổi đi!”

“A!”

Tử Hữu gật đầu, nhượng mắt nhìn lên liền thấy Alice đang cởi quần áo trên người ra thay.

Làn da trắng sáng, cảm giác mong manh như thủy tinh khiến người có ảo tưởng chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào thôi cũng sẽ bị vỡ vụn, xương quai xanh tinh tẻ, thân người không có vết mỡ thừa, nhưng lại không yếu đuối, ngực và cánh tay mơ hồ có cơ bắp trông rất mạnh mẽ như là thường xuyên vận động. Tử Hữu ngây người nhìn cơ thể của Alice, giống như một tác phẩm nghệ thuật khiến người mê hoặc. Bởi vì quá mức chú

ý, mà nhìn thấy ở nhiều chỗ như thắt lưng, xương quai xanh, thậm chí là trên ngực xuất hiện mấy vết màu hồng nhạt.

Đó là cái gì nha? Tử Hữu hoang mang nghĩ.

“Nhìn cái gì?”

Alice đột nhiên quay qua, nhìn thấy Tử Hữu ngậy người ra nhìn mình, liền nhú mày, “Tại sao còn chưa thay quần áo? Thời gian mở cửa sắp tới rồi đó!”

“Nga~”

Tử Hữu vội vàng hoàn hồn lại, lóng ngóng cởi quần áo. Cởi xong chiếc áo thun, lại đưa tay cởi quần, vừa mới động tay...

“Ê!”, Alice trừng ra biểu tình tin không được tròng Tử Hữu, “cậu cậu cậu... cậu tại sao lại không mặc quần lót?”

“A?”

Tử Hữu nhấp nháy mi, có chỗ nào không đúng a?

“Tôi hỏi cậu tại sao không mặc quần lót?”

Alcie vội vàng chạy đi khóa cửa phòng thay đồ, sau đó quay đầu nhìn lại Tử Hữu, lại nhìn xuống nơi nào đó. Cậu ta... mặc như vậy không biết là sẽ bị đau sao!

“Quần lót?”

Tử Hữu vẫn mờ mịt như trước, cậu đã mặc quần lót bao giờ, làm sao biết được chứ? Ngược mắt lên nhìn Alice, suy nghĩ một chút, sau đó thu hết can đảm tiến lên, vươn móng vuốt, cứ nhiên muốn cởi quần Alice ra.

“Cậu làm cái gì hả?”, Alice thoái lui ra đằng sau, gắt gao giữ chặt lưng quần của mình, “không có được lại gần!”

“Tôi chỉ muốn nhìn một chút a!”, Tử Hữu biểu tình vô tội, cậu chỉ là muốn nhìn xem quần lót rốt cuộc là cái gì thôi mà!

Mà cùng lúc đó, Mễ Tử nằm dài lên bàn học, cảm thấy... ngày hôm nay lúc đi mua quần áo... hình như... đã quên mua cái gì đó hết sức quan trọng thì phải!

Sau khi được Alice dắt đến siêu thị mua cái gọi là “quần lót”, Tử Hữu mới ngó người ra. Thì ra mặc quần áo có biết bao nhiêu là chuyện phiền như vậy. Nhưng mà sau khi mặc vào lại cảm thấy không hổ là con người, quả thật rất thông minh, trước đây chỉ mặc quần ngoài đi đứng có chút khó chịu, bây giờ cứ nhiên không còn đau nữa.

Buổi tối là thời điểm công việc chính thức bắt đầu, Trên đường lớn đèn lồng đã điểm, đèn neon cũng sáng chói. Không biết từ đâu truyền đến tiếng hát như phiêu lãng “đêm hôm đó, có một con chiền đang lạc đường...”

Bên trong câu lạc bộ về đêm, một đám “cừ non” lạc đường từ trong phòng thay đồ đi ra, ra đến tiền sảnh, liền nghe xung quanh vang lên một trận hít sâu.

Trên tường kính sáng rộng, nổi bật lên hình ảnh của Tử Hữu. Đèn pha lê trên trần nhà sáng lấp lánh chiếu trên người Tử Hữu, soi rõ một thân vest trắng, mái tóc màu trà dưới ánh sáng đèn thật sự rất hòa hợp, thoát nhìn giống như vương tử bước ra từ trong truyện cổ tích, gương mặt tuấn tú thanh nhã, đôi mắt to tròn như không lai nhiễm dù chỉ là một chút tạp bần ô uế của thế gian.

Toàn bộ khách nhân trong nháy mắt bị kinh diễm đến im lặng một chốc, sau đó mới trở nên ồn ào. Đó là ai? Tên gì vậy? Lần đầu tiên làm ở đây sao? Đã có khách hàng nào đặt cọc trước chưa nhỉ?

Ông chủ Tề Tề đứng vịn eo ở hậu đài, nhìn hiệu quả ở tiền sảnh liền cảm thấy cực kỳ hài lòng, nhin không được gục gât đầu mấy cái. Phía sau, Alice im lặng đi ra hết như một bóng ma, trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào.

“Tiểu Ái?”

Tề Tề nhìn đến gương mặt của Alice một chút, kì quái hỏi, “Tiểu Hữu nhìn qua cũng thật giống như một con hắc mã. Nhưng mà cậu đường đường là số 1 của câu lạc bộ, sẽ không vì người mới mà cảm thấy e dè rồi chứ?”

“E dè?”

Alice hơi nhướn mi, quay đầu nhìn lại, lộ ra một nụ cười rạng rỡ như hoa, “Ông chủ cũng quá coi thường tôi rồi chẳng? Tiểu tử này muốn đuổi kịp vị trí của tôi, cho dù có luyện đến một trăm năm cũng không được!”

“Nga~!”

Tề Tề cười cười, lại vỗ vỗ Alice, quay lưng trở về phòng làm việc, “Vậy thì cậu thay tôi, hảo hảo mà chỉ dạy

cho tiểu tử đó nha!”

Lần đầu tiên lại bị chỉ định ... Tử Hữu không được tự nhiên ngồi xuống trước mặt một nữ nhân nhìn qua tuổi tác không lớn, đại khái chỉ khoảng 20 đi. Tóc cô gái cắt theo kiểu phổ biến, mặc một bộ váy màu hồng nhạt, thoát nhìn rất khả ái.

“Cái kia...”

Tử Hữu len lén nhìn cô gái, có chút bối rối, mặc dù đối phương đã chỉ định cậu đến, nhưng hiện tại một câu cũng không nói, chỉ là hai tay nắm chặt vào nhau, tầm mắt rơi xuống chiếc điện thoại đặt trên bàn nhỏ, trông qua như đang ngẩn người.

“A... tôi thật không có ý tứ mà!”

Cô gái kia lúc bấy giờ mới hoàn hồn trở lại, theo thói quen lại nhìn đến điện thoại, “Tôi đang đợi một cuộc điện thoại!”

Một phút mà nhìn điện thoại đến hai mươi tám lần rồi a!

Tử Hữu nhìn cô gái trở tay cầm đến điện thoại, cậu nghe Alice nói, làm công quan chính là bồi chi khách hàng vui vẻ, ca hát nhảy múa uống rượu cái gì cũng được, chỉ cần đối phương vui vẻ là được.

Nghĩ như vậy, Tử Hữu lấy hết dũng khí, tận lực bày ra bộ dáng tươi cười, “Cô là đang đợi... một cuộc điện thoại quan trọng sao?”

Vừa nói xong, sắc mặt của cô gái liền trở nên khó coi, sau một hồi, cư nhiên con mắt to tròn lại ngập nước, tràn ra hai dòng lệ dài.

“A a!”

Tử Hữu bị dọa cho nhảy dựng. Cái gì chứ! Cậu chỉ mới nói có một câu cực kì đơn giản thôi mà, sao lại gây ra chuyện được chứ. Có chút lúng túng mà đem khăn giấy chìa đến bên cạnh cô gái, Tử Hữu vò vò tóc, “Cái đó... Tôi nói cái gì sai rồi sao? Cô... cô đừng khóc nữa!”

Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy một công quan có chút không hiểu chuyện đời, cô gái kia nhìn bộ dáng lúng túng của Tử Hữu mà kinh ngạc không thôi. Mặc dù trong lòng vẫn còn khó chịu, nhưng vẫn dịu dàng nói, “Tôi ... đang chờ điện thoại của bạn trai!”

Thanh âm của cô gái có chút bi thương, trong mắt đều là vẻ cô đơn, “Gần đây... anh ấy không còn đặc biệt để ý đến tôi nữa, cũng không có thường xuyên liên lạc. Tôi có nói cái gì, anh ấy cũng chỉ thuận miệng nói cho qua. Tôi... Tôi cảm thấy có phải hay không anh ấy đã... không còn thích tôi nữa... cho nên...”

Cho nên liền bày chuyện, muốn cho đối phương nổi cơn ghen, muốn thấy đối phương vẫn như trước đây luôn quan tâm đến mình.

“Thì ra là như vậy...”, nghe cô gái nói, Tử Hữu gục gật đầu mấy cái, “cô nhắn tin cho bạn trai, nói rằng muốn đi tìm người khác, cho nên đang đợi điện thoại từ anh ấy có phải không?”

“Nhưng mà...”, cô gái nở một nụ cười khổ, viền mắt đã phiem hồng, “Hơn hai giờ rồi, anh ấy vẫn không có liên lạc trở lại...”

“...”

Tử Hữu cũng có chút buồn bực. Lúc trước từng nếm trải qua tư vị này, chủ nhân ban đầu cho cậu một nơi ẩm áp cùng ăn ngon, đến khi rồi bỏ thì chỉ lưu lại một cái bóng lưng cự tuyệt phũ phàng...

“Tôi cùng với cô!”

Đầu chỉ mới vừa nghĩ đến, miệng đã nhanh nhẩu nói ra. Cô gái tựa hồ rất sững sốt, ngược mắt nhìn khiến Tử Hữu vội vàng xua tay, “không phải không phải... ý tôi là... tôi cùng đợi với cô!”

“...” Người ở nơi này đều làm một chuyện, chính là bồi khách hàng nói mấy chuyện hư giả khiến họ thoải mái... thế nhưng người trước mắt này nhìn qua là có ý tốt muốn giúp mình, không có thái độ giả vờ.

“Cảm ơn anh!”

Cô gái nhẹ nhàng cầm lấy tay Tử Hữu, cảm kích nhìn cậu, “Cảm ơn anh! Thật sự cảm ơn anh!”

“Ách... hahaha!”

Tử Hữu đỏ mặt rồi, này là lần đầu tiên có người cảm ơn cậu nha, cảm giác thật là tốt.

“Không có gì! Đừng khách khí!”

“Đừng ở trước mặt khách hàng cười như một thằng ngốc như vậy!”

Phía sau truyền đến một tiếng nói lạnh lùng, Tử Hữu quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy rõ ràng Alice đứng ở đó. Alice một thân vest đen, mái tóc màu vàng hất ngược lên, nhìn qua như quý tộc, đẹp mắt đến nỗi không ai muốn dời mắt.

“Cái đó... tôi!”

Tử Hữu luống cuống đứng lên, đang muốn giải thích một chút, thì không xa có tiếng người gọi vang tới cắt ngang

“Alice! Bên này bên này!”

Theo hướng phát ra tiếng kêu mà nhìn lại, nhìn thấy trước cửa một phòng trang trí thanh nhã là một nam nhân, diện mạo cũng coi như tạm được, bất quá Tử Hữu so với đám người xung quanh thì thấy nam nhân nào cũng đều giống nhau,

“Tôi có khách! Lần đầu coi như bỏ qua!”

Alice nói xong thì quay sang bên kia gật đầu. Lúc hần vòng qua người Tử Hữu ở phía đối diện mà rời đi, cô gái nọ lại đột nhiên đứng dậy.

“A Sinh!”

Tiếng kêu kinh ngạc thốt ra, nháy mắt Tử Hữu cảm thấy trong thanh âm có chút ẩn chứa tình cảm phức tạp.

Mà người được gọi là “A Sinh” nọ hiển nhiên cũng ngây người ra, nhìn cô gái một chút, nhú mày, sau đó cất bước đi lại gần.

“Cô tại sao lại ở đây?”

Không có một chút ngại ngùng nào biểu lộ trên gương mặt.

Tử Hữu nhú mày, nghĩ, cmn nhân tra!

Alice nhìn cô gái, lại nhìn người đàn ông một chút, dường như là nhìn ra cái gì, con mắt hơi động, hần ghét nhất chính là mấy chuyện tình cảm phiền phức như thế, mà hai người này tốt nhất đừng có ở trong câu lạc bộ này mà gây chuyện.

“Tại sao... trong chỗ làm của chúng ta lại tiếp khách nam?”

Tử Hữu quay đầu nhìn Alice, nhỏ giọng hỏi.

Nhưng dù cậu có hạ thấp thanh âm, người đàn ông kia đứng ở một bên vẫn nghe được. Y bởi vì có chút thẹn mà mặt trở nên đỏ bừng, trừng mắt nhìn Tử Hữu.

“Thì sao? Đàn ông thì sao? Ở đâu quy định đàn ông không được tới?”

“Ách... cái này....”

Tử Hữu sững sốt lắc đầu, nhưng trong mắt vẫn là biểu tình ngạc nhiên. Cậu nghe Nauy nói, ở câu lạc bộ này chỉ tiếp đón những quý bà vui vẻ, nào có nói đàn ông có thể đến đây a?

Dường như là hiểu Tử Hữu đang nghĩ cái gì, người đàn ông thẹn quá hóa giận mà túm lấy cổ áo Tử Hữu, “Mày có gì bất mãn hả?”

“A Sinh! Anh buông tay ra đi!”

Cô gái vội vàng chạy đến kéo người đàn ông ra, viền mắt phỉếm hồng, “Anh vì cái gì mà ở trong này? Anh không thấy tin nhắn của em sao?”

“Tin nhắn?”, người đàn ông sờ sờ túi quần, “Chắc! Đại khái là bỏ quên ở nhà trọ rồi!”

“Anh!”. Cô gái tóm lấy tay hắn, run run nói, “Em gọi điện đến chỗ làm của anh, người ta nói anh đã mấy ngày rồi không đến làm. Mấy ngày nay rốt cuộc anh đang làm cái gì? Anh rốt cuộc là làm cái gì hả?”

“Tôi làm cái gì đều phải báo cáo cho cô sao?”, người đàn ông cũng không nhẫn nhịn được, rống ngược trở lại, “Cô là mẹ của tôi chắc?”

“Em là bạn gái của anh!”

“Vậy sao? Vậy thì từ giờ phút này cô không phải nữa!”

Người đàn ông hất tay một cái rồi đi, mà cô gái kia thì bị mất đà, bộp một cái ngã xuống trên sàn nhà. Nhưng cô cũng không có đứng dậy ngay, mà ngồi ngốc ở đó, thất thần nhìn người đàn ông trước mắt từng bước từng bước rời khỏi.

“Nè!”, Tử Hữu vội vàng đi tới đỡ cô ngồi dậy, “Anh làm cái gì vậy hả? Nói cái gì động khẩu không động thủ bộ không biết sao?”

Nói cái gì nha, Lam Sinh thường ngày hay nói với cậu nhiều điều, bộ dạng rất vui vẻ. Lam Sinh hiểu biết rất cao, cao hơn nhiều so với Tử Hữu, sinh hoạt của loài người đều đã thích ứng hoàn toàn. Tử Hữu một bên nghe Lam Sinh nói, ngôn từ thập phần khó hiểu, cho dù y kiên trì giải thích bao nhiêu, vẫn là phí công với một người như Tử Hữu.

“Hahahaha!”, tên đàn ông kia cười rộ lên, chỉ vào Tử Hữu, “Mày tưởng mày làm ở trong này thì tốt lành hơn

ai mà lên tiếng hả?”

Nói một câu này, khiến cho Tử Hữu ghen đến đỏ mặt.

Tên đàn ông hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn đến bạn gái mình một cái, mà quay đầu nhìn Alice, “Alice, ngày hôm nay có thể đi theo anh không?”

Người đàn ông trước mắt tựa như thiên sứ, khiến y nhìn thấy một lần liền không quên được. Thậm chí không tiếc bỏ việc, vùng tiền, chỉ muốn ngày nào cũng nhìn thấy hắn, dù cho chỉ ngồi lại nói đôi ba câu cũng thật tốt. Nhưng mà hiện tại, người bình thường luôn ôn nhu mỉm cười lại không bày ra bất kì biểu tình nào, đôi mắt màu xanh lam xoáy sâu vào người đối diện.

Alice nhìn một lát, thẳng thường nói, “Tử Hữu nói không sai, quân tử động khẩu không động thủ. Cho nên anh cùng hai chữ quân tử không hề xứng đáng, mà ngay cả thấp hèn cũng không xứng”

“Cái gì?”

Tên đàn ông cực kì kinh ngạc, có chút không dám tin.

Này là Alice luôn ôn nhu của y sao? Đây là thiên sứ của y sao? Không! Không phải! Alice của y sẽ không đứng trước mặt y mà nói mấy lời tàn nhẫn như vậy, cũng không dùng ánh mắt như thế mà nhìn y.

Tên đàn ông tựa hồ choáng váng, không ngừng lùi về sau, đụng đến cạnh bàn, khiến rượu đổ ào trên mặt đất. Mà đằng kia, ông chủ Tề tề tiêu sái đi lại, nhìn nhìn y, “Tiền sinh này ảnh hưởng đến chuyện làm ăn ở chỗ chúng tôi quá. Xin mời anh đi ra ngoài!”

Một bên nói, một bên phát tay, hai bảo vệ mang kính đen liền tiến lên, xách hai bên tên đàn ông mà đem ra cửa trước.

Tiền thính nháy mắt khôi phục lại không khí ôn hòa như trước, duy chỉ có cô gái nọ vẫn còn ngồi ngốc trên sàn nhà, đáng vẻ ngơ ngác, nước mắt viền quanh, nhìn thật sự rất yếu đuối.

Tử Hữu không đành lòng nhìn tiếp, tiến lên kéo cô đứng dậy, “Đừng.. đừng quá đau lòng... Cái đó... Anh ta không phải là người tốt. Cô mới là cô gái tốt, cho nên đừng quá thương tâm vì hắn...”

Tử Hữu hiểu biết không nhiều, đập đầu vào tường căn bản cũng chỉ nói được mấy câu an ủi như vậy.

“Đều là do anh... đều là lỗi của anh...”

Nước mắt trào ra, thanh âm thì trào trong miệng ban đầu không nghe được, sau rốt mới có thể nghe được

rõ ràng.

Tử Hữu trừng mắt nhìn, khó hiểu, “Cô nói cái gì cơ? ...A!”

Bị cô gái đẩy mạnh một cái, Tử Hữu còn đang tự hỏi cô lấy đâu ra sức lực như thế, liền thấy cô gái từ trong túi xách lấy ra một con dao gọt trái cây, nhắm vào hướng Alice mà vung tới.

“Đều là lỗi của mày... là lỗi của mày... nếu không phải do mày...”. Một bên là uất ức lau nghẹn khuất, một bên điên tiết không thể nguôi, sau đó tựa hồ như không chịu đựng nổi mà phải tìm chỗ để phát tiết ra.

“Alice!”

Tử Hữu vội vàng chạy đến bên người Alice, nhưng ngón tay chỉ miễn cưỡng chạm vào ống tay áo của y, còn y thì một một người khác kéo ra.

Cổ tay cô gái nọ bị một cánh tay to lớn giữ chặt lấy, chỉ thấy cánh tay nhẹ nhàng xoay một cái, cô liền kêu lên một tiếng đao đón, dao nhỏ thuận thế rút xuống. Tử Hữu tròn mắt nhìn, thấy rõ là Không một thân đồ đen trước mắt, tóc đen lộn xộn, khuôn mặt lạnh lùng hung hãn nhìn cô gái mới bị hất ngã xuống sàn nhà.

Anh không nói một câu, nhưng hàn ý quanh người đủ khiến người ta sợ hãi.

K... tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Không sao cả!”, Alice không ngờ đến người lại tới, có hơi ngẩn người ra, nhưng rất nhanh đã nở một nụ cười, “tôi ổn!”

Wow!

Tử Hữu sửng sốt nhìn, cảm giác như thế nào nhỉ? Trước giờ cho dù Alice cũng có khi sẽ ở trước mắt người khác cười một cái, nhưng dáng vẻ tươi cười này cũng thật đẹp mắt đi... giống như là... xuất phát từ trong lòng vậy... đẹp thật đẹp...

Nghe tiếng trả lời, K. gật đầu một cái, lại ngược mặt lên liếc Tử Hữu một cái, đối phương một thân quần áo trắng toét, có phần hơi chói mắt, lại có phần bất đồng với thế giới xung quanh.

Sau đó anh cũng không nói tiếng nào cả, lời Alice ra thẳng cửa. Mà ông chủ Tề Tề cũng không có trách cứ hay chạy đi ngăn cản, chỉ là đứng một bên Tử Hữu, phòng má khẽ oán giận, “Ai ai! Tôi nói trên thế giới này vẫn là đàn ông mới tốt nhất a!”

Tử Hữu nhăn mặt, cảm giác da gà nổi đầy người, cứng ngắc nhìn ông chủ một cái, lại yên lặng cúi đầu nhìn

đến cô gái đang ngồi khóc dưới sàn nhà.

Cậu thở dài, ngồi xổm xuống, “Nè! Cái đó... nếu như cô muốn trút giận! Tôi đi cùng cô!”

....

Một trăm tám mươi mốt bước.

Tử Hữu xiên xiêu vẹo vẹo, cố gắng bày ra bộ dáng tiêu sái, vừa bước vừa lẩm bẩm, “Thì ra con gái một khi uống say... cũng rất kinh khủng nha...”

Cậu bị cô gái lôi đi xả giận cho đến khi cậu lạc bộ đóng cửa. Đối phương từ khóc sụt sướt chuyển sang lớn tiếng, cuối cùng là quật banh một bàn đầy chén rượu. Tử Hữu kinh khủng nhìn cô gái ngạnh sinh mà như muốn bóp nát chén rượu, vô thức sờ sờ cái cổ của mình, rất sợ trong lúc cô gái kia mất ý thức mà dùng lực bóp nát nó

Cuối cùng vẫn còn may, sau khi quật phá cũng nằm xuống ngủ mê mết, được Tề Tề sai người đem trở về nhà.

Rời khỏi chỗ làm về nhà, vào cửa đổi giày. Tử Hữu uống không ít rượu. Ban nãy cậu là hát một câu uống một chén, hát nhiều thì uống nhiều, hiện tại nhìn đông nhìn tây đều không rõ, thật may là còn có thể trở về...

“Ân... ngô!”

Nhà vệ sinh của phòng khách truyền tới một thanh âm kì lạ.

Tử Hữu nheo nheo con mắt, mắt mèo nhìn bóng đêm rất rõ, nhưng khi biến thành người, thị lực đã giảm xuống, hơn nữa lúc này thần trí không tỉnh táo, mắt có chút hoa, chỉ có thể gắng gượng đi đến trước cửa nhà vệ sinh, ghé tai vào cửa nghe ngóng...

“Đừng mà... không... ngô... K.”

Trong khoảng cách gần như thế, âm thanh liền trở nên rõ ràng, Tử Hữu cơ hồ như trong nháy mắt đã muốn tỉnh rượu.

Cái gì cái gì cái gì nha?

Âm thanh này cực kì quen thuộc, cẩn thận nghĩ lại, chính là cái thanh âm trong trẻo mang theo mấy phần lạnh lùng của Alice, nhưng lúc này cư nhiên biến thành thứ thanh âm mềm mại đáng yêu.

Thanh âm ái muội đã đành, còn kèm theo tiếng rên rỉ phiến tình không dứt.

Cậu... cậu có phải hay không đã nghe nhầm rồi?

8. Chương 8

Ngày thứ hai trên bàn cơm, Tử Hữu một bên ngáp dài, bên dưới đôi mắt đẹp là hai cái quầng mắt thật to. Đây không có biện pháp, tối qua cậu bị mất ngủ a.

Tối qua nghe được âm thanh kinh khủng như thế, báo hại cậu chạy trốn chết. Một bên chọc chọc đôi đũa, một bên nhìn lên K. đang ngồi ở ghế giữa bàn ăn. Hôm nay anh mặc một cái áo sơ mi trắng, hai nút áo đầu để mở, lộ ra cái cổ màu đồng, tay áo xoắn lên, cơ bắp nhìn qua thật rắn chắc. Tử Hữu hai mắt đảo qua đảo lại, trong đầu không ngừng tưởng tượng. hai cánh tay ấy, nếu như ôm lấy thân người tựa như búp bê như Alice thì... thì ra cái dạng gì?

“Nè!”

Một chiếc đũa hạ xuống trên trán đánh bốp, Tử Hữu bị đau kêu la oai oái, lỗ tai cùng cái đuôi nháy mắt lộ ra ngoài, như muốn cùng mọi người chào hỏi.

“Đang ăn mà cậu bày ra biểu tình ngớ ngẩn gì vậy hả?”

Nauy bên cạnh trừng mắt quát, Mễ Tử vội vàng kéo cánh tay Tử Hữu, mình thì ngồi lên ghế, “Anh Tử Hữu, anh có đau không?”, vừa nói, vừa nhẹ nhàng xoa lên chỗ bị gõ của cậu.

Nauy nhìn đến cái trán của Tử Hữu vốn chỉ đỏ một điểm, bởi vì Mễ Tử xoa xoa mà đã ứng đỏ một mảng. Tử Hữu nheo nheo mắt, nhìn cái mặt Mễ Tử tròn vo phần nộn đối diện mình, trên mặt là cái cằm mũm mĩm, tay nhỏ cùng chân nhỏ đều lộ ra bên ngoài quần áo ngắn, ai nha... Tử Hữu cong cong khóe miệng, cười như một tên vô lại, cũng không quan đến cái đầu đau, vội vàng ôm lấy Mễ Tử cọ cọ “ Mễ Tử hảo dễ thương, anh Tử Hữu không có đau nữa nha”

“A... nga!”

Mễ Tử một bên đáp lời, một bên giãy giụa muốn tránh thoát, nhưng không sao thoát được, chỉ có thể chôn ở trước ngực Tử Hữu, nghe giọng cười của cậu, giống như cái gì... cái gì nha...

“Ê!”

Nauy vội vàng vung tay tới tách người ra, đem Mễ Tử kéo về bên người mình, “Tử Hữu cậu mới bày ra bộ

mặt của mấy ông già biến thái có phải không hả?”

A! Đúng nha! Mấy ông già biến thái, Mẽ Tử đấm một cái vào lòng bàn tay, nhớ ra rồi. Mà bên cạnh, Tử Hữu mếu máo, nhìn Nauy đặt Mẽ Tử ngồi trên đùi mình, sau đó xoa xoa mắt mấy cái..

“Sáng sớm ồn ào như vỡ chợ!”

Alice từ trên phòng ngủ đi xuống, Tử Hữu quay đầu lại, nghe thấy thanh âm của đối phương vẫn là trong trẻo mang theo mấy phần lạnh lùng như cũ, trong đầu không khỏi nhớ đến thanh âm mềm mại đáng yêu tới qua. Đột nhiên Tử Hữu cảm giác có chút phát lạnh, tưởng tượng không ra được bộ dáng của Alice lúc đó như thế nào... Cái đó, gọi là đồng tính thì phải... Tử Hữu có chút giật mình, đột nhiên phát hiện ra, ở trong nhà này hết thảy đều là mèo đực. Với loài mèo thì cậu không cách nào tưởng tượng được, nhưng nếu là con người, thì chuyện gì cũng có thể nha.

Nghĩ xong, tầm mắt dời về lại trên bàn ăn. Phía đối diện, Lam Sinh đeo tai nghe, miệng vừa ngậm nga một điệu hát vừa ăn cháo, mắt híp lại, cong cong như mặt trăng khuyết, khóe miệng tươi cười, bộ dáng rất mực hưởng thụ. Mà bên cạnh là La Minh không ngừng liếc mắt sang nhìn, “Đã nói nhiều lần rồi, lúc ăn thì đừng có nghe nhạc hay ca hát, như vậy rất bất lịch sự”. Nhưng Lam Sinh căn bản không nghe thấy, trực tiếp bỏ qua lời nói của La Minh, miệng vẫn nhẹ nhàng ngân nga như cũ. La Minh gân xanh nổi đầy trán, nhưng vẫn khắc chế mà bảo trì hình tượng ưu nhã phong độ mà gấp một miếng trứng chưng, trên cổ áo giắt một chiếc khăn trắng, phòng ngừa thức ăn rơi trên quần áo.

Tử Hữu nhú mày, cái này đâu có giống như những chuyện mà mấy con mèo thường làm đâu.

Những người lớn thật sự kì quái, Mẽ Tử còn nhỏ thì không nói, còn những người khác vì sao lại không có ai bầu bạn?

Đang mãi suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm con gái nhẹ nhàng ôn nhu, pha lẫn chút thẹn thùng.

“Cái đó... xin hỏi... đây có phải là Tử Hữu tiên sinh không ạ?”

“Àn! Là tôi!”

Tử Hữu cười tủm tỉm quay đầu lại, nhìn thấy ai ở trước mặt liền choáng váng.

Này này này này! Tiểu mỹ nữ đáng yêu này là ai a?

Nhìn người trước mắt đeo một chiếc tạp dề trắng, đầu cũng chít khăn trắng, gương mặt tròn, con mắt cũng to tròn ngập nước giống như mắt Mẽ Tử, bộ dáng như có chút ngượng ngùng khiến hai má hồng hồng, tóc xoắn đen để xõa trên vai, lộ ra bên dưới khăn chít đầu là cặp tai màu vàng nhạt, phía sau lưng còn phe phẩy cái đuôi mèo mềm mại.

Lỗ tai.. đuôi...

“A!”

Tử Hữu giật mình từ ghế đứng bật dậy, “Cô cô cô cô...”

“A! Tôi gọi là Mộng!”

Cô gái nhỏ vội vàng giới thiệu bản thân, có chút khó hiểu sao Tử Hữu lại phản ứng mãnh liệt như thế.

“Tôi vốn ở nơi này có nhiệm vụ chiếu cố cuộc sống hàng ngày của mọi người. Nhưng mấy ngày này có việc không có ở nhà, đến sáng sớm hôm nay mới trở về!”

Mộng nghiêng đầu, nở một nụ cười tươi trên khuôn mặt thơ ngây, cẩn thận quan sát Tử Hữu. Nga... Đây là thành viên mới của ngôi nhà nha, thoát nhìn thật xinh đẹp. K. tiên sinh cũng thật là, không nói trước một tiếng để mình chuẩn bị thức ăn sáng cho cậu ta đằng hoàng.

Nghĩ nghĩ trong đầu, Mộng đi xuống phòng bếp, lúc quay trở lại đem theo một cuốn sổ, một cây bút, đối Tử Hữu hỏi, “Tôi có nhiệm vụ chuẩn bị thức ăn cho mọi người trong nhà, nên cậu có thể cho tôi biết những món cậu thích hay không thích có được không?”

“A...a!”

Tử Hữu vẫn còn ngây ngốc nhìn đến Mộng, cậu vốn tưởng rằng trong nhà này chỉ toàn là giống đực, đột nhiên lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân đáng yêu thế này?

Bên cạnh, Naury cùng Mễ Tử cùng nhau nâng cằm... hình như quên nói cho cậu ta biết là trong nhà còn một sinh vật nữa rồi!

“Cậu cười cái gì nha?”, Mộng hỏi.

“A... tùy... tùy tiện, cái gì cũng được...”, Tử Hữu ngơ ngơ trả lời.

“Có ghét mùi vị gì không?”

“A... cái này... đại khái như mùi xăng đi...”

“Trong phòng thích trang trí cái gì không?”

“Cái này... cái gì a... không có gì đặc biệt thích hết!”

“Thích ngoại hình như thế nào? Thích thể loại nhạc gì? Thích chương trình truyền hình nào nhất? Máy giờ thì rời giường? Máy giờ sẽ đi ngủ? Thường đi tắm vào lúc nào? Dầu gội sữa tắm thích loại nào? Có dị ứng cái gì không? Có thích ăn hoa quả không? Buổi tối có tiểu đêm không? Đi ngủ có để đèn không?”
Blah blah blah...

Mãi cho đến khi Mộng hỏi xong cảm thấy hài lòng mới rời khỏi, mà Tử Hữu thì cảm thấy chóng mặt hoa mắt, trong đầu ong ong âm thanh “ cậu thích abc? Cậu ghét xyz?”

A... có chút chóng mặt... buồn nôn a...

“Phốc!”

Lam Sinh cuối cùng cũng tắt MP3, đưa mắt nhìn Tử Hữu, bộ dáng đồng tình, “Đã lâu rồi không thấy cảnh này. Thật tốt quá mà! Hình như Mộng rất thích cậu nha!”

“Thật... thật sao?”

Tử Hữu gãi gãi đầu, mặt có chút hồng.

Cái đó... cái đó... cậu cũng cảm thấy Mộng rất dễ thương a.

“Không cần nghĩ nhiều!”

La Minh ở bên cạnh cắt ngang suy nghĩ của Tử Hữu, “Có thích cũng để làm gì, các người cũng không có khả năng đâu!”

“A?”

Tử Hữu mờ mịt nghĩ, chẳng lẽ đã gặp trúng tình địch sao?

Lại nghe La Minh bình tĩnh nói tiếp, “Mộng từ khi biến thành người, đã hòa nhập được cuộc sống của một nữ tử lâu lắm rồi, tư duy cũng đã thay đổi!”

“Là ý gì?”

Tử Hữu có chút không giải thích được, cặp tai trắng mềm lộ ra trên đỉnh đầu không ngừng phe phẩy, thoát nhìn giống như kẹo bông.

“...”. La Minh dường như đang chầm chúm câu từ, muốn nói một lời uyển chuyển đôi chút, không ngờ tới Lam Sinh bên cạnh đã cười nói bỏ bả, “Mộng chỉ thích kết đôi mấy cậu con trai với nhau!”

Cặp tai của Tử Hữu lại không ngừng phe phẩy, biểu tình trên mặt thật ngốc nghếch...

Bữa sáng kết thúc, Lam Sinh cùng La Minh đều ra ngoài, Naury đưa Mễ Tử đi học, nghe nói thuận tiện mua một mua đàn. Hôm qua Tử Hữu hỏi thật lâu, mới biết đó là đàn ghita, là một loại nhạc khí. Naury mua đàn về liền đàn cho cậu xem một chút, Tử Hữu khi ấy cảm thấy thần thái Naury gảy đàn thật cuốn hút, đặc biệt đẹp trai. Chỉ là cậu suy nghĩ một hồi đột nhiên bùm miệng cười hắc hắc. Naury nếu như ở trong bộ dáng mèo, dùng móng vuốt gảy đàn...thật sự rất buồn cười đi.

Căn nhà to như cây, cuối cùng chỉ còn lại mấy người hoạt động về đêm là cậu và Alice, cùng kẻ luôn an nhàn rảnh sự như K.

A...

Còn có một người luôn bận rộn là Mộng nữa.

Đứng ở ban công, Tử Hữu nhìn Mộng phơi chăn, hỏi, “Làm sao mà cô đến được đây?”

“Hả?”, Mộng quay đầu, một bên lắc lắc ngón tay, một bên nói, “Tôi là được K. tiên sinh cứu về... sau đó, tôi cũng không còn chỗ đi đi, K. tiên sinh liền giữ lại chiếu cố!”

“Cứu về a?””, Tử Hữu nháy nháy mắt, nhớ đến trước kia mình dầm mưa phát sốt cũng là K. đem về nhà, “Lúc đó cô bị sao vậy?”

“Tôi bị chủ nhân ném ra ngoài”, Mộng nói, đôi tai không khỏi cụp lại, “sSau đó lại bị mấy đứa con nít ngược đãi, thời khắc muốn tuyệt khí rồi thì K. tiên sinh đi ngang qua cứu về”

“Như vậy sao...!”, Tử Hữu có chút đồng tình gật đầu, mình cũng là kẻ bị chủ nhân vứt bỏ đấy thôi.

“Nhưng mà hiện tại tôi rất vui vẻ nha!”. Mộng mỉm cười thật tươi, “K. tiên sinh đối xử với tôi rất tốt, cả nhà cũng đối xử với tôi rất tốt. Tôi mỗi ngày đều có việc để làm, không còn chịu cảnh bị người nuôi như súc vật. Rất tự do!”

“Nói cũng đúng ha!”

Tử Hữu nhìn Mộng cười cười, để lộ hai lúm đồng tiền duyên dáng, cũng thấy vui vẻ mà mỉm cười theo. Ánh mặt trời soi chiếu, Mộng cảm thấy nụ cười của Tử Hữu thật sự rất đẹp, một đầu tóc mềm mềm, đôi mắt to tròn, khiến người nhìn vào không khỏi ngây ngẩn.

“A...”, Mộng ngây người nhìn hồi lâu, đột nhiên hai má phỉm hồng, con mắt lóe sáng, tay giữ chặt góc chăn đang phơi, lắp bắp hỏi, “Tử Hữu nha, có thể cho tôi chụp một tấm ảnh của cậu được không?”

“Chụp ảnh?”, Tử Hữu ngó người ra, lại gật đầu, “được được, tôi không có gì hết...”

“Vậy thì tốt quá!”, Mộng reo lên, vội vàng phơi nốt đồng chăn mền còn lại, sau đó chạy vào nhà. Một hồi sau cô gái mới trở ra, trên tay cầm một cái máy ảnh Polaroid, giơ lên trước mặt Tử Hữu. Ánh đèn flash bật sáng khiến Tử Hữu giật mình nhảy dựng, đang muốn hỏi, Mộng đã kéo cậu đi khắp nơi trong nhà ngoài vườn, ảnh giấy không ngừng rớt ra từ khe trả ảnh. Mỗi một tấm là một bộ dáng, không ngừng thay đổi, mà Mộng thì hết như nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, vui vẻ đến mức lè lưỡi liếm mép, bộ dáng rất chi là thỏa mãn.

Tử Hữu im lặng nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy... Mộng... thật đáng sợ a...

“Nha đầu!”

Phía sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng, Mộng sửng sốt, cứng người buông máy ảnh xuống, con người loạn chuyển, cười hắc hắc, “K.... K tiên sinh...”

K cúi đầu, nhìn máy ảnh trong tay Mộng, “Máy ảnh chụp này... bán được bao nhiêu tiền?”

“Cái đó... cái đó?”

Mồ hôi lạnh thi nhau rớt xuống, Mộng mở con mắt to tròn ném ánh mắt cầu cứu sang Tử Hữu, Tử Hữu nhận lấy tín hiệu, vội vàng đi qua, “K. tiên sinh, Mộng chỉ là giúp tôi chụp hình mà thôi...!”

K liếc mắt nhìn Tử Hữu, con người thâm thúy dò xét như nhìn thấu vào người đối diện, khiến người đối diện không cảm thấy bị áp bức. Tử Hữu chớp chớp mắt, ngốc lảng đứng đó, mà đối phương cũng đã dời tầm mắt đi, cúi đầu nhìn đồng ảnh chụp rớt trên sàn nhà.

“Àn... mấy bức ảnh này chụp cũng không tồi!”

K. nói, lại liếc nhìn Tử Hữu, “Cậu có biết vì sao lại chụp ảnh cậu không?”

“A?”, Tử Hữu lắc đầu, “Tại... tại sao?”

“...”

Khóe miệng K câu dẫn ra nụ cười tự tiếu phi tiếu, khiến cho Tử Hữu giật mình. A! cái biểu tình này, chính là biểu tình mà lần trước, khi cậu chọc tới cái tên cao to nọ, K đã nhìn cậu, sau đó phun ra một câu

“Ngu ngốc”!

Cùng một âm điệu, cùng một ngữ khí, lần thứ hai Tử Hữu cảm thấy như sét đánh ngang ta.

Anh ta dám mắng cậu như vậy? Anh ta cứ nhiên dám mắng cậu như vậy.

Mà ở bên cạnh, Mộng vội vàng nhặt mấy bức ảnh rơi rụng đầy sàn nhà, sau đó vội chạy ra ngoài. Tử Hữu cũng lú lú chạy theo, cậu mới không dám ở cùng một chỗ với K. tiên sinh đâu. Tuyệt đối không nên!

Hai người kia rời khỏi phòng khách, K. nhìn bức ảnh trong tay một hồi... con người màu hổ phách long lanh dưới nắng mặt trời, góc sáng của bức ảnh khiến cho đường nét khuôn mặt trở nên rõ ràng, biểu tình có chút sợ sệt, nhưng lại rất đẹp, thoát nhìn thập phần vô hại, khiến người khác nhìn không được muốn đến gần.

Suy nghĩ một chút, K. đem bức ảnh nhét vào ví tiền, hai tay rút túi, xoay người ra cửa.

“Hô! Vừa rồi thật nguy hiểm nha!”

Tại phòng bếp, Mộng thở hổn hển vuốt ngực, quay đầu nhìn Tử Hữu vừa chạy theo mình. Đặt máy ảnh lên bàn ăn, Mộng mới lên tiếng, “Tử Hữu tiên sinh, vừa rồi cảm ơn cậu!”

“Rốt cuộc hồi nãy là sao vậy?”, Tử Hữu mờ mịt, “chỉ là chụp ảnh thôi mà, tại sao lại sợ K. tiên sinh như vậy?”

“Ách... Cái này... cái này...”, Mộng xoa xoa má, “chuyện gì cũng có lý do cả!”.

Tử Hữu khó hiểu nhíu mày, nhìn người trước mắt bị dọa sợ, tự hỏi ai vừa mới nói K. tiên sinh đối xử với mình rất tốt a...

“Đúng rồi!”, Mộng đi đến bên cạnh bàn, nhìn thực đơn, “Trưa hôm nay ăn món không tệ nha!”

“Thật sao?”, Tử Hữu cao hứng thốt lên, cũng cúi đầu vào xem, hai cái đầu chụm vào nhau, mặt đối mặt, nhìn qua có bao nhiêu là thân mật, chỉ là người trong cuộc đều là kẻ ngốc, căn bản không nhận ra.

“Đây là cái gì nha?”, Tử Hữu nhìn nhìn thực đơn, lại nhìn những món ở trên bàn ăn, cảm thấy thật khó hiểu.

“Cái này là sò điệp tươi, là thức ăn mà La Minh tiên sinh thích nhất!”

Mộng phẩy phẩy thực đơn ghi chú tất cả khẩu vị của mọi người trong nhà,. Mỗi người ăn một kiểu, không

ai giống ai, cũng nhờ đầu bếp tài năng thiên bẩm của mình, cộng thêm tham gia lớp nấu ăn học thêm một số món, mà tay nghề ngày càng cao, bây giờ hầu như không có món nào có thể khiến Mộng bối rối, từ món chính cho đến món tráng miệng. Mộng còn nghĩ có khi mình có thể mở một tiệm bánh, hay trở thành chuyên gia ẩm thực cũng không chừng.

“...”, Tử Hữu tròn mắt nhìn thực đơn, món ăn Trung Quốc, món ăn Nhật, lại có món ăn kiểu Tây, được trang trí đẹp mắt, rốt cuộc mới hiểu ra vì sao hai ngày trước mọi người đều mua đồ ăn bên ngoài về, mà cái mặt thì không tình không nguyện cho lắm, thì ra là sớm bị đầu bếp làm hư a

“Cũng không còm sớm, tôi bắt đầu nắn nung đây!”, Mộng vừa nói, vừa đẩy Tử Hữu ra, “Tử Hữu tiên sinh mau ra chỗ khác chơi đi!”

“A! Được được!”, Tử Hữu gật đầu, lại hỏi, “Không cần tôi giúp sao?”

“Không cần đâu!”

Mộng cười cười, phòng bếp này tôi mới là chủ.

Ra khỏi phòng bếp, Tử Hữu cảm thấy rất nhàm chán, ở nhà không bằng ra ngoài đi dạo, dù sao từ giờ đến giờ cơm cũng còn lâu. Thế là lên lầu thay quần áo, một lát sau trở xuống, phát hiện K. không còn trong phòng khách nữa.

Nhưng mà cũng không có vấn đề gì, đại khái trước khi ra ngoài, Naury có nói K. nhàn rồi không giống người khác, muốn đi đâu thì đi.

Ra khỏi phòng khách, mới bước tới hành lang phía trước, Tử Hữu bỗng nghe thấy từ phía nhà bếp truyền đến tiếng nói “K. tiên sinh! Làm như vậy không được!”

Tử Hữu dừng chân, ngay tức khắc trong đầu liền nhớ lại thanh âm của Alice tối qua.

Chờ một chút! Tử Hữu nheo mắt, cái tên K. này đúng là cảm thú mà. Cho dù bây giờ có hứng tình cũng không nên làm như thế chứ.

Một bên nghĩ, Tử Hữu hùng hùng hổ hổ chạy vào, đứng ở cửa phòng bếp hô to, “K. tiên sinh, xin hãy ngừng tay!”

Một mảnh trầm mặc...

Trong phòng bếp đúng là có hai con người đang đứng cùng nhau, Tử Hữu nhanh chân bước vào, trong lòng dù có chút hồi hộp, nhưng cậu nhất định không thể cứ thế mà làm ngơ. Chỉ là...

“Đi?”, Mộng chớp chớp mắt, nhìn quần áo trên người Tử Hữu, “Tử Hữu tiên sinh, cậu muốn ra ngoài sao?”

“Ách?”

Tử Hữu cũng chớp chớp mắt, nhìn hai người trước mắt.

Mộng thì hung hăng nắm một đầu thực đơn, K. thì nắm một đầu thực đơn còn lại, mặt không biểu tình nhìn cậu.

“Các người... đang làm gì vậy?” Tử Hữu khó hiểu.

“Đều là do K. tiên sinh đó!”

Mộng phồng má, “Anh ấy muốn thay đổi thực đơn!”

Thì ra không phải chuyện kia a...

“Các người... tiếp tục đi a... ta đi trước...”

Tử Hữu lùi lại mấy bước chân, quay người, vừa chuẩn bị chạy đi đã bị người kéo lại.

“Cậu đợi đó!”

Vừa nói, đối phương đã đến sát bên người.

Mộng đứng bên cạnh nhìn, một cao to lỗ mãng, một tinh tế đẹp trai, này là cảm giác gì a? Cảm giác gì nha? Đây là cảm giác gì?

Máu mũi chảy ra, thần kinh hưng phấn, tim đập nhanh, con mắt lóe sáng nhìn chằm chằm hai người trước mắt thật lâu, Mộng quyết định chuyện sáng suốt nhất nên làm chính là nhường không gian lại cho hai người bọn họ.

“K. tiên sinh, tôi đi trước giặt quần áo đây!”

Nói xong liền chạy mất.

“Nè! Mộng!”

Bàn tay của Tử Hữu vừa giơ ra liền rơi vào khoảng không, không còn ai cứu giúp, cậu đành phải xoay người lại, tận lực khiến mình bình tĩnh.

Chính mình lại bị K giữ lại là làm sao a!

“Vừa rồi có phải cậu hiểu lầm cái gì?”

Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai.

“Ách... cái gì chứ...”

“Tôi hoàn toàn không biết thì ra cậu thích nghe lén như vậy!”

Một ngón tay của K. chìa ra, nâng cằm Tử Hữu lên cao, cưỡng ép cậu nhìn vào mắt anh, khoe miệng cười dẫn một nụ cười không có ý tốt.

“Cái ...gì?”

“Tối qua...”, K. đột nhiên đè thấp thanh âm, dường như dán sát bên tai Tử Hữu, hơi nóng của đối phương phả ra bên vành tai, “... không phải đã nghe lén chuyện tình của tôi với Alice sao?”

“A...!”, Tử Hữu vội đẩy người ta, lại khiến chính mình cố gắng bình tĩnh, vội vàng giải thích, “Cái đó không phải là tôi cố tình, tôi chỉ vô tình...”, hơn nữa cậu chỉ nghe có một chút xiu đã chạy mất dép rồi mà. Cậu mới không có hèn hạ đến mức đi nghe lén người khác đâu.

“Vừa mới nãy là tưởng tôi lại làm gì sao?”

K. không để ý đến lời giải thích của Tử Hữu, tiếp tục truy vấn.

“Không có không có không có không có!”. Tử Hữu lắc đầu như trống bỏi.

K. im lặng một chút, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Tử Hữu mà đột nhiên thấy cậu rất buồn cười. Sáng nay quan sát biểu tình của tử hữu trên bàn ăn, lúc thì thì thảo tự nói chuyện, lúc thì ngẩn người ra, một hồi lại nhìn lén Alice, sau đó lại nhìn lén mình, một chốc thì hai má đỏ ửng, một chốc lại lộ vẻ mặt không hiểu được.

Thật là. Người này nét mặt cũng đa dạng biểu cảm quá đi.

“Cậu không muốn biết tôi cùng Alice làm cái gì sao?”, K. giấu đi sự thay đổi trong ánh mắt, nhìn Tử Hữu

hỏi.

“Tôi... cái gì... cũng không muốn biết đâu!”

“Không được!”

K. híp lại con mắt dài, nhướn mi nói.

Ô ô! Lại bị đùa giỡn rồi.

9. Chương 9

“Cậu không muốn biết rốt cuộc thì tôi cùng Alice đã làm gì sao?”

Thanh âm gọi cảm trầm thấp mang theo ý đồ dụ dỗ của K vang lên bên tai, cánh tay đặt trên eo siết chặt hơn, ép buộc cậu tựa sát người vào mình. Mắt Tử Hữu chuyển từ trắng sang xanh, lại chuyển từ xanh sang đỏ, nháy mắt đã chuyển qua vô số biểu tình.

“Tôi... tôi không muốn biết đâu!”

Cười cười như có như không, K. nghĩ tuyệt không thương lượng nữa.

“Không được!”

Không thể nào cự tuyệt người trước mặt, Tử Hữu mếu máo mắng, uy, anh ta là tên biến thái sao, cùng Alice làm chuyện kia được rồi, tại sao cậu phải biết chứ, lại còn bày ra cái bộ dáng vui vẻ thích thú đó làm gì? Cẩn thận nhìn sắc mặt của K., Tử Hữu cảm thấy làm sao anh có thể là người như vậy chứ?

“Còn chuyện gì nữa sao?”

K thiêu mi, gương mặt khó có lúc dịu dàng. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Tử Hữu bày ra bộ dáng đáng thương, trong lòng y không thể nào bình tĩnh được, rất muốn triệu chọc cậu, một chút cũng không cảm thấy nhàm chán.

“Cái đó...”, Tử Hữu đảo đảo tròn mắt, muốn chuyển sang đề tài khác, “Cái đó... nghe nói anh là lão đại của khu đông?”

“...”, K không có trả lời.

“Còn nữa...”, lại tiếp tục thay đổi chủ đề, “Alice vì sao lại đi làm tiểu bạch kiểm?”

“Tiểu bạch kiểm” là từ mà cậu vừa mới học được từ Lam Sinh. Mặc dù mới vừa nghe xong, La Minh ở bên cạnh liền hung hăng trừng mắt nhìn Lam Sinh mấy cái, nhưng Lam Sinh nói cho cậu biết, từ này cũng không có nghĩa gì xấu, nếu như có thể làm tiểu bạch kiểm, Alice sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

“...”, K trừu rút khéo miệng không thôi, ý thức được nếu như Alice mà nghe được, nhất định sẽ lột da Tử Hữu.

“Còn có...”, không nghe thấy K lên tiếng, Tử Hữu có chút rối rắm, cậu không biết nam nhân này rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Nháy mắt lại nhớ đến đối phương gọi mình là “ngu ngốc”, hai chữ “ngu ngốc” giờ phút này diễn tả hẳn thật chuẩn mà. Trước đây có lần nghe thấy chủ nhân rất là cao hứng mà mắng người khác như vậy, cậu mới biết đó là ý không tốt.

“Anh vì sao luôn gọi tôi là ngu ngốc a?”

Tử Hữu nghiêng tai muốn nghe đáp án, kết quả vừa mới hỏi xong, trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

“Ngô!”

K. không nói một lời đột ngột hôn xuống, dọa cho Tử Hữu nhảy dựng, lỗ tai mèo cùng đuôi bị giật mình mà lộ ra ngoài, cả người giãy dụa muốn tránh thoát nhưng lại không thể thoát được. Ngược lại càng khiến cho tình huống càng trở nên ám muội.

K nhắm mắt hưởng thụ cái hôn táo bạo. Y cũng không biết lý do tại sao mình lại hôn xuống. Nhưng nhìn vào đôi môi hơi hé mở của cậu, bỗng cảm thấy cả người hơi ngứa ngứa, chẳng quản lý do hay không lý do đã hành động theo bản năng.

Đôi môi đỏ hồng ngọt hơn so với tưởng tượng. K. tỉ mỉ liếm cắn, giống như thưởng thức một món ăn ngon. Áp Tử Hữu nằm trên bàn ăn, cạy mở khớp hàm đem đầu lưỡi len vào, bên tai còn nghe thấy thanh âm kháng cự ưm ư của Tử Hữu. Đối phương để hai tay trước ngực liều mạng muốn đẩy ra, cơ thể giãy giụa, nhưng chỉ khiến y càng trở nên cảm thấy “hứng thú”.

Thẳng đến khi bản thân cảm thấy hài lòng với vị đạo trong khoang miệng, K. mới rời khỏi, đôi mắt sắc tình vẫn nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng loạn của Tử Hữu. Y vươn đầu lưỡi ra, ác ý mà liếm liếm khóe miệng.

Oa! Tử Hữu cảm thấy cả đầu mình đều muốn bốc khói, trong lòng không ngừng mắng chửi, đồ biến thái! K tiên tiên sinh thì ra là một tên đại biến thái. Lúc trước còn cảm thấy anh ta thật đẹp trai, căn bản là tên biến thái a.

“Theo tôi vào phòng!”, K đột nhiên lên tiếng, đầu cúi xuống.

“Cái gì?”

Tử Hữu vừa mới bình tĩnh trở lại đã trở nên choáng váng, theo quán tính muốn lùi ra sau, nhưng quên mất mình đang đứng sát bàn ăn, thế nên bị mất đà mà ngã ngửa ra mặt bàn.

“A!”, Tử Hữu theo bản năng dùng tay chống trụ cho cơ thể, nhưng ngón tay vô tình quơ trúng cái máy ảnh Polaroid mà Mộng đặt trên bàn từ trước đó. “Cạch” một tiếng, máy ảnh rớt xuống đất.

“Ách!”, Tử Hữu cúi đầu muốn xem máy ảnh, nhưng chưa kịp phản ứng đã bị K. nắm lấy cổ tay kéo ra khỏi phòng bếp.

“Chờ một chút! Buông tay ra! Chờ một chút!”

Tử Hữu một bên kêu lên, một bên gắng sức gỡ ngón tay K ra, nhưng phát hiện ra mình căn bản đâu không lại người nọ.

Thanh âm của cậu vang từ nhà bếp vang sang phòng khách. Từ trên lan can lầu hai. Mộng thò đầu ra, đang muốn hỏi có chuyện gì thế, đã thấy Tử Hữu bị K khiêng ở trên vai.

Hả?

Mộng vội ngồi xổm xuống giấu người bên dưới thành lan can, phần khích không kiềm được, hai mắt lóe sáng, hay tay đan vào nhau nắm chặt, phải chụp lại thời khắc quan trọng này mới được. Sau đó chợt nhớ ra máy ảnh còn ở trong phòng bếp liền tiu nghỉu, chết tiệt thật.

Mà đồng thời, Alice vừa tắm rửa xong mở cửa đi ra, nhìn thấy K. khiêng Tử Hữu trên vai tiến vào phòng mình, sau đó cửa bị đóng lại một cách thô bạo.

Xảy ra cái chuyện gì vậy?

Alice có chút thất thần, để nguyên đầu tóc ướt nước còn nhỏ giọt đi đến cửa phòng của K. Vừa giơ tay lên định gõ cửa, đã nghe thấy thanh âm của Mộng truyền lên từ dưới lầu.

“A!”

Mặt mày nhăn nhó, Alice thung thủng đi xuống, theo thanh âm đi tới phòng bếp, liền nhìn thấy Mộng ngồi chồm hổm trên sàn nhà, trong tay cầm máy ảnh, hai mắt lóe sáng.

“Có chuyện gì?”- Alice nhú mày hỏi.

“A! Không có gì không có gì!”

Mộng quay đầu lại nhìn thấy Alice, giật mình nhảy dựng, vội vàng đem bức ảnh giấu ra sau lưng, nhưng Alice đã nhanh tay đoạt lấy.

Vừa nhìn thấy bức ảnh, nháy mắt sắc mặt hắn liền trở nên âm u.

Trong bức ảnh, Tử Hữu bị K áp trên bàn ăn, giữa hai người không chút khoảng cách, một tay K đặt trên eo Tử Hữu, mà Tử Hữu sắc mặt ửng đỏ, một bên tai cũng ửng hồng, con mắt hoảng hốt đưa ánh nhìn sang bên cạnh.

Đại khái là khi máy ảnh rơi xuống đất, nút chụp hình bị đè trúng, vô tình chụp lại khoảnh khắc hai người kia thân cận. Góc máy ghi lại tư thế ái muội của K, nhưng cánh tay của y trong cảnh chụp vô tình che đi cặp mắt, nhìn không ra biểu cảm trong đó.

Alice cầm bức ảnh, ngơ ngác đứng đó, mãi đến khi bị Mộng gọi tỉnh.

“Alice tiên sinh! Alice tiên sinh?”

Hoàn hồn trở lại, Alice quay đầu liếc nhìn Mộng một cái, sau đó xé tấm ảnh ra làm hai, cứ thế xé tiếp cho đến khi bức ảnh trở thành một đồng vụn giấy mới quăng xuống bàn ăn mà tiêu sái rời khỏi.

Mộng nhìn đồng giấy rơi vãi trên bàn ăn, miệng lẩm bẩm mắng, thật đáng ghét.

May mắn lắm mới được chụp lại được khoảnh khắc đẹp như vậy lại không giữ được, nếu không có thể bán cho mấy đứa con gái cũng được một mớ tiền a...

Mà trong phòng ngủ của K, Tử Hữu căn bản không biết Mộng chụp hình mình vì cái lý do này.

Cậu hiện tại chỉ lo đối phó với nam nhân cao hơn mình cái đầu đang ở trước mắt.

“Anh đừng có lại đây! Anh bình tĩnh lại đi!”

Tử Hữu bị K dồn đến cạnh giường, đường thoát nào cũng bị chặn đứt, cuối cùng đành phải ngã xuống trên nệm.

Một tay vợ lấy chiếc gối chắn trước ngực, một tay đẩy ra ngăn K tới gần mình, Tử Hữu mếu máo, “Tôi...

tôi biết anh nhìn thấy... cái đó... tôi là nam mà! Không bằng... không bằng tôi giúp anh đi tìm một con mèo cái dễ thương được không...”

Lời còn chưa nói xong, K. đã thân thủ dè lại cánh tay cùng cẳng chân của cậu, mình thì một ngum cắn vào cổ như một hình thức trừng phạt.

“Đau!”

Tử Hữu nhăn mặt, lại thấy K. nâng mặt cậu lên, ánh nhìn có chút xấu xa mà nói, “Ai bảo cậu câu dẫn tôi?”

“Cái gì?” – Tử Hữu há miệng rộng đến nỗi có thể nhét vào hai quả trứng – “Anh nói cái gì vậy! Tôi cái gì cũng không có...”

“Bối mới nói...” – K hừ lạnh một tiếng, sau đó vùi mặt vào giữa cánh cổ, hít một hơi thật sâu mùi hương trên người cậu, thản nhiên nói, “Cho nên mới nói cậu ngu ngốc”

Tử Hữu trong lòng phát hỏa, nhưng bản thân đang bị đối phương trêu ghẹo đến toàn thân đều tê dại, đối phương còn vươn đầu lưỡi ra mà liếm khắp da thịt bên ngoài quần áo của cậu. Liếm đến bên tai, cái miệng khéo léo dùng răng cắn nhẹ lên vành tai mẫn cảm.

“Ngô...”

Tử Hữu nhắm nghiền mắt lại, trên gương mặt đã sớm nhiễm hồng, cánh mi run run. Nhìn dáng vẻ của cậu, K. nhìn không được liền nảy sinh cảm giác muốn yêu thương, bèn hạ xuống một cái hôn trên cánh môi hé mở, nhưng lần này vị đạo có chút ôn nhu cùng dỗ dành.

Tử Hữu có chút sững sốt, không rõ vì sao K đột nhiên thay đổi thái độ, hình như là ôn nhu hơn đi... nhưng mà, phải nói rằng con người này cũng biết ôn nhu sao?

Trong lúc cậu còn nghĩ đến những chuyện không đâu, K phát hiện đối phương mất tập trung, cảm thấy có chút buồn bực, bèn gia tăng lực đạo, đầu lưỡi bức bách Tử Hữu cùng anh phải dây dưa không dứt, vì thế mà trong phòng ngủ vắng vắng âm thanh ái muội. Hai bàn tay của K cũng không thành thật mà luồn vào trong quần áo vuốt ve lớp da thịt mềm mại trơn nhẵn.

K đột nhiên nghĩ, bắt đầu từ cái lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng con người của Tử Hữu, bản thân y đã muốn làm như thế này. Dưới ánh nắng sáng long lanh, thân thể cậu ấy nằm trên lớp cỏ xanh, gương mặt bối rối, bản thân mình nhớ đến không có cách nào xua đuổi hình ảnh đó ra. K cảm thấy mỗi lần nhìn thấy cậu, đều không nở nhìn sang hướng khác, bản năng của động vật khiến y không muốn Tử Hữu đến gần y. Bởi vì thế giới của bọn họ căn bản không giống nhau, nhưng y càng tránh xa cậu để tránh phiền phức, bản thân lại cứ nhích lại gần. Đến khi nhìn lại, liền nhận ra bất tri bất giác bản thân mình luôn từng thời từng khắc mà chú ý đến nhất cử nhất động của cậu.

Bởi vì không có cách nào giải thích được hành động bản thân, K giận cá chém thớt mà trừng phạt lên người Tử Hữu, dùng hết mọi kĩ xảo của bản thân mà khi dễ cậu, khiến cho cái người xưa nay chưa từng trải sự đời như Tử Hữu chẳng mấy chốc đã đầu hàng.

Tử Hữu nhắm nghìn đôi mắt, khóe mắt chảy ra hay hàng nước dài, đầu óc lại mơ hồ, chỉ cảm thấy như toàn thân bị đốt cháy thật sự rất khó chịu. Trong lúc vô thức, hai cánh tay đã vòng qua cổ K, gương mặt trắng nõn đã sớm ướt rượt mồ hôi, còn mái tóc nâu mềm mại lộn xộn rũ ra trên nệm, toàn thân đều toát lên một cỗ phong tình.

Cả người K bỗng chốc trở nên khô nóng, đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, sau đó cúi đầu xuống hôn một cách dây dưa. Bàn tay không an phận luồn vào bên trong quần dài, cầm lấy bộ vị đang bị kích thích.

“Ngô... ân...”

Tử Hữu cả kinh, hai chân hơi run rẩy, K ôn nhu đặt một nụ hôn lên vầng trán nhỏ, bàn tay lại thành thạo ra sức vuốt trụ, khiến cho Tử Hữu căn bản không có cơ hội cự tuyệt, chỉ có thể nằm ngoan thờ dõc.

Nắng chiều chiếu sáng vào bên trong căn phòng, rên cửa trắng bị gió thổi hơi nhẹ bay, không khí tràn ngập hương vị sắc tình.

K nhìn người dưới thân bởi vì lần đầu tiên nếm trải mùi vị đạt tới cao trào mà vô lực nằm dài trên giường, đôi má phỉếm hồng câu nhân, nệm giường trắng tinh lại càng khiến cho cơ thể người nọ trở nên nổi bật, vừa liêu nhân vừa tràn ngập phiến tình.

K hơi nhếch miệng, bàn tay lại không thành thật mà vuốt ve bên dưới mông Tử Hữu, khiến cậu vốn đang như lơ lửng trên mây đột nhiên hoàn hồn, vì phát hiện ra hành động kì quái của K rồi a.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Tử Hữu chớp mắt, trong con ngươi đen nhánh tràn ngập thần tình nghi hoặc, khiến cho K thật muốn trực tiếp làm thật chứ không muốn dụ dỗ ve vuốt nữa. Tử Hữu không có nhận được câu trả lời của K, mà đối phương vẫn cứ miệt mài vuốt ve sau mông cậu. Hành động này khiến bản năng động vật phát giác ra nguy hiểm ẩn nấp, Tử Hữu nháy mắt lộ ra nét kinh hoảng, muốn trốn thoát, lại bị K ôm chặt lấy eo.

“Anh... Anh muốn làm gì? Đừng có làm vậy!”

Tử Hữu hoảng hốt kêu to, chân đá lung tung vào đối phương, sau đó rất nhanh đã bị K nắm lấy giữ chặt bằng một tay, tay còn lại thì nhanh chóng đem quần ngoài cởi ra.

“Anh! Anh đợi đã!”

“Câm miệng!”

K khẽ nhướng mày, mắt hung hăng trừng lấy Tử Hữu, khiến cho cậu có cảm giác chính mình như con mồi nhỏ bị dã thú nhìn trúng, trong lòng loạn không thôi. Ý thức được nguy hiểm như thế, Tử Hữu càng ra sức vùng vẫy.

K không ngờ được cậu lại dụng ra sức lực mạnh như thế, hung hăng mắng một câu, sau đó bất chấp mặt sau chỉ mới chuẩn bị qua loa, hai tay trực tiếp nắm lấy cổ tay Tử Hữu kéo qua khỏi đỉnh đầu.

Mà người dưới thân đã biến thành la hét khi “vũ khí” của đối phương cứ không ngừng đỉnh vào thân dưới của cậu.

“Nha~!”

Tử Hữu bị K dọa sợ, nhưng ban nãy mới phóng thích khiến thân thể mất đi không ít khí lực, nhất thời không thể khống chế cơ thể, sau đó trực tiếp biến thân.

Chỉ nghe “bịch bịch” một tiếng, một làn khói trắng bốc lên mờ mịt. Sau khi khói tản đi, trên giường chỉ còn lại bộ quần áo ban nãy Tử Hữu mặc trên người,

K đen mặt ghen đến cực điểm, gân xanh nổi đầy đầu nhìn đến một con mèo nhỏ màu nâu đang giương to mắt nhìn lên y, ỷ khuất kêu meo meo mấy tiếng.

“Cậu!”

K túm lấy cổ chú mèo nhỏ đáng thương giơ lên trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi

“Cho nên mới nói cậu căn bản là một đứa ngu ngốc!”

10. Chương 10

22:00. Bên trong CLB Cổ Đức.

“Ai...”

Tử Hữu cả ngày hôm nay chỉ biết đứng một chỗ thở dài, mà bên cạnh, ông chủ của CLB – Nặc Mễ Tư, hay còn gọi là Ngã Tề thì lả lướt đi lại.

[chỗ này ở đoạn 7 ta dùng vietphrase dịch thì tưởng Nặc Mễ Tư là tên của CLB này, sau đó đọc tới đây hình như phát hiện ra đó cũng là tên của ông chủ CLB. Cho nên ta để ông có 2 tên luôn. K biết tiếng Trung thật khổ mà]

“Tiểu Hữu ~!”

Thanh âm bắt nam bắt nữ vừa vang lên bên tai, Tử Hữu đã cảm thấy ga dà nổi lên đầy người.

“Ông... ông chủ” Cứng ngắc quay người lại nhìn Nặc Mễ Tư, Tử Hữu vẫn là chưa thích ứng được với người này.

“Đáng ghét quá hà!” – Nặc Mễ Tư vung vẩy cái khăn choàng cổ, vờ giận dỗi, “Đã bảo phải kêu người ta là Tề Tề rồi mà!”

“A?”

Tử Hữu nháy mắt mấy cái, đầu đầy hắc tuyến, gật gật đầu, “Tôi... tôi quên mất... ha ha ha...”

“Na~! Lần sau nhớ phải gọi đúng nha!”

Ném đi bộ mặt hờn giận, Nặc Mễ Tư hắc hắc cười mấy tiếng, chủ động choàng lấy cánh tay của Tử Hữu, kề sát người vào hỏi: “Tiểu Hữu nga~, nếu có cái gì phiền não, cậu có thể nói với ta!”

“Phiền nào?” Tử Hữu sững sốt, vội vàng lắc đầu, “Không có không có! Tôi không có phiền nào!”

“Thật sao?”

Nặc Mễ Tư nghi hoặc, neho neho con mắt, thanh âm cuối không khỏi vút cao. Tử Hữu nghe vậy cũng chỉ ngượng ngừng cười cười lại gãi gãi đầu.

Sau lưng, Alice không biết là vô tình hay cố ý, lúc đi qua người cậu liền đụng một cái thật mạnh vào, khiến cậu lảo đảo. Lúc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Alice đang nhìn chăm chăm vào mình.

Làm sao vậy? Tử Hữu kì quặc tự hỏi.

“Ngày hôm nay tiểu Ái...” Nặc Mễ Tư có chút suy nghĩ, “Tựa hồ như tâm tình không tốt lắm!”

“Vậy ạ?”

Tử Hữu nhìn theo bóng lưng của Alice ở đằng xa, vẫn là bộ dáng thường ngày a... nhưng mà... đúng là hôm nay thái độ đối với mình hình như có hơi lạnh lùng hơn!

“Tề Tề a! Có người gọi đích danh Tử Hữu!”

Phục vụ của CLB gấp gấp chạy đến gọi to, Nặc Mễ Tư mới buông tha cho Tử Hữu, lại đẩy vai hất một cái, “Ngày hôm nay cố gắng lên nga!”

“Được ạ!”

Tử Hữu gạt đầu, sửa sang lại quần áo, sau đó nở ra một nụ cười nhu hòa hướng đến một căn phòng trang trí thanh nhã.

“Xin chào!”

Đến trước mặt hai người phụ nữ, Tử Hữu dựa theo những gì Nặc Mễ Tư chỉ dạy từ trước, gạt đầu một cái, lại vươn tay ra. “Tôi là tiểu Hữu! Xin cảm ơn các vị đã chỉ danh!”

“Wow! Nhìn gần thật khả ái a!”

Hai người phụ nữ bắt tay với cậu, sau đó hưng phấn reo lên.

Tại CLB, tất cả nhân viên đều không dùng tên thật mà dùng biệt danh, ví dụ như Tử Hữu gọi là tiểu Hữu, Alice gọi là tiểu Ái. Thật ra cái tên Alice này cũng không phải tên thật, cho nên có dùng cũng chẳng ai hoài nghi.

“Hắc hắc!” Hai người phụ nữ nọ nhắm nháp một chút rượu liền nhìn chăm chăm Tử Hữu, “Nghe nói cậu cùng Alice ở chung sao?”

“A?” Tử Hữu có hơi ngẩn người, sau đó gạt đầu, “Là ở chung một nhà!”

“Alice bình thường nhìn như thế nào?” Một người mang vẻ hưng trí bình bình, cố gắng đè thấp thanh âm xuống mà hỏi.

“Bình thường sao...” Tử Hữu gượng cười, trong đầu đều hiện ra một bộ dáng Alice lạnh lùng lãnh đạm, lời nói độc địa lúc ở nhà, khi đi làm lại là bộ dáng ôn nhu cười nói, thật giống như hai người khác nhau hoàn toàn... Nhưng mà chuyện này không thể nói ra nha!

“Alice bình thường không tòi a!” – Tử Hữu ha ha mấy tiếng – “Giống như mọi người trông thấy lúc này thôi, dịu dàng và ân cần...”

Mới là lạ đó!

Hai người phụ nữ bấy giờ mới thỏa mãn cười: “Quả nhiên không sai! Tôi cảm thấy dạng người đàn ông như Alice tiên sinh thời nay thật sự rất hiếm!”

“Ha ha... đúng vậy đúng vậy!” Tử Hữu cười lái sang đề tài khác, tay thì lịch sự rót rượu cho khách. Nhân lúc hai người phụ nữ đang vui vẻ trò chuyện phiếm cùng nhau, Tử Hữu len lén nhìn đến Alice đang ngồi cách chỗ bọn họ không xa. Trên sofa bọc da, vây quanh là năm sáu cô gái trang điểm xinh đẹp, mà Alice thì ngồi ở chính giữa, dịu dàng cười nói, bộ dáng kiên nhẫn lắng nghe từng người một nói chuyện, thảnh thơi lại gạt đầu phụ họa, lập tức khiến cho các cô gái mặt mày rạng rỡ.

Chủ đề của CLB ngày hôm nay là ma cà rồng, cho nên Alice mặc một bộ vest màu đen giống như hình tượng Bá tước Dracula. Khoác lên người chiếc áo choàng dài, khuôn mặt vốn trắng nõn càng thêm nổi bật, lại đội thêm một đầu tóc giả vàng, mắt xanh như trong các bộ phim truyền hình thường thấy, thật giống như một ma cà rồng xinh đẹp động lòng người.

Tử Hữu nhìn chăm chú vào Alice, lại không biết trong CLB có bao nhiêu người đang lén nhìn đến một người đầu tóc nâu ngắn, con ngươi màu hổ phách to tròn, làn da trông thật trắng nõn non mềm gần như trong suốt, khoác lên người bộ quần áo của một thị vệ hoàng cung, hong đeo bảo kiếm ngân sắc. Bộ đồng phục khiến cho Tử Hữu phảng phất như một người Anh chính tông, cả người lại như được dương quang soi rọi, khả ái động lòng người. Có người nhin không được lén móc điện thoại ra muốn chụp ảnh, nhưng rất nhanh đã bị Nặc Mễ Tư nhẹ nhàng che lại camera.

“Thật xin lỗi quý khách” Nặc Mễ Tư nháy mắt với vị khách mấy cái, ngón trỏ đặt trước môi làm ra động tác im lặng – “Ở nơi này của chúng tôi không cho phép để lộ hình ảnh của nhân viên ra ngoài!”

Bên này vừa mới ngăn cản, bên kia, mấy vệ sĩ của CLB đầu đầy mồ hôi chạy vội đến: “Tề Tề! Hôm nay mấy vị khách đến CLB lén chụp ảnh nhiều hơn gấp ba lần ngày thường a!”

“Ai~” Nặc Mễ Tư nhún nhún vai, vừa mừng vừa lo, “Tiểu Hữu quả nhiên là một con hắc mã a! Bắt quá sau này sẽ đem đến không ít phiền toái, các người chú ý canh chừng một chút!”

Mà đằng kia, Tử Hữu vẫn là bộ dáng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, vẫn cứ si ngốc mà hâm mộ Alice trong lòng.

“Tiểu Hữu?”

Hai người phụ nữ vỗ vỗ vai một lát, Tử Hữu mới quay đầu lại, mắt chớp a chớp ngây thơ nhìn vào họ, khiến cho trái tim của hai người phụ nữ nhất thời giật tưng một cái.

“Tiểu Hữu muốn uống gì không? Các tỷ tỷ mua cho cậu?”

“A?” Tử Hữu sững sốt, vội vàng từ chối “Không cần không cần, làm thế rất ngại. Đây không cần thiết đâu!”

“Không sao cả!” Một người nhìn đến vẻ mặt ngây thơ của Tử Hữu, cảm thấy rất vui vẻ, “Chỉ cần chúng tôi đồng ý là được!”

“Đây... vẫn không tốt lắm đâu!” Tử Hữu có chút không biết nói sao, gãi gãi đầu, “Các vị là khách hàng a...”

“Ha ha! Tiểu Hữu cậu thật đúng là...”

Tiếng cười nói đột nhiên ngưng bật. Cửa CLB đột nhiên bị kéo ra, có mấy người cao to tiến vào, Tử Hữu quay đầu lại nhìn, cảm thấy mấy người này có chút quen mắt. A! Đây không phải đám người ngày đó đánh nhau với K tiên sinh sao?

Nhớ ra rồi, sắc mặt Tử Hữu liền trắng bệnh, liều mạng rụt đầu thật thấp, muốn tránh khỏi tầm nhìn của đám người đó. Họ là đang tìm cậu trả thù sao? Sẽ không đi! Đám người này thật là thù dai mà. Cầu trời phù hộ cho họ đừng có nhận ra cậu a!

“Mấy anh đẹp trai a~!” – Nặc Mễ Tư ông ẹo thắt lưng đi qua, làm ra bộ dáng bị ủy khuất – “Đột nhiên thô lỗ tiến vào cửa như vậy, là có ai chọc giận các vị sao?” – vừa nói vừa cọ cọ đầu vào người ta, còn choàng tay ôm lấy người kia.

Một kẻ trong đó liếc nhìn đến Tề Tề, cố gắng nhịn cảm giác buồn nôn xuống, sau đó móc ra một tấm ảnh – “Nghe nói đứa này đang ở đây?”

Nặc Mễ Tư vừa nhìn thấy, đã nhận ra đây không phải là Tử Hữu sao? Nhưng mà bên trong tấm ảnh còn có một thanh niên cao to, tuổi trông còn trẻ đang cầm túi lớn túi nhỏ bước ra từ trong cửa hàng quần áo.

Nặc Mễ Tư xoa cằm suy nghĩ một chút, cảm thấy người thanh niên có chút quen mắt, hình như là bạn bè của Alice đi? Hình như gọi là cái gì Nauy đi?

Một bên suy nghĩ, một bên Nặc Mễ Tư quan sát sắc mặt của người trước mặt – “Xin hỏi các vị đây, là có chuyện gì sao?”

“Chuyện khác không cần quan tâm” Nam nhân sắc mặt hung ác nói, “Chỉ cần trả lời có hoặc không!”

“Cái này...”

Nặc Mễ Tư đang muốn lắc đầu, thì bên cạnh, không biết từ lúc nào Alice đã đi đến, lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc hỏi: “Di? Đây không phải là tiểu Hữu sao?”

Nặc Mễ Tư sững sốt quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt Alice rõ ràng hiện lên một chút ý cười nhạt.

“Tiểu Ái?”

Nặc Mễ Tư có hút không hiểu được, đang muốn kéo Alice sang một bên, đã bị đối phương nhẹ nhàng tránh thoát.

“Các người tìm tiểu Hữu có chuyện gì?”

Gương mặt xinh đẹp hé ra một nụ cười, biểu tình ôn hòa nhìn đến đám người kia, khiến cho mấy kẻ đàn ông có chút há hốc miệng, cẩn thận quan sát hẳn một chút, từ chỗ không có ý tốt gì đột nhiên trở thành đáng vẻ tươi tười.

“Đều nói nơi này nam nhân còn dễ nhìn hơn cả nữ nhân, thật sự chính xác mà!”

Kẻ này đang nói, kẻ khác đã vội lên tiếng cắt ngang, hỏi Alice: “Trở lại chính sự, mày nói thằng này đang ở đây?”

“Phải a!” Alice cười cười, một bên quay đầu một bên gọi to: “Tiểu Hữu, có người tìm cậu, là bạn bè của cậu sao?”

Mà người đang bị gọi đích danh – Tử Hữu lúc này đang nỗ lực cúi thấp đầu nhất có thể.

Là muốn tôi chết sao!

Người khác có thể không biết, nhưng cậu thì rõ ràng, cái này nhất định là cố ý!

Nhìn theo hướng mắt của Alice, đám người kia quả nhiên rất nhanh đã tìm thấy Tử Hữu. Một tên đi đầu lạnh lùng cười một cái, đi qua chỗ Tử Hữu nắm áo cậu lôi dậy, nhìn nhìn một chút liền bảo: “Là nó!”

“Không phải tôi a!”

Tử Hữu liên tục lắc đầu ra sức phủ nhận. Tên kia nhìn thấy liền cười lạnh, “Chính là mày!”

Tử Hữu lại liều mạng lắc đầu, “không phải tôi mà!”

Đám người xung quanh trở nên mù mịt, nhìn hai người cứ “là mày” lại “không phải là tôi!” cãi qua cãi lại loạn xạ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mà Alice chỉ đứng một bên ôm tay, cười nhạt quan sát.

“Mày ít nói cho tao!” Tên kia rút cuộc cũng nổi giận, diên tiết rống to, “Ngày đó là mày giúp cho thằng K đánh người, không phải mày chứ là ai?”

Alice nghe thấy câu đó, mặt liền biến sắc, nhìn Tử Hữu một cái, lại nhìn tên kia một cái, nhớ lại hình như có một ngày lúc trở về nhà, bộ dáng của K như vừa mới đánh nhau với ai bên ngoài...

“Các người...” Sắc mặt của Alice lúc này đã trở nên khó coi, hần quay đầu lại nhìn đám người kia “Các người cùng K đánh nhau?”

“Đúng vậy!”

Đám người này mặc dù lúc đó bị đánh cho rất thảm, nhưng thời điểm này vẫn cố lên mặt, “Nếu như không phải tại thằng này giữa đường nhảy ra làm loạn, cái gì mà lão đại khu Đông, tụi tao đã sớm đánh cho tan nát!”

Alice nghe thấy vậy, chỉ lạnh lùng cười, ánh mắt quét lên vết thương chưa lành trên mặt đám người kia, “Lớn hòng như vậy, thật sự buồn cười!”

“Mày nói cái gì?”

Đám người kia hung hăng nhìn về phía Alice, nhất thời một luồng không khí áp bức lan ra khắp xung quanh. Alice sững sốt một chút, đột nhiên cảm giác được cái gì, mắt lộ ra tia bối rối, “Các người là...?”

“Nga~?” Tên đàn ông túm lấy Tử Hữu, bước tới gần nhìn Alice, “Mày cảm giác được cái gì?”

Tử Hữu trước sau vẫn mờ mịt, nỗ lực muốn tên kia buông tay ra, “Anh mau thả tôi ra aaaa!”

Cậu bị nắm áo đến muốn bực bội rồi a.

Mà bên cạnh, sắc mặt của Nặc Mễ Tư đã trở nên đại biến. Mắt thấy Tử Hữu cùng Alice đều bị đám người kia lôi ra khỏi CLB, Nặc Mễ Tư vội vàng chạy đi tìm điện thoại. Điện thoại đổ chuông mấy tiếng mới được tiếp máy, đây kia truyền đến thanh âm biếng nhác của một nam nhân.

“Ông muốn chết sao? Đã nói không phải chuyện gấp không được gọi cho tôi!”

“Hiện tại là tình huống khẩn cấp a!” Nặc Mễ Tư gấp đến nhảy dựng, “Alice bị người ta bắt đi rồi!”

“Vậy sao?” Thanh âm đối phương vẫn biếng nhác như cũ, “Mấy người?”

“Năm sáu người đến a!”

“Ừ!” Nam nhân như không có chuyện gì xảy ra.

“Thế nhưng tiểu Hữu cũng bị bắt đi a!”

Lần này, bên kia điện thoại là một hồi lâu trầm mặc, Nặc Mễ Tư đợi nửa ngày, đang nghĩ có phải đường dây gặp trục trặc rồi không, đối phương đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, “Để xem thế nào!”.

Nói xong liền cúp máy.

“Tề Tề!” Một tay bảo vệ bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện có chút hoảng hốt hỏi, “Lão đại không giúp sao?”

Nặc Mễ Tư cầm điện thoại, mặt lộ vẻ trầm tư, “Ừ... hình như... cái gì Hữu nhỉ...?”

“Cái gì Hữu?” Mọi người trừng to mắt nhìn y.

“Ừ... Cái gì?”

Nặc Mễ Tư nháy mắt mấy cái, cầm điện thoại thả vào trong túi. Mấy người vừa rồi, hành vi so với người bình thường tựa hồ như có chút không giống... Nặc Mễ Tư miễn cưỡng cảm nhận được một mùi vị lạ, nhưng tạm thời lại không nhớ ra.

“Tề Tề!” Mọi người trong CLB nhin không được bèn hỏi, “Chúng ta có nên đi báo cảnh sát không?”

“A?” Nặc Mễ Tư quay đầu lại bảo, “Báo cái gì! Mọi chuyện đã ổn, yên tâm đi!”

“Sao cơ?” Hết thấy đều mờ mịt, “Không phải lão đại đã nói là không giúp rồi sao?”

“Ai nói chứ?” Nặc Mễ Tư cười hắc hắc, nháy mắt mấy cái “Các người a, một chút cũng không hiểu người đàn ông đó đâu!”

Sau khi bị thô lỗ mang đi, cuối cùng Tử Hữu cũng bị hung hăng ném trên mặt đất.

“Đau!”

Cái lưng bị va chạm đau, đồng phục trắng tinh cũng bị bụi bặm bám đầy.

“Ha! Giải quyết không được thằng K, thì giải quyết mấy thằng nhóc đi chung với nó cũng không tồi!” Mấy tên ngày trước vây đánh K bấy giờ siết chặt nắm đấm, “Đánh tụi nó thành đầu heo cho tao!”

“Nè nè!” Tử Hữu hoảng hốt đá lung tung, nhìn bốn phía bị vây quanh bởi một đám người la hét rít gào, “Các người có phải là hảo hán không a!”

“Chúng tao không cần nói đến cái gì hảo hảo” Một tên đứng gần đó hừ lạnh một tiếng, căm tức nhìn Tử Hữu, “Thiệt! Tao còn tưởng là thế nào. Hóa ra cũng chỉ là một con mèo con!”

“Cái gì?” Tử Hữu giật mình, nhìn đến Alice không một chút hoang mang ở bên cạnh, lại nghe hấn gần giọng, “Mấy tên đó nguyên thân là chó!”

“Chó?” Tử Hữu mờ mịt.

Alice có chút nổi nóng, mắng: “Cậu tưởng chỉ có mình cậu có thể biến thành người sao?”

Tử Hữu bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra đám người này đều là chó biến thành sao.

Hử! Chó á?

Theo bản năng, Tử Hữu nhịn không được rụt đầu lại, cố gắng xuất toàn lực của bản thân để cái tai cùng cái đuôi mèo không hiện ra. Alice hé mắt trông sang, cười nhạt một tiếng.

“Coi cái bộ dáng hết sức tiền đồ của cậu kìa!”

Tử Hữu ngoài việc hung hăng trừng mắt nhìn Alice cũng không còn cách nào để phản bác. Cậu còn có thể làm gì a! Cậu cũng không có muốn làm như thế. Nhưng mà đây là phản ứng tự nhiên có biết không?

“Ngày hôm đó K thu thập bọn chúng, cậu ở đó sao?” Alice hỏi.

“Đúng vậy” Là ngẫu nhiên nhìn thấy, Tử Hữu im lặng bổ sung trong lòng như thế.

“Ha!” Quả nhiên, sắc mặt Alice thoáng chốc trở nên khó coi, tựa hồ như rất bất mãn.

“Tụi bây có bao nhiêu bản lĩnh thì xuất hết ra đây, vừa vận tâm tình của tao không được tốt!”

Vừa nói, hắn vừa đứng lên, cởi bỏ chiếc áo choàng quanh cổ, lại cởi áo khoác, buộc gọn một đầu tóc vàng, áo sơ mi trắng bên trong cởi hai nút, ông tay áo xoắn lên tới cùi chỏ. Dưới ánh trăng, Alice mang gương mặt xinh đẹp tinh tế nhưng lạnh lùng, ánh mắt cũng lạnh căm như gương mặt.

“Mẹ nó!” Tên dẫn đầu hung hăng mắng tục một câu, “Bất quá cũng chỉ là một đám mèo thối, còn tưởng mình là sư tử sao?”

Nóng xong liền phát tay một cái, đám người vốn đang vây xung quanh Tử Hữu liền xoay người lại vây quanh Alice. Tử Hữu bị dọa cho nhảy dựng, đang muốn la lên, trước mắt đã thấy nhoáng lên một cái, một tên bị đá văng ra ngoài.

“...”

Tử Hữu ngây ngẩn cả người, mà những người khác cũng ngây ngẩn cả người.

Alice ra tay nhanh quá, bọn người kia căn bản không nhìn thấy lúc nào thì hắn ra tay.

“Ai u...”

Cái tên bị ném ra ngoài như bao vãi nằm trên mặt đất kêu thảm mấy tiếng, đám người đang vây quanh nguyên bản muốn tiến lên lúc này liền chần chừ.

“Wow!”

Tử Hữu từ trong lòng phát ra tiếng cảm khái, cư nhiên có thể một chiêu đánh bay a.

Alice gân xanh nổi đầy trán, hung hăng trừng cậu “Tôi không cần hỏi cũng biết lúc cậu ở bên cạnh K, chắc chắn không giúp được cái gì!”

Alice một bên nói, một bên trở mình tránh nắm đấm của mấy tên khác vung tới. Bước chân nhanh nhẹn, lưu loát lui về sau, trong màn đêm đuôi tóc vàng vẽ ra một đường cung thật đẹp, khiến người ta không nổi rời mắt. Tử Hữu nghe Alice nói, ban đầu cũng không cảm giác gì, nhưng sau đó suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu ra, thì ra là Alice thích K tiên sinh a... Trách không được nhìn cậu như thù địch thế kia... Bất quá, Tử Hữu có chút giải thích không được. Người như thế có gì để mà thích cơ chứ, ưa đánh nhau, lại hung dữ, không biết nói đạo lý... Vừa nghĩ đến đối phương còn làm ra chuyện kia với mình, Tử Hữu đã xoa xoa má, cảm giác hai má đều đã đỏ ửng.

Tên dẫn đầu ban nãy nhìn thấy một trận hỗn loạn, thủ hạ của mình lại bị một cước ném thẳng ra ngoài, vốn đang bực tức, liền nhìn thấy Tử Hữu ngồi trên đất xoa xoa má phỉm hồng, tâm trí không biết đã bay đến nơi nào, hoàn toàn không để tâm đến chuyện trước mắt, nhất thời khiến cho gã cảm thấy trong lồng ngực như có một ngum máu tươi muốn phun thẳng ra.

Gã bước nhanh tới, một tay nắm áo lôi cậu dậy, một tay đâm thẳng vào bụng. Tử Hữu không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy dạ dày mình như trải qua một trận phiên giang đảo hảo, mi đầu nhú lại, mặt tái mét.

“Ê thằng kia!” Tên cầm đầu dí dí Tử Hữu về phía Alice, “Mày ngừng tay mau. Nếu không tao đánh chết nó!”

Alice một mặt bẻ gãy cánh tay của một tên, mặt khác quay đầu lại nhìn, phát hiện sắc mặt của Tử Hữu trắng xanh thì lạnh lùng cười nói, “Tùy tiện mày!”

Một câu nhẹ nhàng phun ra như vậy, Tử Hữu nghe thấy liền như bị nước lạnh dội lên đầu. Cậu biết Alice vốn không thích cậu, nhưng lại không ngờ hấn cậu ghét đến mức này. Rốt cuộc thì cậu làm cái gì đắc tội hấn khiến hấn ghét cậu như thế?

Tử Hữu cười khổ, gắng sức giương mắt nhìn Alice. Đối phương dưới ánh trăng vẫn là một dáng người mỹ lệ, soi với chính mình, cho dù có thêm một đầu tóc vàng so ra cũng không thua kém.

“Không cần ... lo cho tôi!” Tử Hữu khó chịu lắc đầu, nhẹ nhàng lên tiếng, “mau chạy... chạy đi...”

Alice nhìn Tử Hữu một hồi, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng, nhìn không ra cảm xúc trên gương mặt, cũng không biết được hấn đang nghĩ gì. Chỉ thấy hấn hừ lạnh một tiếng: “Không cần cậu dạy!”

Lời vừa dứt, hấn đã lưu loát bước lớn một cái, tung mình ra khỏi bức tường thấp bám đầy bụi bẩn, đầu không hề quay lại nhìn lấy một lần.

Tên dẫn đầu ném Tử Hữu xuống đất, đầu cậu va vào nền đất cứng, đau đến choáng váng.

“Nó chạy thoát không quan trọng!” Tên đó tức giận mắng, “Quay trở lại chuyện quan trọng hơn, là tụi tao sẽ giải quyết mày!”

Một đám người bị thương dần đứng dậy, vây lại thành đoàn, siết chặt nắm đấm chuẩn bị trút giận lên người Tử Hữu.

Tử Hữu ở trong lòng thở dài, nếu ngày hôm nay bị đánh chết ở chỗ này, cảm thấy cũng thật oan uổng.

Bất quá lúc này một chút sức lực để mở miệng cũng không có, mà trên đỉnh đầu, người đã vây kín, nắm đấm như mưa bắt đầu rơi xuống trên người.

Chân bị người ta đạp cho một đạp, bụng bị người ta đâm cho một đâm. Mặt là nơi bị đánh nhiều nhất, cậu không cần nhìn cũng tưởng tượng được con mắt bị đánh cho sưng bầm, trên đầu đã chảy máu, máu chảy trúng mắt. Toàn thân đau đến co rút, trước mắt từ từ tối đen, cái gì cũng không thể nhìn thấy.

Không biết bị đánh đến bao lâu, Tử Hữu chỉ cảm thấy chính mình không chừng đã chết rồi, bên tai lại mơ hồ nghe thấy tiếng ai hét chói tai, lại có tiếng ai la thảm, như có vật gì đó vừa rớt cái bịch xuống đất.

Cậu rất muốn ngồi dậy, bên tai vang lên tiếng nói, thanh âm rất quen thuộc, không hiểu sao trong lòng dấy lên cảm giác an tâm. Nhưng con mắt không thể mở nữa rồi, trong đầu cũng thật hỗn độn, ý thức phân tán, tựa như có ai đó đang lay cậu.

Đáng chết... đừng có lay như thế, rất khó chịu, thật muốn nôn a...

Trong bụng thăm oán như thế, Tử Hữu rốt cuộc chìm vào một mảnh hôn ám.

[Ghét Alice ghê nơi vậy --]

11. Chương 11

Lúc Tử Hữu tỉnh dậy, đã là trưa ngày thứ ba.

Hé mở một con mắt, cậu phát hiện mình đang nằm trong phòng, màn cửa buông xuống ngăn lại ánh mặt trời chiếu vào. Hơi cử động một chút, Tử Hữu đã cảm thấy toàn thân đều đau nhức. Cúi đầu nhìn cánh tay, trên ngực, trên lưng, chỗ nào cũng đều quần bằng vải trắng. Thử sờ sờ đầu một cái, quả nhiên trên đầu cũng bị bao thành một cục.

“Tỉnh rồi?”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp, Tử Hữu ngẩn người, quay đầu lại liền nhìn thấy K trước mắt.

Khó thấy được bộ mặt hung ác vạm vỡ năm như một ấy cũng lộ ra một chút ôn nhu.

“Tôi.... Anh....”

Tử Hữu trừng mắt nhìn, nhất thời có chút mơ màng, nghĩ nghĩ cái gì đó, lại ngẩn người ra.

“A! Tôi bị người ra đánh a!”

“Phóc!”

Lam Sinh vừa đến tới cửa, nghe thấy câu đó nhin không nổi liền phụt cười một cái, lại nhìn đến ánh mắt của vừa K ném sang, vội vàng đặt thức ăn trên bàn, xua tay – “Xin lỗi xin lỗi! Tôi chỉ không nghĩ đến Tử Hữu khi tỉnh dậy câu đầu tiên nói ra chính là như thế!”

Lại nghĩ đến vẻ mặt chấn kinh ban nãy của cậu, Lam Sinh run rẩy hai đầu vai, nhẫn nhin nín cười, nhưng vẫn để lộ ra vài âm thanh không nhỏ.

K lắc đầu, sau đó quay lại nhìn Tử Hữu, sờ một tay lên trán cậu, nói – “

Tốt! Đã bớt nóng!”

Tử Hữu nhìn Lam Sinh, lại nhìn K một cái, có chút không phản ứng kịp – “Em bị sốt sao?”

“Phải phải!” – Lam Sinh đi lại, bắt chéo chân ngồi trên giường – “Lúc K đưa cậu về thì bị như thế. Khiến chúng tôi bị dọa không ít! Cả người thì bị thương, khoe miệng trên đầu đều là máu, đã vậy còn sốt cao. Nauy còn muốn xắn tay áo lên đi đánh người, vẫn là Mễ Tử thật vất vả mới kéo lại được!”

“ ... ”

Tử Hữu mím mím môi, trong lòng đều là cảm động. Cậu ngẩng đầu nhìn K– “K tiên sinh... làm sao biết tôi ở chỗ nào?”

K nhìn cậu một cái, vừa ngồi xuống cạnh bàn ăn bữa trưa vừa trả lời:

“Nặc Mễ Tư gọi điện thoại thông báo, trên đường tôi đến CLB thì gặp Alice ”

Nghe đến tên Alice, người Tử Hữu liền cứng đờ. Lam Sinh nhảy cảm phát hiện ra, nhẹ nhàng hỏi cậu:

“Làm sao vậy?”

“A... không có...!”

Tử Hữu hấp háy mắt cười cười, ánh mắt dời đến cửa sổ, nhìn thấy một gốc cây đang trở hoa ở bên ngoài.

“Đào nở thật đẹp...”

“Không cần cậu dạy!” – Trong đại não đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh như băng của Alice, cùng với kí ức đêm hôm đó dưới ánh trăng khắc thành một vết sâu trong lòng. Alice... thật sự rất ghét cậu, như thể hận đến mức không thể giết chết cậu. Thế nhưng... tại sao chứ? Tử Hữu nhăn mi, trong lòng cảm thấy ủy khuất cùng chua xót không thôi, vô duyên vô cớ bị ghét bỏ khiến cậu nhớ lại khoảng thời gian ở cùng chủ nhân lúc trước, vui vẻ trong chớp mắt, bị ghét bỏ cũng trong chớp mắt, lúc ghét bỏ rồi thì một cái liếc mắt cũng không có.

Trong lòng khổ sở không thôi, nhưng mũi đánh hơi được một chuỗi mùi hương hấp dẫn. Tử Hữu quay đầu, nhìn thấy Lam Sinh bưng một tô cari để trước mặt. Bao tử kêu lên rột một cái, mặt cậu liền đỏ ửng. Lam Sinh nhìn thấy như vậy liền cười lớn:

“Quả nhiên đói lắm rồi! Cậu hôn mê đã ba ngày, đói là phải!”

“Em ngủ lâu như vậy?”

Tử Hữu có chút giật mình, bản thân thì để Lam Sinh đỡ mình ngồi dậy, đối phương còn rất chu đáo mà đệm thêm gối sau lưng cho cậu tựa vào, lại cầm muỗng đút cậu ăn.

Lam Sinh một bên đút, một bên nói – “Cũng may là mỗi ngày đều có Mộng cùng K chăm sóc cho cậu!”

“Khụ khụ!”

Tử Hữu sắc mặt một cái, mặt phỉm đỏ, cậu mới vừa nghe thấy cái gì à? Mộng chăm sóc cậu thì không nói, còn có K tiên sinh nữa sao? Là K tiên sinh thích đánh nhau, thích nghe người khác kêu gào thảm thiết, tính tình ác liệt á hả?

Như là cảm nhận được Tử Hữu ngờ vực mình, K đang ngồi ăn bữa trưa ở bên cạnh liền quay mặt sang trừng mắt với cậu một cái – “Làm sao? Có ý kiến gì?”

“Không có không có không có!” – Tử Hữu liên tục lắc đầu.

“K tiên sinh thật sự chăm sóc cậu rất tốt nha!” – Lam Sinh tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó buồn cười lắm, hắc hắc miệng cười, sau đó đè thấp thanh âm, kề bên tai Tử Hữu nói nhỏ:

“Hắn ngủ ở trong phòng trông chừng cậu, nửa đêm cậu khô miệng mơ màng muốn uống nước, hắn không nói hai lời liền chạy xuống bếp rót nước. Kết quả đụng trúng La Minh đang bị mộng du, phòng khách một mảng tối thui nhìn ông như một con ma, dọa K sợ nhảy dựng.”

Tử Hữu nghe kể cảm thấy vô cùng sững sốt, trong đầu dường như đến cảnh K tiên sinh cầm trên tay ly nước, bị La Minh dọa sợ hét lớn mà không khỏi buồn cười. Bất quá...

“Sao anh lại biết rõ như vậy a?”

Tử Hữu nheo mắt nhìn Lam Sinh, nghi hoặc hỏi. Lam Sinh làm mặt quỷ, cũng không có trả lời, mà nhét thẳng một muỗng cari vào miệng Tử Hữu. Ăn trưa xong, Lam Sinh lại bồi Tử Hữu uống thuốc an thần.

Lúc cậu mơ mơ màng màng muốn chìm vào giấc ngủ, cảm giác có người đang kẹp nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể cho cậu. Khi ấy Tử Hữu nghĩ, là K tiên sinh đang làm sao? Cậu mơ hồ nghĩ thấy một mùi cỏ cây thật đặc biệt thoảng qua mũi. Nếu như đó thật sự là K tiên sinh, hóa ra anh ấy có thể làm ra loại động tác ôn nhu cẩn thận, như đang chăm sóc cho vật trân bảo nào đó như thế.

Thời gian buổi trưa dần qua, Tử Hữu ngủ đủ giấc rồi, đến khi thuốc an thần hết hiệu quả, mở mắt ra đã thấy đèn đường đều được bật sáng. Dưới nhà ồn ào huyền ảo, hình như mọi người đều đã về nhà. Tử Hữu ngồi dậy, nghe thấy thanh âm Nauy đang chỉ bài cho Mễ Tử, đột nhiên cảm thấy tinh thần thật thoải mái, nhin không được liền nở một nụ cười rạng rỡ như ánh dương buổi sớm. Cậu vén chăn xuống giường, bởi vì ngủ liên tục nhiều giờ mà cảm thấy có chút choáng. Lúc mở cửa bước ra, hương thơm của đồ ăn truyền từ dưới phòng bếp vào cánh mũi khiến cho bao tử bị kích thích, cầu nhàu kêu lên một trận thật lớn.

“A! Anh Tử Hữu!”

Âm thanh mềm mại phất khởi vừa reo lên, đã thấy Mễ Tử cùng Nauy vội vàng chạy lên lầu đỡ cậu. Mễ Tử dùng bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy ống tay áo của Tử Hữu, ngưỡng mặt lên hỏi:

“Anh đã khỏe chưa? Đã có thể xuống giường được rồi sao?”

“Không sao không sao!” – Tử Hữu hắc hắc cười, trong lòng nghĩ, vừa nhìn thấy cậu nhóc khả ái như em thì có một tới đầu cũng cảm thấy khỏe khoắn mà. Nghĩ xong, còn phải tranh thủ nựng cái má mềm mềm mại mại của Mễ Tử một cái.

Mà Nauy thì khó có được một lần không có gỡ tay cậu ra, chỉ là vừa khoanh tay vừa bước lại gần, sắc mặt không được tốt cho lắm:

“Tử Hữu! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh nghe nói em cùng Alice bị người ta đem đi. Nhưng tại sao chỉ có một mình em bị đánh?”

“A... cái đó...”

Tử Hữu nhìn lên trần nhà, mắt chớp chớp.

“Em... em thiệt là đói bụng nha! Chúng ta ăn cái gì đó trước có được không?”

Vừa nói vừa dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn Mễ Tử, Mễ Tử quả nhiên lộ ra biểu tình yêu thương

dạt dào, một bên đỡ Tử Hữu đi xuống lầu, một bên nói – “Anh Tử Hữu, anh phải cố gắng ăn nhiều vào, như vậy mới mau khỏe lại!”

“Ân!”

Tử Hữu tủm tỉm cười, xoa xoa đầu Mễ Tử, lại cố ý lờ đi ánh mắt nghi hoặc của Nauy đang lေဝေဝေ sau lưng mình.

Một bàn cơm chiều này, tất cả mọi người đều ăn rất hăng hái. Mộng làm thật nhiều món ăn mà Tử Hữu thích, lại có thêm món tráng miệng sau bữa ăn, cậu ăn đến no căng bụng mới quỵên luyến mà buông đũa xuống, một bên hoài nghi sức ăn của mình đột nhiên tốt lên trông thấy. Muốn bေပပ bụng luôn vậy.

K ngồi ở đầu bàn ăn, bên cạnh vẫn là Alice mang biểu tình nhàn nhạt như cũ. Lam Sinh thì ngồi đùa giỡn đến bất diệt nhạc hồ, mà cậu thì thủy chung giống như người ngoài cuộc, không mở miệng trò chuyện cùng ai. Trong lúc ăn, mấy lần Tử Hữu len lén nhìn Alice, thâm nghĩ này mái tóc màu vàng kim, con ngươi màu xanh bích, gương mặt tựa thiên sứ, cùng với gương mặt tàn nhẫn lạnh lùng dưới ánh trăng ngày trước đều là một người sao?

Tử Hữu có chút khó hiểu, rốt cuộc cậu làm chuyện gì chọc giận khiến hấn ghét cậu như vậy chứ?

“Nè nè! Anh Tử Hữu!” – Bên cạnh, Mễ Tử đề thấp thanh âm nói – “Nghe nói đám chó hoang đó đã bị đuổi khỏi khu Đông rồi đó!”

“Hả?” – Tử Hữu quay đầu hỏi – “Bị đuổi khỏi khu Đông?”

“Đúng nga!” – Mễ Tử một bên gật đầu, một bên đợi Nauy nhét một miếng cam vào miệng – “Cầu lão đại của khu Đông hạ lệnh đó!”

“Cầu lão đại?”

Tử Hữu có chút mơ màng, sao trước giờ cậu không biết chút gì về thế giới phức tạp xung quanh mình hết vậy trời.

“Chó cùng mèo như nước sông không phạm nước giếng!”

Nauy ở bên cạnh giải thích, lại nhìn đồng hồ một cái –

“Tóm lại chỉ cần biết sau này không còn ai tìm đến em để làm phiền là được! Đến giờ anh đi diễn rồi, anh đi trước đây!”

“A... Dạ!”

Tử Hữu chớp chớp mắt, nhìn Nauy mặc áo khoác, lại ôm bao đàn ghita, sau đó quay đầu dặn Mễ Tử – “Nhớ phải làm bài tập đầy đủ có biết chưa?”

“Dạ!”

Mễ Tử nhu thuận gật đầu, sau đó lon ton chạy theo Nauy đến trước cửa nhà tiền anh đi làm, lại còn vẫy vẫy tay tạm biệt. Tử Hữu nhìn thân ảnh nho nhỏ của Mễ Tử đứng đó, ngẩn người ra.

Thật dễ thương. Một cảnh này thật sự rất dễ thương.

“Đừng nhìn nữa!” – Lam Sinh ngồi cách bàn ăn liền vòng qua ngồi gần cậu – “Vài ngày tới cậu cũng không có đi làm, đến phòng tôi chơi có được không?”

“Được sao ạ?” – Tử Hữu quay đầu, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên cực độ.

Lam Sinh thấy thế nhún vai một cái – “Có gì mà không được. Tôi, La Minh với cậu cùng nhau chơi a!”

“Gi?” – La Minh đồng học có chút không tình nguyện, đẩy đẩy mắt kính – “Tôi còn có chuyện phải làm!”

“Bớt một chút cũng không có chết a!” – Lam Sinh xoa xoa bàn tay, lại vỗ một cái bốp – “Quyết định như vậy đi!”

Nghe mọi người nói chuyện, Mộng đứng một bên có ngại ngùng mà niết niết gấu váy, trên đỉnh đầu, hai lỗ tay trắng nhỏ hiện lên, cái đuôi cũng lộ ra mà phe phẩy.

“Lam Sinh tiên sinh... em... em có thể cùng mọi người chơi không?”

Lam Sinh vui vẻ gật đầu – “Đương nhiên là được!”

Mộng nghe thấy thế, gương mặt liền trở nên vui vẻ, hai cái lúm đồng tiền lộ ra rõ rệt bởi nụ cười ngọt ngào, đôi con mắt phát sáng. La Minh nhìn mà có chút khó chịu, liếc mắt nhìn Lam Sinh, vẻ mặt cay cú:

“Trêu hoa ghẹo nguyệt!”

“Anh nói gì ạ?” – Lam Sinh xoay mặt sang chớp chớp con mắt.

“Không có!”

La Minh hừ lạnh một tiếng rồi xoay mặt sang chỗ khác.

Mà ở vị trí chủ thượng, K vốn đang trầm mặc nhìn khuôn mặt vui vẻ đến xán lạn của Tử Hữu bỗng buông đũa xuống, đứng dậy ra ngoài phòng khách xem TV. Alice thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo, hai người ngồi trên sofa xem chương trình, bộ dạng nhìn bao nhiêu lần thì thấy bấy nhiêu lần thật hợp ý, hết như bọn họ mới là những người chủ của gia đình. Một bên nội liềm trầm ổn, một bên thanh nhã mỹ lệ, đặt vào cùng nhau, đẹp như một bức họa.

Tử Hữu nhìn bóng lưng của hai người có chút thẫn thờ, trước mắt đột nhiên lóe sáng một cái. Quay sang nhìn, liền thấy Mộng một bên liềm liềm khoe miệng một bên đang giơ máy ảnh lên chụp. Đã quen với mấy cái thói quen kì lạ của Mộng, Tử Hữu cũng chỉ lắc đầu rồi đứng lên, cầm lấy chén trên bàn bắt đầu dọn dẹp.

“A Tử Hữu tiên sinh!” – Mộng vội vàng dè tay cậu lại – “Để cho tôi làm! Cậu vừa mới khỏi bệnh, đừng có vận động nhiều!”

“Không có sao đâu!” – nói thì nói vậy, nhưng mà thật ra thắt lưng có chút đau a...

“Được rồi được rồi! Đừng nói nữa. Để tôi làm cho a!”

Mộng rất nhanh đã thu thập xong chén bát bẩn, sau đó chạy ào vào bếp. Tử Hữu tròn mắt nhìn, Lam Sinh đứng bên cạnh thấy thế liền cười nói – “Việc nhà tuy rằng nhiều, nhưng Mộng chỉ thích làm một mình, cậu đừng có nhúng tay vào!”

Tử Hữu mờ mịt gạt đầu, tay đã bị Lam Sinh nắm lấy kéo đi.

“Đi lên phòng tôi chơi thôi!”

“A.. được!”

Hai người kéo nhau đi lên lầu, K đang ngồi trước màn hình TV, ánh mắt không hề động đậy đột nhiên chuyển đường nhìn sang cổ tay bị nắm lấy của Tử Hữu, ánh mắt liền tối sầm lại. Tử Hữu mặc áo ngủ, thoát nhìn ánh tay gầy gò không ít, sắc mặt trắng bệnh, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng như trước, khoe miệng cong cong như đang nhưng lại trông có chút gượng gạo.

Đến khi hai người nọ đã đi khuất, ánh mắt K mới chậm rãi thu về, lại phát hiện ra Alice bất động thanh sắc quan sát mình này giờ.

“Làm sao?”

K liếc nhìn Alice, sau đó quay mặt đi, nhấn nhấn remote – “Mấy ngày này cậu chiếu cổ cậu ấy đi!”

“Đây không phải câu hỏi, đây là câu trần thuật.”

Nói xong câu trước, rất nhanh lại bổ sung thêm câu sau.

“Nó rất cuộc có chỗ nào tốt?” – Alice đề thấp thanh âm, như là hỏi K, lại như đang tự nói với chính mình.

“Tại sao lại bỏ cậu ấy ở lại?”

Sau một hồi im lặng, K rốt cuộc cũng lên tiếng, nhưng lại không nhìn đến Alice.

Alice có một chút ngập ngừng, đôi mắt lóe lên ánh sáng lơ mơ.

“Sao vậy... anh đau lòng sao?”

K nhú mày, thanh âm không kiên nhẫn đáp, “Cậu biết tôi không phải ý tứ này!”

Mỗi một cảm xúc của K, Alice nghĩ mình là người thấu hiểu nhất. Tựa như lúc này, biết rõ là anh đang nổi giận. Mặc dù đi bên cạnh người nọ, nhìn qua rất thân thiết, nhưng kì thật một chút hấn cũng không thể đến gần anh được. Hấn rất hâm mộ Naury cùng Mễ Tử, cũng rất ganh tị với Lam Sinh cùng La Minh. Mễ Tử có thể vô tư làm nũng, La Minh có thể vô tư đùa giỡn, còn hấn, rất muốn bản thân giống bọn họ nhưng lại không thể làm được. Rõ ràng người ủy khuất chính là hấn, lại phải nhìn bộ mặt lạnh lùng của mà áp chế ầm ục trong lòng.

“Em chỉ định... muốn trừng phạt nó một chút!”

Mười ngón tay Alice đan lấy nhau, bởi vì nắm quá chặt, khớp xương kêu lên mấy tiếng răng rắc.

“Lý do?”

K quay đầu nhìn Alice, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh ngày đầu tiên cứu hấn về. Trước giờ hấn chưa từng trái ý mình, chỉ biết thuận theo mình mọi chuyện, cho dù sau này mình có cứu những người khác đem về, cũng chưa bao giờ thấy hấn ý kiến hay bày tỏ thái độ nào. Chỉ riêng với Tử Hữu, K nhận ra Alice đối Tử Hữu bằng thái độ của kẻ thù địch.

“...”

Alice trầm mặc không nói, sắc mặt có chút khó coi.

K thở dài một cái, cũng không hỏi nữa. Alice bỏ Tử Hữu ở lại giữa một đám cầu thối tha, mặc dù hẳn vẫn cho y biết cậu ở đâu, để y kịp thời đến giải vây cho cậu.

Nhưng mà, nếu không phải gặp may mắn, cái mạng nhỏ của Tử Hữu có thể đã không giữ lại được...

“Không đi làm sao?”

K chuyển đề tài cuộc nói chuyện, quyết không truy cứu chuyện này nữa.

“Àn! Xin nghỉ làm rồi!”

Alice nhỏ giọng đáp. K thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc màu vàng của hắn. Đối phương ngẩng mặt lên, con ngươi màu xanh bích nhìn thẳng người đối diện. K ngồi im không động đậy, Alice chớp mắt, vẻ mặt lấy lòng, hết như con mèo nhỏ muốn liếm liếm miệng vết thương mình mới gây ra, sau đó nhoài người tới hôn nhẹ lên khóe môi K một cái.

Ngồi trên bàn ăn phía sau, La Minh bị coi như không khí khẽ đẩy gọng kính một cái, có chút không tự nhiên nhìn ra ngoài trời.

Mà Tử Hữu đang đứng tựa vào ban công lầu hai không biết xuất hiện từ bao giờ — nhìn thấy cảnh ấy, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, trong ánh mắt lộ vẻ đau đớn cùng mê man.

Cậu cứ đứng ở ban công như thế, ngơ ngác nhìn xuống hai thân ảnh ở chính giữa phòng khách, cũng không để ý đến La Minh đã phát hiện ra mình.

La Minh có chút ngẩn người, đột nhiên ý thức được chuyện này có hơn phân nửa là do Lam Sinh cố ý sắp xếp, nhớ đến bộ dáng cười cười thần bí của người họ ban nãy, không khỏi thở dài. La Minh ho khan một tiếng, thành công kéo đến sự chú ý của cả ba người.

Alice vừa mới rời khỏi, K liền nhìn thấy Tử Hữu đứng chôn chân bên cạnh ban công. Ánh mắt đối phương trở nên hoảng hốt, vội vàng chạy về phòng Lam Sinh.

K nhíu mày, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác có thứ gì đó bản thân không thể nắm bắt được, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Alice nhàn nhạt liếc nhìn La Minh, nhãn thần bắt mình, mà La Minh chỉ lộ ra bộ dáng vô tội, nho nhã lễ độ tươi cười nói – “Thỉnh không dạy xấu cho trẻ nhỏ a!”

K cùng Alice có hơi sững sốt, quay đầu, liền nhìn thấy một người này giờ bị bỏ quên đứng tại cửa nhà là Mễ Tử đang đỏ hồng hai má không biết phải làm sao, cặp mắt vô tội chớp a chớp. Bởi vì quá khẩn trương mà lỗ tai cùng đuôi dài đều lộ ra, cái tai nhỏ còn hơi run rẩy, trên mặt là biểu tình lưỡng lự vừa muốn tiến

vào vữa không dám.

Alice khó thấy có lúc đỏ mặt, dù sao thì mọi người trong nhà cũng rất là cứng chùi Mễ Tử.

Chỉ có K là giữ được vẻ mặt bình tĩnh mà đứng dậy, bước tới dẫn Mễ Tử đưa về phòng.

“Nếu như Naury mà biết, hẳn chắc chắn sẽ dỡ cả nóc nhà lên!” – K xoa xoa đỉnh đầu Mễ Tử – “Tiểu tử kia cũng quá cứng em rồi đi?”

Mễ Tử vẫn cứng ngắc cả người như cũ, hai má vẫn phỉm hồng, miệng muốn nói nhưng lại không phát ra âm thanh nào. K nhìn thấy, nhìn không được cảm giác buồn cười, lại nhéo nhéo gò má Mễ Tử mấy cái. Xúc cảm mềm mại nhần nhụi, anh đột nhiên nhớ đến biểu tình vui vẻ của Tử Hữu khi nựng mặt Mễ Tử ngày hôm nay, trong lòng nhất thời minh bạch nguyên do.

Dưới lầu, Mộng sớm đã dọn dẹp xong nhà bếp vẫn đang trốn trong một góc, vẻ mặt tỏ tiếc nuối không thôi vì không có máy ảnh trong tay.

La Minh nhìn thấy hết mấy cảnh trước mắt, thở dài một tiếng, cảm thấy người trong nhà này không có ai bình thường.... Ân! Dĩ nhiên là trừ anh ra rồi.

Trong phòng của Lam Sinh, Tử Hữu ngồi im lặng trước cửa hồi lâu, có chút thất thần. Ban nãy chui vào phòng không được bao lâu, Lam Sinh đột nhiên bảo cậu xuống bếp nhờ Mộng pha dùm hai ly sữa, sau đó cậu mở cửa bước ra liền thấy...ách...

Cũng chỉ là một nụ hôn bình thường, hai người kia còn làm ra chuyện hơn cả hôn nữa rồi cơ. Nhưng Lam Sinh vẫn thắc mắc, lẽ ra thấy cảnh tượng kia Tử Hữu phải cảm thấy chấn động dữ dội như sét đánh mới đúng, thế nào lại có vẻ như chỉ hơi bất ngờ một chút.

Nghĩ nghĩ, Lam Sinh trở lại tiếp tục gõ bàn phím laptop, khóe miệng lộ ra một nụ cười gian xảo khi âm mưu thực hiện thành công.

Được được được! Thì ra khi bị tình nhân phản bội thì có cái dáng vẻ này! Được được! Có thể đem vào truyện được rồi.

12. Chương 12: Phiên Ngoại Thứ Nhất: Những Câu Chuyện Về K

Trong hồi ức của K, vẫn còn tồn tại một đoạn kí ức ảm áp, hết như bức họa thật xinh đẹp.

Nhiều năm về trước, nếu dùng tuổi tác của con người để đếm, thì khi đó K vẫn còn đang ở độ tuổi một cậu

nhóc mặc đồng phục học sinh, suốt ngày ngồi xổm trên con đường trước nhà, mặt mày bặm trợn theo kiểu phản nghịch.

Bất quá thì lúc ấy K chỉ là một con mèo bình thường, hoàn toàn chưa có đỉnh ước cùng thổ thần, cũng chẳng biết là thổ thần có tồn tại. Cho nên có suốt ngày ngồi xổm trên đường như thế, trong mắt người đời cũng chỉ là một con mèo hoang có bộ lông đen mượt thật xinh đẹp đang ngồi.

K từ đó cho đến bây giờ, vẫn là bộ dáng thích lang thang ở bên ngoài hơn là ngồi trong nhà, mà cái gọi là “nhà” đó cũng chỉ là nơi có một người đàn ông tuổi tác đã cao ngụ tại. K sinh ra ở khu này – nơi mà trong miệng mọi người được gọi là “khu nhà giàu”, bốn phía đều là biệt thự, cửa hàng cao cấp, khu vui chơi giải trí cũng cao cấp nốt. Mà nơi K ở, thoát nhìn giống như một lâu đài gỗ có ba tầng.

Lúc còn nhỏ, K thường được chủ nhân ôm trên tay, đứng ở lầu hai tiêu sái nhìn những bức họa treo trên tường. Trong những bức họa ấy, mỗi người một khác nhau, nhưng đều có một điểm chung là trên tay ôm lấy một con mèo đen có đôi mắt màu xám lạnh lùng.

K thường nghe chủ nhân nhắc tới, tổ tiên của bọn họ là người ngoại quốc, kéo dài qua nhiều thế hệ cũng có xuất hiện một ít người hỗn huyết. Theo thời gian, người trong một nhà vốn hưng thịnh bởi vì tiền tài mà bắt đầu tứ phân ngũ liệt. Đến đời lão chủ nhân, cô con gái duy nhất một ngày nọ bỏ nhà ra đi, cả căn nhà cuối cùng chỉ còn lại một người cùng một mèo bầu bạn.

Mà kì lạ nhất chính là, dù người nhà này có xích mích như thế nào với nhau, vẫn trở về thăm nhau vài năm một lần, yêu thích đối với con mèo đen kia chưa bao giờ nguôi bớt, phảng phất như trong tâm trí của bọn họ, đó là chứng cứ còn sót lại xác nhận bọn họ chính là người trong một nhà, dù huyết mạch khi ấy không còn như trước nữa.

K lớn lên qua từng năm, trong đại não sớm khắc sâu hình ảnh lão chủ nhân mỗi ngày đều ngồi trên ghế tựa đặt ở hành lang trước nhà, ngắm hoàng hôn ở phía xa, bên cạnh là một tách trà thơm ngát. Hành lang nhuộm đầy sắc đỏ của nắng chiều trông thật đẹp, làm nổi bật lên bóng lưng thê lương của người nọ, mà người nọ không mấy may cảm thấy buồn tủi. Cứ như vậy, mọi cảm giác đều tiêu thất vào trong không khí, không một ai phát hiện.

Chịu không nổi không khí trầm mặc trong ngôi nhà, thời gian K ở nhà ngày càng ít. Hắn chỉ thích đi dạo bên ngoài, nhìn xe cộ trên đường qua lại, từng đoàn người tới lui cười nói, thẳng đến khi đèn đường, đèn Neon treo trên các cửa hiệu được bật sáng mới chậm rãi trở về.

Đứng trước cửa đợi hắn luôn là lão chủ nhân, trên gương mặt già nua nhiều nếp nhăn cười móm méo, dùng thanh âm rất nhẹ mà nói, “Mừng người trở về, K!”

Mỗi lần như thế, K đều trả lời: “Ta đã trở về”.

Thế nhưng trong tai người nọ chỉ là mấy tiếng meo meo ô.

Sau đó, hần chỉ còn cách dùng cái đuôi nhỏ mà thoải mái vỗ vỗ bàn tay của chủ nhân mấy cái.

Cứ như thế qua từng ngày, không lâu sau đó, lão chủ nhân bệnh nặng rồi qua đời. Cô con gái trở về một lần, thu thập đồ đạc trong nhà một bận, lại bàn bạc chuyện bán nhà.

Cô gái lớn gần như chưa bao giờ nhìn lão nhân cười một cái thật vui vẻ, lúc ấy nhìn K cười đến ngọt ngào, thanh âm mềm mại mà nói: “Nào, K, đến sống cùng với ta!”

Một câu này không có bất luận ý nghĩa gì khác nữa. Cô gái ôm K đi, chỉ là buổi tối cùng ngày hôm đó, hần từ cửa sổ nhảy ra, trở về nơi mình sinh ra. Trong đêm tối, nằm trên ghế tựa đặt ở hành lang, nhẹ nhàng liếm liếm bộ lông, trong lòng không ngừng suy nghĩ, giá như mỗi ngày đều có thể ở cùng lão chủ nhân thì thật tốt.

Chỉ là suy nghĩ này rất nhanh liền biến mất. Cho dù mỗi ngày có thể ở cùng lão chủ nhân cũng không mang lại bất cứ ý nghĩa gì.

Trong màn đêm, chỉ độc một đôi mắt sáng quắc nhìn xung quanh.

Đêm khuya đường vắng người thưa, xa xa là tiếng chó sủa truyền đến, con mèo đen ngồi ngay ngắn trên lan can hành lang, quay đầu nhìn về phòng ngủ tối đen như mực. Ánh trăng hắt lên chiếc bóng trên tường kéo thành một dãy dài. Cái tai khê động đậy, nó nhảy lên chiếc ghế tựa, cuộn tròn người lại, cô độc mà ngủ dưới gió đêm.

Không biết vì nguyên nhân gì, căn nhà này cuối cùng không thể bán được, cũng chẳng có ai đến hỏi mua. Sau một tháng, bên trong căn nhà đã bám đầy bụi bặm.

Lần đầu tiên K cảm giác được mùi vị của sự cô đơn, có lẽ là vì xung quanh không có hơi thở con người, mà bốn phía đều là vết tích của vật chết, không khí đặc biệt xưa cũ.

Thời gian K trở thành chú mèo lưu lạc càng lúc càng lâu, chỉ khi thật khuya mới ra khỏi cửa, ngày thì ngủ trên ghế dựa trên hành lang trước nhà.

Một ngày nọ, K gặp được một con mèo nhỏ có bộ lông màu trà, khiến cho tâm hồn một lần nữa xao động.

Nói là gặp thì cũng không đúng, chỉ là mèo kia mới đến ở trong khu người giàu này không lâu, mà K trong một lần ra ngoài, ngẫu nhiên nhìn thấy trên lầu hai của một ngôi nhà, có một con mèo nhỏ nằm úp sấp ở đó. Thoạt nhìn mèo con cả người đều khỏe khoắn hạnh phúc, lỗ tai nhỏ xù xù, cái đuôi nhỏ mềm mại, chiếc mũi thâm thấp, con mắt thật to nhìn lên phía cửa sổ, thẳng tắp nhìn vào K, một cái nháy mắt cũng không có.

Bên cạnh có một cái đĩa nhỏ đựng sữa, còn có một cái ổ nhỏ thật khả ái, trên trải khăn mềm nhuyễn, có cả một con chuột bông cũng khả ái không kém.

Này nhất định là được chủ nhân cực kì sủng ái – K lúc đó đã nghĩ như vậy.

Sau đó hần liền quay đầu, định rời đi. Chỉ là chân trước vừa mới bước tới, chú mèo con màu trà liền nài thanh nài khí mà kêu một tiếng, tiếng kêu không rõ ràng, không có khí lực, thế nhưng tựa hồ rất gấp gáp, như không muốn hần rời đi. K quay đầu, nhìn thấy đội phương đang cố gắng trèo lên cửa sổ, này chủ nhân cũng thật sợ ý, cư nhiên lại không đóng cửa sổ.

Con người thiên sắc của K dưới tiết trời giao mùa thu – hạ nheo thành một đường, đứng tại chỗ do dự hồi lâu mới nhảy xuống, men theo đường ống nước bò lên lại cửa sổ.

Mèo nhỏ thấy K, vội vàng dừng bước chân, đặt móng ngồi xuống bệ cửa sổ. K giương móng vuốt, đẩy đối phương dịch vào một chút, lại dùng đuôi mình ngăn phía trước, phòng ngừa đối phương không cẩn thận mà ngã xuống.

“Meo... meo...”

Mèo con cũng nheo lại con mắt, có chút khó nhọc mà ngược đầu nhìn bóng của con mèo trước mắt.

Mà K, ngồi ở đó nhìn nó thật lâu.

Con mắt thật to màu hổ phách, trong trẻo hệt như nắng mai buổi sớm, cái lưỡi nhỏ hồng hồng liếm liếm chiếc mũi, đệm thịt nho nhỏ mềm mềm vỗ vỗ cái đuôi K. Sau khi phát hiện là chơi cái đuôi rất vui, liền cuộn thành một đồng giữ chặt không buông. K không còn cách nào khác, chỉ có thể chìa đuôi ra bởi nó ngoan, cứ thế ngồi đó suốt một ngày.

Chạng vạng sáng, chủ nhân ngôi nhà trở về, từ dưới cửa đã vang vọng lên thanh âm gọi tên mèo nhỏ của chủ nhân. Nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần, K vội vàng muốn rời khỏi cửa sổ, mèo nhỏ liền phát hiện ra, lo lắng mà kêu lên không ngừng, cái mũi thâm thấp vùi vào bộ lông mềm mại trước ngực K như muốn giữ lại.

Khoảnh khắc đó kéo dài thật lâu, cảm giác đã mất mát trong lòng lại một lần nữa xuất hiện, nhưng là cảm giác gì a?

K không biết, chỉ là gõ gõ cái đầu nhỏ một cái – “Ngày mai ta trở lại”, sau đó theo đường ống nước trượt xuống đất.

Leo lên bức tường dài, K quây đầu lại, nhìn thấy một nam sinh mặc đồng phục học sinh tiến vào phòng ôm lấy mèo con, sờ sờ cái tai cứng cổ nhỏ, khiến cho mèo con thoải mái kêu lên. Sau đó nam sinh đặt mèo con lên vai, ra khỏi phòng.

Lúc ấy, mèo nhỏ mở đôi mắt thật to nhìn về phía K, tựa như muốn nói – “Hứa đó hứa đó, ta nhất định sẽ chờ người”.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, K mỗi ngày đều đến bồi mèo nhỏ. Chủ nhân mèo nhỏ mỗi ngày đều đi vắng, mèo nhỏ càng lúc càng có cơ hội làm nũng, bám lấy cái đuôi không tha. Cũng có khi sẽ nhảy lên lưng của K, chân trước đạp lên đỉnh đầu hắn, há cái miệng nhỏ cắn cắn lỗ tai. K luôn giả vờ hung dữ, con người thiện sắc xám bình thường khiến động vật khác không dám tiếp cận, thế nhưng không dọa nạt được tiểu động vật này. K càng hung hăng, nó càng cảm thấy vui vẻ, toét miệng để lộ hàm răng thật khỏe, như là đang cười.

“Cười cái gì?”

Có một ngày, K ghé vào bên trong cửa sổ phơi nắng,

“Meo meo” – con mèo nhỏ thể kêu lên mấy tiếng, đôi mắt to long lanh nước, cái lưỡi nho nhỏ liếm liếm lấy K. K dùng đuôi mình bao tiểu động vật lại, liền nhìn thấy ánh mắt vui đến nỗi có thể hoa chân múa tay của nó. Trong nháy mắt, K không biết có phải hay không đã nở nụ cười, cảm thấy ánh dương ngày đó đặc biệt xán lạn động lòng người. Mà tiểu động vật màu trà có bộ lông xù kia, thoát nhìn thật sự rất khả ái.

Mèo nhỏ tựa hồ chú ý tới K luôn một thân bám đầy bụi đất, thỉnh thoảng ở trên người lại có chút thương tích, thế là mỗi ngày bắt đầu nhượng cho hắn nào là rau củ, sữa tươi, bánh quy, bánh cá nhỏ, còn có một chút hoa quả mà chủ nhân cho. Mỗi lần như thế, K một bên ăn đến không biết trời đất, một bên cảm thán người nhà này thật sự là liều mạng mà sủng ái vật nhỏ a.

Cuối cùng, để biểu thị lòng cảm ơn, hắn cúi đầu liếm liếm cho cái đầu nhỏ đầy lông.

K có khi đã nghĩ rằng, mình mỗi ngày đều đến đây vui đùa cùng vật nhỏ là vì không còn nơi khác để đi, cũng có thể vì bản thân nhàn hạ đến trở nên nhàm chán, hơn nữa, cũng là muốn nhìn một chút vật nhỏ sau khi lớn lên sẽ có hình dạng gì. Nghĩ đến điều này, K cũng có chút kinh ngạc, cư nhiên chính mình có thể nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy, gần như là quyết định cả đời đều đến bồi vật nhỏ rồi.

Bất quá... cảm giác đó tựa hồ như cũng không xấu, còn hơn là mỗi ngày đều ngủ, ngày tiếp theo như thế nào cũng không biết. Hiện tại mỗi ngày đều có chuyện chờ đợi mình, phảng phất như cuộc sống đột nhiên không còn khái niệm ngày đêm, cũng chẳng tồn tại những mảng màu hắc ám.

Câu chuyện bầu bạn kéo dài qua hai cái cuối tuần, một ngày kia, trên đường K đến nhà của tiểu động vật, liền bị một con mèo là lão đại của khu đồng chặn lại.

“Yo ~!”

Đối phương là một con mèo mập, đôi tai đầy đất, theo sau là mấy con mèo suốt ngày vô công rồi nghề.

“...”

K bất động thanh sắc, gương đôi mắt lạnh lùng lên nhìn.

“Lão ... lão đại!” – Một con mèo phía sau con mèo được gọi là “lão đại” đại chỉ vào K, có chút căng thẳng nói – “Thằng này rất... lợi hại...”

“Đồ ngu!” – Mèo lão đại vẩy cái đuôi cũng dơ như cái tai của nó, quất vào trong mặt con mèo kia một cái – “Nó chỉ có một mình, chúng ta lại có một đám, còn có thể không đánh lại sao?”

K nhất thời minh bạch, đại khái là mấy ngày lai vãng trong khu này đã bị một đám mèo khác phát hiện ra, chạy về cáo trạng, hiện tại mới chặn đường dạy dỗ. Thối lui về sau mấy bước, K dù không sợ đánh nhau, thế nhưng không muốn bản thân mình bị vây trong hẻm nhỏ mà bị người ta đánh đến bị thương. Tiểu động vật nhất định sẽ dùng ánh mắt đáng thương hể hể nhìn chính mình, chỉ cần nghĩ đến con người ngập nước, K đã cảm thấy chịu đựng không nổi.

Chỉ lui về sau có hai bước, mà bị người ta nhìn thành bản thân mình đang sợ hãi. Mèo lão đại phá lên cười một cái, ra lệnh cho đám miêu sau lưng mình tủa ra, vây K ở chính giữa. Trong hẻm nhỏ không một bóng người, phía sau một cái thùng rác lớn, một cuộc chiến tư sát đang ngầm ngầm diễn ra.

Sau một hồi thi triển tứ chi, chi trước cùng chi sau K đã đầy vết thương, nhưng khí tức xung quanh người tràn đầy sát ý như cũ, khiến những con mèo khác không dám lại gần. Ánh mặt trời chiếu không tới ngõ nhỏ hắc ám, khắp người con mèo đen là máu đỏ, đôi mắt xám sáng quắc băng lãnh, trở nên rất đáng sợ.

Mèo lão đại nhìn thấy đàn em của mình một tên lại một tên ngã xuống, mà K thì dù trên người đầy vết thương, khí lực đã muốn tiêu hao gần hết, nhưng vẫn không giảm bớt khí tức duy ngã độc tôn của một con mèo. Mèo lão đại trở nên run rẩy, không phải sợ, mà là cực kì hưng phấn.

Con mắt hiểm ác mang đầy quang mang, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Nghe nói mày thường đến nhà một con mèo con màu trà làm khách?”

K khựng lại đôi chân, chậm rãi giương mắt nhìn, sát khí đột nhiên tăng thêm vài phần.

“Mày...mày...”

Mèo lão đại ngạnh trứ da đầu tiếp tục lên tiếng: “Nếu như ngày hôm nay mày để tao đánh một trận, tao sẽ không tìm con mèo kia gây phiền phức”

“Nó có chủ nhân!”

“Thế nhưng không phải cả ngày chủ nhân đều đi vắng sao? Cho nên rất là vui vẻ mà ghé trên cửa sổ cả ngày. Nếu có một ngày đi theo con mèo khác cũng rất là bình thường đi?”

K thu lại móng vuốt sắc nhọn, mèo lão đại hỉ hả cười một cái, tiêu sái nhoáng lên trước mặt K, giờ trào lên cào thật mạnh trên gương mặt đầy lông đen một cái.

Chiều lên, mưa xuống cho đến tối mịt. Trong ngõ nhỏ tối đen như mực, mùi rác thoang thoảng, ruồi nhặng bay đầy bốn phía. Trên mặt đất đầy rác bẩn, thân ảnh một con mèo đen nằm rạp ra, cả người đều là thương tích không thể gượng dậy. Ruồi bám trên đôi tai hắc sặc, một chút khí lực động đậy cũng không có.

Sẽ chết sao? K tự giễu chính mình một cái, cảm giác dưới thân dính nhớp đầy máu, cơ thể mất dần nhiệt độ, tim đập càng lúc càng yếu.

Cảm giác hô hấp càng lúc càng khó khăn, mưa rót ở trên người lạnh lẽo, cả thân người càng lúc càng trở nên nặng nề.

Nhớ đến vật nhỏ thường hay ghé trên cửa sổ, không biết ngày hôm nay có chuyện gì xảy ra hay không, cũng không biết ngày hôm nay đã ăn cái gì?

Hôm qua nói với nó cá khô ăn rất ngon, vật nhỏ gần đây phát âm đã muốn rõ ràng, nguyên bản mình dùng cả ngày để dạy nó nói tên của mình...Đúng rồi... vật nhỏ đã có tên chưa? Hình như chưa có! Mà cũng hình như có lần đã nghe thấy rồi đi?

K nửa khép nửa mở đôi mắt, cất lực suy nghĩ, lại cảm thấy ý thức bắt đầu trở nên mờ hồ. Không nhớ được... không thể nhớ được..

Mỗi ngày bám lấy ta làm cái gì chứ? Ăn uống bày biện khắp nơi, liếm lông ta, lại còn khiến ta phải chia đuôi ra cho nó chơi, lại bị nó dùng móng vuốt mềm mại nhỏ nhắn đập đập ở trên mặt...

Cẩn thận mà nghĩ lại, tựa hồ như bản thân mình nhớ rõ từng chút một.

Nếu như... sau này... không thể nào trở lại nữa, có thể hay không vật nhỏ sẽ rất khổ sở?

Khổ sở sao? K tự giễu một cái, vật nhỏ cũng biết khổ sở sao?

Nhưng mà... thật khốn khiếp... nếu như sau này không bao giờ nhớ đến hần, thì hần làm quỷ cũng không bỏ qua cho vật nhỏ đâu.

“Này này!”

Bên tai vang lên một thanh âm khàn khàn, K chuyển động đôi con ngươi, thật vất vả mới có thể mở ra đôi mắt, vết thương trên má cơ hồ rất nặng, chỉ dù chỉ là một động tác nhắm mắt hay mở mắt cũng đều rất đau đớn.

Trước mắt mờ ảo một thân hình, hình như là một lão đầu thấp bé đi?

K có chút mơ màng.

“Ta là thổ thần nha!” – Lão đầu cúi cúi người, đột nhiên nói – “Ta nghe thấy tiếng nói của ngươi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiếng nói? K nghi hoặc hỏi ở trong lòng một câu.

“Đúng vậy. Ngươi nói, ngươi không muốn chết!”

Lão đầu lộ ra dáng vẻ tươi cười ôn hòa, lại nói – “Nguyện vọng của ngươi cường liệt như thế, khiến ta thật cảm động!”

Nguyện vọng sao... K khép hờ đôi mắt, không nghe thấy đối phương nói gì hết, chỉ là trong lòng nhớ đến ánh nắng soi rọi trên thân ảnh vật nhỏ màu trà thật động lòng người...

Đúng vậy... không muốn chết... hắn không muốn chết một cách oan ức như thế, hắn không muốn chết ở một nơi như thế này.

“Ta đáp ứng ngươi!” – Lão đầu nói xong câu này, lại hỏi hắn – “Ngươi có muốn cùng ta đánh khế ước không?”

K không biết tại sao lại gật đầu. Sau cái gật đầu đó, bởi vì cơ thể nằm đã lâu trong đêm tối lạnh lẽo mà triệt để mất đi ý thức.

Hai tháng sau đó, người trong ngôi nhà của mèo nhỏ đã dọn đi mất.

K sau khi dưỡng khỏe thân mình, gấp gáp chạy đến, cuối cùng vẫn là chậm một bước. Nhìn đến ngôi nhà đã được dọn đi sạch sẽ, trên mảng tường xi măng lạnh lẽo chỉ còn lại một khung cửa nhỏ, phẳng phất như tất cả ẩm áp đều đã bị đem đi.

K ngồi trên gờ tường, quay đầu nhìn ngôi nhà vững chãi, dương quang hắt lên kính lắp trên cửa sổ sạt đất một bóng đổ đen dài. Bên trong ngôi nhà không chủ, cho dù là trời nắng hay trăng soi, vẫn tồn tại một thân ảnh đã vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.

Đợi cả một buổi chiều, K mới xoay người rời khỏi, để lộ một đạo ấn ký hình ấn thảo màu xám nằm ở bụng dưới, là dấu vết của khế ước ngày đó ghi lại.

Ngày mới nắng lên, hắn cũng dùng cuộc đời mới mà sống tiếp. Hắn rất cuộc có thể dùng bàn tay của mình, vững vẳng nắm lấy đối phương, không bao giờ còn trải qua tình cảnh bởi vì bản thân nhỏ bé yếu đuối mà bại dưới tay đối phương.

Nếu như... nếu như một ngày có thể gặp lại nhau...

“K? K?”

Thanh âm của Alice truyền tới từ bên tai, K chậm rãi mở mắt, phát hiện ra mình ngủ quên trên sofa.

“Nằm mơ a...”

K ngồi dậy, nhất thời có chút thất thần, dùng tay nhu nhu huyết thái dương.

“Sao lại nằm mơ?”. Con mắt màu lam của Alice chăm chú nhìn, đưa qua một ly nước, “Nằm mơ thấy cái gì sao?”

“Ừ!”. K thuận miệng đáp, “Cũng không có gì, chỉ là thấy một vài chuyện trước kia!”

“Vậy sao...”. Alice gật gật đầu, lại cười hỏi, “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện...”

K lắc lắc tay rồi đứng dậy, lại bị âm thanh đùa giỡn ở sau lưng hấp dẫn. Quay đầu lại nhìn qua cửa sổ sát đất trong phòng khách, liền thấy trong sân trước nhà, có mấy thân ảnh nháo thành một đoàn. Sách của Mễ Tử bị Nauy cướp lấy đặt ở trên đầu. Nauy một thân cao lớn, Mễ Tử với mái mà không lấy lại được, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng. Bên cạnh, một người đầu tóc màu trà, mặc bộ quần áo thuần trắng ôm lấy bả vai Mễ Tử, cười nói đến vui vẻ.

Nauy vội vàng phóng đến bên cạnh hai người, chỉ vào Tử Hữu, “Ê ê! Phạm luật nha!”

“Nào có?”

Tử Hữu ha ha cười mấy tiếng, con mắt to tròn sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, con người màu hổ phách linh hoạt chuyển qua đảo lại thật sinh động.

Trong nháy mắt, trong đại não K đột nhiên hiện ra thân ảnh người chọc người thích của vật nhỏ trước kia, con người màu hổ phách cũng giống với người nọ trước mắt bây giờ, khiến K nhìn không được sừng sốt trong chốc lát.

“Làm sao vậy?”

Alice đi đến bên cạnh, xoay mặt nhìn một đoàn ba người đang đùa giỡn ngoài kia, nhìn không được nhú

mày, “Thật chứ... mỗi ngày đều thật có tinh thần như vậy!”

“ ... ”

K không nói tiếng nào, chỉ im lặng nhìn gương mặt đang tươi cười xán lạn dưới ánh mặt trời. Bất quá một lát sau, hắn lại tự giấu trong lòng, làm sao có khả năng, vật nhỏ kia hiện tại nhất định đang sống rất hạnh phúc cùng chủ nhân của mình, lại nép mình trong vòng tay của chủ nhân, đâu có thể nào lâm vào tình cảnh dầm mưa đến sốt cao rồi được chính mình cứu trở về.

Trên thế giới vốn tồn tại rất nhiều chuyện kì lạ.

Quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ đầy nắng, sắc trời ở đằng xa nhuộm một tầng đỏ ửng.

Nếu như còn có thể gặp lại nhau, người sẽ có bộ dáng gì, vật nhỏ? Người có nhớ ta không?

Ta một chút cũng không có đâu...

Nhưng mà, người ảnh hưởng đến cuộc sống của ta thật nhiều...

13. Chương 13

Tại CLB Cổ Đức.

Trời vừa sập tối, đèn đỏ rượu đầy, trong đại sảnh bắt đầu tràn ngập mùi hương của loại sâm panh mới nhất. Trên một mảnh tường của CLB, thấp thoáng một bức tranh thoát nhìn nét vẽ so với đương đại có phần mâu thuẫn.

Cầu thang bằng cẩm thạch dẫn đến một gian phòng VIP trang nhã không khép kín có thể nhìn xuống đại sảnh. Trong góc phòng từ bao giờ đã xuất hiện một nam nhân áo đen bắt chéo chân ngồi ở đó.

Nam nhân thoát nhìn anh tuấn phi phàm, tóc đen cắt ngắn, để lộ ra vầng trán sáng rộng. Sóng mũi cao thẳng, đường nét cứng rắn nhưng không thô ráp. Ánh mắt tự nhiên mang theo một tia hung ác, cả người tản mát loại cảm giác tồn tại thật áp bức. Xuyên qua lan can bằng gỗ, ánh mắt của hắn chậm rãi quét một vòng đại sảnh nhộn nhịp. Bàn tay mang khớp xương hữu lực cầm một ly rượu đỏ nhẹ nhàng lắc.

Chủ đề CLB ngày hôm nay là chế phục. Cách đó không xa, trên một chiếc ghế salon bao da đỏ mềm mại, Alice một thân đồng phục hải quân ngồi giữa một đám nữ nhân. Cổ tay lộ ra bên dưới tay áo chế phục màu trắng càng thêm tinh xảo trắng nõn. Tóc vàng cột gọn trên đầu, đôi môi mỏng hơi nhếch, ánh mắt xanh biếc như nước biển dưới ánh đèn càng tăng thêm khí chất u buồn quanh quẩn. Hắn đeo bao tay trắng, đôi

bàn tay mảnh mai cầm một ly rượu sâm panh, hơi nghiêng đầu mỉm cười, lại khiến cho đám nữ nhân xung quanh cam lòng tình nguyện mà không ngừng hướng bên ngoài chi tiền.

Chẳng qua là, ánh mắt nam nhân đang ngồi trong nhĩ gian trên lầu lại không rơi trên thân ảnh sáng ngời chói mắt của Alice, mà lúc này, hắn lẳng lặng nhìn sang hướng Tử Hữu đang bận rộn bưng rượu cùng điểm tâm.

Tử Hữu đang cùng bartende trò chuyện phiếm. Hôm nay cậu mặc một bộ chế phục nhân viên bưu điện màu xanh lá, bên trong là áo sơ mi sọc trắng thắt cà vạt, trên ngực còn đeo thẻ nhân viên trông giống như thật. Mái tóc cắt ngắn màu trà theo từng cử động mà bồng bềnh. Tóc mái dùng một chiếc kẹp nhỏ màu đen kẹp lên, để lộ vàng trán sáng, gương mặt thanh tú mang theo nụ cười nhỏ nhẹ, con ngươi màu hổ phách hơi nheo lại, đôi môi đỏ hồng khẽ nhếch trông thật câu nhân.

Nam nhân chậm rãi nâng tay, để rượu đỏ nhẹ nhàng trôi vào cổ họng. Ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối thủy chung không rời khỏi đôi môi mỏng hơi hé của Tử Hữu. Yết hầu khẽ động, trong ánh mắt lại tối sầm.

Alice ngửa đầu uống một ngụm sâm panh, ánh mắt dọc theo ly rượu thấy được nam nhân trên lầu, sau đó lại theo ánh mắt của đối phương nhìn thấy Tử Hữu đang đứng ở quầy bar gần đó, sắc mặt chợt đanh lại.

“Alice?”

Bên cạnh, một vị phu nhân lo lắng nhìn hắn, “Thân thể không thoải mái sao?”

“Không có, cảm ơn phu nhân!”. Alice để ly rượu xuống, khẽ mỉm cười, ánh mắt lại nhìn về phía Tử Hữu. “Tôi chỉ là đang nghĩ, tiểu Hữu gần đây tại sao không thấy có khách chỉ danh.”

“A...”

Xung quanh, mấy nữ nhân cũng theo bản năng mà nhìn sang Tử Hữu, sau đó đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói thế nào.

“Làm một người mới, ta thấy tiểu Hữu làm được rất tốt. Các phu nhân có thể vì mặt mũi của ta, mà chỉ danh tiểu Hữu một lần không? Cứ tiếp tục như vậy, tháng này thế nào cậu ấy cũng là người kém nhất CLB.”

“Ây! Lại nữa rồi. Alice thật là tốt bụng mà!” Phu nhân ngồi bên cạnh hắn cảm động gật đầu một cái, lại liếc nhìn đám nữ nhân xung quanh.

“Đúng vậy đúng vậy!”. Một đám nữ nhân không hẹn mà cùng gật đầu, ánh mắt nhìn Alice càng thêm sùng bái si mê.

Alice hơi chớp mi, làm ra biểu tình khổ sở, “Tôi chẳng qua là lo lắng cho tiểu Hữu thôi mà, đây là làm sao?”

“Thật là...”

Phu nhân ngồi bên cạnh gật đầu, nghiêng đầu nhìn Tử Hữu cách đó không xa, tựa hồ có chút cảm khái, “Thật ra không gặt Alice. Nơi này vị khách nào mà không muốn chỉ danh tiểu Hữu. Đó là đứa nhỏ hết như thiên sứ a, nhìn xa xa thôi đã thấy sáng láng, lại cảm thấy trong lòng ấm áp một mảng.”

Alice nghe thấy vậy, sắc mặt không khỏi có chút cương cứng. Vốn là quan sát mấy ngày, phát hiện những vị khách khác đối với Tử Hữu không có chút hứng thú, muốn nhân dịp này châm chọc Tử Hữu một cái, có thể nhờ đó mà đem lại một chút hình ảnh tốt đẹp cho mình, không ngờ đến câu trả lời lại nằm ngoài dự liệu xa như thế.

“....”

Alice không lên tiếng, nhắc tay rót cho phu nhân kia một ly rượu, lại gấp vào mấy cục đá.

Phu nhân nọ thụ sủng nhược kinh, mặt đỏ bừng một cái, hai tay bưng ly rượu lên, chậm rãi nói: “Đứa bé kia a, quá mức đơn thuần. Tôi luôn cảm thấy nó và nơi này một trời một vực. Ánh mắt kia a... nhìn vào giống như thấy hết cả tâm tư của nó vậy...”

Lời vừa dứt, mấy nữ nhân xung quanh cũng gật gù.

“Nó quá sạch sẽ, cho nên...”

“Dĩ nhiên, chúng ta cũng không phải là nói Alice của chúng ta không sạch sẽ”

Có nữ nhân vội vàng lên tiếng giải thích, “Chẳng qua là, những chuyện chúng ta nói với nhau, lấy tư cách một người trưởng thành sẽ không cảm thấy có cái gì lạ. Mà là đứa bé kia quá mức đơn thuần đi, đem nó so với chúng ta, có cảm giác... giống như là sông lớn cùng biển rộng, có đúng không?”

Những người khác cũng thi nhau gật đầu.

“Vài chuyện có chút buồn cười, trước mặt nó không dám nói ra miệng a...”

“Đúng vậy đúng vậy, không chỉ là nói chuyện, tôi còn sợ mùi nước hoa trên người có thể hay không khiến nó choáng a...”

“Đứa bé kia nghe nói là trưởng thành rồi đó. Nhưng nhìn đến vẫn thấy còn nhỏ đi!”

“Ừ. Chính là có cảm giác không rõ được. Cũng hơi lo lắng nếu đứng chung với nó.”

Vị phu nhân ngồi cạnh Alice đặt ly rượu xuống, lên tiếng tổng kết lại: “Tóm lại chính là, nhìn từ xa như vậy chúng ta đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi!”

Mấy nữ nhân vẫn còn sôi nổi trò chuyện, mà Alice ngồi giữa các nàng đã cảm thấy những lời kia nghe thế nào lại rất chói tai.

Bên kia, Tử Hữu đã muốn bùng rượu lại đây. Cậu đứng dưới ánh đèn, cười rạng rỡ.

“Alice! Rượu mọi người gọi đây rồi!”. Vừa nói vừa đem rượu đặt xuống.

“Cảm ơn tiểu Hữu!”

Mấy vị phu nhân vội vàng nhận lấy, có người chạm trúng bàn tay của Tử Hữu, mặt lập tức đỏ lên.

Tử Hữu không cảm thấy có gì kì lạ, không bằng nói, ở phương diện này cậu thật tri tri. Thấy Alice không để ý đến mình, ngược lại cậu đã dưỡng thành quen, như cũ vẫn giữ nụ cười điềm nhẹ.

“Các vị, mời từ từ thưởng thức!”

Nói xong liền xoay người rời đi.

Cảm giác được sau lưng có đôi mắt lạnh như băng phóng tới, như muốn đâm thẳng vào xương cốt của mình, Tử Hữu chỉ bất đắc dĩ thở dài. Đi đến quầy bar ngồi xuống, thân hình cao lớn của bartender liền trường tới cạnh cậu.

“Sao vậy tiểu Hữu”

“A?”, Tử Hữu lắc đầu, “Không có gì ạ!”

Bartender kia còn tưởng là Tử Hữu đang lo lắng chuyện cậu không được ai chỉ danh, liền vỗ vai cậu trấn an: “Đừng lo lắng, tiểu Hữu trông như vậy, không thiếu người thích đâu!”

“A?”

Tử Hữu mờ mịt chớp mắt mấy cái, đôi mi mỏng khẽ lay động, khiến tim bartender trong lồng ngực muốn nảy lên, vội ho khan hai tiếng. Đang chuẩn bị nói chuyện, bên cạnh lại có người đến gọi rượu, bartender không thể làm gì khác ngoài chuyện ủ rũ cúi đầu rời đi.

Tử Hữu một mình ngồi ở quầy bar, uống ly rượu pha trái cây mà bartender làm cho. Cậu vừa ngậm ổng hút, vừa lắc lắc ly thủy tinh chứa chất lỏng xanh biếc bên trong, mắt lại trộm nhìn sang chỗ Alice. Đối phương vẫn là bộ dáng ôn nhu nho nhã lễ độ, thoát nhìn có cảm giác cả người như sáng bừng lên.

“Thật tốt a...”

Tử Hữu bất tri bất giác than thầm một tiếng, tay chống cằm, người nhịp nhịp.

Một màn hù dọa kia đã qua được một tuần, mình nghỉ ngơi mấy ngày liền, hôm trước vừa mới đi làm lại. Lúc ở nhà vẫn là như vậy, chẳng qua theo bản năng giữ khoảng cách với K hơn, nơi nào có K cùng Alice cùng xuất hiện thì nơi đó cậu liền tìm cách tránh đi, cho tới bây giờ cũng không hiểu tại sao lại tránh. Cậu luôn cảm thấy mình không có cách nào nhìn thẳng vào K được, đến hiện tại có đối diện, cũng là nhìn chăm chăm vào cà vạt hay là nút áo gì đó linh tinh trên người đối phương.

Lại thở dài thêm một hơi, Tử Hữu lấy làm thắc mắc, thoát nhìn K bên cạnh Alice cũng rất tốt, tại sao còn chạy đi trêu chọc mình. Mặc dù cậu không biết làm như vậy có cái gì không thích hợp hay không, nhưng mà ... cậu đối với đồng tính... tựa hồ không có cảm giác hứng thú như vậy đi...

Di? Rốt cuộc là có hay là không a? Chớp mắt mấy cái, Tử Hữu ngoẹo đầu ngẫm nghĩ.

Ngô... Cậu nhớ lại cảm giác đối với Nauy, Lam Sinh.

Không có cảm giác gì.

Với Mễ Tử?

Cậu rất thích Mễ Tử nha, nhưng mà... cái sự “thích” đó hình như không phải mang nghĩa giống như vậy.

Còn với K?

Tử Hữu hơi nhú mày.

Mỗi lần nghĩ đến anh, giới hạn giữa “thích” với “không thích” trong lòng liền trở nên rất mơ hồ, tựa như chuyện cấp cho người kia một vị trí xác định là một chuyện rất khó khăn.

Đột nhiên, Tử Hữu cảm giác được sau lưng có một ánh mắt nóng rực phóng tới, giống như muốn xuyên thấu cơ thể mình. Cậu hoảng hốt quay đầu nhìn, nhưng xung quanh đều là khách nhân cười cười nói nói. Đây là ảo giác sao? Tử Hữu nghi hoặc quay đầu lại, chẳng qua vừa uống xong một ngụm nước, cảm giác được tầm mắt kia lại phóng tới.

Nháy mắt, trong đầu Tử Hữu hiện lên gương mặt K đang nhìn mình, đôi con ngươi màu tro xám như bão giông trên đại dương bao la, mang theo luồng nước xoáy hung hăng muốn hút người cuốn sâu vào trong nó.

Là K sao?

Tử Hữu lại quay đầu nhìn một vòng, trong lòng mơ hồ cảm giác là như vậy, nhưng rất nhanh lại tự giấu, làm sao có thể a...

Đình đang ——

Cửa CLB bị người kéo ra, tới cùng luồng gió đêm lạnh lẽo là mấy nam nhân mặc áo khoác chống gió đi vào.

Người dẫn đầu mặc áo gió màu xám tro, cổ áo dựng đứng, gương mặt mang theo vẻ cuồng vọng không kềm chế được, ánh mắt lại có sức uy hiếp mạnh mẽ.

Hắn vừa tiến vào, bốn phía ban đầu trở nên yên tĩnh, sau lại có tiếng bàn tán xôn xao nổi lên.

Tử Hữu không biết người này, chỉ thấy ánh mắt của hắn quét một vòng đại sảnh, sau đó dừng trên người mình một lát. Tử Hữu trong nháy mắt có chút căng thẳng, lùi về sau mấy bước. Trực giác của cậu cho thấy người này thật nguy hiểm, đừng nói là lại có người tìm mình gây phiền toái đi!

Bất quá người nọ chỉ nhìn cậu một lát liền đem tầm mắt dời đi. Sau đó là bộ dáng ẻo lả của Nặc Mễ Tư lướt đi tới, “ai u” một tiếng lại vỗ một cái lên bờ ngực bên phải của đối phương, “Khách quý này thế nào lại đến chỗ của chúng tôi a? Là có hẹn sao?”

Nam nhân nhìn Nặc Mễ Tư một cái, đẩy tay Nặc Mễ Tư ra, sau đó vỗ vỗ phần y phục bị chạm vào. Nặc Mễ Tư cũng không để ý, lại nghe một người khác mặc âu phục đứng cạnh đó lên tiếng:

“Chúng tôi có hẹn người ở đây!”. Sau đó đưa sang một tờ giấy nhìn như danh thiếp.

Nặc Mễ Tư không nhận lấy, chỉ nhìn liếc qua một cái rồi gạt đầu, đưa tay dẫn đường.

“Hắn đã tới lâu rồi, đang ở trên lầu!”

Sau đó, mấy người kia liền hướng phòng VIP trên lầu đi.

Tử Hữu nhìn theo người cuối cùng cho đến khi khuất bóng ở hành lang mới thôi, thắc mắc hỏi: “Ai vậy?”

Bartender vừa lau bàn vừa thấp giọng đáp: “Là thương nhân nổi danh nhất ở khu Đông – Lương Tiêu”.

“Lương Tiêu...”. Tử Hữu gật gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó lại thắc mắc, “Thương nhân? Tới đây làm gì?”

“Nhìn bộ dáng bọn họ, hẳn là đến gặp người nào đó.” Bartender nhún vai.

Ai lại hẹn gặp mặt ở chỗ như này a?

Tử Hữu cảm thấy bất khả tư nghị, lại nhìn quanh một vòng, chỗ này không phải chỉ có nữ nhân mới có thể đến sao?

Bất quá vì Lương Tiêu đột ngột xuất hiện, mà trong CLB có rất nhiều khách nữ không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên lầu, cố gắng đè thấp thanh âm hưng phấn. Tử Hữu cũng định ngẩng lên nhìn, đột nhiên bên cạnh lại xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

“Đi theo tôi một chút!” Giọng Alice không mang theo một chút cảm xúc.

“...Ồ!” Tử Hữu sửng sốt, Alice đã lâu rồi không có nói chuyện với cậu...

Hai người rời khỏi đại sảnh, đi vào phòng thay quần áo. Alice nhìn quanh bốn phía, xác định không có ai, mới thấp giọng nói: “Biết người vừa rồi sao?”

“Ai?... Lương Tiêu?” Tử Hữu nhớ nhớ, “Hắn là thương nhân!”

“Cậu biết?” Alice đột nhiên lạnh giọng chất vấn, “Cậu lại gây họa gì?”

“Gì?” Tử Hữu mờ mịt, “Tôi không có làm gì hết. Mấy ngày này tôi không phải toàn ở nhà sao?”

Alice suy nghĩ một chút, xác nhận đúng là như vậy, liền hồ nghi nhìn cậu: “Vậy sao cậu biết hắn là ai?”

Tử Hữu đưa tay chỉ quầy bar, vô tội đáp, “Bartender đại ca nói”

“...” Alice im lặng nhìn chăm chăm Tử Hữu một hồi, sau đó ho khan một tiếng, “Cậu biết thân phận thật của hắn là gì không?”

Di... sao tự nhiên nói sang chuyện khác rồi? Tử Hữu nghi hoặc híp mắt, nhìn chăm chăm Alice hồi lâu, đến khi đối phương trừng mắt nhìn sang, mới vội vã lắc đầu.

“Không biết.”

“Đám người đó nguyên hình là loài chó!”

“Chó?”, Tử Hữu sững sốt, đột nhiên nhớ đến lời bọn Lam Sinh nói hôm nọ, “Chẳng lẽ là người đem đám chó kia đuổi đi...”

“Là hần!”. Alice ôm cánh tay gật đầu, “Bọn họ hôm nay tới chỗ này, có chút kì lạ. Mèo chó bắt lưỡng lập, chúng ta lại không có giao dịch gì với họ.”

Tử Hữu gật gù, chó a.. chẳng trách ban nãy theo bản năng đã cảm thấy nguy hiểm rồi...

“Vạn nhất bọn họ tới đây nói chuyện làm ăn thì sao?”, Tử Hữu hỏi.

“K đang ở trong phòng kia”, Alice nhìn Tử Hữu một cái, phát hiện cậu đột nhiên cứng đờ, cười lạnh một cái, “Cho nên nói bọn họ đến gặp người, là K đi?”

14. Chương 14

Trong nhà gian trên lầu, thảm trải sàn màu đỏ sậm in hoa văn bắt mắt, vách tường khảm một trần đèn, không có cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ có một mặt thủy tinh nhìn xuống đại được vẽ màu mây đường, thoát nhìn có nét cổ điển.

Lúc đến trước cửa nhà gian, Lương Tiêu dừng lại, phất tay một cái, năm sáu nam nhân cao lớn phía sau liền lập tức phân tán, đứng ngay ngắn trên hàng lang. Cuối cùng mở cửa ra chỉ có Lương Tiêu cùng nam nhân mặc tây trang nói chuyện ban nãy.

Hành lang ánh sáng mờ lung, soi lên lan can bằng gỗ thấp, bên dưới người cười nói.

Lương Tiêu ngồi ở vị trí đối diện K, Nặc Mễ Tư từ ngoài cửa đi vào, cầm theo một ly thủy tinh chân cao cùng một chai rượu đỏ, đặt xuống, lại giúp ba người đóng cửa mà rời đi.

Toàn bộ quá trình, K cũng không nhìn đến người đối diện, ánh mắt thủy chung đặt dưới đại sảnh, chỉ thấy Alice cùng Tử Hữu đã trở lại, lần nữa rơi vào tầm mắt của mình. Alice ngồi lại sofa, Tử Hữu như cũ ngồi trên quầy bar uống nước của cậu.

Bartender dáng người cao lớn lặng lẽ từ quầy bar đi, đặt xuống trước mặt Tử Hữu một đĩa điểm tâm. Tử Hữu hai má phồng hồng, lộ ra đôi mắt ánh cười. Bartender hướng Tử Hữu nháy mắt mấy cái, đưa tay làm dấu “ok”, Tử Hữu vội vàng gật đầu, đại khái là mở miệng nói cảm ơn. Bartender kia chợt ửng đỏ mặt, ngượng ngùng quay đi.

K nhìn một màn này, hai mắt híp lại. Nhớ đến gần đây Tử Hữu lúc nào nhìn thấy mình thì tránh né lúc ấy, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái. Có thể hướng người ngoài lộ ra khuôn mặt tươi cười rục rờ như vậy, đối với mình không được sao? Lúc nào cũng một bộ dáng sợ hãi hoảng hốt, giống như mình sẽ thật sự ăn tươi nuốt sống em ấy vậy.

Nặng nề đặt ly rượu xuống, K mang theo vẻ mặt âm lãnh quay đầu nhìn Lương Tiêu ở phía đối diện, trong lòng nghĩ, con chó chết này tốt nhất nên có chuyện trọng yếu muốn bàn, bằng không tâm tình thiếu gia không tốt, một hồi để cho trên mặt người đầy vết bầm thì đừng trách.

Lương Tiêu từ sớm đã phát hiện ánh mắt K vẫn một mực nhìn người nào đó. Theo đường nhìn nhìn xuống, liền phát hiện ra Tử Hữu đang ngồi bên quầy bar ăn điểm tâm. Hắn mới vừa rồi tiến vào cửa, cũng đã chú ý đến đôi con ngươi màu hổ phách của thanh niên kia. Đó là một người tinh xảo đẹp mắt, lại lộ ra khuôn mặt đơn thuần ngây ngô, rất dễ khiến người khác chú ý.

Nghe thấy thanh âm K đặt ly rượu xuống, Lương Tiêu liền quay đầu lại, trên mặt không để lộ bất kì biểu tình gì: “Kia là người mà cậu vừa mới thu dưỡng?”

K khẽ nhướng mi, không có trả lời.

Lương Tiêu ngược lại đối với tính tình này của K đã thành thói quen. Đều đã sinh sống ở khu Đông lâu như vậy, thời điểm hắn cùng nam nhân này đối diện lần đầu, K cũng là biểu tình chán ghét đó. Dù sao hắn vốn đã ghét mèo, chẳng qua đối với K thì ghét sâu hơn một chút.

“Chớ có bày ra vẻ mặt nhìn ai cũng muốn làm thịt ấy.”. Lương Tiêu tự rót rượu cho mình, nhẹ nhàng hợp một ngụm, “Cậu cho rằng yoi muốn gặp cậu lắm sao?”

“Có lời liền noi!”, K cúi đầu chơi cái bật lửa trong tay, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Sách!”

Gương mặt anh tuấn của Lương Tiêu lộ ra tia không kiên nhẫn, “Tôi tìm cậu là vì chuyện cậu ba con chó kia!”

“Mọi chuyện không phải đã giải quyết xong rồi sao?”, K điều chỉnh tư thế lại một chút, “Làm thủ lĩnh của đàn chó khu Đông, anh công bằng chấp pháp, chí công vô tư rồi còn gì...”

Vừa nói, K vừa hừ lạnh một tiếng.

Lương Tiêu vốn không phải người có tính tình ôn hòa. Hắn làm việc luôn dứt khoát lưu loát, có nguyên tắc của chính mình. Hôm nay trở thành thương nhân nổi danh nhất khu Đông, khinh thường nhất chính là cùng loài người gian thương hợp tác. Hắn đối chính mình nghiêm khắc, đồng thời cũng đối với thủ hạ cũng cùng bộ dạng nghiêm khắc. Người ở khu đông sống như thế nào thì sống, chỉ cần không chọc tới phiền

phức, hẳn cũng lười dọn dẹp.

Lần này bởi vì mấy con chó kia gây chuyện thị phi, hẳn trong cơn tức giận đuổi bọn chúng ra khỏi khu Đông. Mặc dù sự tình giải quyết hợp lý, nhưng vẫn là có đám chó khác không phục, chất vấn vì sao chỉ trừng phạt bọn họ bên này, mà đám mèo thối bên kia lại không bị trách phạt?

Một bàn tay vỗ không vang.

Cho nên, lúc này K cùng Lương Tiêu mới cùng ngồi ở chỗ này. Đổ lại ngày thường, bọn họ nhìn cũng chẳng thèm nhìn đối phương một cái.

“Chúng tôi ở bên này đã trừng phạt thích đáng, các người ở bên kia có phải hay không cũng nên có hành động đáp lại”, Lương Tiêu tựa lưng lên ghế dựa, “Nếu tôi đoán không sai, lúc bắt đầu là bọn họ cùng cậu gây chuyện đi?”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian”, K đốt một điếu thuốc, ngậm ở khóe miệng, gương mặt có chút không kìm chế, “Dĩ nhiên nếu là tôi gây chuyện, tôi sẽ không cự tuyệt chuyện đến cửa tôi!”

“Ý của cậu là, bọn họ cố ý khiêu khích cậu?”. Lương Tiêu cởi ra mấy cái nút trên áo khoác chống gió. Hai người cuồng đại ngồi chung một chỗ, ánh mắt đụng nhau chan chất, như là muốn phóng ra tia lửa điện.

K nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Nam nhân mặc tây trang vẫn đứng bên cạnh từ nãy giờ đột nhiên mở miệng, “K tiên sinh có gì chứng minh lời mình nói không?”

Nghe tiếng, K khẽ nhếch mi nhìn người nọ, “Anh là ai?”

“Thường Lập!”. Lương Tiêu tùy ý khoát tay, ra dấu đang giới thiệu, “Trợ thủ đắc lực của tôi!”

K nheo mắt quan sát đối phương, “Nga... chó Côn Minh a...”, sau đó liếc nhìn Lương Tiêu, “Ngược lại cùng anh rất xứng đôi!”

Lương Tiêu nguyên hình là một con chó Đức đen lớn. Nghe nói trước kia hắn ở phòng chống ma túy của cảnh sát, sau có một lần thi hành nhiệm vụ mà trúng đạn, tổn thương hệ thần kinh, khứu giác cũng tổn hại, tuổi còn nhỏ liền bị sa thải. Sau đó cùng thổ thần kí khế ước, trở thành thương nhân.

Thường Lập mặc một thân tây trang, lớn lên mang gương mặt chính khí, nhìn qua có chút cứng nhắc không mấy thú vị, biểu tình lại nhàn nhạt, ăn điểm mỗi con mắt tinh anh. Chắp tay đứng sau lưng Lương Tiêu, thân hình y thẳng tắp. Nếu so sánh thì, Lương Tiêu bởi vì từng là cảnh chó, trong xương cốt đã ăn sâu chính khí mấy phần, nhưng trên mặt lại nhuốm tà khí quá nặng. Nhìn qua hai người chính là một chính

một tà, cũng có chút thú vị.

K lúc này mới đáp lại Thường Lập, “Không có chứng cứ!”

Thường Lập biểu tình không thay đổi, một bộ dáng công sự rành mạch, “Vậy thì không thể chứng minh lời của K tiên sinh là đúng được!”

“Tôi không cần ai chứng minh!”. K hiển nhiên không muốn tiếp tục chủ đề nhàm chán này nữa, đập điếu thuốc, sau đó cầm áo khoác đứng lên, “Các người nghĩ như thế nào là chuyện của các người, cùng tôi một chút quan hệ cũng không có!”

Nói xong, sải bước mở cửa rời đi.

Bên trong nhà gian, chỉ còn lại hai người Lương Tiêu Thường Lập. Thường Lập lộ ra gương mặt không mấy thoải mái, cúi đầu hỏi Lương Tiêu: “Muốn đi chưa? Ở đây mùi mè nặng quá!”

Lương Tiêu tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, có chút thất thần, nghe thấy Thường Lập nói vậy, gật đầu một cái. Cuối cùng liếc nhìn xuống dưới chỗ Tử Hữu, đối phương lúc này đang bị hai cô gái tuổi nhìn qua còn nhỏ quần lầy, gương mặt ửng đỏ khổ sở không thôi. Thường Lập nhìn đến khóe miệng Lương Tiêu khẽ nhếch như ẩn như hiện nét âm hiểm, hơi giật mình. Mà hắn cũng đã nhanh thu hồi sắc mặt, xoay người dẫn đầu rời khỏi.

Đợi đến khi Tử Hữu cùng Alice tan việc, đã là rạng sáng.

Alice đã đi trước một bước, Tử Hữu thay chế phục ra, từ cửa sau CLB đi về. Ánh đèn đường vàng nhạt chiếu sáng, cậu vừa đi, vừa gỡ kẹp tóc trên đầu, đưa tay sửa sang tóc tai một chút. Bởi vì cúi đầu, cậu không nhìn đến phía trước, sau đó cảm thấy trên đỉnh đầu giống như có bóng đen đột nhiên chặn lại ánh đèn đường, liền dừng bước lại, từ từ ngẩng đầu.

Đập vào mắt đầu tiên là một đôi giày da màu đen.

Tử Hữu sửng sốt, tầm mắt một đường chậm rãi nhìn lên.

Quần đen, áo khoác đen...

Tựa hồ đoán ra được người trước mắt là ai rồi, nhưng bản thân cậu vẫn cầu nguyện mong là mình đoán sai.

Tầm mắt cuối cùng dừng lại ở gương mặt khốc liệt của nam nhân, Tử Hữu không tự chủ được đột nhiên thở dài một cái.

K vốn đứng ở đầu hẻm chờ Tử Hữu. Về phần tại sao lại đợi, hắn cũng không biết.

Đứng ở đầu hẻm đốt thuốc nghĩ nghĩ, sau lại kiểm ra có, đại khái là bởi vì gần đây Tử Hữu đều có ý né tránh mình, khiến cho hắn hoài nghi hay là cậu đang trốn tiền thuê nhà đi...

Đúng vậy! Nhất định là như vậy! Hắn là đang lo lắng cậu không nộp tiền thuê nhà!

Vừa nghĩ như thế, nhất thời cảm thấy dễ chịu không ít.

Nhưng giờ phút này, K lại cảm thấy cảm giác dễ chịu nảy sinh không được bao lâu lại chìm xuống. Lý do? Đó chính là Tử Hữu nhìn thấy mình đột nhiên lại thở dài.

Tại sao lại thở dài?

K cảm giác mí mắt giật một cái, ngón tay đang kẹp thuốc lá của hắn thật muốn vươn tới điểm lên một đầu tóc mềm mại của Tử Hữu.

“K tiên sinh!”. Tầm mắt của Tử Hữu theo thói quen lại rơi xuống cổ áo dựng đứng của đối phương, “Có chuyện gì sao?”

K chậm rãi nheo mắt nhìn, phiền não gãi tóc một cái, đem tàn thuốc vứt ở thùng rác gần đó, một tay bắt lấy cổ tay Tử Hữu.

“Không có việc gì thì không thể ở chỗ này chờ cậu?”

“Chờ tôi?”

Ánh mắt Tử Hữu rơi vào chỗ cổ tay bị bắt lấy, nhịp tim nhất thời nhảy dựng, “Cái đó... tại sao a...”

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

K trừng cậu một cái, cứ như vậy kéo cậu chậm rãi đi tới. Nhưng cho dù vậy, Tử Hữu cơ hồ giống như bị lôi đi. K so với cậu cao hơn, một bước chân cũng bằng cậu đi mấy bước, hại cậu không thể không quỳnh quánh chạy, mới có thể miễn cưỡng bắt kịp.

“Hôm nay...”, K nhìn về phía trước, đột nhiên mở miệng, “Bartender đưa điểm tâm gì cho cậu?”

“...A?”, Tử Hữu mờ mịt, ngẩng mặt lên suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là hỏi buổi tối cậu đã ăn cái gì?

“Dâu tây... phô... phô mai...”

“Cậu thích?”. K như cũ nhìn về phía trước, lời vẫn là đối Tử Hữu hỏi.

“A...Ừm!”. Tử Hữu gật đầu, “Ăn rất ngon,”

“Còn gì nữa?”

“Hử?”

“Tôi hỏi những thứ khác, còn thích gì nữa?”

“Thức... thức ăn sao?”. Tử Hữu có chút thận trọng hỏi. Lúc này đầu óc của cậu đã loạn thành một đoàn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cậu và K tiên sinh rất thân thiết sao? Không... không giống, cũng không phải...Chẳng qua là, K tiên sinh sẽ hỏi những người khác giống như thế này sao? Nếu là ngày thường bọn họ nói đến những cái này cũng không khỏi có chút nhàm chán đi!

“Cái gì cũng được!”, tay còn lại của K đút trong túi quần, nói.

“Ách... Tôi... Tôi tương đối thích ăn!”. Tử Hữu có chút ngại ngùng cười, “Bánh ngọt, phô mai, bánh pudding, thịt nướng.....”. Suy nghĩ một chút còn nói, “Lẩu cũng rất thích!”

“Lẩu?”. K suy nghĩ một chút, “Loại mà lần đó Mộng làm một lần?”

“Ừm!”, Tử Hữu gật đầu, “Người một nhà ngồi cùng một chỗ ăn với nhau, rất tốt!”

Người một nhà...

K sững sờ nhìn Tử Hữu một chút. Nãy giờ lơ lơ kéo kéo bắt cậu đi theo mình, hơi thở cậu có chút thở hổn hển, nhưng là trên mặt còn mang theo nụ cười chưa kịp thu hồi, ánh mắt khê chớp, xuống ánh đèn đỏ thành một vệt đen nhỏ.

K dừng bước một chút, theo bản năng phối hợp với bước chân của Tử Hữu, chậm rãi đi. Mặc dù tốc độ đã chậm hơn rất nhiều, nhưng không biết tại sao, nơi bàn tay nắm lấy cổ tay người nọ mang theo một chút nhiệt độ ấm áp, khiến cho hắn có chút lưu luyến, huy vọng con đường này dài thêm một chút, đi lâu thêm một chút.

Trong nháy mắt ý thức được mình muốn cái gì, đôi mày hẩn khẽ nhíu lại.. Lúc nghe Tử Hữu nói đến chỗ người một nhà kia, lồng ngực bên trái đột nhiên thích một cái, mặc dù chuyện xảy ra nhanh như ảo giác, nhưng mà... này là biểu thị cho cái gì đây?

Đi vào trong một con hẻm yên tĩnh, ánh đèn leo lét từ những căn nhà hai bên đường phẳng phất như soi đường cho hai người. Trong bóng tối, cổ tay Tử Hữu một mực bị bàn tay của K nắm lấy đã đổ mồ hôi, cánh tay giật giật, K liền xoay đầu lại.

“Cái đó... K tiên sinh.... Không thể thả tay ra sao?”

Rốt cuộc tại sao anh ấy phải dắt mình đi a, thật là... cậu cũng đâu phải là con nít.

“Ừ...”. K ngẩn người, nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay. Cách đó không xa chính là nhà của bọn họ. K đem hai tay dút vào trong túi quần, đột nhiên hỏi: “Sao mấy ngày này lại tránh mặt tôi?”

“A?” Tử Hữu hơi sững người, “Nào có... Không có a! Ha ha ha...”

“ ... ”

K quay đầu liếc cậu một cái, “Cậu từ đầu tới đuôi cũng không nhìn lấy mặt của tôi!”

Vừa nói xong đột nhiên dừng lại, chắn ngang trước mặt Tử Hữu, đưa tay nâng mặt cậu, để cậu nhìn vào hai mắt mình.

“Bị làm sao?”

Chính là chuyện này, chính là cái chuyện tựa hồ không quan trọng này lại làm cho anh phiền não mấy ngày nay.

“Cái đó... tránh tránh tránh”. Tử Hữu nháy nháy mắt, nuốt nước bọt một cái, đột nhiên nói, “... meo ... meo?”

Cậu vừa dút lời, lỗ tai cùng cái đuôi thích một cái lộ ra ngoài, lỗ tai màu trà khê động, cái đuôi có chút khẩn trương lại không dám động, chỉ dán chặt vào mông.

Sắc mặt K trở nên lạnh lẽo, “Đây là kiếm chuyện nói lui?”

“Ách...”

Tử hữu đảo mắt sang trái, lại đảo mắt sang phải, “Cùng ... Cùng Lam sinh học!”

“Đừng có tìm Lam Sinh học ba cái chuyện kì quái!”

Bất thành lĩnh, K đem Tử Hữu áp lên tường hẻm, nhéo một cái tai của Tử Hữu, cảm giác được cậu bên dưới run người một cái, trên môi vẽ lên một nét cười.

“Thế nào lại khấn trương như vậy?”

“Không có không có!”

“A...”. K nhin không được sáp lại gần, đôi môi mỏng cơ hồ kề sát khóe miệng Tử Hữu, “Chính cậu không biết, mỗi lần căng thẳng hay sợ hãi, lỗ tai cùng cái đuôi sẽ lộ ra ngoài sao?”

Tử Hữu càng chớp mắt lợi hại hơn, hai tay để sau lưng nắm chặt cái đuôi dài, “Cái đó.... Cái đó...”

“Nga?”

K cảm thấy buồn cười. Nhất là lúc này, cả khuôn mặt Tử Hữu khấn trương đến trướng đỏ, đôi tai vì hốt hoảng mà chuyển động, nhìn một cái liền biết cậu đang nghĩ gì, tính tình thật đúng là có chút đơn thuần.

K hơi nghiêng đầu, làm ra bộ dáng muốn hôn. Tử Hữu liền nhắm tịt mắt lại, cái đuôi cơ hồ bị siết chặt. K nhin một bụng cười, tại thời điểm Tử Hữu khấn trương, đột nhiên đổi phương hướng, há mồm cắn lỗ tai Tử Hữu một cái.

“Oa...!”

Tử Hữu bị dọa đến chết khiếp, thịch một tiếng, trên mặt đất liền dư lại một đồng quần áo, mà trong ngực K lại xuất hiện một con tiểu miêu màu trà nằm đó.

“Phốc!”

K từ trước đến nay biểu tình hung hãn đột nhiên thốt ra một thanh âm quỷ dị. Tử Hữu chớp mắt, cả người nhìn qua muốn hóa đá.

“Ha ha ha ha ha...”

K rốt cuộc nhin không được nữa, ôm bụng cười to. Tiếng cười chấn động hai bên tai Tử Hữu, con người màu hổ phách ngơ ngác nhìn nụ cười vui vẻ của K, nhất thời lại ngây ngẩn.

K thế mà lại cười...

Thật hiếm thấy...

15. Chương 15

Thời điểm K bước vào nhà, trên tay chỉ ôm một con mèo nhỏ màu trà, trên vai khoác một kiện quần áo. Mễ Tử đang ngồi uống sữa trên sô pha thấy vậy chạy tới, nhìn thấy mèo nhỏ, giật mình nói, “Anh Tử Hữu? Làm sao anh lại biến về nguyên hình rồi?”

Tử Hữu liếm mũi, lỗ tai giật giật, từ trong ngực K nhảy ra, phốc một cái rơi xuống đầu vai Mễ Tử.

K nhìn Tử Hữu loay hoay một hồi, sau đó đơn giản bấu lấy đầu vai Mễ Tử không thêm động, ánh mắt lúc vô ý liếc nhìn đến mình, phát hiện mình còn đang nhìn cậu chăm chăm, vội vàng giơ móng vuốt liếm mao, cố gắng biến thành một con mèo đơn thuần cái gì cũng không biết. Nauty đứng một bên thiêu mi, trong lòng thầm nói, đứa nhỏ này nhìn sao cũng thấy thật ngốc.

K đem quần áo đưa cho Mễ Tử, vỗ vỗ đầu nhóc: “Đem quần áo của anh Tử Hữu để vào phòng đi.”

“Dạ!”

Mễ Tử cười híp mắt gật đầu, sau đó như một làn khói mang theo Tử Hữu chạy lên lầu. Nauty nhìn theo thân ảnh nho nhỏ đi đến cửa phòng Tử Hữu, một tay cầm quần áo, tay còn lại bưng ly sữa tươi, cứ như vậy đứng ngốc cạnh cửa không biết phải làm sao. Nauty thở dài trong lòng, đang định bước lên hỗ trợ, K đứng đằng sau đột nhiên lên tiếng: “Cậu cũng quá cưng chiều nó rồi. Mễ Tử đầu gì cũng đã là học sinh trung học, chính vì cậu quá cưng chiều nó, khiến nó ngay cả chuyện đơn giản cũng không biết làm!”

Nauty sững sốt, quay đầu nhìn K, khóe miệng nhếch lên, “Vậy thì làm sao? Cưng chiều em ấy là sở thích của tôi đó!”

Nói rồi, nhe ra một cái răng khểnh, lại giơ tay vỗ vỗ vai K mấy cái mới bỏ chạy lên lầu.

K lắc lắc đầu, nhắc chân bước vào phòng khách.

Alice ngồi trên sô pha từ nào giờ, nhìn anh: “Như thế nào lại về cùng thằng nhóc kia?”

“Ừ! Đứng trước cửa CLB đợi cậu ấy!”

Nghe vậy, Alice liền nhú mày, “Chờ nó? Vậy lúc em trở ra sao lại không thấy anh?”

K ngồi vào ghế, đem chân gác lên bàn trà, ngửa đầu nhìn trần nhà, có chút lười biếng đáp, “Đại khái là lúc đi mua thuốc đã bỏ qua rồi đi!”

Thái độ K vẫn đậm phong khinh, Alice nhìn chăm chăm gò má của hắn hồi lâu, mím môi nói: “Khách trong CLB hôm nay nói, đứa bé kia quá sạch sẽ.”

K nhướng mày, thái độ có chút hăng hái, “Phải không?”

Cảm nhận được tâm tình của K thay đổi, Alice không nói nữa. Ngồi bên cạnh hắn hồi lâu, Alice đột nhiên đứng lên trở về phòng. K híp mắt nhìn theo bóng lưng Alice biến mất ở cầu thang, bất đắc dĩ thở dài.

Sau lưng, Lam Sinh đang ép buộc La Minh ngồi đánh bài cùng mình, chống quai hàm thấp giọng hỏi: “Trước kia không hỏi, K cùng Alice rốt cuộc là loại quan hệ gì?”

“...” La Minh không trả lời, ánh đèn phản quang lên mắt kính, nhìn không rõ vẻ mặt.

“Nè!” Lam Sinh quay đầu nhìn, đầu ngón tay đâm đâm bả vai đối phương, “Tôi đang nói chuyện với cậu đó, Alice là do K nhặt về đầu tiên đi? Lúc đó phát sinh chuyện gì?”

“...”

La Minh thật muốn bắt chế độ người vô hình, nhưng mắt thấy không giả vờ được nữa, chỉ phải cúi đầu thấp giọng đáp, “Cụ thể tôi cũng không biết. Bất quá tôi khuyên cậu đừng đi tò mò thì tốt hơn!”

“Tại sao?” Lam Sinh nháy mắt mấy cái, con ngươi xinh đẹp hiện ra tia tò mò. Y gần đây đang biết tiểu thuyết, nói không chừng đây là tình tiết hay ho, cho nên lôi kéo tay áo La Minh không ngừng, “Nói cho tôi nghe một chút đi!”

Cùng lúc đó, Mộng đi tới kéo ghế ngồi xuống, hạ thấp giọng, “Lam Sinh tiên sinh... có một số việc, không biết sẽ rất thoải mái nha.”

“Nga!”. Chân mày Lam Sinh giương lên, sáp lại gần nhìn Mộng híp mắt cười, “Mộng cũng có thể nói ra lời thương cảm như thế, quả nhiên là biết nguyên nhân đi?”

Tính tình Lam Sinh vốn hoạt bát sáng sủa, đôi khi làm những hành động người ta không lường trước được. Cái đuôi sau móng vênh lên, y sấn khuôn mặt tươi cười hết sức khả ái tới, khiến cho Mộng bỏ bừa mặt vì xấu hổ, ấp úng vắn về ngón tay: “A.... Cái này... cái này... cũng là em nghe người khác nói thôi!”

“Ồ?” Lam Sinh cười giảo hoạt, “Là nghe ai nói?”

“Nghe...”

“Mộng! Chớ bị người khác lợi dụng!”

La Minh đứng lúc cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Mộng đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó hốt hoảng che miệng, có chút oán giận trợn mắt lên nhìn Lam Sinh, sau đó nhảy xuống ghế chạy mất.

“Sách!” Lam Sinh nhất thời mất hứng, bất mãn liếc nhìn La Minh, “Cứ ưa xem vào việc của người khác!”

“Tôi là vì sống còn của cậu mà suy nghĩ thôi.” La Minh nhàn nhạt đáp.

Lam Sinh nghe thấy chợt sửng sốt, hai mắt nheo lại thành hình viên đạn, không dám tin mà nhìn chăm chăm La Minh một lượt từ trên xuống dưới. Thậm chí còn đứng dậy đi xung quanh La Minh một vòng, tay sờ cằm hồ nghi: “Hôm nay cậu ăn trứng đồ hừ à?”

“...”La Minh nhìn trời, đem bài trên tay để xuống, im lặng trở về phòng.

Lam Sinh bị bỏ mặc có chút khó hiểu, trong đầu toàn là câu nói của La Minh ban nãy: “Tôi là vì sống còn của cậu mà suy nghĩ thôi.”

Tên kia không phải thích nhất là châm chọc mình sao? Thế nào có thể nói mấy lời như vậy? La Sinh bước thấp bước cao chạy đến bên cửa sổ, dùng sức nhào người nhìn ra ngoài. Naoay ôm Mễ Tử từ trên lầu đi xuống nhìn thấy, khó hiểu hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“A?” Lam Sinh biểu tình kinh sợ đáp, “Anh cảm thấy ngày mai sẽ có đại hồng thủy a!”

“....”

Ngày hôm sau, lúc Tử Hữu tỉnh dậy vẫn trong hình dạng mèo nhỏ. Hôm qua cậu được Mễ Tử thả lại trong phòng, lát sau liền ngủ thiếp đi. Giường ngủ mềm mại, biến thành hình người thì thấy cũng bình thường, nhưng trong bộ dáng mèo mà nói thì hết sức rộng rãi.

Muốn lăn bao nhiêu thì lăn a!

Tử Hữu cảm thấy tâm tình rất tốt, quơ quơ đuôi đứng dậy, chân sau đạp một cái, chân trước duỗi dài ra, siêu cấp thoải mái.

Lông mao trên đầu có chút rối, cậu vừa liếm qua một lần thì Mễ Tử mở cửa thò đầu vào, nhoáng thấy Tử Hữu trên giường đang liếm vuốt thì đạp dép chạy ào vào.

“Tử Hữu ca! Thế nào vẫn còn ở bộ dáng này?”

“Meo...” Tử Hữu meo meo ô mấy tiếng, bất quá Mễ Tử cũng là mèo nên đều nghe hiểu: “Lâu rồi không ở trong bộ dáng này, giờ biến về cảm thấy thật thoải mái!”

“Vậy nha?”. Mễ Tử hai mắt sáng lòe, “Em cũng lâu lắm rồi chưa có trở về nguyên hình.”

Vừa nói xong, đột nhiên “bịch” một tiếng, đồng phục học sinh Mễ Tử đang mặc trên người rơi xuống, sau đó trên sàn nhà liền xuất hiện một con mèo nhỏ màu xám tro đuôi ngắn ngồi ở đó.

Vì vậy mà, thời điểm Naury bởi vì buồn bực Mễ Tử thế nào còn chưa có xuống, đẩy cửa phòng Tử Hữu ra liền thấy trước mắt chính là mèo lớn mèo nhỏ đang nhào qua nhào lại đùa giỡn trên giường.

Mắt Naury từ từ nheo lại, liếc nhìn đồng phục học sinh trên sàn nhà, sải bước chân đi qua, túm lấy mèo nhỏ Mễ Tử còn đang chơi vui vẻ, rống to: “Mễ Tử ngốc, em sắp trễ học rồi!”

“.... Meo...”

Bởi vì Tử Hữu đi làm buổi tối, cho nên ban ngày cậu rất rảnh rỗi. Lúc mới biến thành hình người, ngày nào cũng muốn cùng Naury chạy trong hẻm nhỏ. Nhưng gần đây đã quen thuộc với cuộc sống của con người rồi, mới mẻ nhanh chóng biến mất, cái gì cũng không gọi nổi hứng thú trong cậu. Vốn cậu cũng lười biếng, dùng lời của Lam Sinh mà nói thì, chính là tuổi tác thanh niên tâm hồn lão niên.

Cho nên khi K lách chân tới ban công lầu hai, quả nhiên tìm thấy Tử Hữu.

Lúc bấy giờ Tử Hữu mới ăn sáng xong, vẫn một mực duy trì hình dạng mèo, ngồi phịch trên ghế đặt ngoài ban công. Nơi này vừa có thể nằm dài phơi nắng, vừa có thể đón gió thổi phiêu phiêu. Bên ngoài lan can là bồn hoa trồng đủ thứ hoa điểm lệ, tỏa mùi hương ngào ngạt khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Cậu híp nửa con mắt, cái đuôi có tiết tấu quơ quơ, nhìn mấy con chim đậu trên dây điện gần đó đến gần người, ngay cả K tiếp cận lúc nào cũng không phát hiện được.

“So với lúc làm người, coi bộ làm mèo thoải mái hơn ha?”. Tiếng K nhàn nhạt từ trên đỉnh đầu truyền tới, Tử Hữu ừ một cái, sau đó mới phản ứng kịp là ai đang nói chuyện với mình, giật mình ngồi phắt dậy.

“K..... tiên sinh. ”

K hơi nhú mào, không hiểu vì sao mỗi lần nhìn thấy mình Tử Hữu lại cứ khấn trương như vậy. Sờ sờ sờ sờ mũi, ừm... thật ra hẳn cũng thích nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, nhưng mà... cũng không cần thiết phải sợ thành như vậy chứ...

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng K vẫn cảm thấy là mình chưa đủ phần khích.

K đưa tay chỉ cái ghế, Tử Hữu phản ứng kịp, vội vàng nhảy xuống đất chuẩn bị trốn đi. Nhưng chân trước vừa chạm đất đã bị K khom người ôm lại. Tử Hữu sửng sốt, K cũng đã ngồi yên trên ghế, đem cậu đặt ngồi trên chân hẳn.

“Meo?”. Tử Hữu nghi hoặc nghiêng đầu.

“Nơi này ngắm cảnh không tệ.” K giống như là tán gẫu, nhàn nhạt nói.

“...” Tử Hữu lắc lắc cái đuôi, cảm giác được nhiệt độ cơ thể K truyền tới khiến cho cậu có hơi lúng túng.

K nhìn bầu trời phía xa. Bên dưới, Lam Sinh, La Minh đang chuẩn bị ra ngoài. Mộng đứng ở huyền khẩu vui vẻ nói: “Tạm biệt!”

Giọng nói thiếu nữ truyền cảm, giống như làn gió nhẹ phớt phớt buổi sớm. Tay K như có như không sờ sờ lông mao trên lưng Tử Hữu. Ban đầu cậu còn cứng ngắc cơ thể mà chịu đựng, hồi lâu sau mới trở lại bình thường. Nhìn đường lớn bắt đầu trở nên đông đúc náo nhập, Tử Hữu nằm nện chân K, từ từ thiếp đi.

Vừa chớp mắt là ngủ luôn nửa ngày, Tử Hữu mơ màng bị người đánh thức, hí mắt, đầu tiên là nhìn thấy Mộng hí mắt cười.

“Tử Hữu tiên sinh!”, Mộng ngọt ngào gọi cậu, “Có thể giúp tôi một việc không?”

“A?” Tử Hữu duỗi người ngáp một cái, bộ lông màu trà dưới ánh mặt trời thoát nhìn lấp lánh như thủy tinh. Cậu nhìn tới nhìn lui, phát hiện trên ghế chỉ còn lại một mình mình, có chút nghi hoặc dùng chân sau gãi gãi lưng, chẳng lẽ buổi sáng mình nằm mơ?

“Tử Hữu tiên sinh?” Mộng thấy Tử Hữu vẫn còn ngây ngốc, lại gọi một tiếng.

“Hả? A! Giúp một tay a!” Tử Hữu gật đầu, từ trên ghế nhảy xuống, vừa đi vừa hỏi, “Có chuyện gì gấp sao?”

“Tôi muốn nhờ cậu ra ngoài mua một vài nguyên liệu nấu ăn. Tôi đang dọn dẹp nhà, bây giờ không ra ngoài được!” Mộng theo sau Tử Hữu đáp.

“Ừm. Không thành vấn đề.” Tử Hữu gật đầu, lại nhún người nhẹ nhàng nhảy lên cầu thang, “Tôi đi thay đồ đã, cô chờ một chút!”

“Vâng! Cảm ơn cậu!” Cái tai trên đầu Mộng giật giật, cái đuôi cũng lắc lắc theo.

Tử Hữu chậm rãi trở về phòng mình, chân sau thuận tiện đẩy cửa khép lại, trong đầu còn đang mãi mê suy nghĩ. Cậu nhớ là K ôm lấy cậu ngồi trên ghế, còn sờ sờ lông trên người, còn nói một chút chuyện phiếm. Mặc dù không nhớ được lúc trò chuyện K có biểu tình gì, nhưng mà vẫn mơ hồ cảm giác được thanh âm của K hôm nay có vẻ dịu dàng hơn mọi khi...

Ấy... chắc là ảo giác rồi. Tử Hữu lắc đầu một cái, “thịch” một tiếng trở về hình dạng con người. cậu đưa tay quơ lấy đồng quần áo tán loạn trên sàn nhà vớt lại trên ghế, chân trần bước đi trên sàn gỗ. Đôi chân thon dài, eo nhỏ, da thịt trắng nõn dưới ánh nắng trông càng tinh xảo. Cậu kéo tủ quần áo ra, chọn lấy một bộ quần áo đơn giản mặc vào, vừa mặc vừa thất thần, cho đến khi khép cửa lại nhìn qua tấm gương trên tủ để chải đầu, liền quay phắt đầu lại...

“Oa!”

Tử Hữu bị làm cho giật mình, thiếu chút nữa trở về nguyên hình. Chỉ thấy trên giường của mình, K đang nghiêng người, chống đầu nhìn cậu chăm chăm, không biết đã nằm ở đó bao lâu.

“Anh anh anh anh anh...” Tử Hữu giơ ngón tay chỉ vào người K, “Anh tại sao lại ở trong này?”

“Tôi ở trong này này giờ.” K nhún vai, “Chẳng qua là cậu không để ý tới tôi thôi.”

Ban này tự dưng K muốn vào đây nằm ngủ, về phần tại sao, hẳn cũng lười nghĩ lý do. Chỉ biết là lúc Tử Hữu bước vào, hồi lâu cũng không phát hiện ra mình thì có chút cảm tức, nhưng sau đó nhìn thấy một loạt cảnh đẹp, liền quên ngay cơn tức giận. Hiện tại còn muốn tượng được cái miệng nhỏ cong cong thoát ẩn thoát hiện trong đầu.

Nháy mắt, Tử Hữu cảm giác được mặt mình đã đỏ phừng lên. Cậu không hiểu tại sao thời điểm làm mèo thì cũng đâu có mặc quần áo, lúc đó lại cảm thấy rất bình thường. Thế nhưng lúc biến thành người thì không thể nào chấp nhận được. Vừa nghĩ đến cơ thể cùng bộ dáng mơ mơ màng màng của mình ban này bị K nhìn thấy hết, Tử Hữu thật muốn tìm cỗ máy thời gian mà quay trở lại mấy phút trước.

Tử Hữu với Mễ Tử gần đây rất thích đọc truyện tranh Đô-rê-mon. Đô-rê-mon là một con mèo máy không có tai, Mộng còn nói con mèo này còn rất nhiều bảo bối lợi hại, khiến cho cậu với Mễ Tử lần nào cũng cảm thấy rất sùng bái.

“Tử Hữu tiên sinh, cậu đã xong chưa?” Giữa lúc bầu không khí đang trầm mặc, thanh âm của Mộng đúng lúc vang lên. Tử Hữu chớp thời cơ, khẩn trương đáp lại một tiếng, sau đó vội vàng mở cửa, như một làn khói mà chạy ra ngoài.

Mà K còn nằm trên giường Tử Hữu, hít một hơi khí tức của cậu tràn ngập trong phòng, hơi khời mào khoe miệng.

Mộng cũng không nhờ vả gì khó khăn, chỉ là nhờ Tử Hữu đến cửa hàng tiện lợi phụ cận mua mấy chai dấm, một chai tương, lại mua ít trái cây làm điểm tâm.

Tử Hữu cầm danh sách đồ cần mua đi ra khỏi cửa, còn xách theo một cái giỏ xách màu hồng khả ái. Không có biện pháp, ai bảo bình thường đi ra ngoài mua đồ đều là Mộng, nữ sinh cầm loại đồ vật này đi thì không sao, nhưng mà cậu đường đường là một đại nam nhân mà lại...

Cảm giác được người xung quanh đều nhìn mình, Tử Hữu tận lực cúi thấp đầu, tránh đi ánh mắt của bọn họ, nhanh chân bước đi.

Chẳng qua nếu Tử Hữu chịu quan sát một chút, sẽ thấy thật ra những ánh mắt đang nhìn mình cũng không mang theo ác ý. Rất nhiều nữ sinh đi ngang qua Tử Hữu đều hưng phấn kêu lên:

“Nè nè! Nhìn thấy không thấy không?”

“Nhìn thấy nhìn thấy!”

“Thật đáng yêu! ”

Tử Hữu nhanh chóng đi vào cửa hàng tiện lợi, phi như bay đến khu bán gia vị, vội vã chọn tương cùng giấm, sau đó chạy đến quầy bán trái cây. Còn đang loay hoay chọn, một lon bia cô lỗ cô lỗ lăn đến bên chân.

“Hả?” Tử Hữu nhìn xuống, nhặt lon bia lên, mới vừa ngẩng đầu, đã thấy có người đứng trước mặt mình.

“Cảm ơn.” Thanh âm người nọ trầm thấp từ tính, âm điệu vừa đủ nghe. Tử Hữu nhìn người nọ chìa tay đến trước mặt mình, vội vàng đem bia thả vào tay đối phương.

“Đừng khách khí!” Gật đầu một cái, lúc này cậu rốt cuộc mới chú ý đến gương mặt người nọ.

Bây giờ đang là ban ngày, Tử Hữu thiếu chút nữa không nhận ra người trước mặt. Đây chẳng phải là cái người tối hôm qua xuất hiện ở CLB đó sao? Gọi là gì nha?

Tử Hữu suy nghĩ một chút, nga, Lương Tiêu!

Người trước mặt không phải là Lương Tiêu sao! Hắn lúc này đã đổi sang một thân âu phục, thắt cà vạt, nhìn qua chính là thành phần tinh anh, trông có vẻ chính khí, bất quá ánh mắt không che giấu hết được cuồng vọng bên trong.

“Cậu là cái người trong CLB...” Lương Tiêu cũng nhú mày, “Tôi hôm qua có nhìn thấy cậu.”

“Phải không?” Tử Hữu có chút giật mình. Bất quá nhớ đến lời Alice nói, mèo vớ chó nước sông không phạm nước giếng, huống chi cậu cũng không biết đối phương có mục đích gì, bèn lui về sau mấy bước, “Cái đó, tôi còn có chuyện...đi trước...”

“Chờ một chút!” Lương Tiêu giơ tay lên ngăn cậu lại, khóe miệng hơi nhếch. Bản thân hẳn nghĩ mình đang lộ ra một nụ cười ầm ập, nhưng mà thật ra thì hẳn cùng K không sai biệt lắm đều là một kiểu người cần bản không biết ôn hòa là gì, cho nên nụ cười này thoát nhìn có chút dữ tợn.

Tử Hữu bị dọa đến giật lùi về sau thêm mấy bước, đụng trúng một kệ hàng sau lưng, làm rơi ra một đồng đồ, trơ mắt nhìn Lương Tiêu đưa tay vào trong tây trang sờ sờ. Tử Hữu nhìn động tác của hắn chậm rãi, chợt nhớ đến một cảnh trong bộ phim mới xem gần đây, đại khái là khi nhân vật làm động tác đó, tiếp theo sẽ móc ra vũ khí giết người.

“Cái này...”

Lương Tiêu vừa mới móc ra một đồ vật, liền thấy Tử Hữu nhắm tịt mắt lại, hất tay hắn một cái, sau đó cả người lóe lên, lúc nhìn lại đã không thấy đâu nữa. (Tội em, coi phim hóa lậm:v”

Lương Tiêu sững sờ đứng ngây người tại chỗ, trên mặt đất còn tán loạn một đồng hàng hóa rớt từ trên kệ xuống.

Cách đó không xa, Thường Lập xách giỏ đồ đi đến, vừa đi vừa nghiên cứu một lon thức ăn chó trên tay: “Đại ca, cái này...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy trên đất một mảnh hỗn độn.

“Đây là làm sao?”

“Hả? Ừ!”. Lương Tiêu hồi thần, đem danh thiếp thả lại trong túi áo, “Chỉ có thể nói là duyên phận đi, vô tình gặp trúng người đó!”

“Người nào?” Thường Lập sững sốt, sau đó hiểu ra, “A! Người thanh niên kia a!”

Im lặng một chút, lại mờ mịt hỏi, “Nhưng không phải anh tính toán ở đây đợi cậu ấy sao?”

Lương Tiêu yên lặng quay đầu lại nhìn Thường Lập một cái, đột nhiên cảm thấy vị trợ thủ đắc lực của mình hôm nay thật nhàm chán.

Mà sau lưng, nhân viên cửa hàng tiện lợi dùng ánh mắt bất mãn mà bắn tới, thật muốn xuyên qua cả người Lương Tiêu

16. Chương 16

Tử Hữu chân trước vừa chạy vào nhà, chuông cửa đã vang lên. Mộng đạp dép đi ra, vừa lau tay vào tạp dề, vừa hô biến thu lại lỗ tay và đuôi.

“Đến a!”

Nhìn thấy Tử Hữu đang đứng trong phòng khách, cô gái có hơi giật mình: “... Di? Tử Hữu tiên sinh về rồi sao...”

Đình đang——

Chuông cửa lại reo thêm một lần nữa.

“A! Tôi còn tưởng là cậu!” Mộng hắc hắc cười một cái, vòng qua người Tử Hữu đi ra mở cửa. Tử Hữu ôm đồng hồ vừa mua dáo dác nhìn theo, đột nhiên cảm giác dưới mông có cái gì chọt chọt.

Quay đầu lại, chỉ thấy K đang sờ sờ cằm, ý nghĩ bất minh mà nhìn nhìn mông mình. Tử Hữu hốt hoảng, bị con người màu xám tro nhìn chằm chằm đến dựng tóc gáy, xoay người dán chặt vào vách tường.

“K... K tiên sinh!”

“Cậu khẩn trương cái gì?” K thiêu mi, giơ tay lên ôm giúp đồng hồ trước ngực Tử Hữu, lại thấy Tử Hữu căng thẳng chỉ tay ra cửa.

“Thế nào?” K bước tới hàng lang nhìn ra ngoài, chỉ thấy Mộng đang đứng ở cửa viện trạch nói chuyện cùng người khác, mà người đó lại là...

“Lương Tiêu!”

Tử Hữu bị tiếng rống của K làm cho run lên. K bước ra cửa, trong tay còn cầm giỏ đồ màu hồng khả ái, tròng mắt: “Anh đến đây làm gì?”

Thường Lập đứng sau lưng Lương Tiêu, hết sức bình tĩnh liếc nhìn giỏ đồ trong tay K, lại nhìn K một chút mới giúp Lương Tiêu trả lời: “Chúng tôi không phải đến tìm cậu.”

K ngụy hiểm nheo nheo hai mắt: “Đây là địa bàn của tôi. Mặc kệ là các anh tìm ai, cũng phải hỏi qua tôi trước!”

Lương Tiêu rút tay trong túi quần, đang muốn mở miệng nói chuyện, dư quang lại nhìn đến Tử Hữu đứng núp sau cửa, lộ ra nửa gương mặt, nhất thời vẻ mặt trở nên ôn hòa.

“Tử Hữu tiên sinh!”

Lương Tiêu không thêm để ý đến K nữa, trực tiếp đối Tử Hữu mở miệng, “Tôi có chuyện muốn cùng cậu thương lượng!”

Tử Hữu sửng sốt, ngơ ngác đưa tay chỉ mũi của mình: “ Tôi? ”

“Đúng vậy!” Lương Tiêu gật đầu, móc ra một tấm danh thiếp đưa tới, “ Có thể nói chuyện với tôi một chút không? Tôi không có ác ý! ”

Lời còn chưa dứt, danh thiếp trong tay đã bị người khác đoạt mất. Lương Tiêu ngẩng đầu, thấy K cầm danh thiếp của mình nhìn nhìn.

“Công ty điện ảnh?” K liếc Lương Tiêu từ trên xuống dưới một lượt, “Tôi nhớ anh buôn bán thực phẩm mà?”

“Thực phẩm, vật tư, quần áo...” Thường Lập nhàn nhạt trả lời, “Những chỗ giải trí của khu đông căn bản đều thuộc công ty của chúng tôi. Công ty điện ảnh này là mới thành lập!”

“Wow!” Mộng đứng một bên chấp hai tay lại, đôi mắt lờ lờ tỏa sáng: “Công ty điện ảnh? Chính là công ty bồi dưỡng minh tinh sao?”

“Cũng không hoàn toàn như vậy...”. Lương Tiêu liếc nhìn Mộng, cảm thấy cô gái này dáng dấp rất khiến người thích, “Chủ yếu là sản xuất phim điện ảnh. Còn minh tinh chỉ có thể nói là công việc đi kèm thôi!”

“Như vậy...” K đem danh thiếp trả lại cho Lương Tiêu, có chút không nhận được, “Anh tìm Tử Hữu để làm gì?”

Lương Tiêu nhướng mày, cao giọng đáp: “Tôi muốn cùng cậu ấy ký hợp đồng, trở thành nghệ sĩ dưới trướng của chúng tôi!”

.....

Nửa tiếng sau.

Trong phòng khách, K ngồi trên ghế salon, Lương Tiêu ngồi ở phía đối diện, miệng đốt một điếu thuốc thơm. Ngồi bên cạnh hai người, chia nhau ra một bên là Thường Lập, một bên là Tử Hữu bộ dáng ủ rũ đáng thương. Mộng nửa quỳ bên bàn trà, đem hồng trà cùng bánh kem trong khay đặt xuống. Trên tivi đang chiếu một cảnh trong một bộ phim của Hương Cảng, khói lửa bốc cao, tiếng súng vang lên dồn dập.

Lương Tiêu lên tiếng đầu tiên.

“Tại sao cậu ngồi ở đây?” Biểu tình hần nhàn nhạt, mắt nhắm lại.

“Nơi này là nhà tôi!”

K nhìn ti vi, biểu cảm trên mặt cùng Lương Tiêu giống nhau như đúc. Đang lúc không khí quỷ dị giữa hai người không ngừng lan tràn, Alice trên lầu mới ngủ dậy bước ra khỏi phòng thấy được tình hình, sợ đến giật mình.

“Xảy ra chuyện gì?” Alice lật đật chạy xuống, kéo tay Mộng, “Tên kia làm sao lại đến đây?”

“Lương tiên sinh mới mở công ty điện ảnh, muốn ký hợp đồng với Tử Hữu tiên sinh!” Mộng cười híp mắt đáp lời.

Alice có chút mờ mịt, quay đầu lại, chỉ thấy Tử Hữu mang vẻ mặt rất muốn chạy trốn, mà K ngồi trên ghế salon, đang nhấc tay bưng một đĩa bánh kem lên đưa cho Tử Hữu.

Lương Tiêu cũng nhìn chằm chằm sang bên này, thấy Tử Hữu muốn cự tuyệt, K không lên tiếng nhượng mảy một cái, Tử Hữu liền vội vàng hai tay nhận lấy, lễ phép nói cảm ơn, sau đó dùng biểu tình giống như là bị ép uống thuốc độc, từng chút từng chút một đem bánh kem ăn vào trong miệng.

K nhìn bộ dáng kia của Tử Hữu, cảm thấy hết sức buồn cười, mình đối với người này, như thế nào lại có cảm giác muốn trêu chọc không biết chán. Ngay cả bản thân hắn cũng không để ý, lúc nhìn dáng vẻ của Tử Hữu, sắc mặt hung hãn trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, khóe miệng không tự giác nở ra nụ cười vui vẻ.

Lương Tiêu không tiếng động đảo tròn mắt, trong lòng cũng đã nghĩ tốt chủ ý. Hắn ngồi ngay ngắn lại, quay đầu hỏi Tử Hữu: “Tử Hữu tiên sinh đã suy nghĩ xong chưa?”

Vừa nói, vừa chỉ hợp đồng trên bàn, “Giấy trắng mực đen, K cũng đã xem qua, cậu không cần lo lắng gì cả!”

“Ách...” Tử Hữu ngược lại không có ý kiến gì với Lương Tiêu, ban đầu đúng là có chút sợ hãi, hiện tại quan sát còn thấy hắn là một người khá tốt, chẳng qua là...

Đưa tay gãi gãi đầu, Tử Hữu cũng không chú ý tới chuyện K đã lấy điểm tâm trong tay cậu bưng đi.

“Chỉ là... tính ra thì...” Tử Hữu đỏ mặt ấp úng, “Cái đó... tôi thấy mình không quá thích hợp...”

Đúng vậy! Cái gì gọi là minh tinh a? Cậu hàng ngày đều xem tivi, thấy có nam diễn viên kia diễn thật hay nha. Rõ ràng là một tên biến thái, chớp mắt cái đã trở thành một vương tử si tình. Lam Sinh nói cái đấy gọi là nhân cách phân liệt. Mà mấy chuyện như vậy cậu làm sao có thể làm được a...

Còn có, Mộng hay đọc mấy quyển tạp chí, trên có in hình minh tinh mặc quần áo sexy, lộ ngực hở lưng, còn phải làm ra dáng vẻ mê người... mặc dù... nhìn thì thích mắt... nhưng mà vẫn không được!

Tử Hữu nhớ đến ánh mắt của K nhìn mình, đã thấy cả người đều muốn bốc cháy, đừng nói chi đến chuyện có cả trăm con mắt khác nhìn mình chằm chập như thế.

Vừa nghĩ xong, Tử Hữu đã mãnh liệt lắc đầu: “Xin lỗi Lương tiên sinh, tôi thật sự không thích hợp!”

Mộng đứng một bên nghe thấy vậy, đưa bánh vào trong miệng hung hăng cắn a cắn, trong lòng không ngừng gào thét: Tử Hữu a! Nếu như cậu trở thành minh tinh, sau này hình chụp lên của cậu càng đáng giá a! Cậu cứ nhiên cứ như vậy từ chối sao!

Lương Tiêu nghe vậy tựa hồ cũng không mất hứng, chẳng qua là nhìn Tử Hữu một hồi, sau đó gật đầu: “Tôi biết!”

Lời vừa dứt liền đem hợp đồng thu vào.

“Bất quá cậu đừng vội cự tuyệt, cứ suy nghĩ, khoảng thời gian này tôi sẽ còn tới tìm cậu!”

Nói xong, hắn đứng lên, hướng Tử Hữu gật đầu một cái, lại hướng Mộng gật đầu thêm một cái, “Bánh kem ăn rất ngon!”

“A! Cảm ơn!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng đỏ lên, vội vàng tiến lên tiễn khách ra ngoài cửa.

Trong phòng khách, Tử Hữu thở dài một hơi. K gác một chân lên bàn trà, vừa cầm bánh kem cắn vừa hỏi, “Tại sao không đồng ý? Tôi cảm thấy không có vấn đề gì cả!”

“Haizz...”. Tử Hữu cảm giác mình giống như vừa từ trong đại chiến đi ra, không có tinh thần gì mà khấn trước mặt K nữa, chỉ lắc đầu một cái, “Anh rõ ràng cũng không muốn tôi đi!”

Lời này vừa nói ra, tay cầm bánh kem của K hơi khựng lại, sắc mặt có chút không vừa lòng quay đầu lại nhìn Tử Hữu, thanh âm lạnh như băng, “Có ý gì?”

“Ách...” Tử Hữu cảm thấy mình thật sự là hồ đồ rồi, lời như vậy thế nào lại không suy nghĩ mà nói ra hết.

Nhưng nhìn đến bộ dạng hung dữ của K, Tử Hữu cảm thấy mình không phục: “Tôi cũng không có nói sai!”

Tử Hữu vừa nói, vừa lùi về phía cầu thang, tùy thời chuẩn bị chạy trốn, “Lúc xem cái hợp đồng kia, sắc mặt của anh như muốn đánh người vậy. Tôi cùng anh ta nói chuyện, anh cũng luôn trừng tôi!”

Bỏ lại mấy câu này xong, Tử Hữu liền như làn khói mà chạy lên lầu, đóng sầm cửa lại, chốt khóa, sau đó ngồi trên sàn nhà thở dốc... Ự Ự Ự a... hôm nay có phải cậu chán sống rồi không...

Nhìn theo cửa phòng đóng kín, Mộng từ huyền quan trở lại, tâm tình tự hồ không tệ, trong miệng ngâm nga tiểu khúc đi vào phòng bếp tiếp tục làm cơm tối. Alice đi tới salon ngồi xuống, nhìn thấy K vẫn còn một bộ dạng chán kinh, ngậy người nhìn lên lầu hai.

Alice đưa tay trước mặt đối phương quơ quơ, lắc đầu: “Thật tiếc! Em còn nghĩ cậu ta ký thì cũng tốt, không cần phải tới CLB đi làm nữa, mà em cũng không cần phải đêm nào cũng để mắt tới cậu ta!”

K hơi ngẩn người, hồi lâu mới quay đầu lại, đem miếng bánh kem cuối cùng nhét vào trong miệng, “Cậu cảm thấy ký thì tốt?”

“Ừm!” Alice nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, “Theo tình hình của cậu ấy bây giờ, tháng này nhất định là người bét nhất CLB, tiền lương còn không đủ để đóng tiền nhà. Nếu đi theo Lương Tiêu, nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền hơn đúng không?”

“...”

K chăm chú nhai bánh, biểu tình như đang có điều để suy nghĩ.

Alice rót cho mình một chén trà, mái tóc vàng thả trước ngực, vẻ mặt lộ ra chút tịch mịch: “Anh đang lo lắng gì à?”

“Ừ...” K sờ sờ ngực, không trả lời lại mà đột nhiên đứng dậy, hai tay để sau đầu, bước lên lầu.

Bên ngoài viện trạch, trong xe hơi màu đen, Thường Lập vừa khởi động xe vừa hỏi: “Như vậy ổn không?”

“Hả?...” Lương Tiêu ngồi ở ghế sau, nghiêng đầu nhìn căn nhà ba tầng dưới ráng chiều, ánh mắt bất minh, “Cậu ta nhất định sẽ đáp ứng, không thể nóng vội!”

“Ừ!” Thường Lập gạt đầu, từ kính chiếu hậu nhìn ông chủ của mình một cái, vừa mới mở đèn xe lên, đột nhiên nhìn thấy trong kính chiếu hậu có một thân ảnh đang chậm rãi đi tới. Thường Lập ngẩn người, chỉ thấy dưới đèn đường có một thiếu niên đeo cặp xách, mặc đồng phục trung học cơ sở, trên gương mặt khả cái thanh tú có chút mệt mỏi.

Lương Tiêu hiển nhiên cũng chú ý đến thiếu niên kia, liền hạ kính xe xuống cẩn thận quan sát, nhìn người nọ từ từ đến gần. Thiếu niên đưa tay che miệng ngáp, mặc dù mặc đồng phục học sinh trung học cơ sở, thể nhưng gương mặt có vẻ non nớt, khiến cho người khác có cảm giác so so với bạn bè cùng trang lứa thì thiếu niên nhỏ tuổi hơn nhiều. Ánh đèn đường đủ sáng để nhìn rõ mặt thiếu niên, mái tóc nâu ngắn, lông mi cong dài chớp động, càng trông càng giống một chú búp bê sáng sủa tinh xảo.

Thiếu niên đi ngang qua bọn họ, đến trước viện trạch của K, bước lên bậc thang nhỏ, nhấn chuông cửa.

“Đến!”.

Thanh âm của Mộng vang lên, sau đó là tiếng bước chân. Thời điểm cửa viện trạch ra, chỉ thấy Mộng vui vẻ nhéo má thiếu niên một cái: “Mẽ Tử, đã về rồi?”

“Dạ! Em đã về rồi!” Mẽ Tử cong cong mắt, cười đến động nhân tâm.

Sau đó cửa đóng lại, trong nhà vang lên thanh âm mềm mại của Mẽ Tử: “Tử Hữu ca ca? Anh đâu rồi?”

“Anh đây.” Thanh âm trong trẻo của Tử Hữu từ trên lầu dội xuống, liền nghe Mẽ Tử ha ha cười nói: “Hôm nay trường học có nhiều chuyện vui lắm nha!”

“Thật sao?” Nghe như Tử Hữu đang bước xuống lầu, giọng nói mang theo nồng đậm ý vui, “Mau kể anh nghe với!”

Bốn phía viện trạch lần lượt sáng bừng ánh đèn. Vốn là một căn nhà đã từng lạnh lẽo như hầm băng, giờ phút này đột nhiên trở nên ấm áp vô cùng. Lương Tiêu có chút thất thần, ít nhất một năm trước, thời điểm hắn vừa mới tới, nơi này không tốt như bây giờ – đã có không khí của một “ngôi nhà” đúng nghĩa.

Sau đó, Lam Sinh La Minh cùng nhau trở về. Nay đi xe máy về sau bọn họ, chạy xe vào sân sau. Toàn bộ viện trạch của K bắt đầu tràn ngập sinh cơ, còn ngửi được mùi thức ăn Mộng làm lan tỏa, khiến cho người ta bất giác cảm thấy thật ấm áp.

“Lái xe đi!” Lương Tiêu quay đầu lại, lẳng lặng bảo Thường Lập.

“Vâng!” Thường Lập gật đầu, đạp cần ga, xe âm âm đi.

Nay đứng ở huyền quan, hai tay khoanh trước ngực, trong miệng ngâm thịch bò khô: “Bọn họ đi rồi!”

“Bây giờ mới đi?” Mộng cũng có chút kinh ngạc.

“Đại khái là đang quan sát.” Nay nhún vai, nhéo một bên má Mẽ Tử, cảm thấy xúc cảm thật mềm mại, cực

kì thoải mái, liền nâng lên một nụ cười, “Nếu như Tử Hữu ca đi làm minh tinh, em thấy có được không?”

“Sao cơ?”

Mẽ Tử chớp mắt đã chạy đến bên salon ngồi xuống, đứng đưa chân: “Tử Hữu ca! Anh muốn làm minh tinh sao?”

“Không phải vậy a!” Tử Hữu lắc đầu, “Anh không có đồng ý!”

Sau đó, mọi người từ Mộng mà biết rõ mọi chuyện. La Minh không có ý kiến, Lam Sinh giơ hai tay tán thành, hần sao, vốn là luôn hiếu kì với mấy chuyện mới mẻ. Nauy cũng từ chối cho ý kiến. Mẽ Tử lại lộ ra vẻ mặt lo âu.

“Nếu như Tử Hữu ca trở thành minh tinh, có phải sẽ không cần chúng ta nữa không?”

“Nói cái gì đó?” Tử Hữu đơ người ra, ôi chao mặt manh đến không chịu được, ôm lấy Mẽ Tử bắt đầu nựng a nựng, “Anh vĩnh viễn không rời em nga! Vĩnh viễn luôn!”

Chẳng qua là lời còn chưa dứt, đã bị Nauy đẩy ra: “Lương Tiêu có nói sẽ đi tìm cậu không?”

“Có...!” Tử Hữu gật đầu, cảm thấy có chút phiền toái.

“Tên đó a...” Lam Sinh cười hì hì, ngồi chồm hồm trên ghế salon, chọt chọt Tử Hữu, “Chỉ cần hần phong tỏa con mồi, cho tới bây giờ chưa thấy có đứa nào chạy trốn được!”

“Hế?”. Tử Hữu bị dọa sợ. Con mồi? Con mồi á? Nói vậy nghĩa là sao? Con mồi không phải là thức ăn sao? Ý là cậu bị trở thành thức ăn đó hả?

La Minh nhìn Tử Hữu bị dọa sợ đến trắng bệch cả mặt mày, cảm thấy thật bất đắc dĩ, đẩy mắt kính một cái, “Ý của Lam Sinh chính là, nếu như Lương Tiêu muốn, hần sẽ dùng rất nhiều biện pháp, đến khi nào cậu đồng ý thì thôi!”

“À..!” Tử Hữu thở phào nhẹ nhõm, là ý này sao, “Vậy thì em nhất quyết không đồng ý là được rồi!”

“Ồ, thế à...” Lam Sinh cười không rõ ý, “Ai mà biết trước được!”

Khóe miệng Tử Hữu trườn rút, cảm thấy đám người này thế nào đã bắt đầu đem mình đẩy về hướng Lương Tiêu rồi a? Cậu đã bày tỏ rõ ràng là cự tuyệt rồi mà cứ... Lại nghĩ đến chuyện ít nhất còn có K theo phe mình, khóe miệng liền kéo lên.

“K tiên sinh cũng nghĩ là không được mà.” Tử Hữu quay đầu nhìn K đang ngồi trên salon, “Đúng không ạ?”

“ ... ”

K im lặng xem tivi, không trả lời đến cậu.

Sách! Tử Hữu nhất thời tiu nghỉu, đặc ý vừa mới đứng dậy liền bay biến. Cậu quên mất mình cùng K chung sống không mấy tốt đẹp đến vậy.

Có chút lúng túng sờ sờ mũi, đang chuẩn bị nói sang chuyện khác, lại nghe thanh âm không cao không thấp của K đáp đáp lại.

“Có thể được.”

“ ... Hả?” Tử Hữu ngậy người ra.

Như thế nào khác xa so với buổi chiều vậy!

“Mặc dù nói là được...”, K đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm Tử Hữu, “Bất quá phải là tôi đi cùng cậu mới được!”

“Phụt!”

Lam Sinh đang uống dở ngụm nước liền phun ra ngoài. Mễ Tử ngồi đối diện hần xui xẻo bị phun trúng mặt, Lam Sinh hoảng hốt đứng dậy cầm tay áo lau mặt cho Mễ Tử. Gò má Mễ Tử bị y lau đến đỏ hồng, cảm thấy mình rất là đáng thương.

Sau lưng, Naury dễ dàng ôm nhóc lên, một tay chop lấy đồ ăn vặt trong tay nhóc bỏ lại trên bàn.

“Vừa lúc em chưa tắm, nhân lúc này đi tắm rửa thay đồ đi!”

“Nga...” Mễ Tử dậm dậm ngón tay, nhu thuận gật đầu.

Một lớn một nhỏ nhàn nhã lên lầu, Lam Sinh giương mắt nhìn theo, đột nhiên lấy cùi chỏ đụng đụng vào La Minh đang ngồi bên cạnh.

“Ê!”

“Gi?” La Minh chẳng thèm nhìn lấy y, cúi đầu nhìn văn kiện trong tay mình.

“Cậu nói xem...” Lam Sinh nghiêng đầu, chăm chú từ ngữ. “Mẽ Tử đi tắm... là tự nó tắm... hay là Naury giúp nó tắm?”

17. Chương 17

Giờ ăn tối.

Lam Sinh cùng La Minh rủ rỉ rù rì, Alice yên lặng ngồi chuyển kênh tivi tới lui, Tử Hữu ghé vào một bên bàn ăn, ngơ ngơ nhìn K ngồi trên salon đang nhìn mình.

“Cậu đi vẫn được, nhưng phải để tôi đi cùng!” K vừa mới nói như vậy phải không? Hay là cậu nghe lộn

“... Hả?” Tử Hữu ngây người nửa ngày sau mới thốt ra được một câu mang ý nghi vấn.

“Đi đến chỗ Lương Tiêu so với bây giờ có thể kiếm được nhiều tiền hơn.” K nhún vai, tỏ ý không sao cả, “Hay là cậu cảm thấy tháng này cậu có thể đóng tiền nhà được?”

“Ế? Cái đó dĩ nhiên là... nhưng mà...”

“Tất nhiên là không thể nào!” Alice lạnh lùng đập tan ảo tưởng của Tử Hữu.

“Nga...” Tử Hữu cau mày, “Được... được rồi! Tôi theo Lương tiên sinh cũng được đi. Nhưng tại sao K tiên sinh lại...”

Tại sao làm phải làm rùm lên giống như kiểu cậu là trẻ vị thành niên cần được giám hộ a?

Mặc dù rất muốn nói một lời như thế, nhưng nhìn đến ánh mắt của K sâm sâm trừng tới, Tử Hữu chỉ có thể cứng rắn nuốt nửa đoạn này vào trong bụng.

Sách! Tưởng mắt to là ngon lắm sao! Mắt tôi cũng to nè! Hung dữ gì chứ?

Tử Hữu khịt khịt mũi, buồn hiu ngồi bên bàn ăn. Chẳng ai nói thêm câu nào nữa, mãi đến lát sau Mẽ Tử xuống lầu, mặt mũi đỏ bừng, Tử Hữu mới khó hiểu chớp mắt nhìn Naury một cái, thấy đối phương ngược lại không có biểu hiện gì đặc biệt, thế nhưng thoát nhìn tâm tình tựa hồ rất tốt.

Buổi sáng ngày hôm sau trời quang mây tạnh, chim ca hoa nở, Tử Hữu cảm thấy thời tiết rất thích hợp cho nên muốn tản bộ một phen.

Năm phút sau, ý niệm này nhanh chóng tan biến.

“....”

Nhìn nam nhân mặc áo T-shirt quần tây đơn giản trước mặt, khóe miệng Tử Hữu không ngừng trườn rút.

“Tại sao anh lại ở đây a...”

Lương Tiêu tay xách một túi đựng đầy đồ ăn vặt mua từ cửa hàng tiện ích, mỉm cười đáp, “Tản bộ sao? Tôi có thể đi cùng không?”

Không khí buổi sáng rất trong lành, Lương Tiêu cùng Tử Hữu sóng vai tản bộ, mà xung quanh hai người là học sinh cùng người đi làm vội vã tới lui.

Tử Hữu len lén nhìn đến sắc mặt người bên cạnh, mặc dù đối phương đã tận lực khiến cho bản thân trở nên cực kỳ ôn nhu, nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác bị áp bách. Lương Tiêu tựa hồ cũng chú ý đến biểu tình khẩn trương của Tử Hữu, từ trong túi thức ăn đào ra một hộp sữa chua đưa tới.

“Uống không?”

“A...” Tử Hữu do dự một chút mới nhận lấy, “Cảm ơn!”

“Đừng khách khí!” Lương Tiêu lễ phép cười đáp lễ.

Sau đó, bầu không khí lại lâm vào trầm mặc như cũ.

Tử Hữu cắn ống hút, ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng, vài chú chim bồ câu bay vút qua trên đỉnh đầu. Lương Tiêu đi bên cạnh, nhìn đối phương ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra cần cổ trắng nõn với đường cong tinh xảo, trái khế khê cực cựa, bên trong áo T-shirt mơ hồ nhìn thấy xương quai xanh như ẩn như hiện, cánh tay trắng nõn thon dài, mười ngón tay cầm lấy hộp sữa chua, ánh mắt phảng phất như lộ ra một tia hồng nhạt.

“Tử Hữu tiên sinh có suy nghĩ thêm chút nào chưa?” Lương Tiêu thu hồi ánh mắt, đột nhiên hỏi.

“Khụ! Khụ!” Tử Hữu bị sặc, vội vàng đấm ngực thông khí, lúng túng đáp, “Cái đó...”

Lương Tiêu không nhanh không chậm cắt lời: “Nếu như ký hợp đồng với tôi, tôi có thể đặt cọc trước cho

cậu một khoảng tiền, đảm bảo cậu sẽ hài lòng.”

Sẽ... đưa trước tiền sao?

Tử Hữu sững sốt, quay đầu lại nhìn Lương Tiêu một hồi, “Cái đó... sẽ có... khoảng bao nhiêu?”

Lương Tiêu thoải mái nhìn cậu, “Cậu cần bao nhiêu?”

“Ách...” Cậu cẩn thận đưa lên hai ngón tay.

“20 vạn?” Lương Tiêu nhún vai, “Không thành vấn đề.”

“ Khụ khụ khụ khụ khụ khụ!” Tử Hữu đứng lại, hai tay ôm lấy cột điện kế bên, miệng há to đến mức có nhét hai quả trứng gà vào.

“Không... không phải ý đó... không phải ...”

Cậu muốn nói là hai ngàn! Hai ngàn kia!

“Ít?” Lương Tiêu cau mày, bụng nghĩ, không nhìn ra người này thoát nhìn thì đơn thuần, cư nhiên lại đòi hỏi nhiều như vậy?

“Không phải không phải không phải không phải!” Tử Hữu lắc đầu như trống bỏi, đưa tay vịnh một bên bả vai Lương Tiêu, “Anh hiểu lầm rồi! Không phải 20 vạn, là hai ngàn!”

“...” Khóe miệng Lương Tiêu khê rút, “Hai ngàn?”

“Ừm!” Chỉ cần hắn đưa cho cậu đủ tiền đóng tiền nhà là sống sót rồi.

Lương Tiêu rất muốn cười, nhưng vẫn liềm mặng nhịn lại, ngay trước mặt Tử Hữu trực tiếp móc ra hai ngàn từ trong ví tiền, nhét vào trong tay Tử Hữu: “Chỗ này tôi có, cầm đi!”

“...” Tử Hữu há hốc mồm, người này tùy thân mang theo bao nhiêu tiền a? Đem cậu từ trên xuống dưới lột ra cũng chỉ đủ một trăm thôi đó...

Lương Tiêu nhìn Tử Hữu chấn kinh một hồi, cảm thấy rất thú vị, tri kỉ giúp cậu đem hai ngàn bỏ vào trong túi quần, vỗ vỗ: “Tiền cọc tôi trả xong rồi nha!”. Nói xong, nhịn không được nâng lên khóe miệng, tự nhiên lại lợm được một cái tiện nghi.

“Ế?” Tử Hữu lúc này mới hồi thần, “A! Chờ một chút!”

Thế nào đã đem tiền đưa cho cậu rồi? Ế? Khoan đã, bọn họ như thế này là đã bàn giao xong tiền cọc rồi đó hả? Ế??

“Tử Hữu tiên sinh đây là muốn đổi ý sao?” Lương Tiêu nhú mày, “Thế nhưng tiền ngay trong túi quần cậu rồi a!”

Tử Hữu khó khăn nuốt nước bọt, sau đó liền thấy Lương Tiêu từ trong túi áo rút ra một tờ giấy, thuận tiện lấy ra một cái hộp mực điểm chỉ.

“Ở chỗ này trực tiếp đóng dấu tay luôn đi, nhìn xem, rất tiện lợi đúng không?” Vừa nói, vừa kéo cổ tay Tử Hữu.

Tử Hữu cả kinh, sau đó chợt la lên.

“KKKKKKKKKK K tiên sinh nhất định phải đi cùng tôi. Nếu không tôi không thể đi!”

Vẫn một mực nắm cổ tay Tử Hữu, vốn tưởng là Lương Tiêu sẽ do dự, lại không nghĩ tới rằng hắn chỉ chậm rãi câu lên khóe miệng, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

“Nhất trí!”

.....

Buổi trưa, Tử Hữu quay đầu trở về viện trạch.

Trong tay cậu còn cầm hộp sữa chua, vẻ mặt thờ ơ, ánh mắt trống rỗng. K đạp dép đi rót nước, nhìn thấy cậu hết như u linh phiêu phiêu bay qua, liền giơ tay lên túm lấy cổ áo đối phương kéo lại.

“Sao vậy?”

Thanh âm trầm tính vang lên bên tai, Tử Hữu chậm rãi quay đầu, đầu tiên là ngăn người ra, sau đó oa một tiếng bật khóc, nước mắt chảy dài.

K bị tiếng khóc nghe như tiếng gào khóc cả cổ họng của cậu làm cho cả kinh, tay run lên, thiếu chút nước là ném luôn ly nước xuống đất.

“Cậu bị làm sao?” K cau mày nhìn cậu, “Ra đường quên mặc quần lót?”

“A!”

Lam Sinh mới bước vào cửa bị lời K dọa sợ, vấp chân một cái.

“Không phải như vậy a!” Tử Hữu nín ống tay áo K, “Tôi tôi tôi tôi...”

“Có lời nói thẳng!” K có chút nhịn không được, nắm cổ áo đối phương kéo lại gần, hai mắt trợn lên.

“Tôi ký rồi a!” Tử Hữu phun ra một tràn, “Ngay cả chuyện K tiên sinh đi cùng cũng thỏa thuận xong rồi a!”

Lam Sinh vừa mới bò dậy, nghe xong lời này, trực tiếp té ngã lần hai. La Minh mãi mê nhìn tư liệu trên tay, vừa bước vào cửa không có nhìn đường, liền một cước đạp trên lưng Lam Sinh.

“.....”

“.....”

Lam Sinh âm u quay đầu nhìn lại. Mà La Minh từ trước đến giờ vốn rất bình tĩnh đột nhiên co giật cơ mặt.

“Cậu cười?” Lam Sinh nheo mắt lại, “Mới vừa rồi cậu cười?”

“Không có...” La Minh tăng hắng một cái, rút chân về, vòng qua người Lam Sinh, “Cậu nghe lộn rồi.”

“Cậu!”

“Lam Sinh a!”

Lam Sinh còn chưa nói xong, chỉ thấy Tử Hữu chạy ào tới, ôm lấy đầu của hắn, “Làm sao bây giờ a?”

“Ô ô ô ô...” Cả mặt Lam Sinh bị chôn vùi vào bụng Tử Hữu, thiếu chút nữa đã tuyệt khí.

“Vậy ngày mai bắt đầu đến công ty hắn sao?”

K ngược lại không bị sao cả, liếc nhìn Tử Hữu đang hốt hoảng, lại nhìn thấy cái túi cậu đeo lưng lửng một bên tay, “Cậu cầm cái gì vậy?”

“Hả?” Tử Hữu vẫn còn trong trạng thái mất đảm lệ ương ương, bị K nhắc nhở, lúc này mới kịp phản ứng, móc ra một xấp tiền kính đáo đưa cho K, “Đây là tiền thuê nhà tháng này!”

K ngẩn người, đại khái hiểu ra tên nhóc này bị lừa gạt ký hợp đồng như thế nào, bất đắc dĩ nhìn cậu lắc đầu, người gì đầu mà ngốc như thế, chỉ vì hai ngàn mà đem mình bán đi, thật không tìm ra được người thứ hai.

“Được rồi. Tôi nhận.”

K gạt đầu, đem tiền bỏ vào trong túi quần. Tử Hữu cười hắc hắc, qua một cái đã quên luôn chuyện ký hợp đồng của mình, lon ton xuống tìm Mộng để ăn bánh ngọt.

Alice từ trên lầu đi xuống, y cũng là ngủ thẳng một giấc đến trưa mới rời giường, nhất thấy Tử Hữu chạy vào phòng bếp, giương mắt nhìn K.

“Ký rồi?”

“Ký rồi!” K cười một tiếng, chỉ chỉ chính mình, “Ký luôn hợp đồng của tôi luôn!”

“....”

Alice không đáp, đi thẳng xuống cầu thang, cầm lấy ly nước trên tay K, vừa chậm chậm uống vừa liếc nhìn hắn, “Em đoán người Lương Tiêu chờ chính là anh!”

“A!” K câu môi cười, “Thiếu gia đây khó được một lần hảo tâm, coi như là bán cho hắn một cái tiện nghi đi!”

Nói xong, ôm đầu rời đi.

Tử Hữu từ trong phòng bếp đi ra, liền nhìn thấy Alice đang dùng cái ly K uống nước hồi nãy, miệng mếu mếu, trong lòng thầm mắng bản thân mất tiện, vì cái gì cứ luôn thấy mấy cái không nên thấy.

Sờ sờ mũi, đang muốn chạy, lại bị Alice gọi tới.

“Ông chủ mới có nói cho cậu biết công việc ngày mai không?”

“Hả?” Tử Hữu lắc đầu, “Hình như là ra mắt cái gì đó...”

Đối phương hẳn là có nói qua, chẳng qua lúc đó cậu bị lôi kéo in dấu tay, đã kích trầm trọng, cái gì cũng

không nghe rõ.

“Hừm...” Alice như có điều suy nghĩ gập đầu, sau đó liếc Tử Hữu một cái, “Bộ dạng cậu thế này, không sớm thì muộn sẽ gây rắc rối cho K.”

“...Gì?” Tử Hữu mờ mịt, cậu có làm cái gì đâu?

Bên kia, Mễ Tử thất tha thất thiếu chạy vào, vừa tới huyền quan đã cởi giày, chạy thẳng vào trong

“Mộng! Bữa trưa của em!”

Mộng trong phòng bếp thò đầu ra hỏi, “Bữa trưa? Mễ Tử thiếu gia, cậu lai quên mang theo nữa rồi a!”

Mễ Tử đỏ mặt lắc đầu, Mộng than thở một câu, ở trong phòng bếp tìm một vòng, kỳ quái hỏi, “Bữa trưa của cậu không có ở đây a! Có khi nào Naury tiên sinh mang đến trường giúp cậu rồi không?”

“Ể?” Mễ Tử sửng sốt, sắc mặt có chút không được tự nhiên, “Ai mượn anh ấy mang vào cho em đâu...”

Tử Hữu ngạc nhiên, Mễ Tử ít khi nói Naury như vậy, liền đi qua xoa đầu Mễ Tử, “Làm sao?”

“Không có...” Mễ Tử phồng phồng hai má, hai mắt tròn xoe nhìn, lại nghe bên ngoài cửa có tiếng mấy nam sinh kêu lên.

“Mễ Tử? Còn chưa xong sao?”

Còn có người đang nói, “Đều không cần lấy nữa, tớ mời cậu ăn ngon a!”

Tử Hữu nháy mắt một cái: “Ai vậy?”

“Bạn học trong lớp của em.” Mễ Tử trả lời lại, lại chạy đến cửa sổ hướng ra ngoài kêu, “Lập tức ra a!”

Tử Hữu nhún vai một cái, “Ai yêu, Mễ Tử nhà chúng ta rất được người hoan nghênh nha.”

Mễ Tử bĩu môi, “Mới không có! Chẳng qua là vì ai cũng rất tốt thôi.”

Alice cũng cười, “Có lời này, ai cũng muốn đối tốt với em.”

Tử Hữu nghe xong, đảo mắt nhìn Alice, chỉ thấy trên gương mặt mới vừa tỉnh dậy của y còn chút mơ màng, làn da trắng nõn hơi ửng đỏ, tóc tùy ý cột ở sau ót, áo ngủ màu trắng mơ hồ xuyên thấu. Chẳng qua mấy thứ này cũng không sách được biểu tình vui vẻ hiện tại của Alice, cái kia nhìn thật chói mắt.

“Alice...” Tử Hữu người này có một ưu điểm, chính là cậu không ghi hận bất kì ai, năm phút trước cậu còn bảo là ghét người nào, năm phút sau nhất định sẽ quên mất. Nếu nói nguyên nhân, đại khái là do tính cách của cậu bởi vì ngại phiền toái nên rất ít khi so đo. Mà chuyện càng phiền toái, càng bị đại não tự giác đánh rớt. Cho nên lúc này, cậu bị nụ cười chân thật của Alice làm cho khiếp sợ, hoàn toàn quên mất đối phương trước đó vẫn luôn ôm địch ý với mình.

“...?”

Alice quay đầu lại, chỉ thấy Tử Hữu ngơ ngác nhìn mình, theo bản năng lui về sau mấy bước, “Cậu muốn làm gì?”

“Anh cười lên rất đẹp a.” Tử Hữu trợn to mắt, lộ ra vẻ mặt đơn thuần, “Tại sao lúc ở CLB không cười lên như vậy?”

“...!”

Alice sững sốt, vui vẻ trên mặt bị thu về, trong mắt thoáng qua thần sắc phức tạp. Y để ly xuống, không thêm để ý đến Tử Hữu nữa, xoay người bỏ đi.

Tử Hữu nháy mắt mấy cái, có chút khó hiểu, bất quá không muốn tìm hiểu nguyên do. Nâng lên khuôn mặt tươi cười, cậu quay đầu lại nhìn Mễ Tử, “Còn không đi mai? Bạn học chờ đến nóng nẩy bây giờ.”

“A!” Mễ Tử lúc này mới gật đầu, vội vã chạy đi mang giày, ra cửa.

Dưới ánh mặt trời, Tử Hữu đứng bên cửa sổ nhìn Mễ Tử cùng mấy nam sinh cười nói rời đi. Trong đám nhóc, chỉ mình Mễ Tử dáng dấp thấp bé nhất, nhưng cũng là khả ái nhất. Mấy nam sinh vây quanh nhóc nói nói gì đó, đem Mễ Tử chọc cho cười haha, thậm chí có đứa còn đưa tay kéo tay Mễ Tử.

Tử Hữu chép miệng một cái, ngày thường cậu đụng Mễ Tử một cái thôi cũng đã bị Nauy kéo ra, mấy đứa nhóc này may mắn không có bị Nauy bắt gặp a...

Trong đầu vừa nghĩ, Tử Hữu chợt trợn tròn mắt. Chỉ thấy cách đó không xa, một chiếc mô tô âm âm chạy tới, đuổi đám nam sinh chạy quanh. Đến khi Mễ Tử kêu to tên Nauy, đối phương mới dừng lại, tháo nón bảo hiểm xuống, lộ ra gương mặt anh khí bức người, khoen tai màu bạc lấp lánh, mái tóc nhuộm vàng dựng thẳng, hé mắt nhìn Mễ Tử, hiển nhiên rất bất mãn.

“Ai nha ai nha.”

Lam Sinh không biết đến bên cạnh cậu lúc nào, lắc đầu: “Mẽ Tử lần này thảm rồi. À không... hay là nên nói là đám nam sinh kia thảm nhỉ?”

Tử Hữu dở khóc dở cười. Tính tình Lam Sinh chính là thích nhìn mấy chuyện hả hê.

“Nauy cùng Mẽ Tử tình cảm rất tốt nga?”

“Ừ!” Lam Sinh chống cằm, có chút suy tư, “Gọi là gì ta?”

“Hả?” Tử Hữu không hiểu cho lắm.

“Đại khái như là... quần gia, đúng không?” Lam Sinh cười rộ lên, giơ tay chỉ trỏ Nauy, “Không cảm thấy rất giống sao?”

“A!” Tử Hữu chợt hiểu ra, gật đầu cười, “Đúng nha!”

“Bất quá làm bà quần gia cũng còn may.” Lam Sinh như có điều suy nghĩ, huých cù chỏ vào Tử Hữu, ý bảo cậu nhìn đến La Minh đang vùi đầu xem tài liệu trên bàn ăn, “Người kia mới khiến cho người ta đau đầu.”

“Tại sao?” Tử Hữu chớp mắt. Mặc dù cậu cảm thấy La Minh ít khi nói chuyện vui vẻ, hơn nữa sở thích cũng rất kỳ quặc, nhưng mà vẫn khiến cho người ta có cảm giác La Minh trầm ổn, thông minh a...

“Sách!” La Minh lắc lắc đầu, cũng không bàn cãi nữa, “Dù sao chính là nhìn nháo tâm!”

Nhìn nháo tâm?

Tử Hữu nghếch đầu suy nghĩ một hồi, không biết “nháo tâm” nghĩa là gì... bất quá... cậu cũng lười nghĩ.

.....

Sáng sớm hôm sau, Thường Lập lái xe đến trước viện trạch của K, nhấn chuông mấy cái.

K cùng Tử Hữu cơ hồ là bị Mộng và những người khác vui vui vẻ vẻ mà đẩy lên xe. Chỉ có Alice đứng trên ban công lầu hai, nhìn không ra biểu tình gì, đợi đến khi xe đã rời đi một hồi, y vẫn đứng hóng gió thêm chập nữa, nhìn xuống đồng hồ, mới tám giờ rưỡi.

Ừm.... Alice đuổi người, tựa hồ quyết định trở về ngủ tiếp.

Mà Lam Sinh đang đứng dưới lầu quan sát này giờ, quay đầu lại hỏi La Minh, “Alice Bữa nay bị sao vậy?”

“Cái gì?” La Minh miễn cưỡng liếc hắt một cái.

“Đổi lại là bình thường, tâm tình không phải nên là... ừm.... kích động một chút? Không muốn một chút? Kháng nghị một chút? Nhắm tính một chút...”

Lam Sinh nâng cằm suy nghĩ một đồng, sau đó nháy mắt, “Các loại linh tinh?”

La Minh lắc đầu một cái, đẩy mắt kính trên sống mũi, “Mỗi chuyện K cũng muốn đi làm minh tinh, đã thấy bất thường rồi!”

Lam Sinh sửng sốt, “Đúng ha? Tại sao ha?”

La Minh thở dài một hơi, có lúc không biết nên đánh giá Lam Sinh như thế nào, nói y ngốc thì thấy so với người khác thông minh hơn, nhưng nếu nói hắt thông minh, lại so với người khác dần hơn một bậc.

Lam Sinh thấy La Minh lắc đầu bỏ về phòng, khó hiểu hỏi, “Cậu cái người này, có lời thì nói a, cái gì cũng giấu, coi chừng có bữa chết ghen đó!”

.....

Bên trong xe, Thường Lập nhìn hai người ngồi đằng sau một chút, ánh mắt đầu tiên là rơi trên gương mặt của K.

“Không nghĩ đến K tiên sinh cũng hứng thú với mấy chuyện như thế này!”

“Ừ! Chỉ cần đừng để cho tôi ở không là được.”

K vẫn là một bộ dáng hai tay ôm đầu. Tử Hữu nhìn hai người một chút, hỏi, “Lương tiên sinh... tại sao lại đáp ứng cho K tiên sinh cùng ký hợp đồng?”

Alice không phải từng nói là bọn họ bất hòa sao?

Thường Lập từ gương chiếu hậu nhìn cậu một hồi, biểu tình nghiêm túc tám trăm năm như một.

“Ông chủ tự có suy nghĩ của ông chủ.”

“Nga...” Tử Hữu gật đầu, lùi sâu vào trong ghế, quay đầu nhìn đến, chỉ thấy K đang nhắm mắt dưỡng thần.

Tử Hữu khó có dịp được tỉ mỉ quan sát gương mặt K như lúc này. Cậu nếu không phải là trốn hẩn, thì cũng là bị hẩn khi dễ. Trong xe hiếm thấy an tĩnh, tâm tình cũng an tĩnh, Tử Hữu đang nhàm chán, liền lấy dùng ánh mắt chăm chú quan sát người nọ.

Đôi gò má tinh tế, đầu tóc cùng chủ nhân một bộ dạng không chỉnh tề, mày kiếm mắt sáng, rõ ràng rất là tuần láng, thế nhưng tính tình lại vô cùng hung hăng. Chân mày dày đậm, hoành mi thụ nhân. Ngực khí nếu không phải là lạnh nhạt thì cũng là không ý để đến ai, rất khó để nói chuyện cùng.

Anh mặc một thân áo đen, tay áo xắn lên để lộ làn da mạch sắc khỏe mạnh. Tử Hữu biết, cánh tay ấy có cơ bắp hữu lực, ngực cũng săn chắc, thời điểm cậu chạm tới cảm thấy rất có phân lượng, khiến cho người ta có cảm giác không thể tránh thoát. Cậu cũng biết đối phương mỗi một động tác đều tiêu sái lưu loát, lúc khoang ngực để lộ, nhìn vào không muốn dời mắt. Cũng khó trách anh được gọi là tiểu Hắc báo, còn không phải là một tiểu Hắc báo xinh đẹp hay sao, chỉ có điều nguyên hình hơi nhỏ một chút thôi.

Nghĩ đến đây, Tử Hữu nhin không được cong cong khóe miệng, trong đầu không ngừng đem hình ảnh của K cùng tiểu hắc báo đặt chung một chỗ, kia một lớn một nhỏ thật khiến cho người ta cảm thấy thú vị.

“Cười cái gì đó?”

Thanh âm của K đột nhiên vang lên, Tử Hữu sửng sốt, chỉ thấy đối phương đã mở mắt, con ngươi màu xám tro đang bình tĩnh nhìn mình.

“Ách...” Tử Hữu vội vàng thu hồi tầm mắt, lúng túng đáp, “Không có gì.”

“....”

Ánh mắt K dừng ở đôi gò má đỏ ửng của Tử Hữu một hồi, lại lần nữa ngửa đầu, nhắm mắt lại.

Chỉ chốc sau, xe dừng ở trước một tòa cao ốc. Thường Lập tháo dây an toàn ra, bảo:

“Hai vị, chúng ta đến rồi!”

18. Chương 18

Lúc xe ngừng, Thường Lập xuống xe trước, giúp Tử Hữu mở cửa. Tử Hữu có chút ái ngại gật đầu cảm ơn, Thường Lập nhìn cậu thanh tú sạch sẽ, trên gương mặt nghiêm túc đã thấy khóe miệng hơi cong: “Đừng khách khí.”

Đầu bên kia, K đóng sầm cửa xe đi tới, hai tay vẫn để sáp sau đầu, ngửa mặt nhìn tòa nhà màu bạc cao hơn mười tầng. Ánh mặt trời phản quang trên cửa sổ, hai bên cao ốc treo thật nhiều vải đỏ dài, phía trên viết lời chúc mừng công ty điện ảnh Lương thị khai trương các kiểu.

“A...”

Tử Hữu chậm nửa nhịp mới nhớ ra, hôm trước hình như có thấy mục giải trí trong tin tức giới thiệu tới nơi này, vì vậy biểu tình trên mặt có chút kinh ngạc. Cậu quay đầu nhìn K, nói: “Lương Tiêu sinh thật lợi hại a...”

K lé mắt nhìn cậu một cái, hừ lạnh, không có trả lời.

Mà Thường Lập đứng một bên nghe Tử Hữu khen ông chủ nhà hần, dĩ nhiên rất cao hứng, vẻ mặt cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, cảm thấy cái cậu Tử Hữu này thoát nhìn không giống như đám mèo khác khiến người ta chán ghét, là một người dễ chịu nha.

Thường Lập để cho hai người chờ một chút, ở trước cửa cao ốc tìm một nhân viên lái xe vào trong bãi, sau đó dẫn người từ đại sảnh đi vào, đến thang máy, đi thẳng lên phòng làm việc của Lương Tiêu.

Cộc cộc cộc_____

Ba tiếng gõ cửa vừa vang lên, bên trong đã truyền tới một giọng trầm thấp.

“Mời vào.”

Từ khi Tử Hữu có thể biến thành hình người, trừ buổi tối đi làm ở CLB, thật ra cũng không tính là chân chính dung nhập vào cuộc sống loài người. Lúc này ở bên trong hành lang của tòa cao ốc an tĩnh, thỉnh thoảng đi ngang qua một hai nhân viên mặc đồng phục, mặt mũi nghiêm túc, cậu không khỏi có cảm giác bị áp bách, khiến cho cả người khấn trương không ít.

Xoay mặt nhìn K, người kia bất kể là đến nơi nào cũng đều là dáng vẻ duy ngã độc tôn, mắt nhìn thẳng, trên khuôn mặt đẹp trai không có bất kì biểu tình gì, Tử Hữu phụng phịu mặt, trong lòng cảm thấy có chút không phục.

Thường Lập đẩy cửa phòng làm việc ra, ánh sáng từ cửa sổ cực lớn bắt đầu tràn tới.

Phòng làm việc của Lương Tiêu hết sức rộng rãi, lấy màu trắng đen làm chủ đạo, giữa phòng đặt một bộ ghế salon bằng da thật, bàn làm việc màu sẫm tạo ra cảm giác thập phần uy nghiêm. Tử Hữu đột nhiên cảm thấy, K cùng Lương Tiêu mặc dù tương đồng, nhưng cũng có điểm khác biệt. Tỉ như so về mức độ nghiêm túc, Lương Tiêu có phần quy củ, còn K thì tùy tính. Cậu có chút tưởng tượng, nếu như đem phòng làm việc này đưa cho K, anh tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn mặc tây trang ngồi đằng hoàng như Lương Tiêu, mà là miệng đốt thuốc, hai chân gác trên bàn, cái gì gọi là lễ nghi quy phạm mới không cần để ý.

Tử Hữu nhìn bốn phía, không tự chủ được đem Lương Tiêu so sánh với K, mà sau lưng, Thường Lập đã đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Lương Tiêu đứng ngay ngắn. Lương Tiêu ngồi trên ghế giám đốc, một tay đặt trên tay vịn, nhìn hai người cười cười: “Hai vị, mời ngồi.”

Tử Hữu thận trọng đi đến bên ghế salon, K thì vòng qua người cậu, ngồi xuống, đưa tay rút ra hai điều thuốc, bật lửa, sau đó một chân nhanh chóng gác lên bàn trà.

Tử Hữu cảm thấy mi mắt giật giật, quả nhiên!

Lương Tiêu liếc nhìn K thoải mái như đang ở nhà mình, ngược lại không nói gì, ánh mắt chỉ rơi vào người Tử Hữu đang tận lực giữ khoảng cách với K.

“Tử Hữu, bắt đầu từ hôm nay cậu chính thức trở thành nhân viên của công ty. Sáng hôm nay trước hết cậu làm quen một chút với hoàn cảnh của công ty đi. Rồi một lát sau đó, sẽ có người đến giúp cậu đóng quảng cáo.”

“Quảng cáo?” Tử Hữu ngẩn người, có chút bối rối, “Tôi cái gì cũng không biết, làm luôn thì có ổn không?”

“Không cần lo lắng”, Lương Tiêu cười cười, “Lời thoại rất phù hợp với tình huống của cậu, không có vấn đề gì đâu.”

Nói thêm một câu, Tử Hữu càng trở nên mờ mịt, cái gì gọi là “Lời thoại rất phù hợp với tình huống của cậu, không có vấn đề gì đâu.” Tình huống của cậu với lời thoại thì liên quan đến nhau thế nào?

Tử Hữu có chút mơ hồ, đang muốn mở miệng hỏi nữa, Lương Tiêu đột nhiên giơ ra hai ngón tay: “Hôm nay là phát ngôn lớn, cậu có thể nhận được 5000 nha!”

5000! Tử Hữu đối với khái niệm tiền bạc rất mù mờ, 5000 là nhiều hay ít cậu không biết, nhưng ít ra cũng hiểu được với 5000 đó, tiền phòng tháng sau cậu không cần phải lo lắng nữa rồi!

Ánh mắt lập tức trở nên lấp lánh, cái gì lời thoại đều ném ra sau đầu.

K ngồi một bên nhìn thấy dáng vẻ của cậu, chỉ biết lắc đầu thở dài. Đảo mắt nhìn Lương Tiêu, đối phương cũng đang nhìn hẩn cười cười, mắt đối mắt, trên mặt nở nụ cười ý nghĩa bất minh. Lương Tiêu phất tay, để cho Thường Lập mang mang Tử Hữu đi dạo công ty một vòng. Tử Hữu đứng dậy, quay đầu nhìn K, có chút do dự.

“K tiên sinh không đi cùng sao?”

“Cậu ấy không cần phải đi.” Lương Tiêu nhún vai, thấy Tử Hữu giương đôi mắt mờ mịt nhìn mình, lại tiếp, “Tôi còn có chuyện muốn bàn cùng cậu ấy.”

Nghe vậy, Tử Hữu mới gạt đầu một cái rồi theo Thường Lập ra cửa. Lúc gần đến cửa, tựa hồ nhớ ra cái gì, cậu quay đầu lại đưa một ngón tay hướng về phía K lắc lắc, “K tiên sinh cùng Lương tiên sinh không được gây gổ nha! Càng không được đánh nhau, phải ngoan đó!”

Nói xong, liền đóng cửa lại rồi đi.

Phòng làm việc lập tức rơi vào một mảnh trầm mặc.

Hồi lâu sau, Lương Tiêu nhin không được nữa, “phụt” cười.

K ném sang ánh mắt lạnh như băng, Lương Tiêu tăng hắng một cái, trêu chọc, “Đứa nhỏ này thật không biết có đúng là đơn thuần hay không, rõ ràng rất là có ý tứ mà!”

K thở dài, từ trong bao thuốc lá móc ra một điếu, búng một phát về hướng Lương Tiêu. Lương Tiêu nhẹ nhàng bắt lấy, móc ra bật lửa đốt thuốc, hít sâu một hơi, “Tôi không nghĩ cậu sẽ đáp ứng nhanh như vậy.”

“...” K ngửa đầu tựa vào ghế salon, hí mắt nhìn bầu trời bên ngoài, “Cũng không phải tôi muốn đáp ứng.”

“A!” Lương Tiêu đi tới bên ghế salon, nhắc tay bấm remote. Tivi treo ở bức tường đối diện mở ra, đầu DVD bên dưới cũng khởi động. Sau đó chỉ thấy trong tivi phát một đoạn tin tức giải trí, MC giới thiệu về những bộ phim do một công ty điện ảnh tên Kim Phác sản xuất, đang từng bước đi lên trong làng giải trí. Có cảnh quay bên trong máy rạp chiếu phim, một loạt nghệ sĩ đang cùng khán giả giao lưu, mấy vị này đều là nghệ sĩ dưới trướng Kim Phác.

K nhìn ống kính chuyển hướng mấy nam nghệ sĩ, đối phương cười nói ra dáng đang tuyên truyền cho bộ phim sắp tới, sau lưng là một mảnh ồn ào.

“Có ý gì?” K nhàm chán liếc nhìn Lương Tiêu, hẳn trước nay đối với mấy chuyện này rất thờ ơ, nhắc đến mình tỉnh này nọ, hầu như chẳng nhận ra người nào.

“Kim Phác là đối thủ cạnh tranh của tôi.” Lương Tiêu tay kẹp điếu thuốc, quơ quơ một tập sách ảnh trong tay, ném cho K, “Nếu như bọn họ muốn cùng tôi cạnh tranh, tôi sẵn lòng. Vấn đề là, bọn này khiến cho tôi không vừa mắt.”

K thiêu mi, nhận lấy sách ảnh nhìn nhìn, tựa đề là bộ phim “Tình yêu mạo hiểm”, bất quá xem mấy trang đã cảm thấy không hứng thú, liền tiện tay ném sách ảnh sang một bên, “Cho nên muốn tôi giúp?”

“Sách!” Lương Tiêu tựa hồ có chút không vui, quay đầu nhìn K, “Đừng có nói giống như là tôi đang cầu xin cậu giúp một tay như vậy. Đây chính là cậu tự nguyện tới a!”

Lời vừa dứt, K đã đáp lại, “Anh không phải là muốn tôi giúp một tay, gọi là cái gì trừng phạt triệt tiêu lần

nhau sao? Loài chó các người nháo lên chỉ biết khiến cho tôi thêm phiền. Nói qua nói lại, vừa lúc có thể giúp tiểu tử kia kiếm chút sinh hoạt phí, tôi mới thuận tiện theo tới thôi!”

Lương Tiêu từ chối cho ý kiến, khóe miệng hơi nhếch, trong lòng thầm nói, quả nhiên hạ thủ từ trên người tiểu tử kia là đúng đắn. Bất quá y vẫn cảm thấy kì lạ, dù sao trước giờ cũng chưa từng thấy K cẩn thận che chở cho người nào, lần này coi như là mở rộng tầm mắt. Cũng không dễ dàng gì để dụ hắn tới giúp mình xử lý mấy chuyện phiền toái, bản thân thật cảm thấy mừng rỡ.

Lương Tiêu nhấn remote tắt tivi, K thiêu mi nhìn y, “Nói đi, muốn tôi làm gì?”

“Nửa năm tới, sẽ có một lễ trao giải dành cho các nghệ sĩ mới. Đó là cơ hội để công ty tôi đánh bại bên Kim Phác, cho nên hiện tại đối phương luôn tìm cách ngăn cản tôi ký hợp đồng với các nghệ sĩ. Chuyện cậu cần làm chính là để cho kế hoạch của gã bất khả thi, để cho gã nếm thử chút mùi đau khổ. Còn những chuyện khác, cậu không cần phải để ý, tôi tự có an bài.”

“Sách!” K nhin không được phun ra một lớp khói, “Có chút chuyện như vậy cũng muốn để tôi ra tay? Đám chó các người không tìm được ai biết đánh đấm sao?”

“Ai!” Mắt Lương Tiêu nguy hiểm nheo lại, “Chuyện quan trọng là, cậu bây giờ đã là nghệ sĩ kí hợp đồng với công ty tôi, người thứ hai là Tử Hữu. Tôi có thể ép tên kia đến thở không ra hơi, chỉ là tên kia am hiểu dùng thủ đoạn hèn hạ, cho dù có tìm người đến bảo vệ, cũng không bằng bản thân nghệ sĩ có thể tự bảo vệ mình. Này không phải là tốt hơn sao?”

“...” K nhàn nhạt nhìn y một cái, đột nhiên nói, “Chẳng qua là anh không muốn bỏ tiền thuê vệ sĩ chứ gì?”

“...” Lương Tiêu dập tắt điều thuốc, ý nghĩ bất mình nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi là thương nhân, chỉ là cần nhắc làm thế nào để kiếm tiền thôi.”

.....

Tử Hữu đi theo Thường Lập, từ thang máy đi đến phòng ăn nhân viên ở lầu năm. Phòng ăn sang trọng khiến cho hai mắt Tử Hữu sáng lên, trước mặt có quầy thức ăn tự phục vụ, bên trong lớp kính thủy tinh bày đủ các loại bánh ngọt tinh xảo. Tử Hữu đột nhiên nghĩ, Mong nhất định sẽ thích nơi này, nếu như có thể ngày nào cũng mang nạng đi theo thì thật tốt.

Trên đường đi, Tử Hữu đã nghe Thường Lập giới thiệu một lần, lầu một cùng lầu hai là khu biểu diễn cùng khu vực tiếp khách. Những lầu khác bên trong đều có phòng chụp ảnh chuyên nghiệp, phòng thu âm, phòng luyện tập, phòng họp, phòng chuyên dụng cho nhân viên nghỉ ngơi, phòng làm việc, cùng với rất nhiều rất nhiều phòng khác. Tử Hữu nhìn đâu cũng thấy mới mẻ.

Thường Lập giơ tay nhìn đồng hồ, nói với Tử Hữu, “Ba người các cậu hôm nay sẽ cùng nhau đóng quảng cáo, cùng bọn họ làm quen một chút đi.” [Ngay chỗ này tự dừng cái nó đơ đơ kiểu như bị mất đoạn hay sao á, ta copy raw về chính xác chỉ có nhiều đây thôi à.]

Nghe vậy, Tử Hữu nhìn hai người trước mặt một chút, “Thì ra hôm nay làm việc cùng các cậu a!” Nhất thời lộ ra vẻ mặt yên tâm, “Thật tốt quá, sau này nhờ các cậu chỉ giáo!”

Lâm Soái hơi sững sờ, cùng Lâm Hiểu thoáng nhìn nhau, sau đó lộ ra thần tình vui vẻ. Đảo mắt nhìn Tử Hữu, Lâm Soái chìa tay ra, “Mặc dù tôi không thích mèo, bắt quá nếu là hợp tác cùng làm việc, tôi không có vấn đề gì.”

Chân mày Tử Hữu nhướng cao, vui sướng nắm lấy bàn tay chìa tới, “Cảm ơn cậu!”

Bên cạnh, Lâm Hiểu cũng chìa tay ra, cả bọn đứng một chỗ cười nói làm quen, lại không biết từ sau lần gặp này, bọn họ liền trở thành sinh tử chi giao.

Thường Lập mỉm cười hài lòng nhìn ba người, đứng dậy nói cho Lâm Hiểu biết công tác sắp tới, sau đó ra khỏi phòng ăn. Có điều khi hắn vừa với bước ra tới cửa, liền giật mình. Bên ngoài cửa kính, K đứng tựa lưng vào tường, Thường Lập đi ra cũng không buồn gọi lại, ánh mắt chăm chú phóng thẳng vào bên trong cửa, nhìn cái người đang cùng hai anh em Lâm Soái cười nói.

Thường Lập ngẩn người, quay đầu lại nhìn Tử Hữu một cái, đối phương căn bản không phát hiện ra ánh nhìn của K. Lâm Soái nói đến hưng phấn, một cánh tay khoác lên vai Tử Hữu. Thường Lập đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình giảm xuống, mà bên cạnh, K vẫn là diện biểu vô tình đứng đó, chẳng qua là...

Mơ hồ có thể nhìn thấy khóe miệng hơi cong.

19. Chương 19

Từ phòng ăn đi ra, ba người nghiêm nhiên đã trở thành anh em trò chuyện vui vẻ. Lâm Soái cảm thấy Tử Hữu cùng đám mèo hắn từng gặp đều không giống, không cao ngạo lười biếng, cũng không xem thường người khác. Tử Hữu là kiểu người rất dễ thân cận, tính tình thẳng thắn, có cao hứng hay không cũng viết đầy trên mặt, cho nên khiến người khác không có cảm giác phòng bị.

Tử Hữu mới vừa ra khỏi cửa, vốn đang bị Lâm Soái khoác vai đột nhiên bị người lôi kéo một cái. Lâm Soái cảm thấy dưới tay trống rỗng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bên cạnh xuất hiện thêm một thân ảnh màu đen, người nọ một tay ôm lấy Tử Hữu trước ngực, hướng về phía hắn thiêu mi, biểu tình tuy rằng lãnh đạm, nhưng trong mắt đều là lãnh ý.

Lâm Soái còn đang kinh ngạc, Lâm Hiểu đứng bên cạnh đã kịp phản ứng.

“Là K tiên sinh đúng không?”

Lâm Hiểu kéo đệ đệ ra bảo hộ sau lưng, nhìn dáng vẻ của K hiểu nhiên là một bộ dáng không thích có người chạm vào đồ vật của mình, Lâm Soái lại là một tên ruột ngựa, có lời liền nói thẳng, vạn nhất chọc tới K thì thật phiền toái.

K nhìn Lâm Hiểu, gật đầu một cái, cũng không thềm nói chuyện. Tử Hữu bị giam trong lồng ngực K, có chút lúng túng, mặt lúc đỏ lúc trắng, động đậy một cái, “Cái đó... K tiên sinh... anh làm gì...”

Người trong lồng ngực càng giãy giụa, K lại càng bắt mặn. Hắn cúi đầu nhìn Tử Hữu một cái, Tử Hữu bị biểu tình lạnh như băng kia hù dọa, nghĩ không ra mình từ lúc nào đã chọc tới con mèo mun hung ác này, trong lòng hơi thất vọng, bất quá cũng không dám lộn xộn nữa.

Thấy Tử Hữu nghe lời, lệ khí quanh người K mới tiêu thất một chút, thần sắc trong mắt cũng trở nên nhu hòa hơn. Sức lực trên cánh tay vừa nới lỏng, Tử Hữu đã vội vàng thoát ra đứng bên cạnh hai anh em nhà Lâm Soái, ghé đầu nhìn anh, “K tiên sinh cùng Lương tiên sinh nói chuyện xong rồi sao?”

K gật đầu, “Ừ”

“Nga” Tử Hữu sờ lỗ mũi một cái, gật gù.

Sau đó là, song phương trầm mặc.

Lâm Soái đã cảm thấy một trận gió lạnh thổi vèo vèo trước mặt mình, không tự chủ được ôm cánh tay lạnh run lên, giương mắt nhìn K một chút, lại nhìn Tử Hữu một hồi mới thấp giọng hỏi Lâm Hiểu, “Hai người này... bị gì vậy?”

“Em bớt can thiệp vào chuyện người khác đi!” Lâm Hiểu liếc y một cái cảnh cáo, sau đó kéo cổ tay em mình, nói với hai người trước mặt, “Tôi cùng tiểu Soái đến phòng làm việc của Lương ca, đi trước nha!”

K gật đầu, như cũ chỉ phun ra một chữ, “Ừ!”

Lâm Soái nuốt nước bọt một cái, bụng nghĩ, khó trách người xung quanh đều nói tính tình K cổ quái, cái này thoát nhìn... ai mà dám ở gần hắn chứ?

Đợi đến khi hai anh em kia đi rồi, trên hành lang khôi phục yên tĩnh, Tử Hữu vẫn cúi đầu nhìn nơi khác, K nhìn đỉnh đầu Tử Hữu, ngẩn người.

Cũng không biết thời gian qua bao lâu, thẳng đến khi K ho khan một tiếng, nhìn đồng hồ, “Đi ăn cơm trưa không?”

Tử Hữu sưng sốt, còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đã bị K lôi trở lại phòng ăn. Cậu nhất thời khóc không ra nước mắt, mình mới vừa trong này ra mà... Nhưng cũng phải, ba người bọn họ cười nói đến quên trời quên đất, lúc này bên ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, là giữa trưa.

K kéo Tử Hữu đến một bàn hai người ngồi, chỉ lát sau, lục tục có nhân viên vào dùng cơm.

Phòng ăn vốn trống rỗng, từ từ náo nhiệt ồn ào hẳn lên. K nhìn Tử Hữu, hỏi: “Muốn ăn gì?”

“Ừm...” Tử Hữu lúc này mới nhận ra mình quả thật đói bụng, cũng không để ý đến K bên cạnh, mắt quét qua quét lại quầy ăn, cái này nhìn thật ngon, cái đó nhìn cũng thật ngon.... A... thiệt là phiền não...

K nhìn mèo con béo mập Tử Hữu mím môi hình mũi, mắt tròn vo mở to, vẻ mặt tựa hồ rất hạnh phúc, liền cảm thấy bản thân cũng vui vẻ lên không ít, nhịn không được giờ tay xoa xoa mái tóc mềm mại của Tử Hữu, “Mỗi thứ một phần, thế nào?”

“Nga!” Tử Hữu nhất thời hiểu ra, mắt cong cong, vỗ tay một cái, “Ý kiến hay!”

Mà lúc này, người ngồi trong phòng ăn đã chụm nhau lại bàn tán xôn xao.

“Hai người kia là ai a?”

“Không biết, nhưng mà thật là đẹp trai a! ”

“Ừ ừ. Áo đen nhìn rất tuấn tú, áo trắng nhìn thật đáng yêu.”

“Chẳng lẽ là nghệ sĩ mới kí hợp đồng của ông chủ?”

“Trời ạ! Hai người này là người của công ty chúng ta á hả? Như vậy thì Kim Phác bên kia liền xong đời rồi. Haha!”

“Tôi mới nãy còn nhìn thấy hai anh em nhà kia, một lớn một nhỏ ai cũng tuấn tú đẹp trai hết á!”

“Đừng nói nữa a! Ông chủ thiệt là có bản lĩnh mà”

.....

Hai người đứng ở quầy bên cạnh, hoàn toàn không phát giác được mình đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Mỗi người đều chăm chú chọn thức ăn, chất đầy một đĩa.

K nhìn Tử Hữu ôm đĩa thí diên thí diên chạy về chỗ ngồi, âm thầm lắc đầu, bụng nghĩ chỉ cần đem phòng ăn này ra thôi cũng đủ để dụ Tử Hữu đến rồi. Vừa nghĩ, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, bằng không... anh trở về bảo Mộng sau này nâng cao tay nghề nấu nướng lên để giữ người mới được.

Mộng đang đem bữa trưa dọn lên bàn, đột nhiên cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, lỗ mũi nhồn nhột, sau đó liền hắt hơi một cái.

“Làm sao vậy?” Mễ Tử lo lắng nhìn nàng, “Bị cảm hả?”

“Không có sao đâu, Mễ Tử thiếu gia.” Mộng niết niết gò má đầy thịt của Mễ Tử, cười nói, “Nhất định có ai đang nhắc đến tôi. Người ta coi vậy chứ rất được hoan nghênh lắm đó nha.”

“Đúng vậy nha!” Mễ Tử cười lên, hai mắt híp lại, “Em làm sao cũng cảm thấy Mộng rất đáng yêu, mấy nữ sinh trong tạp chí cũng kém xa!”

“Ai nha!” Mộng nhất thời tâm hoa nộ phóng, muốn đem Mễ Tử ôm vào trong ngực, chẳng qua cánh tay vừa mới gơ ra đã bị người chặn lại, gương mặt nhìn, liền thấy Nauy rãnh rồi đứng ngay đó, liếc mắt nhìn Mộng, sau đó quay đầu nhìn Mễ Tử.

“Tại sao hôm nay không đợi anh tới đón?”

“...” Mễ Tử bĩu môi với Nauy một cái, hai má phụng phịu, quay về bàn ăn ngồi thẳng lưng lên. Ăn cơm! Không thèm để ý tới bại hoại.

Nauy thở dài, đưa tay bắt lấy đôi đũa trên tay Mễ Tử, “Vẫn còn giận anh sao?”

“...” Không thèm nhìn. Không thèm nhìn.

“Sách!” Nauy đặt đôi đũa lên bàn, hai tay nâng mặt Mễ Tử đối diện với mình, “Em cái đứa nhóc này, làm thế nào lại như vậy a! Cùng lắm thì anh cho em sờ lại một cái.”

“Khụ khụ khụ...”

Lam Sinh ngồi bên cạnh vừa ăn cơm vừa đóng lỗ tai nghe lén, không cẩn thận bị sặc, đấm ngực ho khan liên tục.

Nauy lườm y một cái, quay đầu tiếp tục nhìn Mễ Tử, chỉ thấy lúc này cả khuôn mặt Mễ Tử đều đỏ bừng, hai bên tai cũng đỏ, hai mắt ngập nước không dám tin nhìn Nauy, “Anh anh anh anh, anh nói cái gì...”

“Không phải là lúc anh tắm rửa cho em sờ loạn một tí thôi sao!” Nauy hoàn toàn không để ý đến mọi người

ở đây, tiếp tục thở thê, “Rõ ràng lúc đó em cũng rất thoải mái. Thế nào thoải mái xong liền trở mặt không nhận người?”

“Nha!” Mễ Tử cả người giống như bị thiêu cháy, càng nhìn Naury càng thấy giống biến thái, đẩy mạnh hẳn ra, “Anh! Anh!...”

Chẳng qua bình thường Mễ Tử đều được Naury bảo bọc rất tốt, rất ít khi mắng người, cho nên nín nũa ngày mới buông ra được một câu, “Anh là đồ lưu manh!”

Nói xong, từ trên ghế nhảy xuống, vơ lấy cặp sách trên ghế salon, chạy mất.

Naury ngơ ngác nhìn theo Mễ Tử biến mất sau cửa, sững sốt hồi lâu, mới quay gương mặt âm u sang nhìn mọi người, “Ai dạy nó mắng lời thô tục như vậy?”

Lam Sinh tiếp tục ho khan, đỏ khốc đỏ cười nhìn hẳn, “Lưu manh cũng bị coi là mắng người? Đó bất quá chỉ là từ dùng để hình dung mà thôi.”

Một bên, Alice vốn diện vô biểu tình, nghe Lam Sinh nói mấy lời này, có chút bất đắc dĩ gương mặt nhìn y một cái.

Naury nheo mắt lại nhìn Lam Sinh hồi lâu, vung ra một quả đấm, “Nhất định là anh dạy có đúng không?”

“Ách...” Lam Sinh vừa nhìn thấy đại sự không tốt, vội vàng ném đĩa chạy trốn, vừa chạy vừa nói, “Chuyện không liên quan đến tôi a! Mễ Tử mấy ngày trước đến chỗ tôi mượn sách, đại khái là học được trong sách đi?”

Chẳng qua mấy lời này không chỉ không giúp Naury bớt giận, ngược lại càng khiến hẳn muốn phun hỏa nhiều hơn, ánh mắt cũng trợn ngược, “Sách gì mà trong đó có “đồ lưu manh”? Sau này cấm anh không cho nó mượn sách nữa!”

Vừa nói vừa vọt qua, lúc tay sắp bắt được cổ áo Lam Sinh, La Minh đột nhiên đẩy mắt kính một cái, bình tĩnh hỏi, “Cậu không đưa Mễ Tử đến trường sao?”

“!” Chân bước tới một bước, Lam Sinh thuận lợi chạy thoát. Naury nhìn Lam Sinh cảnh cáo một cái, sau đó co giò chạy vội ra ngoài.

Lam Sinh thở phào nhẹ nhõm, sau khi nghe được tiếng động cơ mô tô của Naury vang lên, mới vỗ ngực một cái, đến bên cạnh bàn ăn, lần nữa cầm đĩa lên, thở phào, “Nguy hiểm thật...”

La Minh thiêu mi liếc y một cái, “Cậu toàn xem mấy cái thứ sách đó?”

“Phụt...” Lam Sinh mới vừa uống vào một ngụm canh, toàn bộ liền phun ra ngoài.

La Minh vẻ mặt trở nên rất bất đắc dĩ, chân mày Lam Sinh cũng nhăn lại thành một khối, “Các người hôm nay là thông đồng không để cho tôi ăn cơm có đúng không?”

.....

Tử Hữu lần đầu tiên bước vào phòng chụp ảnh, trong lòng chỉ có một cảm giác, chính là chỉ đi qua một cánh cửa thôi, thế nào lại giống như đi sang chỗ khác rồi?

Phòng chụp ảnh rất lớn, bên trong bày chằng chịt dây nhợ, máy móc, vách tường thuần trắng cũng treo đầy đạo cụ, trên đỉnh đầu treo thật nhiều đèn, một bên bày mấy cái máy quay, máy chụp ảnh, còn có một mảnh vải màu trắng rất lớn.

Hai anh em Lâm Soái Lâm Hiếu đã sớm tới, nhìn thấy Tử Hữu, liền đi sang chào hỏi.

“Đây là lời thoại.” Lâm Soái đem một tập giấy đưa cho Tử Hữu, “Chỉ có mấy câu thôi, rất là dễ nhớ!”

“Ách!...” Tử Hữu đối với mấy cái này hoàn toàn không hiểu, cầm lấy tập giấy, chỉ thấy trên đó viết — Để cho mèo càng thêm yêu bạn! Meo!

Đầu Tử Hữu hắc tuyến, lật xem tờ đầu tiên của tập giấy, nhìn kỹ một chút.

“Mèo... quảng cáo thức ăn cho mèo?”

“Đúng rồi.” Lâm Soái nhìn biểu hiện của Tử Hữu, “Cậu không biết sao?”

Tử Hữu lúc này rốt cuộc cũng hiểu ra, cái câu “Lời thoại rất phù hợp với tình huống của cậu” kia của Lương Tiêu có nghĩa là gì.

Dư quang liếc nhìn những người bên cạnh, Tử Hữu xoay mặt, chỉ thấy K một bộ dạng anh tuấn bình tĩnh, người này không vì Lương Tiêu tính toán mà tức giận, ngược lại còn giống như là tràn đầy mong đợi.

Tử Hữu nhất thời cảm thấy tâm lạnh phân nửa, nhìn lời thoại từ đầu tới cuối chỉ toàn là mèo, trong lòng nhất thời cảm thấy muốn phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Giương mắt nhìn Lâm Soái, Tử Hữu nghi ngờ hỏi, “Các cậu cũng là...”

“Không phải!” Lâm Soái lắc đầu, lấy ra thêm một tập giấy, “Tôi cùng Lâm Hiếu đóng quảng cáo thức ăn

cho chó. Cũng là cùng một công ty, quảng cáo cho chung một chỗ!”

“Thức ăn cho chó...” Tử Hữu cảm thấy bản thân mình muốn thoát lực, lắc đầu một cái, đem tập giấy đóng lại. Chỉ nói có một câu, cũng dễ nhớ.

Có điều, nửa giờ sau...

“Đây là cái gì?!”

Tử Hữu nắm đôi tai mèo cài trên đầu mình, mặt tái mét. Bên cạnh, K nhin không được cười phá lên.

“Đây là trang phục dùng để quảng cáo.” Nhân viên đang giúp Tử Hữu gắn đuôi mèo vào híp mắt cười giải thích. Bên cạnh, hai nữ nhân viên trang điểm trẻ tuổi cũng đỏ mặt nhìn Tử Hữu.

“Trời ơi sao mà hợp dữ vậy!”

“Thật sự rất đáng yêu mà!”

Tử Hữu đơ người nhìn hai cô gái, chỉ thấy các nàng quơ quơ hộp trang điểm trong tay, nghiêm túc nhìn mình.

“Cậu yên tâm! Chúng tôi nhất định sẽ trang điểm cho cậu siêu bắt mắt!”

Tử Hữu cứng ngắc nửa ngày, rốt cục mới yếu ớt đáp lại, “Thật Cảm ơn các cô...”

Mà mọi người lúc nhìn lên tai mèo trên đầu Tử Hữu, không nhin được hết âm ở trong lòng, hảo manh a~!

Nhiếp ảnh gia một bên đứng chỉ đạo, Tử Hữu đứng trước tấm vải trắng bày ra đủ loại tư thế. Chẳng qua lúc này cậu quá khẩn trương mà cơ thể cứng ngắc, nhiếp ảnh gia chỉ có thể không ngừng trấn an, “Thả lỏng, đừng có khẩn trương, thả lỏng!”

Cái đuôi giả gắn sau lưng cũng làm trở ngại đến động tác của Tử Hữu, thật sự rất là bất tiện. Qua một canh giờ, nhiếp ảnh gia không có lấy một điểm hài lòng, liền lắc đầu bảo Tử Hữu, “Tử Hữu, cậu trước nghỉ ngơi một lát, điều chỉnh lại cảm xúc chút đi!”

“Vâng...”

Tử Hữu mếu máo, đáng thương chạy vào phòng nghỉ. Bên trong, Lâm Soái cùng Lâm Hiểu đã sớm chụp xong, hầu như chỉ làm một lần là thành công. Trên đỉnh đầu hai người là tai chó, sau lưng là đuôi chó, Lâm

Soái còn an ủi Tử Hữu, “Đừng lo lắng, cậu coi như người chụp hình không có mặt là được!”

“Tại sao lại muốn chụp hình chứ...”. Tử Hữu dầm dầm ngón tay, không phải chỉ cần đứng một chỗ nói xong lời thoại là được rồi sao.

“Bởi vì không chỉ có quảng cáo, mà còn phải tuyên truyền nữa!” Lâm Soái giải thích cho cậu hiểu, “Còn đưa vào trong tạp chí!”

“Tạp chí?” Tử Hữu ngắc đầu, vẻ mặt không hiểu. Lâm Hiểu liền cầm một quyển tạp chí đến đưa cho cậu xem.

“Là tạp chí thú cưng, bên trong có mục quảng cáo sản phẩm cho thú cưng.”

Tử Hữu tiện tay lật, liền thấy trong đó quả thật có nhiều trang quảng cáo thức ăn để người nuôi lựa chọn.

Tử Hữu đưa tay sờ lỗ tai trên đỉnh đầu, thở dài một hơi, cậu quả thật không có biện pháp để xem người khác không tồn tại, nhất là...

Xoay mặt sang, Tử Hữu liền nhìn thấy K đang hướng về phía mình đi tới. Đối phương buồn cười nhìn cậu, “Cậu là người máy sao?”

Tử Hữu hít hít mũi, từ trên xuống dưới đem K quan sát một lần, “Tại sao anh không chụp?”

“Bởi vì tôi có chuyện khác để làm.” K nhún vai, sáp lại gần Tử Hữu, “Hay là cậu muốn tôi và cậu cùng nhau “meo”? ”

Tử Hữu cảm thấy K đem mấy lời này nói đến vô cùng mập mờ, trên mặt phùng một cái đỏ ửng, đem tạp chí trên tay đập vào mặt K. Lâm Soái ở bên cạnh còn muốn trêu ghẹo, lại bị Lâm Hiểu một mực bắt lấy cánh tay lôi đi.

Cửa phòng nghỉ đóng lại, trong phòng chỉ còn lại K cùng Tử Hữu. Tử Hữu thấy K nhặt tạp chí lên, con ngươi màu xám vẫn nhìn mình chăm chú, nhất thời phản ứng kịp thái độ của mình ban nãy có chút quá khích, không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Một phút trước còn cau mày tức giận, một phút sau sắc mặt liền trở nên trắng bệch, đầu ngón tay cũng khẩn trương nắm lấy góc áo.

K bất mãn cau mày, đem tạp chí để sang một bên, “Tại sao lúc nào cũng sợ tôi như vậy?”

“Hả?” Tử Hữu sửng sốt, nháy mắt, “Có có có có sao?”

K gật đầu, “Có!”

Tử Hữu mím môi, không biết nên trả lời như thế nào. Sợ hấn? Cũng không hấn là sợ... Nam nhân trước mặt mặc dù bá đạo ngang ngược, nhưng trái lại cũng có một mặt ôn nhu, thời điểm cười lên cũng rất dễ nhìn. Theo lý mà nói, hấn đã giúp mình rất nhiều, mình cũng không phải là sợ ...

Trong đầu nhớ đến dáng vẻ K cùng Alice ở chung một chỗ, đột nhiên cậu cảm thấy buồn bực trong lòng, chân mày nhíu lại. Có lẽ... có lẽ mình luôn cùng hấn giữ một khoảng cách, chính là vì không muốn để cho bản thân rơi vào phiền toái. Tính cậu vốn ngại phiền toái, cùng người khác qua lại, luôn cảm thấy bản thân mình rất dễ bị tổn thương.

K thấy Tử Hữu cứ luôn đứng đó buồn bực suy nghĩ chuyện gì, liền đưa một ngón tay nâng cằm cậu lên, để cậu nhìn thẳng vào mắt mình.

“Thế nào?”. Thanh âm trầm thấp từ tính, hô hấp nóng rực, trong phòng an tĩnh, khiến cho người ta không biết phải làm sao.

Tử Hữu cảm thấy trong lòng bị câu “thế nào” kia hung hăng cào một cái, hơi mờ mịt, con ngươi màu hổ phách lộ ra mấy phần vô tội. K sững sốt, cảm thấy dưới ánh đèn bây giờ, lông mi Tử Hữu chớp chớp, khoe mắt hơi giờ, tựa như đang câu dẫn mình.

Cổ họng hấn khẽ nhúc nhích, một luồng khí nóng bỗng quen thuộc lan ra khắp cơ thể.

“Anh...” Tử Hữu nhìn về mặt K đột nhiên không đứng, theo bản năng lui về phía sau, nhưng lại đụng trúng cạnh bàn, liền muốn quay đầu lại. Chỉ là đầu vừa mới động, K đột nhiên sát tới.

Nụ hôn không có chút nào phòng bị rơi xuống, khiến cho hai người cảm thấy một trận rung động, xúc cảm mềm mại từ từ lan ra từng chút một, sau đó đột nhiên biến thành cuồng loạn.

K bá đạo hôn, không cho phép cự tuyệt, bức bách Tử Hữu cùng hấn dây dưa. Nụ hôn càng ngày càng sâu, hô hấp Tử Hữu ngày càng trở nên khó khăn. Lỡ tai cùng đuôi giả vì động tác kịch liệt của K mà rơi xuống, Tử Hữu nhất thời ý loạn tình mê, lỗ tai nhỏ cùng đuôi nhỏ cũng nhú ra.

Không biết từ lúc nào, Tử Hữu cảm giác được K nắm lấy eo mình, giống như muốn đem cậu khảm vào trong xương tủy hấn, tựa hồ có chút đau, nhưng lại không khiến người ta chán ghét.

Nụ hôn dây dưa chẳng biết qua bao lâu, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Tử Hữu, nghỉ ngơi xong chưa? Chúng ta bắt đầu lại lần nữa nào!”

Tử Hữu giật mình, liền đẩy K ra, cúi đầu nhìn, áo không biết lúc nào đã bị cởi nút, lộ ra khuôn ngực trắng

nỗn.

“Tôi... lập tức tới ngay.” Tử Hữu vừa hốt hoảng hướng ra ngoài đáp lời, vừa luống cuống tay chân cài lại nút áo, chẳng qua bởi vì quá hốt hoảng, ngón tay khê run rẩy, làm thế nào cũng không cài được.

K thở dài một hơi, đi đến trước mặt kéo tay Tử Hữu, đối phương trên mặt vẫn đỏ bừng, bên tai cũng đỏ rực, một đôi mắt to hoảng hốt nhìn bốn phía, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng bộ dáng này lại khiến cho K cảm thấy hết sức trù ẻo.

Đưa tay, từng nút từng nút một giúp Tử Hữu cài lại. Ngón tay không biết là vô tình hay cố ý, phớt qua da thịt nhạy cảm bên dưới lớp áo.

Tử Hữu khê run rẩy, chờ đến khi nút áo đã cài xong, đang muốn lui về sau, cổ tay đã bị K nắm lấy.

“Không cần khẩn trương!” K xoa xoa tóc Tử Hữu, chậm rãi nói, “Làm chính cậu là được!”

Tử Hữu sửng sốt, do dự một chút, từ từ ngẩng đầu lên nhìn K, chỉ thấy bộ dáng hung hãn thường ngày của người nọ không còn, mi mắt thư giãn, lộ ra tình cảm không diễn tả được.

Đó là tình cảm gì, Tử Hữu không dám tỉ mỉ tìm hiểu, chỉ cảm thấy K chỉ cần nhìn cậu như vậy thôi, tim cậu cũng đủ không khống chế được nhịp tim như bình thường. Cậu hốt hoảng cúi đầu, mặt tựa hồ đã bắt ửng đỏ. Trầm mặc hồi lâu, đến khi bên ngoài lại có người đến hối thúc, Tử Hữu mới gạt đầu với K một cái, đi ra cửa.

Lần chụp sau ngoài dự đoán của mọi người nhanh chóng thành công. Mặc dù mọi người không hiểu tại sao vẻ mặt Tử Hữu có chút ửng đỏ, nhưng nhiếp ảnh gia rất cao hứng, dĩ nhiên là chuyện tốt rồi.

Mà nhân viên phụ trách đạo cụ sờ cằm, sắc mặt kì quái, “Cái lỗ tai với cái đuôi kia... thế nào lại trông giống như thật ấy nhỉ? Còn động nữa?”

“Ừ...” Nhân viên khác nhìn vào hóa đơn, “Không phải là đạo cụ có gắn pin đó chứ?”

“...”

Không lâu sau đó, trên tivi liền xuất hiện một đoạn quảng cáo thức ăn cho mèo. Lúc ấy Lam Sinh cùng Mễ Tử đang đợi giờ chiếu một vở kịch, đột nhiên nhìn thấy gương mặt vui vẻ cười híp con mắt của Tử Hữu xuất hiện, xung quanh đứng đầy mấy con mèo nhỏ khả ái.

Lam Sinh cùng Mễ Tử nhất thời hóa đá tại chỗ, Mộng vừa bước ra nhìn thấy được, con mắt liền sáng lóe nhào đến trước màn hình tivi, còn kém không có chảy nước miếng nữa thôi.

Những người khác đều chụm đầu vào xem, Tử Hữu bối rối dùng cơ thể ngăn lại màn hình tivi, không ngừng lắc đầu, “Đừng nhìn a! Mọi người đừng có nhìn a!”

Sau đó, liền nghe thanh âm vui vẻ của Tử Hữu từ trong tivi truyền tới, “Hãy để cho mèo của bạn yêu bạn hơn! Meo~”

Một tiếng meo kia có thể nói là trùng điệp du trường, vừa có chút ngưng ngừng, vừa có chút tinh nghịch, đến nỗi khiến cho mọi người cảm giác tim đập nhanh hơn mấy nhịp, ngay cả Mễ Tử cũng đỏ mặt nhìn Tử Hữu.

“Tử Hữu ca... anh kêu... thật là dễ nghe nha!”

“Phốc!” Lam Sinh nhin không nổi, vỗ chân ha ha cười lớn.

Mà bên kia, K sờ cằm suy nghĩ, như thế nào lại có chút cảm thấy không thoải mái, âm thanh mê người như vậy, sao có thể để cho mọi người cùng nghe a...

20. Chương 20

Mùa hạ đến.

Vừa đến giữa trưa đã bắt đầu vang tiếng ve kêu, dường như muốn nhét đầy lỗ tai người khác. Bên trong công ty điện ảnh Lương thị, nhân viên đều đang nghỉ ngơi, Tử Hữu cũng lười biếng nằm trên salon, gió từ máy điều hòa trên đầu đem mái tóc mềm mại của cậu thổi tung.

Phòng nghỉ của nhân viên rất lớn, bên trong còn đặt kệ sách, tivi, cùng một bàn bóng bàn.

Hai bên tường đối diện nhau đều đặt một bộ ghế salon lớn màu trắng, rèm cửa sổ màu xanh nhạt hạ xuống một nửa, ánh mặt trời nóng bỏng hắt vào cửa sổ, chiếu xuống sàn nhà một màu trắng lóa.

Tử Hữu hai mắt đờ đẫn nhìn trần nhà, hôm nay cậu mặc áo T shirt, trên ngực dính logo con cá sấu, bên dưới mặc một cái quần ngắn bảy phân màu xanh quân đội, lộ ra hai cẳng chân trắng nõn thon dài.

“Nè!” Bên tai Tử Hữu vang lên âm thanh trầm thấp, “Mặc như vậy sẽ cảm mạo mất.”

“...” Tử Hữu lơ lơ chuyển động con mắt, ngẩng ngốc nhìn sang bên cạnh mình, chỉ thấy K không biết từ lúc nào đã đứng trước salon, khuôn mặt anh tuần khí thể bức người, đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt còn chậm rãi quét trên cơ thể mình một vòng.

“A!” Tử Hữu ngồi phất dậy, hoàn hồn lại, “K tiên sinh? Sao anh lại ở đây?”

“Tôi tại sao không thể ở đây?” K nhú mày, ngồi xuống bên cạnh Tử Hữu, cánh tay dài duỗi thẳng ra, đặt trên thành ghế salon, lưng tựa vào, ở xa nhìn vào giống như đang đặt trên bả vai Tử Hữu.

“Không phải anh đã cùng Lương tiên sinh ra ngoài sao?” Tử Hữu khó hiểu, gần đây nhất cậu chỉ làm mấy việc đơn giản như quay quảng cáo hay làm mẫu ảnh cho mấy tạp chí thời trang, lượng công việc cũng không lớn, nhưng mà tiền lương ngược lại rất cao, khiến cho cậu vui đến quên trời quên đất. Chẳng qua công việc của K thì rất kỳ quái, mỗi ngày ở trong tòa nhà đi lớn đi lui, thời điểm cậu làm công tác, anh chỉ đứng một bên nhìn.

Cậu thật ra thắc mắc lâu rồi, chỉ là bây giờ mới nhớ ra, rốt cuộc thì anh ấy đến đây để làm gì a?

“Chẳng qua là cùng hần đi đến cái gì công ty Kim Phác dạo một vòng thôi.” K nhún nhún vai, đưa tay giải khai mấy cúc áo đầu tiên, lộ ra làn da mạch sắc.

Tử Hữu có chút không nhịn được quay đầu lại, người này luôn ở trong tình trạng vô ý tứ mà phơi bày dáng vẻ hấp dẫn của mình, khiến cho người bên cạnh xấu hổ đỏ mặt không thôi, thế nhưng bản thân ngược lại một chút phát giác cũng không có.

K nhận ra Tử Hữu không được tự nhiên, câu môi mỉm cười rồi sáp lại gần, thừa dịp đối phương không để ý đột nhiên hôn lên vành tai một cái.

“Chụt!”

“.....a...!”

Trầm mặc hồi lâu, Tử Hữu mới đưa tay che tai lại, mặt mũi đỏ bừng tránh về phía sau, “Anh làm gì!”

“Hôn cậu a.” K nói chuyện như lẽ đương nhiên, nhượng một bên chân mày, “Phản ứng này không tệ.”

“Anh!” Gần đây Tử Hữu phát hiện, K hết sức tích cực dán lấy mình, thỉnh thoảng lại ở chỗ này sờ một cái, nơi đó hôn một cái, còn mặt dày mày dạn trưng ra bộ dáng heo chết không sợ nước sôi, khiến cho người khác muốn tức giận cũng không làm gì được.

Mà đối phương tựa hồ muốn nhìn thấy cậu tức giận như thế, đùa dai hết lần này đến lần khác cũng không thấy chán.

Nhìn mặt mũi Tử Hữu càng lúc càng đỏ, K liếm liếm khóe miệng, điệu bộ như đang đói bụng, ánh mắt thâm ý vị trường nhìn về phía cái cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài của Tử Hữu, ra vẻ muốn cắn lên.

“Anh cái người này!” Tử Hữu còn chưa kịp trốn, đối phương đã áp tới đây, hai cánh tay ôm lấy hai đầu vai Tử Hữu, đem người vây trong lồng ngực. Tử Hữu một tay đẩy ngực, một tay đẩy đầu K, tạo thành bộ dáng hết sức tức cười.

“Sách!” K lé mắt nhìn Tử Hữu bên dưới, vẻ mặt bần mãn, “Hôn một cái cũng không mất miếng thịt nào!”

“Nơi này còn có người a!” Tử Hữu đỏ mặt kêu to, “Anh không thể để ý một chút sao?!”

“Nơi nào có người?” K bỏ qua cho Tử Hữu, ngồi thẳng dậy, nhìn quanh bốn phía, khuôn mặt đẹp trai liền trở nên không vui.

Phía trước tivi, hai đứa trẻ đáng thương – anh em Lâm Hiểu Lâm Soái đang ngồi dựa lưng về phía hai người, đồng loạt giơ tay lên, ý bảo sự tồn tại của mình.

“Kia mà là người sao?” K quay đầu lại nhìn gương mặt ngốc ngốc của Tử Hữu, “Rõ ràng chính là hai con chó ngốc a!”

“Cái gì là chó ngốc hả....” Lâm Soái bất mãn muốn quay đầu cãi lại, đã bị Lâm Hiểu nhanh tay đè đầu xuống.

“Lâm Hiểu!” Lâm Soái bất mãn gào lên, hướng Lâm Hiểu nhe răng, “Anh cái đồ vô dụng này! Cứ nhiên lại sợ một con mèo!”

Lâm Hiểu bất đắc dĩ liếc hẩn một cái, nhàn nhạt nói, “Không phải sợ, mà là không cần thiết!”

“Thiết!”

Lâm Soái hừ mũi, ôm cánh tay không thèm để ý đến Lâm Hiểu, “Đồ vô dụng, chỉ biết cụp đuôi theo sau lưng người...”

Chẳng qua hẩn còn chưa nói xong, Lâm Hiểu đột nhiên sáp lại gần, ánh mắt trông ôn nhuận thoáng qua một tia bất hảo, một bên chân mày hơi mào nhìn Lâm Soái, “Tiểu đẹp trai (soái là đẹp trai), nói xấu ca ca là không đúng!”

Vừa nói, Lâm Hiểu vừa nắm lấy eo Lâm Soái, một phát kéo vào trong ngực mình, một ngón tay nâng cằm Lâm Soái lên, hô hấp nóng rực kề sát khiến vành tai Lâm Soái ửng đỏ.

“Nói.... Nói.... Nói xấu có cái gì không đúng, anh rõ ràng...”

Lâm Soái cậy mạnh áp ứng đáp, gương mặt đã sạm đỏ như quả cà chua, ánh mắt nhìn sang chỗ khác,

không dám nhìn thẳng vào Lâm Hiểu, có chút không được tự nhiên căn môi.

Tử Hữu trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Hiểu ngày thường một bộ dáng ôn nhuận như ngọc đột nhiên “tập kích” em trai mình, bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên mờ ám, khiến cho người ta không biết nên nói cái gì mới phải.

Mà K ngồi bên cạnh thì lại nhú mày nhìn Tử Hữu, “Cậu nhìn người ta đi!”

“....” Tử Hữu sửng sốt, quay đầu lại, híp mắt, vồ móng mèo tới, “Tôi nhìn cái đầu lớn của anh á!”

K lách người tránh thoát, thấy Tử Hữu không làm gì nữa, bụng nghĩ, ừm, đáng vẻ như vậy nhìn sao cũng thấy thật đáng yêu.

Đầu bên kia, Thường Lập đẩy cửa phòng nghỉ trước đó một hồi lâu, cô độc đứng giữa bầu không khí tràn ngập hương phấn, nhìn hai cặp bên trong xem mình như không khí mà đập bốp bốp tim hồng vào mặt cũng không để lộ ra biểu tình gì.

.....

“Nóng quá...”

Từ trong phòng nghỉ đi ra, cả người Tử Hữu như suy kiệt, cơ hồ muốn dán dính vào vách tường, K ở đằng sau nhìn cậu, mỉa mai: “Nhìn bộ dáng bất nhã của cậu xem!”

“Nhả nhặn có thể ăn sao?” Tử Hữu lườm anh một cái. Hai người gần đây ở chung với nhau ngày càng nhiều, Tử Hữu dần dần cũng không mất tự nhiên trước mặt K nữa, này đối với K mà nói dĩ nhiên là chuyện hết sức đáng mừng.

Mặc dù nghĩ như vậy, bất quá thỉnh thoảng K cũng sẽ tự hỏi, tại sao hắn không thể bỏ mặc thái độ của cậu ấy với mình?

“Mùa hè năm nay thật sự rất nóng.” Lâm Soái đi tới gạt đầu. Trong tay y cầm một cái quạt nhỏ, là Lâm Hiểu đến cửa hàng trước cửa công ty mua cho, trên cây quạt còn in hình một con mèo lớn đáng yêu.

Tóc Lâm Soái hôm nay dùng kẹp kẹp đứng lên, để lộ ra vầng trán sáng bóng, lại mặc thêm cái áo sơ mi ngắn tay, đáng vẻ cực kì khả ái. Mà bên cạnh, Lâm Hiểu một mái tóc đen dài cột sau đầu, mặc cùng một kiểu áo sơ mi với Lâm Soái, nhìn như áo tình nhân, hai tay đút trong túi quần, trên cổ tay đeo một sợi dây chuyền đen tuyền, vẻ mặt ôn nhuận trông rất tương hòa, thoạt nhìn khiến cho người ta có cảm giác thân thiện.

Tử Hữu rất sợ nóng, cũng không thích mùa hè. Thời điểm làm mèo, cậu chỉ thích nằm dưới sàn nhà, toàn

bộ cái bụng dính sát rạt mặt đất, tứ chi đang rộng, còn bị chủ nhân cười trộm mấy lần.

Trên cái trán mịn hiện lên một tầng mồ hôi mỏng, Tử Hữu kéo kéo mấy sợi tóc trên trán, lại nhìn cái kẹp trên đầu Lâm Soái, suy nghĩ mình cũng dứt khoát tìm một cái để dùng đi, còn không thì đi cắt tóc ngắn lại!

Bất quá phỏng chừng Mộng sẽ ôm bắp đùi cậu gào khóc đến chết lên chết xuống mất thôi...

K đứng một bên, chỉ thấy Tử Hữu một hồi thì lộ ra nét mặt phiền não, một hồi lại buồn bực, một hồi nữa lại có vẻ giãy giụa, nghĩ thầm người này còn có thể biểu lộ nhiều biểu tình phong phú như vậy sao, cũng không biết lúc cậu làm mèo thì có làm ra mấy cái vẻ mặt này không nữa...

Vừa nghĩ xong, trong bụng K đã nảy sinh chủ ý xấu. Hai người lúc này đang đi phía sau mọi người, trên hành lang cũng không có người khác, K liền lặng lẽ tiến đến gần Tử Hữu, giơ tay đánh một cái “bốp” lên cái mông nộn thịt của cậu.

“Aaaaaa!” Tử Hữu sợ hết cả hồn, miệng há hình chữ o, không dám tin nhìn K, cái đuôi ở sau mông cũng lộ ra, bất quá rất nhanh cậu liền thu lại.

K nhin không được phụt cười một tiếng, Tử Hữu nhất thời đen mặt, đem móng vuốt mới nhô ra bắt đầu cào vách tường. Liền nghe “sàn sạt” một tiếng, thanh âm kích thích màng nhĩ mọi người vang lên. Lâm Soái nổi da gà đầy tay, K cũng che tai lại. Chỉ có Thường Lập tỉnh táo quay đầu lại nhìn mấy dấu cào trên vách tường, lại nhìn Tử Hữu, “Phí sữa chữa vật tư khẩu trừ vào lương của cậu!”

“....” Tử Hữu miệng méu xệch, móng vuốt yên lặng thu vào,

Mấy người cãi nhau âm ỉ đến trước cửa phòng làm việc của Lương Tiêu, chỉ thấy Lương Tiêu hôm nay mặc trang phục hết sức mát mẻ, phòng làm việc chỉnh nhiệt độ máy điều hòa xuống thấp như đang ở bắc cực, cửa vừa mở ra, cảm giác như cả người đều muốn đóng băng.

K khinh bỉ liếc nhìn Lương Tiêu đang ngồi trên ghế salon, nhếch mày, “Chưa tới mấy năm, tật xấu thay đổi không ít a...”

Bất quá lời còn chưa dứt, Tử Hữu đã nhanh chân chạy vào phòng làm việc, hạnh phúc ôm lấy quạt máy, hoàn toàn lơ đi những người còn lại. K không nói gì nữa, Lâm Soái cùng Lâm Hiểu đi theo Thường Lập lên lầu trên lấy xuống mấy cái áo khoác mùa đông.

Nửa giờ sau, nhiệt độ trong phòng làm việc là 16 độ. Tình huống như sau——

K cùng Tử Hữu nhét chung một chỗ, khoác chung một cái áo khoác, Tử Hữu hạnh phúc ôm một ly nước lạnh húp húp, đáng vẻ lưỡi biếng vô lực đều biến mất, thoát nhìn sung sướng không tả được. Lâm Hiểu cùng Lâm Soái cũng đắp chung một cái áo khoác, hai người ngồi trên ghế salon, đang thương lượng xem có nên đi tìm một cái lò sưởi cầm tay hay không.

Thường Lập mặc tây trang, bất động như núi đứng bên cạnh Lương Tiêu, Lương Tiêu mặc quần áo mùa hè ngắn tay, ngồi xử lý công chuyện.

“Thì ra Lương tiên sinh cũng sợ nóng a!” Tử Hữu hắc hắc cười.

“Cũng không phải. Chỉ là khi biến thành người có chút phô trương.” Lâm Soái bĩu môi, kéo cổ áo kín lại, chân của hắn đều muốn đóng băng rồi.

Lương Tiêu nghe hai người nhàn thoại, nâng mắt liếc nhìn Lâm Soái một cái, “Tôi không ngại để cho người ở bệnh viện thẩm mỹ thú cưng đến đây đem lông trên người cậu cạo sạch đâu.”

“....” Lâm Soái sửng sốt, cứng ngắc quay đầu nhìn Lương Tiêu, hai tay chấp lại, “Lương ca bớt giận...”

Lâm Hiểu bất đắc dĩ lắc đầu, K bất động thanh sắc, chỉ có mình Tử Hữu là che miệng cười hắc hắc hắc ba tiếng.

“Tôi tìm các cậu tới, là vì buổi chiều có lịch chụp hình cho một tạp chí.”

Lương Tiêu tiến vào chủ đề chính, lên tiếng.

“Buổi chiều là tạp chí địa phương, chủ yếu tìm tới công ty chúng ta làm một chuyên đề, cho nên cần các cậu tạo hình ư nhìn hơn một chút, để tiện tuyên truyền. Chiều nay mấy nghệ sĩ bên Kim Phác cũng đến, trong tạp chí sẽ có một mục phỏng vấn so sánh, cũng tương đương với một loại quảng cáo thổi phồng.”

Lâm Soái cùng Lâm Hiểu một dạng không có vấn đề gì gật đầu, chỉ có Tử Hữu là không hiểu, quay đầu hỏi K, “Quảng cáo thổi phồng là cái gì?”

“....” K suy nghĩ một chút, “Tương tự như Mộng thường làm hạt dẻ ngào đường đi.”

“Phụt”, Lâm Soái vừa uống một ngụm nước, không cẩn thận liền phun ra ngoài.

“Nga.!” Tử Hữu thấu hiểu gật đầu, “Là muốn đem hình ảnh trộn lại để dễ nhìn hơn sao?”

“Ừm” K bình tĩnh đáp lời.

.....

Mọi người trầm mặc.

Lương Tiêu xoa xoa chân mày, lười giải thích, quay đầu nhìn K, “Buổi chiều cậu chú ý hơn một chút!”

“Ừ!” K gật đầu, lại nhìn Tử Hữu, “Người lạ đưa đồ cậu không được ăn.”

“Ừm... biết rồi.” Tử Hữu gật đầu, “Nếu như có người nói tôi xinh đẹp, nữ bỏ qua, nam thì tát cho hắn một tát.”

Đây là mấy điều Naury thường hay dạy Mễ Tử, lúc trước K nói cho cậu biết giới giải trí có nhiều tên rất biến thái, cho nên cậu cũng phải nhớ kỹ mấy điều này.

“Rất ngoan.” K nghiêm túc gật đầu, xoa xoa đầu Tử Hữu một cái.

.....

Mọi người một lần nữa trầm mặc.

Lúc thời gian không sai biệt lắm, mọi người bèn rời khỏi phòng làm việc. Vừa mới bước ra khỏi cửa, Tử Hữu liền hối hận.

Ở trong phòng làm việc thoải mái đến mơ màng, bây giờ vừa ra khỏi, cảm thấy cả người như rơi vào trong lò nướng, so với lúc chưa vào còn khó chịu hơn.

Mồ hôi rất nhanh đã thấm ướt quần áo, Tử Hữu liên tục hắt hơi mấy cái, quay đầu nhìn Lương Tiêu, “Chênh lệch nhiệt độ lớn quá, rất dễ bị cảm mạo.”

Bất quá Lương Tiêu lại không có việc gì, trừ sắc mặt tựa hồ đen hơn bình thường, dọa người hơn một chút, ngược lại không có triệu chứng cảm mạo gì.

Lâm Soái cùng Lâm Hiểu cũng đều hắt hơi nhảy mũi, Lâm Hiểu lấy một hộp thuốc chống cảm mạo từ trong giỏ xách, nhét vào trong miệng Lâm Soái một viên, chính mình ăn một viên, rồi đưa cho mấy người còn lại.

Tử Hữu bị K cứng rắn nhét vào miệng một viên, những người khác không uống. Tử Hữu cảm thấy tâm tình Lương Tiêu tựa hồ trở nên rất cổ quái, bèn nhích đến gần K, thấp giọng hỏi, “Lương tiên sinh bị làm sao vậy?”

“Hừ... Hắn sợ nóng đến mức người thần cảm phần.” Vừa nói vừa hắt đầu, ý bảo Tử Hữu nhìn qua, chỉ thấy tốc độ đi bộ của Lương Tiêu so với bình thường tựa hồ chậm hơn rất nhiều, hơn nữa vẻ mặt rất chỉ là phiền não. Có nhân viên phụ trách đạo cụ đem đạo cụ đặt tạm trên hành lang, đổi lại là ngày thường, chỉ cần nhích chút là có thể đi qua, Lương Tiêu lại nhắc chân hắt văng đạo cụ, sau đó bước lớn bước nhỏ đi tới.

Tất cả mọi người trở nên ngây dại, Tử Hữu cũng ngây ngẩn người ra, kéo ống tay áo K, thấp giọng nói, “Tình huống này nếu như chọc hấn, có phải sẽ rất kinh khủng không?”

“Ừm...” K gật đầu một cái, cúi đầu nhìn Tử Hữu kéo ống tay áo mình, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khép mở, lông mi khẽ chớp, “Ừ... sẽ rất kinh khủng....”

Nói xong, đột nhiên giơ tay kéo Tử Hữu lại gần, cúi đầu nhanh chóng hôn lên.

“Ngô!” Tử Hữu bất ngờ bị hôn, đối phương còn ác ý cắn môi cậu một cái mới buông ra, trong lòng Tử Hữu cảm thấy rất bất đắc dĩ, người này bị làm sao vậy, thế nào gần đây tùy thời đều có thể giương nanh múa vuốt mà nhào tới mình.

Theo lý thuyết, thời kì phát tình đã qua rồi đi?

Bất quá Tử Hữu không biết, K luôn cảm thấy gần đây mình nhìn Tử Hữu liền cảm thấy đói, dĩ nhiên không phải là đói bụng, mà là “đói” loại khác. Hơn nữa trạng thái tinh thần còn hơn cả đói bụng, trong lòng giống như có móng mèo hung hăng cào lầy, vừa nhìn thấy Tử Hữu còn cảm thấy ngứa ngáy trên người...

Chuyện này dẫn đến hệ quả là gần đây, bất kỳ thời điểm nào đối phương không để ý, hấn liền ra tay đùa giỡn...

Mọi người một trước một sau đi đến phòng chụp ảnh ở lầu trên. Phòng chụp ảnh bởi vì mở đèn lớn xuyên suốt, nhiệt độ hơi nóng bức, cho nên máy điều hòa chỉnh nhiệt độ cao hơn những phòng khác.

Lúc mới bước vào cửa, Tử Hữu đã nhìn thấy Lương Tiêu giống như người chết sống lại, cả người cao ngất thẳng đứng lên, chân mày cũng giãn ra, nét mặt khôi phục dáng vẻ lấp lánh.

Âm thầm cảm thấy thú vị, lúc trước còn nghĩ Lương Tiêu là một người rất nghiêm túc, rất lạnh khốc, không ngờ được người này còn có lúc khiến người khác cảm thấy “ngoài ý muốn”.

Bất quá nhìn lại Thường Lập, vẫn là dáng vẻ nhàn nhạt, bất cầu ngôn tiểu, một chút cũng không thú vị.

(Bất cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh.)

Mấy người đi vào phòng chụp ảnh, người của tạp chí địa phương đã ở, bên cạnh còn đứng hai người, Tử Hữu cảm thấy hai mắt bỗng chốc biến thành lấp lánh.

Tử Hữu nghĩ bụng, thì ra đây chính là “minh tinh”, thật giống như ngôi sao, chớp tắt chớp tắt.

21. Chương 21

Tử Hữu kinh ngạc như vậy, không phải là không có đạo lý.

Đứng kế bên ký giả của tạp chí địa phương là một nam một nữ. Người nam cao gần 1m9, người nữ cũng khoảng 1m7 hơn. Hai người mặc một thân y phục cao cấp, vóc người khỏe khoắn thon dài, thoát nhìn giống như người mẫu hay thấy trên tivi.

Người nam mặc một bộ tây trang màu trắng, tây trang bó sát người, tôn lên vòng eo, thoát nhìn cả người lo lớn cao ngất, mặt mày cũng hết sức tuấn lãng, mày kiếm mắt sắc, ánh mắt bén nhọn, đuôi mắt hơi xếch, mang theo vài phần tà khí.

Mà người nữ kia thì mặc một bộ đầm ngắn màu trắng, thiết kế không tay, để lộ bờ vai thon gọn, xương cốt nhỏ nhắn tinh tế, bộ ngực đầy đặn theo mỗi lần hô hấp cứ như muốn chọc mù mắt người khác. Người nữ có đường nét của một mỹ nữ cổ điển, mặt trái xoan, mày liễu nhân nhạ, mắt hạnh, thoát nhìn thì khả ái, nhưng sắc mặt lộ vẻ lạnh lùng, tổng thể nhìn lại liền thấy có phần lãnh đạm cùng thanh lịch.

Hai người này đứng chung một chỗ, không cần nói có bao nhiêu xứng đôi. Trong tay người nữ còn cầm một bó hoa tươi, tóc đen búi gọn, trên đỉnh đầu cài một mảnh vải voan trắng thả dài chạm đất.

“Đây là chụp ảnh cưới?” Tử Hữu há miệng, ngạc nhiên mà quan sát hai người.

Lâm Soái nghiêng đầu nhìn Tử Hữu một cái, nhếch cười, “Tạp chí người mẫu cái gì cũng có thể chụp, đây chỉ là chụp ảnh quảng cáo cho trang phục cưới mà thôi!”

“À!” Tử Hữu gật gật đầu, cậu còn tưởng rằng hai người này muốn chụp ảnh cưới ở đây nữa chứ. Nếu thật như thế thì cũng có chút sáng tạo đó!

Lương Tiêu mang theo mấy người bạn họ đến trước mặt ký giả, vị ký giả kia mặc một chiếc áo khoác ngắn tay màu be, tóc vuốt nhọn, nhìn thấy bọn họ đến, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Lương tiên sinh!” Ký giả kia bắt tay với Lương Tiêu, sau đó quay quan sát bốn người trước mặt mình.

“Đây là....” Những vị mà ký giả nhìn hiển nhiên là người tuấn tú bất phàm, ánh mắt gã nhất nhất quét qua quét lại bốn người, trong lòng thầm than, không hổ là Lương Tiêu a, ký hợp đồng toàn người không thể chê được.

Đôi nam nữ bên cạnh hiển nhiên cũng nhìn thấy bốn người bọn họ. Ánh mắt nữ nhân đầu tiên rơi xuống trên gương mặt thoát nhìn hết sức lãnh khốc lạnh lùng của K, trong mắt lộ ra chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn là tư vị thưởng thức.

Mà ánh mắt người nam lại rơi trên người Tử Hữu đầu tiên, nhìn cái người thoát nhìn so với nữ nhân càng

hơn phần thanh tú dễ nhìn, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, cả người tỏa ra khí chất đặc biệt, đơn giản nhưng lại khiến người khác trầm trồ.

Mà tương tự, Tử Hữu cùng K cũng âm thầm đánh giá họ...

Tử Hữu nhìn ánh mắt người nữ rơi xuống K đầu tiên, hừ mũi, chớ bị lừa gạt a chớ bị lừa gạt, hẳn ta cũng chỉ có mỗi dáng người đẹp mắt mà thôi.

K lại nhìn người nam đang nhìn Tử Hữu chằm chằm, cả người tỏa ra lãnh ý, có thể so ngang với máy điều hòa.

Lâm Soái Lâm Hiểu đứng một bên lắc đầu, đột nhiên cảm thấy tiền đồ của mình thật lắm tai ương. Lương Tiêu cũng không bận tâm đang có chuyện gì xảy, trờ ra nụ cười quen thuộc, lễ phép nhìn về phía mọi người.

“Tôi giới thiệu trước.” Lương Tiêu đối bọn Tử Hữu nói, “Đây là ký giả tạp chí thời trang, Uông Sơn”

Nói xong, nhìn về phía người nam người nữ, “Đây là những nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty Kim Phác, người mẫu Đường Dịch cùng người mẫu An Thiển.”

Sau đó, Lương Tiêu hướng ba người kia giới thiệu, “Đây là bốn nghệ sĩ của tôi, từ trái sang phải theo thứ tự là K, Tử Hữu, Lâm Soái, Lâm Hiểu.”

“Lâm Soái cùng Lâm Hiểu là hai anh em, trước cũng là người mẫu. Tử Hữu cùng K hoàn toàn là lính mới, không có kinh nghiệm gì. Lần này hợp tác, hy vọng bọn họ có thể cùng hai vị học hỏi ít kinh nghiệm.”

Nói xong, Tử Hữu thấy Đường Dịch cùng An Thiển hướng bọn họ gật đầu một cái, bày tỏ lịch sự.

Ký giả lúc này đã muốn bận rộn, cảm máy ảnh bên phải vỗ vỗ, bên trái vỗ vỗ, động tác thành thực, giống như đang nói giờ phút này chủ nhân đang cực kì hưng phấn.

Tử Hữu có chút khản trương, dù sao mấy công tác trước đây đều là cùng người của công ty thực hiện, thường xuyên qua lại cũng quen thuộc. Nhưng bây giờ là hợp tác cùng một người hoàn toàn xa lạ, Tử Hữu cảm thấy con người cũng không động đậy được, cả người cứng ngắc.

K cách Tử Hữu rất gần, cảm giác được Tử Hữu khản trương liền đưa tay sang, lẳng lẽ nắm lấy cổ tay Tử Hữu. Tử Hữu ngạc nhiên, giật mình một cái, giương mắt, lại nhìn thấy K nhú mày nhìn mình, lộ ra vẻ mặt cuồng vọng quen thuộc cùng vui vẻ.

Tử Hữu nhất thời không nói nên lời, nhưng cũng vì vậy mà trong lòng thả lỏng được một chút.

Đường Dịch đứng đối diện bọn họ, đem động tác tưởng chừng rất nhỏ của K và Tử Hữ thu vào mắt, trên mặt liền lộ ra nụ cười bất minh. K quay đầu lại, chỉ thấy Đường Dịch đang nhìn mình, liền không thêm khách khí nhìn thẳng vào mắt y.

Tử Hữ thấy Đường Dịch tựa hồ có điều suy nghĩ, không biết có phải là mình làm điều gì không phải hay không. Mà ngay lúc này, bọn Lâm Soái bên kia đã xong phần chụp của mình, hai người mồ hôi chảy ướt lưng áo đi tới, nhận lấy nước nhân viên đưa tới, rót ừng ực ừng ực vào miệng hơn phân nửa.

“Tôi đi rửa tay.” Lâm Soái, vừa cầm khăn lau mặt. Trên cơ thể cân xứng, từng giọt từng giọt mồ hôi nhỏ xuống, khiến cho những người xung quanh nhìn không được hơi đỏ mặt.

Đường Dịch cũng nhìn Lâm Soái nhiều hơn mấy lần, ánh mắt càn rỡ ngừng trên ngực đối phương quét tới quét lui, còn đang say mê ngắm, một bóng người lóe ngang che lại tầm mắt y. Đường Dịch giương mắt, chỉ thấy Lâm Hiểu bất động thanh sách chặn trước mặt mình, ánh mắt có chút lười biếng nhàn nhạt quét qua người y một cái, giống như là lơ đãng, kì thực Đường Dịch hiểu, đối phương là đang cảnh cáo.

Đường Dịch nhẹ nhàng cười cười, làm bộ bản thân cũng lơ đãng, hơi nghiêng người một cái, ở góc độ không ai nhìn thấy âm thầm đụng vào lưng An Thiên đứng bên cạnh. Nữ nhân thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ li khai đi đuổi theo hướng Lâm Soái vừa rời đi.

Đám người Tử Hữ đều không chú ý đến An Thiên biến mất, lúc này nhân viên đã đổi phong cảnh sân bóng rổ đổi thành phong trắng đen giao nhau, bên cạnh còn dựng lên một cái quạt gió lớn, chuẩn bị sẵn sàng để tạo hiệu ứng.

Tử Hữ bị K kéo đến trước ống kính, nhiếp ảnh gia theo thói quen trước hết để cho Tử Hữ thả lỏng, để cho cậu đừng quá để ý vào mình. Tử Hữ còn chưa hiểu, giương mắt nhìn K.

“Tại sao lần này anh lại tham gia chụp ảnh?”

“Bởi vì tôi cũng là nhân viên công ty a!” K cười như không có chuyện gì xảy ra, đưa tay ôm lấy vòng eo thon mảnh của Tử Hữ.

Hai người trong tư thế mập mờ chạm vào nhau, căn bản không cần người gợi ý. Nhiếp ảnh gia vẫn còn đang kinh ngạc, lần này tiểu Hữ nhập vai rất nhanh, vừa hài lòng vừa không ngừng thay đổi các góc chụp.

Tử Hữ bị K kéo vào sát người, mặt có chút phỉe hồng, đối phương cũng không quan tâm lắm mà để trán khẽ蹭 trán cậu, Tử Hữ liền thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cũng không phải là chụp ảnh tình nhân, anh làm gì như thể tình nồng mật ý như vậy?”

“Tôi đóng vai một người yêu cậu yêu đến không cách nào tự kiềm chế được a.” K khẽ hôn một bên má Tử Hữ một cái, vui vẻ trong mắt ngày càng nồng đậm, “Bất quá cậu giống như đang xấu hổ hả?”

“Ách...”

Quả nhiên, K vừa dứt lời, nhiếp ảnh gia liền kêu dừng, chạy tới bảo Tử Hữu, “Tiểu Hữu! Thời điểm K bày tỏ là yêu cậu, cậu bày ra vẻ mặt mâu thuẫn đi, kiểu như cậu lợi dụng tình cảm của hắn, nhưng hắn lại đi yêu cậu, cho nên cậu rất mâu thuẫn không biết nên làm thế nào ấy!”

A..... Vừa làm xong lại phải làm lại lần nữa a.

Tử Hữu bắt đầu dĩ gật đầu, “Đã biết ạ!”

Sau đó, đèn bật quạt bật, Tử Hữu hít sâu một hơi, trong lòng không ngừng mặc niệm “mâu thuẫn mâu thuẫn mâu thuẫn mâu thuẫn mâu thuẫn...”

Chỉ là lần này chưa kịp suy nghĩ gì, gương mặt của Alice đột nhiên hiện ra.

Tử Hữu cơ hồ không có cách nào khống chế được chuyện trong não mình đột nhiên xuất hiện hình ảnh Alice cùng K ở cùng một chỗ, còn có thanh âm mập mờ bên trong góc phòng từng trộm nghe một lần. Alice hiển nhiên rất thích K, nhưng còn K thì sao? Tử Hữu đột nhiên trở nên mê man, gần đây thái độ của K đối với cậu là làm sao vậy? Mà bản thân cậu thì lại giống như một lần lại một lần dung túng hắn muốn làm gì thì làm, như vậy là sao?

Rõ ràng đã sớm nghĩ đến những chuyện này, nhưng chính bản thân lần nữa mà dời đi sự chú ý, rốt cuộc là lười nghĩ, hay là căn bản không dám nghĩ?

Trước ống kính, K cùng Tử Hữu hai người không ngừng dựa theo hướng dẫn của nhiếp ảnh gia mà tạo dáng, lúc thì ngồi, lúc thì tựa vào, lúc thì đứng cách xa mà nhìn nhau. Trong đầu Tử Hữu lúc này lại chỉ là một mảnh hỗn loạn, theo bản năng mà làm theo lời của nhiếp ảnh gia.

Thế mà nhiếp ảnh gia ngoài ý muốn tựa hồ rất hài lòng. Lương Tiêu sải bước đến bên cạnh gã, nhìn hai người trong khung hình. Bức ảnh chụp ngay khoảnh khắc Tử Hữu nhắm mắt, trong cái nhắm mắt đó, khắc sâu mê man, khắc sâu mâu thuẫn, khắc sâu khó hiểu, thế nhưng trên mặt như cũ vẫn là một vẻ nhàn nhạt để cho ai nhìn.

Cùng với dáng vẻ như ánh dương rực rỡ mọi hôm hoàn toàn bất đồng, cậu bây giờ thật giống như đang lao đầu vào vòng xoáy của yêu và hận đến quay cuồng.

Nhiếp ảnh gia không ngừng tấm tắc, mà Lương Tiêu thì sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Không đề cập đến mấy người đang kinh ngạc đằng kia, trong lòng K lúc này cũng là tràn đầy mâu thuẫn. Một phút trước vẫn còn ngu ngơ không hiểu nội dung chụp ảnh, lúc này có thể là trót lọt thực hiện, lại còn thực hiện tốt đến dị thường hoàn mỹ, nhưng K cũng nhìn ra Tử Hữu không phải thật sự hiểu được nội dung, mà là hoàn toàn nhờ... ăn may!

Cậu kì thực là đang nghĩ sang chuyện khác.

Hiểu được điều này, K nhin không được cẩn thận quan sát Tử Hữu hồi lâu, không biết được cậu rốt cuộc đang nghĩ tới chuyện gì, tại sao lại lộ ra vẻ mặt như thế, hoặc là nói.... Tử Hữu có biết lúc này cậu ấy đang lộ ra biểu tình gì không mới được.

“K...!” nhiếp ảnh gia để máy ảnh xuống, nhắc nhở, “Biểu cảm của cậu không đúng nga.”

K sửng sốt, Tử Hữu cũng kịp hồi thần, ban nãy còn đang nói diễn cảnh phiền não vì tình, thế nào lại tâm hơ tâm hắt quên đi mất. Cậu nhin không được câu lên khóe miệng, ánh mắt như trêu chọc – lêu lêu có người cũng làm không tốt!

Sắc mặt K xụ xuống một đồng – nhìn xem một lát tôi thu thập cậu như thế nào!

Chẳng qua chưa kịp đợi nhiếp ảnh gia mở miệng, từ nhà vệ sinh ở cuối hành lang đột nhiên truyền đến một giọng nữ thét chói tai.

Đường Dịch là người phòng ra đầu tiên, bởi vì tiếng thét kia không ai khác ngoài An Thiển. Mà theo sát Đường Dịch, là một người có lỗ tai cùng giác quan thứ sáu nhạy bén như sóng vệ tinh – ký giả Ôn Sơn.

Hai người đá văng cửa nhà vệ sinh, nhưng lại không đi vào, chỉ là há hốc mồm đứng ngây ra đó. Tử Hữu cùng những người khác khó hiểu chen đến nhìn, liền ngay người theo.

Chỉ thấy trên sàn nhà lát gạch men sạch sẽ, An Thiển bị đè trên mặt đất, gấu váy vén qua khỏi đùi, y phục xộc xệch, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệnh, mà đè trên người cô lại là Lâm Soái.

“Tiểu Soái?!”

Lâm Hiểu không dám tin la lên.

Nghe được thanh âm của mọi người xung quanh, Lâm Soái chậm nửa nhịp mới ngẩng đầu lên, một cái tay của hắn còn đặt trên người An Thiển, trên mặt tràn đầy mờ mịt.

Ngay lúc mọi người còn chưa kịp nói gì, lại nghe tách một tiếng. Lương Tiêu cau mày nhìn, chỉ thấy Ôn Sơn đang hăng hái nhấn vào một cái nút gài của mình.

Loang loáng dưới đèn flash, là gương mặt nháy mắt trắng bệch của Lâm Soái.

K muốn biết vật kia là vật gì, bởi vì nhà bọn họ có một cô gái từng từng, mỗi ngày đều dùng vật kia đi vòng quanh chụp trộm.

Lương Tiêu thấy K im lặng, liền giải thích, “Vật kia có thể giấu ở bất kì chỗ nào trên người. Tôi không thể hoàn toàn tin tưởng người này. Chuyện lần này phát sinh, chắc chắn là Kim Phác cố ý, tôi không ngờ tới việc đầu tiên gã làm lại là chuyện này. Xem ra tôi không thể mềm lòng với gã được nữa!”

“Thường Lập...”

“Tôi bảo Thường Lập gọi một đám chó hoang ở phụ cận đến, một hồi chờ Uông Sơn ra khỏi đây, xử lý êm đẹp.” Lương Tiêu nhún vai.

K cười thầm một tiếng, ánh mắt có chút đồng tình nhìn Uông Sơn một cái, đối phương hiển nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra, đang nhếch mép cười khoái trá, sau đó nhanh nhẹn chạy đi lấy máy tính xách tay.

Chụp ảnh thuận lợi, phỏng vấn cũng rất thuận lợi. Bất quá sắc mặt Lâm Soái thủy chung không tốt lắm. Biểu tình của Lâm Hiểu cũng trở nên âm lãnh. Đường Dịch cùng An Thiển thì không nói gì hơn, làm xong việc liền cùng nhau rời đi.

“Xem ra đây chỉ mới là chiêu thị uy của Kim Phác.”

Trên đường trở về phòng làm việc của Lương Tiêu, K nói. Lương Tiêu cũng gật đầu, mấy người vào phòng làm việc, cửa vừa mới đóng lại, Thường Lập liền gõ cửa.

“Vào đi.” Lương Tiêu tháo cà vạt, cởi hai nút áo, bật máy điều hòa đến mức thấp nhất, chỉnh quạt gió hướng về phía salon.

Thường Lập vào cửa, cầm trong tay một cái nút cài. Mọi người vừa nhìn liền hiểu.

“Uông Sơn thế nào?”

“Bị chó hoang đuổi cắn, thương tích đầy người.” Thường Lập không nóng không lạnh trả lời, đem nút cài thả vào trên bàn làm việc. Tử Hữu chạy tới nhìn, chỉ thấy bề ngoài đúng là cái nút, nhưng bên trong có gắn một ống kính nhỏ,

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tử Hữu khó hiểu hỏi.

“Nói một cách đơn giản là chúng ta bị gài bẫy.” Lâm Soái giải thích, “Tôi mới vừa bước chân vào phòng vệ sinh, người phụ nữ kia cũng tiến vào. Mới đầu tôi giật cả mình, tưởng rằng cô ta đi nhầm, sau đó cô ta bảo, có việc muốn thương lượng với tôi.”

Nói đến đây, Lâm Soái tựa hồ rất không cam lòng, vỗ bàn một cái, “Đều là do tôi sơ suất.”

Lâm Hiểu xoa xoa đầu Lâm Soái, bày tỏ an ủi. Lâm Soái hít sâu một cái, mới nói tiếp: “Tôi hỏi cô ta có chuyện gì cũng không nên đến phòng vệ sinh nam mà nói, cô ta liền hạ thấp giọng, nói là có chuyện rất quan trọng, hơn nữa rất phiền toái. Bởi vì cô ta tỏ ra rất nghiêm trọng, tôi không tự chủ được tới gần một tí, muốn nghe xem cô ta nói cái gì. Thế nhưng tôi vừa bước tới hai bước, cô ta liền lật trang sức trên đầu xuống, kéo cho quần áo xộc xệch. Tôi còn đang giật mình, cô ta đã nhanh tay bắt lấy cổ tay tôi kéo tới.”

Lâm Soái nhăn mặt, “Tôi căn bản không ngờ được cô ta sẽ làm như vậy, cộng thêm sàn nhà trơn trượt, tôi mất trọng tâm thuận đà theo cô ta ngã xuống. Cô ta lưng vừa chạm đất đã mở miệng la làng lên.”

“Đường Dịch là người đầu tiên xông tới phòng vệ sinh.” Lâm Hiểu cũng mở miệng, “Rõ ràng là hai người này đã tính tốt thời gian, phối hợp vô cùng ăn ý.”

“Tại... tại sao...?” Tử Hữu giật mình, “Một cô gái mà làm như vậy...”

“Trong giới giải trí, không phân biệt nam nữ.” K hừ lạnh, “Nam nữ đều giống nhau, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì cái gì cũng làm được.”

“Mục đích của bọn họ chính là để cho Uông Sơn chứng kiến một màn này, bọn ký giả chỉ cần thêm dầu thêm mỡ, sẽ biến thành nghệ sĩ mới kí hợp đồng của tôi sầm sỡ An Thiển không thành, có rất nhiều người biến đến nghệ sĩ của Kim Phác, một khi bị Uông Sơn truyền tin ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Lâm Soái, hơn nữa công ty của tôi cũng sẽ bị nghi ngờ là dùng người không đúng đắn.”

“Cho dù không bị nghi ngờ là dùng người không đúng đắn, cũng sẽ bị coi là cố ý tạo scandal, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng chính trực của ông chủ.”

“Người ngoài mà cũng bị ảnh hưởng sao?” Tử Hữu tròn to hai mắt.

“Giới giải trí vốn là một vòng tranh đoạt không phân biệt đúng sai.” Lương Tiêu lắc đầu, “Bất kể cậu nói cái gì, cũng sẽ biến thành có.”

Tử Hữu một bên gật đầu, một bên cảm thấy thật đáng sợ, nếu như đổi lại thành cậu, rõ ràng cái gì cũng không làm, lại bị nghi ngờ thành người xấu, giải thích sẽ bị coi là hư tình giả ý, không có ai tin tưởng, vậy thì cậu nhất định sẽ rất khó khăn.

K nhìn gương mặt trắng bệch của Tử Hữu, không khỏi đau lòng. Hắn biết Tử Hữu không thích hợp với giới giải trí, Lương Tiêu tìm Tử Hữu hạ thủ cũng vì muốn đem hắn kéo vào, lại thêm vẻ ngoài của Tử Hữu xuất sắc, Lương Tiêu có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim. Bất quá Lương Tiêu cũng đã đáp ứng với hắn, chỉ cần đi qua lễ trao giải nghệ sĩ mới, công ty của bọn họ có chỗ đứng vững vàng, y sẽ để Tử Hữu rời đi, không ép buộc ở lại.

Rời khỏi công ty của Lương Tiêu đã là chạng vạng tối, ban đêm mùa hè đến rất chậm, lúc này trời vẫn còn sáng choang, nóng bức giống như có hàng trăm con nhện bò trên người, khiến cho người ta cảm thấy phiền não bất an.

Lâm Soái Lâm Hiểu chào tạm biệt Tử Hữu, Lương Tiêu cũng nhắc nhở bọn họ một lượt, sau này sẽ còn chạm mặt với nghệ sĩ của Kim Phác nhiều lần, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, mỗi người cần phải đề cao cảnh giác.

Tử Hữu đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, trước đây ở trong phòng chụp ảnh cả ngày đi tới đi lui, cũng không cảm thấy mệt như hôm nay.

Hai người tản bộ về nhà, cố ý đi vòng sang con đường nhỏ trên đê sông, một mảng xanh biếc sát bên sông khiến Tử Hữu bất chợt nhớ đến lúc còn ngồi đằng sau mô tô của Nauy, nhìn thấy một cảnh kia rực rỡ đẹp mắt.

Lúc này trời còn sáng choang, nước sông chậm chậm trôi, gió sông thổi tới mát mẻ, bên triền sông không có trẻ con thả diều, đổi lại thành một đám con nít đứng nghịch nước, nước hắt lên bờ từng mảng từng mảng lớn.

Tử Hữu nhìn một chút, không khỏi cười rộ lên, nhất thời cao hứng liền kéo ống tay áo K.

“Chúng ta cũng xuống dưới chơi thử đi!”

“Gi?” K hạ đường nhìn xuống bên dưới, cau mày, “Tôi không phải rất thích nước....”

Lời còn chưa dứt, đã bị Tử Hữu lôi kéo một đường lao xuống bờ sông.

Rẽ qua một đám cỏ xanh cao đến mắt cá chân, nhìn ra dấu bước chân người đạp qua, cỏ nhón cửa qua da, có chút nhột.

Tử Hữu cổ vó, bởi vì mặc quần cụt, ngược lại rất tiện. Cậu một bước đạp vào nước sông lạnh như băng, bên dưới trơn trượt, thiếu chút nữa ngã nhào, lại được người bên cạnh đỡ lấy vai.

Đảo mắt nhìn, K cũng đã xuống cùng, quần dài xắn lên đến đầu gối, một cánh tay đang đỡ vai trượt xuống đỡ lấy thắt lưng Tử Hữu, cúi đầu nhìn cậu cười giảo hoạt.

“Nè, không phải là cậu cố ý đi?”

“Cố ý cái gì?” Tử Hữu đứng ngay ngắn, hỏi.

“Cố ý trượt chân để cho tôi tới đỡ.” K khom lưng vốc một vốc nước mát lại, vỗ vỗ vào cánh tay.

Tử Hữu hừ một tiếng, cũng đưa tay vói vào nước, cảm thụ một chút mát mẻ của nước sông, nói, “Tôi mới không có nhảm chán như vậy.”

Không có tiếng đáp lại, đột nhiên một đồng nước tạt vào mặt, tạt cả vào mắt, Tử Hữu nhắm mắt lại, theo bản năng giơ tay lên ngăn cản, liền nghe bên tai vang lên tiếng K haha cười lớn, vừa cười vừa không ngừng tạt nước vào mình.

“Anh gan lắm!” Tử Hữu vội vàng lui về sau, xoay người đưa lưng về phía K, sau lưng rất nhanh liền bị ướt một mảnh lớn. Tử Hữu không phục, vừa nhắm mắt dùng hai tay điên cuồng tạt nước ra đằng sau.

Mấy phút sau, đầu tóc hai người đều ướt sũng, quần áo trên người Tử Hữu cũng ướt đẫm, dán sát vào người, lộ ra những đường nét mảnh mai gầy gò, ngực bởi vì nhiễm hơi lạnh của nước mà hơi đứng lên.

K đưa tay vuốt mặt một cái, giương mắt nhìn. Chỉ thấy dưới ánh tà dương từ từ chìm xuống, Tử Hữu đứng trong nước, mái tóc màu trà nhuộm ướt, bọt nước trượt theo viền cổ xinh đẹp, trên hàng mi còn vương mấy giọt nước tích lại.

Bì bôm——

K nghe nhịp tim mình đột nhiên kịch liệt nảy lên một cái, không tự chủ được tiến về trước một bước.

“Ướt hết rồi!” Tử Hữu vẫy vẫy vạt áo, mơ hồ lộ ra cái bụng trắng nõn, “Một hồi về nhà giải thích sao đây! Hai đại nam nhân ở bờ sông nghịch nước?”

Trong đầu Tử Hữu liền hiện lên hình ảnh Lam Sinh ôm bụng cười haha, đột nhiên cảm thấy đầu hơi ần ần đau.

Còn đang tưởng tượng, lại không nghe được người bên cạnh trả lời, Tử Hữu nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy K đã tiến lại gần, cơ thể to lớn tạo ra cảm giác áp bách mãnh liệt. Tử Hữu gần đây được K luyện cho thần kinh nhạy cảm, trực giác đánh hơi được hấn sắp làm cái gì, vội vàng lùi về phía sau muốn kéo giãn khoảng cách, thế nhưng cánh tay đã bị kéo lại.

K chỉ hơi dùng sức, Tử Hữu liền không cách nào kháng cự được mà rơi vào trong lồng ngực K, sau đó không bắt ngờ lắm là một cái hôn rơi xuống.

“Oa!”

Một đám con nít mông trần chơi gần đó rồi rút tay lên che mắt, có mấy đứa tinh nghịch len lén hé tay nhìn.

Kia hai vị ca ca thật đẹp, giống như từ trong truyện tranh đi ra a...Di? Ca ca?

Một đứa trong đám con nít đung đưa tay đứng cạnh mình, “Không phải chỉ có tỷ tỷ với ca ca mới hôn hôn sao?”

“Ách...” Một đứa khác ngoe đầu suy tư một chút, “Không biết nữa...”

“Ai nha, cái này kêu là manh a!” Một đứa khác thoát nhìn hết sức đáng yêu đặc ý nói, “Tỷ tỷ tao nói, ca ca cùng ca ca ở chung một chỗ, chính là manh!”

“Nga!” Mấy đứa con nít như bưng bình, ra sức gật đầu, mặc dù vẫn không hiểu nó có nghĩa là gì, nhưng mà nghe có vẻ rất lợi hại nga.

Nhĩ lực của K tốt, đã sớm nghe được lời mấy đứa con nít xì xào bàn tán, khóe miệng không nhịn được nâng lên. Tử Hữu bị hôn đến choáng váng, sau được buông ra thì trên mặt đã ửng đỏ, có thể cùng với ráng chiều so cao thấp.

Tay của K vẫn còn nắm lấy cánh tay Tử Hữu, Tử Hữu có chút lúng túng, lại có chút quẫn bách, mím môi muốn lui ra, đột nhiên nghe được trên triền đê một giọng nữ hưng phấn truyền tới.

“Đừng có ngừng a! Đừng có ngừng!”

Tử Hữu sửng sốt quay đầu, chỉ thấy Mộng đang đứng ở triền đê, gương mặt chụp hình lên, dùng sức phát phát tay.

“...”

K cùng Tử Hữu liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ cười trừ.

“A! Cười nè.” K đưa một ngón tay đâm đâm quai hàm Tử Hữu, “Bình thường nhìn tôi đều nhăn mày trợn mắt, nhìn người khác lại cười nói vui vẻ. Hôm nay rốt cuộc có thể nhìn tôi mà cười a!”

“Ách...” Tử Hữu cứng đờ, vội vàng đẩy tay K ra, “Đi về!”

K ở phía sau lắc đầu, Tử Hữu để chân trần, xách giày đi về phía triền đê. Chẳng qua vừa mới bước lên sườn đê, cả người đều sưng lại.

Thì ra ở sau lưng Mộng còn có một người đứng đó, mới vừa rồi ở dưới nhìn không thấy, qua đây mới thấy được.

Tử Hữu nhìn Alice lạnh lùng đứng sau lưng Mộng, mà cô nàng tựa hồ lúc này mới nhận ra mình có phần hưng phấn quá độ, vội vàng để máy chụp hình xuống, lè lưỡi một cái. Tử Hữu đột nhiên cảm thấy mình giống như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, nhịp tim cũng gấp gáp. Bất quá Alice cái gì cũng không nói, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn cậu một cái, đường nhìn thẳng tắp rơi vào K đi phía sau, “Mau về thay quần áo đi, nếu không sẽ cảm mạo.”

“...” K hiển nhiên cũng không ngờ Alice sẽ xuất hiện ở đây, bất quá hẳn không để lộ ra biểu tình gì, chỉ nhìn Alice một cái, liền quay sang tóm lấy giày trong tay Tử Hữu.

“Tôi xách giúp cậu.”

“Không cần!” Tử Hữu giật mình, vội vàng tránh ra, lại nhìn thấy K thần sắc kinh ngạc, mới phản ứng kịp mình tựa hồ phản ứng hơi quá, nhất thời không biết làm sao cho được.

Cũng may lúc này có Mộng kéo tay cậu: “Tử Hữu, tôi có mua cá trứng muối cậu thích ăn đó nha, trở về phết lên bánh mì, có thích không?”

“A... thích!” Tử Hữu vội vàng gật đầu, để Mộng lôi đi.

22. Chương 22

Trên đường về nhà.

K nhìn bóng lưng Tử Hữu có chút bất mãn, Alice trầm mặc hồi lâu, đột nhiên thở dài.

“Anh thích nó?”

“Sao?” K nhìn Alice, “Người nào?”

“Anh!”, Alice vừa nói vừa chỉ bóng lưng Tử Hữu, “Anh thích nó.”

“...” K há miệng, nhưng vẫn là do dự, nghi hoặc nhú mào, “Phải không?”

“A!” Alice cười khở một tiếng, “Lần này ngay cả dứt khoát phủ nhận anh cũng không có, không phải sao?”

K cau mày nhìn Alice, “Alice, cậu đừng làm khó cậu ấy nữa...”

“Đó là chuyện của em!”, Alice lạnh lùng cắt đứt lời K nói, dừng một chút lại mở miệng, “Về nhà thôi.”

...

Mẽ Tử cùng Nauy gần đây không được tự nhiên. Dùng lời Lam Sinh mà nói, “Tiểu hài tử rất cuộc trường

thành rồi!”

Tử Hữu ngồi trên ghế salon gặm pizza, vừa nhìn Naury đuối theo cái mông Mễ Tử, bất kể Naury nói gì, Mễ Tử cũng đều là một dạng “Tôi không nhìn thấy anh, tôi không nghe thấy anh”. Tử Hữu cảm thấy buồn cười, quay đầu hỏi Lam Sinh đang cầm đầu gõ gõ.

“Bọn họ rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Hả... nói ra rất dài dòng.” Lam Sinh nghiêng đầu nói. Tử Hữu liếc mắt nhìn y, “Vậy thì chọn trọng điểm.”

“Nói một cách đơn giản, thì là Naury làm chuyện quá đáng, Mễ Tử tức giận. Kết quả ngày hôm sau Naury còn ăn dấm chua với bạn học Mễ Tử, tưới thêm dầu vào lửa.” Lam Sinh nhanh chóng tổng kết, ánh mắt dời từ màn hình laptop nâng lên, nhìn Tử Hữu, “Muốn tôi nói? Chính là đáng đời Naury, haha!”

Tử Hữu thở dài, liền nghe Naury không nhịn được nữa kêu lên, “Em cái đứa nhóc này! Em rất cực muốn làm sao?”

Mễ Tử mím môi, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên. Tử Hữu đau lòng đứng dậy, lật đật chạy tới, vỗ vai Naury, bảo “Để tôi tới!”, cũng là thuận tay trét vụn bánh pizza lên người Naury.

Naury phiền não bứt tóc, Tử Hữu vòng qua người hắn đến bên cạnh Mễ Tử, nắm lấy cánh tay bé bé, “Mễ Tử sang phòng anh chơi đi?”

“....Dạ!”

Mễ Tử gật đầu, cũng không thềm nhìn Naury, cúi đầu theo Tử Hữu lên lầu.

Cửa phòng vừa đóng, Mễ Tử liền bịch một tiếng biến về hình mèo, một đoàn nho nhỏ mềm mềm chui ra từ trong đồng quần áo, nhảy lên giường Tử Hữu, chui đầu vào chăn.

Tử Hữu thấy mới mẻ, đi tới ngồi ở mép giường, đưa ngón tay đâm đâm cái mông nhỏ. Mễ Tử cụp xuống hai tay cùng cái đuôi ngắn, thoạt nhìn đáng thương cực kì.

“Mễ Tử, giận Naury sao?” Tử Hữu hì hì cười hỏi, đem Mễ Tử từ trong mền đào ra, ôm vào trong ngực.

Con người đen nhánh của Mễ Tử ngập nước, tiu nghỉu kêu meo meo mấy tiếng.

“A? Không muốn chơi với Naury nữa?” Tử Hữu nháy mắt, “Tại sao a, không phải em cùng anh ấy thân nhất sao?”

“Meo~” Mễ Tử hít hít mũi.

“Ừ!”, Tử Hữu bật cười, “Mễ Tử mới không có cùng anh ta thân nhất, ừ ừ, anh biết!”

Mễ Tử động động cái tai, Tử Hữu sờ sờ lông mao trên lưng Mễ Tử, thân nhiệt ấm áp của đối phương truyền đến lòng bàn tay. Tử Hữu còn đang nghĩ, không biết nên khuyên Mễ Tử thế nào mới được đây? Dù sao tên nhóc này được Naury bảo bọc rất tốt, nếu như hai người nháo thật, mọi người cũng đau lòng.

Hơn nữa... Tử Hữu thấy buồn cười trong lòng, cái này còn không phải là con nít giận dỗi nhau sao!

Cạch...

Đằng sau cánh cửa đóng kín truyền tới âm thanh, Tử Hữu sững sốt, gương mặt nhìn hướng cửa, nhưng mà đợi hồi lâu cũng không nghe có âm thanh nào truyền tới nữa. Tử Hữu đột nhiên ý thức được, không chừng là Naury đang đứng bên ngoài nghe lén đi? Nhìn lại đứa nhóc trong ngực, trên mặt nhìn ra dáng vẻ tâm sự nặng nề, căn bản không chú ý tới động tĩnh nơi cửa.

Con người Tử Hữu đảo một vòng, đột nhiên sáng suốt ra.

“Uy! Mễ Tử a, nói cho anh biết một chút, tại sao không làm lành với Naury a!”

Lời vừa dứt, Tử Hữu liền nghe cửa phát ra tiếng động, dùng đầu ngón chân cũng đoán được biểu tình trên mặt Naury lúc này.

“...meo..meo...”. Do dự một chút, Mễ Tử mới dùng thanh âm nho nhỏ kêu lên mấy tiếng.

“Ừm...” Tử Hữu gật đầu, “Như vậy a, Naury hôn hôn lại sờ sờ a.”

Nhìn thấy được mặt Mễ Tử như đỏ ửng lên, mắt nhìn sang nơi khác, “Meo...”

“A! Không ghét nha?”, Tử Hữu cười, “Thế sao còn tức giận? ha? Ngượng ngừng hả?”

Tử Hữu chỉ cảm thấy Mễ Tử khá ái đến muốn bay lên, liền đem Mễ Tử ôm đến trước mặt hôn a hôn, móng vuốt đệm thịt của Mễ Tử “ba” một cái đè trên mặt Tử Hữu, lại meo meo kêu mấy tiếng.

“Hử? Em nói Naury khi dễ bạn học của em?” Tử Hữu gật đầu, “Anh biết, anh bữa đó cũng có thấy, nhưng mà... như vậy cũng đâu tới mức khi dễ đâu?”

Tử Hữu ngoe đầu nhớ lại, cậu nhớ là Naury chỉ lái xe đuổi theo đám con trai kia chạy vòng vòng một trận

mà thôi.

Bất quá... Tử Hữu bắt đắc dĩ nhìn Mễ Tử, tên nhóc này cũng quá đơn thuần rồi, cậu nhìn ánh mắt của những bạn học kia cũng thấy là rất thích Mễ Tử, Naury chỉ là trối dậy ý thức muốn bảo vệ lãnh thổ một chút. Suy nghĩ xong, Tử Hữu liền muốn bật cười.

Mễ Tử không biết Tử Hữu đang nghĩ cái gì, cái mũi nhú nhú, non nớt ngọt liếm kêu meo meo bằng giọng mũi, nghe vào muốn nhũn cả xương cốt.

Tử Hữu gật đầu a gật đầu, “ừm ừm ừm, khi dễ bạn học là không đúng, đúng đúng đúng, Naury thật bá đạo, em nói đúng nói đúng.”

Tử Hữu vừa gật đầu đồng tình, liền nghe ngoài cửa truyền tới thanh âm mài cửa nho nhỏ. Tử Hữu háng giọng, chuẩn bị nói sang chuyện khác, tránh cho một hồi ra ngoài bị Naury xé xác...

“Nhưng mà Mễ Tử nè...”, Tử Hữu uyển chuyển nói, “Naury là đang bảo vệ em nga...”

“...meo?” Mễ Tử dừng lại một chút, giương mắt nhìn Tử Hữu.

“Naury vẫn luôn bảo vệ em nhất có đúng không? Anh ấy là sợ em bị người xấu lừa gạt.” Tử Hữu ôn nhu xoa xoa đầu Mễ Tử, “Nhưng mà anh vẫn cảm thấy Mễ Tử còn giấu anh một ít chuyện nha, nếu chỉ có hai chuyện này, em sẽ không giận lâu như vậy đi?”

Tính toán thời gian một chút, quả thật đã mấy ngày rồi.

Nghe vậy, Mễ Tử trầm mặc hẳn, lỗ tai thỉnh thoảng động một cái, đuôi sau mông có tiết tấu vung vung. Tử Hữu cũng không thúc giục, chỉ kiên nhẫn chờ. Một lúc sau, Mễ Tử rót cuộc mới thấp giọng meo ô mấy tiếng.

“...”

Tử Hữu sửng sốt, sắp lại gần một chút, “Mễ Tử, em nói sao a?”

“...” Mễ Tử trầm mặc thêm một chút nữa, đột nhiên “bịch” một cái biến trở về hình người. Trong tay đột nhiên nặng thêm, Tử Hữu theo bản năng buông lỏng tay, Mễ Tử rơi xuống trên mặt đất, ngã lên trên giường Tử Hữu dùng chân bọc người lại, trên mặt có chút không được tự nhiên.

“Naury anh ấy... không phải tham gia ban nhạc sao...”, Mễ Tử chậm rì rì nói, “Hát chính của ban nhạc bọn họ, là một nữ sinh rất là khả ái.”

Tử Hữu thiêu mi, bắt được trọng điểm, theo bản năng nhìn về phía cửa.

“Lúc em không lên lớp, có đi nghe anh ấy biểu diễn mấy lần.” Mễ Tử đậm đậm ngón tay, “Em phát hiện ra, nữ sinh kia cùng anh ấy hảo thân mật nga, ánh mắt nàng nhìn Naury rất là kì cục, không có giống như nhìn người khác.”

Mễ Tử cắn cắn cánh môi beo béo, ửng đỏ mặt, “Em... em không thích nữ sinh kia...”

“Nga...”, Tử Hữu chợt hiểu ra, gật đầu một cái, sáp lại gần, “Mễ Tử... này là em đang ghen sao?”

“Ể?” Mễ Tử trợn to hai mắt, đôi mắt tròn xoe càng thêm tròn, hai lỗ tai không chỉ xông ra trên đỉnh đầu, còn là thẳng tắp đứng lên, “Cái gì cái gì... Ghen á? Mới... mới không có!”

“Nhưng đây chính là ghen a!” Tử Hữu cười cười, “Em không thích Naury cùng nữ sinh kia thân nhau sao?”

Mễ Tử sững sốt, cắn môi, “Cái đó... bọn họ là một ban nhạc... quan hệ tốt... cũng là tự nhiên thôi...”

“Đạo lý em biết, nhưng mà em không thích, không phải sao?” Tử Hữu xoa xoa đầu Mễ Tử, “Nếu như em lo lắng, không bằng em trực tiếp hỏi chính chủ đi?”

“Hỏi ai a?” lúc Mễ Tử vẫn còn mờ mịt, cửa đã bị người mở ra. Mễ Tử giương mắt, chỉ thấy Naury đứng tựa vào khung cửa, vẻ mặt vừa tức giận vừa buồn cười, trong mắt lại mang theo nét mừng rỡ.

Mễ Tử nhìn Naury một hồi, đột nhiên bực mền nhảy lên, “Anh nghe lén!”

“Khụ... Anh chỉ là đi ngang qua.” Naury hướng Tử Hữu nháy mắt mấy cái, bước tới, cách lớp mền ôm lấy Mễ Tử, “Nếu như em nói chuyện nữ sinh kia, thì anh nói rõ ràng cho em hiểu, anh không thích nàng ta.”

Mễ Tử dời ánh mắt sang chỗ khác, nhưng rõ ràng tức giận đã tiêu thất, “Người nào... ai thèm quẫn anh thích người nào...”

“Haiz a.” Naury dở khóc dở cười lắc đầu, “Anh thật không thể để Lam Sinh cho em mượn mấy cuốn sách gì đâu. Trước kia tính tình êm dịu, thế nào bây giờ hờn chút là khó chịu rồi!”

Tử Hữu cũng cười theo, Mễ Tử quay đầu nhìn Tử Hữu, hai mắt híp lại, “Tử Hữu ca! Anh bắt tay với Naury...”

“Anh không có!” Tử Hữu vội vàng lắc đầu, “Anh thật không biết Naury đứng ở cửa a!”

Bất quá Mễ Tử đơn thuần thì đơn thuần thật, nhưng không phải là đần độn. Cậu nhóc nghi hoặc nhìn chòng chọc Tử Hữu một hồi, tựa hồ không cam lòng bị người tính toán, đột nhiên mở miệng hỏi, “Tử Hữu ca nói em ghen... cái kia... có phải Tử Hữu ca cũng ghen với K?”

“Hề?” Tử Hữu sững sốt, đề tài thế nào lại vòng sang đây rồi?

Nauy nhìn tiểu tử trong lòng cảm thán, gần đây lá gan càng ngày càng lớn, chẳng lẽ đến kì phản nghịch rồi? Ôm lấy Mễ Tử rồi đi, Mễ Tử nằm trên vai Nauy nhìn nhìn Tử Hữu, “Tử Hữu ca, anh không thích K cùng Alice ở cùng một chỗ đúng không? Cho nên Tử Hữu ca cũng giống Mễ Tử!”

Câu cuối cùng bởi vì Nauy đóng cửa mà bị ngăn ở bên ngoài.

Tử Hữu ở mép giường ngáy người một lúc lâu, lúc này mới phản ứng kịp, Mễ Tử cư nhiên đem cậu cùng Mễ Tử ra so sánh! Nhưng mà....

“Nauy! Anh lấy chăn tôi đem đi thì tôi ngủ thế nào a!”

...

Sáng sớm hôm sau, Tử Hữu bị lay tỉnh, mờ mịt mở mắt ra, chỉ thấy gương mặt phóng đại của Mễ Tử trước mắt.

“Mễ Tử...?” Tử Hữu hé mắt nhìn đồng hồ báo thức, mới có sáu giờ sáng!

“Tử Hữu ca, mau dậy đi thôi.” Mễ Tử lắc lắc vai cậu, “K cùng Alice sáng sớm đã ra ngoài rồi kìa.”

“...hơ?” Tử Hữu dụi dụi mắt, đầu xù tóc rối ngồi dậy. Ngoài cửa, tiếng chim hót riu rít, gió nhẹ vờn quanh, khiến cho tinh thần thoải mái nhẹ nhõm hẳn.

“Bọn họ ra ngoài thì có liên quan gì đến anh....”

Lời còn chưa dứt, liền bị Mễ Tử nghiêm túc cắt ngang, “Tuyệt đối có quan hệ! Tử Hữu ca ca không thể lùi bước!”

“Lùi bước cái gì chứ?” Tử Hữu buồn cười, bóp bóp cái má mềm nhũn nộn thịt của Mễ Tử, “Cái đứa nhóc này, trong đầu em đang nghĩ gì vậy hả?”

“Em muốn tới!” Mễ Tử ngồi xếp bằng một bên, trên khuôn mặt non nớt đầy nghiêm túc, “Em... em thích Nauy, cho nên em mới mất hứng khi anh ấy với người khác đứng chung chỗ. Chính vì biết rõ như vậy, cho nên em muốn đối diện với tình cảm này!”

Vừa nói, vừa nắm chặt quả đấm nhỏ làm tư thế “quyết tâm!”

Tử Hữu sững sốt hồi lâu, nửa ngày mới phá lên cười, “Mẽ Tử, em thú vị quá hà, hahaha!”

Mặt Mẽ Tử xụ xuống một đồng, nhìn chăm chăm Tử Hữu, “Tử Hữu ca, anh thích K ha...”

“Khụ khụ khụ!” Tử Hữu đang cười hăng, tự dừng nghe Mẽ Tử nói câu đó liền sắc mặt một cái, “Nói...cái gì vậy!”

Tử Hữu ngồi dậy chuẩn bị đi rửa mặt, trước khi đi còn không quên chỉ trán Mẽ Tử, “Tiểu bại hoại, chớ có học người lớn nói bậy.”

“Mẽ Tử mới không nhỏ.” Mẽ Tử chu môi, sờ sờ mũi, “Nhưng mà, rõ ràng Tử Hữu ca thích K tiên sinh như vậy, bởi vì Alice mà cứ che giấu thận trọng hoài, Mẽ Tử... Mẽ Tử chỉ là muốn...”

“Được rồi!” Tử Hữu quay đầu lại, ôn nhu nhìn Mẽ Tử cười, “Nếu như K thích Alice, thì anh chen giữa để làm gì?”

“Làm sao anh biết K thích Alice chứ!” Mẽ Tử không phục, đạp dép lạch bạch chạy theo lưng Tử Hữu, “Anh lại không có hỏi qua chính chủ!”

Tử Hữu sững sốt, lại nghe Mẽ Tử nói, “Chính anh hôm qua kêu em hỏi chính, chủ, còn anh thì không!”

Tử Hữu có chút choáng váng, ai nha... thế nào lại cảm giác được mọi chuyện đang trở nên phiền toái như vậy a?

Mẽ Tử kiên nhẫn đợi đến khi Tử Hữu đánh răng rửa mặt xong, liền túm lấy ống tay áo cậu lôi xuống phòng khách, “Đi! Chúng ta đi hỏi K tiên sinh!”

“Chờ một chút a!” Tử Hữu sợ Mẽ Tử làm thật, tên nhóc này thật muốn làm bà mai đây mà, đang muốn nghĩ biện pháp lái sang chuyện khác, thì chợt nghe thấy tiếng cửa mở. Hai người cùng nhìn đến, chỉ thấy K cùng Alice một trước một sau đi vào, còn đang thấp giọng nói gì đó với nhau.

Hai mắt Mẽ Tử sáng rực lên, lạch bạch chạy tới, “K tiên sinh, em có chuyện muốn... ngô...”

Lời chưa nói xong, Tử Hữu đã nhào tới bịt miệng nhóc lại, sau đó hướng về phía K cười gượng, “Cái đó... ý em ấy muốn hỏi, hai người mới sáng sớm như vậy đã đi đâu?”

K nhúm mày, “Đi hỏi thăm một chút chuyện, giúp Alice một tay thôi.”

“À... ra vậy.” Tử Hữu gật đầu, kéo Mễ Tử đang giấy giữa vào trong, “Mễ Tử a, anh lấy sữa tươi cho em nha? A! Lại thêm một bánh pudding nữa nha!”

Mễ Tử ra sức lắc đầu, chồm tới như muốn nắm lấy quần áo trên người K.

K lấy làm lạ, vừa tháo cà vạt vừa ngồi xuống ghế salon, nhìn hai người, “Hai người đang làm gì vậy?”

“Không có gì...”

“Dậy sớm như vậy... không phải muốn theo dõi chúng tôi đó chứ?”

Alice đột nhiên mở miệng, rót cho mình ly cà phê, sau đó quét mắt nhìn Tử Hữu

“Không có không có!” Tử Hữu vội vàng phủ nhận, “Tôi... tôi cùng Mễ Tử đang chơi trò chơi a!”

Alice từ chối cho ý kiến, nhìn cậu một cái, sau đó quay đầu nói chuyện cùng K. Hai người trò chuyện rất khẽ, Alice tựa sát vào người K, Tử Hữu ôm lấy Mễ Tử ở sau lưng nhìn thân ảnh hai “Ngô...ngô...”

Mễ Tử dùng sức kéo tay Tử Hữu ra, cậu cúi đầu, mới phát hiện mình bịt kín mũi miệng Mễ Tử, khiến cho khuôn mặt cậu nhóc đỏ ửng.

“A!” Tử Hữu vội vàng buông tay, đau lòng nhìn nhóc, “Em có sao không?”

“Hô...!” Mễ Tử há miệng thở dốc, giơ tay chỉ hai người trước mặt, ý nói, “Tôi a~!”

Tử Hữu đỏ khốc đỏ cười, sờ sờ tóc Mễ Tử, thấp giọng nói, “Mễ Tử, hôm nay em để anh nhìn thấu rồi nha, thì ra tiểu Mễ Tử của chúng ta luôn được bảo bọc như thế, bất tri bất giác đã biết suy nghĩ cho người khác... Anh cảm thấy Mễ Tử đối với ah rất tốt, anh rất vui.”

Mễ Tử có chút không hiểu nhìn cậu, “Cái đó...”

“Nhưng mà chuyện này thì khác.” Tử Hữu nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh tin là Na Uy cũng rất coi trọng Mễ Tử, Mễ Tử chỉ cần thật lòng quý trọng là tốt rồi. Còn anh cùng K.. còn có... Alice nữa...”

Trên gương mặt Tử Hữu phảng phất chút u buồn, cậu khẽ lắc đầu, “Chúng ta không giống nhau!”

“Khác chỗ nào chứ?” Mễ Tử không hiểu nổi, “Nếu như không nói, thì vĩnh viễn sẽ không biết được, không phải sao?”

Mễ Tử đột nhiên nhớ đến một quyển tiểu thuyết tình cảm mượn được từ Lam Sinh, nửa nhớ nửa quên nói, “Tình yêu a... chính là... cái đó...”

Mễ Tử lắc lắc đầu, cố gắng nhớ lại những lời trong sách, “Tình yêu chính là... không hỏi có đáng giá hay không... A đúng rồi/ Đừng hỏi tình yêu có đáng giá hay không. Nếu thích một người không phải là chuyện xấu, tại sao lại muốn giấu đi?”

Tử Hữu vịn lần không nghĩ tới, mình cũng có một ngày sẽ bị Mễ Tử chỉ bảo cho những lời này, nhất thời có chút ngây ngẩn.

Trốn tránh? Cậu có sao? Đại khái là từ lúc cậu mới đến đây, Alice đã hướng cậu xác định chủ quyền của mình, cho nên cậu mới cẩn thận từng từng từng bước mà tránh đi. Hướng chi... Cậu cho đến bây giờ cũng không hiểu, K cùng Alice rốt cuộc có quan hệ gì...

Còn đang suy nghĩ miên man, đã nghe sau lưng có tiếng nói, “Phát gốc cái gì?”

Tử Hữu giật mình, xoay người lại, chỉ thấy K cùng Alice đã nói chuyện xong, Alice đã bỏ lên lầu, K đặt hai tay sau đầu, con ngươi đen nhánh thâm thúy sâu hút như vũ trụ bao la, khiến người bị hút sâu vào, lạc lối.

Thoát không ra...

Tử Hữu đột nhiên thấy lòng mình thật chua xót.

Người này, một hồi thì nhiệt tình với cậu, một hồi lại ôn nhu, một hồi lại bá đạo, hồi khác lại lạnh nhạt, khi khác nữa lại như bình thường.

Tim của cậu, hung hăng bị xô qua.

23. Chương 23

Như một quả bóng bay, phiêu phiêu dang dang lo lắng đề phòng, không biết lúc nào sẽ vỡ tung. Cậu bị động để K dắt đi, mỗi lần chạm đến chỗ mấu chốt, lại cố ý trốn tránh, không muốn truy ra, cảm thấy bản thân được chẳng hay chớ là đã tốt lắm rồi.

Mình rốt cuộc nghĩ cái gì, rốt cuộc nghĩ cái gì vậy...

Tử Hữu nhìn K, ánh mắt mờ mịt, ngơ ngác, ủy khuất có, khổ sở có. K giật mình, đưa tay sờ trán cậu.

“Làm sao vậy? Không khỏe à?” Nhưng mà thân nhiệt bình thường a. Lại khó hiểu nhìn cậu, “Tử Hữu, sao vậy?”

“Không sao...” Có lẽ bị Mễ Tử quấy một trận, cũng có thể vì đang miên man nghĩ đột nhiên hoàn hồn trở lại, cậu có chút choáng váng, mặt cũng hơi biến sắc, bèn đứng dậy muốn rời đi.

“Tử Hữu?” K kéo tay cậu lại, Mễ Tử trốn sang một bên. K một mực không cho phép cậu cự tuyệt, mắt thì chăm chú nhìn, tay lại nhanh chóng ôm lấy eo cậu, kéo lại gần, “Sắc mặt không tốt lắm, hôm nay muốn xin nghỉ không?”

Tử Hữu lắc đầu, muốn đẩy tay K ra. K chau mày, tay lại càng ra sức giữ chặt hơn, “Cậu rốt cuộc...”

“Đừng đụng tôi!” Tử Hữu bất ngờ đẩy K ra, khiến hắn không hề phòng bị bị đẩy lùi mấy bước, “Anh...”

Tử Hữu ngây ngẩn cả người, ngón tay có hơi run rẩy. Lồng ngực chất chứa uất ức cùng khổ sở, nhưng lại không có chỗ để phát tiết, lại thêm không phục, không cam lòng. Tại sao đến cuối cùng tôi lại bị người khác nắm mũi dắt đi, tại sao rõ ràng tôi không thích, lại bắt ép tôi phải miễn cưỡng chính mình!

Tử Hữu cau mày, cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch. K cũng nhú mi, “Bị gì? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Anh...” Tử Hữu hít sâu một hơi, trong lòng đã âm thầm quyết định, bèn chậm rãi mở miệng, “Anh cùng Alice... rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Gì?”

“Anh cùng anh ấy... Anh cùng anh ấy ngay từ đầu đã ở cùng một chỗ, không phải sao?”

Tử Hữu đột nhiên cảm thấy chán ghét bản thân ghê gớm. Giờ phút này cậu hết như một oán phụ vặn hỏi K đủ điều, thế nhưng cậu không ngừng lại được, cái miệng mọc trên người giống như là của người khác chứ không còn là của cậu nữa.

“Ngay từ đầu tôi đã biết chuyện của hai người, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy. Đêm hôm đó... tôi tình cờ nghe thấy... Nếu như nói mấy ngày này chỉ là anh muốn đùa giỡn một chút cho vui thì thôi vậy... nhưng anh nhìn xem, rốt cuộc bây giờ là như thế nào? Anh... anh tại sao lại làm như vậy với tôi... những chuyện đó... giống như... giống như những chuyện mà tình nhân làm với nhau. Anh...rốt cuộc đang nghĩ gì?”

“....”

K cũng ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm Tử Hữu hồi lâu, thở dài. Đang muốn mở miệng, Alice đột nhiên từ trong phòng chạy ra, ‘K! Bọn họ tới!’

K nhíu mày, Alice lớn tiếng như vậy, những người khác cũng đều thức giấc. Lam Sinh kéo cửa phòng ra, dùng ánh mắt ngái ngủ nhìn xuống dưới lầu.

.....

Sáng sớm trên đường lớn, cửa hàng còn chưa mở, buổi sớm mùa hè mang theo chút gió nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho lòng người không khỏi cảm thấy phần chần một chút.

Bất quá những người trong viện trạch bây giờ tựa hồ không có tâm tư đi chú ý những chuyện này.

K đứng ở cửa chính, ánh mắt lạnh lùng nhìn trước cửa nhà mình bị một đám “người” vây quanh.

“Tao còn tưởng là ai.” K câu khoe miệng, cười lạnh, tay siết chặt quả đấm cửa, “Đây không phải là đám quạ thối sao?”

Một đám người vô thanh vô tức xuất hiện trước cửa viện trạch, đồng bộ một thân đen, vóc người thon dài, mặt mũi xa cách. Dẫn đầu đám người là một tên tóc đen dài cột nhổng sau đầu, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Gã kia liếc nhìn K, phát ra âm thanh eo éo, “K! Tụi tao nhìn mày không vừa mắt lâu rồi. Hôm nay tụi tao đến phân cao thấp với mày!”

“Ha!”

Một tiếng cười trào phúng vang lên, La Minh đứng sau lưng K lúc này mới bước ra. Hắn đẩy mắt kính trên sống mũi một cái, buồn cười nhìn đám người, “Tù Thằng, mày mang theo một đám người đến tận nhà người ta kiếm chuyện, cái này mà gọi là phân cao thấp sao?”

“Cái này gọi là ỷ thế hiếp người.” Lam Sinh đứng ở ban công lầu hai, nhìn đám người bên dưới, cười híp mắt, trong ánh mắt thoáng qua tia lạnh lẽo, “Bất quá đám ngu học này không biết chữ, có nói mấy cũng nghe không hiểu.”

Người tên Tù Thằng vừa nghe, sắc mặt liền đanh lại, một tay xé cổ áo khoác đen trên người, lộ ra sơ mi cũng đen nốt, sẵn tay áo lên nói: “Tao với K đấu một mình. Thế nào? Không có ý kiến chứ?”

Nghe vậy, Nauy đang ôm Mễ Tử đứng bên cạnh Lam Sinh liền nhíu mày, hạ thấp giọng: “Sao cảm thấy có vấn đề?”

“Tôi cũng thấy vậy!” Alice cũng đi tới, cau mày, “Đám này bình thường không bao giờ dám tìm K gây chuyện.”

Lam Sinh không lên tiếng, sờ sờ cằm. Dưới lầu, La Minh đưa tay ngăn K lại, trầm giọng hỏi Tù Tháng.

“Lão đại của tụi mày... cũng làm luật sư đúng không?” La Minh nói, “Mấy ngày trước tao mới gặp hần, tên kia biết tụi bây làm như thế này sao?”

Tù Tháng vừa nghe nhắc đến lão đại, khí thế nhất thời xẹp xuống một ít, có chút ấp úng đứng lên. Bên cạnh, một thằng ra dáng tiểu đệ chạy đến nói nhỏ vào tai Tù Tháng: “Anh! Chuyện này không thể để cho lão đại biết. Nếu không chúng ta đến cả lòng cũng sẽ bị lột sạch.”

Tù Tháng trợn mắt nhìn hần một cái, “Không lẽ tao không biết sao! Sách... Tao quên mất trong nhà này còn thằng mọt sách La Minh ở a!”

La Minh thấy hai người nọ to to nhỏ nhỏ, ý thức được đám người này là lén lão đại đến nhà bọn họ, bèn làm bộ muốn gọi điện thoại.

“Không bằng bây giờ tao điện thoại hỏi thăm lão đại tụi bây? Nghe nói lúc hần mới rời giường tâm tình không tốt lắm nhỉ?”

“Ê khoan đã!” Tù Tháng vội vàng giơ tay ngăn cản, nhìn K, “Không phải chứ K, thế nào bây giờ muốn đánh nhau cũng phải dài dòng như vậy? Hay là... mày không mạnh như xưa nữa?”

“Thối lắm!” K hung hăng trợn mắt nhìn Tù Tháng, “Thiếu gia đây vừa lúc muốn trút giận mà không có chỗ phát tiết. Tụi bây lên hết đây, một mình tao đánh mi mất cũng không thêm nhàn một cái đâu.”

“A...” Lam Sinh húp gió một cái, quay đầu cười, “Không hổ là lão đại khu Đông ha?”

Mế Tử dùng sức gật đầu, chỉ kém mỗi không có vỗ tay đồng tình.

Tù Tháng vừa nghe K nói xong, chỉ cười cười, nhìn La Minh, “Ê mọt sách, tao với lão đại tụi bây đấu tay đôi, tuyệt đối không đánh lén nha. Nếu như tao thắng, coi như không có chuyện gì phát sinh nữa, cũng không móc với lão đại tụi tao, thế nào?”

La Minh để điện thoại xuống, K nhướng mi nhìn y, ý bảo tôi còn có thể thua nó sao.

La Minh bắt đầu dĩ, chỉ đành phải phải gật đầu, nhìn Tù Tháng, “Nếu như mày thua thì sao?”

“Tao thua thì không quấy rầy tụi bây nữa.” Tù Tháng đảo đảo lỗ tai, “Ân oán trước kia xóa hết, dĩ nhiên, nếu như mày muốn mật báo lão đại, tao cũng không cần.”

“Được!” La Minh cảm thấy giao dịch này thỏa đáng, trước đến nay mèo với chim kéo theo nhiều ân oán

phức tạp, bọn họ đã sớm thấy phiền.

Thỏa thuận xong, đám người Tù Tháng liền dịch sang một bên. Trên đường lớn vắng tanh, chỉ có K cùng Tù Tháng hai người đối diện. K thả lỏng bả vai, đưa một ngón tay hướng về phía Tù Tháng ngoắc ngoắc.

Khóe miệng Tù Tháng khẽ nhếch, trên người bỗng hiện ra một lớp lông đen nhánh. Lúc K còn đang sửng sốt, người trước mắt chợt lóe một cái, đá một cước hiểm lên bụng K.

K khó khăn lắm mới tránh thoát được, lật người lui ra sau nhìn Tù Tháng, “Mày chơi chiêu!”

“Tao cũng không có nói không thể sử dụng năng lực của bản thân à!” Tù Tháng phát ra tiếng cười chói tay, “Lấy tốc độ của loài chim tui tao, so với động vật bốn chân của tui bây, mày đoán xem... có thể đánh thắng tao được không?”

Lời còn chưa dứt, thân hình của gã lại lóe lên lần nữa, tốc độ rất nhanh, mơ hồ chỉ thấy được một tàn ảnh đen sặc.

Ánh mắt K nheo lại, con ngươi đen nhánh nhạt màu bớt, giữa hai chân mày hiện lên sát khí, hấn lộn ngược ra sau tránh thoát tập kích của Tù Tháng, sau cú nhảy nhún người, hấn chặn lại Tù Tháng bằng một quả đấm.

“Đây chính là tự mày nói...” K cười lạnh một tiếng, vẻ mặt hung hãn khiến cho Tù Tháng cả kinh. Gã chỉ thấy K liếm khóe môi một cái, móng tay trên ngón trỏ đột nhiên nhọn dài ra, hai bên khóe miệng nhếch lên lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn, “Nếu mày muốn dùng năng lực để đánh, thì cũng đừng trách tao không biết điểm dừng...”

Nói xong, móng vuốt quơ tới, Tù Tháng thu tay không kịp, trên cánh tay nhất thời bị cào ra một đường máu.

Mề Tử đứng trên lầu, wow một tiếng thật to, “K thật là đẹp trai!”

Nauy sờ sờ đầu nhóc một cái, bên cạnh, Alice lộ ra ánh mắt si mê.

Không sai! Đây mới chính là K – hung ác, lãnh khốc, khát máu, cùng K ở chung với Tử Hữu bấy lâu nay, không cùng một người.

Alice biết K sẽ không bao giờ lộ ra nụ cười rực rỡ như vậy, cũng sẽ không bao giờ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ cùng ôn nhu.

Vừa nghĩ tới, lồng ngực Alice liền lan tràn một tâm tình kích động không khống chế được, nhìn một loạt động tác sạch sẽ lưu loát của K bên dưới, cảm thấy toàn thân huyết dịch sôi trào. K chính là vị thần của

hắn, là vị thần không ai có thể thay thế, chỉ cần K muốn, không có gì không làm được, là duy ngã độc tôn, là kiêu ngạo, khiến cho không người nào có thể nhìn thẳng, lại làm cho hắn trở nên say mê, cam tâm từ bỏ tất cả.

K thả lỏng người, tránh thoát được hết những lần tập kích của Tù Tháng, bởi vì tốc độ theo không kịp, hắn liền đứng tại chỗ chờ Tù Tháng tự đưa mình tới cửa, động cũng lười động.

Tù Tháng lúc này đã thở hồng hộc, K lại là thần nhiên tự đắc, tên người không có bất kì thương tổn nào. Lòng vũ Tù Tháng rơi rụng đầy trên đất, mặt cùng tay đầy những vết máu.

“Chim muốn cùng mèo đấu, đợi thêm một trăm năm nữa đi!” K hừ lạnh một tiếng, “Như thế nào? Bây giờ nhận thua còn kịp đó!”

“....” Tù Tháng liếm liếm miệng vết thương, sắc mặt có chút khó coi. Gã dĩ nhiên không muốn để cho K thắng mình dễ dàng như vậy, ánh mắt lặng lẽ hướng phía sau lưng K liếc mắt. Nhận được ám thị, liền có một kẻ gật đầu, lặng lẽ li khai khỏi đám người đang quan sát.

Lam Sinh nhàm chán nhìn động tĩnh bên dưới, còn muốn nói đây căn bản không cần đánh nữa, lần này Tù Tháng thua là cái chắc, dư quang bỗng liếc thấy có người từ trong đám người li khai, đi vòng ra sau viện trạch.

Lam Sinh chống cằm, hơi nhíu mày, tự hỏi ra đằng sau để làm gì? Sân sau có gì à?

“....A!”

Lam Sinh đột nhiên quát to một tiếng, nhìn K kêu to, “K! Mục tiêu của mấy người này không phải là cậu!”

“?” K hơi nghiêng đầu, trước mặt liền nhoáng tới một đám, Tù Tháng cũng chia móng vuốt ra, lần này gò má của K bị rạch một đường máu.

Ánh mắt Alice khê biến, vừa muốn nhảy qua khỏi lan can xuống, liền nghe K rống to một tiếng, “Alice! Đi đến phòng Tử Hữu!”

K cũng ý thức được, cho dù mới chỉ là suy đoán, nhưng bọn quạ đen này bình thường không bao giờ đến kiếm chuyện, bây giờ đột nhiên xuất hiện, còn gạt lão đại của bọn chúng mà đến, nhất định là có vấn đề.

24. Chương 24

Mà người duy nhất không có mặt ở hiện trường lúc này chính là Tử Hữu.

K hoài nghi, bọn họ chẳng lẽ là vì Tử Hữu mà đến?

Alice sửng sốt, Nauy cùng Lam Sinh đã hướng phòng của Tử Hữu phóng tới. Mấy người bọn họ vừa mới tới chân cầu thang, liền nghe trong phòng Tử Hữu vang ra tiếng kêu sợ hãi.

Tử Hữu ban nãy buồn bực không vui, một mặt tức giận K, một mặt tức chính mình thật giống như bệnh thần kinh. Mặc dù nghe được âm thanh náo động bên ngoài, nhưng cậu cũng không muốn đi ra xem, dù sao trong mấy người ở đây, cậu là người vô dụng nhất, đi hay không đi cũng đều như nhau, càng nghĩ càng thấy tự giận bản thân ghê gớm.

Thời điểm cậu còn đang đắm lên gối đầu cho hả giận, cửa sổ bỗng nhiên bị đập vỡ. Tử Hữu cả kinh đứng bật dậy, chợt có cái gì bắn lên, sau đó chỉ thấy một nam nhân mặc quần áo đen xuất hiện. Người kia mở nhọn tai lõm, ánh mắt âm lãnh nhìn mình.

“Anh...Á!”

Tử Hữu đang định hỏi làm thế nào mà hấn lên được đây, nam nhân kia đã nhanh chân chạy đến trước mặt cậu. Tử Hữu chỉ thấy trên chỗ da thịt lộ ra của người nọ mọc đầy lông đen, sau đó người nọ vung tay lên một cái, cậu liền cảm thấy cổ đau điếng, ngay lập tức mất đi ý thức.

Nauy một cước đá văng cửa phòng Tử Hữu, vừa lúc thấy được người áo đen nọ ôm Tử Hữu đứng bên cửa sổ đang định nhảy xuống. Sắc mặt hấn thoát biến, móng vuốt sáng nhọn nhô ra, tung người qua một cái thật mạnh, nhưng chỉ nắm được một góc áo, đối phương đã nhảy thoát.

“Khốn khiếp!” Nauy nhăn mặt lại, Lam Sinh lao nhanh xuống lầu, “K! Tử Hữu bị tụi nó bắt đi rồi!”

K vừa nghe Lam Sinh kêu lên, mâu quang trong mắt liền thay đổi. Cách đó không xa, một chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng dừng lại, một người mặc áo đen từ sân sau chạy ra, trên vai khiêng Tử Hữu lúc này đã hoàn toàn bất tỉnh.

Nhìn thân thể vô lực rũ xuống của người nọ khiến K nháy mắt thấy đầu mình trống rỗng, hấn nhấc lên lên đuổi theo, sau lưng Tù Thán liền ló lên chặn đường hấn lại.

“Cút ngay!” Khóe miệng vừa nhếch, hàm răng bén nhọn liền lộ ra, Tù Thán lui về một bước, nhưng vẫn ngoan cố chặn đường.

“Tao...”

Bất quá lời này còn chưa nói xong, K đột nhiên nhào tới, dùng móng vuốt bấu lấy vai Tù Thán, móng vuốt bén nhọn đâm vào trong da thịt, máu tươi không ngừng chảy ra, rất nhanh đã nhuộm đỏ một mảng lớn quần áo.

“Đại ca!” Sau lưng, đám quạ đen còn lại nhìn thấy được, lập tức xắn tay áo lên muốn giúp một tay, lại nghe Tù Thảng đau đớn vùng tay lên, “Tụi bây bảo vệ xe! Nhất định phải mang người đi!”

Ngay lúc này, có một bóng người chợt lóe đến trước mặt gã, chặn đường gã lại.

Nauy tung ra một quả đấm, trên mặt đầy biểu tình mất kiên nhẫn, “Một đám chim thối tụi bây, cứ nhiên đám đánh chủ ý lên người của bọn tao!”

Trên mặt Lam Sinh vẫn còn mỉm cười, chỉ có điều lúc này nụ cười của hắn hết sức đáng sợ, nồng nặc sát khí: “Nếu như tiểu Hữu xảy ra chuyện gì, tụi bây chuẩn bị làm bữa tối của tao đi!”

Mà theo sau chiếc xe đen nọ, một thân ảnh màu trắng chợt lóe lên, đuổi theo.

Mễ Tử đứng sau lưng Nauy, có chút không yên tâm nhìn theo: “Chỉ có một mình Alice thôi... không sao chứ...”

Nauy thấp giọng đáp, “Không sao, toàn bộ khu Đông, ngoại trừ K, Alice là người mạnh nhất!”

K nhìn mái tóc vàng của Alice biến mất ngay chỗ khúc quanh, ngón tay vừa động, kéo theo một tia máu dài phún ra. Trong nháy mắt, Tù Thảng co quắp ngã ra trên đất, hơi thở yếu ớt. Gã chỉ thấy K âm u nhìn gã, mặt tối sầm lại, “Đem người đi đâu, nói cho tao!”

.....

Mặt trời vừa lên, cửa hàng điểm tâm rực rỡ mở cửa. Ông chủ mới vừa cuốn cửa lên, liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen phóng qua. Chưa kịp kinh ngạc, đã thấy một bóng trắng nhoáng qua theo sát phía sau, nhất thời sững sờ ngây người tại chỗ, sau đó mới dụi dụi con mắt, “... Nhìn nhầm rồi đi?”

Alice không một cái chớp mắt nhìn chằm chằm chiếc xe đang trước, trên mặt không nhìn thấy bất kỳ biểu tình nào. Lúc đèn đỏ khiêng Tử Hữu nhảy xuống cửa sổ, hắn đơn thuần là phản xạ có điều kiện đuổi theo, chỉ vì trong đầu đột nhiên nhớ đến cái lần hắn cố ý bỏ mặc Tử Hữu ở lại, K lần đầu tiên đã nổi giận với hắn.

Khi đó, K thật sự rất nghiêm túc. Hắn thậm chí không dám tưởng tượng, nếu như lúc ấy Tử Hữu thật sự bị đánh chết, hắn sẽ có kết quả gì.

Suy nghĩ một hồi, hắn chậm rãi siết chặt quả đấm, trong ánh mắt lộ ra tia không cam lòng. Hắn ở chung với K lâu như vậy, so với bất cứ người nào trong nhà hắn là người sớm thân cận với K nhất. Hắn nghĩ rằng K cũng hướng về hắn, thế nhưng từ khi K mang theo Tử Hữu đang bị sốt trở về, hắn liền cảm giác được, có cái gì đó sẽ thay đổi.

Không phải lúc đó K mới đem mèo về nhà, mỗi người trong nhà đều có chút chuyện xưa, nhưng cái chính là, K chưa từng để ý đến người nào như thế.

Thời điểm Tử Hữu hôn mê, K một mực canh ở một bên. K duy trì hình dạng mèo, con người đen nhánh cứ lẳng lặng nhìn Tử Hữu như thế. Hắn núp ở sau cửa nhìn thấy nhất thanh nhị sở, ánh mắt ôn nhu kia, vẻ mặt phức tạp kia, hắn nhìn thấy hết.

Sau khi Tử Hữu tỉnh lại, K đột nhiên thu hồi hết vẻ ôn nhu, trở về dáng vẻ lạnh lùng như cũ. K nói mấy câu với Tử Hữu rồi rời đi, gặp hắn ở cửa, hắn nhớ lúc ấy có hỏi K, “Các người biết nhau?”

K chỉ lắc đầu, đi vài bước đột nhiên dừng lại, tựa hồ là suy nghĩ rất lâu mới nhân nhạ trả lời, “Chỉ là luôn cảm thấy... rất quen thuộc...”

Nói xong liền đi, không quay đầu lại.

Một khắc kia, hắn rõ ràng cảm nhận được trong lòng mình nhói đau một cái, giống như bị cái gì hung hăng đập trúng. Hắn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ khác ấy của K, tựa hồ có một chút hoài niệm, một chút hồi tưởng, còn có chút vui vẻ. Cho dù chỉ là thoáng qua, sau đó đã biến mất sạch sẽ, thế nhưng hắn chưa từng thấy qua dáng vẻ đó.

Một khắc kia, Alice biết, hắn và Tử Hữu không thể nào chung sống hòa bình với nhau.... Không... không bằng nói... Tử Hữu nên biến mất mới phải.

“Ầm!”

Alice hồi thần lại, chỉ thấy chiếc xe trước mặt đột nhiên bị một chiếc xe khác bất ngờ lao ra đụng phải.

Chiếc xe màu đỏ không chút do dự đụng vào một bên chiếc xe đen. Tài xế hiển nhiên cũng không ngờ tới, trở tay không kịp, một bên cửa lồm vào.

Alice ngây ngẩn cả người, từ xa nhìn lại, chỉ thấy từ trong chiếc xe màu đỏ bước ra một mỹ nhân cao gầy, đeo kính mát. Nàng đi tới cạnh cửa xe đen, nhìn vào trong một chút, sau đó quay đầu ngoắc ngoắc ngón tay, trừ trong chiếc xe đỏ đi ra thêm hai nam nhân cao lớn.

Bọn họ đến bên chiếc xe đen, trước tiên kéo ra ngoài một tên cả người đầy máu vì bị va chạm, vứt sang một bên, sau đó lại đào Tử Hữu ra. Alice nhìn thấy một bên trán của Tử Hữu chảy máu tươi, bị hai người đàn ông khiêng lên, nhét vào chiếc xe đỏ.

Hết thấy chỉ phát sinh trong mấy phút, lúc chiếc xe đỏ rời đi, Alice đi đến bên cạnh tên áo đen bị thương nọ, giơ tay lên sờ sờ, phát hiện đối phương đang thoi thóp thở, tài xế cũng hôn mê, do dự một chút, Alice trước tiên gọi cho cứu thương, mới đuổi theo chiếc xe đỏ.

Kì quái, tại sao có tới hai nhóm người muốn cướp Tử Hữu? Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?

Trong đầu lướt qua khuôn mặt trắng bệch, máu tươi nhỏ giọt của Tử Hữu, Alice siết chặt nắm đấm, cau mày.

“Alice! Anh cười trông thật dễ nhìn nga, tại sao bình thường không cười như vậy?”

Trong trí nhớ, là dáng vẻ Tử Hữu ngạc nhiên nhìn mình, vẻ mặt linh hoạt kia không mang theo bất kì đối trá cùng ra vẻ nào, luôn thản nhiên biểu đạt tâm tình ra như thế.

K vì sao để ý đến Tử Hữu? Bởi vì cậu ấy đơn giản, dịu dàng? Chân thành? Hay vì bọn họ giống nhau, đều là người của hạnh phúc?

Cậu ấy, vừa nhìn là biết từ trong sũng ái mà lớn lên, luôn cười vui vẻ, không tim không phổi. Hấn và cậu không giống nhau. Không sai! Hấn cùng cậu không giống nhau.

Alice vừa đuổi theo, vừa không ngừng nói với chính mình như thế. Hấn căn bản không hiểu được, Tử Hữu luôn cho là cả thế giới này trong tưởng tượng của cậu rất đơn giản, rất tự nhiên, không biết được đâu là bóng tối. Người như thế, làm sao có thể cho K hạnh phúc?

Cậu và người đó căn bản không thể thấu hiểu nhau!

Bọn họ không cùng một thế giới.

Nghĩ như thế, Alice liền quyết định sau chuyện này, nhất định hấn sẽ tỏ rõ thái độ, trong nhà K, có hấn, liền không có Tử Hữu. Còn nếu Tử Hữu ở, hấn... liền rời đi!

25. Chương 25

Tù Thảng bị K trói gô vít trong phòng khách. K dí mũi chân vào mặt gã: “Còn không chịu nói?”

La Minh đứng ở bên cạnh làm bộ muốn gọi điện thoại: “Dựa theo quy ước thì hiện tại mày thua, muốn tao báo cho đại ca mày biết không?”

Sắc mặt Tù Thảng trắng bệch, vệt vàng lắc đầu, nghĩ đến hiện tại người đã đưa đến nơi, đối phương yêu cầu gã làm gì gã đều đã làm xong, liền mở miệng: “Là ông chủ của công ty truyền thông Kim thị – Kim Phác kêu tui tao bắt người!”

“Cái gì?” Lam Sinh nhướn mày, “Hắn bắt Tử Hữu làm gì?”

“Hình như là muốn Tử Hữu kí hợp đồng với bọn họ. họ còn bảo, bên Lương Tiêu vi phạm hợp đồng bao nhiêu, bọn họ đều đồng ý chi tiền bồi thường.”

“A!” Lam Sinh giật giật khoe miệng. Cái kia, phí bồi thường vi phạm hợp đồng không phải là con số nhỏ a.

“Giàu nứt đố vách quá nhỉ...”

K nghe vậy, lại càng dùng sức đập lên đầu gối Tù Tháng, “Tại sao lại nghe theo chỉ thị của loài người hả?”

Tù Tháng thở dài, “Hắn có phải là người đâu...”

“Gi?” La Minh cùng Lam Sinh liếc nhìn nhau, phát hiện có gì đó không đúng: “Khu Đông có bao nhiêu người ký kết với thổ thần, tụi tao đều biết. Không có nghe nói Kim Phác cũng là...”

“Hắn là cường bức, dụ dỗ thổ thần ký kết.” Tù Tháng tựa hồ rất khổ não, “Tôi cũng chỉ mới biết thân phận của hắn thôi a!”

“Nguyên thân của hắn là gì?” K cau mày.

“Rắn hổ mang...” Tù Tháng cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, thổ thần sẽ không cùng loài vật nguy hiểm này ký kết khế ước mới phải, xem ra đúng là tên kia giả thủ đoạn. Nếu như là rắn hổ mang thì... Không dễ đối phó đâu!

“Không trách được tụi mày lại nghe theo lời hắn...” La Minh gât đầu, “Lão đại tụi bây bị bắt làm con tin?”

“Lão đại cũng không biết chuyện này...” Tù Tháng lắc đầu, “Kim Phác uy hiếp tụi tao, nếu như không tìm cách mang Tử Hữu đến, hắn sẽ đối phó với lão đại...”

Lam Sinh gât gât đầu, tuy rằng đối với đám chim ngu ngốc này không có cảm tình gì mấy, nhưng mà bọn họ đúng là rất trung tâm.

“Nói cách khác, người là bị mang tới công ty Kim Phác...”

K xoay người cầm lấy áo khoác vắt trên salon, đang định ra ngoài, Mộng bất ngờ chạy vào.

“K tiên sinh, Alice tiên sinh có chuyện rồi.” Nói xong, giơ lên một con mèo nhỏ lông trắng đen xen kẽ.

K nhú mi, thì thấy con mèo nhỏ kia vẫy vẫy đuôi, meo meo ô vài tiếng.

“Còn có một đám người khác?”

K sững sốt, quay đầu lại nhìn, mọi người cũng đồng dạng kinh ngạc như vậy, ánh mắt rơi xuống trên người Tù Tháng, Tù Tháng vội vàng lắc đầu.

“Tao không biết chuyện đó a!”

La Minh sờ cằm, “Xem ra, sự tình so với chúng ta nghĩ có phần phức tạp hơn!”

“Nói không chừng tên bò sát kia cũng không ngờ được.” K thoáng do dự, nhìn nhìn con mèo nhỏ, “Alice vẫn còn đuổi theo à?”

“Meo!” Con mèo nhỏ gật đầu.

K sờ sờ đầu mèo nhỏ, nói tiếng cảm ơn, sau đó quay sang mọi người nói, “Tôi đi tìm Lương Tiêu trước.”

“Tôi cũng đi.” Naury đứng lên, Mễ Tử cũng muốn theo cùng, bị Naury dè lại, “Em ngoan ngoãn đi học bài đi.”

“Tại sao?” Mễ Tử trừng to con mắt tròn, “Lúc này làm sao em còn có thể học bài?”

“Mễ Tử, thời điểm như thế này, bé ngoan nên nghe lời mới đúng.” Lam Sinh cười híp mắt đứng dậy, bóp bóp tay, nhìn về phía K, “Ba người chúng ta cùng đi.”

La Minh đẩy mắt kính một cái, “Tôi đi tìm con quạ đen kia. Hình như hắc ta gần đây nắm trong tay mấy vụ án có liên quan đến Kim Phác, tốt nhất có thể đem con rắn kia nhốt vào trong tù đi!”

Mễ Tử mếu máo nhìn mọi người, trên mặt tràn đầy không vui, còn muốn nói gì đó, đã bị Mộng kéo kéo cánh tay, “Mễ Tử thiếu gia, chúng ta cùng nhau đợi ở nhà đi!”

.....

Lúc Tử Hữu mơ màng tỉnh dậy, đã thấy mình đang nằm trên một chiếc giường sắt, hai tay bị trói ra sau. Nghiêng đầu nhìn, bên cạnh mình còn có cả Lâm Soái. Chỉ có điều tên kia đang ngủ như chết, nước miếng còn chảy đầy mặt.

“Tỉnh rồi?”

Sau lưng có tiếng cười khê vang lên, Tử Hữu chặt vật xoay đầu lại, mới phát hiện ra chỗ này cũ nát giống như ở tầng hầm, xung quang đều là tường xi măng, chỉ có một cánh cửa, không có cửa sổ.

Người mới mở miệng nói chuyện với Tử Hữu đang ngồi trên cái ghế salon duy nhất trong phòng, salon bằng da đỏ mềm mại hoàn toàn không phù hợp với loại địa phương như thế này. Người kia mặc một bộ âu phục màu trắng sang trọng, trên gương mặt anh tuấn là một nụ cười tà khí, ngón tay thon dài cầm một cái ly chân cao, bên trong chứa rượu sâm panh.

Đầu Tử Hữu còn hơi choáng, thật vất vả lắm mới đem tầm mắt tập trung đến gương mặt của người kia, sau đó liền lấy làm kinh hãi.

“Louis?!”

Không sai, người ngồi ở trên ghế salon kia chính là Louis, nghe nói là một người mẫu rất hot của công ty Kim phác.

Louis khiêu lên một bên mép, cười một cách cợt nhả, quơ quơ ly rượu sâm panh trong tay, “Rất vinh hạnh khi cậu còn nhớ tôi.”

“Anh... tại sao lại...?” Tử Hữu hoàn toàn mờ mịt, Louis tại sao lại bắt cậu? Còn bắt cả Lâm Soái?

Louis nhìn trong mắt Tử Hữu đều là vẻ khó tin, trong lòng âm thầm than thở, tại sao trên đời lại có người như vậy, cho dù bản thân chặt vật bị trói lại trên giường cũ nát, vẫn có thể tỏa sáng khiến người khác không thể dời mắt. Cặp mắt trong suốt kia như có thể nhìn thấu hết thấy ô uế trên thế gian, khiến cho Louis trong lòng nổi lên ý định hung hăng tàn sát, bàn tay cầm ly rượu hưng phấn đến nổi run run.

Muốn mạnh mẽ bắt nạt người này, muốn đem toàn bộ ánh sáng quanh người cậu ấy hủy diệt, muốn nhìn thấy trong con người trong suốt kia đáng vẻ đáng thương cầu xin tha thứ, muốn nhìn cậu ấy thê thảm khóc nức lên.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Tử Hữu, Louis đã điên cuồng nghĩ như thế trong lòng.

Tử Hữu nhìn Louis quan sát mình không chớp mắt, cặp mắt kia tỏa ra thứ ánh sáng nguy hiểm, trong lòng nhin không được lộ độ vài tiếng. Trực giác nói cho cậu biết, người này rất đáng sợ, nên Tử Hữu có chút sợ hãi hơi rút người về phía sau, cánh tay sau lưng đụng đụng người Lâm Soái mấy cái, Lâm Soái khê hừ một tiếng, rốt cuộc cũng tỉnh dậy.

“Tiểu Soái”, Tử Hữu vội vã gọi hần, “Mau tỉnh dậy đi! Tiểu Soái!”

Lâm Soái chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt có chút mờ mịt. Hần nằm ngốc nửa ngày mới thấy rõ trần nhà xa lạ, hơi nhú mày, muốn ngồi dậy, lại phát hiện hai tay của mình bị trói gô ra sau lưng.

“Gì vậy?!” Lâm Soái quát to một tiếng, hồi thần lại, khuôn mặt tinh xảo lộ ra nét kinh ngạc, quay đầu nhìn bốn phía, liền phát hiện ra Tử Hữu cũng đang ở bên cạnh.

“Tiểu Hữu?” Lâm Soái nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, hẩn nhớ lại ban nãy mình còn nằm ngủ trên giường, thế nào vừa tỉnh dậy đã nằm ở chỗ khác rồi?

“Đây là... có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa a!” Tử Hữu bất đắc dĩ lắc đầu, ra hiệu cho hẩn nhìn Louis, “Hình như là hẩn đem trói chúng ta đem đến đây...”

“Gì?” Lâm Soái nhìn về phía Louis, dùng cánh tay chống vách tường ở phía sau, miễn cưỡng ngồi dậy, “Mày không phải là người mẫu sao?”

Louis không trả lời, chỉ hướng về Lâm Soái quơ quơ ly rượu trong tay, ra hiệu đang chào hỏi.

Tầng hầm không có ánh sáng, ám bụi, trên trần treo một chiếc đèn chân không phát ra thứ ánh sáng trắng bệch, nhưng đủ để soi rõ nụ cười quỷ dị của nam nhân ngồi trên salon. Mà đối diện, hai thiếu niên ngồi trên giường sắt tròng mắt nhìn sang gã.

Một ánh mắt trong suốt đáng yêu, thuần khiết như ánh mắt của trẻ nhỏ, một ánh mắt khác xinh đẹp như phong cảnh, lấp lánh như tiểu linh tinh hoạt bát.

Louis lấy tư thế chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật mà nhìn hai người bọn họ, lại ung dung nhàn nhã thưởng thức ly rượu trên tay. Rượu sâm panh vàng óng sừng sững trôi tuột vào cuống họng, hầu kết nhấp nhô, ánh mắt như xuyên thấu qua thành ly thủy tinh mà nhìn chằm chằm vào hai cánh môi đỏ mọng.

Chỉ là một động tác nuốt xuống, thế nhưng lại khiến cho Tử Hữu cùng Lâm Soái không hện mà cùng cảm thấy thật kinh tởm.

“Bọn họ tỉnh rồi?”

Đột nhiên, cửa gỗ bị đẩy ra, một mỹ nhân cao gầy bước vào, đối phương gỡ xuống kính râm, khiến Tử Hữu cùng Lâm Soái lấy làm kinh hãi.

Người đến là An Thiên, ngũ quan tinh xảo lúc này có chút vụn vặt, con mắt hạnh xinh đẹp lộ ra tia tàn ác.

“Các người...” Tử Hữu còn đang mờ mịt, không hiểu chuyện gì cả, Lâm Soái đã phản ứng trước, “Các người muốn làm gì?”

“Đừng có kích động như vậy!” An Thiến khoát khoát tay, đến gần bọn họ hơn một chút, đưa tay vén tóc trên trán Tử Hữu kiểm tra một hồi, “Ừm... máu ngừng chảy rồi...”

“Máu?” Tử Hữu bị nhắc nhở, lúc này mới bắt đầu cảm thấy đầu có chút đau, ý thức lúc rõ ràng lúc mơ hồ.

Lâm Soái nghe thấy vậy cũng quay đầu nhìn, thì thấy trên trán tuy bị tóc che khuất của Tử Hữu vẫn nhìn được một vết vết thương thật dài, có điều đã được người xử lý qua, máu đã ngừng chảy. Nhưng trên cái trán trơn bóng trắng nõn tự nhiên có một đạo vết thương lớn như thế, khiến cho người ta cảm thấy hãi hùng đáng sợ.

“Chuyện gì xảy ra?” Lâm Soái siết chặt tay, trừng An Thiến, “Các người làm cậu ấy bị thương?!”

“Tôi cũng không phải cố ý.” An Thiến nhún vai, tỏ vẻ không có chuyện gì lớn cả, đưa tay nâng cằm Tử Hữu lên, châm chọc: “Chà chà, đến chỗ nào cũng có người đau lòng dùm, thiên phú như thế này khiến cho người ta cảm thấy thật ganh tị.”

Tay Tử Hữu bị cột lại, không lùi ra được, bị bàn tay An Thiến giữ chặt dưới cằm. An Thiến tàn bạo dùng sức, trên làn da mẫn cảm liền truyền đến cảm giác đau đớn. Tử Hữu nhú mày, nhưng không hé miệng nói một lời.

“Chắc!” An Thiến cảm thấy vô vị, giơ tay vỗ vỗ một bên má Tử Hữu, da thịt mịn màng khiến người làm phụ nữ như ả cũng cảm thấy đỏ kị, liền giương ánh mắt buồn nôn lên nhìn Tử Hữu, “Cậu là nam thật à? Cái mặt phi giới tính như vậy, khó trách ai cũng xoay quanh cậu. Bộ không có lòng tự ái đàn ông sao? Buồn nôn!”

Nói xong, rút khăn tay ra lau lau, giống như bản thân vừa đụng đến vật gì bẩn thỉu lắm.

Sắc mặt Tử Hữu nháy mắt trắng bệch. Nói thật, từ lúc cậu có thể biến thành người đến nay, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng có người nhìn cậu mỉm cười đầy thiện ý. Lúc còn làm ở CLB, nữ nhân nhìn cậu đều đỏ mặt. Cậu đương nhiên cũng có lòng tự trọng của nam nhân, nói ví dụ như ai lại yêu thích người khác tán thưởng mình đáng yêu chứ, cậu thà rằng người khác nói cậu soái, như Nauy, như K, như La Minh vậy.

Hoặc là làm người mỹ lệ như Alice, có khi cũng làm cho người khác sợ hãi, cảm thấy bị uy hiếp.

Không đợi Tử Hữu hồi thần lại, Lâm Soái ở một bên đã cười phá lên, “Cho nên mới nói, nữ nhân tự ti mới là xấu xí nhất, đặc biệt là thể loại vừa tự ti vừa hay ghen tị a!”

Nói xong, còn cười nhạo nhìn An Thiến một cái.

“Bốp!”

Lâm Soái vừa dứt lời, đã bị An Thiến mạnh mẽ quăng cho một cái tát. Lâm Soái bị đánh đến xoay mặt sang bên, một bên gò má lập tức ửng đỏ. Lâm Soái có chút choáng váng, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ mặt hung tợn, trừng lại An Thiến.

“Mụ la sát! Cô tốt nhất đừng có thả tôi ra. Nếu không nhất định tôi không để cho cô nguyên vẹn mặt mũi mà gặp người khác đâu!”

“Yên tâm!” An Thiến cười lạnh một tiếng, “Mày không có cơ hội đó đâu!”

Nói rồi, còn muốn tặng thêm một cái tát, lại bị Louis ở đằng sau bắt lấy cổ tay, “Dừng tay! Gương mặt xinh đẹp như vậy, đừng để hỏng, đáng tiếc.”

“Hừ!” An Thiến hừ lạnh, thả tay xuống, liếc Louis, “Anh cũng buồn nôn lắm mới đi thích hai người dứa này.”

“Sở thích của tôi, còn chưa đến lượt cô bình luận.” Louis cười tủm tỉm nhìn An Thiến, nhưng ý cười trên môi nhuốm đậm mùi vị tàn nhẫn lạnh khốc, khiến An Thiến hoảng sợ một thoáng, dời mắt sang nơi khác rồi vẫn cảm còn cảm thấy sợ hãi.

Lâm Soái nghe răng nhếch miệng một hồi, giương mắt nhìn Louis, “Mày đến cùng đem tội tao chop tới đây làm gì?”

“A... Nói đơn giản thì... là phá hủy các người!”

Louis nói ra lời đáng sợ, nhưng cười đến thiên chân vô tà, khiến Tử Hữu trong lòng run lên. Từ trước đến giờ, cậu chưa từng thấy người nào đáng sợ như vậy... Con người.... đều có bộ dạng này sao?

“Ông chủ của các cậu muốn mượn sức các cậu để nhanh chóng đứng vững trong thời gian ngắn, còn ông chủ của chúng tôi thì muốn ngăn cản.” An Thiến đến bên cạnh salon, ngồi xuống, miễn cưỡng nói, “Nói thật, xem cách của ông chủ chúng tôi thì... Những chuyện bôi xóa danh tiếng, phá hoại hình ảnh của công ty Lương Tiêu mà ông chủ làm, chắc, tôi với Louis đều cảm thấy hiệu suất quá thấp, nên tự chủ trương.”

“Quả nhiên là các người đã bàn mưu trước.” Lâm Soái trừng mắt một cái.

An Thiến lắc đầu, “Mấy phương pháp kia thật sự quá kém cỏi, nhưng ông chủ ra lệnh, chúng tôi không thể không nghe. Thế nhưng cậu xem, quả nhiên không có một chút tác dụng nào, đó là chưa kể chúng tôi còn nghe nói tên kí giả kia bị chó rượt cắn đến thâm thối.”

Tử Hữu quay đầu nhìn Lâm Soái, Lâm Soái nhún vai, ý bảo – Là Lương Tiêu ra lệnh.

“Theo tôi thấy, người đặc biệt như cậu, căn bản không nên xuất hiện ở giới giải trí. Xuất hiện như thế

không phải là khiêu khích người khác sao?” An Thiên chỉ vào mặt Tử Hữu, cười ác, “Cho dù tôi không nhắm vào cậu, thì cũng có người khác nhắm vào cậu, cho nên... thẳng thắn mà rời giới giải trí không phải tốt hơn sao? Ông chủ cũng bớt lo, tôi cũng thật cao hứng.”

Nói xong, còn ha ha cười mấy tiếng.

Lâm Soái cảm thấy ghê tởm, nhìn ả đàn bà này cùng bà hoàng hậu mẹ ghẻ của Bạch Tuyết giống nhau y như đúc.

Bất quá... Lâm Soái còn chú ý tới một chuyện, hẳn do dự hỏi, “Các người nói, làm thế nào để chúng tôi rời khỏi giới giải trí?”

Lời này mới nói xong giống như một điểm nhấn, liền thấy An Thiên cùng Louis kéo lên khóe miệng, trưng ra một nụ cười đáng sợ. Louis không nói lời nào, từ trên salon lấy ra một cái máy quay phim cùng một cái camera, hẳn trước đem máy quay phim đặt trên giường, sau đó đem camera đưa cho An Thiên.

Tử Hữu nhìn hai người bọn họ im lặng mà làm, cảm thấy rất sợ hãi, mà sắc mặt Lâm Soái cũng trắng bệch hoàn toàn, tựa hồ ý thức được cái gì rồi.

Bố trí xong xuôi, Louis còn từ trong túi móc ra một ống tiêm, một ống thủy tinh trong suốt, bên trong chứa chất lỏng hồng nhạt không rõ.

Lâm Soái triệt để rõ ràng, giãy giụa chắn trước người Tử Hữu, kêu to, “Các người... các người... đây là phạm pháp!”

“Nhưng mà có ai biết đâu?” Louis cười rộ lên, con mắt híp lại, trong lời nói cuộn cuộn phần khởi cùng kích động.

“Đó là... cái gì?” Tử Hữu ở sau lưng Lâm Soái, trợn to mắt hỏi.

“Đó là...” Lâm Soái mím môi, không biết nên giải thích với Tử Hữu như thế nào. Louis nhìn đáng vẻ Lâm Soái, cười rộ lên, tỏ vẻ tốt bụng giải thích cho Tử Hữu.

“Cái này có thể khiến cho cậu cảm thấy thoải mái.” Louis lắc lắc kim tiêm, “Cậu đoán xem. Ngày mai nếu như tất cả cửa hàng băng đĩa đều có video cùng ảnh chụp ghi lại cảm xúc mãnh liệt dâng trào của cậu thì... không biết các cậu còn có thể tiếp tục sống không?”

An Thiên cũng lạnh lùng nói, “Đặc biệt là cái đáng vẻ thanh thuần đáng yêu của cậu, lại bị người ta nhìn đến buồn nôn...”

Tử Hữu ngẩn người, cảm thấy huyết dịch trong người đều nguội lạnh. Cậu chờ người nhìn về máy quay

phim, nhìn camera trong tay An Thiến, lại nhìn đến kim tiêm trên tay Louis. Lâm Soái khẽ run rẩy, Louis đưa tay cởi áo khoác, mở ra cà vạt và nút áo.

“Các người... chờ... chờ một chút...” Trong đầu Tử Hữu đều là tiếng ong ong, cậu không tin được, cũng không có cách nào tin được, hiện tại là tình huống gì? Chuyện gì đang xảy ra? Những người này... những người này thật đáng sợ... thật đáng sợ...

Lâm Soái kiên trì chắn trước người Tử Hữu, nhìn Louis từng bước áp sát. An Thiến tuy rằng độc ác, nhưng thời điểm mấu chốt vẫn có chút lúng túng, cầm camera suy nghĩ một lát, nói: “Tôi... Hay là tôi đi ra ngoài thôi?”

Louis quay đầu nhìn ả một cái, “Tùy cô, ảnh một lát tôi tự chụp cũng được.”

An Thiến thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thả camera xuống chạy ra. Cửa gỗ oành một tiếng đóng lại, như đánh thẳng vào đầu quả tim Lâm Soái cùng Tử Hữu. Sợ hãi cùng tuyệt vọng vây bọc, trong đầu Tử Hữu chỉ nghĩ đến một chuyện... ai đó... ai đó đến cứu bọn họ với... ai....

K... K...

Nước mắt Tử Hữu viền quanh, trong đầu đều là hình ảnh của nam nhân bá đạo lại vô lý ấy.

K! Cứu lấy chúng tôi!

...

Cửa phòng làm việc của Lương Tiêu bị K một cước đá văng. Lương Tiêu ngồi đằng sau máy tính ngẩng đầu lên, trên miệng còn ngậm thuốc lá, nhíu mày nhìn K xông vào, sau lưng còn có Thường Lập.

“Dem tiền sửa cửa tính lên đầu cậu ta.” Lương Tiêu chỉ K, dặn dò Thường Lập.

“Vâng!” Thường Lập gật đầu đáp ứng, đi đến đứng cạnh Lương Tiêu.

“Kim Phác bắt cóc Tử Hữu!” K đi thẳng vào vấn đề, trên mặt đều là vẻ hung ác, “Nhưng mà trên đường lại bị đám người khác đoạt đi”

“...” Lương Tiêu nhìn chằm chằm K Nhìn hồi lâu, “Cậu nói Kim Phác?”

“Nguyên thân của hắn là rắn hổ mang.” K meo mắt lại, hai tay chống trên bàn làm việc của Lương Tiêu, nhìn y, “Anh bị hắn lừa rồi, chó ngu!”

Lương Tiêu hiển nhiên cũng mới biết chuyện này, giật mình một cái, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Y đứng lên, vơ lấy áo khoác, “Trước tiên đến công ty Kim Phác một chuyến.”

Mà trước cửa công ty Kim Phác, La Minh, Lam Sinh cùng Nauy đã chờ sẵn ở đó. Đứng bên cạnh La Minh còn có một người đàn ông, người kia cũng là mặc toàn thân đen, tóc đen thui, con ngươi đen nhánh, ngay cả da dẻ cũng ngăm đen, tướng mạo gây cảm giác không chính không tà, nhưng giống La Minh ở ánh mắt khôn khéo trầm ổn.

“Ô Khởi Dao!” K trừng nam nhân nọ, túm lấy cổ áo y kéo đến trước mặt, “Mày xem người dưới tay mày đi.”

Ô Khởi Dao hiển nhiên đã từ La Minh biết được sự tình, cho nên đối diện với chất vấn của K, y cũng không phản bác, chỉ giơ văn kiện trên tay lên, “Trước tiên thả tôi ra đã, tôi còn có chuyện quan trọng hơn muốn nói với các người.”

K nhìn văn kiện kia một chút, buông cổ áo Ô Khởi Dao ra, mấy người nhấc chân đi lên phòng làm việc của Kim Phác.

Mới vừa ra khỏi thang máy, đã thấy Kim Phác trước mặt, hình như gã cũng đang chuẩn bị ra ngoài, nhìn đến một đám người trước cửa thang máy, ngạc nhiên nhảy dựng một cái.

Kim Phác không hổ là rắn hổ mang, con ngươi một mí hẹp dài mang gây ra cảm giác âm lãnh, chỉ là hiện tại trên người gã không mang theo địch ý. Nhìn thấy Lương Tiêu, gã bước tới mấy bước, “Tôi biết các người muốn nói gì, tôi đang muốn đi tìm các người đây, đi theo tôi.”

Mọi người đến văn phòng của Kim Phác, cửa phòng vừa đóng, Kim Phác đã thẳng thắn mở miệng, “Tôi để đám quạ đen mang Tử Hữu đến, chỉ muốn ngăn trở một chút chứ không có ác ý. Nhưng bây giờ, tài xế của tôi đang ở trong bệnh viện, có người khác đã cướp Tử Hữu đi.”

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người đá văng. Lâm Hiểu từ trước đến giờ vốn trầm ổn, nay trên mặt tràn đầy sát ý, vừa nhìn thấy Kim Phác đã gần giọng, “Mày đem tiểu Soái giấu ở chỗ nào rồi?”

K sững sờ, Lương Tiêu cũng ý thức được cái gì, “Lâm Soái cũng không gặp?”

“Không gặp!” Lâm Hiểu lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều có mặt trong phòng làm việc, sững sốt một chút, “Chuyện gì xảy ra?”

Lam Sinh đem sự tình nói cho Lâm Hiểu nghe, Lâm Hiểu cau mày, “Nói như vậy, tiểu Soái cùng Tử Hữu rất có khả năng đang ở cùng nhau?”

“Tôi chỉ phái người mang Tử Hữu đi.” Kim Phác cau mày, “Lâm Soái tôi còn chưa sắp xếp!”

Lương Tiêu lập tức quăng cho gã một cái liếc mắt, tên này là muốn đem người của mình đào đi hết sao?

“Hiện tại mọi người phải bình tĩnh.” La Minh lên tiếng, nhìn Ô Khởi Dao, “Anh nói có chuyện quan trọng là chuyện gì?”

Ô Khởi Dao đem mớ văn kiện mở ra, đặt trên bàn trà, “Mấy tháng gần đây, cảnh cục liên tiếp nhận được nhiều vụ án mỹ thiếu niên mất tích. Có một đôi vợ chồng đến báo án, nói muốn kiện công ty Kim Phác. Ra thông báo tuyển dụng nghệ sĩ, kì thực là lừa người đem bán. Tôi là được cảnh sát ủy thác theo dõi vụ này.”

Nói rồi, móc ra một phần tài liệu đưa cho Kim Phác nhìn, “Theo lịch thì ngày tới tòa án sẽ gọi cho anh, thế nhưng trong quá trình tôi điều tra lại phát hiện một chút sự tình.”

K cùng Lương Tiêu đều giựt lấy phần tài liệu kia nhìn, thì phát hiện trong tài liệu có hai ảnh chụp của hai người, hơn nữa, còn nhìn rất quen mắt.

“Louis cùng An Thiến?” Kim Phác nhìn chằm chằm tư liệu, trợn mắt, “Bọn họ...”

“Cảnh sát bây giờ đang hoài nghi hai người này có qua lại với bọn chợ đêm, đem mỹ thiếu niên cùng các thiếu nữ bán cho những người quyền thế làm sủng vật...”

Lời còn chưa nói xong, K đã quăng phất tư liệu xuống đất, “Là tụi nó đã bắt cóc Tử Hữu!”

La Minh cũng gật đầu, “Xác thực rất đáng hoài nghi!”

“Bây giờ phải làm sao đây?” Lam Sinh siết chặt tay, “Tử Hữu cùng tiểu Soái có thể bị nguy hiểm không? Chúng ta đi đâu tìm bọn họ bây giờ?”

Vừa dứt lời, có một con con mèo nhỏ từ cửa chui vào, vẫy vẫy đuôi, meo meo ô vài tiếng.

K cùng tất cả mọi người đều chấn động. Lâm Hiểu ôm lấy mèo nhỏ, hẳn chưa bao giờ cảm thấy mình yêu mèo đến như vậy, “Mày biết bọn họ đang ở chỗ nào sao?”

Mèo nhỏ liếm liếm mũi, meo ô meo ô. K gật đầu, quay đầu nhìn mọi người, “Xem ra dọc đường đi Alice không ngừng thả tin tức về, chúng ta đi theo nó đi!”

Tất cả mọi người gật đầu, vội vã lao ra khỏi cửa.

.....

Bên trong tầng hầm, Louis đầu tiên bắt lấy cánh tay Lâm Soái, đem chất lỏng bên trong ống tiêm chậm rãi tiêm vào. Lâm Soái mặc dù ra sức phản kháng, nhưng sau một hồi trên cánh tay vẫn xuất hiện thêm mấy lỗ kim, chảy mấy giọt máu. Mục đích của Louis rốt cuộc cũng đạt thành.

Từ lúc chất lỏng được tiêm vào cơ thể, chỉ mấy phút sau, Tử Hữu liền nhận ra hô hấp Lâm Soái trở nên dồn dập, trên mặt ửng hồng, lộ ra dáng vẻ mê người, ánh mắt cũng mê man.

Lâm Soái vốn đang ngăn trước người Tử Hữu, lúc này mềm nhũn người ngã xuống, mồ hôi theo trán trượt xuống, môi cắn chặt, có chết cũng không để phát ra một âm thanh nào.

Sắc mặt Tử Hữu trở nên trắng bệch, nhìn Louis rút tiếp một ống chất lỏng, giơ lên trong không khí, một tay bắt lấy cánh tay của cậu, nhắm đầu kim vào trong da thịt.

“Không... không muốn...” Tử Hữu không ngừng lắc đầu, liều mạng trốn ra phía sau, nhưng đối lại chỉ là nụ cười tàn nhẫn của Louis. Gã tựa hồ vô cùng thưởng thức bộ dáng này của cậu.

Thời điểm đầu kim tiêm chuẩn bị đâm vào thịt Tử Hữu, một lưỡi dao sắc bằng bạc phóng tới, “rắc” một tiếng đem đầu kim tiêm đánh gãy, ống tiêm cũng vỡ vụn.

Louis hiển nhiên không ngờ tới, giật mình quay đầu lại, thì nhìn thấy trước cửa có một nam nhân mặc đồ trắng đứng đó, mái tóc dài màu vàng óng tùy ý buộc sau đầu, con ngươi xanh biếc như màu nước biển, ngũ quan tuyệt mỹ khiến người hoảng hốt, giống như người này mới vừa bước ra từ trong tranh.

Alice cầm một lưỡi dao khác vẫy vẫy trên tay, mắt liếc đến Tử Hữu trên giường, lại nhìn Lâm Soái mắt mở mắt nhắm nhìn mình, hừ một tiếng.

“Đều là đồ vô dụng. Chỉ tự bảo vệ mình thôi cũng không làm được!”

Tử Hữu lúc này mới mặc kệ Alice châm chọc, giờ phút này Alice đã chính thức thăng cấp lên làm thiên sứ rồi!

“Alice! Alice!” Tử Hữu kích động gọi tên Alice, trên khóe mắt còn đọng một vệt nước. Dưới ánh đèn, ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy đau lòng không ngớt.

Sắc mặt Alice tối đen lại, nhìn Louis, đối phương vẫn còn đang ngây ngốc nhìn hẩn chằm chằm, trong ánh mắt đều là kích động muốn được sở hữu, tiến lên trước mấy bước.

“Cậu gọi là Alice sao? Tên thật đẹp... Người cũng thật đẹp...”

“Thật tiện mà!” Alice tàn nhẫn nở nụ cười, thân hình nhoáng lên một cái đã đến trước mặt Louis, con ngươi xanh lam lạnh lẽo đối diện ánh mắt Louis, “Tao có đẹp mà cũng không chịu nổi đâu!”

Nói xong, dao nhỏ trong tay xoay vòng một cái, ngay trên người Louis nhanh chóng cắt ra mấy vết thương.

Louis đau đớn, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đều ứa ra, muốn thoát ra, cánh tay lại bị Alice ghì chặt. Alice chỉ nhẹ nhàng động tay, liền nghe răng rắc một tiếng, bả vai của Louis trật khớp.

Louis dù sao cũng chỉ là một nhân loại bình thường, gã thậm chí còn không nhìn thấy rõ động tác của Alice đã bị Alice xem như phế vật mà vứt sang một bên. Alice đưa tay mở dây trói trên người Lâm Soái, nhưng không mở dây trói trên người Tử Hữu.

Tử Hữu vẫn còn đang tha thiết mong chờ mà nhìn Alice, nhưng Alice chỉ chăm chăm nhìn cậu một hồi lâu, đột nhiên mở miệng.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Tử Hữu sửng sốt, “Cái đó... trước tiên không thể mở trói cho tôi được sao?”

Alice lạnh lùng liếc nhìn cậu, “Tôi cũng rất thích nhìn bộ dáng bị trói của cậu, cho nên tôi muốn để cậu như vậy mà nói chuyện.”

Tử Hữu vô tội bĩu môi, “Vậy anh nói đi...”

“Cậu... thích K sao?” Alice hỏi.

26. Chương 26

Bên trong không gian chật hẹp, một mảnh trầm mặc quỷ dị.

Tử Hữu nhìn nét mặt Alice, nhất thời không thể nào hiểu được, mãi đến khi Lâm Soái ở bên cạnh thống khổ kêu gào, Tử Hữu mới cuống quýt dời ánh mắt sang, nhìn thấy chính là gò má đỏ ửng của Lâm Soái, trán ướt rượt mồ hôi, đáng vẻ căn răng chịu đựng.

“Alice, những lời này nói sau được không?” Tử Hữu có chút rồi, “Trước tiên đem tiểu Soái...”

“Lập tức có người đến cứu hần!” Alice nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Cho nên tranh thủ thời gian đi!”

“Anh...” Tử Hữu sửng sờ, trên gương mặt ôn hòa lập tức hiện lên nét giận dữ.

Chỉ là lời còn chưa nói xong, Alice đã cười gằn, kề sát vào mặt cậu, hỏi, “Hắn bị tiêm vào thuốc kích thích, hay là ... cậu muốn giúp hắn giải quyết?”

Lâm Soái tuy rằng đang thống khổ khó nhin, cả người lúc nóng lúc lạnh, dày vò cùng kích thích không kiềm chế được khiến cơ thể như có hàng trăm con kiến bò cắn, nhưng những lời Alice nói, y vẫn nghe rõ được rõ ràng.

“Im miệng.” Lâm Soái híp mắt nhìn Alice, “Chuyện như vậy cậu cũng nói được sao?”

“Làm sao?” Alice nghiêng đầu nhìn y, trên khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ lộ ra ý cười, “Tôi nói thật mà!”

“A....” Lâm Soái rất muốn mắng người, nhưng cảm giác khó chịu bao phủ cơ thể khiến y muốn nổ tung, nhin không được khê rên mấy tiếng. Alice lắc lắc đầu, xoay người lại, liền trông thấy Tử Hữu đang nhìn mình không chớp mắt.

“Thế nào?” Alice khoanh tay, “Nói chuyện với tôi được chưa?”

“....”

Tử Hữu biết, nếu Alice đã đến được chỗ này thì bọn K cũng sẽ tìm được, trong lòng bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể để cho Lâm Soái chịu đựng thêm một lúc. Cậu mở to mắt nhìn Alice, lần đầu tiên trong đời này sinh cảm giác phẫn nộ với hắn, “Anh muốn biết sao? Được! Tôi nói là được!”

Im lặng một chút, Tử Hữu gằn từng chữ một, “Tôi thích K!”

Sắc mặt Alice lạnh lẽo, tuy rằng đã sớm dự liệu được, nhưng chính tai nghe thấy lời Tử Hữu nói, vẫn là một cảm giác hoàn toàn khác. Đang muốn mở miệng, Tử Hữu đã nói tiếp.

“Thế như tôi cũng thích mọi người trong nhà. Đối với K, tôi không xác định được tình cảm của mình có chỗ nào đặc biệt. Chuyện duy nhất tôi xác định được, chính là tôi không thích hắn ở cùng một chỗ với anh, cũng không thích anh thân cận hắn!”

“...” Alice kinh ngạc mở to mắt.

Tử Hữu từ trước đến nay không bao giờ đem tâm sự nói thẳng tuột ra như thế, mà trông giống như một người ba phải, hoặc là một đứa trẻ ngoan, có thể bao dung khuyết điểm của bất kì người nào, cũng không ngừng khiến bản thân hòa hợp với người khác. Không quan tâm người khác đối xử với bản thân cậu ra sao, thậm chí còn có một chút khiến bản thân chịu thiệt.

Nhưng Tử Hữu trước mắt hắn bây giờ, giống như một con mèo đột nhiên bị giẫm phải đuôi, nhe răng gầm gừ, lần đầu tiên biết giương móng vuốt lên cào người.

“Dám nói thẳng a!” Trong mắt Alice là cuộn cuộn bão tố, con người xanh biếc chớp động như cơn bão ngoài khơi. Hắn tiến lên một bước, túm lấy cổ áo Tử Hữu, đem đối phương kéo đến trước mắt, lạnh lùng nói, “Lời của cậu, tôi cần phải trả lại nguyên vẹn cho cậu.”

“Tôi biết!” Tử Hữu nhìn thẳng vào mắt Alice, trong đầu đều là thanh âm mềm mại – Cậu không thể lúc nào cũng trốn tránh, nếu như không nói ra, người khác sẽ không bao giờ biết được.

“Trước lúc tôi đến, là anh ở cùng K. Mấy ngày này, anh cùng K vẫn ở cùng nhau. Có lúc tôi nghĩ, có phải tôi mới là kẻ gây trở ngại cho hai người không? Tôi nỗ lực duy trì khoảng cách với K, thế nhưng trong lòng tôi lại bảo, tôi không thể lừa dối bản thân mình.”

“Tử Hữu!” Lần đầu tiên Alice gọi thẳng tên cậu, trong tiếng gọi mang theo cuồng loạn cùng tức giận, “Cậu biết cái gì? Cậu thì biết cái gì? Cậu hiểu tôi với K có cảm tình với nhau à? Chúng tôi trải qua hắc ám cùng nhau, chứ không phải là cậu, cậu cùng chúng tôi không cùng một thế giới. Điều này bản thân K cũng rõ ràng, anh ấy muốn tới gần cậu, chỉ vì cậu là thứ đồ vật mới mẻ, K nhất thời bị mê hoặc mà thôi. Một khi anh ấy biết rõ, nhất định sẽ không ở bên cạnh cậu nữa!”

“Alice...” Tử Hữu ngơ ngác nhìn Alice, phảng phất như muốn từ bên trong lớp mặt nạ đã nứt ra của hắn nhìn thấy thứ gì, cậu chậm rãi nói, “Anh... đến cùng đang sợ cái gì?”

Alice buông tay, trên mặt có chút cứng ngắc, thế nhưng Tử Hữu phát hiện, ánh mắt lạnh lùng kia lần đầu tiên xuất hiện một tia yếu đuối.

“Anh sợ K rồi bỏ anh, anh sợ những người trong nhà rồi bỏ anh, anh sợ bản thân anh chỉ còn lại một mình.”

Trái với ban nãy Alice đem Tử Hữu bức bách, lúc này, phảng phất như vị trí của hai người đảo ngược, Tử Hữu không nặng không nhẹ nói, nhưng cũng đủ để đem Alice bức đến đường cùng.

“Câm miệng!” Alice giơ tay lên, không kịp suy nghĩ đã giáng xuống Tử Hữu một quyền mạnh mẽ. Tử Hữu bị đánh đến xoay mặt, trên gương mặt trắng nõn lập tức sưng đỏ, máu tươi từ trong cánh mũi chảy ra.

Nhận ra bản thân có chút không kiềm chế được, Alice ngay lập tức thả tay, trên mặt lóe qua một tia giây giụa, nhưng rất nhanh đã bị vẻ lạnh lùng thay thế.

“Alice...” Tử Hữu tựa hồ cũng không để ý cảm giác đau đớn trên mặt, híp mắt nói, “Không có ai rời khỏi anh cả. K không có, những người trong nhà cũng sẽ không... cảm giác này a... Nếu như anh không thật lòng nói ra, sẽ không có bất kì người nào biết được, nếu như rất yêu thích họ, tại sao...”

“Câm miệng! Câm miệng!” Alice liên tục lui về sau, tựa như nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

Không sai, hắn làm sao có thể quên được, người trước mắt này nhìn qua ngơ ngác ngây ngốc, kỳ thật có một tâm hồn mãnh cảm, một đôi mắt nhạy cảm. Hắn làm sao có thể quên, nhưng người phụ nữ trong CLB

kia đã từng từng nói – lúc đứng cạnh người này, sẽ có cảm giác như bản thân mình bị nhìn thấu đến rõ ràng.

Trong con người trong suốt vô tội kia, có thể dễ dàng nhìn thấu lớp nguy trang của bất kì người nào. Là hẳn bất cần rồi, hẳn phải luôn như ngày bình thường, đối xử với cậu cực kì lạnh lùng, mới sẽ không bị cậu phát hiện.

“Cậu thì biết cái gì...” Alice siết chặt nắm đấm, vai khẽ run, “Cậu cái gì cũng không biết, rõ ràng cái gì cậu cũng không hiểu...”

“Tôi đương nhiên không hiểu!” Tử Hữu tức điên lên, “Anh cái gì cũng không nói, làm sao tôi có thể hiểu được!”

Trong nháy mắt, bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, trong không khí trôi nổi một tia cảm xúc xuyên thấu lòng người, khiến người ta cảm thấy yết hầu lạnh lẽo, trái tim tựa hồ cũng bị người siết chặt.

“Cậu có biết tại sao tôi lại chán ghét cậu đến vậy không?” Alice đột nhiên trầm giọng hỏi.

“...” Tử Hữu không nói lời nào, kiên nhẫn chờ đợi.

“Bởi vì cậu chưa từng nỗ lực tranh giành bất kì món đồ nào. Cậu luôn là người ngoài lề, thế nhưng lại là người dễ dàng chiếm được thứ mà người khác không chiếm được. Mặc kệ người khác đem bất cứ thứ gì đến bên tay cậu, trong mắt cậu cũng không bao giờ lộ ra dáng vẻ ham muốn.” Alice lạnh lùng cười lên, thanh âm như đang cực lực nhấn nhay điều gì, “Cậu có bao giờ nghĩ đến bản thân cậu chân chính muốn nhất là cái gì không? Có bao giờ đánh đổi mạng sống cũng phải đạt được nó không? Cậu có thể dễ dàng thỏa hiệp với bất kì người nào, phăng phất như những chuyện ấy bản thân cậu không cảm thấy quan trọng, ngay cả tính mạng cậu cũng thấy không trọng yếu. Cho dù bây giờ cậu chết đi, cậu cũng không quan tâm, chỉ là hờ hững cười như vậy. Rõ ràng chính là người xung quanh đều yêu thích cậu, tất cả đều xoay quanh cậu, thế nhưng, giống như bất cứ lúc nào cậu có thể bỏ lại bọn họ để rời đi!”

“Từ trước đến giờ, cậu chưa bao giờ chân chính nắm giữ bất kì thứ gì, luôn đặt mình ở vị trí thờ ơ nhất, như vậy rất là ích kỉ, cậu hiểu không? Chưa bao giờ nỗ lực tranh giành cùng người khác, cậu dựa vào cái gì mà nói những lời như thế với tôi? Đừng có đùa!”

“Alice...” Tử Hữu sững sốt, cặp mắt đen nhánh mở to, cậu há miệng, lại phát hiện bản thân mình không thể nói ra một câu phản bác nào.

Ích kỉ sao...

Tử Hữu bất đắc dĩ nhíu chặt mi. Lúc bị chủ nhân vứt bỏ, cậu quả thật không tranh thủ quay trở lại bên cạnh chủ nhân. Lúc được K mang về nhà, lúc đính ước cùng thổ thần, cũng chưa một lần nghiêm túc nghĩ về sau phải đi con đường nào, nếu như mọi người đều nói phải làm như vậy, thì chính là phải làm như vậy.

Cậu giống như nước chảy bèo trôi, ngại chuyện phiền phức, ngại nỗ lực, cảm thấy liều mạng nắm giữ cái gì đó... rất mệt mỏi! Phản bác lại người khác cảm thấy mệt, đối đầu với người khác cũng cảm thấy mệt, thích nhất là thoải mái, chỉ muốn mỉm cười, cảm thấy bản thân không ngừng tiếp thu lời người khác là tốt rồi, không cần phản kháng ai, cũng không cần lo lắng chuyện của chính mình...

Tình cảm đối với K cũng vậy, rõ ràng rất để ý đến Alice cho nên bản thân luôn trốn tránh, trốn tránh tầm mắt của K, trốn tránh sự bá đạo của K, nếu như không phải bình thường K đều lôi kéo cậu, có lẽ cậu cùng K đã trở thành người xa lạ từ lâu rồi.

Bản thân bị tổn thương, cậu chỉ muốn tránh đi, rất nhu nhược, rất nhút nhát, bởi vậy mà không ngừng từ chối K, thương tổn Alice, cậu đúng là rất ích kỉ!

“Tôi...” Tử Hữu mím mím môi, có chút luống cuống, nếu như không phải hôm nay Alice nói ra chuyện này, có lẽ cậu còn trốn tránh bản thân dài dài.

“Tử Hữu!”

Trên đỉnh tầng hầm, truyền đến thanh âm quen thuộc của K. Alice ngẩn người ra, vội vã nhìn Tử Hữu một cái, sau đó quay đầu, đi lướt qua đám người của K, một mình rời khỏi.

K quay đầu nhìn Alice, tuy rằng khó hiểu, nhưng cũng không kịp suy nghĩ nhiều. Hắn xông lên trước, đầu tiên mở trời cho Tử Hữu, sau đó mới nhìn thấy một bên má sưng đỏ của cậu.

“Ai làm?” Sắc mặt K cực kì đáng sợ, giống như tu la vừa bò từ ngục chết trở về, con ngươi đen nhánh dường như cuộn cuộn lốc xoáy.

“Ách...” Tử Hữu ngẩn người, lập tức chỉ vào Louis đang nằm ngất trên đất, “Hắn!”

K quay người lại, đem nắm đấm dọng vào lòng bàn tay mấy ai, khóa miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo.

“Quả nhiên là thằng khốn này...”

Louis vừa mới tỉnh dậy, còn không biết chuyện gì xảy ra đã xui xẻo gặp bất hạnh.

Tử Hữu nhìn K đánh người, sững sờ một chốc, cuối cùng không đành lòng nhìn được nữa mới lè lưỡi quay đầu sang chỗ khác.

Mà bên cạnh, Lâm Hiểu nhanh như chớp chạy vào, trong tay giữ chặt An Thiển, thời điểm nhìn thấy Lâm Soái, liền vút An Thiển lên trên salon, vọt sang.

“Tiểu Soái?” Cẩn thận ôm lấy Lâm Soái, Lâm Soái đang mơ mơ màng màng, nhìn thấy Lâm Hiểu liền vội vàng chồm người tới ôm chặt, hướng trên người đối phương cọ qua cọ lại một lượt, tỏ vẻ bản thân đang rất là thống khổ.

Lâm Hiểu phát hiện hành động kì quái của Lâm Soái, quay đầu liền nhìn thấy ống tiêm đã nát vụn nằm trên mặt đất.

“Tội nó đã làm gì?” sắc mặt Lâm Hiểu so với K chỉ có hơn chứ không có kém, bộ dáng trầm ổn lâu nay đột nhiên biến thành cả người tràn đầy sát khí, khiến cho Tử Hữu phải giật mình.

“Chỉ sợ là bị chích thuốc kích dục rồi,” Lam Sinh đi tới, liếc mắt nhìn đến máy quay phim trên giường.

“Cái gì?” Lâm Hiểu quay đầu trừng mắt nhìn Louis, đang định xắn tay áo lên gia nhập cùng K đánh người, lại bị Tử Hữu níu tay lại.

“Trước tiên đưa tiểu Soái về đã!” Tử Hữu nhắc nhở hẩn, “Louis chắc chắn sẽ nhận được báo ứng.”

“...” Lâm Hiểu hiển nhiên chưa nguôi giận, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành cúi người ôm lấy Lâm Soái. Đối phương cứ không ngừng cọ cọ cổ hẩn, trong miệng vô thức rên rỉ những thanh âm mê người. Lâm Hiểu vừa ôm y đi về phía cửa, vừa nói với K, “Tính thêm phần của tôi vào.”

K cũng không quay đầu lại, chỉ làm dấu OK thủ thế.

Mà Louis bị đánh đến thất điên bát đảo lúc này chỉ một mực thống hận bản thân làm sao còn không chịu ngất đi.

Sau đó, La Minh liên hệ cảnh sát để đem Louis cùng An Thiển mang về cảnh cục, Ô Khởi Dao thì thu thập chứng cứ tại hiện trường. Kim Phác đương nhiên cũng đến theo, hẩn mang bộ dáng thiếu não, lúc này không chỉ là trộm gà không xong còn mất nắm gạo, còn bị người hại đến thê thảm.

La Minh cùng Lam Sinh hỏi thăm một chút, cũng theo Ô Khởi Dao đến cảnh cục, dù sao thì bọn họ cũng là người trong nhà, lần này biến lớn như vậy, La Minh muốn đích thân trừng trị bọn chúng.

Lam Sinh tựa vào tường, nhìn Tử Hữu đang đỡ ra trên giường. Nայ mò đông mò tây trong túi đồ của Louis hồi lâu, Lam Sinh thấy kì quái, mới lại gần hỏi.

“Cậu đang làm gì thế?”

“Hả?” Nայ làm bộ dừng dừng, “Tìm xem thuốc kia còn không.”

Lam Sinh cảnh giác, “Làm gì? Cậu tìm vật kia làm gì?”

Nauy ngừng tay, ngẩng đầu, cười mờ ám, “Đó còn phải hỏi sao?”

Lam Sinh nhìn điệu bộ kia của Nauy, phát run cả người, trong lòng thầm mặc niệm thay cho Mễ Tử. Mà Mễ Tử lúc này đang chăm chú học bài, đột nhiên hắt hơi một cái, cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, cảm giác được có chuyện gì đáng sợ đang muốn phát sinh.

Tử Hữu ngồi trên giường, nghe thấy Nauy cùng Lam Sinh nói chuyện rất muốn cười, nhưng lúc cười rồi so với khóc còn khó coi hơn, rất là phiền muộn. Một bên gò má chưa bị sưng đỏ bị K nhéo một cái, nam nhân khẽ sát vào, xoa đầu cậu.

“Còn chỗ nào đau không?”

“Không...” Tử Hữu lắc đầu.

“Thằng đó có làm gì cậu không?”

“Không...” Tử Hữu cũng lắc đầu.

“Cái kim tiêm kia... không có chích vào người cậu à?”

“Không có... Đúng lúc đó thì Alice chạy tới.” Nhắc đến Alice, Tử Hữu hơi trầm giọng.

“Nha...”

Trong giọng K nghe ra một chút tiếc nuối.

Tử Hữu sững người, ngẩng đầu nheo mắt, “Anh có ý gì?”

“Khắc khắc!” K lắc đầu, “Không có gì!”

Chỉ là đột nhiên rất hâm mộ Lâm Hiểu. K tự nhủ trong lòng như thế.

Tử Hữu không hiểu nổi nam nhân trước mắt đang nghĩ gì, bèn thở dài, đứng dậy. K theo cậu ra ngoài, Lam Sinh đến gần hẳn, thấp giọng hỏi, “Tử Hữu với Alice làm sao vậy?”

Y chỉ là liếc mắt một cái liền phát hiện hai người này có vấn đề.

K nhìn Tử Hữu bằng ánh mắt hơi vô lại, nhưng nhanh chóng biến đi, trở về bộ dáng lãnh khốc như bình thường, hơi nhú mày, “Có thể...”

“Hả?” Lam Sinh chờ hần nói tiếp.

K dừng lại một chút, lại lắc đầu, “Không có gì.”

“Làm sao có thể!” Lam Sinh mỉa máo, kéo ống tay áo K, đè thấp giọng, “Nói mau nói mau!”

“Tôi chỉ đột nhiên cảm thấy như vậy thôi.” K cúi đầu nhìn Lam Sinh, nhàn nhạt nói, “Mấy năm nay tôi không thể giải quyết được vài chuyện, có thể... chỉ có Tử Hữu mới làm được.”

“Bạn không thể giải quyết được chuyện gì?” Lam Sinh trừng mắt, đột nhiên tỉnh ngộ, “Bạn là nói Alice...”

“Xuyt.” K híp mắt, nhắc nhở Lam Sinh chớ có nói nữa, Lam Sinh thức thời che miệng lại, nhưng giữa hai hàng chân mày lộ rõ ý cười.

Được... Y rất chờ mong nha.

.....

Buổi tối hôm đó, Lam Sinh rất là hùng hồn tố cáo chuyện hôm nay của Naury, tuy rằng Naury cũng không tìm được chút thuốc nào, thế nhưng Mê Tử vẫn mạnh mẽ đem hần giáo huấn một trận.

Alice cả đêm nhốt mình trong phòng không hề đi ra, Tử Hữu thỉnh thoảng lại nhìn lên lầu, cả gương mặt đều là tâm sự nặng nề. Mộng ở bên cạnh cẩn thận chườm đá lên má cậu, vết thương trên trán cũng băng bó kỹ càng.

K ngâm thuốc lá, lười biếng ngả người trên salon bấm remote liên tục, nghe La Minh nói cho mọi người biết, Louis cùng An Thiên bị phạt 100 vạn, tịch thu toàn bộ gia sản.

Dù sao thì hai kẻ kia ngoại trừ bọn Tử Hữu ra còn uy hiếp rất nhiều người khác, không chỉ vậy còn cấu kết với bọn người ở chợ đen bắt cóc rất nhiều thiếu nam thiếu nữ, tham gia buôn người, truyền bá băng đĩa lậu, đủ thứ tội danh.

“Phạt tù bao lâu?” Lam Sinh hỏi.

“Hiện tại là tử hình.” La Minh đẩy gọng kính, “Tôi cùng Ô Khởi Dao đều nghiêng về việc đem bọn chúng lên pháp trường.”

“Àch...” Lam Sinh chớp mắt nhìn La Minh, lần đầu tiên phát hiện lúc hắn nói đến công việc rất là nghiêm túc.

Gi... Hồi nãy hình như tim đập nhanh hơn bình thường một chút hả?

“Kim Phác thì sao?” Nauy hỏi.

“Cổ phiếu công ty bọn họ đang hạ giá liên tục, nghệ sĩ dưới tay bọn họ đang bị nghi ngờ, danh tiếng cũng đang lung lay.” La Minh đáp, “Bản thân Kim Phác đã bồi thường một khoản không nhỏ, nếu lấy danh nghĩa công ty bồi thường, cũng đủ khiến hắn ngập nghề phá sản.”

Đang nói, chuông cửa leng keng kêu lên một tiếng. Mộng lật đặt chạy ra mở cửa, trước huyền quan liền nghe tiếng người nói chuyện.

K bực dọc quay đầu lại nhìn, quả nhiên từ huyền quan đi vào cái người hắn không ưa.

“Lương tiên sinh.” Tử Hữu đứng dậy định ra chào, nhưng Lương Tiêu ra hiệu cho cậu ngồi xuống.

“Lúc này thật sự xin lỗi.” Lương Tiêu khoát tay, mặt không cảm xúc bảo Thường Lập lấy ra một giỏ hoa quả cao cấp lớn.

Tử Hữu hơi sững sờ, Mộng đã nhanh tay tiếp lấy, “Ai nha, còn khiến Lương tiên sinh tốn kém.”

“Sao gọi là tốn kém được? Các người lấy như vậy còn ít đó chứ!” K ở một bên hừ lạnh.

Lương Tiêu cũng không để tâm, nhún nhún vai ngồi xuống. Mộng bưng cả phê lên, liền nghe Lương Tiêu nói, “Công ty chúng tôi đã chính thức mua lại công ty của Kim Phác, Kim Phác cũng đã đáp ứng.”

Mọi người còn đang sững sờ, Lam Sinh “Oa a” một tiếng, “Lần này người thu lợi lớn nhất chính là anh chứ còn ai nữa.”

“Tôi cũng thấy vậy.” lương liền cười một cách có thâm ý, liếc nhìn K, “Cho nên lần trước mời Tử Hữu về quả thực rất là chính xác.”

K ngậy người ra, chậm nửa nhịp mới ý thức được cái gì, vỗ bàn một cái, “Lương Tiêu! Anh ám toán bọn tôi? Nếu như Tử Hữu thật sự xảy ra chuyện gì...”

Chết tiệt! Hắn biết mà! Cho nên mới nó chó với mèo vĩnh viễn cũng không ở chung được.

“Tôi tin tưởng cậu có thể giải quyết tốt, hơn nữa, không phải chúng ta cũng đã giải quyết xong xuôi rồi sao?”

Lương Tiêu nhún vai nhìn sắc mặt K càng lúc càng kém, liền vội vã đứng dậy cáo từ. Tử Hữu đưa Lương Tiêu ra cửa, đột nhiên nhớ tới Lâm Soái, liền hỏi, “Tiểu Soái như thế nào rồi?”

“Nha...” Lương Tiêu liếc sang Thường Lập, Thường Lập lúng búng ho khan một cái, “Hiện tại vừa mới tốt lên, tốt nhất đừng gọi điện cho cậu ấy.”

“Hả?” Tử Hữu mời mịt, chớp chớp mắt, Thường Lập nhìn thấy càng quẩn bách bỗ sung thêm một cậu, “Thân thể rất tốt... chỉ là... à... đang bận.”

Mễ Tử ở cửa huyền quan nghe thấy, quay đầu hỏi Naury, “Bạn cái gì nha?”

“...” Naury ôm lấy eo Mễ Tử kéo sát vào, lại trộm hôn một cái, cười híp mắt, “Thuận tiện làm chút chuyện giống như thế này... Hiểu?”

Mễ Tử lập tức đỏ mặt.

Sau khi Lương Tiêu cùng Thường Lập rời đi, Tử Hữu trở vào phòng khách. Naury cùng Mễ Tử trở về phòng, La Minh vì phải xử lý công vụ cũng về phòng mình, Lam Sinh sửa soạn viết tiếp tiểu thuyết đang dang dở, cũng ôm notebook lếch đi. Mộng thì vào bếp nghiên cứu điểm tâm mới.

Nhất thời, trong phòng khách chỉ còn lại hai người K cùng Tử Hữu.

“Tôi cũng trở về phòng thôi...” Một trận lúng túng, Tử Hữu muốn trốn đi, chỉ là lời vừa nói ra một nửa, đã bị K chặn ngang ôm lấy.

Tử Hữu mất trọng tâm ngã xuống salon, K cũng thuận thế đè lên, hai người lăn thành một tư thế vô cùng ái muội.

“Tôi còn có chuyện muốn nói.” K nhìn Tử Hữu hồi lâu, đột nhiên nói.

“Nói gì?” Tử Hữu nhìn sang hướng khác, lỗ tai ửng hồng.

“Chuyện trước kia cậu hỏi.” K dừng lại một chút, “Chuyện tôi cùng Alice.”

“...” Tử Hữu đờ người ra, vừa muốn nghe... vừa không muốn nghe... cảm thấy có chút mâu thuẫn.

“Là cậu hiểu lầm rồi.” K trầm mặc nửa ngày, đột nhiên giống như là rất tức giận, “Tôi cùng Alice không có loại quan hệ mà cậu nghĩ đến kia.”

“Hả?” Tử Hữu sững sờ, “Tôi... nhưng mà tôi nhìn thấy hai người hôn môi... còn có ngày đó tôi nghe trộm được...”

“Lần đầu tiên đúng là cậu nghe thấy như thế, nhưng sự tình lại không phải như vậy.” K buông Tử Hữu ra, ngồi dậy đốt một điếu thuốc, hít vào một hơi thật sâu.

“Chúng tôi thật sự không giống như cậu tưởng tượng, chỉ là giúp đỡ nhau một chút mà thôi.” Nói rồi, K duỗi ra một bàn tay, lộng lộng, biểu thị toàn bộ ý tứ.

Mặt Tử Hữu thoáng cái đỏ bừng, “Cái kia... cũng không phải là làm chuyện đó sao...”

“Lần đó là thời điểm phát tình mà...” K bất đắc dĩ, “Đâu phải cậu không biết.”

Tử Hữu méo máo, tuy rằng vẫn còn cảm thấy không thoải mái, nhưng nghĩ lại quan hệ giữa bọn họ tựa hồ cũng không thân mật như tưởng tượng, liền cảm thấy dễ chịu hơn một ít.

“Cái kia... hôn đó...” Tử Hữu chậm chậm nói, “Không phải là Alice hôn anh sao?” Hơn nữa anh cũng không có né tránh.

“Cậu cũng nói là cậu ấy chủ động rồi còn gì, có phải tôi chủ động đâu.” K lắc đầu, “Tôi không thể từ chối cậu ấy, không bằng nói, tôi không có biện pháp cự tuyệt.”

“Có ý gì?” Tử Hữu khó hiểu, lần đầu tiên mới nghe được có chuyện như vậy. Có điều cẩn thận mà nghĩ lại thì, hình như Alice với ai cũng lạnh lùng, cho dù người khác không có ý bài xích y. Người mới gặp còn cho rằng tính cách y rất dễ gần, nhưng giống như Lam Sinh từng nói, thử có người hạ nhục y xem, y tuyệt đối sẽ trả đũa.

“Alice cậu ta...” K tựa hồ đang do dự có nên mở miệng hay không, mãi cho đến khi điếu thuốc cháy hết, hần hiem thấy lộ ra biểu tình khổ não, vò đầu một cái, “Cậu ấy có di chứng ám ảnh.”

“...Là sao?” Tử Hữu sững sờ, “Ám ảnh... di chứng?”

“Có thể cậu không tin được.” K bất đắc dĩ, “Đó là một loại bệnh tâm lý. Alice là con mèo đầu tiên tôi đem về nhà. Cậu cũng thấy đó, cậu ấy là một con mèo Ba Tư thuần chủng có huyết thống cao quý, trời sinh kiêu ngạo. Nhưng mà... chủ nhân của cậu ấy không phải là người thích mèo.”

K tựa người vào salon, chậm rãi kể, “Cậu ấy là qua một lần bán trao tay mới gặp phải người chủ kia. Người bán lúc đó không biết chủng loài của cậu ấy mới bán rẻ cho tay chủ kia, mà người kia, là tên bạo hành mèo

có tiếng ở khu Đông.”

“Bạo hành...” Tử Hữu hít vào một ngụm khí lạnh, cậu từng nghe kể qua, có rất nhiều người thích bạo hành mèo, thích nhìn mèo thống khổ rên rỉ kêu gào thảm thiết, dùng đủ phương pháp đáng sợ mà tra tấn mèo, mãi cho đến khi chúng chết đi.

“Tên kia...” Lúc K nhắc đến người nọ, biểu tình trở nên vô cùng đáng sợ, phảng phất như nếu người nọ đang ở trước mặt, hẳn nhất định sẽ tự tay giết chết người nọ, “Gã làm đủ thứ thí nghiệm trên người Alice, Alice bị gã tra tấn ròng rã ba năm.”

Cắt đuôi, nhổ răng, dùng dao cắt đôi đầu lưỡi, tiêm vào cơ thể đủ thứ chất lỏng không rõ tên, có khi hai tuần lễ liên không được cho ăn bất cứ thứ gì, dùng dây kẽm xước tròng vào làm vòng cổ, hai lỗ tai cột lên trên đỉnh đầu...

Thứ nghiệm nghiệm đáng sợ nào cũng đều có, giống như thử thách giới hạn chịu đựng của một con vật...

Trong hồi ức của K, lần đầu tiên khi nhìn thấy Alice, người kia trông rất đáng sợ, cơ thể như bị người xé nát rồi chấp vá lại, cậu ấy thống hận loài người, thứ thống hận sâu hơn loại bình thường gấp mấy lần.

“Tôi thật sự nghĩ không ra, cậu ấy làm thế nào mà sống sót được. Cũng có thể vì cậu ấy có ý chí quật cường, lại càng khiến cho chủ nhận cảm thấy hưng phấn mà đối cậu ấy làm đủ loại thí nghiệm. Nếu như không phải tôi vừa lúc đi ngang qua... có lẽ... có lẽ trên đời này đã không có Alice.”

—— Cậu chưa từng liều mạng để có được bất kì thứ gì.

—— Cậu chưa từng tranh giành bất cứ thứ gì cho dù có không thêm màng đến mạng sống của mình.

Những lời Alice nói lúc ấy hiện lên trong đầu Tử Hữu, hết như một cây búa tạ, đập ầm ầm vào đầu quả tim Tử Hữu.

“Sau khi trốn khỏi tên kia, cậu ấy phải dưỡng thương một thời gian rất dài mới tốt lên được. Đương nhiên cũng nhờ thổ thần chăm sóc một phần. Sau khi cậu ấy cùng thổ thần ký ước, chuyện đầu tiên cậu ấy làm là tự tay đi giết tên kia...”

Tử Hữu trợn to mắt, “Giết... giết người?”

K gật đầu, “Người kia chết trong nhà một tháng sau mới có người phát hiện ra. Alice chỉ là dùng con dao gã thích nhất cắt yết hầu gã một cái. Để cho gã chết thống khoái như vậy đã là tha thứ lớn nhất với gã rồi.”

“...” Tử Hữu cắn chặt môi không nói tiếng nào, cảm thấy yết hầu khô khốc đau đớn, tựa như đã mất đi khả năng ngôn ngữ.

“Sau đó thì, cậu ấy một tắc cũng không rời tôi.” K thở dài một hơi, “Nếu như cậu tận mắt thấy được cái phòng thí nghiệm kia, máu tươi văng đầy vách tường, ống tiêm lưỡi dao dài nhỏ gì cũng có, thịt từng khối từng khối trông đến buồn nôn... thì cậu không có cách nào từ chối bất cứ yêu cầu nào của Alice được cả! Cậu ấy hết sức sợ hãi con người, cũng rất mực căm ghét họ, một khi bắt được một nhánh cỏ cứu mạng, thế nào cũng không muốn buông tay.”

K xoa xoa đầu Tử Hữu, giống như là an ủi hôn lên má cậu một cái, bởi vì Tử Hữu đã lệ rơi đầy mặt, trong con mắt đen nhánh tràn đầy đau đớn, khiến cho K cũng phải tủi lòng.

“Tôi nhìn thấy những mặt đen tối ích kỷ của loài người quen rồi. Vì tiền vì quyền, cái gì cũng có thể hi sinh được, trước mặt cười giả tạo, sau lưng thì đầy máu tanh xương trắng. Mà Alice thì lại phải sống cùng kẻ có nhân tính hắc ám đáng sợ nhất.” K bắt đầu dĩ cười giễu, “Cho nên trong mắt cậu ấy, cậu cái gì cũng không hiểu được, hắc ám bao nhiêu cũng không thể tới gần cậu, khiến cho cậu ấy cảm thấy quá mức chói mắt. Vì thế mà khắp nơi đối nghịch cùng cậu như vậy.”

Không phải...

Tử Hữu cúi đầu, nước mắt tùy ý rong ruổi. Alice không phải là căm ghét hào quang của cậu... không... Cậu căn bản không có hào quang gì cả. Cái mà Alice căm ghét... chính là thái độ nhu nhược của cậu... là thói quen dễ dàng thỏa hiệp của cậu...

Bởi vì Alice đã từng liều cả mạng để có thể sống sót, mà bản thân cậu thì... Thế nhưng đâu phải cái gì cậu cũng không thêm để ý.

Cũng vì điểm này, mới khiến Alice hận cậu không gì sánh được...

Tay Tử Hữu không tử chủ được bắt lấy góc áo của K, hai vai run rẩy, cảm thấy cả người rét buốt. Ngón tay K trượt dài theo đường nét gương mặt, rơi xuống trên gò mắt hơi ửng đỏ, sau đó trượt xuống dưới cằm, nâng mặt cậu lên. Tử Hữu nhắm mắt lại, đôi mi run rẩy, tiếp nhận nụ hôn ôn nhu triền miên của K.

Phảng phất như giá lạnh bên trong đột nhiên gặp được ánh mặt trời, cho dù ánh mặt trời này bá đạo lại vô lý, nhưng có thể đưa cậu cách bóng tối thật xa.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, Tử Hữu nhận ra Alice ái mộ K, bắt đầu từ khi nào...

.....

Ngày hôm sau, hợp đồng của K và Tử Hữu chính thức mất hiệu lực, bọn họ không còn là nghệ sĩ dưới trướng Lương Tiêu nữa, nhưng hình ảnh của Tử Hữu lúc trước quay quảng cáo, chụp ảnh cho tạp chí còn nằm ở internet rất lâu. Có một đoạn thời gian, tất cả mọi người đều đi tìm mỹ thiếu niên giống như thiên sứ bí ẩn này.

Sau đó, danh tiếng hai anh em Lâm Soái Lâm Hiểu càng ngày càng cao, mà chấp nhất của Tử Hữu về khoảng thời gian ở công ty cũng từ từ lắng xuống.

Tử Hữu một lần nữa trở về công việc ban đêm quen thuộc ở CLB.

27. Chương 27

“Cho nên?”

Trong viện trạch, Lam Sinh ngậm một khối bánh, tay cầm bút, ngồi xếp bằng trên salon, nhìn một nam nhân xa lạ đang ngồi cách mình một cái bàn trà. Bất quá lời mà y hỏi, là hỏi Tử Hữu ngồi bên cạnh.

“Àch... Cho nên tôi liền mang anh ấy về đây.” Tử Hữu gian nan nuốt nước bọt, cười gượng hai tiếng.

Nam nhân ngồi ở đối diện gần như cùng một vóc người với K, tóc ngắn ngang, mặc một cái áo jacket màu nâu sạm màu, trên cổ đeo dây chuyền bạc, mày kiếm mắt sắc, nhìn qua rất anh tuấn, nhưng thần thái cùng tướng mạo lại không ăn khớp.

Nam nhân có chút thất thố đáng giá xung quanh, khuyên bạc xỏ bên tai trái hơi lấp lánh dưới ánh mặt trời, đôi mắt nâu lộ ra một tia mờ mịt, lại có chút như không có chuyện gì.

“Tôi nói này Tử Hữu...” Lam Sinh thở dài, đỡ trán, “Tuy rằng tiểu hài tử bình thường có thể nhặt một vài thứ quen thuộc về nhà, nhưng mà... không có ai nhặt người về nhà hết!”

“Nhưng mà anh ta nói anh ta mất trí nhớ mà!” Tử Hữu nhăn nhó, có chút bất đắc dĩ nói.

.....

Để có thể hiểu rõ sự tình, mạn phép lùi thời gian trở về một tiếng trước.

Tử Hữu đi chợ mua gia vị, một ít rau dưa giúp Mộng, lúc mua xong mọi thứ rồi trở về, ở ngã tư đường bất ngờ bị một người đàn ông mạnh mẽ va vào, bước chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống mặt đường, giỏ đồ trong cũng văng ra ngoài, cà rốt thức ăn cho mèo rơi ra tá lả.

May mà lúc đó là đèn đỏ, Tử Hữu luống cuống tay chân nhặt từng món thả lại trong giỏ, lại đột nhiên phát hiện túi tiền trong quần đã không cánh mà bay.

“Á!” Tử Hữu liền quay đầu nhìn xung quanh, ý thức được người đàn ông hồi nãy là tên móc túi.

Chỉ là người đến người đi, nơi nào còn có bóng dáng người nọ. Tử Hữu ừ ừ, còn đang không biết lúc về nhà làm sao mà giải thích với Mộng, thì đột nhiên có một bóng người cao to chắn trước mặt mình, chặn lại hơn non nửa ánh mặt trời. Người nọ cúi đầu nhìn Tử Hữu, Tử Hữu bị người nọ đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình đứng bật dậy.

“Ạch...”

“Túi tiền của cậu.” Nam nhân không chờ Tử Hữu mở miệng, trước tiên đưa ra một thứ khiến Tử Hữu sững sờ. Trong tay người kia chính là túi tiền đã mất của cậu.

Bởi vì thấp hơn một cái đầu, cho nên lúc này Tử Hữu mới phát hiện sau lưng người nọ còn kéo theo một người đã bị đánh ngất, chính là tên trộm tiền lúc nãy.

“Đếm xem có thiếu không.” Thanh âm từ tính vang lên trên đỉnh đầu, Tử Hữu gật đầu, mở túi tiền ra đếm lại một lần.

“Không sao nữa rồi.” Tử Hữu cảm kích nhìn nam nhân cười, “Một phần cũng không thiếu, cảm ơn anh!”

“Đừng khách khí.” Nam nhân vừa kéo tên móc túi kia như kéo một bao cái, vừa hướng đến trạm cảnh sát gần ngã tư đường, “Cậu cũng lại đây.”

“Hả? Nha!” Tử Hữu gật đầu, vội vàng xách giỏ đuổi theo, hai người đem chuyện xảy ra nói cho cảnh sát nghe một lần, xác định tên móc túi sẽ bị tạm giam, mới cùng nam nhân đi ra.

“Thật sự cảm ơn anh.” Tử Hữu cảm thán trên đời vẫn còn rất nhiều người tốt a.... Ể... A...

“Oa!”

“Hả?” Nam nhân quay đầu lại nhìn Tử Hữu, thắc mắc.

“Anh anh anh anh anh...” Tử Hữu vội vàng nhìn tới nhìn lui, sau đó kéo nam nhân lại một góc kín đáo, “Anh lộ đuôi ra kìa!”

Làm sao nha, quay đi quay lại thế mà lại gặp được đồng loại.

Lúc này, cái đuôi dài thườn thượt của nam nhân ở sau lưng đang phẩy a phẩy, tự hồ khổ chủ cũng không phát hiện ra.

“Đuôi?” Nam nhân xoay đầu lại liếc một cái, gãi đầu, “Đuôi làm sao?”

“Đuôi bị lộ ra a!” Tử Hữu trợn to mắt, “Nơi này là trên đường cái, nếu như bị con người phát hiện thì biết làm sao. Nhanh nhanh thu hồi lại đi.”

“Thu hồi?...” Nam nhân nghiêng đầu cân nhắc một lúc, “Làm sao thu?”

Tử Hữu ngó người ra, trừng mắt, gì vậy? Không lẽ cũng giống như cậu, mới kí khế ước không bao lâu?

Vừa nghĩ như thế, ý thức trách nhiệm của một “tiền bối” đột nhiên nảy sinh, Tử Hữu nhìn xung quanh không có ai, bùm một cái lộ ra hai lỗ tai màu trà, lỗ tai mềm mại khẽ động trên đỉnh đầu, Tử Hữu nói: “Xem đi nha, làm như vậy nè, trong lòng niệm thu lại thì thu lại được...”

Lại bùm một tiếng, hai lỗ tai biến mất.

“Nha!” Nam nhân gạt đầu, trên mặt hiện lên vẻ sùng bái, sau đó nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, nhưng mấy phút đi qua rồi mà cái đuôi dài thườn thượt kia vẫn cứ phẩy a phẩy.

“Sao kì vậy?” Tử Hữu nhìn cái đuôi, đưa tay túm lấy.

“Đau đau đau!” Nam nhân nhe răng, soạt một cái đoạt đuôi lại, “Cậu làm gì vậy?”

“Ách...” Tử Hữu cố nhin cười, sau đó nghi hoặc sờ cằm, “Vì sao không thu lại được?”

“Cậu là đồng loại với tôi sao?” Nam nhân hiếu kì đánh giá Tử Hữu, nam nhân thanh tú khả ái trước mắt này dễ dàng khiến người ta nảy sinh cảm giác muốn thân cận, liền hào phóng thừa nhận, “Kì thực tôi bị mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ được.”

Tử Hữu gạt gạt đầu, một lúc sau đột nhiên ngẩng phát đầu lên nhìn nam nhân, kinh ngạc há to mồm, “Cái gì?”

.....

Trở về hiện tại, Lam Sinh ngồi trên ghế salon, nhìn Tử Hữu cùng nam nhân xa lạ nọ.

Mẽ Tử đang ở trường học, Naury sáng sớm không biết đã đi đâu, La Minh thì đi làm. K cũng không ở nhà, sáng sớm đã lững thững đi dạo bộ, Alice còn đang ngủ, Mộng thì ở lì trong bếp nghiên cứu món cà ri kiểu mới.

Lam Sinh thở dài, đặt máy tính xách tay lên trên bàn trà, tiểu thuyết của y gần đây rất được người hoan nghênh, cho nên y liền đem mọi công tác ở thư viện về nhà, toàn tâm toàn ý làm trạch “miêu”.

“Cậu nói cái gì cậu cũng không nhớ sao?” Lam Sinh chống cằm nhìn nam nhân, “Còn nhớ mình tên gì không?”

“Không nhớ!” Nam nhân sáng khoái trả lời.

“Có biết bản thân không phải là người không?” Lam Sinh lại hỏi.

“Biết sơ sơ...” Nam nhân yên lặng vuốt cằm, nhìn cái đuôi phía sau, “Biết là có cái này, làm sao giống như nhân loại được?”

Nói xong, lại nhìn Tử Hữu, “Cậu là gì?”

“Chúng tôi đều là mèo.” Lam Sinh nhìn đuôi của nam nhân, nhàn nhạt nói, “Cậu cũng là mèo, nhìn đuôi thì không giống loài trong nước.”

“Nha...” Nam nhân gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói, “Thật lợi hại!”

Lam Sinh trều rút khóe miệng, lại nghĩ đến tên này bị mất trí nhớ, đuôi cũng không thể thu về, đáng dấp như vậy làm sao mà giao cho cảnh sát xử lý được...

“Động vật ở khu đông kí kể ước cùng thổ thần đều được ghi lại, không bằng chúng ta đi hỏi thăm thổ thần một chút đi.” Lam Sinh quay đầu nhìn Tử Hữu, đề nghị.

“Nha! Cái này được đó.” Tử Hữu gật đầu, đứng lên, Lam Sinh cũng đứng dậy, hai người đứng cạnh salon nhìn nam nhân, “Đứng dậy, chúng ta đi tìm hiểu xem cậu là ai.”

“Có thể biết được sao?” Nam nhân khoe ra khuôn mặt tươi cười, ngốc ngốc như một đại hài tử, “Các người biết tôi?”

“Chúng tôi không biết cậu.” Lam Sinh dứt tay vào túi áo khoác, vừa bảo Tử Hữu đem cái đuôi của nam nhân nhét vào trong quần áo, “Nhưng mà có người có thể nhận thức cậu.”

“Như vậy thì tốt quá rồi.” Nam nhân gật đầu, để Tử Hữu giấ kỹ cái đuôi của mình, xúc cảm truyền đến mang lại một cảm giác kì lạ, nam nhân nhìn nhìn Tử Hữu một chút, đột nhiên nở nụ cười, “Cậu thật sự là sứ giả may mắn của tôi!”

Tử Hữu hào phóng tặng cho một nụ cười, “Không có liên quan, cũng là anh trước tiên giúp tôi mới như vậy. Cái này gọi là người tốt ắt có báo đáp tốt.”

Nam nhân gật gù, lôi kéo tay Tử Hữu không buông, đột nhiên kề sát vào nhìn một chút, trên gương mặt

anh tuấn lộ ra dáng vẻ chăm chú mười phần. Y nhìn chăm chăm con người màu hổ phách của Tử Hữu hồi lâu, nói: “Tôi hồi nãy còn bảo sao trên người cậu có mùi rất dễ chịu.”

Nói xong, còn đem mặt chôn trong cổ Tử Hữu, tham lam hít một hơi thật sâu.

Khí tức mạnh mẽ của nam nhân vây quanh Tử Hữu, cánh tay nam nhân cũng ôm lấy vòng eo cậu, khiến Tử Hữu sợ hết hồn, một tay chống đỡ nam nhân muốn đem y đẩy ra, chỉ là chưa kịp dùng sức, cổ áo nam nhân đột nhiên bị người dùng lực kéo một cái, thân thể cao to lung lay mấy cái, sút nửa ngã sấp xuống.

Quay đầu lại, liền nhìn thấy huyền quan đã mở cửa, K một thân đen đứng ngược ánh mặt trời, khoe môi ngậm điều thuốc lá, trên mặt hung hãn tà khí, mái tóc đen bị vò loạn dưới ánh mắt trời như nhuộm một ánh vàng. Hai tay hắn vẫn còn nắm lấy cổ áo nam nhân, cặp mắt sắc bén mang theo hàn khí bức người, nhìn chăm chăm nam nhân.

“Mày táy máy tay chân với đồ của người khác làm cái gì?”

Tử Hữu sững sờ, sau đó lập tức đỏ mặt, “Ai ai ai là đồ của anh?”

K không để ý đến cậu, bởi vì nam nhân đã bắt lấy cánh tay của hắn dùng sức vung quyền đánh tới. K buông lỏng tay, lui về sau một bước, nam nhân không nói tiếng nào vọt tới, tốc độ vô cùng nhanh, thân thủ cũng lưu loát. Y cùng K mặt đối mặt, K vung một quyền đánh vào mũi y, nhưng y linh hoạt trốn thoát, nhún người một cái nhảy ra một vòng cung tuyệt đẹp. Thời điểm ngồi xổm xuống, ngay lập tức dùng một chân quét ngang mắt cá K, K nhảy lên, một tay chống vào đỉnh đầu nam nhân, tao nhã lộn mèo một cái ra sau lưng nam nhân. Nam nhân vừa mới đứng dậy, K đã vươn móng vuốt sắc nhọn, so ở trên cổ đối phương.

Khói thuốc chậm rãi phiêu tán, K dùng một tay khác rút điều thuốc ra, thở một hơi thật dài.

“Thân thủ không tệ, có điều phản xạ theo bản năng là chính, động tác không có quy luật.” K quay đầu nhìn Tử Hữu, “Cái tên này là ai?”

“Không biết.” Tử Hữu lắc đầu một cái, vẫn còn đang sững sờ vì màn so đấu chính diện gọn gàng đầy tiêu sái của hai người ban nãy.

“Hắn mất trí nhớ.” Lam Sinh ôm cánh tay ở bên cạnh xem náo nhiệt, lúc này mới lên tiếng.

“Mất trí nhớ?” K nhíu nhíu mày, thu tay lại, những móng vuốt sắc nhọn trong nháy mắt biến trở về móng tay bình thường, “Mấy người tính dẫn hắn đi tới chỗ thổ thần?”

“Ừm.” Lam Sinh gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài, “Cậu muốn đi cùng không?”

“Ừ...” K liếc nhìn Tử Hữu, tựa hồ còn bất mãn với một màn cậu bị nam nhân xa lạ ôm ban nãy, gật đầu,

“Ngược lại đang rảnh rồi, cùng đi đi.”

Dứt lời, liền nắm lấy một cánh tay Tử Hữu kéo đến bên cạnh mình, hướng nam nhân kia nhường nhường mày, “Lần sau nếu còn tùy tiện đụng đến cậu ấy, tao làm cho mặt mày xuất hiện móng mèo.”

Nam nhân nhìn K hồi lâu, sờ sờ cằm, “Nhìn mày rất quen mắt...”

“Gi?” K thì đơ người ra, Tử Hữu lại nheo mắt giữa đầu nhìn hắn, “Đừng nói là anh đánh người ta đến mất trí nhớ luôn nha?”

“Làm sao được.” K lắc đầu, “Nếu như tôi với hắn từng đánh nhau, tôi nhất định nhớ rõ.”

Có cần phải như vậy không....

Chân mày Tử Hữu giật giật, thật sự bó tay với cái người cuồng đánh nhau này.

Bốn người đi ra cửa, một đường tản bộ hướng đến công viên trên núi. Lần nữa trở lại nơi này, từ trên nhìn xuống, phong cảnh vẫn y như cũ khiến lòng người cảm thán. Tử Hữu đứng bên lan can, hưởng thụ gió nhẹ phớt qua tóc mái trên trán, thoải mái đến nheo hai mắt lại. (Chỗ này trong raw để là “ba người”, nhưng có tới “bốn người” cùng ra ngoài nên mình sửa trực tiếp luôn)

Nam nhân nghiêng đầu nhìn Tử Hữu, giống như K lần đầu tiên nhìn thấy biểu hiện này của cậu, đột nhiên thở dài một hơi.

K có chút khó chịu đưa tay che mặt Tử Hữu lại, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay như xuyên thấu qua da thịt, Tử Hữu nóng bừng mặt như bị thiêu đốt, có điều nhờ K che mặt cậu lại, nên chẳng có ai phát hiện.

“Anh làm gì vậy?” Tử Hữu nắm lấy tay K muốn kéo ra, có chút bất lực nói.

“Trước đây không phải đã nói rồi sao, đừng tùy tiện lộ ra vẻ mặt này trước mặt người khác.” K rầu rĩ đáp.

“Vẻ mặt gì?” Tử Hữu mờ mịt, không nhìn thấy đường đi, chỉ có thể để mặc cho K dắt đi, tay người nọ còn không biết tốt xấu, trên người cậu hết sờ lại chạm.

“Giống như ban nãy...” K cố hình dung một chút, “Chân mày hơi nhướn, trông như đang vui vẻ, trong mắt lộ ra màu sắc xinh đẹp, khoe miệng hơi nhếch.”

“Hả?” Tử Hữu quả thực rất bội phục K, cứ nhiên có thể hình dung bản thân cậu một cách hết sức trừu tượng như vậy, chính cậu còn không tưởng tượng ra được a.

“Nói chung bộ dáng như vậy khiến người ta nhìn một cái liền muốn hôn.” Sau cùng, K kết luận như vậy.

“Hôn...” Tử Hữu đột nhiên mân mê cánh môi, bởi vì không nhìn thấy gì cả, xúc giác trái lại bị phóng to, thật giống như thật sự có người muốn chòm tới hôn cậu. Hai tai Tử Hữu ửng hồng, tim cũng bình bịch bình bịch nảy lên.

Lam Sinh đi ở trước nhất, nghe đằng sau nói chuyện, chỉ có thể lắc đầu, hai cái người này rốt cuộc đã phát triển đến mức không thềm để ý xung quanh mà ân ái luôn rồi... Mà Tử Hữu dạo này cũng mạnh dạn hơn rồi ha...

Bốn người đi qua một cái ao nước, đi về phía ghế gỗ bên dưới gốc cây đại thụ, bên trong bụi cỏ rậm rạp, là một điện thờ nho nhỏ bị người lơ là dùng đá tảng xây nên.

“Thổ địa gia...” Lam Sinh ngồi xổm đằng sau lưng ghế gỗ, gõ gõ điện thờ kia.

“Khò... khò...”

Một lúc sau, bên trong điện thờ truyền đến tiếng ngáy.

Lam Sinh thở dài, lại gõ gõ, “Mau rời giường, mặt trời chiếu mông rồi!”

Tử Hữu hít một hơi lạnh khí, trợn to mắt nhìn Lam Sinh, mà những người khác lại không phản ứng gì.

Được rồi được rồi... Tử Hữu vuốt ve trái tim bé bỏng của mình, trong lòng thâm mắng, mấy người các anh đều là người xấu hết...

Sau khi Lam Sinh liên tục gõ nhiều lần, bên trong điện thờ rốt cuộc cũng truyền đến vài thanh âm mơ hồ. Sau đó, một luồng khói xanh nhẹ nhàng tản ra, từ từ hiện thành hình dáng một tiểu lão đầu.

“Sao?” Tiểu lão đầu hai mắt ngái ngủ mông lung nhìn Lam Sinh, lại nhìn K cùng Tử Hữu đứng bên cạnh, nghi hoặc hỏi, “Đến giao cống phẩm hàng tháng à?”

“Dĩ nhiên không!” Lam Sinh bĩu môi, “Có thể có cái dáng nào đẹp hơn cái dáng trăm năm như một này không.”

“Ta phi!” Lão đầu lập tức tỉnh ngủ, “Tiểu tử ngươi đừng nghĩ có thể bắt nạt tiểu lão đầu ta.”

Nói rồi, lại bấm bấm đốt chỉ tay tính toán, sau đó sờ sờ chòm râu, “Hừ hừ, thời gian còn một tháng.”

Lam Sinh mếu máo, không cãi chuyện cống phẩm với lão nữa, đưa tay chỉ nam nhân đứng sau lưng mình, “Người này ông có biết không?”

“Ai?...” Thổ địa gia nheo mắt nhìn chăm chú, lại bay đến bên cạnh nam nhân kia nhìn xem một vòng, lắc đầu, “Không biết!”

“Ông không biết?” Lam Sinh kinh ngạc, “Đừng gạt người chứ?”

“Thật sự không biết a.” Thổ địa gia gãi gãi đầu, “Đây là người nào?”

“Hắn bị mất trí nhớ.” Chân mày Tử Hữu nhíu lại, kéo nam nhân đến bên cạnh cho thổ địa gia nhìn thêm chút nữa, “Không chỉ mất trí nhớ, còn không biết cách thu đuôi vào!”

“Ồ...” Thổ địa gia nhìn cái đuôi kia một chút, lại nhìn nam nhân suy nghĩ một hồi, sau đó xuyên người đến bên trong miếu điện tìm kiếm một trận, cuối cùng thò ra một cái đầu, nói: “Không có ghi chép về người này, có thể hắn không phải ở khu Đông đâu...”

“Vậy thì chắc là người ở khu khác rồi?” K gật đầu, hắn cũng cảm thấy làm gì có chuyện có con mèo ở khu Đông mà hắn lại không quen biết.

“Cái này tra một lần cũng phiền phức.” Thổ địa gia sờ sờ râu mép, “Khu Bắc với khu Tây ta có thể đi hỏi một chút, nhưng thổ địa khu Nam gần đây đi công tác rồi, trong thời gian ngắn không có ở đây.”

“Vậy thì phiền phức lão gia tử người đi hỏi một chút ở khu Bắc với khu Tây rồi.” Lam Sinh đứng dậy, lười biếng đuổi người, “Ít nhất cũng có thể xác định được vị trí.”

“Ừ!” Lão gia tử gật đầu xong lập tức biến mất trong đám khói mù, khói tàn cũng rất nhanh đã bị gió tán đi.

Lam Sinh quay đầu lại, liền nhìn thấy nam nhân kia đang trợn mắt đứng nhìn, nửa ngày sau mới thốt lên, “Oa! Thật lợi hại!”

Lam Sinh cùng Tử Hữu đồng thời đỡ trán.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không được.” Trên đường về nhà, Lam Sinh đột nhiên nói: “Đến, đặt cho cậu một cái tên.”

“Ồ...” Nam nhân gật đầu, quay đầu nhìn tử hữu, “Cậu tên gì?”

“Tử Hữu.” Tử Hữu cười đáp.

“Vậy tôi gọi là Hắc Hữu...”

Bốp!

Lời còn chưa dứt, nắm đấm của K đã chuẩn xác rơi xuống đầu nam nhân, sắc mặt nam nhân xụ xuống, quay đầu lại nhìn.

“Khốn khiếp! Tao ghét nhất là bị người khác đánh đầu!”

“Không phải mày mất trí nhớ sao?” K nhướn một bên mi, nhìn nam nhân ngẩn người ra sờ sờ đầu.

“Ồ!... Nhưng mà tao cũng cảm thấy rất ghét a...”

“Vậy thì đơn giản thôi!” K xoa xoa nắm đấm, đập bôm bốp vào lòng bàn tay còn lại, “Tao chỉ cần đem mày đánh một trận, nói không chừng có thể nhớ ra a!”

“Được đó!” Nam nhân cũng cười nheo cả mắt, giơ lên một nắm đấm, “Nếu như mày có bản lĩnh!”

Một bên, Tử Hữu cùng Lam Sinh lần thứ hai đỡ trán.

“Tôi sao cứ cảm thấy cậu mang trùng cái đại phiền toái về nhà rồi!” Lam Sinh quay đầu nhìn Tử Hữu.

“Ách...” Tử Hữu sờ sờ cánh mũi, tự giác giữ im lặng.

“A!” Hai mắt Lam Sinh chợt lóe lên, vỗ tay một cái, “Tôi biết rồi. Hay là gọi cậu bằng Phiền đi!”

“Không muốn!” Nam nhân lập tức rống to, “Thật là khó nghe!”

“Cái kia chỉ cần thêm đại tự là được rồi!” Lam Sinh hùng hồn phất tay, “Đại Ma Phiền!”

“Không muốn!” Nam nhân nheo mắt lại, sắc mặt đã đen lại càng đen hơn, “Tôi nói rồi, tôi phải gọi là Hắc...”

“Không cho phép lấy cái tên đó!” Lúc này người gào lên là K, vừa gào xong nắm đấm đã bay qua tới.

Nam nhân nghiêng người tránh thoát, đang muốn hoàn thủ, lại nghe Tử Hữu nói: “Kêu là Đường có được không?”

“Đường?” Nam nhân nghi hoặc nhìn Tử Hữu, Tử Hữu cười cười, “Tôi là ở ngã tư đường tình cờ gặp được anh không phải sao.”

Nam nhân ngẩn người, lập tức nở ra một nụ cười rạng rỡ, “Được! Vậy thì gọi là Đường!”

K đứng một bên nhìn, chỉ cảm thấy cả người khó chịu. Đường quay đầu, giống như là khiêu khích mà nhìn hắn, “Tên này là do ta cùng Tử Hữu gặp gỡ mới có đó!”

Sắc mặt K biến lạnh, “Mày quả nhiên rất muốn ăn đòn!”

28. Chương 28

Ban đêm, tại CLB Cổ Đức vẫn phi thường náo nhiệt như cũ.

Bảng hiệu lắp đèn neon đỏ tỏa ra ánh sáng ấm muội, rọi theo thềm đá đi đến một cửa nhỏ treo chuông, âm nhạc êm dịu khi có khi không vang ra. Bên trong, những người phục vụ đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh đều nhìn khách nhân mà nở ra nụ cười niềm nở nhất.

Chủ đề CLB hôm nay là Trường học, cạnh cánh cửa màu hồng, trên bức tường gạch có dán một áp phích thông tin cỡ lớn.

“Hoan nghênh quang lâm!”

Tử Hữu hôm nay mặc đồng phục học sinh Trung học phổ thông, áo sơ mi trắng, quần đen cùng áo khoác ngoài. Cổ áo sơ mi hơi mở rộng, lộ ra vùng cổ trắng nõn, mái tóc nhu thuận vén lên trán, ánh mắt sáng ngời phản chiếu ánh đèn thủy tinh trên trần nhà, lúc cười lên lộ ra dáng vẻ khiến người ta nháy mắt có chút xao lãng.

Hết thấy khách nhân vừa vào cửa đã bị nam nhân thanh tú trước mắt hấp dẫn, trên gương mặt mấy vị khách nữ lộ ra nét ngượng ngùng đỏ ửng, phảng phất như nhớ lại cái thời thắm mến lúc còn đi học kia.

Trên sàn nhà bóng loáng, đứng cạnh sofa đỏ bằng da mềm là Alice, mái tóc dài màu vàng kim buộc ở sau ót. Hắn cũng mặc cùng một kiểu với Tử Hữu, có điều thắt thêm cà vạt đen, áo khoác màu đen cũng rất được người mặc cẩn thận lựa chọn, trên cánh tay trái còn quấn một băng vải đỏ, mặt trên viết rõ ràng mấy chữ “Tác phong và kỷ luật”

Ngày hôm nay Alice đóng vai một nhân vật không ôn nhu như lúc trước, mà ra dáng dàng hoàng trịnh trọng. Sống mũi nâng một cái mắt kính không gọng, con ngươi xanh biếc nhìn quét qua những vị khách mới đến, hắn giúp các nàng kéo ghế ra, “Hoan nghênh quang lâm.”

Âm điệu bình bình không nhấp nhô lên xuống.

“Nha ~~~”

Mấy vị khách nữa xung quanh bùm mặt hét lên nho nhỏ, “Alice đại nhân ngày hôm nay nhìn thật có mị lực!”

“So bình thường càng muốn hấp dẫn người hơn a!”

“Tiểu Hữu ngày hôm nay cũng thật đáng yêu nha!”

Mấy vị khách nữ một bên say sưa thẳng thốt, một bên ông chủ Nặc Mễ Tư lắc lắc cái eo trắng kiện cười tủm tỉm.

“Ý tưởng này thật không tồi. Ngày hôm nay chuyện làm ăn coi bộ còn tốt hơn mọi khi.”

Dứt lời, dư quang liếc đến một thân ảnh cao lớn đang trước mắt. Người nọ giống Tử Hữu và Alice mặc một bộ đồng phục học sinh, nhưng quần áo so với dáng người y thì có hơi nhỏ một chút, cho nên áo sơ mi trắng toàn bộ mở rộng, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu mạch. Tay áo xoắn lên trên bắp tay, cổ đeo một sợi dây chuyền bằng bạc tôn lên khí tức lưu manh bất lương, lại thêm một đầu tóc đen lộn xộn, cặp mắt sắc bén, khiến cho nữ nhân xung quanh nhất thời đều muốn nín thở.

Đường xuất hiện, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của mọi người, hai tay đút vào túi quần ra dáng không bận tâm đến thế giới xung quanh, giữa hai hàng chân mày là nét cuồng ngạo, khuyên tai màu bạc dưới ánh đèn thủy tinh càng thêm lấp lánh.

“Tiểu Hữu!” Mắt nam nhân nhìn xung quanh tìm kiếm một hồi, mới chuẩn xác tìm được người. Tử Hữu đứng cạnh cửa, dáng vẻ thiếu niên như được mặt trời soi sáng, khiến cho người ta không tự chủ được thấy tâm tình trở nên tốt đẹp hơn.

Đóng vai một học sinh lưu manh, Đường lăm lăm liệ liệ xuyên qua một đám người đi đến bên cạnh Tử Hữu, “Cần giúp gì không?”

“Không cần!” Tử Hữu cảm kích cười cười, “Anh đi tiếp khách khứa đi!”

“Ồ...” Trên mặt nam nhân hiện ra một tia không muốn, có chút không cam lòng dời bước đến cạnh một bàn.

Khách nữ mau chóng nhường ra một chỗ, y dừng dừng ngồi vào giữa, vừa gác một chân lên, liền có khách nữ tự mình dâng lên thuốc lá.

“Gì chứ?” Có bartender cau mày nhìn Nặc Mễ Tư, “Cái này còn gọi là phục vụ khách sao? Căn bản là để cho khách phục vụ hần mới đúng a!”

“Không sao!” Nặc Mễ Tư sờ sờ râu tua tủa dưới cằm, phát tay, “Chỉ cần khách vui vẻ là được rồi!”

Nói xong, ra hiệu cho bartender nhìn sang, mấy vị khách nữ đang thi nhau giúp Đường rót rượu chậm thuốc liên tục không dứt, thế mà trên mặt các nàng không hề có một chút dáng vẻ mất hứng, trái lại vẫn là ái mộ không thôi.

“Đường!” Đóng vai ủy viên sao đỏ “Tác phong và kỷ luật”, Alice đẩy đẩy mắt kính, nghiêm túc bước tới, “Không được thất lễ với khách nhân!”

Đương nhiên, nếu là bình thường, Alice sẽ không thềm nhúng tay vào mấy chuyện vô bổ này, có điều hôm nay đã lên kịch bản trước, ủy viên sao đỏ chạm mặt cùng lưu manh khiến người đầu đầu trong trường học, trước mặt khách nhân trình diễn một màn “Yêu hận gút mắc”

Vừa nghĩ đến chuyện ông chủ Nặc Mễ Tư nghĩ ra được loại kịch bản này, Alice liền hận đến nỗi không thể trực tiếp bóp chết cái tên nhân yêu kia.

Quả nhiên, Đường cũng theo kịch bản mà mở to mắt nhìn hần, gắt từng chữ một, “Cậu làm sao cứ thích quẩn chuyện không đâu?”

“Tôi chỉ là làm theo nhiệm vụ.” Alice không mang theo tia cảm xúc nào trả lời.

“Rõ phiền!”

Đường không kiên nhẫn ngóu mày lại, ngậm thuốc trong miệng đứng dậy, cả người cao to che lại một nửa ánh đèn, trước con mắt nhìn trừng trừng của mọi người xung quanh kẻ sát vào Alice, một tay nâng lên cằm của mỹ nhân: “Tôi ghét nhất, đồng thời không thềm để vào mắt nhất chính là mấy đứa học sinh ưu tú a!”

Lời còn chưa dứt, Alice đã cầm lấy tay y bẻ ngoặc ra sau. Đường lập tức la lên, “Đau!”

“A...” Bartender che miệng nói nhỏ với Nặc Mễ Tư, “Ông chủ? Cái này đâu có trong kịch bản?”

Bất quá Nặc Mễ Tư chỉ nhún nhún vai, “Cũng biết là Alice sẽ không ngoan ngoãn làm theo kịch bản mà.”

Liền sau đó, nguyên bản là tiết mục Alice ngạo kiều đỏ mặt bỏ đi, lại biến thành phim võ hiệp đánh tay đôi.

Alice vừa mới buông tay, Đường liền quét một cánh tay đến. Alice nhảy ra sau một cái, mái tóc dài màu vàng kim hơi nhấp nhô, mắt kính lóe qua một đường sáng. Đường xoay người đá chéo chân, Alice đạp chân

y một cái dứt khoát.

“Wow!” Các khách nhân đều vỗ tay, bị tư thế chiến đấu của hai người hấp dẫn.

Bên kia, hai người đánh nhau còn không biết trời đất, có thể thấy được Alice là đang đem oán khí chất chứa trong lòng trút lên người Đường, mà Đường thì... Tử Hữu lắc đầu, thuần túy là đang chơi vui vẻ a.

Đang muốn đẩy ra một cái đầu che khuất trước mắt, Tử Hữu giật lùi người lại, đột nhiên va vào một người.

Người kia mới từ cửa đi vào, Tử Hữu vội vã cúi đầu chào, “Hoan nghênh quang lâm”

“...” Người đến không đáp lời, thậm chí cũng không dời bước, giày da màu đen nằm im trước tầm mắt Tử Hữu, Tử Hữu cúi đầu đợi một lúc chẳng thấy động tĩnh, mới từ từ ngước lên.

Trong tầm mắt, đầu tiên nhìn thấy chính là quần tây phẳng lì, sau đó là áo vest cùng sơ mi trắng, cà vạt quy củ thắt trên cổ áo, chiếc cầm kiên nghị thoáng càng cứng, giống như vừa nhìn thấy thứ gì khiến người ta giật mình vậy.

Tử Hữu đứng thẳng người lên, khuôn mặt nam nhân rõ ràng phản chiếu trong con ngươi trông có vẻ cường tráng mà trầm mặc, đường nét cương nghị, giữa hai hàng chân mày mang theo một tia cuồng bạo.

Tử Hữu cảm giác mình chưa từng thấy nam nhân nào mặc âu phục thích hợp hơn nam nhân trước mắt.

Âu phục thẳng tắp không tì vết làm cho khí tức trên người nam nhân tự nhiên mà hình thành, vừa nhìn liền thấy vô cùng cao quý. Không chỉ có vậy, cả người y còn tỏa ra một dáng vẻ gợi cảm, cho dù Tử Hữu là đàn ông, cũng không tự chủ được bị y hấp dẫn. Con ngươi màu nâu trầm mặc, không chớp mắt một cái nhìn chăm chăm phía trước.

Tử Hữu hiếu kỳ nhìn theo ánh mắt của nam nhân, một lúc sau mới đột nhiên phát hiện, người kia là đang nhìn Alice phía trước.

“.... Tiên sinh?” Tử Hữu lại quan sát một lúc, xác định người đàn ông này đúng là đang nhìn Alice đến ngây người, mới lên tiếng nhắc nhở, “Xin hỏi tiên sinh là đến dùng cơm... hay là... tìm người?”

“...” Nam nhân lúc này mới quay đầu lại, nhìn Tử Hữu một chút, nhắc chân bước lên nhả gian ở lầu hai, “Cho tôi một chai rượu nồng độ thấp.”

“Vâng!” Tử Hữu gật đầu, theo nam nhân lên lầu, giúp hắn mở cửa nhả gian, sau đó xuống lầu lấy một chai rượu nho, một thùng đá cùng ly uống rượu.

Nam nhân ngồi trên ghế dựa, vẫn còn nhìn Alice dưới lầu, tựa hồ không nỡ dời tầm mắt.

Hắn đem áo khoác cởi ra, vắt trên ghế đối diện. Tử Hữu giúp hắn khui rượu, sau đó lễ phép hỏi: “Tiên sinh có muốn hút thuốc không?”

“Tôi không hút thuốc, cảm ơn!” Nam nhân lắc đầu, trực tiếp rót cho mình một ly rượu, trước tiên nuốt xuống một ngụm lớn.

Tử Hữu nhượng nhượng mày, lại nhìn Alice dưới lầu một chút, mới giúp nam nhân đóng cửa lại, đi xuống.

Alice tao nhã xoay người ngừng lại công kích, Đường cũng dừng tay, ánh mắt nhìn Alice lộ ra một tia tán thưởng.

“Người trong nhà K đều có thiên phú dị bẩm a!” Đường đề thấp giọng, cười cợt một tiếng.

“Không dám...” Alice lạnh lùng liếc Đường một cái, còn không quên đẩy mắt kính trên mũi. Tử Hữu đáng giá, hẳn là học được từ dáng vẻ của La Minh.

Đường nhún vai, kịch bản bị phá hư rồi thì y cũng lười diễn nữa, bất quá đối với Alice, trước giờ y vẫn nghĩ trong nhà K không có ai không thể ở chung, lúc này có hơi muốn thay đổi suy nghĩ.

Thừa dịp Alice không chú ý, y đột nhiên từ phía sau lưng phát lực, hai tay siết chặt hai cánh tay của Alice, đem bọn họ giật lùi ra đằng sau, lại nghiêng người sắp đến. Mũi nhọn kề sát cái cổ tinh tế của Alice, chậm rãi phun ra nhiệt khí.

“Tuy rằng tôi cũng không hứng thú lắm với kịch bản này, nhưng tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên tôi đi làm, cho nên để tôi có thể kết thúc kịch bản một cách chuyên nghiệp đi?”

Nói rồi, liền muốn hôn lên.

Sắc mặt Alice phát lạnh, Tử Hữu sợ hết hồn, trong lòng thầm nghĩ thần kinh người này cũng lớn lắm rồi a, đang muốn đi ngăn cản, không biết từ chỗ nào đột nhiên bay tới một vật. Vật kia dưới ánh đèn chột lóe lên, người khác không nhìn thấy rõ, nhưng Alice, Đường cùng Tử Hữu lại có thể thấy rõ, đó là một cái cúc áo, phá không mà đến, hệt như viên đạn hướng đầu Đường đi tới.

Đường cau mày, nhanh chóng thả Alice ra rồi lui về sau mấy bước. Alice quay đầu lại, theo bản năng nhìn lên trên lầu, lại nhìn thấy một nam nhân đứng bên cạnh lan can đang chậm rãi thu tay về.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt Alice hơi nheo lại, sau đó đột nhiên cả người chấn động, con ngươi xanh biếc mở to, lần đầu tiên lộ ra nét mặt ngạc nhiên, mà người đàn ông kia lại chậm rãi chậm rãi nâng lên một nụ cười độc.

Tử Hữu quay đầu nhìn Alice, lại nhìn người đàn ông kia. Đường đi đến bên cạnh cậu, kề sát vào hỏi, “Hai người họ biết nhau?”

“Không biết nữa...” Tử Hữu lắc đầu, nhưng dựa theo lời K kể thì, người quen của Alice... không phải chỉ giới hạn trong viện trạch K thôi sao?

Nhưng mà nhìn vẻ mặt Alice thế kia, hình như có vẻ rất bất ngờ không tin được đi?

Tử Hữu sờ sờ cằm, còn đang suy nghĩ, đã cảm giác được Đường kề sát bên người, đối phương thậm chí còn ôm eo, cầm nhẹ nhàng tựa trên bả vai cậu.

“Muốn chết!” Tử Hữu giơ tay đẩy ra cái đầu to tướng, “Ban nãy tại sao anh với Alice lại đánh nhau? Một lát cái đuôi lộ ra thì làm sao?”

Đuôi của y còn giấu ở trong quần a.

“Sợ cái gì, tới lúc đó thì nói là đồ giả thôi.” Đường cười hì hì, “Tôi nghe nói rất nhiều nữ nhân rất thích giả thú mà.”

“Giả thú...” Tử Hữu dở khóc dở cười, vừa tránh thoát cánh tay của Đường đang cuốn lấy tay mình, “Thần kinh của anh cũng thô lắm luôn, Alice mà cũng dám trêu chọc, cẩn thận anh ấy nhân lúc anh ngủ quên liền giải quyết anh sạch sẽ a.”

“Không sợ!” Lúc này, Đường càng cười vui vẻ hơn, “Tôi chỉ là nhìn hấn đối xử với cậu không tốt, cho nên muốn giáo huấn hấn thôi.”

Một câu kia, khiến cho Tử Hữu hơi sững sốt một chút, vốn là đang làm bộ tức giận lập tức mềm nhũn ra, trong mắt tan ra ý cười.

“Cảm ơn anh, bắt quá... không sao đâu!” Tử Hữu quay đầu nhìn Alice, nhớ đến K, trong lòng nhện không được thoáng qua một tia đau đớn, lẩm bẩm nói, “Alice đối với tôi như thế nào, tôi cũng không muốn trách cứ.”

Đường kinh ngạc nhú mày, mặc dù rất tò mò, nhưng nhìn tia khổ sở hiện lên trong nét mặt Tử Hữu, vẫn là nhện xuồng, đem lời muốn hỏi nuốt vào trong.

“Tiểu Hữu! Đừng suy nghĩ chuyện không vui nữa.” Đường xoa xoa má Tử Hữu, khiến Tử Hữu quăng sang một cái liếc mắt, liền cười ha ha, cầm lấy một miếng hoa quả trên quầy bar kín đáo đút cho Tử Hữu, “Đến, cười một cái!”

Bốp!

Gần như lúc Tử Hữu muốn há miệng ra cắn miếng hoa quả kia, đầu Đường đột nhiên bị người ta đánh lên một quyền mạnh mẽ.

Đường gục đầu xuống, hoa quả trong tay cũng rơi mất. Tử Hữu còn chưa kịp hồi thần, cánh tay đã bị người khác kéo lấy—— K từ phía sau ôm lấy cậu, hai tay vòng qua eo, khiến cho một đám khách nữ đứng xung quanh hít vào một ngụm lạnh khí.

“Cái thằng này.” K nghiêng răng nghiêng lợi, “Tao đã tìm việc cho mày kiếm tiền, mày lại còn dám táy máy táy chân với đồ của tao”

“Ai là đồ của anh!” Tử Hữu lại một lần nữa kháng nghị.

“Thiệt!” Đường méo miệng liếc nhìn cánh tay K đặt trên eo Tử Hữu, “Mày kiếm cho tao công việc thật tốt a, cứ nhiên để tao hầu hạ người khác.”

“Hầu hạ?” Tử Hữu nháy mắt mấy cái, rất muốn cười.

“Bản đại gia từ lúc nào có hầu hạ qua người khác a.” Đường khoanh tay lại, “Tuy là không có nhớ được rõ ràng, nhưng mà tao cũng cảm giác được mấy chuyện này chưa từng làm.”

“Vậy mày đừng làm nữa.” K nguy hiểm híp mắt lại, “Không có tiền đóng tiền thuê nhà thì cứ việc cút ra ngoài.”

“...” Mặt Đường ngay lập tức sụp xuống một động, bất quá có đạo lý sống dưới mái hiên thì phải cúi đầu, cho nên tiến lên một bước, kéo cánh tay Tử Hữu, “Vì tiểu Hữu, tao làm!”

K ở phía sau ôm lấy Tử Hữu không buông tay, phía trước Đường kéo lấy cánh tay Tử Hữu cũng không chịu buông, Tử Hữu một trước một sau bị lôi kéo, eo không tự chủ được cọ ngay bụng dưới K. Tử Hữu vốn đang muốn mắng người, thân thể đột nhiên cứng đờ...

“K...”

Tử Hữu có chút hoảng hốt quay đầu lại, trong mắt tràn đầy không dám tin tưởng, “Anh...”

Cái tên này dám ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người mà có phản ứng?!

Cũng không biết xấu hổ mà dùng cậu chần lầy “hung khí” của bản thân nữa!!!

Nháy mắt, mặt Tử Hữu ửng đỏ, muốn giãy dụa thoát ra, nhưng cũng chỉ khiến tình huống càng trở nên trầm trọng.

“Đừng nhúc nhích!” K kề sát vành tai Tử Hữu, phun ra hơi thở nóng rực, trong âm thanh mang theo một tia kìm nén âm ỉm.

Quả nhiên, Tử Hữu ngay lập tức trở thành bé ngoan đứng bất động.

Từ cái lần đầu tiên hai người “thân mật” tiếp xúc kia, sau đó hai người bọn họ đều chỉ duy trì trạng thái hôn nhẹ sờ nhẹ, trước là cậu gạt lực lẩn tránh K, mỗi lần đều là tâm hoảng ý loạn, đầu óc loạn thành một đoàn, mà hiện tại đối với dụ dỗ của K lại càng không có bất kì lực chống đỡ nào.

Đường không phát hiện ra tình huống quái dị của hai người, vẫn còn lúi kéo cánh tay Tử Hữu không buông, đang muốn mở miệng khiêu khích K vài câu, vai đã bị người khách va vào.

“Oa!”

Đường lập tức lão đảo thân mình, suýt chút nữa nhào tới lồng ngực Tử Hữu. Ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Alice đang thực mạng chạy ra ngoài cửa.

Tử Hữu cũng quay đầu, trên gương mặt đỏ bừng cau mày lo lắng, “Alice bị sao vậy?”

“...” K không nói lời nào, chỉ liếc nhìn vị trí trống không trên lan can lầu hai. Thời điểm hắn vừa tới đã chú ý đến, nam nhân mặc âu phục kia tự hồ nhận thức được Alice sao?

K lục lọi trong trí nhớ một hồi, xác định bản thân không nhận ra người này.

Nhưng mà cũng mắc kệ, K buông Tử Hữu ra, trên mặt có một tia sảo nảo, làm sao gần đây toàn gặp trùng người mà hắn không nhận thức được không vậy?

Nghĩ nghĩ, mắt lại đảo sang nhìn Đường, tên kia còn đang xoa bả vai bị đụng đau, không có chú ý đến bên này.

Cảm giác được... như là lại sắp có chuyện phiền toái nữa rồi.

K hừ lạnh một tiếng, kéo cánh tay Tử Hữu, “Nhân yêu, Tử Hữu hôm nay về sớm một bữa!”

Không đợi Nặc Mễ Tư trả lời, hắn đã nhanh chóng lôi Tử Hữu rời đi. Đường đứng tại chỗ nháy mắt mấy cái, đang muốn đuổi theo, đã bị Nặc Mễ Tư lắc người đi tới cản lại.

“Không được nha, người mới.” Nặc Mễ Tư trưng ra cái mặt trang điểm dày cộm, mỉm cười: “Người mới không thể tùy hứng như vậy được. Đến, bé ngoan đi làm việc đi a!”

Nói xong, vừa đẩy Đường đến mấy vị khách bên kia, vừa chu môi hôn gió y một cái.

Trong nháy mắt, Đường cảm giác da gà đều nổi khắp người.

Ra khỏi CLB, đứng dưới đèn đường, Tử Hữu so ra cùng học sinh trung học không có gì khác biệt. Lôi kéo bộ chế phục trên người một cái, Tử Hữu bảo: “Chỉ ít cũng chờ tôi đổi quần áo cái...”

Lời còn chưa dứt, người đã bị K đẩy vào một con hẻm nhỏ hẹp ở sau lưng CLB. Trong hẻm không người, ánh đèn đường vô cùng yếu ớt, Tử Hữu còn đang sững sờ, cảm đã bị người chế trụ, nụ hôn kịch liệt như bão táp của K hạ xuống, còn duyên cản bờ môi của cậu, tựa hồ rất bất mãn.

“A... K... a.. ân... dừng mà... a...” Tử Hữu ra sức đánh vào bả vai K, nhưng rất nhanh đã bị đối phương bắt lấy tay nâng lên cao quá đỉnh đầu, càng không có tư thế phòng bị, liên tục nghênh tiếp tập kích của K.

Ngón tay thon dài linh hoạt luồn xuống bên dưới, đầu gối mạnh mẽ tách ra hai chân của Tử Hữu, tư thế ám muội khiến gò má Tử Hữu nháy mắt đỏ bừng. K thật vất vả mới buông tha cho bờ môi Tử Hữu, từng chiếc hôn nhỏ vun kéo dài từ cằm đến cổ, lại tới xương quai xanh, giống như là trừng phạt mà cắn một cái vào da thịt non mềm, khiến cho Tử Hữu khó nhịn được rên khẽ.

“K... anh...”

Tử Hữu vừa tức vừa thẹn, mấy lần muốn nói chuyện, lại K cố ý khiêu khích, chỉ có thể liều mạng nhẫn nhịn lại thanh âm trong cổ họng. Chỉ chốc lát sau, mồ hôi Tử Hữu đã túa ra đầy trán, thở hồng hộc.

Khi dễ người đủ rồi, K mới ngẩng đầu lên, đôi môi mỏng đặt trên môi Tử Hữu mỗ mỗ, nói nhỏ, “Dừng để thằng đó chạm vào cậu nữa.”

“Ha?” đầu óc Tử Hữu đang hỗn loạn, nghe giọng nói trầm thấp của K, vô thức hỏi: “Ai?”

“Cái thằng mất trí nhớ đó.” K bất mãn cau mày, “Không được để nó ôm ôm cậu.”

“...” Tử Hữu chớp chớp con mắt ngập nước, đột nhiên ý thức được một chuyện thú vị, “K... anh ghen?”

“...” Nụ hôn vun đột nhiên khựng lại, K nheo cặp mắt nguy hiểm, cười không có ý tốt: “Tôi ghen bao giờ?”

“Ách...” Tử Hữu căng thẳng giật giật yếu hèn, ý thức được bản thân hình như đã nói sai rồi, chỉ là còn chưa kịp nhận ra, K đã dùng một tay kéo quần lót cậu xuống, tay còn lại nắm lấy.

“A!” Tử Hữu chấn động, “Buông...”

Nhưng mà Tử Hữu không còn cơ hội hối hận nữa, bởi vì K đã ác liệt dùng hành động của mình để chứng minh Tử Hữu thuộc về ai. Bên trong con hẻm chật hẹp khi có khi không truyền ra thanh âm nhẩn nại cất lực, mê hoặc ám muội khiến cho bầu không khí xung quanh đều muốn nóng dần lên, ngay cả ánh sao trên trời cũng thẹn thùng mà lui vào trong tầng mây ẩn trốn...

.....

Alice trên đường cái chạy khắp nơi tìm kiếm nam nhân ban nãy, trong đầu luôn có âm thanh không ngừng lặp đi lặp lại.

Sẽ không! Sẽ không! sẽ không phải là hắn..... Làm sao có khả năng là hắn?

Hầu như khi tầm mắt hai người chạm phải nhau, Alice liền nhận ra nam nhân trước mắt. Người nọ lẽ ra không bao giờ xuất hiện nữa, nhưng bây giờ lại khỏe mạnh ngồi trước mặt mình, thời gian đã lãng quên trước kia đột nhiên nối liền lại, khiến người ta cảm thấy không chân thực.

Xuyên qua đường lớn, xuyên qua dòng người, nam nhân rời đi với tốc độ rất nhanh, Alice tìm khắp nơi cũng không thấy tung tích người đó nữa.

Nắm đấm siết chặt buồng lơi bên người, trong lòng cuộn cuộn lo lắng cùng ẩn nhẫn chờ mong, chuyện cũ như che kín ngọn cỏ cả bầu trời, lại như con sóng đem y nhẩn chìm, nguyên bản không muốn nhớ bất kì điều gì cũ kĩ nữa, lại biến thành manh mối để gợi nhớ.

Có phải y đã lãng quên điều gì, hay là bản thân đã lơ là cái gì rồi chăng...

Kẻ kia đã từng cùng mình đồng thời bị nhốt trong phòng thí nghiệm, lẽ ra... đã sớm chết rồi kia mà...

29. Chương 29

Lúc Tử Hữu về đến nhà, mặt mày đỏ chót đến đáng sợ. Mộng đứng ở huyền quan tròn to mắt nhìn cậu: “Tử Hữu tiên sinh, đây là bị làm sao? Bị sốt á?”

Nghe thế, những người khác ở trong phòng khách đều thò đầu ra hỏi, “Tử Hữu? Bị bệnh à?”

Chỉ là vừa dứt lời, mọi người lại lộ ra vẻ mặt đã thấu hiểu. Muốn hỏi tại sao? Kia chính là phải nhìn đến cái người đang đứng cùng một chỗ với Tử Hữu, một tay nắm tay cậu, vẻ mặt cười như mèo trộm được cá
_____ K

Lam Sinh lắc đầu một cái, rụt trở vào, tiếp tục ngồi trên bàn gỗ gõ cách cách, “K! Cậu cũng đừng có bắt

nạt Tử Hữu quá, ngày nào đó nếu như cậu ấy trốn đi, cậu tìm không ra chỗ để khóc đâu.”

“Trốn?” K đứng ở cửa đổi dép xong mới bước vào phòng khách, đem áo khoác vắt trên salon, cười nói: “Trên người cậu ấy đều là mùi của tôi, cho dù có chạy thoát tới chân trời góc bể tôi cũng có thể tìm ra được.”

Tử Hữu đi theo phía sau, nghe vậy chau mày, nâng tay áo lên ngửi ngửi, cái tên kia...

Nhớ lại một màn hai người ở trong con hẻm tối đen như mực kia, Tử Hữu nhin không được muốn đào lỗ chôn mình xuống. Đương nhiên không phải vì cậu thấy chán ghét hành động của K, mà bởi vì cậu cứ nhiên không có cách nào chống lại được vui thích, khiến cho bản thân cảm thấy rất mất mặt.

Mơ hồ nhớ đến lúc đó bản thân vô thức ôm lấy cổ K, còn phát ra những loại âm thanh không thể nào tưởng được. Đến bây giờ bên tai tựa hồ còn nghe được tiếng cười khê trầm thấp của K, hô hấp nóng rực phả vào vành tai, giống như là muốn gặm cắn lên đấy.

Vượt qua vai K, nhìn thấy bầu trời bị che lấp trên cao, nhà cao tầng đèn đuốc sáng choang, bên ngoài ngõ nhỏ có tiếng ô tô chạy ngang, bánh xe cán trên nắp cống vang vọng thanh âm, tiếng vải vóc trên người bị cọ sát phát sinh tiếng sần sật, còn có tiếng thất lưng bị tháo mở, tiếng khóa quần bị kéo ra.

Những thanh âm ngày thường không chú ý đến ấy, lại làm cho đáy lòng bị hung hăng đánh động, không tự chủ được muốn kề cận hơn để cảm nhận được khí tức của K lan tràn khắp cơ thể, khiến cho bản thân cảm thấy an tâm. Mái tóc đen ngắn khẽ sượt qua da, cái hôn ẩm ướt như mưa, gợi lên từng hồi từng hồi cuộn sống.

Tiếng thở dốc ồ ồ bị kìm nén của K, cùng với giọng mũi rầu rĩ của bản thân, ở trong không gian chật hẹp như phóng to hơn, khiến người ta không tự chủ được cảm thấy run rẩy.

Mãi đến khi hai người giúp đỡ lẫn nhau mà phóng thích, K tựa hồ im lặng rất lâu, sau đó một mặt không nỡ buông cậu ra, một mặt giúp cậu mặc quần áo vào, lại ở trên trán cậu hạ xuống một cái hôn trù mền.

Một khắc đó, Tử Hữu hoảng hốt cảm nhận, bản thân như là được người kia trân quý, phủng trong tay như trân bảo.

——“Bây giờ còn chưa tới lúc...”

Thanh âm nhần nại thì thào của K còn vang vọng bên tai, Tử Hữu đỏ mặt một chút, không cần nghĩ cũng biết hắn có ý gì.

Chỉ là, cậu không hiểu, cái mà hắn gọi là thời điểm, rốt cuộc là bao giờ.

Khụ khụ... cũng chẳng phải là cậu sốt ruột lắm đâu.

Bên kia, K cùng mọi người đang nói một chút chuyện phiếm, bên này, Tử Hữu đứng ở đằng sau, đem mặt vùi vào lòng bàn tay, đứng im không hề phát ra một tiếng động. Mễ Tử ngâm một khối cá nhỏ, đứng bên cạnh Tử Hữu nhìn một lúc lâu mới giơ tay lên kéo góc áo cậu. Tử Hữu nâng lên mí mắt, nhìn Mễ Tử mặc áo ngủ, như là mới vừa tắm xong, cả người béo ú đỏ ửng, càng nhìn càng thấy mềm mại.

“Tử Hữu ca, anh đứng một mình ở đây làm gì ạ?”

Mễ Tử chớp chớp mắt khó hiểu, mái tóc mềm mại nhú ra hai cái lỗ tai nhỏ màu xám, một cái trong đó còn hơi động động.

Phía sau hông, cái đuôi ngắn màu xám trắng giao nhau lười biếng vùng trái vùng phải, khiến người ta nhìn không được muốn sờ một cái.

“Không, không có gì!” Tử Hữu vỗ vỗ mặt, che giấu biểu tình xấu hổ của bản thân, lại nấn nấn gò má mềm mại của mình mấy cái, “Nghe nói em sắp thi rồi hả?”

“Dạ...” Mễ Tử thả cánh tay lười kéo Tử Hữu ra, nhai nhai miếng cá mấy cái rồi nuốt, “Rất nhanh sẽ nghỉ hè, kiểm tra cũng nhiều hơn, học kì sau là em trở thành học sinh cuối cấp rồi đó.”

“Vậy thì sẽ càng bận rộn hơn ha.” Tử Hữu có chút đau lòng xoa xoa đầu Mễ Tử, “Đừng có miễn cưỡng bản thân quá nha...”

Nói còn chưa dứt lời, Mễ Tử đột nhiên bị ôm lên trước mắt.

Tử Hữu giương mắt, liền nhìn thấy Naury ngông nghênh đem Mễ Tử ôm vào trong ngực, một mặt bắt đắc dĩ: “Lời này tôi cũng đã nhắc. Cậu không biết đâu, mấy ngày trước nó thức khuya đọc sách, niệm đến hai vành mắt đều đen thui.”

Nói rồi, lại hôn một cái lên má Mễ Tử, “Thật không muốn cho đi học nữa!”

“Không muốn!” Mễ Tử dựng thẳng lông mày lên, “Trường học chơi rất vui.”

“Naury, nó hiện tại không đến trường cũng không thể đi làm được, nhìn dáng dấp thế kia người ta đều biết là người chưa thành niên, nếu như ngày nào cũng ở nhà chẳng phải rất tẻ nhạt sao.” Lam Sinh liếc nhìn Naury một cái, “Cậu chẳng qua là không muốn đám nam sinh đó tiếp cận Mễ Tử mới nói như thế thôi!”

“Ách...” Chân mày Naury giật giật, bị nói trúng tim đen, sắc mặt tự nhiên không dễ nhìn. Không sai, hẳn một ngày đều đi đón Mễ Tử tan học, tự nhiên biết ở trường Mễ Tử có bao nhiêu được nghênh đón. Từ nam sinh cho đến nữ sinh đều yêu thích mà vây quanh nhóc, nhưng mà tên nhóc này là tiêu thiên tiên, người

khác nói một câu thích nó, nó liền cao hứng khùng khiếp. Vừa nghĩ đến gương mặt đáng yêu kia không biết bị bao nhiêu bàn tay sờ nhéo qua, hắn liền cảm thấy khí nghẹn dồn vào một chỗ.

“Nauy...” Mễ Tử nghe Lam Sinh nói vậy, cau mày nhìn Nauy, “Anh lại nghĩ như vậy phải không? Em đã nói mọi người đều là người tốt mà...”

“Ừ ừ ừ.” Nauy bắt đầu dĩ thử dài, “Người tốt người tốt. Vậy nếu như nhìn thấy Hồng Dao ngày nào cũng ở bên cạnh anh tới lui, em thấy thế nào?”

“Mễ Tử không thích!”

Vừa nghe đến hai chữ “Hồng Dao”, đôi mắt tròn xoe của Mễ Tử đột nhiên trừng lớn. Mễ Tử ôm lấy cổ Nauy, nói: “Không cho phép anh nói chuyện với Hồng Dao! Không cho phép lại gần Hồng Dao! Không cho phép nhìn Hồng Dao cười!”

Tử Hữu ở một bên “A” một tiếng, nhướn mày, nhìn không ra a, bên ngoài là đứa nhóc ngây thơ khả ái muốn chết, thế nào bên trong lại độc chiếm như thế ta?

Bất quá, đại khái cũng là bị Nauy sủng thành như vậy. Nghĩ nghĩ xong Tử Hữu cũng bắt giác mỉm cười.

“Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?” K đi đến bên cạnh Tử Hữu, thân mật ôm lấy eo cậu. Lam Sinh huyết sáo một cái, Mễ Tử chớp chớp mắt, sau đó nhìn Tử Hữu cười đến híp hai mắt lại.

Tử Hữu nhất thời lúng túng, vỗ tay K cái bốp, “Không có gì hết!”

Lại nghe Nauy cười rộ lên, “Tử Hữu! Bộ dáng này của cậu rất giống như đang làm nũng vậy nha!”

Lam Sinh đang muốn cười, lại nghe tiếng La Minh từ trên lầu vọng xuống. La Minh vừa lau tóc vừa nhú đầu ra hỏi: “Lam Sinh, sữa tắm của cậu hết rồi!”

“À!”

Lam Sinh đáp một tiếng, sau đó trầm mặc một chút, đột nhiên ôm notebook nhảy dựng lên, “Tại sao cậu lại tắm trong phòng tôi? Bộ phòng của cậu không có phòng tắm à?”

Bất quá La Minh cũng không có trả lời lại hắn, trực tiếp đóng cửa lại, còn vút ra một câu, “Giúp tôi pha một ly cà phê đá đi!”

Làm cho Lam Sinh ở trong phòng khách cảm thấy muốn nổi đóa.

“Alice đâu?”

Nauy thả Mễ Tử xuống đất, nhìn đồng hồ treo tường, phát hiện chưa đến thời điểm CLB đóng cửa, có chút thắc mắc, “Tử Hữu... cậu trốn việc?”

“Tôi không có!” Tử Hữu duỗi ngón tay chỉ vào kẻ đầu sỏ, “Đều là tại anh ấy!”

“Ai...” Lam Sinh lắc đầu một cái, “Tử Hữu, cẩn thận Alice lại ăn hiếp cậu!”

Nói xong, Lam Sinh lại làm bé ngoan đi pha một ly cà phê đá, chuẩn bị mang lên lầu.

“Nói đến Alice... anh ấy...”

Tử Hữu cau mày, bây giờ cậu đối với Alice không như lúc trước, hiện tại một lòng muốn cho Alice vui vẻ, muốn tìm biện pháp để tháo ra khúc mắc trong lòng Alice.

“Xảy ra chuyện gì à?” Nauy thấy Tử Hữu nghĩ nghĩ cái gì đó, liền hỏi.

“Hôm nay trong CLB xuất hiện một nam nhân xa lạ.” Tử Hữu giải thích, “Alice có vẻ là quen biết hắn, hơn nữa, đáng vẻ cậu ấy lúc đó rất kì lạ.”

“Đáng vẻ kì lạ?” Nauy nhíu mày, “Cụ thể là sao?”

“Ừm! Nhìn thì rất kinh ngạc, lại có vẻ rất là khiếp sợ.” Tử Hữu không biết diễn tả như thế nào, nói chung ngày thường bọn họ đều nhìn thấy tâm tình Alice không mấy khi bất ổn, cho nên hiện tại Tử Hữu có diễn tả như thế, Nauy cùng Mễ Tử vẫn là lộ ra nét mặt không tài nào tưởng tượng ra được.

Một bưng mấy cái bánh pudding từ phòng bếp ra, đặt lên bàn trà, có chút lo lắng hỏi: “Alice tiên sinh không có chuyện gì chứ?”

“Không biết nữa.” Tử Hữu thành thật lắc đầu, “Hình như anh ấy đuổi theo người kia rồi.”

Lời còn chưa dứt, cửa huyền quan đột nhiên bị người đá văng, Alice lao đảo chạy vào, mái tóc buộc trên đầu có chút loạn, con ngươi xanh biếc lộ ra nét mờ mịt cùng luống cuống.

Tử Hữu lần đầu tiên nhìn thấy Alice có bộ dáng như thế, phảng phất như yếu đuối đến mức đụng vào liền tan. Trong trí nhớ của cậu từ trước đến nay, đều là một bộ dáng lãnh khốc lãnh đạm, khuôn mặt vốn đã trắng, hiện tại càng trắng đến bợt bạc.

Alice vừa vào phòng khách, cái khác đều mặc kệ, trước tiên vọt vào lồng ngực K, hai tay gắt gao nắm chặt vạt áo K không buông, trong miệng lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ... K... hắn còn sống... em không biết hắn còn sống...em không phải cố ý...em...”

“Alice!” K nắm lấy bả vai Alice, nhìn y, “Bình tĩnh lại, từ từ nói! Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em... em...” Alice há miệng, lại không nói ra được gì, tựa hồ bị đả kích rất lớn.

“Alice...” Tử Hữu bước lên trước, hai tay nắm lấy tay Alice, phát hiện ngón tay y lạnh lẽo, còn đang khẽ run rẩy.

Con người nông cuồng tự đại, kiêu ngạo như Alice, lại ở trong tay cậu run rẩy, khiến Tử Hữu bất giác cảm thấy đau lòng.

“Đừng gấp, từ từ nói, chúng ta cũng nghĩ biện pháp, mọi người đều ở bên cạnh anh.”

Tử Hữu nói, động viên bằng cách vỗ vỗ mu bàn tay Alice. Nauy cùng Mễ Tử cũng đến gần, La Minh cùng Lam Sinh ở trên lầu nghe được động tĩnh cũng đi xuống.

Trong nhà, mọi người để Alice ngồi giữa salon, bọn họ ngồi vây quanh, Mộng còn pha một ly cacao nóng để an ủi Alice.

Lặng lại một hồi lâu, Alice rốt cuộc cũng khôi phục bình tĩnh, chỉ là hô hấp vẫn còn có chút hỗn loạn. Tử Hữu vẫn nắm lấy tay y, nhẹ nhàng vỗ theo nhịp điệu. K tắt TV, mọi người cũng im lặng, tránh để Alice giật mình.

Alice nhìn Tử Hữu, có chút không tình nguyện rút tay về, chỉ là thái độ hiển nhiên không lạnh lùng như trước.

Tử Hữu khẽ cười, khoảng thời gian này cậu đều vây quanh Alice, tuy rằng vẫn còn nhận được rất nhiều khinh thường, nhưng hiệu quả vẫn có. Ít nhất đối phương sẽ không dứt khoát cự tuyệt cậu, ngữ khí cho dù có lạnh nhạt nhưng cũng không mang theo căm ghét nồng nặc như trước kia nữa.

Alice hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Ngày hôm nay... nam nhân xuất hiện trong CLB kia... tôi biết. Hắn gọi là Tây Nguyên.”

“Tây Nguyên...” K đốt điều thuốc, chậm rãi nhớ lại, “Hình như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải?”

“Không phải là anh đã nghe thấy ở chỗ nào, mà là anh đã từng nhìn thấy.” Alice nhìn K một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, “Là ở trên ban công phòng ngủ, bên trong một cái chậu hoa.”

K ngắ người, đột nhiên nhớ ra, “Cái đó... là một cái chậu hoa cao cấp đúng không?... Nhớ rồi, tôi nhớ cái tên dán trên đó là... Tây Nguyên?”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lam Sinh cùng La Minh liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Alice, “Đây là sao vậy?”

“Tây Nguyên, là một con mèo Siberia bị người kia nhốt ở trong phòng thí nghiệm trước tôi.”

Alice nhớ lại một đoạn chuyện cũ hắc ám kia, không nhận được siết chặt cái ly trong tay lại, khẽ run rẩy. Đó là ác mộng cả đời của y, bởi vì thời gian trôi qua, mọi cảm giác phần nộ hầu như đã biến mất, lại thêm y cố gắng quên lãng đi, cho nên từ lâu đã không còn nhớ rõ những chi tiết. Nhưng giống như một hạt mầm được gieo trong xương cốt, ở trong lòng thâm căn cố đế bén rễ, chỉ mới hơi hơi nhắc đến, cơ thể sẽ vô thức co giật run rẩy, không cách nào khắc chế được.

“Tôi cùng hắn... đã từng vì sinh tử mà khích lệ cho nhau, nâng đỡ nhau. Tôi có thể sống sót qua khỏi những dẫn vật của kẻ kia, có một nửa nguyên nhân là nhờ hắn chống đỡ. Bất luận tao ngộ đáng sợ đến đường nào, cho dù là thần kinh như bị kéo căng ra đến đau đớn, trước sau nhờ có đối phương làm trụ cột, chúng tôi đều không dễ dàng ngã xuống. Bởi vì ngày đêm đều sợ hãi, nếu như có một ngày đối phương chết đi, người còn lại cũng sẽ bị tuyệt vọng dẫn dắt đến chết.”

Mễ Tử cũng biết đại khái một ít chuyện cũ của Alice, thế nhưng không có ai nói cho nhóc biết tỉ mỉ tình huống, cho nên lúc này, dù nhóc không phải rất rõ ràng mọi chuyện, nhưng vẫn cảm nhận được bi thương nồng đậm. Lỗ tai trên đầu rũ xuống, đuôi cũng vô lực buông thõng, có chút bất an hoảng hốt nắm lấy vạt áo Naury.

Alice lại kể tiếp, “Thế nhưng cho dù có kiên trì như thế nào, cũng có lúc vì quá đau đớn sợ hãi mà tôi mất đi dũng khí đó... Có một ngày, kẻ kia lại chuẩn bị làm một thí nghiệm mới. Hắn đem tôi với Tây Nguyên cột chân lại, cầm một ống tiêm thô to hướng về phía chúng tôi cười...”

Alice vĩnh viễn cũng không quên được cái ngày đó, kim tiêm màu bạc so với bình thường còn lớn hơn đáng sợ hơn vài lần. Không biết kẻ kia muốn làm cái gì, một tay cầm ống tiêm bằng đồng, vừa nhìn y cùng Tây Nguyên vừa lâm bầm lâu bầu.

——“Ngày hôm nay để đứa nào tới nhỉ?”

Nam nhân vừa làm ra dáng vẻ khổ não, vừa cười nứt ra khoe miệng, trong mắt phóng tia tàn phá bừa bãi, cho dù chỉ là tưởng tượng trong đầu, cũng đủ khiến cho máu trong người gã sôi trào.

Nhìn nam nhân như vậy, nguyên bản vết thương trên người còn chưa lành, Alice không tự chủ được chậm rãi lui về sau một bước.

“Chỉ một bước đó... tôi chưa bao giờ nghĩ tới... chỉ một bước đó, khiến cho tôi cùng hắn trở thành âm dương chia cách.”

Alice siết chặt ly trong tay, trong đôi mắt tràn đầy hối hận cùng áy náy.

Nguyên bản là hai con mèo cùng ở đó, bởi vì Alice nhẹ nhàng lùi về sau, nhường ra Tây Nguyên, nam nhân mới cười cười mà mở ra dây trói trên người Tây Nguyên xuống, đem hắn ôm sang một phòng khác.

“Tôi nhìn thấy Tây Nguyên bị hắn mang đi, tôi lại không phát ra một thanh âm nào. Tôi nhìn thấy Tây Nguyên ở trên vai gã nhô đầu lên nhìn tôi, trên người đều là vết thương, lỗ tai còn bị khuyết mất một góc, dùng một đôi mắt bị thương mà nhìn tôi...”

Alice tựa hồ rất thống khổ, cúi đầu xuống, hai tay cầm chén nâng cao, mái tóc dài rơi xuống trên đầu gối y. Trong phòng khách, tất cả mọi người đều lộ nét mặt không đành lòng.

“Sau đó... tôi nghe được tiếng kêu thảm thiết chưa từng nghe thấy bao giờ.” Ngón tay cầm ly của Alice siết chặt đến trắng bệnh, “Lại sau đó... Tây Nguyên... chết rồi...”

“Chết rồi?” Lam Sinh trợn to mắt, nhìn về phía K, K liền gật gật đầu.

“Tôi xác thực nhìn thấy cái chậu hoa có dán tên “Tây Nguyên”, hắn là chôn ở trong chậu hoa đó.” K suy nghĩ một chút, “Hình như bên cạnh còn có mấy chậu hoa khác nữa, đều có dán tên lên.”

Tử Hữu cau mày, người đàn ông kia đến tột cùng đã giết chết bao nhiêu động vật?

Mẽ Tử càng trở nên sợ hãi, nắm lấy tay Nauy, Nauy đem nhóc ôm vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng vuốt lỗ tai nhóc an ủi.

“Chờ chút...” Lam Sinh ngờ vực nhìn Alice, “Nhưng mà cậu vừa mới nói, cậu ở trong CLB gặp phải...”

“Tây Nguyên.” Alice gật đầu, “Cho dù hắn có biến thành người, cặp mắt kia, tôi nhìn một chút liền nhận ra.”

“Chết rồi sống lại?” Lam Sinh lắc đầu, “Hay là căn bản không chết?”

“Không biết.” Alice hiển nhiên rất hỗn loạn, “Tôi là tận mắt thấy người kia đem Tây Nguyên vùi vào trong đất.....”

“Hoặc là cậu nhận sai?” K vỗ vỗ Alice an ủi, “Có thể chỉ là cặp mắt giống nhau. Huống hồ chỉ chỉ dựa vào một cặp mắt, làm sao có thể kết luận được.”

Tử Hữu ở một bên cau mày, cậu nhớ tới, ánh mắt người kia nhìn Alice cũng là một bộ dạng không tin được, kinh ngạc rồi lại kinh hãi, hơn nữa còn ngây người ra.

Đó chỉ là đơn thuần bị đánh về mỹ lệ của Alice làm cho choáng váng, hay là vẫn còn nguyên nhân khác.....?

Tử Hữu không lên tiếng, chỉ cúi đầu.

“Trước đừng nghĩ nữa.” K đối Alice nói, “Đi thu thập một chút rồi ngủ sớm đi, cậu cũng mệt mỏi rồi.”

Alice trầm mặc một lúc lâu mới gật đầu, thế nhưng trong lòng y đầy bất an, y áy náy bản thân mình lúc đó đã lùi lại, áy náy với đồng bạn của mình.

Thấy chết mà không cứu, sau khi còn lại một mình y chỉ có thể nhẫn nại nhìn xuống, sống sót không phải chỉ dựa vào ý thức sinh tồn mãnh liệt của bản thân, mà còn dựa vào phần này nọ đó. Chịu đựng đau khổ, cũng giống như tự trừng phạt mình.

Không biết bao nhiêu lần y đã nghĩ, có thể cùng chết với Tây Nguyên thì thật tốt, Tây Nguyên chết rồi không còn chịu đựng thống khổ nữa. Y đã từng nghĩ như vậy, thế nhưng lúc đó thân thể như ý thức được sắp bị chủ nhân từ bỏ, cho nên ra sức ngoan cường mà sống, một lần lại một lần chịu đựng dằn vặt.

Mãi cho đến khi Alice sống không bằng chết, như ở trong địa ngục mà chịu đựng đủ loại đau khổ kéo dài đến vô tận, bên cửa sổ đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu đen. Con mèo một thân đen bóng dưới ánh mặt trời, dùng đôi mắt hữu thần nhìn mình, tứ chi mạnh mẽ, cơ thể mềm dẻo, giống như sứ giả được phái xuống từ trên thiên đường, đến để giải cứu y.

Cho dù sao đó đã báo được thù, bắt đầu một cuộc sống bình thường, nội tâm vẫn luôn nhắc nhở Alice.

Có thể sống hạnh phúc không? Có thể có một cuộc sống nhàn nhã không?

Đôi mắt bị thương đang sau vai kẻ kia phóng tới nhìn mình khi ấy, khiến Alice nhiều lần từ trong ác mộng thức giấc, không cách nào có thể tha thứ cho bản thân nhu nhược. Bởi vì bản thân nhu nhược mới hại chết đồng bạn. Y là một kẻ đáng ghét, ích kỷ, đê tiện, quỷ nhất gan.

Alice nhấp một ngụm cacao nóng, để dòng nước ấm áp ấy chảy trong cơ thể mình. Mặc dù bây giờ là mùa hè, thế nhưng cơ thể y lại hết sức lạnh lẽo. Tử Hữu ở một bên nhìn gò má của y, đột nhiên cảm thấy, tuy trước mắt là thân thể mềm mại mỹ lệ trắng thuần của giống mèo Ba Tư, nhưng ở những địa phương không thể nhìn thấy bằng mắt thường, lại giống như phế phẩm không còn chỗ nào lành lặn. Đập vào mắt đều là vết thương, khiến cho người ta rất muốn an ủi, nhưng không có cách nào đưa tay ra, sợ rằng cho dù có đụng đến nơi nào, đều có thể khiến cho y đau đớn.

Alice uống xong cacao nóng, không lập tức lên lầu ngay, mà kéo qua một ống tay áo K, nét mặt có chút chờ mong nhìn hắn: “K, em có thể ngủ cùng anh không?”

Thanh âm có chút nhu nhược, hoàn toàn không giống như ngày thường kiêu căng tự mãn. K khẽ cau mày, nhìn về phía Tử Hữu, Tử Hữu trái lại không ngăn cản, chỉ là khẽ mỉm cười.

“Alice, tôi giúp anh xả nước nóng để tắm.”

Nói xong, trực tiếp đi lên lầu.

K đột nhiên cảm thấy có một cơn giận sôi trào trong lòng. Lam Sinh hơi nhú mào, nhìn theo bóng lưng Tử Hữu lên lầu, tựa hồ như dự liệu được cái gì đó, liền nở ra một nụ cười.

La Minh nhìn Lam Sinh tinh nghịch cười, không nhận được đột nhiên vươn tay, ở trên eo Lam Sinh bấm một cái, khiến Lam Sinh sợ hết hồn, sợ hãi kêu lên.

“Cậu làm cái gì vậy?”

“Không có gì...” Bản thân La Minh cũng sửng sốt, nhìn tay mình một cái, có chút không tin được.

Nauy nhìn Lam Sinh cùng La Minh, đột nhiên cười bất minh, sau đó một tay ôm lấy Mẹ Tử còn đang chìm đắm trong cổ sự khủng bố nọ đem về phòng, chuẩn bị tự mình động thủ cố gắng “an ủi” tiểu hài tử bị dọa sợ.

Alice nhìn bóng lưng Tử Hữu một chút, tựa hồ cũng có chút không rõ, bất quá y mới mặc kệ không thêm nghĩ nhiều, kéo K trở về phòng K.

Trong phòng khách đảo mắt liền chỉ còn lại một mình Mộng đáng thương. Nàng còn đang đứng tại chỗ hấp háp chớp mũi đồ ửng vì cổ sự đáng thương kia. Sau đó, để phát tiết hết đau buồn trong lòng, Mộng vén tay áo lên, chuẩn bị đi làm một cái bánh gato thiệt bự.

Nàng muốn dùng hoa quả cùng bánh kem ngọt ngào đem toàn bộ hăm hực đánh bay a!

.....

Lúc Alice tắm xong đi ra, trước mắt nhìn thấy chính là tình cảnh như thế này:

Trên chiếc giường màu đen của K, có hai con mèo nằm đó.

Một con màu trà, con người màu hổ phách nâng lên nhìn y, vui vẻ vẫy vẫy đuôi. Một con khác đen tuyền, giống như tiểu hắc báo, bộ lông đen bóng khiến người ta kinh diễm, cái đuôi nhỏ dài quấn ở bên chân, con người đen nhánh cũng đang nhìn chăm chăm vào Alice.

Alice sửng sốt nửa ngày, mới hiểu được dụng ý của Tử Hữu, rõ ràng rất muốn tức giận, nhưng vì cơ thể mệt mỏi, lúc này y cũng lười phát tán.

Lau khô tóc xong, Alice đem khăn treo lên, đi đến bên giường, “oành” một tiếng, áo ngủ thật dài rớt xuống trên sàn, từ bên trong chui ra một con mèo Ba Tư trắng như tuyết.

Nó kiêu ngạo ngược đầu, con ngươi xanh biếc như nước biển, đôi mi nhỏ dài đáng yêu, cái đuôi xõa tung, nhảy lên chần chừ, đem Tử Hữu đẩy qua một bên, sau đó thẳng thắn ngủ ở chính giữa hai con mèo.

Tử Hữu ngẩng đầu lên, cùng K cách một cái đầu của Alice. Nếu như lúc này có người ở đó, nhất định sẽ nảy sinh ảo giác cho rằng thấy được nụ cười của chú mèo. Nguyên bản K có chút tức giận, lúc này không còn nữa. Hắn còn tưởng là Tử Hữu thật sự muốn đẩy mình về phía Alice, đến khi thấy Tử Hữu biến thành mèo bò lên giường, hắn thậm chí còn có chút bội phục ý nghĩ của nhóc này.

K đưa đầu qua, liếm liếm gò má cùng dưới cằm Tử Hữu, Tử Hữu giật giật lỗ tai, tựa hồ có chút không tự nhiên.

Cốc cốc ——

Cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

K ngẩng đầu nhìn hướng cửa phòng, cửa phòng bị đẩy ra, đứng ngoài là Lam Sinh, La Minh, Naury cùng Mễ Tử.

Đương nhiên, Naury là vẻ mặt cực kì đáng tiếc cùng tiếc nuối, mặt Mễ Tử lại có chút ửng hồng.

“Meo~”

Tử Hữu quay về phía mọi người kêu một tiếng, tiếng kêu êm tai mềm nhuyễn cực kỳ.

Lam Sinh tựa hồ đã sớm nghĩ tới mọi chuyện sẽ như vậy, hướng về phía La Minh hất hàm một cái, “Trận đánh cuộc lần này tôi thắng rồi.”

La Minh thở dài, cũng không nói nhiều, oành một tiếng biến thành bộ dáng mèo. Con mèo Xiêm hồi lâu không gặp đã xuất hiện, lông trên thân màu trắng, lỗ tai cùng bốn vuốt màu đen, cái đuôi nhỏ dài quơ quơ, hết như một thân sĩ kiệt xuất.

Lam Sinh cũng biến thân theo, liền sau đó là Naury cùng Mễ Tử.

Bốn con mèo trước sau cùng nhảy lên đệm chần, K nhắc chân đập đập vào mặt Naury, Naury lại dùng đuôi đập vào mõng K, triều hắn đến gần nhẹ một tiếng.

Mễ Tử nhỏ bé nằm nhoài ra cùng Alice. Naury tựa kể bên người Mễ Tử, bởi vì Naury là mèo rừng Naury,

cho nên bộ lông xoa tung mềm mại phủ trên người Mễ Tử. Lam Sinh biến thành một con Garfield, cái mặt tròn lúc nào cũng rước lấy cười nhạo của La Minh, điều này khiến cho Lam Sinh vô cùng khó chịu.

Bảy con mèo ở trên giường K quây thành một đoàn. Alice tuy rằng trước sau đều nhắm hai mắt, nhưng cảm giác yếu đuối bên trong kì thật đã biến mất, nếu như nhìn kỹ, còn có thể phát hiện đôi lông mi khẽ rung động cùng khoe miệng hơi giường lên.

Nhiệt độ ấm áp xung quanh sưởi ấm Alice, như là cả tâm can đều muốn ấm lên.

Tuy rằng... mùa hè mà như thế thì... thật sự rất nóng...

.....

Nửa đêm Đường mới về nhà, hắn bị nhân yêu Nặc Mễ Tử bắt nạt đủ kiểu, mang theo vẻ mặt khó chịu lên lầu, lại bị dáng vẻ lén lút lút lút của Mộng cuốn hút.

“Cô đang làm gì vậy?” Đường kì quái nhướn mày.

“Xuyt!” Mộng hướng hắn phát phát tay, Đường phát hiện trong tay cô nàng còn cầm một cái máy ảnh.

Tử Hữu có nói với hắn, Mộng rất thích chụp ảnh, hơn nữa sẽ đem ảnh chụp giấu đi, hoặc là định giá cao đem ra đấu giá trên mạng.

Đường không quá hiểu được tư duy của nữ sinh này, bất quá lúc này hắn cũng theo Mộng lặng lẽ leo lên tới lầu ba, đi tới mở cửa phòng K ra.

Mộng nhìn một chút tình cảnh bên trong, trên mặt liền lấp lánh ánh sao, vừa núp một bên cười vừa điên cuồng bấm nút chụp tạch tạch.

Mà Đường lại có chút sững sờ.

Trong bóng đêm, rèm cửa sổ mở ra một nửa để lộ ánh trăng màu bạc bên ngoài. Trên đệm giường màu đen có bảy chú mèo đang nằm ngủ. Lam Sinh ngủ đến gà chổng vó lên trời, một chân gác trên bụng La Minh. Mà La Minh tựa hồ gặp ác mộng, chân trước thỉnh thoảng lại co giật. Mễ Tử chen ở trong ngực Na Uy, cái đuôi Na Uy hầu như che mất mất nửa người Mễ Tử. K thì nằm ở trên cùng, cho dù đang ngủ, tư thế đầy sức mạnh bộc phát kia cũng không cách nào khiến người ta lơ là.

Mà ở chính giữa, Tử Hữu cùng Alice tựa đầu vào nhau yên tĩnh ngủ, tạo thành một loại tư thế ấm áp.

Đường đột nhiên nở nụ cười, tựa ở cạnh cửa, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn một thoáng. Mộng cầm máy

ảnh quay đầu lại hỏi: “Cười cái gì?”

“Hả?” Đường ngoắc ngoắc khoe miệng, “Chẳng qua là cảm thấy thật tốt a... này là một gia đình.”

Trong giấc mộng, Tử Hữu giật giật lỗ tai, thỏa mãn thở dài một tiếng.

..... Ân..... Thật tốt.

30. Chương 30

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên vừa rơi xuống, Tử Hữu giật giật lỗ tai, từ từ mở mắt.

Trên giường, một đám mèo ngủ lả lơi vào chung một chỗ, chổng vó lên trời. Tử Hữu không biết từ lúc nào đã nằm kế bên K, chân trước bị hất lấy làm gối đầu, nắng vàng óng ánh chiếu lên một thân đen bóng như phủ thêm một lớp mật đường.

Lông mi thật dài run rẩy, K còn đang ngủ rất thom, Tử Hữu nằm một bên, không biết tại sao trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng cảm giác quen thuộc, phẳng phất như hình ảnh chú mèo mun nằm ngủ dưới ánh mặt trời này, đã từng nhìn thấy ở nơi nào...

“Oa~”

Bên cạnh vang lên thanh âm khe khẽ, Tử Hữu quay đầu lại, nhìn thấy Alice đang lười biếng chậm rãi duỗi người, móng vuốt nhọn nhọn đang bị cựa dè lên.

“Alice.” Tử Hữu nheo nheo mắt, “Chào buổi sáng.”

“... Sớm.” Alice có chút khó chịu quay đầu đi, vẫy vẫy lông trên người.

Hai người đều nhỏ giọng, để tránh quấy rầy những người khác còn đang say ngủ. Tử Hữu muốn rút móng vuốt trở về, lại phát hiện bị K ép tới gần gao, động cũng không động được.

Cười khổ một tiếng, Tử Hữu không thể làm gì khác hơn ngoài việc bất động giữ nguyên tư thế như vậy.

“Này...”

Alice liếc mắt nhìn Tử Hữu, liếm liếm móng vuốt bản thân, “Tôi chưa nói ra trước thì không cho phép cựa

tỏ tình với K.”

“... Gì?” Tử Hữu hơi ngần người, khó hiểu nhìn Alice, “Tại sao?”

“Cậu nhớ vậy là được rồi.” Alice lắc lắc đuôi, nhẹ nhàng từ trên giường phóng xuống, tao nhã cất bước vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm vừa đóng lại đã nghe “oành” một tiếng, lát sau vang ra tiếng nước chảy ào ào từ bên trong.

Alice rất yêu sạch sẽ, mỗi ngày đều phải tắm hai lần. Tử Hữu nằm nhoài bên mép giường, nhìn bóng người thon dài đằng sau lớp kính mờ, chờ người ra. Alice có ý gì? Không cho cậu tỏ tình trước? Hẳn quả nhiên vẫn muốn khó để cậu à? Hay chỉ là muốn cậu chậm rãi thời gian tí thôi?

A... phức tạp quá... không hiểu được.

Tử Hữu lắc lắc đầu, định quay đầu lại, đột nhiên mi mắt bị đầu lưỡi liếm qua một cái. Tử Hữu meo ô một tiếng, ngoắc ngoắc đuôi.

Bên cạnh, quả nhiên là K đã thức giấc. Hắn trước tiên sùng nịch liếm liếm lỗ tai, dưới cằm, gò má, chóp mũi của Tử Hữu, sau đó mới liếm liếm đến móng vuốt của mình.

Tử Hữu hiếm khi nhìn thấy được hình mèo của K, liền dứt khoát nằm ở một bên nhìn cho đã mắt.

Chú mèo đen có đôi mắt cũng đen nhánh như hai viên hắc thạch, lỗ tai dài nhỏ, đuôi cũng nhỏ dài, thân thể mềm dẻo, tứ chi mạnh mẽ, giữa hai mắt có một tia uy nghiêm đáng sợ, chỉ là giờ khắc này ánh mắt có mấy phần lười biếng, mấy phần ôn nhu, mấy phần ý cười, giúp hắn hóa giải phần nào lệ khí.

Tử Hữu nhìn nhìn một hồi, cảm giác quen thuộc lúc nãy lại trở dậy, đặc biệt là nhìn từ góc độ hiện tại, K ngồi lúi ở đằng sau một chút, đuôi vòng bên chân. Bởi vì cậu nằm úp sấp nhìn lên, bị ngược sáng nên chỉ thấy cặp mắt kia sáng lấp lánh, mang theo ánh nhìn không thấu hiểu được.

“Anh...”

Tử Hữu đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi động, một hình ảnh lóe qua trước mắt, cảnh tượng này hình như đã từng thấy ở nơi nào, rất quen thuộc, loại quen thuộc kia thậm chí khiến người ta cảm thấy trong lòng hơi đau nhói.

“Bị làm sao?” K dí sát người vào, có chút không rõ nhìn Tử Hữu đột nhiên lộ ra ánh mắt mờ mịt, “Tử Hữu?”

“A... không có...” Tử Hữu lắc đầu một cái, trong lòng buồn bực, không lẽ trước đây từng nằm mơ thấy? Nhưng nếu là nằm mơ làm sao lại cảm giác như rất chân thực thể này...

“Oa~...”

Một bên, Lam Sinh cùng La Minh người trước kẻ sau thức dậy. Lam Sinh cong lưng, mở ra chi trước sảng khoái chậm rãi xoay người.

La Minh ngáp một cái, liếm liếm mũi, bởi vì bản thân là một thân sĩ luôn có dáng vẻ thận trọng, cho nên lúc vừa tỉnh dậy cũng đã duy trì sẵn mười phần tỉnh táo.

Mộng lúc này cũng đã đến trước cửa gõ gõ, gọi mọi người.

“Các vị, điểm tâm đã xong rồi.”

“Meo~”

Mọi người cùng nhau đáp lời, Mễ Tử trong lòng ngực Naury cũng đã thức, có chút miễn cưỡng giật giật bàn chân, đuôi nhỏ uể oải lắc lắc. Naury cúi đầu, ở trên vành tai nhóc khẽ cắn một cái, khiến cho tiểu tử kia ôm đầu kháng cự, sau đó dùng đầu lưỡi màu hồng nhạt đem cậu liếm từ đầu đến đuôi một lần.

Naury ác liệt trên bụng Mễ Tử liếm tới liếm lui, trêu đến Mễ Tử nhộn nhạo buồn cười, sau đó dùng móng vuốt đập vào mặt Naury một cái. Mãi đến lúc Mễ Tử rút cuộc cũng tỉnh táo ngẩng đầu dậy, mới phát hiện cả đám đều một bộ dáng nín cười mà nhìn nhóc, còn Mộng từ lúc nào đã giơ máy ảnh lên chụp đến chảy nước miếng.

Mễ Tử đỏ mặt, đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, chạy về phòng mình.

.....

Đợi đến khi tất cả mọi người thu thập xong xuống lầu, Mễ Tử đã mặc vào đồng phục học sinh, vừa cắn bánh mì vừa uống sữa tươi, mà Naury thì ở bên cạnh giúp nhóc thắt khăn quàng trên đồng phục. La Minh vừa uống cà phê vừa đọc báo, Lam Sinh thì lăm lăm liếm liếm nhai một miếng trứng rán.

Alice mặc một thân nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc dài vàng óng vẫn lên, bên tai rút xuống một sợi tóc, càng lộ vẻ phong tình vạn chủng. Y giật lấy một mẫu bánh mì của K, nhìn thấy Tử Hữu đi tới, có chút ác ý nhếch nhếch môi.

Tử Hữu giật giật khóe miệng, thở dài, ngồi xuống bắt đầu ăn điểm tâm. Có điều cậu mới vừa cầm tới ly sữa bò, cổ đã bị người quần lấy.

“Tiểu Hữu! Chào buổi sáng!”

Thân thể cao lớn của Đường áp lên, khuôn mặt anh tuấn mang chút tính tình như trẻ con, tóc đen để lộ xõa. Đường chà xát một bên gò má Tử Hữu, sau đó “chụt” một cái hôn lên đó.

“Ách...”

Tử Hữu cầm ly sữa mém chút nữa là đổ ra, đang muốn mắng Đường một câu, trước mắt có cái gì lóe lên, sượt qua bên tai cậu bay đi.

Sau đó loảng xoảng một tiếng.

Tử Hữu cứng ngắc quay cổ ra sau nhìn, liền thấy một cái đĩa bạc đang vững vàng ghim trên sàn nhà. Lại cứng ngắc quay trở về, nhìn thấy K vừa thả tay xuống, trong con ngươi tràn đầy tức giận. Đường ung dung tránh khỏi ám khí, cầm lấy một tay Tử Hữu, ra dáng một vị vương tử mà hôn lên từng đầu ngón tay cậu, khiêu khích nhìn K đang mò thêm cái đĩa khác.

Thiệt chứ... mới sáng sớm đã không yên ổn...

Tử Hữu rút tay mình về, trừng Đường một cái, Đường tuy rằng thường xuyên làm ra mấy cử chỉ thân mật, nhưng không biết tại sao, Tử Hữu không có cách nào tức giận với y, chỉ coi như đang cùng một đứa con nít to đầu đùa giỡn. Y đã không cố tình, thì cậu tự nhiên sẽ không lưu ý.

Đường nhìn Tử Hữu bắt đầu ăn cơm, bên khóe môi cong lên một tia cười khở, trong mắt có cái gì chột lóe qua, nhưng rất nhanh đã biến mất, chỉ có sắc mặt là hơi tối sầm.

“Đường ca, anh vẫn không nhớ được gì sao?”

Mẽ Tử ở một bên nhìn Đường, thấy y nhìn chằm chằm Tử Hữu, lại liếc sang Tử Hữu một cái.

“Ừ...” Nghe có người hỏi, Đường quay đầu lại, nhìn về phía Mẽ Tử gật gật đầu, “Ai nha... thật sự là phiền não mà!”

Nói là nói vậy, nhưng trên mặt không có bất kì biểu tình khổ não nào.

“Thật là kỳ ha...” Mẽ Tử phồng má nhai a nhai, “Anh làm sao đến được khu Đông ha? Bình thường loài của chúng ta ý thức lãnh địa rất lớn, hẳn sẽ không dễ dàng rời khỏi địa bàn của mình mới đúng chứ?”

“Là bởi vì mất trí nhớ nên mới tới chỗ này sao?” Lam Sinh cũng thắc mắc.

“Ách... Lúc tôi có ý thức, cũng đã ở đây rồi.” Đường lắc đầu nói.

“Kia là đến khu Đông thì mất trí nhớ?” La Minh thả tờ báo trên tay xuống, nhíu nhíu mày nhìn K, “Có khi nào là bị đám mèo khác đuổi đi không?”

“Cũng có thể...” K gật gù, cũng không dám chắc, “Tình huống như vậy cũng có nhiều, có thể là do tranh chấp địa bàn mà gây ra, cũng có khi là tranh giành bạn tình...”

Bất quá làm đến mức nào mới khiến cho y mất trí nhớ nghiêm trọng đến như vậy? Chuyện trước nhất không thể phủ nhận chính là, Đường từng nói không nhớ được có từng cùng ai đánh nhau không.

Bên này một đám người đang thảo luận chuyện của Đường, bên kia Tử Hữu chống đầu nhai thức ăn, như đang nghĩ đến chuyện khác.

“Tử Hữu? Tử Hữu?” Nany chú ý đến vẻ mặt Tử Hữu, hỏi: “Sao vậy?”

“Hả?” Tử Hữu cắn một lát bánh mì, hàm hồ nói, “Tôi đang suy nghĩ... tới cái người tên Tây Nguyên kia...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tử Hữu mới phát hiện tự mình lỡ miệng, nhất thời lúng túng gãi gãi đầu, “A, thật ngại quá, mọi người đang nói về chuyện của Đường mà...”

“Không sao.” Đường chống cằm, như là say mê mà nhìn Tử Hữu cười nói: “Ngược lại tôi cũng đã mất trí nhớ rồi, không vội.”

K lạnh lùng liếc Đường một cái, nhìn Tử Hữu nói, “Đúng đó, chuyện của hần cậu nên quên bằng đi mới tốt, tốt nhất một giây sau liền quên sạch không nhớ ra hần là ai luôn đi.”

“Đồ thần kinh...” Đường đảo mắt liếc sang, “Mày cũng muốn Tử Hữu mất trí nhớ à?”

“Đâu có, tao là muốn cậu ấy chỉ quên mỗi chuyện của mày thôi.” K lạnh lùng đáp.

“Mày...”

“Được rồi được rồi!” Lam Sinh phất tay một cái, bắt đắc dĩ đánh gãy hai người, quay đầu nhìn Tử Hữu, “Chuyện của Tây Nguyên làm sao?”

“À... tôi chẳng qua là cảm thấy...” Tử Hữu lén nhìn Alice một cái, ngoài dự đoán chính là Alice cũng đang quay sang nhìn cậu, “Nếu như Alice để bụng như vậy, người kia lại đang xuất hiện gần đây, chúng ta thử đi tìm một lần đi, nói không chừng sẽ gặp được.”

Alice sâu sắc nhìn Tử Hữu, trầm mặc hồi lâu mới đẩy ghế đứng dậy, “Không cần.”

Nói xong cầm khăn lên lau miệng, tựa hồ chuẩn bị rời đi.

“Alice?” Tử Hữu vội vàng đứng lên, “Cậu không muốn gặp hấn sao? Cậu không muốn tìm đến hấn sao? Cậu không muốn xác định thân phận của hấn à?”

Bước chân Alice hơi dừng lại, tựa hồ như đang phân vân một hồi, “Tìm đến hấn cũng có ý nghĩa gì?”

“Làm sao lại không có?” Tử Hữu cau mày, “Nếu như hấn thật sự không chết, cậu sẽ không còn áy náy nữa.”

“Nếu như không phải hấn thì sao?” Alice quay đầu lại, vẻ mặt đều là bất đắc dĩ, “Chẳng phải lại để tôi thống khổ thêm một lần?”

“Ách...” Tử Hữu nghẹn lại, nhất thời nói không nên lời. Alice nhìn cậu, xoay người đi lên lầu.

Mẽ Tử nhìn thân ảnh Alice biến mất ở cầu thang, suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Tử Hữu, “Tử Hữu ca, người kia đối với Alice rất quan trọng sao?”

“.....”

Tử Hữu nhìn Mẽ Tử, đưa tay sờ sờ đầu nhóc.

Có thể thấy, lúc Alice nhớ đến Tây Nguyên, cảm nhận được Alice đối với người kia vừa hồ thẹn vừa tưởng niệm.

Có thể... Tử Hữu đột nhiên nghĩ, tuy rằng không có căn cứ nào, nhưng nếu như tìm thấy Tây Nguyên, biết được Tây Nguyên thật sự không chết, có thể vừa lúc trở thành biện pháp hóa giải tâm tình của Alice.

Để Alice thoát khỏi ám ảnh của bóng đêm kia...

Vừa nghĩ như thế, Tử Hữu đã âm thầm quyết định, ban ngày mình không làm gì, vậy thì đi xung quanh tìm thử đi!

Ngồi trở lại bàn ăn, Tử Hữu bưng ly sữa bò lên, ngửa đầu uống ừng ực một hơi.

Lam Sinh cùng La Minh liếc mắt nhìn nhau, Nauy bất đắc dĩ phì cười, phức tạp nhìn Tử Hữu một cái, trong lòng như là bách chuyển thiên hồi [Trăm lần nghĩ ngợi], theo bản năng quay đầu nhìn đến K, liền thấy người kia như không có việc gì thản nhiên dùng điểm tâm của mình, chỉ là nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện

khóe miệng hần hơi nhếch lên, ánh mắt cũng ôn nhu hơn mấy phần.

.....

Giữa trưa, Tử Hữu đội nắng trên đầu chạy đi tìm người, bởi vì bộ dáng của người kia có điểm đặc biệt, cho nên cậu còn nhớ rõ.

Cậu từ CLB tìm ra một vòng, đi dọc đường gặp ai cũng hỏi, vào ra rất nhiều siêu thị với cửa hàng nhỏ lẻ, chỉ là làm sao cũng như mò kim đáy bể, hầu như không tìm thấy bất kì manh mối nào.

Thời điểm giữa trưa, mặt trời ở đỉnh đầu nắng gắt đến lợi hại, Tử Hữu lau cái cằm nhỏ đang đổ mồ hôi thánh thót, đi tới núp dưới một cái cây có bóng lớn. Bởi vì nắng nóng, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng từng mảng, đứng thở hồng hộc thôi mà cũng hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Tử Hữu tựa trên thân cây thở dài, cậu cũng quá ngây thơ rồi, tại sao nhanh như vậy lại khẳng định người kia còn ở phụ cận chứ? Nói không chừng đã sớm rời đi, như vậy không phải là cậu đã uống công rồi à...

Còn đang ủ rũ cúi đầu, bên cạnh đột nhiên duỗi ra một cánh tay, xúc cảm lạnh lẽo dán trên gò má, dọa Tử Hữu suýt chút nữa kêu lên thành tiếng.

“Cho cậu.” Bên cạnh vang lên thanh âm mang ý cười, K cầm một lon nước ướp lạnh quơ quơ trên tay.

“A... cảm ơn anh.” Tử Hữu chớp mắt, giơ tay lên muốn nhận lấy, một bên khác lại chìa tới một cánh tay, ngăn cậu lại.

“Uống cà phê cho tỉnh táo.”

Khuôn mặt tươi cười của Đường xuất hiện trong tầm mắt, trên tay y còn cầm một lon cà phê ướp lạnh, vừa nói vừa nhét vào tay Tử Hữu.

“Ách... cảm ơn.” Tử Hữu ngẩn người, còn chưa cầm chắc cái lon, K đã sầm mặt đem cà phê trong tay cậu rút ra, đem lon nước của mình kín đáo đưa cho Tử Hữu.

“Uống cái này.” Thanh âm trầm thấp chứa đầy uy hiếp, khiến Tử Hữu nhịn không được rút lại bả vai.

“Không được, uống cái này.” Đường híp mắt cười, khiến Tử Hữu chỉ biết cười gượng theo.

“Uống cái này tốt!”

“Uống cái này mới tốt!”

Hai nam nhân vóc người như nhau, đứng trước mặt Tử Hữu bắt đầu tranh cãi ầm ĩ. Cuối cùng, K giật giật lông mày, cầm lon đồ uống trong tay nhét vào ngực Tử Hữu, nắn nắn nắm đấm, “Mày muốn chết!”

Khuôn mặt tươi cười của Đường cũng trầm xuống, biến thành bộ dạng hung hăng. Y cũng đem lon cà phê đưa cho Tử Hữu, hoạt động bả vai một chút.

“Lời này còn chưa đến lượt mày nói.”

Ngày nắng to, dưới gốc cây, Tử Hữu nhìn hai nam nhân trước mặt trừng nhau, trừng qua trừng lại cũng sắp làm cho cây lớn phía sau tróc gốc lên rồi.

Thật là... còn chưa đủ nóng nực sao...

Tử Hữu ngồi vào cái ghế đặt trong bóng râm, thả hai lon đồ uống trên tay xuống, đối hai người vẫy vẫy tay, “Đều lại đây ngồi đi.”

K sững người, Đường cũng quay đầu lại, “Làm sao?”

“Lại đây ngồi một chút đi.” Tử Hữu vỗ vỗ chỗ trống bên người, hếch mặt lên cười, “Nghỉ ngơi một lúc đi?”

“.....”

“.....”

Cứ như thế, nguyên bản bầu không khí đang giương cung bạt kiếm, lại bị khuôn mặt tươi cười của Tử Hữu dập tắt. K thở dài, trước tiên đưa đi tới ngồi xuống kế bên Tử Hữu, sau đó đưa tay nắm chặt bàn tay cậu.

Đường gãi gãi đầu, cũng ngồi xuống bên còn lại, cầm lon đồ uống K mua, mở ra, uống một hớp lớn.

“Cái thằng này!” Gân xanh trên trán K nổi lên, nhưng lại bị Tử Hữu nắn nắn mấy đầu ngón tay/ Cúi đầu, Tử Hữu ở đối diện nhìn hẩn cười híp mắt.

“... Hừ!” K hít sâu năm lần, không thềm để ý nữa mà nhìn ra đường.

Nhắm mắt làm ngơ!

Tử Hữu phì cười, “Mấy anh làm sao cũng tới đây?”

“Lam Sinh ở nhà giúp tra tư liệu rồi.” K trả lời lại, “Hình như hần có số QQ của mấy con mèo khu phụ cận.”

“Số QQ?” Tử Hữu bật cười, bất quả cẩn thận nghĩ lại thì, hình như nó so với cậu có hiệu suất hơn rất nhiều ha.

Hô... quả nhiên bản thân đủ ngốc...

“... Alice thì sao?” Tử Hữu lại hỏi.

“Vẫn ở trong phòng.” Lúc này là Đường trả lời, “Tôi nói chứ, tính tình của cậu ta cũng kì quái quá đi.”

Tử Hữu cười cười, cũng không giải thích gì, hai tay chống bên người, ngẩng đầu nhìn tán cây sum xuê cành lá, ánh mặt trời thưa thớt xem qua kẽ lá rớt xuống, tuy rằng có hơi nóng, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác sinh cơ bừng bừng.

Đúng là chỉ có sinh mệnh mới có thể cảm nhận được những điều thú vị như thế này – Tử Hữu lại nghĩ đến chuyện không đâu.

“Muốn đến nơi đó nhìn không?” K đột nhiên nhỏ giọng hỏi, “Địa chỉ cũ của người kia.”

Tử Hữu sững sờ, đột nhiên phản ứng ra, “Đúng ha! Nói không chừng Tây Nguyên cũng tới chỗ đó!”

“Đi nha?” K đứng dậy, tuy rằng hần cũng không muốn đến chỗ đó lần nữa...

.....

Ba người cùng lên tàu điện, nguyên bản K không muốn Đường đi theo, nhưng Đường sống chết nắm tay Tử Hữu không buông.

“Cái thằng này...Đợi đến khi tìm tao tìm được chỗ của mày, tao nhất định tự tay trói mày đóng gói quăng trở về.”

Dọc đường đi, sắc mặt K đều rất khó coi, cứ luôn miệng lải nhải như vậy.

Qua vài con phố, đột nhiên đi tới một con đường dốc, Tử Hữu cảm thấy rất kinh ngạc, bên trong thành thị thế này lại xuất hiện đường sệt lún trầm trọng như thế.

Ba người lại đi thêm một đoạn, xung quanh dần dần hẻo lánh, K mới chỉ vào một chung cư kiểu dáng phổ thông cách đó không xa.

“Chính là chỗ đó.”

“Xa thật...” Tử Hữu chỉ cảm thấy hai chân muốn nhũn ra, “Năm đó anh đến cùng là làm sao mà tản bộ được tới chỗ nào?”

“Cho nên mới nói ... là duyên phận đi.” K nhìn chung cư ở phía xa, hai mắt híp lại, “Alice thường nói, đây là vận mệnh.”

Vận mệnh..... À.....

Tử Hữu chớp mắt, sau đó quan sát chung cư kia một chút. Mấy người bọn họ đến gần, mới phát hiện chung cư này được xây rất lâu, một bên vách tường mọc đầy rêu xanh, mặt tường đã bị bóc ra từng mảng, lộ ra lớp gạch đỏ bên trong. Sân trước sơ sài, cửa sổ cũ kỹ, nhiều cái đã rớt hết cánh, lầu một cùng lầu hai chỉ còn một ít người già sinh sống.

Bọn họ đẩy cửa sắt ra, có tiếng chó sủa vang lên, một ông lão nhô đầu ra từ cửa sổ lầu một, nhìn thấy ba nam nhân bộ dáng xuất sắc, nhất thời sợ hết hồn.

“Mấy người...” Ông lão đi ra hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Chúng cháu đến tìm người.” Tử Hữu lễ phép gật đầu, “Ông có gặp người nào mặc âu phục màu chàm, bộ dáng anh tuấn tới chỗ này không ạ?”

Nói rồi, Tử Hữu còn đưa tay so ra một khoảng, “Đại khái cao như thế này, mặc quần áo rất hợp dáng.”

Ông lão vừa nghe, lập tức đáp, “Người như vậy, quả thật đã từng thấy nha.”

“Thật ạ?” Tử Hữu tròn to mắt, nhất thời kích động bắt lấy tay ông lão, “Lão gia gia, người lúc nào thì gặp hần?”

“Mới vừa nãy a.” Ông lão còn kì quái, “Chỗ chúng ta rất ít người đến đây, thật là kì lạ, làm sao hôm nay chỉ một thoáng thôi liền có nhiều người đến như vậy?”

“Nhiều người đến?” K cau mày, “Lão nhân gia, đây là ý gì?”

Tử Hữu cũng không quản nhiều như vậy, lắc tay ông lão, “Người vừa gặp hần hồi nãy? Bây giờ hần đi đâu rồi?”

“Nha, ở phía sau...” Ông lão giơ tay chỉ một con đường nhỏ bên cạnh chung cư, “Từ chỗ này có thể đi vòng ra phía sau... a... người trẻ tuổi?”

Ông lão còn chưa nói xong, Tử Hữu đã buông tay ông ra, vừa nói “cảm ơn” vừa hướng phía sau phóng đi.

K cùng Đường cũng đuổi theo sát nút.

Tử Hữu bây giờ đang hết sức kích động, thật giống như tim sắp trào ra khỏi miệng. Cậu nhanh chóng đi theo đường nhỏ, vừa mới đi qua giao lộ, đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng cách đó không xa.

“Tây Nguyên?!”

Tử Hữu đột ngột phanh lại, sau đó nghe thấy âm thanh vừa ngạc nhiên vừa run rẩy của Alice vang lên.

“Tây Nguyên? Là anh sao? Đúng là anh sao?”

K cùng Đường lúc này cũng đã đến phía sau Tử Hữu, nhìn thấy Alice đang đứng trước mặt một nam nhân, một tay còn kéo ống tay áo người nọ, mà nam nhân kia...

Tử Hữu tròn to mắt, chính là cái người ngày đó đến CLB.

“Alice?” K cau mày, “Tôi tưởng cậu còn ở trong phòng?”

“Kỳ thực là lén lút chạy đi tìm người a...” Đường cười giễu, “Tính cách này cũng thật đủ khó chịu”

Tử Hữu thở phào nhẹ nhõm, lại có phần hưng phấn hài lòng vì hành động của Alice. Thật sự tìm tới rồi. Vẫn là Alice lợi hại, biết được phải tới chỗ này.

Tử Hữu đang muốn mở miệng gọi người, cánh tay đột nhiên bị K kéo lấy, quay đầu lại thì nhìn thấy sắc mặt K đại biến.

“Có vấn đề...”

K mới vừa dứt lời, bốn phía đột nhiên nhảy ra một đám người, nam có nữ có, trên tay còn cầm theo vũ khí.

Đám người kia bao vây Alice cùng Tây Nguyên, K đang muốn đi lên hỗ trợ, một mũi dao sắc lạnh đã kề ngay sống lưng hắn. Bên cạnh, Đường cũng bị kẻ khác dùng dao kề bên cổ.

Mấy người từ phía sau K đi ra, trong số đó còn có người cầm trường đoản sắc nhọn. K nhìn chăm chú hồi lâu, mới xác định, đám “người” này đều không thuộc khu Đông.

31. Chương 31

Đột nhiên bị một đám “người” nhảy ra bao vây, Alice hiển nhiên cũng không ngờ tới. Y lúc này mới phát hiện ra K cùng Tử Hữu đều đã đến, sắc mặt hơi thay đổi, quay đầu lại nhìn nam nhân trước mặt.

“Chuyện gì thế này?”

Chỉ là nam nhân không trả lời y ngay mà nhíu mày lại, con ngươi thâm thúy lộ ra một tia không kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn đám người xung quanh.

“Các người rốt cuộc muốn đuổi tới khi nào?”

“Tối chừng nào mày đem Sophie đại nhân giao ra đây!” Trong đám người có kẻ hô lên như vậy.

“Nực cười.” Nam nhân lờ Alice một cái, đem y kéo tới sau lưng mình, xuất ra tư thế bảo hộ, nhìn chăm chăm đám người kia, “Tôi đã nói nhiều lần, tôi căn bản không quen biết cái gì Sophie hết!”

“Nói láo!” Trong đám người có kẻ nào đấy hô lên, sau đó chỉ nghe vèo vèo hai tiếng, mấy con dao nhỏ liền hướng phòng về hướng nam nhân.

Nam nhân vừa che chở Alice, vừa linh động thánh thoát, mái tóc nâu đậm nhịp nhàng theo động tác cơ thể. Y từ thân cây phía sau rút xuống một đoản đao mới bị cắm vào, xoay cổ tay một cái, ánh sáng màu bạc lóe qua, đoản đao liền cắm xuống ngay dưới chân một tên, lưỡi đao lút xuống không thêm lắc một cái.

Tên kia lui về sau một bước, có chút khó khăn giật giật yết hầu.

“Tôi nói lại một lần cuối cùng.” Nam nhân kéo cà vạt trên cổ áo, ngẩng đầu lên liếc đoàn người, khí chất ngạo nghễ từ quanh thân y từ từ tản mát, “Tôi không quen ai tên là Sophie hết.”

K hơi nhíu mày, cùng Đường nhìn nhau một chút. Hai người đều nhìn ra, nam nhân tên là Tây Nguyên trước mắt này không phải là người dễ đối phó.

Alice cũng có chút hoảng sợ, y nhìn người đang che chắn trước mặt mình, hơi nhíu mày, đây thật sự là Tây Nguyên sao? Là Tây Nguyên ôn nhu luôn yên lặng giúp đỡ mình sao? Bây giờ nhìn thật giống như là hai người khác nhau.

Đám người xung quanh cũng chưa chịu tản đi, có mấy người nghe rằng lộ ra rằng nanh nhỏ nhọn, “Ngày hôm nay tại tao nhất định phải mang Sophie về!”

Lời vừa dứt, cả bọn đồng loạt rải ra. Tử Hữu phát hiện, đám người kia đã vứt bỏ vũ khí, nhảy về phía trước như động vật, phần lưng cong lên, nhếch miệng nghe rằng, hai tay hướng về phía nam nhân chớp tới, thậm chí có người trong cuống họng còn phát ra thanh âm khò khè.

Tử Hữu ngăn người, “Bọn họ là...”

“Không sai, là đồng loại của chúng ta.” K nhìn đám người đang vây quanh, những người kia lúc này không để ý đến bọn họ, đều tập trung vào Tây Nguyên phía bên kia.

Ở khu Đông, phạm là động vật cùng thổ địa trấn thủ kí qua khế ước, bất kể là loài gì, bọn họ đều quen biết lẫn nhau. Nhưng đám người này, kể cả Tây Nguyên kia, nếu như bọn họ không để lộ thân phận động vật, K cũng không có cách nào nhận ra. Cho nên... đám người này đều không thuộc khu Đông.

Nhưng mà tại sao chứ... Nếu như chỉ là đến cướp giật địa bàn, đến khu Đông chuyện đầu tiên không phải là nên đến tìm hấn sao? Còn nếu như không phải đến để tranh giành địa bàn...

Hừ hừ.

K nặn nặn nắm đấm, bộ dạng tràn đầy phấn khởi, cho dù không phải tranh giành địa bàn, nhưng dám bước lên đất của ông, ông lý nào lại dùng đao để đãi khách được.

Liếc mắt ra phía sau, K dặn Tử Hữu: “Đứng đợi ở chỗ này, đừng để xảy ra chuyện gì!”

“...Ừm!” Tử Hữu gật đầu, có chút ỉu rĩ vì mình không thể giúp sức.

Đường cùng Tử Hữu nhìn bóng K lóe lên một cái rồi vọt vào đám người, hai ba chiêu đã nhấc cổ áo một tên ném xuống đất. Đường đứng huyết sáo tán thưởng, sau đó ánh mắt liền rơi xuống nam nhân mặc âu phục màu chàm kia.

“... Ừm..”

Sờ sờ cằm, y nhẹ nhàng nhướng mi.

“Làm sao vậy?” Tử Hữu kì quái hỏi.

“Luôn cảm thấy người kia nhìn rất quen mắt.” Đường ngẩng đầu lên, gõ gõ cằm, lại trầm ngâm một lúc, bất quá vẫn không nhớ ra cái gì.

Mà ở phía bên kia đang kịch liệt đánh nhau, Alice tuy rằng không hiểu đến cùng đang xảy ra chuyện gì, nhưng y cũng không thích bị người ta bảo bọc ở sau lưng. Y tránh thoát cánh tay che chở của Tây Nguyên, biến thành cùng hấn sóng vai nhau. Tây Nguyên hơi kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn y, Alice liếc mắt nhìn hấn một cái, sau đó nghiêng tung ra một đấm.

“Nói chuyện sau đi.”

Alice thấp giọng nói xong câu này liền túm lấy cánh tay một tên, sau đó dùng sức một cái, trên bàn tay còn lại đã xuất hiện một lưỡi dao mỏng manh. Tay y nhẹ nhàng vung lên, thắt lưng kẻ kia đứt đôi trong nháy mắt, sau đó quần rách xuống.

Người kia kinh hô một tiếng, vội vã túm lấy quần lót. Phía sau hấn, mấy người phụ nữ xấu hổ lui về sau, thuận tiện kéo lại váy ngắn của mình cho ngay ngắn, miễn cho một lúc sau lại bị Alice làm gì.

Tử Hữu ở một bên nhìn rất muốn cười, trong lòng lại cảm khái không thôi, cũng may không phải với người nào Alice cũng có thể hạ thủ tàn nhẫn như vậy. Người kia nhìn bên ngoài lạnh lùng lãnh khốc, kì thực có lúc rất mềm lòng, có thể tưởng tượng được, lúc Alice giết chết kẻ từng ngược đãi mình, phải là hận thù đến mức nào.

Tây Nguyên có chút kinh ngạc nhìn Alice vung tay liên tục, mỗi động tác đều nhanh gọn dứt khoát, một thân trắng như tuyết dưới bóng cây lay động trở nên chói mắt, khiến cho người ta nhìn không được đau lòng. Tây Nguyên giờ tay đấm gãy sống mũi một tên, ném người xuống chân, nắm đấm rắn chấn đánh đầy máu tươi. Hấn vẫy vẫy tay, bản thân linh hoạt né hết mọi công kích, hết đấm rồi lại đá, thế như ánh mắt vẫn gắt gao bám trên người Alice, giống như nếu không làm như vậy, một giây sau Alice sẽ biến mất.

Trái lại với Alice thân thủ gọn gàng, Tây Nguyên ung dung không vội, phương thức chiến đấu của K trước sau cũng chỉ có thể dùng hai từ đã man để hình dung.

Hấn một tay túm một người, sau đó đem hai cái đầu dọng vào nhau đánh “bốp” một cái, ở sau lưng hấn đi qua, kẻ địch nằm xếp lớp.

Tử Hữu đỡ trán lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt không tự chủ được dõi theo bóng lưng K. Quần áo toàn bộ màu đen, tóc đen ngắn, da màu tiểu mạch cường tráng, khiến người ta không có cách nào không chế được nhịp tim của mình. [Ta nói chứ chồng em soái vậy mà]

Thân thủ K nhanh như chớp, giữa hai hàng lông mày trời sinh lệ sinh cùng hung hãn, khóe miệng trước sau như một mang theo nụ cười hướng thụ. Đường nhìn hấn đánh rớt hai ba người một lượt, quay đầu nói với Tử Hữu: “Tôi muốn đi hỗ trợ.”

“Ách...” Tử Hữu nhìn càng ngày càng có nhiều người ngã xuống, lại có người đã co giò rút lui, cảm thấy... không cần thiết lắm đi?

Đúng lúc này, K dùng một cú đá chéo cực kì dứt khoát, đem một tên thẳng tắp bay tới dưới chân Tử Hữu.

Tử Hữu giương mắt, liền nhìn thấy K làm ra một cái thủ thế.

“Có ý gì?” Đường nháy mắt mấy cái, gãi gãi đầu, đưa chân đá đá cái tên đang ý thức mơ hồ dưới chân.

“Anh ấy muốn chúng ta hỏi ra manh mối.”

Tử Hữu nhún vai, ngồi xuống vỗ vỗ mặt người kia, nỗ lực làm cho đối phương duy trì tỉnh táo, “Tiên sinh? Tiên sinh? Xin hỏi, các người tại sao lại đuổi theo Tây Nguyên?”

Nghe được Tử Hữu lễ phép hỏi, Đường sút chút nữa phụt cười, bất quá vẫn là nhin xuống, cùng Tử Hữu nhìn người kia.

“Hắn... bắt... Sophie đại nhân...” Người nọ mơ mơ màng màng đáp, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong dạ dày nổi lên một trận dờn sông lấp biển cực kì khó chịu.

“Sophie?” Tử Hữu vẫn tiếp tục ôn nhu hỏi, “Sophie là ai?”

“Sophie đại nhân là... khu Nam ... người thống trị Đại Minh.”

“Đại Minh...” Đường sững sờ, giống như bị cái gì đánh trúng, chút cảm giác quen thuộc lướt qua trong đầu, bất quá chỉ là thoáng qua.

Tử Hữu nghĩ nghĩ một chút, Đại Minh... Nhớ lại hồi trước có lần Mễ Tử từng nói với cậu, đông tay nam bắt đầu có người thống trị, khu Đông là K, không có bang phái, khu Nam bang phái lớn nhất là Đại minh, khu Bắc là Thập Nguyệt, khu Tây là Ngưu Vĩ.

Như vậy là nói, lão đại khu Nam đã bị tóm?

Tử Hữu trợn to mắt, mặc dù cũng không phải hiểu rất rõ ràng ý tứ này, nhưng trực giác lại là khiếp sợ không thôi.

“Tại sao lại khẳng định là Tây Nguyên làm?”

“Bởi vì... có người nói... hắn muốn chiếm lấy vị trí của Sophie đại nhân... làm khu Nam... lão đại...”

Nội chiến? Tử Hữu nháy mắt mấy cái, “Có người nói? Là ai?”

“Không biết...” Nam nhân lắc đầu một cái, khó chịu rốt cục chậm rãi biến mất, trước mắt mặc dù vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng ý thức đã bắt đầu rõ ràng, “Tây Nguyên ở khu Nam đánh bại rất nhiều bang phái

nhỏ, nếu như nói hẳn muốn thay thế được Sophie đại nhân, cũng không phải không thể.”

“Chỉ dựa vào nhiều đó mà quy chụp cho một người, có phải hơi quá đáng không?” Tử Hữu không đồng ý lắc đầu, cậu nhìn Tây Nguyên với Alice đang sánh vai nhau đánh trả đám người kia, cảm thấy một người đàn ông như vậy sẽ không bao giờ làm ra mấy chuyện thế này.

“Chúng ta có chứng cứ!” Nam nhân xoa xoa thái dương, lúc này gã cũng triệt để tỉnh táo, lại phát hiện mình đang nói chuyện cùng một người xa lạ, kinh ngạc nhảy dựng lên, “Cậu là ai?!”

“Ách.....” Tử Hữu sững sờ, Đường ngồi bên cạnh nặn nặn nắm đấm vung đến trước mặt nam nhân, “Tiểu tử, còn không nói tiếp, tôi liền làm cho cậu ngất thêm một lần, thế nào?”

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, thời điểm nam nhân kia nhìn rõ Đường trước mặt, sắc mặt liền thay đổi.

Tử Hữu hiếu kỳ, cho rằng gã là bị Đường làm cho sợ, liền quay đầu ẩn nấp đám Đường xuống, “Anh đừng có dọa người ta!”

“Thiết!” Đường bĩu môi, có chút khó chịu, K ra tay mạnh như vậy, Tử Hữu không nói gì, lại đi mắng hắn.

“Anh đừng lo lắng, sẽ không đánh anh nữa.” Tử Hữu cười híp mắt, nỗ lực duy trì bộ dáng ôn nhu, chỉ là nam nhân kia vẫn một mực ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Đường, con mắt cũng không hề chớp, cứ như bị bắt động.

“Tiên sinh?” Tử Hữu trong lòng thầm than hồng huyết, không phải là K đánh hồng huyết đầu người ta rồi đi?

“....A...” Nam nhân run run rẩy rẩy duỗi ra một ngón tay, chỉ thẳng vào mặt Đường. Đường mờ mịt nhìn gã, liền thấy gã hít sâu ba cái, đột nhiên rống lên một tiếng rõ to: “Sophie đại nhân!”

Đỉnh đang loảng xoảng ——

Đám người đang đánh đến hăng say đột nhiên ngừng lại, vũ khí trong tay cũng rớt xuống đất. Bọn họ đồng loạt quay đầu lại, thẳng tắp nhìn về nam nhân đứng bên cạnh Tử Hữu, nửa ngày sau, đám người mới đột nhiên kinh hãi kêu lên.

“Sophie đại nhân!”

“Là Sophie đại nhân!”

“Sophie đại nhân không có chuyện gì! Trời ạ!”

Tiếng hoan hô vang lên không dứt, Tây Nguyên lúc này cũng để ý đến nam nhân bên cạnh Tử Hữu, nhúu mày, người này hình như ngày đó ở trong CLB đối với Alice...

Nghĩ xong, ánh mắt đột nhiên phát lạnh.

K cùng Alice cũng cực kì kinh ngạc nhìn Đường, đám người kia thì nhào về phía y, sau đó chỉnh tề quỳ xuống, khom lưng hành lễ.

“Sophie đại nhân! Cảm tạ ông trời! Đại nhân vẫn bình an vô sự!”

Tử Hữu cũng quay đầu, kinh ngạc nhìn Đường, còn y thì chỉ vào mũi mình hỏi: “Ai? Sophie? Tôi á?”

Không chỉ không có một chút ấn tượng nào với cái tên này này, mà phản ứng của đám người kia càng khiến y cảm thấy sợ hãi không dứt. Đường ... à không... Sophie ngồi xếp bằng ngay ngắn trên mặt đất, nhàn lại đôi mày rậm mà nhìn đám người, “Chờ một chút, tôi không phải là Sophie.”

“Sophie đại nhân?” Nam nhân rống lên đầu tiên nghi hoặc nhìn Sophie, cẩn thận đánh giá trên dưới một lần, không sai a, đây chính là Sophie đại nhân của Đại Minh bọn họ mà.

“Ách...” Tử Hữu hiểu ra vấn đề, quay về phía mọi người phát tay” “Cái kia...Các vị, thật không may, Sophie đại nhân nhà các người, hắc... mất trí nhớ!”

“..... Cái gì?!” Mọi người lộ ra đau thương không thôi.

.....

Trận đánh đã kết thúc, nhưng tình huống hiện tại so với ban nãy còn muốn quỷ dị hơn nhiều.

Sophie bị đám người vây vào giữa, mồm năm miệng mười thi nhau nói, khiến cho y đau cả đầu.

Tử Hữu cùng K đứng ngoài đoàn người, K vuốt cằm nói, “Cái thằng đàn này vậy mà là lão đại của Đại minh? Thật sự là rừng lớn chim gì cũng có được.”

Alice cũng đứng một bên nghi hoặc: “Em nghe nói lão đại Đại Minh là một người vô cùng khôn khéo, thủ đoạn tàn nhẫn hơn người lắm!”

“Không phải anh ấy mất trí nhớ sao?”

Tử Hữu bất đắc dĩ nhìn hai người, Sophie tuy rằng thường xuyên lộ ra tính khí trẻ con, thế nhưng tổng thể

mà nói, vẫn có tướng mạo anh tuấn, thể trạng cao to, thân thủ bất phàm, đặc biệt là tà khí giữa hai hàng chân mày, so với K chỉ có hơn chứ không có kém, làm sao cũng đâu giống “thằng đàn” a...

Tây Nguyên đứng một bên không lên tiếng, nhìn Sophie bị đám người vây quanh, sắc mặt không dễ nhìn.

“Tây Nguyên...” Alice quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt nâu đậm của nam nhân lập tức chuyển sang, khóe miệng mỉm cười.

Alice bị động tác của Tây Nguyên làm cho ngẩn người, trái lại không biết nên nói cái gì. Lúc này y mới nhớ ra, không phải y đến tìm hắn sao, làm thế nào đã tìm thấy rồi, lại nói không nên lời.

Tử Hữu đứng ở một bên nhìn, giúp Alice mở miệng.

“”Anh đúng là Tây Nguyên?”

Tây Nguyên quay đầu lại, nhận ra thiếu niên thanh tú trước mắt là người phục vụ ngày đó tiếp đón hắn trong CLB, trầm mặc một chút mới gật gật đầu.

“Thật sự?” Tử Hữu tròn to mắt, cùng K nhìn nhau một thoáng. K cũng hỏi hắn, “Không phải anh chết rồi sao?”

Tây Nguyên sững sờ, trên mặt lộ ra dáng vẻ do dự, hắn liếc mắt nhìn Alice, đối phương cũng đang chờ hắn trả lời, Tử Hữu có thể thấy được, tâm tình Alice bây giờ là trước nay chưa từng thấy.

Hắn không có chết... Hắn thật không có chết...

Alice mím mím môi, không khống chế được ngón tay khẽ run rẩy.

Tây Nguyên trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thở dài, mở miệng, thanh âm đè nén bi thương: “Tô... đã lừa cậu, xin lỗi, Alice.”

Lần đầu tiên nhìn thấy Alice, cũng giống như Alice, hắn đã nhanh chóng nhận ra y.

“Tôi không nghĩ đến, cậu còn sống sót.” Tây Nguyên đưa tay đặt lên vai Alice, “Tôi vẫn cho là... cậu đã chết rồi.”

Alice sững sờ, Tử Hữu cũng mờ mịt, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Tây Nguyên nhìn mọi người một chút, “Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta chuyển sang nơi khác đi.”

Nói rồi, hắn nhìn về phía Alice, “Tôi cũng có nhiều chuyện, muốn nói rõ ràng cho cậu nghe.”

.....

Mấy người thương lượng một hồi, kết quả là trở về viện trạch của K, chỉ là sau mông Sophie một đám người gắt gao bám theo, như vậy đi ở trên đường cái quả thật có chút gây chú ý.

“Các anh lưu lại hai người là được rồi.” Tử Hữu đề nghị, “Anh ấy hiện tại không nhớ gì hết, các anh một đám người đi theo anh ấy cũng vô dụng thôi.”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy vậy cũng ổn, cuối cùng thật sự lưu lại hai người đi theo, những người khác thì vội vã trở về khu Nam báo tin.

Lưu lại hai người, chính là người đầu tiên nhận ra Sophie đại nhân, vóc người cao gầy, nhìn qua có chút ốm yếu, nhưng nghe nói thân thủ không tệ, gọi là Miêu Thảo.

Một người khác có vóc dáng trái ngược với Miêu Thảo, có chút ngốc, gọi là Miêu Lương.

Khóe miệng Tử Hữu với K đồng thời co giật, Miêu Thảo... Miêu Lương...

Cái tên này cũng thật thoải mái.

Mấy người vội vã trở về viện trạch, Mộng vừa ra mở cửa liền bị một đám người dọa sợ hết hồn. Lúc này cũng là giữa trưa, bọn họ về nhà ngay lúc Mễ Tử tan học về tới, Nauy ở ngoài cửa bóp kèn inh ỏi mấy cái, nhìn đám người đứng trước cửa nhà mình, hỏi: “Đều đứng đây làm gì? Sao không vào nhà?”

Sau khi phát hiện trong đám người có ba kẻ không quen biết, Mễ Tử nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái nghi hoặc hỏi “Tử Hữu ca, mấy người này là ai?”

Miêu Thảo cùng Miêu Lương bị thanh âm mềm mại của Mễ Tử đánh trúng, bốn con người gắt gao nhìn sang, Mễ Tử sợ đến nỗi bắt lấy vạt áo Nauy, Nauy mau mau bảo vệ em.

La Minh ngày hôm nay được nghỉ, cùng Lam Sinh đã sớm nghe được động tĩnh đi ra cửa lớn viện trạch. Lam Sinh nhìn nam nhân gắt gao dính ở bên cạnh Alice, nhú nhú mày.

“Đây là... Tây Nguyên tiên sinh?”

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều hiếu kỳ nhìn sang.

Alice có chút quần bách, đẩy Tử Hữu đang chặn đường trước mặt một cái, đi vào trước tiên, sau đó đám người mới lục tục tiến vào phòng khách. Bởi vì chỗ ngồi không đủ, Mộng còn lôi mấy cái ghế ở nhà ăn lại đây, miệng lầm bầm: “Sao không nói sớm là sẽ dẫn người về nhà, tôi làm cơm không đủ a! Đáng ghét!”

Tử Hữu cười khỏ, xem ra mệnh Mộng lao碌.

Nhìn Mộng vọt vào trong phòng bếp, Tử Hữu quay đầu lại nhìn Tây Nguyên, “Có cần chúng tôi tránh đi không?”

Tây Nguyên ngẩn người ra, sau đó mới hiểu ý Tử Hữu đang trêu ghẹo mình, liền xua tay: “Không cần!”

Tạo hình Tây Nguyên vừa nhìn đã cảm thấy cao quý, quanh người có một loại khí chất thô bạo tự nhiên, cho dù chỉ là một động tác tùy tiện ngồi xuống ghế, cũng cảm thấy giống như đang ngồi lên vương tọa.

Vẻ mặt của y hơn quá nửa là trầm ổn lão luyện, ánh mắt sắc biến khiến người ta sợ hãi, nhưng nếu cười lên, lại nhìn ra có một tia ôn nhu ẩn giấu bên trong, có thể khiến người khác tim đập thành thịch.

Tử Hữu ngơ ngác nhìn Tây Nguyên lộ ra nụ cười, Sophie cùng K đồng thời khó chịu, một người một bên nắm ống tay áo Tử Hữu kéo.

Mà Sophie thì đang ngồi cạnh Alice, ánh mắt Tây Nguyên nhìn không được lại quét sang Sophie một cái. Lam Sinh ngồi lười ở một bên, ôm cánh tay, con mắt xoay vòng trên năm người bọn họ, lộ ra vẻ mặt ngồi mát xem kịch vui.

Lúc này, La Minh, Naury cùng Mễ Tử đều ngồi xuống, Miêu Thảo cùng Miêu Lương tuy rằng cũng an phận ngồi đằng sau lưng salon, thế nhưng ánh mắt thủy chung vẫn đặt trên người Mễ Tử.

Nho nhỏ một đoàn... Thật đáng yêu mà...

Chờ mọi người an vị hết, Tây Nguyên sờ sờ ngón trỏ thon dài, bắt đầu chậm rãi kể.

“Kỳ thật... thời điểm bị lão gia hỏa chôn, tôi còn chưa chết. Bị bùn đất phủ lấp trên người, tôi cứ nghĩ mình sớm muộn gì cũng chết, nhưng trước khi trước mặt tối đen hắc, thì lại phát hiện dưới đáy chậu hoa có một cái lỗ thủng. Lão gia hỏa cũng không phát hiện chậu hoa bị hư, vì thế tôi liền từ trong lỗ thủng chui ra ngoài.”

“Bởi vì chậu hoa nằm trên ban công, cho nên cậu trốn thoát từ sân thượng?” Alice hỏi.

“Đúng vậy.” Tây Nguyên tựa hồ vô cùng áy náy, đôi mắt vô luận không sợ bất cứ thứ gì, thế mà lúc này nhìn Alice có chút căng thẳng, “Tôi rất muốn trở lại cứu cậu, nhưng cậu cũng biết, lão gia hỏa khóa cửa sổ, khóa luôn cửa sân thượng. Tôi thoát ra ngoài xong... lại không trở về được nữa...”

Hắn đã từng nhiều lần ở trên sân thượng kia bồi hồi, cho dù có tìm bất kì biện pháp nào cũng không thể lọt vào bên trong. Mãi đến một ngày, trong căn phòng đột nhiên tràn ngập tử khí, phẳng phất như không còn khí tức của vật sống, lúc đó máu toàn thân hắn đều muốn đông đặc, hắn cho rằng, Alice đã chết rồi.

Một tháng sau, hắn đọc trên báo thấy được tin lão gia hỏa bị người ta giết chết. Lúc trở lại nhà cũ đã có thể biến thành hình người, tiến vào trong phòng lại không thấy bất kì dấu vết nào của Alice. Hắn thậm chí lật tung hết tất cả chậu hoa, cũng không nhìn thấy thi thể Alice đâu.

Khi đó, hắn đã hi vọng, Alice có thể chưa chết.

Liên tục vài tháng liền, hắn tìm kiếm tung tích của Alice ở phụ cận, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm thấy.

Trong phòng rất yên tĩnh, Alice lẳng lặng nghe Tây Nguyên kể, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì, nhưng Sophie ngồi kế bên y cảm giác được, y đang khẽ run rẩy.

Tử Hữu nghĩ, cảm giác tử khí nặng nề mà Tây Nguyên cảm giác được khi đó, kì thực là thời điểm Alice tự tay giết chết người kia. Bọn họ lúc đó thoáng qua nhau, cho nên mới bỏ qua nhau lâu như thế.

Nghĩ đến đây, Tử Hữu đột nhiên quay đầu nhìn K, “Tây Nguyên không vào trong nhà được, anh làm sao mà vào được?”

“Hắn không vào được đâu có nghĩa là tôi vào không được?” K bĩu môi, “Khi đó tôi có thể biến thành người rồi a.”

“À...” Tử Hữu bỗng nhiên tỉnh ngộ, có nhiều việc động vật không làm được, nhưng con người có thể làm dễ như ăn cháo.

“Xem ra, anh cũng không nghĩ tới Alice cũng đã kí kết ước với thổ thần, một mục đi tìm con mèo Ba Tư, đương nhiên không gặp được rồi.”

Lam Sinh cũng gật đầu, chỉ cảm thấy tình cảnh của hai người bọn họ nên diễn tả như thế nào đây? Duyên phận quá nông?

“Anh làm sao tới được khu Nam?” Tử Hữu hỏi Tây Nguyên.

“Người giúp tôi chữa thương ở khu Nam.” Phải nói, khi đó hắn bị thương nặng, nếu không cùng thổ địa khu nam kí kết ước, hắn đã sớm chết.

“Vậy tại sao lại trở về khu Đông?” Hỏi xong câu này, Alice lại trầm mặc.

“Mỗi tháng tôi đều trở về.” Tây Nguyên cười khổ một cái, “Tội cùng tôi nghĩ là cậu đã chết rồi, chỉ là ý nghĩ sống sót vẫn còn giấy dựa bên trong, cho nên mỗi tháng đều tới khu Đông dạo một vòng. Lâu như vậy, tôi gần như đem khu Đông kiểm tra hết một lần.”

Nếu không phải nhờ ngày đó đi mệt, vừa vặn nhìn thấy CLB Cổ Đức, vốn chỉ định vào nghỉ ngơi một chút sẽ trở về khu Nam, lại không nghĩ đến, thân ảnh của người đó đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mình.

Đẩy cửa ra, chớp mắt một cái, nam nhân mặc đồng phục học sinh vừa vặn gọn gàng vững vàng rơi xuống đất, mái tóc dài màu vàng óng trên không trung vẽ ra một độ cong hoàn hảo, con người xanh biếc mang theo điểm khiêu khích, khuôn mặt lạnh lùng, thế nhưng khiến người ta nhìn không được đau lòng.

Alice...

Hầu như là trong nháy mắt, hắn liền nhận ra y.

Chú mèo Ba Tư trắng thuần, mang trong người huyết thống cao quý, quật cường kiêu ngạo, chưa bao giờ dễ dàng chịu thua, cho dù có ở trong thời điểm vết thương đầy người, con người xanh biếc chưa lúc nào thôi mang theo kiêu ngạo.

Hắn rốt cuộc... cũng tìm thấy rồi.

32. Chương 32

Chuyện của Tây Nguyên bên này đã biết rõ đầu đuôi, chỉ là hiện tại vẫn còn một người khiến người ta đau đầu không thôi.

Mọi người quay đầu nhìn đến Sophie, so với Miêu Thảo Miêu Lương đang lo lắng ngồi một bên, cái tên này lại đang nhàn nhã khoanh tay bằng quang mọi sự.

Lam Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, “Đường... à không, Sophie đại nhân, cậu nhìn thử hai người này xem có quen mắt không?”

“Không quen mắt.” Sophie nhún vai, sau đó nhìn sang Tây Nguyên, “Nhưng mà cái tên này đúng là rất quen mắt.”

Dừng một chút, lại đưa tay chỉ vào K, “Cái tên này cũng nhìn rất quen mắt.”

Tử Hữu quay đầu nhìn K, “Anh xác định chưa bao giờ thấy ảnh?”

“Chưa hề!” K lắc đầu. Nói thật, người như Sophie có đặc điểm rõ ràng như vậy, không thể nào đã gặp mà lại quên.

“Tây nguyên! Sophie đại nhân có ấn tượng với mày kìa! Mày giải thích thế nào đây?” Miêu Thảo trước tiên không kiềm chế được, đứng lên chỉ thẳng vào Tây Nguyên gào lên hỏi.

Tây Nguyên nhú nhú mày, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Miêu Thảo: “Tôi chưa từng thấy hần.”

Tử Hữu cũng gật đầu, quay đầu nhìn Miêu Thảo, “Tây Nguyên nếu như từng gặp Sophie, làm sao có khả năng lúc ở CLB lại không nhận ra?”

Miêu Thảo nhất thời nghẹn lời, cứng ngắc một hồi mới thu ngón tay chỉ vào Tây Nguyên lại, có chút buồn bực vò đầu bứt tóc.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a!”

“Nói cái gì cũng phải có bằng chứng.” La Minh ngồi một bên đẩy mắt kính, bình tĩnh nhìn Miêu Thảo cùng Miêu Lương, “Các người tử tử kể lại hết mọi chuyện một lần coi.”

“Nói từ đâu bây giờ?” Miêu Lương ngây ngốc hỏi.

“Từ thời điểm Sophie mất tích đi.” La Minh nhìn mọi người một chút, “Chúng ta càng nắm nhiều manh mối càng tốt.”

“Ồ...” Miêu Lương khoanh tay, tựa vào lưng ghế, sắp xếp từ ngữ một chút, “Sophie đại nhân mất tích một tháng trước.”

Sau khi nói xong, Miêu Lương liền im lặng không nói nữa, mọi người chờ một hồi không nghe được đoạn sau, Lam Sinh mới nổi giận đùng đùng, lấy một cái gối tựa ném qua.

“Nói tiếp a!”

“Hả?” Miêu Lương gãi gãi đầu, “Nói cái gì?”

“Gi?” Lam Sinh trợn to mắt, “Một tháng trước mất tích, sau đó thì sao?”

“Không có sau đó a!” Miêu lương cảm thấy rất oan ức, “Sau đó chúng tôi liền đi tìm Sophie đại nhân suốt một tháng a!”

“Nói như vậy, hẳn vì sao lại mất tích, mất tích như thế nào, ở nơi nào mất tích, các người cũng không biết?”
La Minh hỏi.

“Đúng rồi!” Miêu Lương gật đầu, “Đột nhiên có một ngày phát hiện ra Sophie đại nhân mất hết mọi liên lạc với Đại Minh, ba vị đương gia mới bảo chúng tôi đi tìm a.”

“Ba vị đương gia?” La Minh nhướn mày, “Là ai với ai?”

“Đại Minh chúng tôi tính luôn Sophie đại nhân thì có tổng cộng bốn vị đương gia. Sophie đại nhân là Đại đương gia.” Miêu Lương giới thiệu cho mọi người rõ, giọng điệu có chút kiêu ngạo cùng tự hào, “Nhị đương gia là Mặc Nhĩ đại nhân, tam đương gia là Ni Á đại nhân, tứ đương gia là Labie đại nhân.”

“Các người không nghe được tin tức gì từ bọn họ à?” Lam Sinh kì quái hỏi.

“Không có.” Miêu Thảo lắc đầu, cùng Miêu Lương nhìn nhau một chút, “Ba vị đương gia căn bản không lo lắng việc Sophie đại nhân mất tích, đều là chúng ta lo lắng không yên thôi.”

K cười nhạo một tiếng, nhìn Sophie, “Đúng là không cần lo lắng a.”

“Bởi vì Sophie đại nhân thường ngày không nói một tiếng liền mất tích, chỉ là bình thường đi một tuần thì sẽ trở về. Lần này đi lâu như thế, ba vị đương gia mới phái người ra ngoài tìm kiếm.” Miêu Thảo nhìn Sophie một chút, có chút bất đắc dĩ nói.

Đại đương gia nhà bọn họ cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá mức tùy hứng.

“...” La Minh đẩy đẩy kính mắt, “Manh mới còn chưa đủ.”

“Đúng!” Lam Sinh cũng gật đầu, “Nói đến nói đi vẫn mù mịt như trước.”

“Người của các cậu đã đi báo cho các vị đương gia đó rồi phải không?” Tử Hữu đột nhiên đề nghị, “Nếu đã báo, nói không chừng bọn họ sẽ đích thân đến đây một chuyến, đến lúc đó lại cẩn thận hỏi thêm một lần nữa đi?”

“Như vậy cũng được.” Miêu Thảo Miêu Lương đồng thời gật đầu, “Trước khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng, Tây Nguyên không thể đi đâu!”

Tây Nguyên tỏ vẻ không có vấn đề gì, hẳn hiện tại chỗ nào cũng không muốn đi, ánh mắt thủy chung vẫn đặt trên người Alice không rời mắt khỏi.

Tử Hữu nhìn vẻ mặt Tây Nguyên, trong đầu nảy ra một ý tưởng, “Tây Nguyên tiên sinh, anh có muốn về

khu Nam không?”

“Tạm thời không cần.” Tây Nguyên trả lời, “Tôi có thể lưu lại đây một thời gian.”

“Nói như vậy.... Alice, để Tây Nguyên cùng cậu ở chung phòng nha?”

Tử Hữu cười híp mắt.

...

Trên mặt sàn xi măng vứt đầy rác, không khí yên tĩnh không có hơi thở sự sống, bên trong góc khuất ánh mặt trời không chiếu tới, âm u tối đen, hần cùng Tây Nguyên đầu kề bên đầu, nương tựa lẫn nhau mà sống. Vết thương trên người hần được Tây Nguyên liếm láp mà chậm rãi lành lại, những đau khổ dường như cũng theo đó mà biến mất, dù hiểu chỉ là lừa mình dối người, nhưng một khắc an tường đó, lại phẳng phất như kéo dài đến vĩnh hằng.

Da thịt kề cận, xúc cảm ấm áp giao hòa, thanh âm Tây Nguyên ở thời niên thiếu không đè nén giống như hiện tại.

Hần tự nhủ với lòng, “Chịu đựng, Alice, chịu đựng!”

Bây giờ suy nghĩ lại, bản thân lúc đó vô cùng ỷ lại Tây Nguyên, bất luận là y nói gì, chính mình sẽ luôn gật đầu, ngoan ngoãn tin tưởng, mà Tây Nguyên nhìn thấy cái gật đầu kia, liền nhích tới liếm láp lên mi mắt hần.

Đầu lưỡi mèo thô ráp, không giống như lưỡi chó mềm mại, nhưng mang theo nhiệt độ, giống như muốn thiêu đốt người ta tan chảy.

Khi đó, hần là cỡ nào cỡ nào ỷ lại người trước mắt này...

Alice nhìn Tây Nguyên, ngơ ngác, phẳng phất như tâm tình bình ổn lại, yết hầu đột nhiên lạnh lẽo, trong lồng ngực cuộn trào thống khổ không dứt.

“... Tây Nguyên...” Alice dùng hết sức lực còn lại, khắc chế thanh âm run run của mình, “Cậu... có thể biến về hình dáng mèo một lúc không...”

Nói xong lại cúi đầu, phẳng phất như muốn đem chính mình vùi vào trong ngực y vĩnh viễn. Alice nhẹ nhàng nói, “Chỉ một lúc thôi.”

Tây Nguyên yên lặng hồi lâu, nhìn Alice đang khẽ run rẩy, trên gương mặt anh tuần nở ra nụ cười cứng

chiều.

“Được!”

Nói xong, “oành” một tiếng, sức nặng trên người đột nhiên biến mất. Alice ngẩng đầu, nhìn thấy một con mèo Siberia chui ra từ trong đồng quần áo, lớp lông bao quanh cơ thể viền nâu nhạt, trên ngực có một lớp lông trắng mềm mại, cái đuôi dài trượt quần bên chân, lỗ tai tròn giật giật, phảng phất như trên khóe miệng mang theo ý cười, con người màu nâu trắng tấp nập nhìn Alice.

Alice nhẹ nhàng đem Tây Nguyên ôm vào trong lồng ngực, dưới cảm cọ xát bộ lông mềm mại, mùi hương quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc. Tây Nguyên lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm gò má Alice...

Tách tách ——

Một giọt nước mắt rơi trên chóp mũi Tây Nguyên.

“Meo...” Tây Nguyên sững sờ, đột nhiên có chút hoảng hốt, muốn cử động, lại bị Alice gắt gao ôm chặt.

“Tây Nguyên...”

Thanh âm Alice run rẩy, đủ để khiến bất kì người nào có tâm địa sắt đá đều trở nên mềm lòng. Tây Nguyên thoi giã dựa, yên lặng để Alice ôm lấy bản thân. Nhiệt lệ nóng bỏng không ngừng rơi xuống, Alice cúi đầu, mái tóc thật dài che đi khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy bờ vai càng lúc càng run rẩy dữ dội.

Rốt cuộc... Rốt cuộc...

Cảm xúc giống như bị ràng buộc quá lâu rốt cuộc cũng có thể tuôn trào. Alice vừa khóc vừa cười, ôm lấy Tây Nguyên bên ngoài lớp lông mềm mại. Tây Nguyên lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm đi toàn bộ những giọt nước mắt ẩm ướt, giống như trước đây y đã từng làm như thế, hết thấy đau xót, đều do hansson tự mình vuốt thuận.

Xin lỗi, xin lỗi Alice.

Tây Nguyên trong lòng thầm nói, xin lỗi, hiện tại mới tìm được cậu.

Không biết khóc bao lâu, giống như đã đem nước mắt cả đời ra rửa trôi hết, Alice rốt cuộc mới chậm rãi trấn định, lúc này mới buông Tây Nguyên ra, có chút ngại ngùng hấp hấp mũi. Đang muốn đứng lên rửa mặt, phía sau “oành” một tiếng, Tây Nguyên khôi phục hình dáng người.

Alice theo bản năng quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy thân hình cường tráng của Tây Nguyên, cơ thể bởi vì quanh năm rèn luyện mà đường nét trở nên cứng rắn hoàn mỹ, không có một vết sẹo lỗi, đáng vẻ gọi cảm

trí mạng.

Alice sững sờ, vội vã dời tầm mắt sang chỗ khác, cánh tay lại bị Tây Nguyên nắm một cái kéo lại gần, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Alice đã bị ném tới trên giường.

“Tây..... A.....”

Khuỷu tay Alice chống đỡ trên nệm giường, còn chưa kịp đứng dậy, Tây Nguyên đã ép xuống, hạ xuống một nụ hôn bá đạo không cách nào chống đỡ được, cũng không cho bất kì thương lượng nào, phẳng phất như con người ôn nhu lúc này đã không còn, chỉ còn lại tâm tình kịch liệt dây dưa hôn không rời, bức bách Alice hé miệng, công thành đoạt đất, khắc lên người hằn dấu ấn của chính y.

Trong lòng Tây Nguyên lúc này đang là trời đất xoay vần, nguyên bản một khắc đó nhìn thấy Alice chỉ muốn ôm chặt lấy y, hiện tại đã hoàn toàn thay đổi tâm tình. Cái kẻ lúc thiếu niên quật cường kiêu ngạo, hôm nay đột nhiên rót nước mắt lộ ra một phần yếu đuối của bản thân, trước mặt hắn giống như một món ăn tỏa ra mỹ vị.

Hắn một khi đã nhận định con mồi tuyệt đối sẽ không buông tay. Lúc này đây, Alice toàn thân đều mang sơ hở, nếu như không hảo hảo chiêu đãi bản thân, hắn liền không còn là Tây Nguyên nữa.

“Ân... a... đừng mà...” Alice giãy dụa, muốn lấy hơi, chỉ là miệng vừa mới hé ra, lập tức bị hôn lấy, chỉ bạc ám muội dính giữa cằm hai người, gây ra xúc cảm mãnh liệt.

Trong cổ họng Tây Nguyên phát ra tiếng gầm nhẹ nhẩn nại, bàn tay linh hoạt xoa nắn da thịt Alice, cấp thiết muốn đánh dấu lãnh địa của mình. Da thịt trắng nõn non mềm, như tơ lụa mà bóng loáng, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay. Ngón tay lưu luyến lướt qua ngực, xuống eo nhỏ, ở bụng dưới lưu lại một hồi, khiến cho Alice phát ra thanh âm rên rỉ kiềm nén, sau đó mới chậm rãi trượt xuống.

“A...” Alice ngẩng đầu lên, đầu óc mơ hồ, hai tay run rẩy chống đỡ trên vòm ngực Tây Nguyên, trong mắt lộ ra kinh hoảng.

Hắn đang làm gì? Tây Nguyên... Tây Nguyên đang làm gì?

Vô số dấu chấm hỏi chuyển động trong đầu, nhưng là khí lực Tây Nguyên lớn đến đáng sợ, y không tài nào động đậy được.

Tây Nguyên vừa gặm cắn dưới cằm Alice, sau đó trượt xuống cổ đặt lên từng chiếc hôn nhỏ vun, da thịt mẫn cảm khiến Alice không nhận được khe ngấm một tiếng, hai mắt Tây Nguyên tối sầm lại, ngón tay gọn gàng cởi ra quần lót của y, nắm chặt.

“Ân... a.... Tây Nguyên... chờ một chút...” Alice đưa tay lên muốn ngăn cản, lại bị một cánh tay khác của Tây Nguyên bắt lấy, kéo cao qua khỏi đỉnh đầu, làm thành tư thế không cách nào chống cự được. Tây

Nguyên hơi hơi ngồi dậy, dùng đầu gối tách hai chân Alice ra, chặn giữa.

Tốc độ trên tay ôn nhu không thể nghi ngờ, quần áo bị Tây Nguyên dùng răng cắn mở, trên da thịt non mềm chỉ chốc lát sau đã đầy vết tích.

“A...ân...” Phảng phất như bị động tác cuồng liệt của Tây Nguyên quán lấy, Alice vô lực lắc đầu, tóc vàng tản ra, trải trên đệm giường màu trắng, làm thành một hình ảnh kiều diễm, Tây Nguyên liền cảm thấy đầu của mình không đủ dùng rồi, chỉ có thể theo bản năng mà làm thành động tác.

Tốc độ trên tay tăng nhanh, mang theo nhịp tim kịch liệt đập của Tây Nguyên kề cận, hơi thở ồ ồ thở dốc nổ tung bên tai Alice, khoảnh khắc vui vẻ kéo đến không thể nào đoán trước, che ngợp bầu trời, cả người Alice giống như bị ném đến giữa không trung, sau đó nặng nề rơi xuống.

Trong cuống họng phát ra một tiếng rít gào khàn giọng, Tây Nguyên đột nhiên thay đổi trọng tâm, mang theo thứ nóng rực của bản thân đi vào...

...

Trong phòng khách, Mộng còn đang phiền muộn không thể chạy đi nghe trộm đôi tình nhân mới vừa cửu biệt trùng phùng, sau đó cẩn thận ngẫm nghĩ, Tây Nguyên là đế vương công đúng không? Tuyệt đối là như vậy!

Ai nha ~ Thật mạnh ~ Mộng bụm mặt, ngây ngô cười lên.

Miêu Lương nhìn Mộng chăm chăm, thời điểm Mộng ngây ngô cười lên, hần cũng ngây ngô cười theo.

Tử Hữu vẫn còn bị kẹp giữa Sophie cùng K, vẻ mặt phiền muộn, bởi vì hai người này lại âm ỉ nữa rồi.

“Mày nếu là lão đại của Đại Minh, thế nào trên người cũng có tiền. Mấy ngày ăn dầm nằm dề ở nhà tao, đem tiền tới thanh toán hết đi!”

“Cái gì ăn dầm nằm dề?” Sophie gào trở lại, “Tao có làm việc mà!”

“Chỉ có một chút tiền lương, đủ để trả tiền nhà là may lắm rồi, còn tiền ăn uống bộ không tính à?” K nhàn nhã đốt điếu thuốc, có chút ác ý cười.

“Tử Hữu thì sao?” Sophie nheo mắt lại, “Tử Hữu bộ không giống tao à?”

“Không giống!” K cũng nheo con mắt nguy hiểm lại, cảnh cáo, “Cậu ấy là của tao, của tao đều là của cậu ấy.”

Lông mày Tử Hữu vừa kéo, đây là ý gì? Tuy là... có chút vui vẻ... nhưng mà....

Làm sao lại có cảm giác như mình bị bao dưỡng vậy?

“Lão đại của Đại Minh chúng tôi làm sao lại không có tiền?” Miêu Thảo ở một bên không đồng ý, nhanh chóng móc từ trong túi ra mấy tờ tiền màu đỏ đưa cho K, “Cầm lấy”

K liếc mắt nhìn Miêu Thảo một chút, nhẹ nhàng phun ra một vòng khói thuốc, “Tôi nói là tiền của lão đại mấy người.”

“Cậu thu tiền lại cho tôi!” Sophie híp mắt trừng Miêu Thảo, đừng nói, quả thật là có dáng dấp của lão đại mấy phần. Sau đó nhìn chằm chằm K, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tao mới không nợ mày cái gì!”

“Phải không?” K gác một chân lên, ôm chầm lấy bả vai Tử Hữu, “Là ai có lòng tốt thu nhận mày?”

“Đó là Tử Hữu...”

“Nhưng tao là chủ nhà.” K cười lạnh một tiếng, nhìn y, “Thức thời thì cho tao nhìn thấy rõ ràng vị trí của mày đi!”

Ý tứ tự nhiên là, đừng có cùng Tử Hữu dây dưa không rõ nữa. Không đúng ... là một mình mày dây dưa không rõ.

Sophie tức đến nổi đầu muốn bốc khói, y đứng dậy, tháo ra mấy cái nút áo, bởi vì động tác quá lớn, cho nên có một cái nút bay qua ngoài.

“Được! Mày muốn cái gì tao cho cái đó! Tao cũng không thêm nợ ân tình của mày!”

“Ồ?” K liếc hần một cái, đột nhiên trầm giọng nói, “Muốn mày đem mạng đến trả, thế nào?”

“Tao thao!” Miêu Thảo cùng Miêu Lương nhất thời nhảy dựng, chỉ là lần này, Sophie đột nhiên không có phản ứng.

Y trưng ra vẻ mặt quái lạ nhìn K, trên mặt đều là suy tư.

“Sophie đại nhân?” Miêu Thảo cảm thấy lạ, đang muốn hỏi, đã thấy Sophie đột nhiên nắm tay trái dộng vào lòng bàn tay phải một cái, “A! Hình như tao nhớ đến cái gì rồi!”

“Cái gì?” Miêu Thảo cùng Miêu Lương nhất thời trợn to mắt.

“Cái câu này... hình như có ai từng nói với tôi rồi!” Sophie sờ sờ cằm, tự nghĩ tự nói, “Cái gì mà – đem mạng mày đến trả...”

Ừm... là ai đã nói với y câu này ta?

Mắt thấy Sophie ngồi xổm xuống góc từng lăm bầm lăm bầu, Tử Hữu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu nhìn Lam Sinh không biết từ chỗ nào moi ra được cái mũ kiểu Holmes đội lên đầu, miệng còn ngậm một cái ống tẩu.

“Như thế xem ra, hẳn đúng là đã từng đánh nhau với ai một trận, đến nỗi bị thương mà mất trí nhớ!”

“Đứa nào?” Miêu Thảo xắn tay áo, khí thế hùng hổ, “Đứa nào không muốn sống như vậy!”

“Cái này phải hỏi lão đại của mấy người đó.” Lam Sinh lắc đầu, “Là ai, có thể khiến hắn giấu tất cả các người, một mình đi gặp họ mới được?”

“Ách...” Miêu Thảo ngẩn người, giống như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền cùng Miêu Thảo nhìn nhau một cái.

“Nghĩ đến cái gì?” La Minh nhàn nhạt hỏi.

“Nếu nói đến cái này, quả thật là có một người như vậy....”

Lời còn chưa dứt, trong phòng đột nhiên xuất hiện một luồng khói xanh, lớp khói từ từ biến thành bộ dáng một tiểu lão đầu.

“Hừ, ta nói này K.” Ông lão vừa đến đã xám xịt mặt mày, “Ta giúp ngươi tra được rồi!”

K nhướng mày liếc mắt, “Bọn tôi cũng biết rồi. Động tác ông chậm quá.”

“Ta phi cái thẳng vô lại.” Ông lão tức đến vênh ngược râu mép. Không sai, người đến chính là thổ địa gia, sau đó liền thấy lão vừa lau cái mặt bẩn thỉu, một bên mắt còn bầm tím, nói: “Tên kia là lão đại Đại Minh của khu nam – Sophie, mấy ngày trước cùng tình nhân của lão đại Thập Nguyệt khu Bắc có quan hệ.”

“...” K nhướng mi, “Cùng ai có quan hệ?”

“Tình nhân của lão đại Thập Nguyệt – bang phái khu Bắc!” Thổ địa gia ho khan vài tiếng, trên mặt già đã ửng đỏ.

K huyết sáo một cái, quay đầu nhìn Sophie. Sophie cũng quay đầu nhìn hắn, suy nghĩ một chút, hỏi, “Người kia tên gì?”

“À... gọi là cái gì...” Lão đầu sờ sờ râu mép, híp mắt, “Lâu Tiếu Tiếu... gì gì đó...”

“Lâu... Tiếu Tiếu?” Sophie ngân người, đột nhiên cau mày, một khuôn mặt thanh lệ dễ nhìn lướt qua trong đầu.

——“Ê, anh nợ tôi một món nợ ân tình a!”

——”Em nói đi, em muốn anh làm sao?”

——”Ừm... Muốn anh đem mạng đến trả, thế nào?”

Đối thoại vang bên tai rõ ràng từng câu, còn có tiếng cười như chuông bạc kia, như là ánh nắng tươi sáng của trời hạ ảm áp, chiếu lên từng lớp lá cây xanh biếc tản mát tia sáng, sau đó trước mặt đột nhiên nhuộm đầy một màu đỏ tươi.

Ánh mặt trời, lá xanh, tiếng cười nữ nhân lạnh lạnh toàn bộ im bật.

Một bóng người đứng bên cạnh thi thể nữ nhân, gương mặt lạnh lùng, thái dương nổi đầy gân xanh, nắm đấm xiết chặt.

Hắn xoay người lại, trên tay toàn mà máu, hai mắt đỏ rực, ánh mắt cực kì tức giận nhìn mình, “Tại sao? Tại sao lại muốn giết Tiếu Tiếu?”

“Tiếu Tiếu... Lâu... Tiếu Tiếu?”

Sophie đột nhiên cảm thấy đầu mình đau muốn nổ tung, hồi ức lộn xộn không có bất kì trình tự nào mà cuộn trào xông vào trong não.

“Sophie đại nhân!”

“Sophie?!”

Ý thức cuối cùng, chính là tiếng kêu kinh hãi của mọi người.

Sophie, cứ thế hôn mê bất tỉnh.

33. Chương 33

Lúc tỉnh dậy, Sophie còn có chút mơ hồ, ngơ ngác nhìn trần nhà không chớp mắt. Tử Hữu ngồi ở một bên hiếu kì nhìn y, K ngâm thuốc lá tựa bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, không biết đang suy nghĩ gì.

“Sophie?” Tử Hữu thử gọi y, “Anh thấy sao rồi?”

Sophie trừng mắt, hồi thần lại, nhìn thấy khuôn mặt dễ nhìn của Tử Hữu, nhất thời khóe miệng nhếch lên.

“Tiểu Hữu...” Vừa nói vừa giơ tay ra, ngay khi gần đụng đến mu bàn tay Tử Hữu, lại bị K hất trở lại.

“Sách!” Sophie bắt mãn cau mày, lại nghe K lạnh lùng hỏi, “Khu Bắc rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“K?” Tử Hữu mờ mịt, “Anh hỏi Sophie anh ấy cũng có nhớ đâu?”

“Nó nhớ ra rồi!” Bộ dáng K ra vẻ không quan tâm, liếc mắt nhìn nam nhân đang nằm trên giường, “Tao nói đúng không?”

“...” Sophie trầm mặc hồi lâu, Miêu Thảo Miêu Lương bên cạnh thì mừng rỡ không thôi.

“Sophie đại nhân? Anh rốt cuộc nhớ ra rồi sao?” Miêu Thảo kích động hỏi.

“... Cũng không phải toàn bộ.”

Sắc mặt Sophie lúc này đã không còn mê man, cũng không còn hiền hoà như lúc đang là “Đường”, giữa hai hàng lông mày có thêm một tia lăm lăm, thật là có mấy phần tư thái của một lão đại.

“Thật sự?” Tử Hữu trợn mắt lên, “Nhớ ra cái gì đó?”

“Liên quan đến sự tình của Thập Nguyệt khu Bắc” Sophie cau mày, “Tôi là bị người thống trị Thập Nguyệt khu Bắc – Lâm Thiên Lan đả thương.”

“Lâm Thiên Lan...” K hình như biết cái tên này, sờ sờ cằm, “Hiện tại hắn là người thống trị Thập Nguyệt à?”

“Mấy người biết nhau?” Tử Hữu hiếu kì hỏi.

“Cũng không tính là biết.” K nhún vai, dụi tàn thuốc trong tay, “Hắn nguyên bản không phải người của khu Bắc, xuất thân từ khu Đông.”

“Đúng vậy.” Sophie hiềm thấy có lúc tán thành với K, y lẩm bẩm nói: “Lâm Thiên Lan đầu tiên hoạt động ở khu Đông, từng kết làm huynh đệ với tôi. Mấy người biết tôi từ trước đến giờ không quen ngồi một chỗ, cứ phải đi nam xuống bắc chạy tứ tung. Mấy năm trước, tôi tới khu Đông thì bị cái tên này một cước đạp rớt xuống nước...”

“Ê!” K đánh gãy lời Sophie, có chút bất mãn, “Tao đá mày xuống nước lúc nào?”

“Cụ thể thì tao không nhớ rõ.” Sophie tức giận lườm K một cái, “Nói chung, tôi rơi xuống nước, bởi vì không biết bơi, suýt chút nữa là chết đuối. Khi đó cứu tôi, chính là... Lâu Tiểu Tiểu.”

“Lâu... Tiểu Tiểu.” Tử Hữu suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn thổ địa gia còn trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, “Hình như gia gia nói đó là tình nhân của lão đại khu Bắc đúng không?”

“Đúng vậy!” Lão đầu ho khan một cái, thấy tầm mắt mọi người đều chuyển hướng nhìn sang mình, tâm tình không khỏi tốt lên, “Lâm Tiểu Tiểu kì thật là một con cá chép tinh, đã từng kí kết khế ước với thổ địa khu Bắc.”

“Tôi nói chứ mấy người sao dễ dãi vậy a.” Lam Sinh trợn trắng mắt, “Mấy người là muốn thế giới động vật biến thành người hết hả?”

“Chúng ta chỉ là cải tạo tuần hoàn của sinh linh mà thôi!” Lão đầu sờ sờ râu mép, “Cho sinh linh một cơ hội làm lại lần nữa, cũng không phải là với ai cũng tùy tiện kí khế ước, đều chọn lọc cả!”

Tử Hữu gật đầu, cảm thấy quả đúng như vậy, dù sao thì tới thời điểm này, những người đã ký qua khế ước trong nhà K, đều có quá khứ bị thương...

Bất quá bản thân cậu hình như không giống như vậy a?

Tử Hữu nháy mắt mấy cái, rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng cũng biết lúc này thật không tiện để nói chuyện riêng.

“Mèo với cá chép là ... tình nhân?” Mễ Tử ở một bên xoắn xuýt, Nauy sờ sờ đầu nhóc, cười nói: “Vạn vật trên thế gian, duy nhất vượt qua giới tính, chủng loài, cũng chỉ có ái tình.”

Mễ Tử cái hiểu cái không gật đầu, con mắt tròn vo ngập nước long lanh, khiến cho người ta nhìn bỗng cảm thấy thế giới này còn cái nào có thể chứa đựng bóng tối được nữa? Dù là hắc ám, cũng đều biến thành mây khói phù vân.

Mọi người quay đầu lại, tiếp tục nghe Sophie kể chuyện.

“Thời điểm Tiểu Tiểu cứu tôi, bên cạnh nàng còn có một nam nhân. Nam nhân kia gọi là Lâm Thiên Lan. Chỉ là khi đó, hắn còn chưa phải là người thống trị khu Bắc, chỉ là một thành viên hết sức bình thường của khu Đông, có một công việc cũng hết sức bình thường.”

Sophie cố gắng nối kết lại những kí ức vừa nhớ ra trong đầu, chậm rãi nói: “Tôi cùng bọn họ ở chung một thời gian, đoạn thời gian đó rất là vui vẻ. Tiểu Tiểu làm bảo mẫu ở một nhà trẻ, nàng rất thích cười, cũng rất thích con nít, làm người rất hiền lành, nói chuyện rất ôn nhu, có một mái tóc dài màu rượu vang. Lâm Thiên Lan lại là một nam nhân trầm mặc ít nói, nghiêm túc cực kì, nhưng đối với Tiểu Tiểu lại vô cùng ôn nhu, hầu như là nói gì nghe vậy.”

“Lâm Thiên Lan ban ngày đi làm ở một công ty nhỏ, buổi tối làm bartender ở một quán bar. Tướng mạo hắn tuần lãng, chọc cho rất nhiều tiểu nữ sinh ái mộ. Nhưng mà người này vô cùng chung tình, ngoại trừ Tiểu Tiểu ra, với ai cũng không bao giờ để mắt.”

Nói tới đây, Sophie như là nhớ ra chuyện gì đó buồn cười, bên khóe miệng gợn lên một nét cười, “Tôi vẫn luôn cảm thấy kì quái, hai người bọn họ tính khí trái ngược nhau như thế, vậy mà cũng ở bên nhau được.”

Nói xong, lại đảo mắt nhìn Tử Hữu, “Cho nên, đại khái là bởi vì cậu cùng Tiểu Tiểu có nét giống nhau, lại cùng K ở chung một chỗ, rất giống bọn họ, mới làm cho tôi cảm thấy đặc biệt quen thuộc và thân thiết... Đương nhiên, Thiên Lan cũng không có như K chọc cho người chán ghét cỡ vậy.”

K giật giật khóe miệng, “A! Miệng mày cũng thuận tiện mắng người thật.”

“Nếu như vậy...” Lam Sinh cảm thấy kì quái, “Cái đó, Lâm Thiên Lan kia vì sao lại đánh cậu? Nghe lời cậu kể thì quan hệ giữa các người phải rất tốt chứ?”

“Vốn là như vậy.” Sophie cũng rất khó hiểu, “Tôi đối xử với Tiểu Tiểu giống như là em gái mình vậy. Tính cách Tiểu Tiểu rất dễ khiến người yêu thích, ôn nhu thiện lương, lại hiểu ý người khác. Ban đầu Thiên Lan cũng từng có địch ý với tôi, hắn cho rằng tôi thích Tiểu Tiểu, bất quá sau này tôi giải thích cho hắn nghe, hóa giải hiểu lầm, chúng tôi liền trở thành huynh đệ tốt.”

“Sau khi tôi trở về khu Nam, mỗi tháng đều trở về thăm bọn họ. Tôi cũng từng đề nghị, mời bọn họ tới khu Nam ở, nhưng mà bọn họ rất thỏa mãn với sinh hoạt hiện tại, cho nên từ chối tôi.” Lòng mảy Sophie càng ngày càng nhứ chặt, “Tình huống đó cứ thế duy trì hai năm, cho đến cách đây một năm, Thiên Lan không biết là vì nguyên nhân gì, mang theo Tiểu Tiểu tới khu Bắc, trong thời gian ngắn trở thành người thống trị mới của Thập Nguyệt. Mặc dù tôi cũng cảm thấy kì quái, nhưng hai người bọn họ vẫn sống hạnh phúc với nhau, đương nhiên tôi không dị nghị, cho đến nửa tháng trước, đột nhiên phát sinh một sự kiện.

“Sự kiện gì?” Tử Hữu có chút sốt sắng, cậu cùng Mễ Tử một lớn một nhỏ ngồi bên giường tròn xoe mắt, lắng nghe say sưa ngon lành, khiến người ta dễ khóc dễ cười.

“Nửa tháng trước, tôi vẫn như thường lệ từ Đại Minh chạy ra ngoài, chuẩn bị đi tìm hai người bạn họ tự hợp, còn mang theo chai rượu mà Thiên Lan thích nhất. Nhưng thời điểm tôi đến Thập Nguyệt, bầu không khí không giống như ngày thường, khiến tôi chú ý. Tôi ngửi được trong không khí có mùi máu tanh.”

Sophie nhìn K một cái, lại nhìn mọi người, “Mấy người đều biết, bang phái đấu đá lẫn nhau vĩnh viễn không có thời điểm kết thúc. Tôi cho rằng Thập Nguyệt cùng tiểu bang phái nào đó mới vừa quần chiến xong, lo lắng Tiểu Tiểu có khi nào bị kinh sợ không, cho nên không đi vào cửa chính, mà trèo tường vào. Nơi đầu tiên tôi đến, là phòng của Tiểu Tiểu, nhưng mà... cái tôi nhìn thấy trong phòng... chính là thi thể của Tiểu Tiểu...”

“Cái gì?” Lam Sinh, Tử Hữu, Mễ Tử nhất thời trợn mắt la lên, không dám tin tưởng.

K cũng nhú mày, “Có đoán được là bị ai giết chết không?”

“...” Sophie lắc đầu, “Trên người Tiểu Tiểu đầy vết thương, vô cùng thâm, hung thủ căn bản là có ý định dùng phương pháp này để che giấu thủ pháp hành hung, cũng là che giấu thân phận của y.”

“Cố ý làm như thế, nhất định đối phương là người rất dễ bị nhận dạng.” La Minh suy đoán.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Sophie gật đầu, “Nhưng mà ngay lúc này, Thiên Lan trở về.”

Lời kế tiếp không cần Sophie nói rõ, mọi người đều đoán được, chỉ có Tử Hữu lấy làm lạ, hỏi: “Hắn hoàn toàn không tin anh?”

“Hắn căn bản không nghe tôi giải thích a...” Sophie nhớ lại dáng vẻ đờ đờ sát khí của Thiên Lan khi đó, nhin không được cảm thấy rét buốt tâm can, “Có thể là Tiểu Tiểu chết thảm khiến hắn bị đả kích, cho nên mất đi lí trí. Buổi tối hôm đó, hắn đuổi theo tôi muốn báo thù cho Tiểu Tiểu, tôi không có cách nào giải thích, cũng không thể thật sự đánh nhau với hắn, cho nên chỉ có thể chạy trốn. Cuối cùng đến khu Đông, thì bị người ta đánh lén.”

“Đánh lén?” Miêu Thảo lại bắt đầu xấn tay áo, “Đứa nào không muốn sống?”

“...” Sophie lắc đầu, “Lúc đó tôi mới phát hiện thân thủ của Thiên Lan ngoài dự đoán của mình. Muốn đánh lại được hắn, tôi đã phải toàn lực chống đỡ, hoàn toàn không phát hiện bên ngoài có người đứng trong tối đánh lén mình.”

“Cái người đánh lén cậu có khi nào là hung thủ thật sự không?” La Minh suy tư.

“Cũng có thể.” Lam Sinh gật đầu, nháy mắt sau, hắn đột nhiên trợn to mắt hỏi: “Chờ một chút, có khi nào mục đích của kẻ đó là muốn khu Nam với khu Bắc bắt hòa không?”

Những người khác cũng đột nhiên tỉnh ngộ, nói không chừng quả thật có chuyện như vậy!

Sophie lúc này cũng có chút hậu tri hậu giác, “Tôi bị người kia đánh lén vào chân, từ chỗ cao rơi xuống, Thiên Lan cho rằng tôi không cẩn thận, còn bồi thêm một chưởng.”

Cũng bởi vì từ trên cao rơi xuống, thêm vào trọng thương, mới khiến y mất trí nhớ, còn thiếu chút nữa đã mất mạng.

“Có chút kì quái.” K đột nhiên mở miệng, giữa hai hàng chân mày nổi lên lãnh ý, “Bọn họ từ khu Bắc một đường đánh tới khu Đông lâu như vậy, người kia sớm không tính, muộn không tính, một mực đợi hai người này tiến vào lãnh địa khu Đông mới ra tay...”

La Minh cũng cau mày, “Ý của cậu là, hẳn không chỉ muốn gây bất hòa giữa khu Nam với khu Bắc, mà còn muốn lôi khu Đông vào?”

“Không sai!” K gật đầu, nhếch miệng gợn lên một ý cười tàn nhẫn, “Khá lắm! Tâm cơ không nhỏ a! Tốt nhất là đừng để cho tôi tóm được!”

Tử Hữu ngậy cả người, xoắn ngón tay, “Đông Nam Bắc đều đã bị liên lụy, còn khu Tây thì sao?”

“Nhắc tới mới nhớ...” Miêu Thảo cùng Miêu Lương liếc mắt nhìn nhau, “Khu Tây yên tĩnh đã lâu, không nghe có động tĩnh gì cả.”

“Ha...” K xoa xoa nắm đấm, “Xem ra phải tìm đám người Ngư Vĩ kia trò chuyện một chút a!”

Mắt thấy K bắt đầu phấn khích, Tử Hữu vội vàng kéo hắn lại, “Anh trước tiên đừng kích động, còn nhiều chỗ chưa rõ mà!”

“Còn chuyện gì nữa?” K cúi đầu nhìn cậu, nét tàn nhẫn trên mặt đã thu hồi vào.

“Cho dù nhất thời bị kích động làm choáng váng đầu óc, làm sao có khả năng hơn nửa đêm cùng Sophie đánh lâu như vậy, gió lạnh thổi lâu như thế mà không tỉnh táo lại à?”

Giọng Alice đột nhiên truyền tới, mọi người quay đầu lại nhìn, thì thấy Alice bị Tây Nguyên ôm vào trong ngực, trên gương mặt có một vết ửng hồng kì quái, cả người xem ra có hơi thoát lực, trái lại Tây Nguyên đúng là một bộ dáng tinh thần sáng láng.

“Alice?” Tử Hữu đứng dậy nghênh đón, “Làm sao? Không thoải mái?”

Vừa nghe đến hai chữ “thoải mái”, Alice như là mèo bị dẫm phải đuôi, nhất thời xù lông, “Cậu mới không

thoải mái!”

Tử Hữu ngẩn người, quay đầu nhìn Tây Nguyên, đã thấy Tây Nguyên tuy rằng điệu bộ vẫn lăm liệt như cũ, nhưng khéo miệng nhin không được co rút một hồi.

Tử Hữu vẫn còn đang khó hiểu, Lam Sinh đứng bên cạnh K đã lắc đầu, “Chắc chắc! Nhân gia người ta mới vừa gặp mặt đã có thể ăn sạch sẽ, cậu thì thảm rồi!”

Nói xong, ý vị thâm trường mà vỗ vỗ vai K.

Lông mày K vừa kéo, tầm mắt ác liệt liền bắn về phía sau lưng Tử Hữu. Tử Hữu chỉ cảm thấy sau gáy đột nhiên mát lạnh, cả người run lên hai cái.

La Minh đồng tình với nghi vấn của Alice, nhìn mọi người, “Alice nói không sai, làm sao có khả năng đánh lâu như vậy mà đầu óc vẫn không tỉnh táo. Khả năng duy nhất chính là, hẳn có lý do gì đó chắc chắn Sophie là hung thủ giết người.”

Thử nghĩ xem, nếu như bạn tốt của bạn giết chết người bạn yêu nhất, hai người hơn nửa đêm gió lạnh thổi vù vù mà đánh nhau ngoài trời, nếu như đối phương hoàn thủ thì còn giải thích được, vấn đề là Sophie từ đầu tới cuối đều né tránh, hơn nữa còn nỗ lực giải thích trên đường, bất luận người nào cũng sẽ bình tĩnh mà dừng lại, chí ít cũng sẽ hỏi đối phương lý do vì sao mà giết người chứ?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

“Lẽ nào Lâm Thiên Lan còn nhận được tin tức khác?”

“Bằng không thì cũng là Lâm Thiên Lan bị người lợi dụng.” La Minh đẩy mắt kính, lúc này hắn lớn mật đưa ra một giả thiết: “Dựa theo lời giải thích của Sophie, mỗi tháng hắn sẽ gặp hai người kia một lần, rất có khả năng là người trong bóng tối kia nắm giữ quy luật hành động của hắn. Rồi trước khi hắn đến, trước hết gây xích mích với Lâm Thiên Lan, sau đó thiết kế cạm bẫy mai phục Sophie, mà khi Lâm Thiên Lan đến thì rơi vào bẫy rập mà không biết, dĩ nhiên sẽ không hề hoài nghi.”

“Nói cách khác, đây chỉ là một hồi hiểu lầm lớn?” Tử Hữu ngẩn người, nhất thời cảm thấy đau lòng, “Sẽ là ài, vì cái gì mà không tiếc tính toán tất cả như thế?”

“Trọng điểm vẫn là hiện tại chúng ta cũng bị người kia tính toán.” Lam Sinh xụ mặt, tựa hồ rất khó chịu.

“Còn có thể nghĩ đến chuyện gì nữa không?” Tử Hữu quay đầu nhìn Sophie, đối phương lại lắc đầu, “Ngoại trừ những chuyện này, cái khác đều không nhớ ra.”

“Sách!” Nét mặt K hung hãn không thể nghi ngờ, “Cho nên mới nói người tính không bằng trời tính, nếu

như lúc đó Sophie chết ở địa bàn khu Đông, tôi nhất định không truy ra được cái tên hung thủ kia. Đến lúc đó đám người Đại Minh đi đòi người, nói không chừng tôi còn cho rằng khu Nam đang cố tình gây sự, một hồi ác chiến cứ thế mà diễn ra, tránh không thoát.”

“Hơn nữa nói không chừng lúc đó Lâm Thiên Lan cũng bị người tính kế, sau đó lại tấn công vào khu Nam.” Alice cũng cau mày, “Vậy thì thật sự là để người kia đạt được ý đồ.”

“Nếu như muốn liên lụy đến khu Đông...” Tây Nguyên lúc này mới chậm rãi lên tiếng, “Vậy vì sao còn phải chuyển mục tiêu lên người tôi?”

Mọi người ngó ra, Lam Sinh cũng gật gù, “Ừ nhỉ? Ban đầu không phải là đuổi theo cậu sao?”

Nói rồi, tất cả mọi người lại quay đầu nhìn Miêu Thảo Miêu Lương, “Các người nói coi, tại sao lại đuổi theo Tây Nguyên?”

“Bởi vì hắn gây sự ở khu Nam a!” Miêu Thảo nói chuyện đương nhiên, “Hắn đánh bại rất nhiều tiểu bang phái ở khu Nam.”

“Đó là vì tội nó tới chọc tôi.” Tây Nguyên cau mày, “Tôi không có hứng thú đánh nhau với người khác.”

Mọi người thiêu mi một cái, quay đầu nhìn K, nha... Câu này làm sao lại nghe quen tai quá vậy?

K trều rút khóe miệng, trừng lại mọi người: “Tôi cũng không có hứng thú đánh nhau với mấy tên nhỏ yếu đó, thì sao?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu —— Không có gì, ai bảo mấy người đều là lão đại.

“Mấy bang phái kia tại sao lại tìm anh?” Alice nghi hoặc, nhắc tới mới nhớ, y còn chưa kịp hỏi Tây Nguyên làm cái gì ở khu Nam nữa.

“Anh không biết.” Tây Nguyên cau mày nhớ lại một lát, “Hình như có người nói là anh thả lời khiêu khích bọn họ.”

“Mà anh có nói không?” Tử Hữu hỏi.

“Không có.” Tây Nguyên lắc đầu, “Tôi chỉ là một người làm ăn bình thường, vì sao phải đi tìm phiền toái cho mình?”

“Làm ăn a.” Lam Sinh gật đầu, “Vậy cậu có biết ai cố ý muốn hại cậu không?”

“... Không rõ nữa.” Hấn ngược lại thật sự không rõ lắm, người làm ăn vốn có rất nhiều đối thủ cạnh tranh.

“Nhắc đến mới nhớ, trước anh từng nói, người cứu anh ở khu Nam là ai?” Alice đột nhiên hỏi.

“Người kia... không nói tên cho anh.” Tây Nguyên lắc đầu, “Hấn thấy anh bị thương, mang tới chỗ thổ địa liền rời đi. Sau đó cũng có mấy lần đến nhìn anh, dạy cho anh biết một ít thường thức, ngay cả chuyện làm ăn kiếm tiền, cũng là người đó dạy anh.”

Ngừng một lát, Tây Nguyên lại nói, “Bất quá sau khi anh bắt tay vào làm ăn, hấn cũng chưa từng xuất hiện...”

“Sao có người kì lạ vậy nhỉ?” Lam Sinh khó hiểu, “Hấn cũng là đồng loại của chúng ta à?”

“Không phải.” Tây Nguyên lắc đầu, “Tuy rằng chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ thật của hấn, nhưng có thể cảm giác được trên người hấn có một loại mùi vị đáng sợ.”

“Đáng sợ sao...” Tử Hữu lẩm bẩm nhắc lại, quay đầu nhìn K, K cùng cậu liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên cũng không nghĩ ra cái gì.

Chỉ là... Linh cảm nhạy bén của K cho thấy, sự tình dường như thật sự đang trở nên phiền phức.

34. Chương 34: Phiên Ngoại Thứ Hai: Những Con Mèo Ở Khu Đông

Trong khế ước kí kết với thổ địa, đại thể có một hàng chữ nhỏ như thế này: “Ngày cuối cùng của mỗi tháng, người kí khế ước không thể biến thành hình người.”

Bởi thế mà, hôm nay là một ngày hiếm thấy được cảnh chúng miêu tập hợp.

Tử Hữu ngồi ngốc một hồi, lần đầu tiên nhìn thấy tràng cảnh hết sức vi diệu như thế này: trên bộ salon trong phòng khách, ngồi hai người... không, là hai con mèo K cùng Tây Nguyên, mỗi con ngồi chiếm cứ một phương, dùng tư thế hết sức quý dị ngồi tựa vào salon, mắt chăm chú nhìn vào tivi.

Hai con mèo cùng chiếm chệ ngồi bên nhau, cùng trưng ra vẻ mặt giống nhau, có điều K là toàn thân đen bóng, con người cũng đen nhánh như mực, Tây Nguyên lại là mang lớp lông viền nâu, trước ngực một mảnh lông trắng tuyết, lỗ tai hơi tròn. Hai cái đuôi mèo dài ngoằng từ giữa hai chân chân lộ ra, nhẹ nhàng lay động.

Lại nhìn một bên khác, dưới bệ cửa sổ trên hành lang, nơi ánh mặt trời đang chiếu rọi lên đó một tầng ánh sáng đẹp đẽ màu vàng óng ánh, Lam Sinh cùng La Minh đang uể oải nằm nhào lấm nắng, nhàn nhã

banh rộng tứ chi. Lam Sinh là giống Garfield, thân thể có chút mềm mại, cái đuôi ngắn ngắn tròn tròn ở trong không khí lay động, thì thoảng lại quất vào mặt La Minh một cái. Con mắt xinh đẹp của La Minh híp lại, lỗ tai dài nhọn dựng thẳng, bộ lông màu xám trắng nhu thuận bao lấy thân người, đuôi đặt ở một bên chân, nằm như một pho tượng tao nhã.

Bên cạnh bàn ăn, Mễ Tử xin nghỉ học một ngày nằm nhoài trên lưng Nauy, một thân mềm mại nho nhỏ, đuôi ngắn lông xám cũng nho nhỏ nốt, khiến cho người ta nhìn không được muốn yêu thương. Cái tai ngắn ngắn trong không khí khẽ động, nó mở to đôi mắt tròn vo nhìn Nauy đang dùng móng vuốt kéo một mẩu bánh mì đến trước mặt mình.

Nauy là một con mèo lông dài, lông đuôi lông thân có chút hỗn độn, bộ dáng lộ ra trước mặt người khác lộ liễu lại bất kham, con mắt to hữu thần lúc này neho lại một cách ôn nhu, tùy ý mặc cho tiểu tử đang nằm trên lưng bắt lấy lỗ tai mình cắn rồi lại cắn.

Mà ở gần họ, Miêu Thảo đang ngồi xổm trên sàn nhà, liếm mũi nhìn chằm chằm Mễ Tử. Tử Hữu lúc này mới phát hiện Miêu Thảo cũng giống với mình, lông tạp, trắng đen xen kẽ, mà mọi người hay gọi là mèo bò sữa. Mặc dù đang ở trong hình dáng mèo, Miêu Thảo cũng vô cùng gầy yếu, lúc ngồi xổm dưới đất, có thể nhìn thấy xương sườn lồi cả ra.

Ở bên cạnh Miêu Thảo chính là Miêu Lương, nó đang cố gắng tạo mối quan hệ với Mộng.

Là con mèo cái duy nhất trong nhà K, Mộng thuộc giống loài hơi quý hiếm, tuy thường ngày ở hình dáng người nhưng lỗ tai cùng đuôi không mấy khi thu vào. Tử Hữu lúc ấy chỉ biết Mộng là một con mèo lông trắng, chứ chưa bao giờ nhìn thấy hình dáng thật của nàng, lúc này đây nhìn thấy được rồi, vẫn có cảm giác so với ngày thường không giống nhau lắm.

Toàn thân Mộng trắng như tuyết, nhưng không giống Alice cái kiểu lông trắng suốt, mà trắng như sữa bò, khiến người nhìn cảm thấy rất thoải mái, hết như có một loại ngọt ngào đang tan chảy, một cái mao nhỏ dài từ trán rũ xuống, có chút phong tình vạn chủng, lỗ tai tròn dựng thẳng, đuôi tinh tế đặt một bên chân, dáng vẻ như đang cùng Miêu Lương nói gì đó, thỉnh thoảng lại lè đầu lưỡi hồng nhạt ra liếm liếm móng vuốt, rồi tao nhã chải chải lông trên lưng.

Chỉ nhìn bộ dáng Mộng như bây giờ, nơi nào có nửa điểm giống ngày thường hở ra một chút liền chảy nước miếng, cảm máy ảnh chạy loanh quanh trước mặt mọi người.

Lại nhìn đến Miêu Lương, tựa hồ đã bị Mộng làm cho thất điên bát đảo. Miêu Lương có chút béo tốt, cùng hình dáng con người có điểm tương tự, cũng là một con Garfield nhưng là loại hỗn huyết, mặt cũng tròn tròn nhưng lông trên người màu nâu xám, điểm tuyết chút trắng bạc, bốn vuốt thuần trắng, lúc này đang ngồi đối diện Mộng, đuôi nhẹ nhàng phẩy trên sàn nhà, bộ dáng có chút lầy lờn.

Tử Hữu lúc vừa xuống lầu, vừa đưa mắt nhìn đến salon đã thấy Sophie không biết từ chỗ nào xông ra, trên miệng ngậm một khối cá khô, hai ba bước đã nhảy lên bàn trà, liếm liếm khoe miệng, chuẩn bị thưởng thức mỹ thực.

Khóe mắt Tử Hữu hơi nhú, rõ ràng nhìn thấy K dùng ánh mắt chán ghét nhìn Sophie, Sophie ngược lại không thèm để ý, quay về phía K híp mắt, lỗ tai giật giật.

Sophie bởi vì mất đi kí ức, quên mất bản thân là mèo có năng lực biến thành hình người, ngày thường đều giấu đuôi trong quần, bất quá hôm nay biến thân cũng không phải chuyện y có thể khống chế, cho nên thuận theo sự tình mà biến trở về hình dáng mèo.

Tử Hữu quan sát Sophie một chút, lúc này mới phát hiện ra Sophie nguyên lai là một con mèo Somalia lông dài, đôi tai vừa lớn vừa nhọn, diềm cổ đầy đặn, chiếc đuôi bông xù ở phía sau vung vẩy. Lông tơ trên người nhu thuận chảy qua một bên, thời điểm y ngồi thẳng, con người hơi giương lên nhìn chăm chăm, có một loại cảm giác cao quý lãnh diễm.

Sophie mấy nhát là ăn xong khối cá, chuyện đầu tiên làm là quay đầu hừ với K một tiếng, sau đó mới giương mắt đi lại gần Tử Hữu.

Con mèo giống phổ thông lông màu trà không có chỗ nào đặc biệt, thân thể nhỏ nhắn, cái đuôi hơi vung, tứ chi dài nhỏ cân xứng, mỗi một bước đều mềm mại uyển chuyển hoàn mỹ, con người màu hổ phách đón sáng, lộ ra lưu quang linh động, đôi tai nho nhỏ khẽ nhúc nhích, đôi mắt to ngập nước đang hướng y mà nhìn.

“Tiểu Hữu!” Sophie nhảy khỏi bàn trà, nhảy nhót chạy đến, dùng thân thể thân mật cọ cọ Tử Hữu, “Sớm a!”

“Sớm!” Tử Hữu nhẹ nhàng meo ô một tiếng, còn chưa kịp nói cái gì, dư quang nhìn thấy một bóng đen đột nhiên lao xuống, mạnh mẽ hích Sophie sang một bên.

“Ách....!” Sophie ngã chổng vó lên trời, bò dậy, lông trên người cũng run run, “K! Mà muốn gì?”

“Chính là muốn như này!” K lạnh lùng liếc y một cái, cả người bộc phát sức mạnh khiến người ta không có cách nào lơ là, con người đen nhánh nhìn về phía Tử Hữu, đầu tiên là đến gần liếm liếm mắt cậu, “Sớm...!”

“...Ừm.” Tử Hữu có chút ngại ngùng, đại khái đã quen với dáng vẻ loài người, không quá quen thuộc với phương thức chào hỏi này, bất quá ngại ngùng thì ngại ngùng, Tử Hữu vẫn là ngẩng mặt lên, cọ cọ cổ K, lại lè lưỡi liếm liếm cằm đối phương, lấy đó làm hảo hữu.

Sophie ở một bên nhìn, sau đó giơ chân vòng qua người K, tiến đến trước mặt Tử Hữu.

“Từ từ, tiểu Hữu, tôi nữa tôi nữa!”

Tử Hữu khó hiểu quay đầu lại, nhìn Sophie đang mở to mắt tha thiết mong chờ, có chút buồn cười, liền cầm đuôi vỗ vỗ lưng y.

“...” Chân mày Sophie nhướn lên một cái, loại đãi ngộ này cũng đừng khác biệt rõ ràng như thế chứ!

Ba người còn đang nháo, bỗng nhìn thấy Tây Nguyên vốn đang xem tivi hơi động, đột nhiên từ trên salon nhảy xuống.

Mấy người họ ngẩng đầu nhìn theo, thì thấy Alice từ trong phòng đi ra.

Con mèo Ba Tư huyết thống thuần chủng không thể nghi ngờ, lông trắng như gôm sứ, con người xanh biếc, đuôi nhẹ xòa tung ở phía sau, mỗi một bước đi lại khiến lông trắng trên cổ nhẹ nhàng lay động.

Tây Nguyên chỉ vài bước liền bay lên cầu thang, hệt như vương tử đang nghênh đón thụy mỹ nhân. Alice không thể nghi ngờ là ngủ nướng tới giờ này, hơn nữa còn chưa tỉnh táo, không mang dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo như ngày thường, ngược lại là đáng yêu khủng khiếp.

Đương nhiên những phát hiện này Tây Nguyên mới không nói cho người khác biết, chỉ có mình y biết là được rồi.

Quả nhiên, thời điểm Tây Nguyên đến bên người Alice, đối phương vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, có chút miễn cưỡng mở ra tứ chi, chậm rãi đuổi người, run run lông.

Tây Nguyên nhanh nhẹn đi tới, sủng nịch đem lông đối phương liếm qua một lần, đặc biệt là dưới cằm cùng khóe môi càng cố ý liếm lâu hơn một chút.

Alice lúc này còn lười biếng, dứt khoát nằm nhoài trên cầu thang, tùy ý để Tây Nguyên giúp mình liếm lông. Đầu lưỡi thô ráp lướt qua toàn thân, mang đến một loại cảm thụ thích ý, khiến cổ họng Alice phát ra mấy tiếng gừ thoải mái, mắt cũng nhắm lại.

Này một đại gia đình hiếm khi thấy được mới sáng sớm đã vô cùng nhàn nhã, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần làm một con mèo bình thường là tốt rồi, lẩn lộn, chơi đùa, bắt sợi len.

Mặc dù có chút buồn cười, nhưng mỗi người đều đang hưởng thụ một chút lạc thú đơn giản nhất.

Chỉ là Mộng có chút khổ não, nàng ngồi ở một bên, đang bận tâm xem hôm nay ăn cái gì thì ổn, trong đầu tuy rằng đảo qua đống đồ ăn một vòng, nhưng sau đó cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, hôm nay nàng cái gì cũng không nấu được.

Mễ Tử cùng Naury ở dưới bàn ăn chơi đuổi bắt, Naury ranh mãnh dùng đuôi đùa Mễ Tử, mắt thấy nhóc đã muốn bắt được, lập tức nhảy về sau mấy bước, lại đem đuôi ra nhử nhử lần nữa.

Mễ Tử hí mắt, miệng kêu meo ô meo ô, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm cái đuôi dài của Naury, móng vuốt nện thịt chộp một cái. Không chụp được... Lại bộp một cái... không bắt trúng.

Miêu Thảo ngồi ở một bên, con mắt nhìn đăm đăm, còn kém chảy nước miếng.

Sophie cùng K từ sáng sớm đã bắt đầu mất tròng mắt nhỏ đối phương, dường như muốn đem đối phương xé ra làm trăm mảnh, trước trước sau sau đi kề bên Tử Hữu, hai con mèo cao hơn cậu một cái đầu ở trước mặt cậu không ngừng gầm gừ, khiến Tử Hữu cảm thấy áp lực rất lớn.

Bởi vì đang ở trong hình dáng mèo, so với bình thường có thể trắng trợn không kiêng dè tiếp xúc với cơ thể K. Da thịt hoàn toàn đụng chạm da thịt, Tử Hữu vừa cảm thấy khổ não, vừa cảm thấy ngọt ngào trong lòng, khóe miệng không nhịn được giương lên, cái đuôi thỉnh thoảng lay động một thoáng, ám muội đánh vào đuôi K một cái.

Tình huống của La Minh cùng Lam Sinh bên kia lúc này có chút quỷ dị.

Lam Sinh đang nằm nhoài trước máy tính, dùng móng thịt vù vù cẩn thận từng ly từng tí ấn bàn phím. Có thể nói là sau khi biến về hình dạng mèo, bản năng của loài mèo sẽ xuất hiện, cho nên khi Lam Sinh dùng móng vuốt vồ vồ vào con chuột, mới động được mấy cái, liền phản xạ có điều kiện mà nhào lên màn hình vồ lấy con trỏ.

Loại phản xạ không cách nào khống chế được này khiến Lam Sinh rất đau đầu, hắn vừa cố nhẫn nhịn đi động chuột, sau đó nhịn không được dùng móng vuốt đập vào con trỏ trên màn hình, lại nhịn xuống, tiếp tục động chuột, sau đó như cũ chụp lấy màn hình vồ vồ.

Cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần, Lam Sinh từ bỏ chuyện lên mạng, thẳng thắn ngồi chơi cùng con trỏ trên màn hình.

Mà La Minh ở một bên, ngồi trên đồng văn kiện, đuôi có nhịp điệu đập đập, nhìn con chữ màu đen trên tài liệu, thỉnh thoảng còn duỗi ra móng vuốt lật sang một trang mới để xem.

Tử Hữu đang cảm thấy nhà này rốt cuộc cũng còn một người tính là bình thường, lại đột nhiên nhìn thấy La Minh duỗi ra móng vuốt, nhún vào hộp mực đóng dấu bên cạnh, sau đó vồ một cái cách lên văn kiện.

Thoáng chốc, một cái móng mèo đỏ đỏ xuất hiện.

“...” Tử Hữu đỡ trán, nhìn La Minh hậu tri hậu giác lộ ra đáng vẻ khổ não, chỉ đành thở dài một cái. Quên đi, người nhà này không có ai bình thường hết.

Lại quay đầu, Alice được Tây Nguyên cẩn thận chăm sóc cho, thoải mái đến ngủ thiếp đi, còn nằm ngửa trên cầu thang, ngủ đến tứ chi mở rộng. Tây Nguyên cũng nằm xuống bên cạnh y, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Một nhà đầy ắp tiếng mèo kêu meo ô meo ô, trong không khí ấm áp vang vọng, từng giây từng phút trôi qua, thoáng chốc đã đến giờ cơm trưa.

Chúng miêu giống như bé ngoan ngồi vào bàn ăn ngay ngắn, ngoắt ngoắt cái đuôi đợi Mộng cho ăn. Chỉ là chờ thật lâu cũng không thấy thức ăn mang lên, quay đầu nhìn lại, Mộng vô cùng vô tội ngồi ở một bên.

“Thức ăn đều ở trong tủ lạnh, tối hôm qua em quên lấy ra rồi...”

Chúng miêu liền chuyển qua nhìn tủ lạnh.

Ngày thường tùy tiện đưa tay là kéo cửa tủ lạnh ra dễ dàng, lúc này nhìn đến, trông nó vạm vỡ phần cao to.

“...” K đen mặt quay đầu nhìn Sophie, “Mày sáng sớm lấy cá ở đâu ra?”

“... trong hồ cá ở sân sau.”

“Aaaaaaaa!” Mễ Tử hét lên một tiếng thảm thiết, sắc mặt trắng bệch nhìn Sophie, đuôi cùng lỗ tai đều run lên, “Anh anh anh anh... anh ăn Miêu Miêu?”

“... Miêu miêu?” Sophie nhướn mày không rõ.

“Ừm... đó là vật cưng của Mễ Tử nuôi.” Naury giải thích, “Tên là Miêu Miêu, là một con... cá...”

“Hử?”

Tất cả mọi người dở khóc dở cười, mèo nuôi cá làm thú cưng? Còn đặt tên là Miêu Miêu nữa chứ!

Tử Hữu quay đầu nhìn Mễ Tử, “Em nuôi từ bao giờ?”

“Nuôi lâu lắm rồi...” Mễ Tử ủy khuất nói, “Em sợ các anh gặp sẽ ăn nó, cho nên luôn đem nó giấu đi...”

Tử Hữu bất đắc dĩ lắc đầu, “Em không nói một tiếng nào, không phải là càng dễ dàng bị ăn hơn sao?”

Mà con mèo làm ra chuyện sai lầm bên kia – Sophie giật giật khóe miệng: “Cái đó... Sau này lại đền cho em một con là được rồi!”

Mễ Tử quay phắt đầu lại, trừng mắt nhìn Sophie, “Con khác cũng không phải là Miêu Miêu! Miêu Miêu chỉ có một con! Anh là người xấu!”

Sophie nhất thời vô lực, Miêu Thảo cùng Miêu Lương vội vã an ủi lão đại nhà mình.

Ừc ừc...

Cái bụng Lam Sinh nhất thời vang tiếng, La Minh nhàn nhạt nhìn y một cái, mặt Lam Sinh liền đỏ lên.

“Nhìn cái gì! Đói bụng có gì lạ đâu mà nhìn!”

Mộng cũng có chút sốt ruột, “Nguyên bản Miêu Lương trữ đồ rất nhiều, nhưng hồi này em đến xem mới phát hiện đâu mất hết rồi.”

La Minh lần thứ hai nhàn nhạt nhìn Lam Sinh một chốc, mặt Lam Sinh càng đỏ hồng, cúi đầu lẩm bẩm nói, “Tôi là cú đêm mà... buổi tối thường hay đói bụng...”

Chúng miêu đồng loạt lườm một cái, rốt cuộc cũng biết vì sao mặt của y lại tròn như vậy!

“Nghĩ cách mở tủ lạnh ra đi!” K đề nghị, từ trên bàn nhảy xuống đi đầu.

Chúng miêu cũng đồng thời đến trước tủ lạnh, ngửa đầu nhìn tay vịn cao cao, chưa kể đến chuyện trèo lên rất tốn sức, đằng này còn muốn mở nó ra a...

“Chồng người lên đi!” Tử Hữu đột nhiên nói, “Mấy người chúng ta... à không... cử ra mấy mèo chúng ta là được rồi!”

K gạt đầu, quay lại nhìn chúng miêu, “Mẽ Tử đứng chờ một bên, những người khác...”

“Tại sao lại bắt em đứng chờ một bên?” Mẽ Tử không đồng ý, “Em cũng có thể giúp mà!”

“... Em là muốn bị đè ở phía dưới? Hay là trèo lên cao nhất rồi mở cửa tủ lạnh mà nó không thềm nhúc nhích?” K nhìn Mẽ Tử nói.

Mẽ Tử sững sốt, sau đó ừ ừ cụp tai, ngoan ngoãn dịch sang một bên đứng chờ.

Nauy tuy rằng không đành lòng, nhưng y cũng không muốn Mẽ Tử không cẩn thận té xuống lại bị thương, cho nên... nhịn!

Dựa theo thứ tự trong lượng từ nặng tới nhẹ, Miêu Lương lót đáy, sau đó đến Lam Sinh, tiếp theo lần lượt là Sophie, Tây Nguyên, La Minh, K, Alice, Tử Hữu, Miêu Thảo, trên cùng là Mộng.

Một đám mèo loạn chồm loạn choạng, thật vất vả mới giẫm lên đầu nhau mà trèo lên. Lam Sinh còn ở dưới lẩm bẩm: “Tại sao tôi đứng áp chót chứ?”

La Minh ở phía trên trả lời: “Cậu muốn đè chết mọi người à?”

Sophie cũng có chút khó chịu: “Tại sao tôi ở phía dưới K?”

K ý nghĩa bất minh nở nụ cười: “Tại vì số của mày là ở dưới sẵn rồi!”

Tử Hữu cảm thấy hẫng là gần đây mình bị hỏng đầu rồi, vừa nghe đến hai người này nói chuyện, nhất thời mặt đỏ lựng lên, thân thể hơi cứng đờ, suýt chút nữa đã rớt xuống.

Tên Sophie ngốc lẳng kia nghe còn không hiểu có chỗ nào kì lạ, ở phía dưới chửi ầm lên, “Mày mới ở dưới! Cả nhà mày đều ở dưới!”

“Phốc!”

Lam Sinh vốn đang nhịn, đến lúc này nhịn không nổi nữa, bắt đầu cười ha hả, người run run. Mà Miêu Lương phía dưới cũng nhịn đến muốn phun huyết, trên mặt chúng miêu đều là nhăn nhịn đến ná thở.

Mộng vất vả lắm mới túm được tay vịn tủ lạnh, lúc này bị lão đảo, đuôi vung qua vung lại muốn giữ thăng bằng, lại không nghĩ đến mấy lần đều quét trên mũi Miêu Thảo.

“A... a... a...!” Tử Hữu mắt thấy Miêu Thảo không xong rồi, hoảng hốt nói, “Miêu Thảo! Nhịn xuống!”

Chỉ là đã chậm!

“Hắt xì!”

Một cái hắt xì rõ lớn đánh ra, cả người Miêu Thảo lệch qua một bên, Tử Hữu muốn kéo hấn lại, thế nhưng quên mất bản thân bây giờ chỉ có một đôi móng vuốt mèo, cho nên chỉ bắt được một nhúm lông, mà Miêu Thảo thì đã ngã xuống. Tử Hữu mất trọng tâm ngã theo, Alice theo quán tính quơ móng vuốt muốn túm lấy, sau đó cũng ngã xuống.

Lại sau đó, Tây Nguyên vì muốn tiếp Alice, K vì muốn tiếp Tử Hữu, song song ngã xuống.

Kì thực vốn cũng không cao lắm, mà cả đám diễn cứ như từ trên vách núi ngã xuống, một pha quay chậm cực kì đặc sắc, Mộng đang treo trên tay vịn tủ lạnh không cam lòng rơi lệ —— Máy ảnh của tui đâu, hức hức hức...

Cuối cùng, vì cái hắt xì của Miêu Thảo, thêm vào trọng lực đột nhiên mất hết, Mộng tuy rằng treo trên tay vịn cửa tủ lạnh, thế nhưng thật sự mở được cửa tủ lạnh ra.

Vấn đề cơm trưa rốt cuộc cũng được giải quyết, chỉ là đến tối, mọi người sầm mặt nhìn cửa tủ lạnh đã bị ai đó đóng lại... Được rồi! Bọn họ lại phải phí công mở thêm lần nữa...

35. Chương 35

Ngày thứ hai, ba vị đương gia của Đại Minh khu Nam tự mình tìm đến cửa.

Bởi vì lần này sự tình có chút quái lạ, bọn họ hóa thành hình mèo, lặng lẽ tiến vào lãnh địa khu Đông.

Mộng vừa mở cửa lớn viện trạch, trước mặt liền xuất hiện ba con mèo to nhỏ không đồng đều. Nàng hé miệng, còn chưa kịp ngăn cản, chúng đã ung dung tiến vào phòng khách, ngăm nhìn bốn phía, cái mũi nhỏ nhỏ hít hít ngửi ngửi.

Lúc này mọi người trong nhà đều đã thức, Tử Hữu ngồi trên bàn ăn, trở mắt nhìn ba con mèo đột nhiên xuất hiện, ngạc nhiên: “Mấy người là ai a? Có chuyện gì sao?”

“Chúng tôi là người của Đại Minh.” Một con mèo dùng thanh âm êm tai trả lời, lại đánh giá Tử Hữu một thoáng, “Tiểu khả ái, cậu tên là gì?”

Lần đầu tiên bị người khác gọi là tiểu khả ái, Tử Hữu ngẩn người, còn chưa kịp trả lời, đã bị K kéo ra bảo vệ sau lưng.

K lạnh lùng híp mắt: “Quả nhiên thượng bất chính hạ tắc loạn...” Nói xong, quay đầu nhìn Sophie đang xuống cầu thang, vừa đi vừa nhét đuôi vào trong quần, “Đại Minh tụi mày bộ đều là lưu manh hết à?”

“Lưu manh chỗ nào?” Sophie bất mãn trừng mắt, cúi đầu nhìn ba con mèo đang ngẩng đầu nhìn lên mình.

Sờ sờ cằm, Sophie bước một bước dài, nhảy lên salon, ngồi xuống, “Mấy người là ai?”

Ba con mèo hai mặt nhìn nhau, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên ầm ầm cười phá lên, hệt như thấy chuyện gì buồn cười lắm, cười đến không kiềm chế được.

“Thật sự là mất trí rồi há há!”

“Tôi còn tưởng là hấn giả vờ thôi chứ!”

“Ông trời của tui ơi! Sắp có đại hồng vũ luôn a haha!”

Mắt thấy ba con mèo không thèm nhìn mình mà cứ cười gào lên, đầu Sophie đầy hắc tuyến, nghiêng người nhìn Miêu Thảo cùng Miêu Lương, “Các cậu xác định tụi nó là thuộc hạ của tôi?”

Y thật sự một chút cũng không nhận ra a!

“Ai...”

Miêu Thảo Miêu Lương bắt đầu dĩ thử dài, không còn cách nào khác, lão đại của bọn họ một bộ dạng cà lơ phất phơ, mà ba vị đương gia nhà bọn họ cũng không khá hơn một chút nào.

“Mặc Nhĩ đại nhân, Ni Á đại nhân, Labie đại nhân!” Miêu Thảo Miêu Lương hướng ba con mèo hành lễ, cung kính nói.

“Ừ...” Con mèo gọi là Mặc Nhĩ giật giật lỗ tai, neho con người xinh đẹp lại, “Có thể tìm được tên này, mấy cậu cũng khổ cực rồi.”

Tử Hữu lúc này đứng phía sau mấy con mèo, có chút hiếu kì nhìn đến, thanh âm của con mèo gọi là Mặc Nhĩ vô cùng ngọt ngào ôn hòa, mà lỗ tai của nó có chút đặc biệt: tai vểnh ra sau, lông tai chia sang hai bên trông rất rất duyên dáng.

“Đây không phải mèo thường thấy ở khu Đông.” K nhìn Tử Hữu đang thắc mắc, giải thích cho cậu, “Đây là mèo Mỹ tai vểnh, còn gọi là mèo tai xoắn, giống mèo lông dài.”

“Ồ...” Tử Hữu gật đầu, lại nhìn đến con mèo được gọi là Ni Á.

Dáng vẻ Ni Á cũng rất đặc biệt, lỗ tai vừa lớn vừa dài, mặt có chút nhọn, miệng giống miệng thỏ, thân thể dài nhỏ, lông ngắn nhọn, có vằn.

“Đây là mèo Abyssinian, còn gọi là mèo thỏ.” K tiếp tục giải thích, “Cũng không phải là giống thông thường ở khu Đông, cậu chưa từng thấy cũng rất bình thường.”

“Như vậy a...” Tử Hữu gật gù, lại nhìn đến con mèo thứ ba, cũng là con được gọi là Labie.

Con mèo này có chút giống báo hoa, chỉ là hoa văn trên thân trông lấp lăm lăm như hoa hồng, nhìn vô cùng xinh đẹp, bộ lông có đốm báo, thân hình cường tráng ưu mỹ, vạm vỡ như K.

“Đây là mèo Bangladesh.” K nhắc nhở Tử Hữu, “Đã tính của nó khá lớn, tốt nhất nên giữ khoảng cách với nó.”

“Nha...” Tử Hữu lần nữa gật đầu, không có cách nào, ba con mèo này đều thuộc chủng loại cậu chưa từng

bập bao giờ, lần đầu nhìn thấy khó tránh có chút hiếu kì.

“Có thể cho tụi tôi mượn quần áo được không?” Mặc Nhĩ quơ quơ cái tai vểnh của bản thân, liếm liếm móng vuốt, “Nói chuyện như vậy bất tiện quá!”

“Đã sớm chuẩn bị.” Miêu Thảo cười rộ lên, lạch bạch chạy lên lầu ôm quần áo đi xuống, “Tôi cùng Miêu Lương đã sớm chuẩn bị cho ba vị đại nhân.”

“Ồ!” Cái miệng thỏ của Ni Á cong lên, “Rất lợi hại nha!”

Được biểu dương, Miêu Thảo cùng Miêu Lương đều gãi đầu cười khà khà.

Ba con mèo ngậm quần áo của mình chạy tới một phòng trống đóng cửa lại, sau đó nghe “oành” một tiếng bên trong, lát sau, ba nam nhân bộ dáng thanh tân hào phóng trẻ tuổi mở cửa bước ra.

Vóc người Mặc Nhĩ khá thấp, tóc nâu cắt ngắn, khuôn mặt thanh tú, nhìn qua vô cùng đáng yêu. Y lộ ra một răng nanh nhỏ, chào hỏi mọi người, dáng vẻ có chút lắt cật.

Ni Á gài cúc áo đi theo sau, mái tóc nhạt màu như từng nhuộm qua, tai đeo khuyên vòng, con mắt dài hẹp một bộ dáng công tử nhà giàu. Y có chút tự ki mà vuốt tóc một cái, hướng về phía Tử Hữu ném sang một cái hôn gió.

Đi ra cuối cùng chính là Labie, mái tóc màu vàng kim có chút rối, cả người mang theo tà khí, bên ngoài thì không nhìn thấy, nhưng bên trong lớp quần áo chính là một đồng hình xăm to nhỏ. Nhìn mặt thì bình thường, chẳng qua bản thân chút thần kinh. Con người đen nhánh, khóe mắt hơi giương lên, mí mắt hình như có đánh phấn, manng theo màu vàng kim nhàn nhạt.

Ba người khiến người ta nhìn đến chói cả mắt. Lam Sinh quay đầu nhìn Sophie, “Tôi còn tưởng ba tên này cũng khủng giống cậu chứ!”

“Ai khủng?” Sophie vỗ bàn một cái, liếc nhìn ba người trông thì có hơi quen mắt, nhưng tựa hồ rất xa lạ.

Ba người ngồi xuống salon, một bộ dáng quen thuộc như đang ở nhà mình. Mộng bưng ra cà phê với sữa bò, còn có cả nước trái cây, bởi vì không biết khách thích uống gì, nên cái gì cũng lấy ra hết.

La Minh nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ hẳn đi làm, không thể nào ngồi lại nghe căn kê tình huống được. Naury cũng phải đưa Mễ Tử đi học, cho nên ba người bọn họ muốn hỏi thăm một chút tình huống rồi mới đi.

Miêu Thảo cùng Miêu Lương ngồi ở một bên. Trên ghế salon, Sophie, Tây Nguyên, K cũng ngồi xuống. Alice không hứng thú gì mấy, nhưng nghĩ đến mọi chuyện có khả năng dính dáng đến Tây Nguyên, do dự

một chút, vẫn là ngồi xuống ghế bên cạnh.

Mặc Nhĩ, Ni Á, Labie ngồi ở salon đối diện, còn lại Tử Hữu cùng Lam Sinh, hai người nhìn một vòng, liền đến ngồi cạnh Miêu Thảo Miêu Lương.

Cuộc họp khẩn lúc này mới chính thức bắt đầu.

“Trước tiên mỗi người sắp xếp sự kiện đã trải qua trong đầu một chút.” Lam Sinh mở laptop đặt trên đùi, gõ gõ, “Dừng tại thời điểm một tháng trước Sophie bị người ta đả thương, sau đó mất trí nhớ.”

“Sophie mỗi tháng đều sẽ biến mất mấy ngày.” Mặc Nhĩ nói, “Chúng tôi cũng đã quen thuộc, chỉ là lần này, hần biến mất nửa tháng không trở lại, cho nên mới bắt đầu đi tìm.”

“Mấy cậu có biết nguyên nhân mỗi tháng cậu ấy đều rời đi không?” Lam Sinh hỏi.

“Chỉ biết đại khái một ít.” Mặc Nhĩ cùng Ni Á nhìn nhau, “Hần cùng lão đại Thập Nguyệt – Lâm Thiên Lan có chút giao tình.”

“Ngoại trừ mấy người này?” Lam Sinh sờ sờ cằm, “Liên quan đến Lâm Thiên Lan cùng Lâu Tiểu Tiểu, các người biết được bao nhiêu chuyện?”

“Không rõ ràng lắm!” Ni Á lắc đầu, “Lâm Thiên Lan bên kia cũng có chút thần bí, ngay cả Sophie cũng có nhiều chuyện không biết, nói chi là chúng tôi.”

“Tôi đã sớm nhắc nhở qua, đừng có đi tìm lão đại Thập Nguyệt hoài như vậy.” Labie này giờ không lên tiếng, đột nhiên mở miệng, thanh tuyến của y có chút đè nén, mang theo một chút thanh âm của kim loại. Y nâng mắt nhìn Sophie: “Anh em mà ẩn giấu nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể tùy tiện tin tưởng.”

“Có ý gì?” Lam Sinh cùng Tử Hữu nhìn nhau, hỏi.

“Lâm Thiên Lan trước đây là người khu Đông.” Labie nhàn nhạt đáp, “Rõ ràng từ chối lời mời của Sophie không đến khu Nam, cuối cùng lại tới khu Bắc, còn không biết tại sao lại trở thành người thống trị của khu Bắc, cái này không kì lạ à?”

Lam Sinh gật gù, “Đúng là kì lạ... bất quá...”

Hần đột nhiên híp mắt thẳng tắp nhìn vào Labie, “Mấy người lẽ ra còn chưa biết mới đúng chứ? Vì sao cậu nghĩ Sophie mất trí nhớ lại liên quan đến Lâm Thiên Lan?”

“....”

Labie sững sờ, sau đó cau mày nhìn Lam Sinh, không nói lời nào.

Mặc Nhĩ cùng Ni Á quay đầu nhìn Labie, “Chuyện gì xảy ra?”

“ ... ”

Trầm mặc một hồi, Labie mới thở dài, “Ngày mà Sophie rời đi, tôi có theo dõi hần.”

“Gi?” Sophie trợn mắt, chỉ vào mũi mình, “Cậu theo dõi tôi?”

Labie liếc Sophie một cái, “Anh lần nào ra ngoài mà không gây sự? Hôm đó còn nói là đi uống rượu, tôi vì lo lắng cho anh mới lên đi theo mà thôi.”

... Đây thật sự là thủ hạ của mình sao....

Khoé miệng Sophie giật giật, nhìn Miêu Thảo cùng Miêu Lương như thế kia, cảm thấy... rất hồ a... Thủ hạ nhà ai lại nói chuyện kiểu kia với lão đại của mình?

“Sau đó thì sao?” Mặc Nhĩ cau mày, “Cậu nhìn thấy cái gì?”

“Tôi đi theo Sophie đến trước cửa Thập Nguyệt, hần leo tường vào, tôi thì trước tiên đến cửa trước nhìn thử.” Labie nhàn nhạt nói, “Ồ bên đó tôi nhìn thấy Lâm Thiên Lan, còn có một người đàn ông đang đứng chung với gã.”

“Là ai?” Ni Á lập tức hỏi.

“Không biết, tôi cách họ một khoảng xa nên không thấy rõ, hơn nữa người kia khoác áo choàng dài, đội mũ đen, che khuất cả mặt, tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hần, có điều...” Labie nhớ lại, có chút căng thẳng mà nắm chặt tay, “Tôi cảm giác được cả người hần tỏa ra một khí tức rất đáng sợ.”

“Khí tức đáng sợ?” Tử Hữu sững sờ, mơ hồ cảm thấy hình dung này tựa hồ có chút quen thuộc.

“Lâm Thiên Lan làm sao lại đứng cùng kẻ khả nghi như vậy?” Mặc Nhĩ không rõ. K lúc này ngậm thuốc lá, ngửa đầu nhìn trần nhà, lạnh lùng nói, “Nói như vậy, giả thiết chúng ta đặt hôm qua không phải đã thành lập rồi sao!”

Lam Sinh gật đầu, “Không sai, xem ra quả thật có người núp trong tối, gây xích mích giữa Thập Nguyệt với Đại Minh.”

“Chỉ là mục đích của tên đó là gì nhĩ...” K híp mắt nghĩ.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Mặc Nhĩ cùng Ni Á cảm thấy hồ đồ, quay đầu nhìn Labie, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi núp trong một mép tường, chỉ là vừa núp không bao lâu, liền nghe thấy tiếng đánh nhau.” Labie nhún vai, “Tôi cũng không tiến vào, sau lại thấy Sophie cùng Lâm Thiên Lan đánh trở ra.”

“Cậu ngược lại không đi giúp?” Mặc Nhĩ giật mình kêu lên.

“Thời điểm đó tôi đột nhiên xuất hiện thì không phải mọi chuyện hết bát hơn sao?” Labie liếc nhìn Mặc Nhĩ như nhìn tên ngốc, “Tuy rằng tôi không biết chuyện gì đã xảy nhưng, nhưng có thể ngửi được mùi máu tanh trong không khí, hơn nữa bộ dạng kia của Lâm Thiên Lan nhìn như điên rồi, Sophie ở bên cạnh còn giải thích, thấy thế nào cũng đều là chuyện hiểu lầm.”

Labie mở tay ra, “Tôi lúc đó đột nhiên nhảy ra, chẳng phải là càng làm cho Sophie nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch sao?”

Ni Á gật đầu, nhìn Mặc Nhĩ, “Labie nói rất đúng, Thập Nguyệt dù sao cũng là băng nhóm của khu Bắc, nếu như phát hiện hơn nửa đêm lão đại khu Nam tiến vào thì cũng thôi đi, thế nhưng trong đêm còn có thêm một người nữa cùng đến, sẽ chỉ khiến cho bọn họ càng thêm hiểu lầm.”

Mặc Nhĩ há miệng, cuối cùng cũng không nói gì thêm, không thể làm gì khác ngoài trầm mặc.

Lam Sinh liếc nhìn Labie, “Cậu lo lắng bọn họ đánh một hồi sẽ phát hiện ra cậu, cho nên cậu đi trước?”

“Ừ!” Labie gật đầu, “Tôi nhìn bộ dáng kia của Sophie, Lâm Thiên Lan cũng không đả thương được hẳn, cho nên cũng không lo lắng mà trở về Đại Minh.”

“Nhưng lại không ngờ là Sophie không có trở về.” Lam Sinh gật gù, coi như toàn bộ cố sự có thể đại khái nhìn thấy một chút tình hình.

“Nhắc đến mới nhớ, đầu tiên đưa ra chủ ý tìm Sophie cũng là Labie.” Ni Á gật đầu.

“Nhưng tại sao đợi đến nửa tháng mới đi tìm?” Tử Hữu kì quái hỏi, theo lý mà nói, nếu đã phát sinh chuyện như vậy, lẽ ra nếu ngày hôm sau Sophie còn chưa trở lại, mọi người phải cảm thấy kì lạ chứ?

“Sự tình không đúng dịp a.” Ni Á cau mày, “Ngày hôm sau khu Nam liền nảy sinh xung đột của rất nhiều băng nhóm.”

Labie cũng gật đầu, “Chúng tôi đều phải đi trấn áp những xung đột đó, một hồi đại chiến, chuyện này liền bị tôi hồ đồ quên mất.”

Sophie nghe xong, ngồi một bên nhướn mày. Khá lắm... được lắm... cạ lời luôn... Nếu như không phải mình mạng lớn phước lớn, chờ bọn hần nhớ tới, chắc là đến nhật xác về.

Hiển nhiên đối với chuyện chính mình bỏ quên lão đại thế này, bọn họ cũng rất chột dạ, cho nên kể tới đây, ba người đồng loạt cúi đầu, nửa câu cũng không dám hé răng.

Trầm mặc một lúc lâu, mọi người chỉ thấy Sophie đen mặt giữa đầu, vẫn là Lam Sinh vội vàng ho một tiếng đánh vỡ lúng túng: “Khu Nam bạo phát hỗn chiến, có biết vì sao không?”

“Hình như là uất ức tích lũy lâu ngày nên bùng nổ.” Mặc Nhĩ suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Miêu Thảo, “Mấy người các cậu thực chiến thì hiểu rõ nhất, nói đi.”

Tử Hữu quay đầu nhìn cánh tay gầy gò, thân thể đơn bạc của Miêu Thảo, hơi kinh ngạc, xương cốt thể này còn thực chiến?

Miêu Thảo nhìn ra Tử Hữu đang suy nghĩ cái gì, bất đắc dĩ nhìn trời, chậm rãi nhớ lại: “Chuyện này kể ra thì dài, muốn hiểu rõ thì trở lại mấy tháng trước đi.”

“Cậu cẩn thận nói rõ.” Lam Sinh lại bắt đầu gõ bàn phím, rất giống một người ghi chép chuyên nghiệp.

Miêu Thảo ho khan một cái, bắt đầu kể.

Nguyên lai mấy tháng trước, mấy băng nhóm nhỏ khu Nam bị người thu tóm, người thu tóm này công phu rất cao, hơn nữa chưa từng tiết lộ danh tính, băng nhóm nhỏ lẻ có mấy người chịu nổi đả thương chứ, cứ thế mà dồn nén lại dẫn đến bất mãn. Mấy băng nhóm nhỏ hoài nghi lẫn nhau, đều cho rằng đối phương cố ý gây chuyện. Nguyên bản chuyện băng nhóm ở giữa ăn hôi cũng rất phổ biến, tuy rằng Đại Minh từ trước đến nay tương đối hùng hổ, là một băng nhóm lớn có đại bàn, không mấy chú ý đến những băng nhóm khác xuất hiện trong phạm vi, nhưng bởi vì cách quản lý của Sophie rất nhân bản, cho nên băng nhóm nhỏ ở khu Nam có rất nhiều, địa bàn càng ngày càng bị phân chia nhỏ lẻ, chuyện tranh cướp địa bàn cũng xảy ra thường xuyên.

Cũng không phải hết thấy băng nhóm đều là người đã ký kết qua với thổ thần. Trên thực tế, động vật có thể được thổ thần tuyển chọn ký kết khế ước rất ít, tỷ dụ băng nhóm lớn như Đại Minh, thành viên đồng đẳng là thế, bất quá chỉ có mười mấy hai mươi người có thể biến thành hình người, mà băng nhóm khác, từ lão đại cho đến thành viên thấp nhất đều chỉ là mèo bình thường mà thôi.

Mèo hoang tự lập thành băng nhóm, bởi vì kiếm ăn mà tranh chấp địa bàn, trên thực tế cũng là vì sinh tồn. Có mấy người tốt bụng, ở một chỗ cố định nào đó mà mỗi ngày đều đặt đồ ăn, phân lượng đồ ăn có hạn, nhưng mà mèo thì rất đông, hưởng chỉ còn có chó hoang, còn có chim sẻ quạ đen, muốn ăn được phải tốn sức lực để bảo vệ. Đối với chúng mà nói, trên người chẳng chặt vết thương chỉ vì sớm thừa canh cặn, là

chuyện bất đắc dĩ phải làm.

Vì lẽ đó mà tại những chỗ đặt thức ăn, thường xuyên xảy ra tình trạng băng nhóm tranh cướp vô cùng kịch liệt, liên tục một quãng thời gian dài, băng nhóm nào cũng đều có mèo bị trọng thương. Sau đó, mỗi hỏa chiến ngay lập tức bị đốt lên.

Cuối cùng, Sophie mất tích hôm trước, hôm sau triệt để bạo phát.

“Lúc đó hết thấy lãnh địa của khu Nam đều xảy ra tình trạng bạo phát hỗn loạn.” Miêu Thảo cau mày nói, “Đại Minh phái ra rất nhiều người có sức mạnh ra ngoài trấn áp, sẵn tiện điều tra rõ đầu đuôi sự tình.”

Chuyện của động vật, không thể để cho nhân loại phát hiện, cho nên mỗi một khu vực đều có người thống trị, tự nhiên cũng phải có trách nhiệm bảo vệ.

“Chúng tôi dò hỏi những người bị thương, mới phát hiện có một điểm giống nhau.” Miêu Lương nói, “Người xuất thủ, mà cũng không gọi là người, mà lấy hình dạng động vật hạ thủ, thế nhưng nó khoác áo choàng thật dày, chỉ lộ ra một đoạn móng vuốt nhỏ, người bị trọng thương đều nói không thấy rõ mặt nó, mà người biết được đại khái chân tướng, thì đã chết rồi.”

Trong lúc nhất thời, trong phòng rơi vào trầm mặc. Mặc Nhĩ tiếp nối câu chuyện đến trên người Tây Nguyên: “Rất nhiều người nói, cái kia đại khái là đồng loại. Trên người nó có một loại khí thể đáng sợ, là mùi vị trước đây chưa từng cảm giác được. Còn có người nhớ lại, nói là đối phương có lưu lại danh tính, gọi là Tây Nguyên.”

Tây Nguyên sững sờ, Alice cũng cau mày, “Mấy người đùa à? Cái gì gọi là mùi vị trước đây chưa từng cảm giác được? Cái gì gọi là đại khái là đồng loại? Mấy người đó bị thương hẳn là khứu giác cũng bị tổn thương rồi đi? Đến cả loại gì cũng không nhận ra?”

Mặc Nhĩ xoa xoa tai, bọn họ đương nhiên cũng hoài nghi, nhưng bởi vì chung quanh tìm không thấy tung tích Sophie, duy nhất cũng chỉ lưu lại một manh mối như thế mà thôi.

“Alice... cậu hoài nghi những người bị thương kia đều bị mua chuộc sao?” Lam Sinh sôi nổi hỏi, “Bọn họ rất có khả năng biết được thân phận của đối phương?”

“Tôi cảm thấy là khẳng định biết.” K đột nhiên mở miệng, mắt hơi nheo lại, “Hẳn là thân phận của đối phương quá mức mạnh mẽ, hoặc là bọn họ chịu uy hiếp mới không có cách nào nói thật được.”

“Bất quá tại sao lại lưu lại tên Tây Nguyên?” Tử Hữu khó hiểu, “Là muốn giá họa?”

“Không giống...” K lắc đầu, “Hắn cũng đâu có nói với từng người hắn gọi là Tây Nguyên, chỉ có một bộ phận người bị thương có ấn tượng này thôi. Nói ra danh tự này, hoặc là nhất thời hứng khởi, hoặc là tạm thời di dời sự chú ý của mọi người.”

“Chỉ là không nghĩ tới nhất thời hứng khởi lại thật sự làm cho Đại Minh tìm Tây Nguyên lâu như vậy.” Lam Sinh dở khóc dở cười, thật sự không có cách nào đánh giá được cái kẻ có tính cách ác liệt kia đến cùng có lai lịch gì.

“Bất quá hẳn đúng là không tránh khỏi quan hệ với chuyện gây xích mích ở khu Nam và khu Bắc, điểm này có thể xác định được.” K dự tất tào thuốc, “Còn có thể quan hệ đến chuyện ở khu Đông.”

“Hẳn cố ý nhiễu loạn khu Nam, cũng là để Đại Minh không thể phân thân đi tìm Sophie.” Lam Sinh tổng kết, “Nói không chừng còn muốn nhân dịp này làm suy yếu khu Nam.”

“Nhìn xem khu Bắc hiện tại không có vấn đề gì, người kia hẳn là muốn giải quyết khu Nam trước.” Tây Nguyên cảm thấy phiền phức, chuyện làm ăn của hắn đều còn ở khu Nam đây.

Giữa lúc một đám người mặt ủ mày chau, cảm thấy sự tình đứt đoạn manh mối, Tử Hữu đột nhiên “a” một tiếng.

“Sao vậy?” K quay đầu nhìn Tử Hữu hỏi.

“Tôi... đột nhiên nghĩ đến một điểm giống nhau.” Tử Hữu nháy mắt mấy cái, ngón tay xoắn lại.

“Trước cửa Thập Nguyệt xuất hiện một người có khí tức đáng sợ, nhiễu loạn khu Nam cũng là một người có khí tức đáng sợ...” Nói đến đây, lại dừng một chút, Tử Hữu đột nhiên chỉ vào người Tây Nguyên, “Mà Tây Nguyên ngày hôm qua có kẻ, người cứu hắn, cũng là một người có khí tức đáng sợ nha!”

36. Chương 36

Tử Hữu vừa nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó Lam Sinh kịp phản ứng lại, gật đầu.

“Đúng là có điểm liên hệ vi diệu.”

Tây Nguyên cũng nhíu mày, tinh tế hồi tưởng lại từng chi tiết nhỏ liên quan đến người đàn ông kia, chỉ là gã vô cùng thần bí, sự tình y biết cũng không nhiều.

“Gã trước mặt Lâm Thiên Lan cũng mặc áo choàng.” Lam Sinh hỏi Tây Nguyên, “Còn người cậu gặp thì sao, có cảm thấy có điểm gì giống nhau không?”

“Người kia không có mặc áo choàng trước mặt tôi.” Tây Nguyên lắc đầu, “Hắn chưa từng nói tên cho tôi biết, mỗi lần tôi gặp phải chuyện gì, hắn mới xuất hiện, sau đó lại biến mất.” Dừng lại một chút, Tây Nguyên lại nói, “Người đàn ông kia rất gây yếu, lại đơn bạc, nhiều lần hắn tới gặp tôi, đều chỉ mặc một cái

áo khoác dài màu xám, tướng mạo có chút âm trầm, dưới cằm rất nhọn...”

Tây Nguyên cẩn thận suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu, “Chuyện tôi biết cũng chỉ có vậy.”

Lam Sinh gõ xong bàn phím, gật gật đầu, quay đầu nhìn Miêu Thảo, “Đơn bạc giống như Miêu Thảo vậy sao?”

“Không giống nhau lắm.” Tây Nguyên nhìn chằm chằm Miêu Thảo đánh giá một lúc. “Người kia tuy rất gầy, nhưng không gầy yếu giống Miêu Thảo. Miêu Thảo tuy rằng gầy, nhưng rất có tinh thần, mà người kia lại cho cảm giác ốm yếu trời sinh.”

“Đây đâu giống cùng một người?” Alice có chút nghi ngờ, “Nếu như vừa gầy vừa ốm yếu, sao có thể đã thương nhiều người như thế?”

Nghe vậy, mọi người cũng cảm thấy nửa giống, nửa lại không.

Mặc Nhĩ hỏi Labie, “Cái tên mà cậu thấy thì sao?”

“Đã nói là không thấy rõ mà.” Labie lườm hắt một cái, “Ngoại trừ cảm giác được trên người hắc có khí tức nguy hiểm, cái khác đều không nhìn thấy.”

“Nói như vậy...” K nhún vai, “Chúng ta chỉ có thể đến Thập Nguyệt một chuyến.”

“Đến Thập Nguyệt?” Mặc Nhĩ kinh ngạc. “Bọn họ hiện tại e là không muốn tiếp đón chúng ta đâu!”

“Nhưng cũng phải tiêu trừ hiểu lầm mới tốt, thuận tiện nói rõ ràng mọi chuyện.” Tử Hữu cũng tán thành quan điểm của K, “Chúng ta phải tìm ra kẻ cầm đầu.”

“Mấy người cũng đừng hiểu lầm.” K liếc nhìn bọn người Mặc Nhĩ, cười lạnh, “Tôi đến đó không phải vì muốn cọ rửa oan khuất cho lão đại mấy người, mà vì tên kia cũng muốn làm hại đến lãnh địa của tôi a!”

K nặn nặn nắm đấm, đứng dậy, “Mấy người có đi hay không từ tự quyết định đi!”

.....

Viện trạch của K ban ngày không ai ở, chạng vạng mọi người đều lục tục trở về. Nay hôm nay đến chỗ ban nhạc, ở cửa vừa vặn gặp phải Mễ Tử tan học trở về, đang muốn tiến lên gọi một tiếng, đã thấy Mễ Tử cùng mấy nam sinh chung lớp chen chúc nhau.

Mễ Tử đi chính giữa nhìn qua cười nói rất vui vẻ, tựa hồ đang có chuyện gì hài lòng lắm. Đèn đường bật sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn nửa sáng nửa tối, giữa đôi mày nhàn nhạt càng nổi bật lên đáng đáp ôn nhu.

Nếu như là bình thường, Nauy đã cười xe máy phóng tới, bất quá lúc này hắn hít sâu mấy cái, nỗ lực nhịn xuống, nếu như dọa sợ mấy nam sinh kia, Mễ Tử nhất định trở mặt với hắn. Thật vất vả mới tỉnh táo lại, thì Mễ Tử cũng đã nhìn thấy Nauy, nâng tay lên vẫy vẫy.

Nam sinh đứng bên cạnh nhìn thấy Nauy, híp mắt nhìn kĩ, nhận ra đối phương là ai, lập tức sợ hãi đến giật lùi mấy bước.

Nhóc làm sao có thể quên a, người đàn ông này hôm trước cười xe máy đuổi bọn họ đến tận mấy con phố.

“Lại là ông hả?” Mấy nam sinh khác cũng đã phát hiện, sợ đến đồng loạt lùi về sau.

“Mễ Tử, đó là ai a? Tại sao hung dữ như vậy?”

“Ách...” Mễ Tử nháy mắt mấy cái, “Là anh trai tôi.”

Nauy vừa mới tới gần nghe hai tiếng “anh trai”, mặt lập tức đen một nửa, sau đó lại nghe người bên cạnh Mễ Tử cảm thán.

“Hầy? Là anh trai?”

“Là anh trai sao... lẽ nào là luyện đệ?”

“Sách...thật là ghê tởm... nhưng mà cũng khó trách, Mễ Tử đáng yêu như vậy, nếu tôi mà có em trai như Mễ Tử, tôi cũng...”

Ầm ầm ầm!

Lời còn chưa nói hết, khúc sau đã bị kẹt cứng trong cổ họng, nam sinh kia nhìn thấy Nauy mặc dù đang cười, nhưng càng trông càng thấy dữ tợn, hết như tu la mới từ dưới đất bò lên. Ánh đèn đường sau lưng chớp tắt mấy cái, sau đó đột nhiên tắt ngóm, dọa mấy nam sinh sợ đến kêu la thảm thiết.

Tử Hữu tựa trên bệ cửa sổ nhìn một màn này, nhìn những nam sinh kia hoang mang chạy, mà bên ngoài, Mễ Tử chống nạnh đứng giáo huấn Nauy, Nauy thỉnh thoảng lại “sách” một tiếng. Cậu vừa cười trộm vừa quay đầu lại nhìn vào phòng ăn, trên bàn ăn, La Minh đã sớm về cùng Lam Sinh đang xem tư liệu trên laptop.

“Đây là cái gì?” La Minh co rút khóe miệng, vừa lăn chuột, liền thấy trên màn hình, giữa những hàng chữ

còn có mấy biểu tượng Lam Sinh gõ thêm vào, cái thì cau mày suy tư, cái thì bất đắc dĩ, cái thì lật bàn...

La Minh thật hoài nghi cái mình đang xem có phải là tư liệu không... Nhìn sao vẫn thấy giống tranh biếm họa hơn thì phải.

Lam Sinh ở một bên xen mồm, “Câu nói xem người này là ai a? Có phải là người cứu Tây Nguyên không?”

“Khó mà biết được.” La Minh đẩy đẩy mắt kính.

Lam Sinh lườm hần một cái, “Nói thừa... Bất quá nếu như cùng một người, vì sao đã cứu Tây Nguyên rồi, lại còn vu oan cho Tây Nguyên như thế?”

“Có hai hướng giải thích.” La Minh nhìn về phía Lam Sinh, khóe miệng Lam Sinh khẽ nhếch, tựa như bất cứ lúc nào cũng đều cười như thế, ánh mắt La Minh không tự giác được rơi xuống trên cánh môi béo mập hơi vênh kia, chậm rãi từng chữ, “Một là bọn họ không phải cùng một người, hai là, tên kia là một tên biến thái.”

“...” Lam sinh không rõ, “Biến thái..... Nói thế nào?”

“Người như thế thường xuyên nhìn thấy.” La Minh dời ánh mắt khỏi khóe môi Lam Sinh, lại chuyển đường nhìn lên mắt hần, “Cho dù là giết người hay cứu người, cũng đều là nhất thời hứng khởi lên. Theo tôi thì tôi tương đối nghiêng về kiểu sau.”

“Cho nên hần vu oan Tây Nguyên cũng là trong lúc nhất thời hứng khởi?” Tử Hữu ở một bên nghe thấy hai người nói chuyện, đi tới ngồi vào một bên hỏi.

“Không sai.” La Minh gật đầu, tiếp tục xem tư liệu ghi chép được.

Trái với La Minh vô cùng trấn định, trên salon trong phòng khách, đám người Mặc Nhĩ đang có chút xoắn xuýt.

Nếu như bọn họ đến Thập Nguyệt, vạn nhất đám người kia đã tính kế từ trước, sớm mai phục cạm bẫy, thời điểm họ đến dừng nói là làm sáng tỏ mọi chuyện, chỉ sợ hiểu lầm ngày càng sâu sắc hơn mà thôi.

Nhưng nếu không đi... cũng sẽ rơi vào kế ly gián, đẳng nào cũng không thoát được.

“Thủ đoạn tên kia quá dê hèn mà.” Ni Á có chút căm giận nện vào bắp đùi, “Chỉ vì muốn đạt được mục đích mà ngay cả người vô tội cũng muốn sát hại...”

Bọn họ đã biết được sự tình Lâu Tiểu Tiểu bị sát hại, đều vô cùng khiếp sợ, càng không dám tin tưởng.

Sophie cũng ngồi cạnh họ, từ đầu tới cuối không biết đang suy nghĩ gì mà không mở miệng nói chuyện. Từ khi hần nhớ lại sự tình của Lâm Thiên Lan thì trở nên trầm mặc hơn ngày thường, đại khái bởi vì kí ức chưa khôi phục hoàn toàn, mà đoạn kí ức duy nhất khôi phục được lại là một chuỗi sự kiện không mấy tốt đẹp, cho nên bụng đầy tâm sự.

Một bên khác, Alice từ ngày bên người dính thêm một Tây Nguyên, cơ hội y tới gần K liền ít đi rõ rệt, huống hồ hiện tại y cũng không có cách nào nghĩ đến chuyện của K. Một mặt, y bị Tây Nguyên độc chiếm mãnh liệt đến mức không thể động đậy, mặt khác, bản thân y từ khi Tây Nguyên xuất hiện thì rục rịch thay đổi.

Y nghĩ bản thân đối với K chính là toàn tâm toàn ý, ít nhất trước khi Tây Nguyên xuất hiện, y vẫn tin chắc là vậy. Mà hiện tại, y vẫn nghĩ mình đối với K là tuyệt đối trung thành, chỉ là thứ tình cảm này nếu đem so với tình cảm dành cho Tây Nguyên thì có sự chênh lệch rất lớn. Y xem K như một người hùng, là nam nhân đã cứu vớt y ra khỏi địa ngục, đem y tắm rửa dưới ánh mặt trời, cũng là người khiến y sâu sắc si mê, có thể khiến y vì hần mà làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng đối với Tây Nguyên lại không giống như vậy. So với tính cách K luôn là hung hăng bá đạo, Tây Nguyên lại là ôn nhu nước chảy, từng chút từng chút một rót vào tim người, hần không dùng những hành động như ánh mặt trời chói chang để đối đãi y, mà là dùng tình cảm mãnh liệt âm áp chân thật nhất để mở trái tim y ra.

Y đối với Tây Nguyên là thấm thiết ỷ lại, từ mấy năm trước đã ăn sâu vào xương tủy, đến hôm nay đã biến thành quen thuộc không còn cách nào từ bỏ được. Cả hai thứ tình cảm đều là yêu thích. Phải chăng lúc Tây Nguyên còn sống y không nhận ra, sau khi Tây Nguyên chết, y chỉ chấp nhất với một mình K, đến bây giờ Tây Nguyên trở về, liền...

Alice cảm giác trong lòng mình rối bời, y không muốn phản bội tình cảm của bản thân dành cho K, lại không có cách nào lừa gạt tình cảm bản thân muốn ỷ lại vào Tây Nguyên.

Y là một người dễ tiện, cái gì cũng đều muốn.

“Alice?” Thanh âm Tử Hữu đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu, Alice ngẩng mặt, nhìn khuôn mặt thanh lệ dễ nhìn đang mỉm cười nhìn y, “Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“...” Alice mím môi không đáp.

“Ahaha.” Tử Hữu gãi đầu nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang bận rộn, chỉ có cậu là nhàn nhã, bất quá Alice cũng đang rảnh rỗi mà? Cho nên cậu mới nỗ lực tới gần để bắt chuyện cùng Alice.

“Alice... Tây Nguyên là một người rất tốt ha.” Tử Hữu ngồi xuống bên cạnh Alice, cố ý cách một khoảng ngắn, đột nhiên mở miệng.

Alice ngẩn người, gương mặt nhìn Tây Nguyên đang đứng chung một chỗ với K, như thể đang trò chuyện

gì đó. Hai người cao gần bằng nhau, hình thể cũng tương tự, mà khí thế giữa hai hàng lông mày cũng đều đồng nhất.

Chỉ là K thì nghiêng về tà khí, mà Tây Nguyên thì nghiêng về thô bạo.

Về mặt khi Tây Nguyên nói chuyện cùng K không giống như về mặt lúc nói chuyện với y. Alice quan sát kỹ một chút, thấy khóe miệng hắn lúc này giương lên nụ cười như có như không, cùng người khác nói chuyện sẽ có ánh mắt lạnh lẽo, tựa như không mang theo bất kì cảm xúc nào, cũng không tỏ thái độ dễ dàng tin tưởng người trước mắt, toàn thân đều mang theo vẻ đề phòng cảnh giác, khiến người khác không có cách nào có thể tiếp cận được.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Alice, Tây Nguyên đột nhiên dừng lại động tác, quay đầu nhìn thẳng tắp về phía Alice, khóe mắt hơi nheo, khóe miệng vung lên một độ cong ấp áp.

A... Quả nhiên.

Alice hơi nhú nhú mày.

Thời điểm nhìn mình, vẻ phòng bị của người kia đột nhiên vô thanh vô tức biến mất, phẳng phất như vì chính mình mà mở ra một đại đặc xá, không một tiếng động cho phép mình tiến vào.

Trong lòng có một loại cảm xúc không cách nào diễn tả được đẩy lên, khiến cho sắc mặt trở nên ảm áp không thể nghi ngờ.

Alice thu hồi ánh nhìn, quay đầu mới phát hiện Tử Hữu đang hiếu kì tìm tòi nghiên cứu bản thân, nhất thời y có chút quần bách.

“Cậu làm gì?”

“A không...” Tử Hữu ý tứ sâu xa cười lên, “Quả nhiên Tây Nguyên là một người tốt, ha?”

“...” Lỗ tai Alice có chút đỏ, hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy đi lên lầu.

Hầu như từ lúc Alice hơi động, Tây Nguyên đã có phản ứng, ánh mắt hắn dõi theo Alice mãi đến tận khi người kia đã biến mất sau cửa mới lưu luyến mà dời đường nhìn, lại nhìn xuống đồng hồ đeo tay liên tục, tựa hồ muốn kết thúc cuộc thảo luận sớm một chút để đi bồi Alice.

Tử Hữu nhin không được cười trộm, Sophie bên cạnh không chút tiếng động nhích lại gần.

“Tiểu Hữu, cười gì vậy?”

“A?” Tử Hữu ho khan một cái, “Không có chuyện gì, anh không tham gia thảo luận à?”

“Tôi có nhớ gì đâu mà thảo luận.” Sophie nhún vai, tuy rằng nhìn qua không có vấn đề gì, nhưng nét ưu sầu giữa hai hàng chân mày lại hiện rõ.

Tử Hữu nhìn hẩn một chút, đột nhiên nói: “Tôi cảm thấy không có ký ức cũng không phải chuyện gì xấu.”

“Hả?” Sophie kì thực có chút thất thần, nghe được Tử Hữu nói chuyện thì quay đầu lại hỏi: “Nói sao?”

“Ừm, một người không thể có cơ hội làm lại lần nữa, nhưng mà mất trí nhớ thì không phải giống như là làm lại lần nữa sao?”

Tử Hữu vươn ra một ngón tay, lắc lắc, “Có một số người, có nhiều chuyện rất muốn quên, thế nhưng lại không quên được đó.”

Nói rồi, Tử Hữu nhện không được giương mắt nhìn cửa phòng đóng chặt trên lầu, thở dài.

Sophie cũng giương mắt nhìn theo, tuy rằng hẩn mơ hồ đoán được cái vị Alice tính tình cổ quái kia hơn phân nửa có chuyện gì, nhưng cũng không hiểu kì, mà cúi đầu cẩn thận quan sát Tử Hữu, suy nghĩ một chút mới hỏi, “Vậy nếu như tất cả những chuyện vui vẻ không thể quên lại quên sạch, thì cũng là chuyện tốt sao?”

“... A...” Tử Hữu bị làm khó sờ sờ cảm, an ủi người gì gì đó, cậu không am hiểu cho lắm, “.. ừm, có vài chuyện, cho dù anh quên đi, nhưng người khác chưa chắc đã quên đúng không?”

Tử Hữu chỉ chỉ Mặc Nhĩ, Ni Á cùng Labie trong phòng khách: “Anh xem, anh mất trí, nhưng bọn họ cũng tìm được anh đấy thôi! Mặc kệ là hài lòng hay không vui, chỉ cần người quan trọng vẫn còn, thì bất luận ra sao cũng có thể làm lại từ đầu.”

Sophie ngẩn người, nhìn chằm chằm Tử Hữu, giống như muốn đem hình dáng cậu khắc sâu vào trong đáy lòng mình. Sau đó, trên gương mặt anh tuần của hẩn chậm rãi nở ra một nụ cười, giống như nụ cười khi lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, tự tin không vội vã mà vô tư lự.

“Đúng vậy.” Sophie hít sâu một hơi, “Chỉ cần người quan trọng vẫn còn, bất luận là xảy ra bao nhiêu chuyện không may, cũng có thể làm lại từ đầu.”

Thanh âm Sophie rất lớn, đến đến đám người trong phòng khách đều hiếu kì nhìn sang.

K trông thấy Sophie cùng Tử Hữu dựa sát vào nhau, mặt sầm lại, lập tức bước qua. Chỉ là hẩn còn chưa đến gần, Sophie đột nhiên đưa tay ôm chầm lấy bả vai Tử Hữu, chụt một cái, trên mặt Tử Hữu xuất hiện rõ ràng một dấu hôn.

“Mợ nó!” Mọi người ngay lập tức nhìn thấy K như hóa đá, khói đen từ sau lưng K cuộn cuộn không ngừng tản mát ra.

Tử Hữu không ngờ được Sophie lại đột nhiên hôn lên, cả người giật nảy lên, sau đó lập tức cảm nhận được nguy hiểm, đứng lên muốn rời đi, lại bị K chỉ cần mấy bước đã vọt tới bế lên.

“Tôi thấy tôi nhẹ dạ cả tin lắm rồi!” K dữ tợn cười, nhìn cái trán đỏ mồ hôi lạnh của Tử Hữu, “Tôi phải cố gắng dứt cho cậu ăn no, miễn cho cậu lúc tôi không chú ý liền đi trêu hoa ghẹo nguyệt.”

“Cái... cái... cái gì?” Tử Hữu quần bách, mặt đều đỏ lựng, bất đắc dĩ bị K bế lên, chân không điểm tựa, chỉ có thể ở giữa không trung đạp loạn, “Tôi tôi tôi lúc nào thì....”

Trêu hoa ghẹo nguyệt? Trêu ai? Cái gì gọi là hần nhẹ dạ? Cậu trước giờ chưa từng thấy hần nhẹ dạ bao giờ a!

“Đi! Chúng ta hảo hảo nói chuyện.” K nở nụ cười, không thèm để ý ánh mắt của mọi người, bế lấy Tử Hữu mang lên lầu, lúc đi ngang qua Sophie còn hung tợn liếc y một cái, “Tao tính sổ với mày sau!”

37. Chương 37

Tử Hữu bị K kéo về phòng, cậu còn chưa kịp đóng cửa lại, đã bị K dùng sức ném lên giường.

Nam nhân lập tức dùng cơ thể đè lên, một tay bắt lấy hai cổ tay Tử Hữu kéo cao quá đỉnh đầu, sau đó chen người vào giữa hai chân cậu, khiến cậu rơi vào tư thế quần bách, không có cách nào khép chân lại được. Mặt Tử Hữu đỏ lên, có chút tức giận, đang muốn mở miệng mắng người, K đã hôn xuống.

Nụ hôn bá đạo không cho phép từ chối, mang theo khí tức tà khí lại kiệt ngạo của K. Hần liếm láp trên bờ môi Tử Hữu, từ nhẹ tới nặng, còn cố trừng phạt mà cắn khê một cái, mới tiếp tục nụ hôn sâu đến ý loạn tình mê.

Hai người dậy dựa đến nóng lên, K hung hăng áp bức khiến Tử Hữu hít thở không thông, đầu lưỡi linh xảo mang theo khí thể công thành, từng tắc da thịt nó lướt qua đều khiến Tử Hữu run rẩy, mãi đến khi cả khuôn mặt Tử Hữu đều đỏ bừng lên, khẽ rên rỉ kháng nghị, K mới thoáng ngừng lại một chút, nhưng vẫn còn lưu luyến trên cánh môi mềm mỏng của Tử Hữu.

“Em cứ luôn như thế...” Thanh âm khiêu gợi đè nén nhẹ nhàng, “Tại sao cứ luôn sơ hở như vậy chứ?”

“Cái... cái gì chứ...” Tử Hữu nỗ lực kìm nén tiếng thở dốc của bản thân, lồng ngực phập phồng nhấp nhô, “Tôi rất là bình thường, ai mà biết...”

“...” K nguy hiểm nheo mắt lại, “Xem ra anh phải tìm dây thừng trói em lại, em mới chịu thành thật?”

“Gi?” Tử Hữu mở to mắt, “Anh nói chơi hả?”

K nhún vai, từ chối cho ý kiến. Thề có trời, trong lòng hẳn đúng là rất muốn đem Tử Hữu nhốt trong phòng, ai cũng không cho gặp, ai cũng không cho nhìn, chỉ có mình hẳn mới có thể thấy cậu.

Loại độc chiếm đáng sợ này khiến K tự cảm thấy tay chân luống cuống, có lẽ bởi vì Tử Hữu quá mức tốt đẹp, hẳn mới bất chấp hết mà độc chiếm cậu như thế.

Trong đầu nghĩ đến chuyện không đâu, thế nhưng tay lại không có ngừng. K ung dung mở áo sơ mi của Tử Hữu ra, để lộ lồng ngực bằng phẳng trắng nõn. Thân hình Tử Hữu hơi gầy, còn có thể nhìn thấy xương sườn, nhưng lại không ảnh hưởng đến mỹ quan, chỉ khiến người ta có cảm giác cậu như một chú búp bê sứ mong manh dễ vỡ. K cẩn thận từng chút từng chút một chạm vào cơ thể cậu, từ chiếc cổ trắng ngần đến xương quai xanh, lại vuốt xuống ngực, có chút ác ý mà xoa nắn hai tiểu đậu khóa trước ngực cậu một chút, mãi đến khi đối phương bật lên tiếng rên rĩ kìm nén, K mới cong lên khoe miệng, nở ra một nụ cười.

Tử Hữu có chút hoảng hốt, cậu không xác định được chuyện K muốn làm có giống chuyện cậu đang nghĩ tới hay không, nhưng mà bây giờ bất kể K có muốn làm gì cậu, cậu cũng không có nửa câu oán hận. Bởi vì... bởi vì...

Nghĩ đến nguyên nhân đó, Tử Hữu có chút ảo não muốn đào hố tự chôn mình. Lần đầu tiên nhìn thấy K, dáng vẻ tà khí lãnh khốc ấy đã khiến bản thân khắc sâu ấn tượng, cho dù là khi hẳn nở nụ cười ác ý, tính tình hồng бет, đôi lúc công kích tàn nhẫn hay dùng ánh mắt tàn bạo nhìn người khác, cũng khiến cho cậu không tự chủ được mà bị hẳn hấp dẫn.

Dáng người mạnh mẽ, bộ dạng anh tuấn, khí tức mãnh liệt khiến người khác không có cách nào lơ là, giống như trở thành một tầng bích chương gắt gao bao bọc lấy hơi thở cậu ở bên trong. Nếu như nói Tử Hữu thuở ban đầu có chút sợ sệt hẳn, thì càng về sau càng lúc càng hiểu kì. Con mèo nào cũng có bản năng hiểu kì, cho nên không biết lúc nào thì tình cảm bắt đầu chuyển biến.

Bởi vì hiểu kì mà đi tìm hiểu, bởi vì càng tìm hiểu càng thêm quen thuộc, bởi vì càng lúc càng quen thuộc mà tâm cảnh thay đổi lúc nào chẳng hay.

Người kia bá đạo nắm giữ nhất cử nhất động của cậu, bá đạo ôn nhu bá đạo chăm sóc, cũng có thể bá đạo thu hồi sự quan tâm. Mà cậu thì luôn ở vị trí bị động, giống như Alice nói, cậu chưa từng chìa tay muốn có một thứ gì, nhưng lúc nào cũng có được, rất không công bằng.

Tuy rằng đến cùng vẫn không hiểu, K là vì cô đơn mà đối xử đặc biệt với cậu, hay vì bản thân cậu có điểm thú vị khơi dậy hứng thú của hẳn?

Đầu óc còn mơ mơ màng màng, trên người đã sớm bị lột sạch. K dùng sức xoay người, Tử Hữu mới sững sờ phát hiện ra K cũng đã cởi áo ra, chỉ mặc mỗi quần dài đen bên dưới, mà thắt lưng cũng đã mở ra, lộ ra

phần eo thon hẹp, bụng dưới bằng phẳng.

Đâu! Có những sáu múi!

Tử Hữu có chút không cam lòng nhìn lại bản thân. K thấy Tử Hữu thất thần, không hài lòng mà hôn lên môi cậu thêm một lần, muốn cho đôi phương toàn tâm toàn ý phối hợp với mình.

Trên đệm chần màu đen, hai cơ thể quấn lấy nhau, một trắng nõn gầy gò, một bền chắc mạnh mẽ, hình thành một bức tranh đầy ám muội. Rèm cửa sổ dày nặng vén lên phân nửa, để một nửa vùng sáng rơi trên bề cửa sổ, trong căn phòng yên tĩnh chỉ vang vọng tiếng nam nhân thở dốc cùng kim nén rên rỉ. Ván giường lay động, làm cho tim người cũng đập rộn ràng.

Thân nhiệt càng lúc càng cao, mồ hôi Tử Hữu ướt nhẹp, tóc mái bết lại trên trán, đôi mắt to ngây thơ ngập nước, gò má phồng hồng. Cậu vô thức vòng hai tay quanh cổ K, mười ngón tay bấu chặt, hai chân bị mở rộng thành tư thế xấu hổ. Mồ hôi trên trán K trượt xuống, tụ lại trên gò má, vẽ mặt nhẵn nạy càng lộ vẻ gợi cảm trí mạng.

Cái hôn nhẵn nạy mang theo một chút cuồng vọng rơi xuống trên cổ, lại trên đũa trước ngực, Tử Hữu nhận không được ngứa đầu ra sau, lộ ra chiếc cổ thon dài, đường cong duyên dáng khiến cho ánh mắt K càng trở nên u ám. Ngón tay hần lướt qua bụng dưới Tử Hữu, thành thạo mà nắm chặt vật nhỏ. Hai chân Tử Hữu run lên, rên rỉ không cách nào kim nén được bật lên thành tiếng.

Mà gần như cùng lúc Tử Hữu ngâm khê, trong cuồng hống K cũng phát ra tiếng gầm nhẹ nhẵn nạy. Bắp thịt toàn thân hần đều căng cứng, hầu như muốn dùng hết sức lực cơ thể để giữ cho lý trí không bay vút lên tận ngân hà.

Tử Hữu bị người bài bố đến mức thần trí không rõ, chỉ có thể cảm thụ cảm giác một lần sóng lại một lần sóng ập tới, dập dềnh đến sung sướng, trùng trùng điệp điệp, rẽ mây mà đi.

Một tay K luật động, một tay khác không nhẵn nhận được nữa mà vòng ra phía sau. Tử Hữu đang cảm giác như máu toàn thân đều dồn về một chỗ, đột nhiên động tác đình chỉ, cậu có chút khó chịu ngẩng đầu, nhìn xem K đang muốn làm gì, đột nhiên lại xuất hiện dị vật kề sát bên khiến cho cả người chấn động.

“K..... chờ..... Chờ một chút..... anh.....”

K thật sự là muốn làm cùng cậu...

Ý nghĩ này khiến tâm tình Tử Hữu trở nên phức tạp. Lúc nghĩ đến thì không sao, nhưng đến khi mài gươm lâm trận rồi mới phát sinh lúng túng. Bên trong căn phòng không mấy sáng sủa, trên đệm chần đen tuyền, dáng vẻ K tràn ngập ý muốn xâm chiếm, con người đen nhánh lóe sáng giống như muốn bốc cháy. Nhìn hình ảnh của bản thân phẳng chiếu trong con người, Tử Hữu có chút sững sờ.

Đó chính là cậu sao?

Tóc rối tán trên gối nằm, con người ngấn lệ quả thực trông như một người nào đó rất khác. So với vẻ mong chờ, càng nhiều hơn là không biết sợ hãi. Tử Hữu đưa tay đè lại bả vai K, nhưng nét mặt thoáng qua một chút do dự, động tác K vì thế mà trở nên nhanh hơn.

“A!... ừm a...”

Tử Hữu lung tung lắc đầu, muốn cự tuyệt cảm giác bản thân bị kéo vào trong luồng nước xoáy, thế nhưng thân thể miễn cưỡng đi ngược với ý muốn của chủ nhân, lại càng nhiệt tình mời gọi.

“Tử Hữu...” K bật thốt lên một tiếng khàn khàn, hấn kề bên tai Tử Hữu mà nói, hơi thở nóng bỏng, thanh âm có chút đáng sợ trầm thấp, “Anh không nhận được...”

Lời vừa dứt, một hồi tan nát đau đớn đột nhiên truyền đến, hai mắt Tử Hữu đột nhiên trợn to, nước mắt từ bên khóe rớt xuống, K đau lòng cúi đầu, hôn lên dòng lệ kia, nhấn nhá thân thể đang kêu gào, không lập tức muốn Tử Hữu nữa.

Tử Hữu không biết cảm giác đau đớn muốn xé rách kia kéo dài bao lâu, chỉ cảm giác được K vẫn luôn ôn nhu hôn lên môi cùng gò má mình, miệng lại nhiều lần thì thào, “Hữu.. được không...”

Bởi vì đau đớn mà cơ thể co rút lại, khiến mồ hôi trên trán K ngày càng nhiều. Cảm giác áp áp căng chặt bên trong quả thực muốn lấy mạng của hắn, nhưng cho dù vậy, hắn cũng không nỡ. Không nỡ làm cho Tử Hữu thêm đau đớn, chỉ có thể nhấn nhá không nhúc nhích.

Dần dần thần trí cũng khôi phục lại, Tử Hữu có chút ngây ngốc nhìn K một lúc, đột nhiên mở miệng.

“K... anh... tại sao lại muốn ... làm chuyện này với tôi?”

Cho dù là một con mèo, cũng có nguyên tắc của nó, trước sau không thể quên, nhất định phải biết được nguyên nhân của một vài chuyện.

K sững sốt một chút, sau đó có chút bất đắc dĩ cười khổ, “Em còn không biết?”

“...” Tử Hữu lắc đầu một cái, đầu vừa động, liền có nước mắt rớt xuống, lướt qua gò má.

Giọt nước lấp lánh, dù là ai nhìn thấy cũng không đành lòng, K thở dài, thử động người một cái, Tử Hữu đã mím chặt môi, bật rên một tiếng.

Có điều hình như không phải là phản ứng khó chịu thì phải?

K chú ý về mặt Tử Hữu, bắt đầu nhẹ nhàng di động, cảm giác xé rách đau đớn lập tức truyền đến giống như có chỗ nào bị thương, chỉ cần hơi động là đụng đến vết thương đó. Thế nhưng càng khiến Tử Hữu không có cách nào tưởng tượng được chính là, đằng sau cảm giác đau đớn kia, còn có một cảm giác khác chậm rãi lan tỏa toàn thân, khiến cậu từng chút từng chút thanh tỉnh lại, tiếng ngâm khê biến mất hồi lâu, rốt cuộc cũng trở về trong miệng.

K giống như được lệnh đại xá, bắt đầu từ chậm nhanh, từ nhẹ đến nặng.

Giường gỗ rắn chắc khẽ lay động, gió thổi thốc lên rèm cửa sổ dày nặng, nhưng lại thổi không tiêu tán khí tức ám muội trong phòng. Hai cơ thể dây dưa, trong lòng đều là khát vọng càng lúc càng dâng đầy. Bản năng thúc giục khiến cả hai không ngừng đòi hỏi, K dần dần phóng túng bản thân, cuồng liệt ôm chặt lấy cơ thể Tử Hữu, giống như muốn ở trên người cậu để lại vô cùng dấu tích không thể xóa đi, chỉ vĩnh viễn thuộc về mình.

Tử Hữu chưa bao giờ cảm nhận được nhiều như vậy, hai tay gắt gao bầu chặt ga trải giường, mười đầu ngón tay trắng bệnh, hai chân thon dài bị K nắm lấy, theo mỗi lần tiến công của nam nhân là mỗi lần kịch liệt run rẩy.

Mồ hôi giao hòa, ý loạn tình mê, tình cảm không cách nào kìm nén được giống như lớp khăn che mặt đã được vén lên.

Tử Hữu đã sớm đem lời của Alice ném ra sau đầu, cái gì mà “Tôi chưa nói ra trước, thì không cho phép cậu tỏ tình với K.” chứ!

Đây là vấn đề nguyên tắc! Vấn đề nguyên tắc!

Hai tay vô lực khoác trên vai K, ở trong lòng nam nhân ồ ồ thở dốc, phát tiết tâm tình chân thật nhất của bản thân. K đột nhiên dừng động tác, Tử Hữu chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên trống rỗng, có chút bất mãn uốn éo vòng eo.

Nhìn người dưới thân khả ái như thế, khóe miệng K chậm rãi nổi lên nụ cười, trong đôi mắt hiếm khi nào xuất hiện qua nhu tình mật ý như lúc này.

Hắn ôm lấy Tử Hữu dựa vào đầu giường, hai tay đẩy đầu gối Tử Hữu gấp lại, khiến cho cơ thể kháng khí hơn, sức nặng cũng dồn dập.

“A...” Tử Hữu rên lên một tiếng, trong cơ thể như có điểm nào bị chạm qua, sản sinh cảm giác kì dị không cách nào khống chế được.

Hai mắt K sáng lên, hôn một cái lên trán Tử Hữu, “Chỗ này sao...”

Tử Hữu mờ mịt chớp mắt, còn không biết chuyện gì xảy ra, cảm giác như có một làn sóng che ngợp bầu

trời hướng bản thân đột ngột ập đến, khiến bản thân không cách nào không chế rên rỉ, trước mắt là một mảnh sương trắng, chỉ là không ngừng thở dốc cũng đã dùng hết khí lực

K nhìn Tử Hữu xinh đẹp đến kinh người trước mắt, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn cực kì, sau đó lại cảm thấy trống vắng đến đáng sợ, bao nhiêu cũng là không đủ. Như vậy làm sao có thể, thật muốn đem cậu trời trên giường, nghiền ép đến khi bản thân lẫn đối phương không thể nhúc nhích được mới thôi.

Nếu như thế, Tử Hữu chỉ có một mình hắn nhìn thấy, một mình hắn cảm thụ, tuyệt đối không buông tay, tuyệt đối không đưa cho bất kì người nào.

Cúi đầu cắn vào vành tai Tử Hữu, cảm giác được đối phương run rẩy, K dằn nén nở nụ cười.

“Còn muốn anh nói nguyên nhân sao?”

“...” Tử Hữu nỗ lực duy trì tỉnh táo, uể oải gật đầu, “... muốn... muốn...”

“Em quả nhiên ngốc a...” K thở dài, động tác đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, phảng phất như tràn đầy mật ý, “Chỉ muốn độc chiếm một mình em, không muốn em bị bất kì người nào chạm vào, nhìn thấy em cười với người khác, anh liền tức giận khủng khiếp, nhìn thấy người khác đụng vào em, anh liền muốn lập tức làm thịt hắn...”

Hai mắt Tử Hữu chậm rãi trừng lớn, thân thể theo động tác của K mà rung động. Bởi vì những lời kia đánh thẳng vào lồng ngực, khiến trái tim cậu đột nhiên kích động, thân thể nảy sinh phản ứng, càng khiến K nghiền răng nghiền lợi.

Động tác vốn đang ôn nhu đột nhiên tăng tốc, dường như muốn đem Tử Hữu khảm nhập vào trong thân thể mình. Cuối cùng, sau mấy lần va chạm kịch liệt, trước mắt Tử Hữu đột nhiên trắng lóa một mảng—

“Hữu... đợi anh...”

Gần như sau tiếng gầm nhẹ, hắn cùng Tử Hữu đồng thời lên đến đỉnh điểm, khoái cảm cường liệt khiến cho Tử Hữu kịch liệt run rẩy. Mà lời nói khiến tim người tan chảy kia, lại làm cho Tử Hữu đột nhiên ướt nước mắt.

Không có bất luận cảnh sắc nào có thể so với thời khắc này, khiến người ta vì đó mà cam tâm tình nguyện trả giá hết thảy.

K thở hổn hển ôm chặt Tử Hữu, thân thể mềm mại dịu ngoan tiến vào tựa sát vào lồng ngực nam nhân. Khóe miệng cong lên nụ cười đẹp nhất, bởi vì vận động kịch liệt mà có chút uể oải, rất nhanh đã tiến vào giấc ngủ say.

.....

Tử Hữu mơ một giấc mơ, trong giấc mơ ấy, mọi người đều đang ở nhà, còn có Sophie, Lâm Soái Lâm Hiểu, có cả cái mặt nghiêm túc Thường Lập cùng ông chủ lớn Lương Tiêu.

Tất cả mọi người đều có mặt, nhưng lại không có K.

Tử Hữu hoảng loạn tìm kiếm khắp nơi, mặc kệ có hỏi ai rằng “K đâu rồi?”, đáp lại đều chỉ là một nụ cười.

Trong giấc mơ có sương mù dày đặc, rõ ràng muốn mở to mắt nhìn cho kĩ, nhưng càng nhìn càng thêm mơ hồ. Đến khi Tử Hữu tìm đến một bờ hơi tai, gần như sắp phát khóc, mới nhìn thấy K xuất hiện ở cách đó không xa.

“K? Anh muốn đi đâu? Chờ em một chút!”

K giống như đang nhìn cậu nở một nụ cười, lại giống như cái gì cũng không làm. Cậu còn chưa nhìn kĩ, đã thấy K chậm rãi hé miệng, như muốn nói điều gì đó.

“Sao cơ?” Tử Hữu la lên, “Em không nghe thấy! Anh nói cái gì?”

“Hữu?”

“Sao... sao...” Tử Hữu nhắm nghiền hai mắt, hoảng loạn lắc đầu, “Nghe... không rõ... sao... sao cơ...”

“Hữu? Tử Hữu?”

K vỗ vỗ mặt Tử Hữu, cậu nhắm mắt tứ chi đập loạn, hết như tiểu hài tử.

Bất đắc dĩ cười nhẹ, hấn kề sát vào bên tai Tử Hữu, thấp giọng nói: “Em còn không tỉnh, anh làm tiếp một lần nữa nha?”

“...” Câu này thật sự có tác dụng, chỉ thấy Tử Hữu giật giật lông mi, chậm rãi mở mắt ra.

Ánh sáng chói lóa đột ngột ập vào, Tử Hữu kêu thảm một tiếng, che mặt lại. K dở khóc dở cười, kéo tay cậu ra, “Tỉnh!”

Tử Hữu chậm nửa nhịp gật gù, ngồi dậy, cảm thấy toàn thân giống như bị nghiền qua, cả người xương cốt đều đau.

Đặc biệt là...

Vừa nghĩ tới chuyện K xăn bậy, uất ức của Tử Hữu cơ hồ dồn vào một chỗ, tại sao lại có người ác liệt như thế, cư nhiên quần quýt lấy cậu làm thật nhiều lần.

Đó là lần đầu tiên của cậu đó!

Cái tên này quả nhiên không có một chút nào biết thương xót cho người khác.

Nhìn Tử Hữu đứng dậy, K liền đem người ôm vào trong ngực, hôn lên một cái, “Nằm mơ?”

“...Ừm!” Bị K làm tỉnh, Tử Hữu chậm nửa nhịp mới nhớ đến, “Nằm mơ... không nhìn thấy anh...”

“Làm sao có khả năng.” K câu môi nở nụ cười, giữa hai hàng chân mày vẫn giữ nguyên tà khí, cả người tinh thần sáng láng, chỉ là lãnh khốc ngày thường trong ánh mắt hiện tại đã nhiều hơn một chút tâm tình.

Tử Hữu không dám nhìn vào cặp mắt kia, nếu không cậu sẽ lại nhớ đến cảnh tình mê ý loạn đêm qua, mà anh ấy sao có thể dùng đôi mắt đó nhìn mình chằm chằm mãi như thế chứ!

“Có khỏe không?” K nhìn Tử Hữu cúi mặt không nói tiếng nào, cho rằng thân thể cậu không thoải mái, nhíu mày hỏi, “Rất khó chịu sao?”

Hắn cũng biết bản thân tham lam quá mức, nhưng mà... tốt xấu gì hắn cũng đã nhịn lâu như vậy, làm sao có khả năng không tò mò chứ...

Liếm liếm khóe miệng, K ác ý khẽ sát vào, “Có muốn anh giúp em bôi thuốc không?”

“Không muốn!” Tử Hữu nhìn trời, kì thực K cùng Sophie có nhiều điểm cũng rất giống nhau, tỉ như... mức độ lưu manh da mặt dày chẳng hạn...

Tựa hồ nhớ lại cái gì, K đột nhiên hỏi Tử Hữu, “Tối hôm qua nói gì, lặp lại lần nữa cho anh nghe?”

Tử Hữu đơ người ra, mặt đỏ lên, “Đã nói rất nhiều lần rồi á...”

K thế nhưng đêm qua không ngừng ép cậu phải liên tục nói.

“Lặp lại lần nữa!” K cười lên, con ngươi đen nhánh lấp lánh.

Tử Hữu mím mím môi, nhỏ giọng nói, “Em... thích anh...”

“Còn gì nữa không?” K nhú mày một cái.

“... Cũng đã làm rồi còn muốn gì nữa.” Tử Hữu đỏ mặt tai hồng gào lên, lúi vào trên giường, dùng chăn bao lấy mình lại, giả làm đà điểu.

K hài lòng gật đầu, đem Tử Hữu từ trong chăn đào ra, sờ sờ đầu. Bất quá mới làm được một nửa, K đột nhiên nhìn chăm chăm Tử Hữu.

“Làm sao... vậy...” Tử Hữu bỗng nhiên căng thẳng, cho rằng K lại muốn làm chuyện kinh hãi thế tục nào nữa.

“Trước đây anh từng nói qua chưa nhỉ?” K nâng cằm cậu lên, xoay qua xoay lại nhìn một chút, hỏi, “Anh luôn cảm thấy trước đây đã từng gặp em!”

“Chưa từng nói.” Tử Hữu mờ mịt lắc đầu một cái, bất quá cũng đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nói, “Em cũng cảm thấy đã nhìn thấy anh ở nơi nào rồi!”

“Phải không?” K kinh ngạc, có chút suy nghĩ một chút, trong đầu đột nhiên lóe lên hình ảnh chú mèo màu trà nho nhỏ một tuổi.

“Có đúng không?” K Kinh ngạc, suy nghĩ một chút, trong đầu đột nhiên lóe qua một con tuổi nhỏ màu trà con mèo nhỏ.

Nó đều là nằm nhoài trên bệ cửa sổ chờ mình đến bởi nó chơi, cả hai cùng nhau tắm nắng, ngủ trưa. Những ngày tháng cô độc ấy, là nó chống đỡ lấy bản thân hắn, dùng cặp mắt trong suốt kia cứu vớt hắn.

K nhìn hai mắt mờ mịt mở to của Tử Hữu, trong lòng đột nhiên kịch liệt dồn dập, “Em... trước đây có từng ở một chỗ cách đây không xa, phía trước cây cầu lớn của khu dân cư phụ cận không?”

Tử Hữu suy nghĩ một chút, “Không nhớ rõ... chủ nhân của em có chuyển nhà một lần, những chuyện lúc trước hầu như không nhớ rõ lắm.”

Bởi vì năm đó quá nhỏ sao...

K lại nhìn chăm chăm Tử Hữu hồi lâu, thử hỏi, “Em có nhớ trước đây thường có một con mèo mun đến tìm em không?”

K hỏi như vậy, cảm thấy mình có chút ngốc, lại có chút ảm nhĩ chờ mong, cơ thể cũng căng thẳng. Hắn

còn thử hình dung cụ thể hơn một chút, “Em hay nằm nhoài bên cửa sổ, còn hay đem đồ ăn cho con mèo kia, chủ nhân của em... ừm... bình thường hay đến chạng vạng mới về, trong nhà cũng không có người khác...”

Tử Hữu sững sờ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của K, liền ngẩng đầu lên cẩn thận suy nghĩ một chút.

Bệ cửa sổ...

Hình như có điểm mài mại... Bất quá nhà ai mà không có bệ cửa sổ? Mèo mun?... Tử Hữu nhớ đến dáng vẻ ngồi trong chỗ tranh tối tranh sáng của K, cảm thấy tình cảnh đó tựa hồ hết sức quen thuộc.

Không tài nào xác định được, cũng có khi bởi vì K nói như vậy mà bản thân tưởng tượng ra cũng nên. Cho nên cậu chỉ đành lắc đầu, “Không nhớ rõ...”

K dừng một lúc, bất quá cũng không nói gì, chỉ sờ sờ đầu Tử Hữu, cười lên, “Không sao, không nhớ rõ thì thôi.”

Hắn vuốt ve mái tóc ngắn màu trà, cặp mắt tròn to càng ngày càng giống cặp mắt trong trí nhớ, bất luận người biến hóa như thế nào, ánh mắt trước sau sẽ không thay đổi.

K đột nhiên ý thức được, đây chính là vận mệnh sao? Vì sao hắn nhìn thấy cậu ngã vào chiều mưa to hôm ấy, thì rất muốn đi cứu cậu? Vì sao ánh mắt không tự chủ được cứ dõi theo cậu? Vì sao muốn tới gần cậu? Vì sao trên người cậu ngửi ra mùi hương của hoài niệm ngày xưa? Vì sao không có cách nào buông tay mặc kệ cậu...

Tựa hồ hết thấy đều bởi vì lý do ban đầu kia, lý do nhìn thấy con mèo nhỏ màu trà, mỗi ngày bất kể nắng mưa đều muốn ở bên cạnh nó, trên đường đi gặp nó còn suýt chút nữa đã mất mạng.

K ôm chặt Tử Hữu, như thể rốt cuộc cũng đã tìm được trân bảo của bản thân, nhất quyết không muốn buông tay nữa.

Nếu như em còn nhớ anh... anh rất muốn hỏi, anh có hay không – dù chỉ một ít – đã từng ảnh hưởng đến em?

38. Chương 38

Khu Bắc, Thập Nguyệt.

Đây là băng nhóm lớn nhất khu Bắc, giống như Đại minh của khu Nam, đứng ở vị trí thống trị khu Bắc. Người thống trị của khu Bắc hiện tại, cũng chính là lão đại Thập Nguyệt – Lâm Thiên Lan. Vì chỉ là một

người trẻ tuổi mới lên, dưới tay có nhiều người có kinh nghiệm lão làng không phục hấn, nhưng cũng chỉ là khoanh tay đứng nhìn trò hay. Nói chung, vị trí lão đại kia, Lâm Thiên Lan cũng không phải là ngồi rất thoải mái.

Tiểu Tiểu đã mất được một tháng, Lâm Thiên Lan chưa từng để người khác thấy hình bóng mình. Hẩn nhốt mình trong phòng, không ngày nào không say rượu, thoạt nhìn nam nhân già dặn trầm ổn, làm việc gọn gàng nghiêm túc trong dĩ vãng, đã biến thành âm u chán chường, âm trầm đáng vẻ.

Hẩn không còn quan tâm khu Bắc hiện tại đang trở thành cái dạng gì, bằng nhóm đứng giữa có phải đang nội chiến hay không, bên trong Thập Nguyệt có phải có người đang lên kế hoạch muốn đem vị trí thống lĩnh của nó đập đổ hay không, hiện tại cái gì cũng đều không còn ý nghĩa với y nữa.

Tiểu Tiểu không còn, hết thấy đều không có bất kì ý nghĩa nào.

Hẩn bắt quá chỉ là muốn để Tiểu Tiểu có một cuộc sống tốt hơn mà thôi, những thứ trước đây không có được, mặc kệ là quần áo đẹp, hay là những thứ nàng thích, tất cả Lâm Thiên Lan y đều muốn cho nàng thứ tốt nhất.

Tiếp thu vị trí thống trị Thập Nguyệt cũng là vì lẽ đó, vì muốn Tiểu Tiểu có hoàn cảnh sống tuyệt nhiên không còn giống trước kia. Thế nhưng bây giờ, ở trong một mảnh tối tăm mù mịt cùng mùi rượu nồng nặc, Lâm Thiên Lan ngã sấp trên bàn, hoài nghi những điều mình mong muốn.

Tiểu Tiểu thật sự muốn những thứ này à? Nàng có từng nói bản thân nàng cần những thứ này sao?

Cẩn thận nghĩ lại, từ khi đến Thập Nguyệt, Tiểu Tiểu chưa bao giờ vui vẻ như trước kia. Bản thân hẩn bởi vì gánh lấy một đồng trách nhiệm, thời gian làm bạn với nàng dần ít đi, Tiểu Tiểu từng nói, thời điểm bọn họ sống cùng Sophie, mới là thời điểm nàng vui vẻ nhất.

Sophie...

Nghĩ đến tên hung thủ giết người kia, tức giận trong lòng Lâm Thiên Lan lập tức dâng trào, Tiểu Tiểu hết lòng thành thật với y, bản thân hẩn cũng kết thành anh em với y, thế nhưng y lại...

Bốp!

Hung hăng ném chai rượu xuống đất, pha lê vỡ nát trên mặt đất phẳng phát như đóa hoa, Lâm Thiên Lan nhìn bình rượu vỡ tan, chợt nhớ đến thời điểm Sophie từ trên cao rơi xuống, hẩn còn mạnh mẽ tặng cho một y quyền, nắm đấm kia là hẩn dùng hết sức mình, dùng đến mức khớp xương đến trắng bệch.

Hẩn... không thể hạ sát thủ... Cho dù đối phương đã giết Tiểu Tiểu, nhưng hẩn không cách nào hạ sát thủ được.

“Tiểu Tiểu...” Lâm Thiên Lan đem mặt vùi vào lòng bàn tay, lẩm bẩm, “Anh vô dụng... anh không thể báo thù cho em...”

Người đàn ông kia... Hiện tại có lẽ đã trở về Đại Minh, chữa trị vết thương. Sau này khu Bắc cùng khu Nam chiến đấu, khi đó còn có thể dùng thân phận kẻ thù mà gặp lại nhau. Y sẽ có vẻ mặt gì? Cười nhạo mình vô dụng? Hay là châm chọc mình quá mềm lòng?

Chiến trường không bạn bè.

Không biết là ai đã từng từng nói với hắn câu nói này.

Lâm Thiên Lan hít sâu một hơi, đang buồn bực cào cào đầu tóc ngắn, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Thiên Lan?”

Sau cửa, tiếng một nam nhân vang lên. Lâm Thiên Lan không buồn nhúc nhích, chỉ nói: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, ánh sáng chen truyền tới, một nam nhân trẻ tuổi đi vào. Nam nhân kia có một mái tóc đen dài, tóc buộc sau đầu, gương mặt gầy gò, dưới cằm hơi nhọn, mắt phượng cùng lông mi cũng nhỏ dài, khóe miệng hơi giương, cả người xem ra ôn nhu, nhưng cũng mang theo một cảm giác âm lãnh không diễn tả được.

Giữa hai hàng chân mày gầy nhàn nhạt, cho dù tiến vào phòng ngủ của người yêu lão đại, trong mắt cũng không mang theo chút rung động nào, cũng không có một chút đồng tình trong ánh mắt.

Gã vừa vào cửa đã báo cáo một ít chuyện xảy ra trong khu Bắc hôm nay, tỉ như mấy băng nhóm nhỏ phát sinh mâu thuẫn như thế nào, lúc Thập Nguyệt tập hợp hội nghị nội bộ, mấy lão thần âm ỉ nháo cả lên ra sao.

Nam nhân thao thao bất tuyệt, Lâm Thiên Lan thề nhưng một câu cũng không nghe lọt. Nam nhân nói được một nửa, phát hiện đối phương không chú ý lắng nghe, liền dứt khoát dừng lại, nhìn chằm chằm Lâm Thiên Lan, hồi lâu sau mới mở miệng: “Đại ca, anh hiện tại là người thống trị của khu Bắc, mèo cái... muốn bao nhiêu tôi cũng có thể tìm cho anh...”

Bốp!

Lời còn chưa nói dứt, Lâm Thiên Lan đột nhiên trở nên giận dữ, đập lên bàn một cái.

“Minh Lưu! Từ hôm nay, tôi không còn là người thống trị chỗ này!”

Lâm Thiên Lan đột nhiên đứng dậy đến trước bàn trang điểm, cầm lấy chiếc lược gỗ mà Tiểu Tiểu thường dùng, vòng tai dây chuyền cũng cầm lên hết, nhét vào người, sau đó xoay người giống như muốn rời đi.

Hắn không có dũng khí đối mặt với sự ra đi của Tiểu Tiểu, cũng không có dũng khí đối địch với người đã từng là huynh đệ của mình, hắn chỉ muốn tìm một nơi không ai biết đến, mặc cho bản thân tự sinh tự diệt.

Nam nhân được gọi là Minh Lưu vừa nghe thấy, nét mặt lập tức trở nên dữ tợn, dấn dáp ôn nhu không còn nữa. Gã chụp lấy cổ tay Lâm Thiên Lan, rõ ràng Lâm Thiên Lan còn tính cao hơn gã một cái đầu, so về hình thể, cũng là Lâm Thiên Lan khô ngô hơn một ít, thế nhưng Minh Lưu lại dễ dàng đẩy Lâm Thiên Lan đập vào tường.

Lâm Thiên Lan nhất thời không chú ý, sau gáy đập vào tường choáng váng, còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, Minh Lưu đã bước tới, vẽ mặt dữ tợn nhìn hắn.

“Anh nói muốn đi liền có thể đi sao?” Minh Lưu hung ác nói, “Lúc trước giúp anh ngồi lên vị trí này là tôi, coi như anh muốn đi, cũng phải đợi tôi đồng ý anh mới được đi!”

Lâm Thiên Lan há miệng muốn nói chuyện, lại bị Minh Lưu đánh gãy.

“Không phải chỉ là một con cá chép tinh chết đi thôi sao? Anh còn là đàn ông không? Là đàn ông liền phải có sự nghiệp của bản thân, phải có dã tâm, có hoài bão. Thế mà anh vứt hết tất cả chỉ vì một con đàn bà? Anh có cảm thấy ghen khuất không hả?”

Cặp mắt phượng của Minh Lưu trừng trừng nhìn Lâm Thiên Lan, gã gần từng chữ, “Có tôi ở đây một ngày, anh đừng hòng rời khỏi Thập Nguyệt. Tất cả mọi chuyện, tôi đều có thể giúp anh xử lý tốt, cái gì anh cũng không cần làm, muốn rượu có rượu, muốn đàn bà có đàn bà, đòi tiền có tiền, tôi đều có thể cho anh. Duy độc một chuyện, vĩnh viễn cũng không được rời khỏi đây!”

Nói xong, lại đưa tay đột nhiên bóp lấy cằm Lâm Thiên Lan, bức bách y ngẩng đầu lên nhìn mình.

Lâm Thiên Lan vốn đã uống rất nhiều rượu, có chút ngây ngất, lúc này đang kinh ngạc không biết ở đâu mà Minh Lưu có khí lực lớn đến như vậy, dưới cằm cảm thấy tê rần, theo bản năng há mồm, nam nhân lại dứt khoát chồm tới, hôn y.

Một cái hôn đáng sợ.

Lâm Thiên Lan trợn to hai mắt, không cách nào hoàn hồn, khắp người từ trên xuống dưới đều chỉ có một ý nghĩ này.

Rõ ràng là một khuôn mặt ôn nhu, một đôi mắt xinh đẹp, lúc này lại chứa đầy dữ tợn lẫn tàn nhẫn. Động tác của y không hề lưu tình, tựa như trừng phạt, ngón tay lại hóa thành miều trảo, duỗi ra móng vuốt sắc nhọn, mấy lần Lâm Thiên Lan cự người, liền lưu lại mấy vết máu.

Cảm giác đau đớn khiến Lâm Thiên Lan tỉnh táo không ít, y đẩy Minh Lưu ra, nam nhân lại nâng lên móng vuốt, đem máu tươi dính lên mép, sau đó lè lưỡi ra liếm, vừa liếm vừa cười một cách đáng sợ.

Lâm Thiên Lan rung mình trong lòng, “Minh Lưu! Cậu đây là đang làm gì?”

“Không hiểu đúng không?” Minh Lưu hất cằm, liếc mắt nhìn Lâm Thiên Lan, cười lạnh, “Tôi rất để ý anh, lần đầu tiên nhìn thấy anh, liền cảm thấy anh rất hợp khẩu vị của tôi. Người thống trị khu Bắc gì gì đó, chỉ cần tôi muốn là có thể dễ dàng có được. Nhưng muốn đem anh lừa đến, tôi tốn cũng không ít tâm tư.”

“Lừa tôi đến?” Lâm Thiên Lan trợn to mắt, hoàn toàn bị làm cho hồ đồ.

“Anh không phải từng nói với tôi, muốn cho Tiểu Tiểu có một cuộc sống tốt hơn à? Vốn là tôi có thể dễ dàng ngồi lên vị trí thống trị của Thập Nguyệt, vì anh, tôi lại cam tâm tình nguyện làm một người phụ tá.” Minh Lưu cười lớn, “Không cảm động sao?”

Lâm Thiên Lan mờ mịt nhìn Minh Lưu, nhớ đến lần đầu tiên gặp người này. Minh Lưu lúc đó trên người bị thương, tựa hồ như đang né tránh đuối bắt của người nào đó. Hắn trên đường tan tâm về nhà, nhìn thấy gã như vậy, liền nổi lòng tốt cứu gã.

Khi đó, nam nhân có đôi mắt phượng xinh đẹp không chớp một cái nhìn mình chăm chăm, còn nói với mình, gã nhất định sẽ trả lại hân phần này ân tình.

Đây chính là ân tình mà gã đền đáp sao?

Lâm Thiên Lan không rõ. Thời điểm hắn uống say, từng thổ lộ với người này muốn cho Tiểu Tiểu một cuộc sống tốt hơn. Sau đó không lâu, Minh Lưu liền dùng thái độ đón tiếp thủ lĩnh mới của Thập Nguyệt, đến rước hắn cùng Tiểu Tiểu về khu Bắc.

Ban đầu hắn cũng do dự, nhưng bởi vì Tiểu Tiểu, hơn nữa hắn cũng không cảm thấy Minh Lưu là người xấu, lại nói đến, ai sẽ dùng vị trí thống trị đó để hại người? Có bản lĩnh, sao bản thân không ngồi lên vị trí đó?

Cho nên liền mang theo Tiểu Tiểu đến khu Bắc.

Minh Lưu đối xử với hắn rất tốt, đối với Tiểu Tiểu cũng rất tốt. Tuy rằng Tiểu Tiểu nhiều lần nói với hắn là nàng không thích Minh Lưu, cảm thấy Minh Lưu là một người rất âm lãnh, cùng Sophie không giống nhau, Sophie trên người có cảm giác ấm áp. Lâm Thiên Lan lúc đó còn tức giận qua, Tiểu Tiểu cười một cái nói một cái đều là Sophie, phảng phất như Sophie so với hắn còn quan trọng hơn. Bất quá bởi vì lời nhắc nhở của Tiểu Tiểu, hắn liền duy trì một khoảng cách không gần cũng không xa với Minh Lưu, tựa hồ bọn họ chỉ đơn thuần là quan hệ trên dưới.

Minh Lưu tựa hồ cũng cảm giác được, nhưng lại tỏ ra không chú ý đến.

Mà bây giờ, gã lại có ý gì?

Lâm Thiên Lan ngơ ngác nhìn Minh Lưu, cảm giác say đã triệt để biến mất, sững sốt nửa ngày, cơn giận của hắn mới đột nhiên bạo phát.

“Cậu dùng kế? Cậu dùng kế khiến tôi tới đây? Nếu như không phải tại cậu, Tiểu Tiểu sẽ không chết ở đây! Sẽ không chết oan uổng như vậy!”

“Chuyện này làm sao có thể trách tôi?” Minh Lưu vừa nghe đến tên Tiểu Tiểu, sắc mặt liền trở nên khó coi một chút, “Đều là Sophie vì muốn mở rộng thế lực khu Nam mới đến giết Lâu Tiểu Tiểu, người kia không phải đã từng nói với cậu à?”

“Cho dù là như vậy!” Lâm Thiên Lan quát, “Nếu như không phải cậu khiến tôi đến, Sophie sẽ không coi tôi là kẻ thù!”

“Đó là bởi vì anh ngu ngốc!” Minh Lưu cười rộ lên, “Chiến trường không bạn nè, anh phải nên sớm biết một khi anh ngồi lên vị trí này, anh cùng Sophie đến đây là chấm dứt quan hệ, thế nhưng anh vẫn lựa chọn, không phải sao?”

Chiến trường không bạn bè.....

Thì ra là như vậy, nguyên lai câu nói này là cậu đã từng nói với tôi.

Lâm Thiên Lan nhìn Minh Lưu, đột nhiên đánh tới một chưởng. Hắn xác thực rất ngu ngốc, Tiểu Tiểu cần bản không cần những này, thế nhưng hắn tự mình quyết định tất cả, đến cuối cùng còn làm hại Tiểu Tiểu mất mạng. Hết thấy đều là lỗi của hắn, Minh Lưu nói không sai, từ đầu đến cuối đều là hắn ngu ngốc.

Minh Lưu nhẹ tránh ra, xoay người một cái lại nhắc chân đá chéo, Lâm Thiên Lan nhảy vọt một cái tránh thoát, Minh Lưu lại dí theo sát nút, vung lên một con dao, hướng ngay cổ Lâm Thiên Lan phóng tới.

Lâm Thiên Lan đột nhiên thụp người xuống, xoay người thuận tiện quét chân một cái, tốc độ cực nhanh. Minh Lưu không tránh soát, dưới chân bị đụng trúng lão đảo, đợi đến khi thân thể ổn định ngẩng đầu lên, Lâm Thiên Lan đã lao ra khỏi cửa.

“Đứng lại!” Minh Lưu trong mắt lộ ra sát khí, tay buông xuống, bên trong ống tay áo liền thả ra một tiểu đao, giương tay muốn hướng bóp đùi Lâm Thiên Lan đâm tới.

“Đại ca!”

Thời điểm máu chốt, trong sân xông tới một tên sai vặt, liền đụng trúng Lâm Thiên Lan. Lâm Thiên Lan đỡ lấy hắn, đang muốn tránh khỏi, gã sai vặt lại kéo ống tay áo hắn lại, lấy ra một phong thư giơ lên trước

mặt hấn.

“Đại Minh khu Nam cho người đưa tới!”

Lâm Thiên Lan dừng lại, còn chưa kịp đưa tay tiếp nhận, Minh Lưu đã nhanh chân vọt đến đoạt lấy. Minh Lưu đem đao thu hồi vào tay áo, mở ra phong thư, vội vã liếc mắt nhìn, sau đó cười lên.

“Huynh đệ tốt của anh thế mà có thể tự mình đến gặp anh!” Minh Lưu nhìn Lâm Thiên Lan, “Thế nào? Còn muốn đi?”

Giờ lên phong thư, nam nhân nói, “Hấn có lời muốn nói với anh đấy!”

Thấy Lâm Thiên Lan do dự, Minh Lưu hơi nhượng mảy, việc trước mắt là phải để hấn lưu lại.

Vừa nghĩ như thế, Minh Lưu liền mở miệng, “Vạn nhất là hấn muốn giải thích chuyện của Tiểu Tiểu thì sao?”

Lâm Thiên Lan sững sờ, tiếp nhận phong thư nhìn một lần, do dự một chút, cuối cùng không bỏ đi nữa. Nhưng hấn cũng không muốn tiếp tục để ý Minh Lưu, mà xoay người về phòng, oành một tiếng, đem cửa phòng khóa lại.

Nam nhân lập tức khép lại miệng cười, có chút ẩn nhẫn tức giận. Gã quay đầu, chậm rãi nhìn gian phòng mà Tiểu Tiểu khi còn sống ở. Bàn trang điểm, còn có một ít đồ vật Tiểu Tiểu hay dùng, một cái lược gỗ đặt trên bàn.

Ánh mắt nam nhân nhìn chằm chằm cây lược kia nửa ngày, ở chỗ Lâm Thiên Lan không nhìn thấy, lộ ra vẻ mặt vô cùng căm ghét!

39. Chương 39

Đi đến Thập Nguyệt ở khu Bắc, trước sau chỉ có K, Tử Hữu, Sophie, Alice, Tây Nguyên.

Lam Sinh, La Minh cùng Naui lưu lại giữ nhà, bởi vì không biết kẻ địch núp trong bóng tối có nhân lúc bọn họ rời đi mà giở trò với khu Đông không, lỡ như chạy về không kịp lại bị trúng kế, vậy thì cái gì cũng không bù đắp được tổn thất.

Mề Tử cũng rất muốn đi cùng, nhưng tiếc nỗi dạo này nhóc đang ôn thi, ngày đêm học bài liên tục, đến mức bên dưới cặp mắt long lanh ngấn nước là hai cái vành mắt đen thui.

Naury vì chuyện này mà đau lòng không thôi, nhiều lần khuyên nhóc rằng “Đã bảo không cần phải học nhiều như thế”, “Bây giờ anh nuôi nổi em a”, có điều lần nào cũng bị Mễ Tử trường mắt nhìn trở lại. Naury suýt chút nữa vách dao đi uy hiếp giáo viên ở trường, làm cái gì mà giao bài tập nhiều như thế a? Có còn để cho người ta sống nữa không vậy? Bộ không biết là ngủ sớm dậy sớm đối với trẻ nhỏ quan trọng như thế nào sao?

Đám người bên Sophie, bao gồm Miêu Thảo Miêu Lương cùng ba vị đương gia đều trở về đại minh. Bọn họ vẫn luôn giữ liên lạc với đại ca của mình, để tiện cho bất cứ tình huống nào phát sinh.

Cứ như thế, an bài mọi người ổn thỏa rồi, Sophie hôm trước gửi đến Thập Nguyệt một bức thư hỏi thăm tình hình, hôm sau liền xuất phát ra ngoài.

Kỳ thực, bốn khu Đông – Tây – Nam – Bắc cũng chỉ là bốn vùng nằm rìa, mà thành phố này không lớn lắm, cho nên cũng không cách xa nhau mấy. Đi tàu điện ngầm chừng mười mấy phút là có thể đến nơi, đi xe công cộng thì chừng hai tiếng rưỡi, tự mình lái xe đi thì nhiều nhất là hai tiếng, đi xe đạp hay đạp điện thì lâu hơn một chút.

Thành thị hiện đại như vậy, một buổi sáng, đường tắc, kèn xe kêu inh ỏi không dứt bên tai. Bên trong xe buýt, kênh radio giao thông đang phát tin tức về những đoạn đường bị kẹt lẩn bị quản chế.

Thời điểm còn là mèo, mọi người trừ chuyện cảm thấy những thanh âm này thật sự rất ồn ào, đều không nghĩ đến những cái khác. Bọn họ có thể trèo tường leo cây, với mèo mà nói, chỉ cần vài bước nhảy là qua được một cái tường thấp, một cái ngõ hẹp. Người ta thì mất một giờ để đi, trên đường còn phải chờ đèn xanh đèn đỏ, bọn họ thì đến trước nửa tiếng, lại còn có thể nhàn nhã tắm nắng.

Có điều bây giờ thì bọn họ không thể hóa thành mèo mà chạy đi tìm Thập Nguyệt đánh nhau đâu nhỉ? Cho nên mới có tình huống như thế này: năm người đáng vẻ xuất chúng bước lên xe buýt, trưng ra vẻ mặt đen như đáy nồi, ai không muốn chết thì đừng động tới.

Sáng sớm, người đi làm cùng người già đi tập dưỡng sinh nhét đầy trên xe không chừa một khe hở, ba người K, Sophie cùng Tây Nguyên bởi vì đều có vóc dáng cao ngất không chênh lệch nhau lắm, cho nên có thể hít thở không khí trong lành. Alice so với Tử Hữu cao hơn một chút thì cũng tạm thoải mái, riêng Tử Hữu thì khó chịu cực kì, bị kẹp trong đám người làm bánh bao nhân thịt không nói, đáng nói chính là người bên cạnh còn đốt thuốc, khiến cậu bị sặc khói thuốc đến ứa nước mắt.

K đau lòng kéo cậu đến gần mình, giơ tay mở cửa sổ xe ra một chút để không khí ulla vào. Có người thấy lạnh mà muốn đóng cửa sổ lại, K liền hung hăng trừng mắt, dọa cho người ta sợ đến rụt tay lại.

Tử Hữu đứng cạnh cửa sổ tham lam hô hấp, tuy rằng có hơi lạnh, thế nhưng cảm giác ngọt ngào đã bớt đi nhiều.

Alice đứng một bên, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Tử Hữu hồi lâu, lại nhìn sang gương mặt không chút cảm xúc của K một lát, cuối cùng mới dời đường nhìn sang chỗ khác.

Hôm trước Sophie làm trò khiêu khích xong, tất cả mọi người đều biết K cùng Tử Hữu ở trong phòng một đêm, hôm sau Tử Hữu lại bị K ôm cả người lẫn chăn xuống lầu ăn sáng.

Lúc đó Lam Sinh phun toàn bộ sữa bò trong miệng lên mặt La Minh, mặt Mễ Tử cũng ửng đỏ, dời mắt đi chỗ khác không nhìn tới. Nay thì vô cùng trấn định, chỉ là quay về phía K trưng ra một nụ cười không rõ ý.

Alice cùng Tây Nguyên thì ngồi một bên, Tây Nguyên mặc dù đã quen thuộc với tình hình trong nhà, nhưng không biết rõ ai với ai có quan hệ. Lúc này nhìn kĩ một chút, ngay lập tức lộ ra vẻ mặt bình tĩnh. Alice thì lại nhìn chăm chăm gương mặt trắng nõn thanh tú đỏ bừng như muốn nổ tung của Tử Hữu một hồi, không hiểu tại sao trong lòng đột nhiên mềm nhũn ra, sau đó thở dài, cúi đầu dùng bữa sáng của mình.

Chuyện mà mọi người kinh ngạc nhất vẫn là biểu tình của Sophie. Y nhìn K một chút, lại nhìn Tử Hữu một chút, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì, thật giống như không nhìn thấy chuyện gì khác biệt, tự mình ăn bữa sáng.

Mặc Nhĩ cùng Ni Á thì có chút bất quáị, nhớ lại biểu hiện của lão đại nhà mình đối với Tử Hữu, bọn họ mơ hồ phát hiện ra điều gì đó. Lúc này lại thấy K cố ý tránh mắt nhìn Sophie, hai người đầu mắt với nhau, bèn chạy đến bên cạnh Labie, thấp giọng hỏi.

“Ê ề, cái này gọi là thất tình hả?”

Labie nhàn nhạt liếc nhìn Sophie, nhún vai đáp, “Không biết.”

“Tôi nói chứ, lão đại thích Tử Hữu sao?” Về mặt Ni Á vô cùng phong phú, khó tưởng tượng được một con mèo lại có nhiều biểu tình như vậy. Hắn nháy mắt, nhìn qua có chút buồn cười, “Thằng nhóc kia được không đó? Tôi thì tương đối thích Alice hơn.”

“Thì ra cậu có bệnh tự ngược?” Mặc Nhĩ buồn nôn nhìn Ni Á, thời gian tiếp xúc ngắn ngủi đủ giúp cặp mắt nhạy cảm của y thăm dò được tính cách từng người trong nhà K, mà Alice thì hiển nhiên không phải là người dễ đối phó, bọn họ thật có chút bội phục Tây Nguyên.

Ni Á lườm y một cái, “Vậy cậu nói xem, trong nhà này ai được nhất?”

“Ừm...” Mặc Nhĩ sờ sờ cằm, vẻ mặt hết lộ vẻ đáng yêu lại sang ti bỉ khiến người ta cảm thấy y như một tiểu ác ma. Labie cùng Ni Á thấy y suy tư nửa ngày, mới nghe y ngậm ngừng nói, “Đại khái... La Minh đi...”

“Gi?” Ni Á có chút không dám tin tròn to mắt, “Cậu vậy mà thích người như thế à?”

“Nói gì vậy!” Mặc Nhĩ nhất thời đỏ ửng mặt, cần lấy gối dựa trên salon đánh Ni Á, “Tôi khá là thích mấy người có học thức! Nào giống kiểu mấy người các cậu thích chứ! Thô tục!”

“Học thức?” Ni Á vừa trốn vừa cau mày, “Thì có khác gì mấy con mọt sách đâu?”

Động tĩnh bên này huyền não hơi lớn, bàn ăn bên kia, Lam Sinh vừa gặm táo vừa giương mắt nhìn La Minh bên cạnh đang lau sữa bò trên mặt. Hắn nhíu mày, có chút lạnh lùng nói, “Sách... Không ngờ được, cậu vậy mà cũng được hoan nghênh quá ha.”

Nghe vậy, La Minh đẩy gọng kính một cái, chuyển mắt qua nhìn Lam Sinh.

Lam Sinh bị nhìn đến đỏ mặt hơi gáy, nhịn không được buông quả táo cắn dở xuống, trừng mắt, “Làm... làm gì?”

Nhưng mà La Minh chỉ im lặng nhìn hắn chăm chú hồi lâu, sau đó lắc đầu, lộ ra một tia cười trêu tức.

“Đâu có gì!”

“...”

Lam Sinh nuốt chút nữa bóp nát quả táo trong tay.

Thay vì phải tỏ thái độ mất hứng, thế mà Sophie chỉ bình yên tiếp nhận quan hệ của K cùng Tử Hữu. Mà Alice thì sâu sắc tự nhủ với lòng, chuyện K cùng Tử Hữu không cần để tâm như trước nữa.

Trên xe buýt, Alice ngẩn người ra, còn đang suy nghĩ, đột nhiên thân thể trở nên cứng đờ. Mà cùng lúc đó, Tử Hữu đang đứng cạnh cửa sổ xe cũng đột nhiên mất tự nhiên.

Lúc này người trên xe chen chúc nhau đứng, chỉ cần hơi nhúc nhích một chút sẽ giẫm lên chân hay là đụng trúng người khác. Tử Hữu bị hai người kẹp giữa, một người ngồi trước mặt Tử Hữu, kế bên cửa sổ xe, một người đứng ở phía sau, cả hai hầu như là dán sát vào người cậu.

K cùng Sophie đều bị kẹt trong đám người, vì thế mà cách Tử Hữu một khoảng. Mà Alice ở đầu bên kia thì bị dồn đến cạnh cửa lên xuống, y một tay nắm lấy tay vịn, một tay chống lên cửa xe, cơ thể cơ hồ bị ép đến dán sát vào tay vịn, mà sau lưng cùng bên cạnh đều là người. Một đống người.

Tây Nguyên đứng ở sau lưng Alice, có điều giữa hai người còn có một tầng người nữa.

Thế là năm người đều bị tản ra, không xa nhưng cũng không đến gần được.

Lúc này, Alice đột nhiên cảm giác được phía sau đang có người quấy rối mình. Cái hành động kia rõ ràng không giống như đụng chạm do xe lắc lư, mà là cố tình làm ra, càng ngày càng lớn mật, đã vậy còn có bàn tay đang mò mẫm trên eo của y.

Hôm nay Alice mặc áo sơ mi trắng, quần jean, mái tóc vàng óng đã giấu bên dưới mũ lưỡi trai, lộ ra chiếc cổ trắng nõn.

Cái tay kia lần theo vạt áo sơ mi, dễ dàng chui vào, sau đó bò lên trên eo, ở nơi đó mà lưu luyến sờ tới sờ lui.

Da gà Alice nổi lên đốm đốm, y muốn bỏ đi, nhưng bốn phía đều là người, y động cũng không động được. Alice cực kì căm ghét con người, nhưng y cũng cực kì sợ hãi bọn họ. Con người tàn nhẫn thế nào y đã nếm trải qua, cho nên dù lúc này trong lòng y phần nộ tuyệt đối lớn hơn sợ hãi, nhưng cơ thể lại phản xạ theo hướng sợ sệt, thậm chí nhịn không được mà run rẩy khe khẽ.

Alice vừa thềm mắng cơ thể mình đáng hận, vừa muốn đưa tay bắt lấy cổ tay người nọ, nhưng ngay lúc này xe buýt đột nhiên phanh lại, mọi người ngã về trước, gã kia càng vô liêm sỉ mà dính vào. Ngay lúc đó, một vật thể nóng rực quen thuộc đỉnh giữa hai chân, Alice nhất thời tái mặt.

Bên kia Tử Hữu cũng không khá hơn chút nào.

Cậu đang chống tay trên lưng ghế ngồi nhìn phong cảnh bên ngoài, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay nóng hổi trượt vào bên trong vạt áo, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tử Hữu mới đầu còn tưởng mình sinh ảo giác, nhưng cúi đầu nhìn thấy gã đàn ông ngồi trước mặt mình, bộ dáng thì như không biết chuyện gì mà nhìn ra bên ngoài, thế nhưng tay lại nhích đến gần cậu, sờ soạng vòng eo.

Bởi vì phía sau bị người dồn đẩy, Tử Hữu hầu như là bị ép sát đến hàng ghế ngồi, sau đó bị mất trọng lực mà ngã người về trước, cơ thể vừa vặn che chắn gã đàn ông, vì lẽ đó mà gã mới có thể tùy tiện làm càn giữa ban ngày ban mặt như vậy.

Tử Hữu nhịn xuống cảm giác buồn nôn, ánh mắt mạnh mẽ trừng gã đàn ông, nhưng gã làm như không nhìn thấy, tay lại gọn gàng hành động. Tử Hữu muốn mắng người, nhưng có thể nói cái gì? Nói cậu bị một tên đàn ông sàm sỡ? Cậu cũng là đàn ông a... Nói ra ai sẽ tin?

Gã kia tựa hồ bắt thóp được buồn bực này của Tử Hữu, bàn tay càng ngày càng quá phận, thẳng đến khi mò đến ngực cậu, liền nắm trước ngực một cái.

Khốn kiếp!

Mặt Tử Hữu đều muốn trướng tím, giơ tay muốn cho gã kia một cái tát, xe lại đột ngột chuyển hướng, khiến cậu mất trọng tâm, cả người ngã nhào vào trong ngực gã.

Cùng lúc đó, Alice bị làm phiền liên tục, nghiêng rằng đến mức nướu cũng muốn nát vẫn không thể cử động. Trọng lượng cơ thể dồn lên trên thanh chắn ở cửa lên xuống, cột sắt lạnh lẽo hằn sát vào người y, đau đến

hít khí lạnh. Gã kia còn nhẹ nhàng đóng đưa eo, bức bách Alice chốc chốc lại ma sát vào thanh chắn. Gã không có một chút nào sáng khoái hết có hiểu không. XX trong quần đau đến nghẹn khuất rồi.

Alice đang muốn mắng người, nhưng vừa mới mở miệng, gã kia lại móc ra một con dao nhíp, kề ở bên hong y. Dao nhíp lạnh lẽo lập tức khiến Alice kịp phản ứng lại, cúi đầu nhìn, thì thấy gã đàn ông vừa cầm dao uy hiếp y, vừa muốn tách hai chân y ra.

Khốn khiếp... Đầu thằng này chứa cái gì vậy! Sắc mặt Alice trắng bệch, còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên nhìn thấy một bàn tay ở bên hong mình chìa tới, một phát túm lấy cổ tay gã đàn ông kia, sau đó nghe một tiếng răng rắc.

Alice chấn động, biết là cổ tay gã đàn ông này trật khớp rồi.

Thanh âm “răng rắc” kia nghe rõ lạnh lạnh, nhưng bên trong xe buýt ồn ào chật chội, thêm vào đó tài xế liên tục ấn còi, nên người xung quanh không mấy chú ý đến. Gã đàn ông đau đến rên lên, ngẩng đầu nhìn thì cảm nhận được ngay một ánh mắt tràn đầy sát khí như nổi lên khắp bốn phía, ngay lập tức sợ đến vết thương muốn lành lại, bèn cẩn thận từng li từng chút giấu dao nhíp vào, nhin đau cắn răng, che chắn cho cổ tay bị trật khớp, gian nan trốn đi.

Bởi vì gã đàn ông chen lấn, xung quanh vốn không còn kẻ hở khiến người khác lộ ra vẻ mặt buồn bực. Bốn phía xôn xao, Tây Nguyên thuận thế chen chúc đến kéo Alice qua, hai tay giữ lấy tay vịn, đèn Alice ấn vào trong ngực, lại dùng cơ thể che chắn y trong khoảng không gian nhỏ hẹp nhưng yên tĩnh.

Bên tai Alice có chút đỏ, nhưng trong lòng lại nhẹ thở ra. Cúi đầu nói một câu cảm ơn, nhưng thanh âm rất nhỏ, có điều Tây Nguyên vẫn nghe được, gương mặt lạnh lẽo lộ ra ý cười. Hắn cũng cúi đầu, nhân lúc không ai nhìn thấy bèn hôn một cái lên phần cổ lộ ra của Alice.

Alice giật mình, quay đầu muốn mắng người, nhưng nam nhân chỉ cúi đầu xuống, dùng miệng mình đem toàn bộ lời mắng của Alice đẩy trở vào.

Nam nhân cao to đem toàn bộ cơ thể mình che chắn Alice lại, mà hắn thì quay lưng với người trên xe buýt, nên khi cúi đầu xuống, căn bản không ai chú ý đến hành động của hắn. Bên trong không gian chật hẹp bị hôn thể nhưng lại rất kích thích, Alice trừng to đôi mắt, cả người đều muốn chín đỏ.

Bên này tình ý kéo dài, bên kia Tử Hữu khổ không thể tả. Sau khi cậu té xuống, muốn đứng dậy, nhưng người ở đằng sau lúc nào cũng chen đẩy cậu về trước, khiến cậu ngã rồi thì không nhấc người lên nổi. Cậu dựa vào gã đàn ông kia rất gần, thậm chí còn có thể nghe được tiếng thở dốc đầy hưng phấn của gã. Tay gã còn ở trên ngực cậu vừa sờ vừa bóp, Tử Hữu mấy lần mắng ra tiếng, đều bị tiếng người ồn ào xôn xao đánh bay. Gã đàn ông cũng nhận ra không ai chú ý đến, càng dấn sát vào, nhìn vành tai mềm mại của Tử Hữu, nhin không được giật giật yết hầu. Đang muốn hôn xuống, bỗng dưng xuất hiện một bàn tay, che lại lỗ tai Tử Hữu, cùng đồng thời chắn lại miệng gã.

Gã đàn ông sững sờ, ngẩng đầu liền nhìn thấy một nam nhân nét mặt hung hãn, tóc đen, con ngươi đen nhánh vèn cáo hung hăng đủ để kinh sợ bất cứ người nào. Huống hồ ánh mắt y lúc này đang hận không

thể đem gã chặt thành từng khúc, gã sợ đến vội vã co rụt người về sau, thế nhưng bên tay đã xuất hiện một cánh tay, mạnh mẽ túm lấy không cho gã có cơ hội rụt người về, sau đó hơi dùng sức.

Răng rắc một tiếng, gã đàn ông đau đến xót ruột, nhìn xuống tay mình, năm ngón đã có ba ngón vụn vụn.

Gã đau đến hét lên một tiếng, xung quanh có người hiếu kỳ ngó sang, trong đó có mấy học sinh, nhìn thấy chính là hai anh đẹp trai mang vẻ mặt dữ tợn đứng trước mặt một tên nhìn có chút bỉ ổi, bên cạnh còn có một cô gái, nét mặt có chút lúng túng, bên tai ửng đỏ... Ủ mà không phải... con trai?

Nói chung tình hình này thấy thế nào cũng giống như anh hùng cứu mỹ nhân!

Có mấy nữ sinh nổi lên hứng thú, thậm chí có người còn cầm điện thoại lên quay.

Nguyên lai ban nãy gã đàn ông quá mức chăm chú, không phát hiện xe buýt đến trạm có nhiều người đi xuống, trong lúc nhất thời buồng xe trống người, K cùng Sophie ngay lập tức đã phát hiện tình huống của Tử Hữu.

Thành thật mà nói, nếu như gã đàn ông trước mắt này là đồng loại, hoặc là con gì khác chỉ cần không phải người, hẳn đại khái đã vụn gãy cổ gã.

Gã đàn ông đau đớn lao xuống xe, tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, có chút khó hiểu.

Một đường đi, tất cả mọi người đều không nói chuyện. K cùng Sophie đem Tử Hữu kẹp ở giữa, sắc mặt K từ đầu tới đuôi đều rất khó chịu. Alice không thoát được dây dưa của Tây Nguyên, cho nên không thêm đếm xỉa đến động tĩnh bên này của Tử Hữu.

Sau ba tiếng đồng hồ, xe rốt cuộc cũng đến địa phận khu Bắc. Năm người xuống xe, Tử Hữu mang vẻ mặt thoát lực, Alice thì mang vẻ mặt muốn đánh người, Tây Nguyên cười híp mắt, Sophie bắt đắc dĩ, K thì nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên tức giận còn chưa phát tiết ra được.

Tử Hữu nhìn khu Bắc không mấy quen thuộc, sau đó quay đầu nhìn xe buýt đã đi xa. Lần sau ai còn bắt cậu ngồi xe buýt nữa thì cậu liều mạng với người đó. Cậu muốn đi tàu điện ngầm. Không... Cậu mới không thêm ngồi phương tiện công cộng nữa đâu.

Mà mí mắt Sophie thì không ngừng nháy, luôn cảm thấy, làm sao mới bước chân ra đường đã thấy xui rồi a...

40. Chương 40

Mấy người bọn họ một đường đi đến trước cửa Thập Nguyệt, tuy nói nơi này là chỗ băng nhóm tụ tập, kì thật chỉ là tìm một chỗ ở khu Bắc đóng căn cứ, một đồng kiến trúc nhìn qua có chút cổ kính.

Trước cửa lớn Thập Nguyệt là một đường nhỏ rải đá xanh, hai bên trồng cây cảnh hoa cỏ, đoạn đường đầu còn thừa thớt nhà cửa, đều là nhà nông tự xây, tường trắng hai tầng lầu. Khắp nơi rất yên tĩnh, vô cùng thích hợp để nghỉ dưỡng.

Rời xa thành thị náo động, tuy rằng giao thông có chút không thuận tiện, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái. Bước xuống xe điện, Tây Nguyên gọn gàng móc tiền ra trả, tài xế một mạch khởi động động cơ, rất nhanh đã rời đi. Bởi vì vùng này giao thông công cộng chưa thông, taxi hay xe buýt không vào tới, cho nên mấy người bọn họ thuê hai chiếc xe điện, một đường đi thẳng đến đây. Tử Hữu xuống xe vừa ngừng đầu, đã bị cửa lớn của Thập Nguyệt làm cho kinh sợ một phen.

Kì thật không phải là nó rộng lớn tráng lệ lắm, mà là trên hai phiên cửa cổ kính màu đỏ thẫm, hai bên trái phải đặt một thần giữ cửa, bộ dáng hung thần ác sát hơi dọa người.

Bên ngoài là tường thấp màu xám trắng bao quanh, một bên trồng một ít cây ăn quả, cành cây trực tiếp rũ vào bên trong tường viện. Sophie chỉ cho mọi người một chỗ, nói: “Ngày hôm ấy tôi từ bên kia nhảy vào.”

K nhìn đám cây ăn quả ở xung quanh một thoáng, “Hôm đó Labie theo dõi cậu, chắc là trốn ở trên mấy đám cây này.”

Mấy người bọn họ quan sát địa hình, Tử Hữu thì nghiên cứu kiến trúc tường trắng ngói đen của viện trạch bên trong. Từ chỗ cậu có thể nhìn thấy bên trong còn có một đồng khu nhà hai tầng lầu, đại khái ngay phía sau cổng chính có một tòa kiến trúc có chút giống lầu các, cửa sổ chạm trổ, bên ngoài có lan can gỗ bao quanh, có chút cũ xưa.

Mấy người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, Sophie tiến lên gõ cửa, nhưng gõ đến tay đã đỏ ửng mà vẫn không có ai ra mở. Alice nhìn xung quanh, phát hiện một cái nút bấm nằm trong góc trái không mấy ai chú ý tới, bèn nhấn xuống. Nhất thời —— “leng keng” một tiếng, chuông cửa vang lên.

Sophie đen mặt, trong lòng thầm mắng, có chuông sao không nói sớm, để gia gỗ nửa ngày trời luôn vậy.

Chuông điện vang lên, chốc lát đã có người mặc đồ như sai vặt ra mở cửa. Tử Hữu nhìn cảnh tượng đằng sau cửa lớn, suýt chút nữa nghĩ là mình xuyên qua rồi.

Sau cửa là một đường nhỏ rải đá xanh dấp dấp cổ kính, hai bên trồng hoa, mùi bùn đất hòa cùng hương hoa phả vào trong mặt, đối diện là một tảng đá lớn chắn lại tầm mắt, trên mặt đá khắc một chữ “Thập Nguyệt” cực lớn, nét bút rồng bay phượng múa, xung quang điêu khắc đồ án tường vân.

Một nam nhân mặc áo khoác ngắn tay bên ngoài, đầu đội mũ nhọn, bả vai vắt một cái khăn lau, nhìn như

người trong khách điểm cổ đại ngày xưa xuất hiện trước mặt bọn họ. Người này cũng không cao lắm, biểu cảm có mấy phần uể oải, ánh mắt lia qua từng người, đến chỗ Sophie thì dừng lại, kêu lên: “A... ông là...”

Sophie cũng lười giới thiệu với gã, đi thẳng vào vấn đề, “Mấy ngày trước tôi có đưa tin qua đây. Lão đại mấy người đâu?”

Gã sai vật lập tức gạt đầu, mở rộng cửa lớn, nhường chỗ cho bọn họ vào: “Các vị mời vào, tôi dẫn mọi người đi gặp đại nhân.”

Cửa lớn đỏ thẫm chậm rãi đóng lại sau lưng, mang theo một loại thanh âm trầm trầm. Mấy người bọn họ vòng qua tảng đá lớn, đầu tiên nhìn thấy một tòa giả sơn bên trong ao rộng, dưới ao nuôi mấy con cá chép, mà đường nhỏ rải đá xanh thì bắt đầu chia làm hai ngã, một ngã hướng về lầu các, một ngã vòng qua lầu các, chẳng biết dẫn đến đâu.

Gã sai vật dẫn đám người bọn họ đi theo ngã thứ hai, vòng qua bên hong lầu các, liền đi đến một cổng đá hình vòm, kiến trúc hoàn toàn cổ kính, khiến người ta trong lúc nhất thời có chút không kịp thích ứng. Đằng sau cổng đá, lại là một cảnh sắc khác với vị thế nằm sau núi, cảnh cây trên đỉnh đầu che đầy hơn nửa ánh mặt trời, không khí cũng trong lành hơn. Bọn họ dừng đến một tòa nhà tường thấp màu xám trắng, tất cả cửa sổ đều chạm trổ, khuôn cửa bằng gỗ sơn màu đỏ sẫm.

Gã sai vật nhanh nhẹn đi về trước cũng không nói tiếng nào, Sophie hỏi đến, mới biết nơi này là nhà bếp cùng chỗ ở của người làm, các vị đại nhân trong Thập Nguyệt thì ở phía sau.

Bởi vì kiến trúc Thập Nguyệt hầu như vây quanh một khối núi to, từ cửa lớn không nhìn thấy phía sau, không thể biết được có bao nhiêu rộng lớn. Lúc này mới phát hiện thật sự lớn đến khủng khiếp, hơn nữa còn vào sâu, đình đài lầu các, nhà thủy tạ hoa đình không hề ít, hầu như có thể nói là cái gì cũng có.

Trên đường đi, bọn họ còn gặp phải vài tên cao to, mặt mày nhìn như hung thần ác sát. Thấy gã sai vật mang người lạ đi vào, mấy người kia đều tiến lên dò hỏi một phen. Tử Hữu âm thầm suy đoán. Đây hoặc là thành viên của Thập Nguyệt, hoặc là người giám hộ Lâm Thiên Lan, bất quá đúng là tận chức tận trách.

Lại đi qua thêm một cái cổng đá nữa, lúc này cảnh sắc không giống như trước. Bên trong sân trồng một cây ngô đồng, sau gốc cây là một giếng nước, vại nước đặt bên cạnh, còn có một người nhìn như người làm... à không... đại khái là một nữ hầu, khăn đen choàng lên tóc, mặc một chiếc váy lụa dài, bưng một cái mâm gỗ đi qua người Tử Hữu.

K cười gằn một tiếng, nhìn Sophie: “Làm sao? Lâm Thiên Lan có sở thích cosplay?”

Sophie liếc hần hốt một cái: “cos... cái gì?”

Tử Hữu phì cười, K ở chung với bọn Lam Sinh, Mễ Tử, Mộng lâu nay, bất tri bất giác học hỏi được nhiều thứ mới mẻ mà người khác nghe đôi khi không hiểu được.

Tây Nguyên cũng khó hiểu, nhìn K: “Yêu thích cái gì?”

Sắc mặt K nhất thời biến đổi khó coi, không có ai hưởng ứng làm hắn có chút lúng túng. Tử Hữu vội vã vỗ vai hắn, “Em cũng thấy như vậy!”

Còn lộ ra nét mặt cực kì chân thành.

K thở dài, móc thuốc lá ra đốt, thuận tiện ném cho Tây Nguyên Sophie mỗi người một điếu. Hai người kia vừa nhận lấy, gã sai vặt đi đằng trước đột nhiên quay lại ngăn cản: “Các vị, không được, trong này không thể có khói thuốc.”

Sophie lập tức cau mày, “Tôi nói chứ, cậu đừng có nói chuyện khách sáo dài dòng như vậy được không, nói chuyện đằng hoàng cho lão tử.”

Mặt gã sai vặt nhất thời vắn vẹo nửa ngày, mới yên lặng nói, “Hoa viên trong này cấm hút thuốc lá.”

“Hoa viên...” Tử Hữu ngẩng đầu nhìn về phía cổng đá vòm, quả nhiên nhìn thấy ở đó treo một khối mộc bài nho nhỏ.

“Chỗ này là hậu viện nơi các vị đại nhân ở, các vị đại nhân không thích mùi thuốc lá.”

Gã sai vặt vừa nói, vừa dẫn mọi người đến trước mặt một tòa nhà, đi vào một mái hiên đỏ dùng cột gỗ nâng trụ, trên đỉnh điêu khắc tác phẩm hội họa trường phái cổ phong. Mấy người bọn họ theo hành lang vòng qua mặt bên tòa nhà, vài cửa phòng đối diện nhau xuất hiện trước mắt. Lúc này gã sai vặt mới dừng lại, giơ tay gõ một cánh cửa.

“Minh đại nhân... bọn họ đến rồi!”

Nửa ngày, bên trong mới truyền ra một tiếng đáp lời, “Vào đi!”

Gã sai vặt cẩn thận từng li từng tí một đẩy cửa ra. Tử Hữu nhìn vào, nguyên lai nơi này là thư phòng, trên tường treo tranh sơn thủy, trong phòng đặt một bộ bàn ghế gỗ, vách tường dựng hai giá sách dày nặng.

Đằng sau bàn gỗ có một người đàn ông đang đứng, vóc người thon dài nhìn qua có chút ốm yếu, nhưng vẻ mặt lại hết sức âm lạnh, khóe miệng mang theo ý cười, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không chút ấm áp.

Nam nhân mặc âu phục màu be, bóng lưng kiên cường. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bọn người Tử Hữu, ánh mắt lia qua từng gương mặt thật cẩn thận, cuối cùng dừng lại trên người Sophie.

“Sophie đại nhân.” Nam nhân cười lên, đưa tay làm ra tư thế mời vào. Gã sai vặt lúc này nhanh chóng lui lại đi ra ngoài, giúp bọn họ đóng cửa lại.

Thư phòng vốn không lớn lắm, đột nhiên một đám người chen vào, không gian liền trở nên chật hẹp. K liếc mắt nhìn Sophie, nhú mày —— Thằng nào đây?

Sophie cũng ném sang hắn một ánh mắt, nhún vai —— Không ấn tượng.

“Đây không phải là K đại nhân của khu Đông sao?” Nam nhân làm như rất quen thuộc, đi đến nhìn K, đưa lời thăm hỏi, “Lần đầu gặp mặt! Tôi là nhị đương gia của Thập Nguyệt, Minh Lưu!”

“Ồ...” K gật gù, sau đó tỏ vẻ không mấy hứng thú mà quay đầu nhìn tranh sơn thủy treo trên tường.

Nụ cười trên mặt Minh Lưu trở nên cứng nhắc, nhưng rất nhanh đã che giấu kịp. Tính khí lão đại khu Đông không ai không biết: quái lạ, lãnh khốc, hung tàn, không có tình người. Cho nên dù gặp loại đả ngộ như vậy, Minh Lưu tuy bất mãn cũng không cảm thấy kì quái.

Gã quay đầu nhìn đến Sophie: “Thư của anh, chúng tôi đã nhận được.” Sau đó lại nở nụ cười âm lãnh, “Không nghĩ đến anh còn có gan trở lại đây?”

Sắc mặt Sophie trở nên chán ghét, “Người tôi muốn gặp không phải cậu, Thiên Lan đâu?”

“...” Minh Lưu không vội trả lời ngay, mà chấp tay sau lưng xoay người đi đến bên cạnh cửa sổ.

“Đại nhân không nói là muốn gặp anh.”

“Không thấy mặt cũng được.” Sophie cau mày, “Cậu mang tôi đến chỗ hắn, tôi đứng trước cửa giải thích.”

“Vậy cũng không được.” Minh Lưu nhếch môi cười, con mắt híp thành một đường, “Dẫn anh đến trước cửa phòng đại nhân, lỡ như anh nói gì tổn thương anh ấy, tội của tôi còn lớn hơn.”

K mất kiên nhẫn, thu hồi tâm tình nghiên cứu tranh sơn thủy, nhìn về phía Minh Lưu, “Nếu không muốn để tui tao gặp, cần gì để tui tao vào đây?”

“Kẻ địch tự chui đầu vào lưới, lẽ nào tôi không hoan nghênh?”

Minh Lưu nói chuyện như đương nhiên, sau đó đột nhiên giơ tay, vỗ một cái.

Tiếng vỗ tay lạnh lạnh vừa vang lên, phiến đá dưới chân bọn Tử Hữu đột nhiên mở ra. Bởi vì chuyện xảy

ra quá nhanh, mấy người bọn họ lảo đảo một cái, Tử Hữu cúi đầu xuống, liền nhìn thấy một cái động đen ngòm không thấy đáy. Trong lòng còn đang cả kinh, người đã rơi xuống.

Thì ra dưới lòng đất có địa đạo.

Tử Hữu ngã vào bên trong địa đạo, cảm giác được bề mặt có đá tảng cứng rắn cắt trúng quần áo. Cũng may là địa đạo bị nghiêng, mấy người bọn họ cứ như thế lăn xuống. Tử Hữu rơi xuống trước, tiếp đến là Alice, rồi tới Tây Nguyên, Sophie, K.

Alice có chút bức bối phủ phủ quần áo dính đầy bùn đất, trên tóc cũng dính một chút bùn, nhất thời muốn nổi nóng.

Tử Hữu nằm dưới giầy dựa nửa ngày, “Ai da... Alice...”

Alice giật mình, cúi đầu, liền thấy mình đang ngồi trên người Tử Hữu. Vốn là y muốn đứng dậy ngay, nhưng có chút xấu bụng muốn ngồi lâu thêm một chút. Vẫn còn đang do dự, đột nhiên lại bị người chặn ngang ôm lên.

Tây Nguyên nhìn chằm chằm Alice: “Không muốn em đụng chạm nam nhân khác.”

K cũng ôm Tử Hữu dậy, hơi nhướng mày, nhìn thấy một bên cánh tay cậu bị thương, máu tươi trên da thịt trắng nõn nhìn rất chói mắt.

Tử Hữu nhìn cánh tay của mình, cảm thấy không có gì nghiêm trọng, rút ra một cái khăn tay trong túi quần, lau lại miệng vết thương mất cái. Mấy người bọn họ nhìn một vòng, phát hiện nơi này là một tầng hầm rộng lớn, xung quanh còn có mấy cái cửa hang to nhỏ khác nhau, không biết thông tới chỗ nào.

Sophie vừa mới chạm lưng vào nền đất, trên đầu đã có tiếng cười truyền xuống. Minh Lưu lúc này ngồi xổm ở cửa hầm, nói vọng xuống dưới nói: “Nếu như tụi bây có thể sống sót ra khỏi hầm ngầm, có thể gặp Lâm Thiên Lan đó!”

Nói xong, cười ha ha vài tiếng, Sophie nghe “đông” một tiếng, đại khái là cửa hầm đã đóng lại rồi.

Bọn họ ở trong hầm ngầm cũng thật may mắn vì bốn phía đều có đuốc sáng. Tây Nguyên có chút khó hiểu: “Dưới này tại sao lại có hầm ngầm?”

“Có khả năng là đào để dành đó cho chúng ta.” Sophie cười lạnh đáp.

“Làm sao bây giờ?”

Tử Hữu nháy mắt mấy cái. Lúc này, mọi người tuy rằng đang trong tình thế bất lợi nhưng cũng không mấy căng thẳng, bởi vì bọn họ đều hiểu —— đã sớm biết sẽ không thể dễ dàng gặp được Lâm Thiên Lan, vậy thì cứ tương kế tựu kế, trái lại đối với bọn họ biết đâu còn có lợi.

“Bây giờ... trước tiên đem đồ đạc trong người kiểm tra qua một lần đi.” Alice mở lời, lấy điện thoại di động ra xem, quả nhiên không có tín hiệu.

Những người khác cũng lấy di động ra nhìn, Tử Hữu thuộc về giai cấp vô sản nên không có gì cả, nhìn mọi người nhún vai.

“Không tín hiệu.”

“Lam Sinh quả nhiên chu đáo.” Sophie gật gù, từ trên hong lấy ra một món đồ trông như bộ đàm.

“Cái này là La Minh lấy ra từ cảnh cục?” Tử Hữu nhìn khối màu đen nho nhỏ kia hỏi, “Nghe nói thời điểm như thế này còn hữu dụng hơn di động?”

“Tất nhiên rồi!” Sophie giơ lên ngón cái, trên thực tế, mấy ngày trước hắn còn không biết đây là vật gì, vẫn là theo Lam Sinh học hỏi mới biết được.

“Nếu như vật này nối với nhiều trạm trung chuyển thì có thể câu thông toàn cầu đó nha.” Sophie vừa nói vừa nhấn nút nguồn, trong loa truyền đến rất nhiều tiếng huyền ảo, chỉ cốc lát sau, liền nghe thấy thanh âm của Lam Sinh vang lên, “Sophie? Xảy ra chuyện rồi?”

Một khi phải dùng đến vật này, nghĩa là nói rõ tình huống hiện tại của bọn họ không mấy tốt. Trong viện trạch của K, Lam Sinh, La Minh cùng Mộng xúm lại một chỗ, hướng vào bộ đàm hỏi.

“Hiện tại thì không có chuyện gì lớn.” Sophie gãi đầu, “Chỉ là bị người ta nhốt vào hầm ngầm thôi.”

“Hầm ngầm?” Lam Sinh nghe âm thanh chập chờn từ bên kia truyền đến, “Chẳng trách âm thanh có chút là lạ...”

“Có cần thông báo cho người ở Đại Minh đến hỗ trợ không?” La Minh hỏi.

“Tạm thời thì không cần.” Sophie nhìn xung quanh, “Chúng tôi có thể nghiên cứu cái hầm này một chút, xem còn thông tới đâu không.”

“Ừ!” La Minh gật đầu, Lam Sinh cướp lời, dặn dò: “Phải cẩn thận đó!”

“Biết rồi!” Sophie gật đầu, sau đó tắt bộ đàm.

Mọi người trầm mặc hồi lâu, Tử Hữu mới mở miệng trước, “Thiệt là thần kỳ a.”

Vừa nói vừa chỉ vào bộ đàm, “Cái này thiệt là thần kì!”

K bất đắc dĩ, nhép nhéo gương mặt hưng phấn của Tử Hữu, “Tình huống này mà còn có thể hưng phấn được, cũng chỉ có mình em.”

Bên kia, Tây Nguyên lôi ra một cái bao nhỏ, bởi vì bên trong âu phục của y có thể giấu một ít đồ vật, Lam Sinh lợi dụng điểm này mà nhét một cái bao vào. Bao tuy rằng nhỏ, nhưng không gian lại rất hữu dụng. Lúc này mở ra nhìn, bên trong là một ít thuốc trị thương đơn giản, cùng một hộp bánh quy.

Chân mày Alice giật giật, “Không có nước... hần muốn chúng ta chết khát?”

Tử Hữu thở dài, “Trong này đâu có đựng vừa chai nước.”

Kiểm tra đồ đạc mang theo bên người xong, mọi người bắt đầu chui tới chui lui trong mấy cái động to nhỏ. Hàm ngậm này có chút kì quái, tuy rằng từ nhiều chỗ nhìn ra được là do người đào móc, nhưng có một số chỗ không giống như dùng xẻng hay công cụ khác để làm ra.

Mấy người bọn họ vừa để lại kí hiệu vừa đi lòng vòng, nhưng vì trong này động quá nhiều, to nhỏ không đồng đều, quy tắc bất nhất, đi vào một cái động, liền có mấy cái, thậm chí là mười mấy cái động chờ đợi bọn họ. Đám người mệt đến thở không ra hơi, trên đường đi dừng tạm ở một cái cửa động, ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Đây rốt cuộc là đứa ở không khôn nạn nào làm ra vậy?” Sophie thở hổn hển bóp chân, “Không lẽ tụi nó còn nuôi chuột để dành đào đất.”

Tử Hữu ở một bên nhin không được cười lên, “Anh đừng nói, có khả năng lắm đó!”

Vừa nói vừa đưa tay chỉ một cái động không lớn lắm ở bên cạnh, “Nhìn vết tích bốn phía nè, giống như dùng móng vuốt cào ra vậy!”

Tử Hữu chỉ là trêu chọc Sophie một chút, thể nhưng mọi người nghe thấy đột nhiên trở nên im lặng, để lại không khí trầm mặc quỷ dị khiến Tử Hữu có chút sợ hãi, quay đầu nhìn K, lại nhìn Sophie: “Làm sao vậy?”

K trầm mặc, tới gần cái động kia nhìn kĩ một hồi, “Đúng là nhìn giống như móng vuốt của động vật cào ra.. có điều đã được một quãng thời gian rồi, cho nên mới không dễ dàng nhận ra.”

Tử Hữu ngăn người, cảm thấy cổ có chút cứng ngắc, “Này... ý là sao?”

Sắc mặt Sophie cũng trở nên khó nhìn, nhìn bốn phía một thoáng, “Mấy cái động này nhiều thật, lại to nhỏ không đồng nhất...”

Nói xong, đi đến phía trước một cái động khá lớn, liếc mắt nhìn, “Loại này không phải là chuột đồng gì gì đó đào ra chứ...”

Bởi vì ở hình dáng người, nhảy bèn vốn có của loài vật giảm sút. K thẳng thắn “oành” một tiếng hóa thành mèo, mọi người nhìn hấn đi qua đi lại ở cửa động mấy lần, chớp mũi ngửi a ngửi, sau đó thân hình đột nhiên run lên một trận, tựa như bản thân gặp phải chuyện gì không dám tin tưởng.

“Sao vậy?” Tử Hữu có chút lo lắng, tiến đến ôm lấy K hỏi.

K vẫn trầm mặc hồi lâu, sau đó “oành” một tiếng biến trở về hình người, thân thể xích lửa khiến Tử Hữu đỏ mặt. K im lặng mặc quần áo vào, thắt dây lưng lại, vẻ mặt nghiêm túc. Alice cùng Tử Hữu chưa bao giờ nhìn thấy vẻ nghiêm túc của K, không nhận được điều trở nên lo lắng.

“Chúng ta nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này.” K trầm giọng nói, “Bên trong động này có mùi sói.”

41. Chương 41

Bên trong phòng tối âm u đầy tử khí như không có hơi thở của vật sống, nhưng nhìn kĩ một chút sẽ phát hiện, trên giường lớn có một người nằm đó.

Lúc Lâm Thiên Lan tỉnh lại, y rất hỗn loạn khi phát hiện tay chân mình đều bị trói vào bốn góc giường, cả người mở ra thành hình chữ đại. Quay đầu nhìn bốn phía, gian phòng tối đen như mực, đèn cũng không bật, chỉ có thể nhìn thấy ánh trăng xuyên vào cửa sổ, có chút âm trầm.

Lâm Thiên Lan giật giật tay chân, xích sắt truyền đến thanh âm “leng keng leng keng”, kim loại lạnh lẽo áp vào da thịt, lạnh đến thấu xương.

Ký ức có chút gián đoạn, Lâm Thiên Lan nhíu mày, cố nhớ lại từng chuyện. Hình như y nhận được một bức thư, sau đó trong lúc chờ Sophie đến thì giấu mình trong phòng. Bởi vì không biết Minh Lưu đang suy nghĩ cái thứ loạn thất bát tao gì, cho nên mặc kệ Minh Lưu ở bên ngoài nói cái gì y cũng làm như không nghe thấy. Buổi tối lúc Minh Lưu rút cuộc cũng rời đi, người làm đưa cơm tối tới...

Đúng rồi... cơm tối.

Lâm Thiên Lan nhớ lại, sau khi ăn cơm tối xong, y đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, cả người đổ nhào lên giường, rồi thì cái gì cũng không biết.

Y ngủ bao lâu rồi? Bây giờ là lúc nào? Lâm Thiên Lan cảm thấy có chút không thích hợp, lao lực ngẩng đầu muốn nhìn xung quanh một chút, chỉ là tầm mắt bị trụ giường che lại hơn nửa, nhiều lắm cũng chỉ thấy được một nửa cửa phòng rách nát.

Không khó tưởng tượng được tình huống hiện tại, Lâm Thiên Lan thở dài. Hơn phân nửa là y đã bị trúng thuốc mê dẫn đến mê man, sau đó Minh Lưu sai người phá cửa xông vào.

Cẩn thận nhớ lại từng ấn tượng với Minh Lưu, Lâm Thiên Lan đột nhiên cảm thấy nhân sinh quan... không phải... miêu sinh quan đều bị lật đổ. Rõ ràng trong ấn tượng của y, Minh Lưu là một bằng hữu vô cùng hiền lành, thế mà hiện tại lại trở thành một nhân vật hung ác, vì mục đích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào, đã vậy còn giam cầm y lại.

—— “Chỉ cần anh ngồi yên ở vị trí này, những chuyện khác anh không cần lo lắng. Tôi chỉ cần anh ngồi đợi ở đây thôi.”

Lâm Thiên Lan nhú lại đôi mày xinh đẹp, trăm ngàn khó hiểu. Nếu y chỉ là một con rối, thì ở lại đây có ý nghĩa gì? Minh Lưu có bản lĩnh như thế, lên làm lão đại không phải quá tốt rồi sao?...

Lâm Thiên Lan bỗng nhiên nhớ lại lúc mình bị Minh Lưu hôn, nhất thời cảm giác buồn nôn dâng lên tận óc.

Minh Lưu có bệnh đúng không? Lại làm chuyện như thế với y!

Y lại nghĩ đến cái chết oan ức của Tiểu Tiểu, trong lòng đau đớn một trận, nếu biết có ngày hôm nay, lúc trước y chẳng làm gì cả. So với tình cảnh hiện tại bị người khác giam cầm, không biết đối phương có mục đích gì, lại cùng Tiểu Tiểu âm dương cách biệt, lẽ ra có thể hưởng một cuộc sống đơn giản bình thường, cùng nhau sinh hoạt, không biết hối hận bao nhiêu lần mới đủ.

Mọi sinh vật trong trời đất, tựa hồ đều phạm một sai lầm giống nhau, chính là sau khi mất đi rồi mới biết quý trọng.

Lâm Thiên Lan thất thần. Mỗi lần nhớ đến Tiểu Tiểu, chạy trốn gì đó y không thiết nghĩ đến nữa, phảng phất như toàn bộ thế giới không có quan hệ gì đến y. Y lẳng lặng nằm im trên giường, mở to đôi mắt ngơ ngác nhìn đỉnh giường, trong đầu trống rỗng, cảm thấy rất mệt mỏi.

Cơ ngơi này được xây từ đời lão đại tiền nhiệm của Minh Lưu, toàn bộ đều do Minh Lưu quản lý đơn độc. Minh Lưu rất thích kiến trúc Trung Hoa cổ đại, vì thế nên bên trong cơ ngơi to lớn này che giấu rất nhiều cơ quan, còn có địa lao chần bằng song sắt. Từ cửa lớn đi vào chỗ này giống như đi vào thế giới khác, trong phòng không điện thoại, không ti vi, không thiết bị công nghệ cao, thấp sáng cũng dùng đèn nến, góc phòng thì treo một cái lồng đèn lớn dán giấy trắng, trên mặt đèn mực tàu viết một chữ “Thập” thật to.

Hồng tất lang trụ, đình đài lầu các, hậu viện còn nuôi một đám bồ câu đưa thư.

Lâm Thiên Lan lúc này mới cười khỏ coi như lĩnh ngộ được, cơ ngơi này cùng một kiểu đức hạnh với Minh Lưu, bề ngoài thì nhìn sạch sẽ an nhàn, ở lâu rồi mới phát hiện kì thật vô cùng âm u, khắp nơi đều che giấu tâm nhân.

Mà cơ quan Lâm Thiên Lan vừa nhắc đến, lúc này bọn Tử Hữu đang tự mình trải nghiệm.

Mấy người bọn họ vốn đã bị dáng dấp nghiêm túc của K làm cho sợ hết hồn, sau khi K nói xong, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Nơi này ngoại trừ Tử Hữu, những người khác đều thuộc dạng có bản lĩnh. Trước tiên không nói đến K là tay đâm vô địch khu Đông, Alice cũng xếp thứ nhì sau K ở khu Đông, Tây Nguyên Tử Hữu không rõ lắm, nhưng nhớ lại thời điểm ngày trước bị vây quanh một đám người thì đủ hiểu y không phải kẻ ngồi không. Còn Sophie ... có thể so chiêu cùng Alice, đánh nhau không phân thắng bại với K, thì không cần phải hoài nghi thực lực của hắn nữa.

Nhưng giờ phút này vừa nghe đến chữ “sói”, mấy người bọn họ đều biến sắc, Tử Hữu mới cảm thấy mồ hôi lạnh đổ xuống. Bản năng sợ hãi của động vật trời dạy, phải biết con mèo lớn nhất cũng không bằng một nửa con sói, làm sao có khả năng chiến đấu cùng chúng?

K được gọi là tiểu hắc báo, nhưng cũng chỉ là tên gọi, không phải là báo chân chính.

Vì lẽ đó, K vừa dứt lời, mấy người bọn họ ngay lập tức đứng dậy, mau chóng tìm lối ra. Bầu không khí nhất thời tràn đầy quỷ dị, mấy người bọn họ đều không nói năng gì. Sau khi chui qua không biết bao nhiêu cái cửa động, Sophie nhận không được đột nhiên mắng một câu.

“Mẹ nó! Nơi này tại sao lại có sói?”

K trầm ngâm một chút, “Không biết. Nhưng tap rõ ràng ngửi thấy được mùi sói, còn là lưu lại cách đây không lâu.”

“Vậy tức là hiện tại trong này đang có sói?” Alice hỏi, “Cứ đi tiếp như vậy, có khi nào bị phát hiện không?”

“Hiện tại có hay không thì không biết.” K lắc đầu một cái, “Nhưng mà... bên trong hầm ngầm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải địa bàn của Minh Lưu sao, tại sao lại có sói?”

“Có lẽ là từ chỗ khác chui vào, Minh Lưu cũng không biết...” Sophie vuốt cằm suy nghĩ, “Hay là.. do Minh Lưu nuôi?”

“Làm sao có khả năng!” Tử Hữu phản ứng lại, “Mèo cùng sói làm sao giao thiệp được? Hắn điên rồi? Cho dù có là họ hàng gần với sói như chó cũng không làm chuyện như vậy!”

K cũng gật đầu, “Nếu như Lương Tiêu biết chuyện này, hẳn chắc chắn sẽ nghĩ là mình nghe nhầm rồi.”

Lương Tiêu là lão đại của bầy chó hoang ở khu Đông, không giống với mèo, chó rất dễ dàng hòa nhập với cuộc sống của con người. Cho nên Lương Tiêu mới sớm trở thành thương nhân lớn nhất của khu Đông, nắm trong tay vô số quyền lực, con người bình thường làm việc dưới tay hắn cũng rất nhiều.

Lúc này mấy người bọn họ có chút buồn bực, sớm biết chuyện xảy ra như thế, trước đó cũng nhét một cái điện đàm ở bên Lương Tiêu, chí ít còn có thể hỏi thăm một chút.

Có điều lúc nghĩ tới thì Tử Hữu có chút buồn cười. Nói như thế nào với Lương Tiêu? Chẳng lẽ nói, “Lương tiêu sinh, chúng tôi muốn hỏi thăm anh một chút, gần đây có biết là có con sói nào tiến vào trong thành thị không” ư?

Chiều theo tính cách Lương Tiêu, lúc nghe câu này rất có thể y sẽ làm rớt tàn thuốc xuống người mình.

Chó cùng sói tuy là họ hàng gần, nhưng trước đây bởi vì hỗ trợ loài người mà chó với sói triệt để phân chia ranh giới. Ở bên cạnh thợ săn, có khi chó sẽ đối kháng cùng sói, từ cổ chí kim, song phương đều không dừng chiến đấu, tử thương cũng vô số, nhìn thấy mà giật mình.

Cho nên hướng Lương Tiêu hỏi thăm chuyện này cũng không có gì vô lý, nếu như thật sự có sói tiến vào thành thị, đầu tiên phải giương lên vòng phòng hộ chính là loài chó.

Nghĩ tới nghĩ lui, vấn đề lớn nhất vẫn là bên dưới Thập Nguyệt đến tột cùng vì sao lại có sói xuất hiện? Sophie nhớ đến câu nói cuối cùng mà Minh Lưu lưu lại: “Nếu như tụi bây có thể sống sót ra khỏi hầm ngầm, có thể gặp Lâm Thiên Lan đó!”

Ý tứ này là xác định bọn họ chắc chắn sẽ chết trong hầm ngầm?

Linh cảm Sophie không mấy tốt, hiển nhiên Minh Lưu đã có chuẩn bị, trước hết không nói đến chuyện gã làm sao liên hệ được với chó sói, phải nghĩ cách thoát ra khỏi đây...

“Suýt!”

Tây Nguyên đi trước bọn họ, đột nhiên đưa tay ngăn cản mọi người, con người nâu nhạt gắt gao nhìn chăm chăm huyết động hắc ám phía trước, phảng phất như nơi đó đột nhiên xuất hiện thứ đồ vật khủng bố nào vậy.

K đầu tiên đem Tử Hữu bảo hộ ở phía sau, Sophie cùng Tây Nguyên đứng sòng vai nhau, cũng nhìn cửa động màu đen không rời.

Đối với mèo mà nói, khả năng nhìn trong đêm đen cùng ban ngày không khác nhau, hơn nữa nhờ cấu tạo

mắt, ban ngày nhìn đồ vật còn thấy hơi mơ hồ, nhưng buổi tối thì lại rõ ràng hơn rất nhiều. Có điều lúc biến thành người, mặc kệ là thích giác, khứu giác, độ nhạy bén hay là thị lực, đều trở nên giống loài người, cùng lắm là chỉ tốt hơn một chút. Cho nên giờ phút này, đám người bọn họ nheo mắt lại cũng không thấy rõ nên kia bóng tối đến cùng có cái gì. Nhưng Tử Hữu cảm nhận được một loại khí tức âm lãnh đang từ từ tản mát, giống như có cái gì đang hô hấp, tiếng thở dần lớn hơn, lại có tiếng ai đó đang bước đi, đập trên đá vụn, nghe ra tiếng răng rắc.

Tử Hữu giật giật yết hầu, con mắt nhìn động đen phía trước chớp cũng không chớp một cái. Mọi người đều linh cảm, vật này... chỉ sợ là thứ mà bọn họ đang lo lắng – Sói!

Tiếng hít thở dần dần đến gần, từ trong động đen đầu liên lộ ra một bàn chân lớn dày, màu lông xám trắng có chút lộn xộn, móng vuốt sắc nhọn không hề rụt về.

Tứ chi mạnh mẽ, trên ngực mọc một lớp lông tơ trắng như tuyết, nó dần dần bại lộ trước mặt mọi người. Thân thể cao to, đôi ta dựng đứng, miệng dài mà nhọn, răng sắc nhọn nhe ra, trên lưng là một đám lông xám uy phong凛冽, cái đuôi thô to phía sau nhàn nhã vung qua vung lại.

Nó lè lưỡi, liếm liếm mũi, con người xám tro nhạt màu nhìn mọi người, lỗ tai giật giật.

Dưới tia sáng mờ nhạt, mọi người chỉ mới nhìn nó một chút, đầu suýt chút nữa nổ tung. Alice vung tay lên, từ bên trong ống tay áo xuất hiện vài lưỡi dao mỏng dính, kẹp ở giữa ngón tay, tư thế sẵn sàng vung ra.

Mà Tây Nguyên thì nói lỏng carvat, kéo Alice lại, ra hiệu để ý đến.

Con “sói” kia tuy rằng hình thể rất lớn, nhưng có vẻ không biết biến thân, mà bọn họ còn ở hình người, có thể chiếm được một chút ưu thế. Tây Nguyên ngăn trở Alice, sợ hấn bị thương, Sophie cũng hoạt động khớp vai một chút, vào tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Ngay khi mọi người đang căng thẳng, con “sói” kia đột nhiên nói chuyện.

“1, 2, 3, 4...”

Con “sói” bắt đầu đếm, nhưng mới đếm được vài tiếng, lại đột nhiên vẫy vẫy đuôi, “Mẹ nó, sau số 4 là số nào?”

Mọi người sững sờ, lại nhìn thấy “sói” kia hướng về bên đây mấy bước, nển cằm trên giá trên vách tường soi xuống ánh sáng yếu ớt, Tử Hữu chậm rãi mở to hai mắt.

“Ai nha... này đâu phải là sói a...”

K cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức nổi giận, “Tại sao Husky lại xuất hiện ở chỗ này?”

Đúng là một con Husky vô cùng thuần huyết, nếu không nhìn kỹ, nhất định sẽ cho rằng đây là sói. Nếu không lộ ra hình dáng rõ ràng dưới ánh sáng, mọi người đúng là không phân biệt được.

Đương nhiên, đây còn là vì bọn họ đang ở hình dạng người, nếu như lúc này K vẫn duy trì hình dạng mèo, đã sớm phát hiện trước mắt kì thật chỉ là chó.

Con Husky run lên một thân đầy lông, ôn tồn ngồi xuống nhìn mọi người, “Trong này chỉ có mấy người các cậu?”

Tử Hữu gật đầu, từ sau lưng K thò đầu ra hỏi, “Xin hỏi... anh làm sao...”

“Việc này nói sau!” Husky kể tục đong đưa đuôi, liếm liếm khoe miệng. “Các cậu theo tôi, tôi đem mọi người ra ngoài. Chủ nhân nơi này còn chưa trở lại, tôi là lên lút chui vào đây.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, so với đối mặt cùng một con sói chân chính, thì một con Husky không mang lại uy hiếp gì mấy, cho nên ngay lập tức đi theo nó qua mấy cái động, đều là loại vô cùng hẻo lánh. K chú ý đến, những chỗ kia không có giá nên cắm trên tường, hoàn toàn tối đen.

“Tại sao tôi không nghe thấy mùi của cậu?” K khó hiểu hỏi, hần chỉ ngửi thấy mùi sói.

“Tôi là ngược đầu gió mà đến.” Husky đi đằng trước nói, “Nếu như tôi đi thuận chiều gió thổi, đừng nói là cậu, tên kia e là vừa về tới nơi này sẽ lập tức phát hiện ra tôi.”

“Tên kia... là ai?” Tử Hữu hiếu kì hỏi, “Là sói sao?”

“Ừ!” Husky gật đầu, “Nó là chủ nhân chỗ này. Bình thường đều sinh hoạt ở đây, có chuyện mới đi ra ngoài. Số mấy người may đó, hôm nay vừa lúc nó ra ngoài.”

“Nhưng mà...” Tây Nguyên chỉ cảm thấy tình cảnh hiện tại quả thực ngoài ý muốn quá nhiều, “Bên dưới Thập Nguyệt làm sao lại có sói?”

“Con sói kia cùng nhị đương gia của Thập Nguyệt – Minh Lưu hình như có liên hệ với nhau.” Husky vẫy vẫy đuôi, vừa vẫy đánh vào mặt Sophie đi phía sau.

Số là đám người bọn họ đang nằm bò trong động mà di chuyển, nhưng lúc này cảm giác được đường đi đã bắt đầu hướng lên, biết là còn cách cửa động không xa nữa.

“Mèo cùng sói có liên hệ?”

Tuy rằng bọn họ đã từng nghĩ đến khả năng này, nhưng Tây Nguyên vẫn thấy buồn cười.

“Nếu như không phải là Minh Lưu điên thì cũng là con sói kia điên rồi!” Sophie giơ tay túm lại cái đuôi vung vẩy đằng trước, nói.

“Sự tình cụ thể như nào, chúng tôi không biết.” Husky nói, sau đó đột nhiên phóng người tới, nhảy ra khỏi cửa động, mọi người liền thấy được tia sáng phía trước. Sophie thò đầu ra trước, sau đó bò ra, tiếp đến là Alice, Tây Nguyên, Tử Hữu cùng K.

Mọi người vừa chui ra, liền hít đầu ngực một bầu không khí trong lòng. Sau đó tranh thủ nhìn xung quanh, mới phát hiện ra mình đang ở trong một chỗ trông quen mắt. Thì ra Husky mang bọn họ quẹo trái quẹo phải, liền trở về hoa viên lúc trước, mà bọn họ thì từ hốc cây cạnh giếng nước đi ra.

Cũng may lúc này trời đã tối, trong vườn im ắng không có ai, Husky mang theo bọn họ trốn vào một nơi sâu hơn trong hoa viên, chỗ có rất nhiều phòng nhỏ, một ít trong đó trống không.

Husky đá văng một cánh cửa chạm trổ, để mọi người vui vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại. Một mùi ẩm mốc lâu năm bồng bềnh trong không khí, còn mang theo chút bụi bặm, trông như lâu rồi không có ai ở qua.

K rất quen thuộc mùi vị này, sau khi lão chủ nhân qua đời, nhà mấy tháng không có người ở liền xuất hiện mùi vị bị lãng quên kia, vừa thê lương, vừa mang theo một cảm giác ký ức dày nặng.

Mấy người bọn họ trốn dưới cửa sổ, ai nấy ngồi vào chỗ của mình rồi mới có thể thở ra. Husky ngồi trước mặt bọn họ, giơ chân lên cào cào cổ, lại đuổi người, đem lông trên thân sửa sang lại một chút.

“Hiện tại là tình huống gì?” Sophie bị làm cho hồ đồ, ngồi xếp bằng nhìn con chó lớn kia.

“Đầu tiên để tôi giới thiệu một chút.”, Husky vừa lè lưỡi hà hơi vừa nói, “Tôi là người dưới trướng của Lương Tiêu Lương lão đại, tên là Husky.”

“ ... ”

Tử Hữu nhất thời cảm thấy, đây nhất định là truyện hài rồi.

Những người khác hiển nhiên cũng bất ngờ với màn giới thiệu này của Husky. Alice nhàn nhạt hỏi, “Tên này ai đặt cho cậu?”

“Ai hả...” Husky suy nghĩ một chút, lại dùng móng vuốt cào cào bụng, “Không nhớ nữa, tôi đổi qua rất nhiều chủ nhân.”

Alice nhú mày, không hỏi nữa. Husky thấy mọi người không nghi ngờ gì nữa, liền nói tiếp, “Là Lương lão đại kêu tôi đến, mục đích là mang mọi người đến chỗ thổ địa khu Bắc.”

“Lương Tiêu kêu cậu dẫn chúng tôi đến chỗ thổ địa khu Bắc?” K hơi kinh ngạc, “Làm sao hần biết chúng tôi đang ở khu Bắc?”

“Là lão gia tử khu Đông tìm anh ấy.” Husky nói, “Hình như lão gia tử có chuyện muốn nói, nhưng không liên lạc được với các cậu. Sau đó lão gia tử tự mình tìm đến khu Bắc, nhưng thổ địa khu Bắc không ở, ổng lại bị hạn chế phạm vi hoạt động, cho nên chỉ có thể đứng ở chỗ thổ địa khu Bắc chờ các cậu,”

“Không liên lạc được với chúng tôi?” Sophie khó hiểu, lấy điện đàm ra nhìn, “Cái này không phải là dùng để liên lạc sao?”

Nói rồi, mấy người bọn họ mới đột nhiên tỉnh ngộ, ai nha... đã đem điện đàm tắt mất rồi còn đâu...

Chân mày Sophie giật giật, Tử Hữu cùng K liếc mắt nhìn nhau, vừa nghĩ đến dáng vẻ Lam Sinh bên kia gấp đến giờ chân thì có chút chột dạ.

Vì để cho bọn Lam Sinh yên tâm, Sophie mở điện đàm trở lại. Kì thật lúc này đã có thể sử dụng di động, nhưng một đám người thần kinh đều đang căng thẳng, căn bản không nhớ tới.

Tín hiệu âm ỉ bên trong điện đàm vang lên vài tiếng, sau đó một âm thanh mềm mại nộn nộn truyền đến, “Tử Hữu ca?”

Tử Hữu vừa nghe, là Mễ Tử a, liền đoạt lấy điện đàm, “Mễ Tử? Lam Sinh bọn họ đâu?”

“Lam Sinh ca cùng La Minh ca đi ăn tối rồi.” Mễ Tử ở bên kia nhai nhai, hiển nhiên cũng đang ăn uống cái gì đó, “Lam Sinh ca nói bụng đói đầu nghĩ không thông, cho nên muốn lấp đầy bụng.”

Nhất thời, đám người Tử Hữu bên này lập tức xụ mặt. Thiệt chứ, bọn họ còn tưởng là Lam Sinh La Minh nhất định rất lo lắng, kết quả hai người bọn họ đúng là rất tiêu dao.

Thở dài, Tử Hữu không thể làm gì khác hơn là nói: “Khi nào bọn họ trở về, nói cho bọn họ biết một tiếng, mấy anh không sao rồi!”

Mễ Tử ở bên kia gật đầu, “Dạ!”

Một lần nữa tắt điện đàm, mọi người đứng dậy, chuẩn bị cùng Husky thoát ra khỏi Thập Nguyệt.

Mấy người rón ra rón rén đi qua mấy cái hành lang, lúc đi qua một cửa phòng đóng chặt, nghe thấy tiếng xích sắt leng keng bên trong phát ra, nhất thời sững sốt một chút, nhưng không có thời gian để quan sát nhiều như vậy, liền cẩn thận từng li từng tí một vòng qua cửa phòng.

Đi đến một bờ tường thấp, Husky đào ra một cái lỗ chó chui ra ngoài. Bọn Tử Hữu lại xụ mặt nhìn bức tường một chút, Sophie gọn gàng nhảy qua, Alice vốn định nhảy, lại bị Tây Nguyên chặn ngang ôm lấy. Còn lại K cùng Tử Hữu, Tử Hữu đang chuẩn bị tự leo ra ngoài, liền bị K ôm lấy đặt lên vai.

Tử Hữu nhất thời không nói nổi, người ta là được bế kiểu công chúa, mà cậu thì bị người vác lên như vác bao tải thế này a...

Sau khi nhảy khỏi bờ tường, Tử Hữu đột nhiên nghe K thấp giọng nói, “Anh nghĩ để Husky đem em trở về khu Đông. Ở chỗ này so với tường tượng của anh rất nguy hiểm, em ở lại đây không an toàn.”

42. Chương 42

K nhảy khỏi bờ tường liền buông Tử Hữu ra, sau đó không chờ Tử Hữu mở miệng đã đưa tay vẫy vẫy Husky lại gần.

Đại cầu lông xám ngoắc ngoắc đuôi chạy tới, K đang muốn nói chuyện, đã bị Tử Hữu kéo lại.

“Em không đi!” Sắc mặt Tử Hữu không dễ nhìn, nhìn những người khác một chút, nhỏ giọng, “Em... tuy em không biết đánh nhau... nhưng mà em không đi!”

K hơi ngạc nhiên, nhướn mày, “Tại sao?”

“...”

Tử Hữu không đáp, hỏi tại sao ư, cậu cũng không biết trả lời. Cho dù mình vô dụng, nhưng cũng không muốn trở về ngôi đợi. Nếu không tận mắt nhìn thấy K cùng mọi người đều an toàn, cậu không sao an tâm được.

Hoặc là nói, bản thân cậu còn bị giấc mơ hôm trước ảnh hưởng, sợ K đột nhiên biến mất, sợ cảm giác trời đất đều muốn sụp đổ, cho nên nếu không nhìn thấy anh ấy... nếu không quan sát được anh ấy...

Tử Hữu sợ K sẽ bỏ cậu lại một mình, ngón tay chạm rảnh siết chặt, khăn trương nắm lấy ống tay áo không buông.

“Mang cậu ấy theo đi!”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh nhạt, Tử Hữu sững sờ, vội vã giương mắt, nhìn thấy Alice cũng đang nhìn cậu nói tiếp: “Chúng ta nhiều người như vậy, không lẽ bảo vệ không được cậu ta sao? Lại không có bao nhiêu cân thịt!”

“Alice...” Tử Hữu hơi kinh ngạc, nhưng lập tức dâng lên cảm xúc mừng rỡ. Cậu không nghe lầm chứ? Alice... Alice đang nói giúp cậu sao?

K có chút ngạc nhiên nhìn sang Alice, Sophie bên cạnh cũng mở miệng: “Trở về có khi cũng không an toàn, còn không bằng ở lại chỗ này.”

Nghe thế, K có chút sượng mà “sách” một tiếng, có vẻ hơi tức giận.

Lại cúi đầu nhìn Tử Hữu, nhéo nhéo sống mũi đối phương, hiếm khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: “Vậy thì ở bên cạnh anh, một bước cũng không rời biết chưa?”

“Ừm!” Tử Hữu vội vàng gạt đầu, vui vẻ ra mặt. K nhìn bộ dạng kia của cậu, vừa tức vừa buồn cười. Nhưng mà tiểu gia hỏa này một chút cũng không cảm kích hẳn muốn bảo vệ cậu a!

Husky nhìn mọi người bàn bạc xong rồi, liền dẫn bọn họ đi về chỗ của thổ thần khu Bắc. Thổ thần khu Bắc cùng thổ thần khu Đông về bản chất thì khác nhau, đương nhiên, câu này là Husky nhắm tới thổ địa khu Bắc. Đông Tây Nam Bắc bốn ông thổ địa coi như là oan gia với nhau, mỗi lần gặp mặt không phải là chê cười lẫn nhau thì cũng là cãi lộn. Cao tuổi rồi cũng không ngại phiền phức, mỗi lần gặp đều làm cho chính mình mặt đỏ tới mang tai.

Thổ thần khu Bắc thích an tĩnh, cho nên mới rời xa thành thị mà ẩn cư trong rừng, trong khi thổ thần khu Đông yêu thích náo nhiệt mới ngụ tại công viên. Đạo trước lão gia tử vì giúp hỏi thăm thân phận của Sophie, mà thổ thần khu Nam không có ở nhà, cho nên mới tới khu Bắc hỏi thăm. Quả nhiên, hai lão tiên gia vừa thấy mặt nhau thì chuyện đầu tiên chính là cầm gậy đánh một trận, mà nguyên nhân lại chỉ vì mấy trăm năm trước, thổ thần khu Bắc còn thiếu nợ thổ thần khu Đông tiền đánh bạc đến nay chưa trả.

Cho nên lần trước khi trở lại báo tin, thổ thần khu Đông mới mang theo một con mắt bị bầm tím. Bất quá cũng nhờ hai người bọn họ ở trong núi đánh nhau đến quên trời quên đất mới để lão gia tử phát hiện ra sự tình không đúng.

Husky dẫn bọn họ quẹo tới quẹo lui, quanh co ngoằn ngoèo, đến khi mặt trăng lặn xuống sau cánh rừng, đám người đi được một canh giờ rồi, rốt cuộc mới lên tới đỉnh núi, nhìn thấy một cái miếu thổ địa nho nhỏ nằm trong khe núi.

Miếu thổ địa kia dựng trên một tảng đá lớn, nhìn qua có chút nguy hiểm. Husky đứng trên đỉnh núi, hướng xuống dưới rú lên mấy tiếng. Bên trong không gian yên tĩnh của cánh rừng, thanh âm Husky vang dội. Mọi người sau đó nhìn thấy cái cây bên cạnh đột nhiên rung lên mấy lần, rồi hai gương mặt già nua có nét tương tự nhau từ phía sau gốc cây chậm chậm lộ đầu ra dò xét.

“A! Các cậu rốt cục đến rồi!”

Thổ địa khu Đông nhìn thấy K trước tiên, vội vàng xông ra. Một ông lão khác mặc một thân bạch bào, nhìn qua vô cùng hiền lành, chậm chậm đi theo sau, nhìn đám người bọn họ.

“Lão đại khu Đông quả nhiên danh bất hư truyền a... Chà chà! Nhìn cái khí thế kia kìa!”

Tử Hữu nhìn bạch bào lão nhân rung đùi đắc ý rất muốn cười, lại nhìn sang Đông lão gia tử, hỏi: “Nghe nói lão gia tử người có chuyện quan trọng tìm chúng tôi?”

“Dĩ nhiên rồi!” Đông lão gia tử vuốt chòm râu bạc, “Chúng tôi đợi mấy cậu cả ngày!”

Nói xong, lại dừng một chút, liếc mắt nhìn sang Bắc lão gia tử, “Nếu như không phải có kẻ sống chết ngăn lão lại, không cho ta tùy tiện làm loạn trên địa bàn của hắn, ta đã sớm bay tới chỗ các cậu!”

Nghe vậy, Bắc lão gia tử lập tức thối râu trềng mắt, “Là tôi không cho lão đi à? Rõ ràng là quy củ!”

Tử Hữu bất đắc dĩ nhìn hai lão nhân lại muốn cãi nhau, vội vã lên tiếng ngăn cản. Lúc này, Husky đang ngồi bên cạnh liếm liếm mũi đột nhiên nói, “Tôi nói này lão gia tử, người cũng đừng trách Bắc lão gia tử nữa a, tôi đi chậm một chút, cho nên mấy người bọn họ đều rút xuống hầm rồi.”

Husky nói lời này không nặng không nhẹ, nhưng lập tức dời đi sự chú ý của Đông lão gia tử. Lão quay đầu lại, trợn tro mắt: “Các cậu không có sao chứ? Gặp phải Hiên Viên?”

“Ai?” K cau mày, bỗng nhiên ý thức được chuyện gì, trầm giọng hỏi, “Chủ nhân của cái hầm ngầm kia?”

“Không phải nó thì còn ai!” Lão gia tử lắc đầu liên tục, “Chuyện này kể ra thì dài, bất quá cũng là nguyên nhân ta chạy đến đây. Chuyện này Bắc lão đầu cũng biết. Không! Phải nói là Đông Tây Nam Bắc bốn lão thổ thần đều biết.”

Sophie hoàn toàn bị làm cho rối, nhìn Bắc lão đầu, lại nhìn Đông lão đầu. Đừng nói chứ, hai người này nhìn như sinh đôi, chỉ khác ở chỗ một người thì mặc đồ đỏ, một người thì mặc đồ trắng, nhìn không kĩ không nhận ra ai với ai.

“Lão gia tử, ông đến cùng đang nói cái gì? Tôi hoàn toàn không hiểu a!”

K liếc mắt nhìn Sophie, bĩu môi: “Mày gấp cái gì? Để lão gia tử từ từ nói!”

Sau đó, dưới ánh trăng, trong rừng cây tối đen, năm mèo một chó tụ lại cùng nhau, bắt đầu nghe hai lão thần tiên chậm rãi kể lại một cổ sự xa xưa.

Bởi vì trí nhớ của hai lão gia tử đã chứa đựng hơn một nghìn năm lịch sử, có rất nhiều chi tiết nhỏ đã không còn nhớ rõ, lúc kể chuyện rất lộn xộn. Nói chung, sau khi nghe hơn một nửa câu chuyện, mấy người bọn K rốt cuộc mới nắm được một chút manh mối, còn lại đều là chuyện lông gà vỏ tỏi, lại xem lần nhiều cổ sự mấy lão gia tử đánh nhau, thật sự khiến người ta dở khóc dở cười.

Dem sự tình tóm tắt lại thì, nói phức tạp cũng không đến mức phức tạp, nhưng tuyệt đối không đơn giản.

Nguyên lai, mấy trăm năm trước, trên đất bằng ngoại trừ sói, còn có một loài động vật gọi là báỉ. Hình dáng của báỉ tương tự như sói, nếu nhìn không kĩ sẽ không phân biệt được con nào với con nào, bất quá có một đặc điểm phân biệt, chính là chân trước của báỉ vô cùng nhỏ, sinh trưởng trong tự nhiên dĩ nhiên sẽ bị đào thải, bởi vì cơ thể không trọn vẹn cho nên không có cách nào đi săn mồi được. Nhưng ông trời đóng một cánh cửa với người, sẽ mở cho người một cách cửa khác.

Chân trước của báỉ ngắn, không đi săn được, nhưng chúng lại là loài thông minh. Chúng hợp tác với sói, để sói công trên lưng đi vào những nhà dân bắt trộm gia súc của họ. Bởi vì báỉ thông minh, cho nên nhà nông phòng bị ra sao cũng bị sói bắt mất gia súc. Trong lúc nhất thời, người với sói nổ ra chiến tranh, càng lúc càng ác liệt.

Nhưng cho dù báỉ có trí tuệ cũng không bằng trí tuệ của con người. Một trận càn quét quy mô lớn diễn ra, sói cùng báỉ bị trúng kế. Khi đó, lẽ ra sói có thể bỏ lại báỉ mà rời đi. Nhưng sói trước sau vẫn công lấy báỉ, mặc kệ trên người bị thương nặng, chảy máu đầm đìa, vẫn không bỏ rơi báỉ.

Truyền thuyết kia sau này được nhiều nhà nông lấy làm cổ sự để kể cho bọn trẻ nghe. Mặc dù sự tình báỉ với sói gây ra không chấp nhận được, nhưng bỏ qua chuyện phía trước, chỉ lấy chuyện phía sau, cố ý bỏ đi những đoạn tàn ác, thì bọn nhỏ vẫn nghe đến say sưa ngon lành, lại càng yêu thích không ngớt cái tình cái nghĩa của loài sói.

Chỉ là sau lần càn quét quy mô lớn đó, sói với báỉ đều bị tổn thất nặng nề. Vốn số lượng báỉ đã vô cùng khan hiếm, qua lần này thì con người chưa từng nhìn thấy báỉ xuất hiện nữa. Dần dần mấy trăm năm, chẳng ai còn biết đến sinh vật này.

Nhưng trên thực tế thì báỉ không biến mất. Cuối cùng còn sót lại vài con đều cùng thổ thần ký kết khế ước, dựa vào tấm lòng nhân từ bảo vệ động vật sắp tuyệt diệt, thổ thần mới để cho bọn chúng hóa thành người, cũng cảnh cáo chúng, không được làm chuyện ác với con người, từ nay thu liễm bản thân, thanh thanh thản thản ở rừng sâu núi thẳm mà sinh hoạt.

Nhờ vậy, vài con báỉ cuối cùng có thể bảo vệ được huyết thống. Lại qua mấy trăm năm, chúng dần dần quên đi định ước ban đầu. Mà tộc trưởng của một đời gọi là Ti Tề, lại đi hợp tác cùng Hiên Viên – vốn là Lang Vương.

Hiên Viên là một Bạch Nhân Lang bị trục xuất khỏi gia tộc. Bạch Nhân Lang từ trước đến nay trong cổ sự truyền miệng là loài vong ân phụ nghĩa, tà độc hóa thân. Trong một bầy sói, Bạch Nhân Lang vốn đã khó sinh ra, thế nhưng khi nó xuất hiện, nó chính là đầu lĩnh của bầy sói, gọi là Bạch Nhân Lang Vương.

Nói đến Hiên Viên này, từ nhỏ đã tàn nhẫn không gì sánh được, khát máu, tàn bạo bất nhân, ở trong bầy sói lại vô cùng uy vọng hiển hách. Trong phạm vi quản hạt của thổ thần, phạm là nơi có người sinh sống, động vật hung ác không được phép tiến vào phạm vi sinh hoạt của con người, mà thổ thần cũng sẽ không cùng chúng ký kết khế ước.

Hiên Viên cùng Ti Tề vốn là động vật sinh sống trong chốn rừng sâu núi thẳm ở phía tây. Đó là một mảnh đất mà mấy trăm năm trước bị con người phân thành khu bảo vệ tự nhiên. Cũng không biết vì nguyên nhân gì, mà mảnh đất ấy không thuộc phạm vi quản hạt của Đông Tây Nam Bắc bốn lão thổ thần, nhưng lại có người kí kết khế ước với Hiên Viên để hắn có thể hóa thành hình người.

Chuyện bắt đầu từ đây.

Mục đích của Hiên Viên không ai biết, nhưng có thể xác định được, cho dù là đối với người hay động vật, tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Mà bởi vì nó không kí kết với bốn lão thổ thần, cho nên bốn lão thổ thần không có bất kì biện pháp nào.

“Mấy người không phải thần tiên sao?” Alice nghi hoặc, “Chuyện như vậy, không phải chỉ cần vung ống tay áo lên là xong xuôi sao?”

“Thần tiên cũng không thể lạm chức lạm quyền, không làm việc theo quy củ a!” Đông lão gia tử vô cùng bất đắc dĩ, “Quy củ của thần tiên so với người phàm còn muốn nhiều hơn!”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Tử Hữu nghe đến mấy chữ Bạch Nhân Lang Vương, toàn thân đã lạnh run. Con người có thể không hiểu, nhưng phàm là động vật, Bạch Nhân Lang Vương tương đương như Diêm Vương Điện Hạ.

Con người có câu, Diêm Vương muốn người chết canh ba, ai dám lưu người sống đến canh năm. Mà đối với động vật mà nói thì, Bạch Nhân Lang Vương cũng có thể đạt đến trình độ này.

Đông lão gia tử lắc đầu liên tục, “Cho nên khi nghe nói các cậu đến phía bắc, ta mới mau mau đến đây a. Phải biết là trong tay chúng ta không có kế ước của nó, không thể trừng phạt, mà ngay cả trục xuất cũng không làm được.”

“Ai lại có thể kí kết với nó nhỉ?” Tử Hữu thắc mắc, “Trong thành phố này còn thần tiên nào nữa không?”

“Thành phố này còn có rất nhiều thần, quản lý đồ cổ, trông coi nhà bếp, chỉ riêng tinh linh thôi cũng đủ loại.” Bắc lão đầu này giờ trầm mặc lúc này mới lên tiếng, “Quản lý hoa cỏ, cây cối, còn có Tử thần...”

Bắc lão đầu sờ sờ chòm râu, “Nhưng không phải ai cũng có bản lĩnh kí kết khế ước với động vật. Loại năng lực này chỉ nằm trong phạm vi quản hạt của thổ thần.”

Mọi người yên lặng hồi lâu. Sự tình quá mức ngoài ý muốn, kẻ địch trước mắt lại là bạch nhân lang vương bị trục xuất nhiều năm, còn có bộ tộc báỉ đã biến mất mấy trăm năm, không phải là chuyện có thể dùng nắm đấm để giải quyết.

K nhú mày, “Chúng từ khu Tây tới, thổ thần khu Tây không chịu trách nhiệm sao?”

“Làm sao mà có chuyện đó.” Đông lão gia tử lắc đầu, “Các cậu không thấy, Đông Nam Bắc tình hình hiện tại đều trở nên gay gắt, chỉ có khu Tây là yên tĩnh thôi sao?”

“Có ý gì nha?” Tử Hữu mở to mắt, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Thành thật mà nói... ta cũng là mới biết thôi.” Về mặt Đông lão gia tử đầy hồ thẹn, “Tây lão gia tử bị thương rồi. Hung thủ không phải Hiên Viên cũng không phải Ti Tề, chúng còn chưa có khả năng này, mà là một sinh vật nào đó có pháp lực cao cường, vượt qua cả thần lực của thổ thần, là một sinh vật không biết cấp bậc...”

“Sinh vật không biết cấp bậc...” Tử Hữu mím mím môi, giấc mơ K biến mất đột nhiên xuất hiện trong đây, khiến cậu trở nên căng thẳng. Không còn tâm tình để ý đến lòng đang cuộn cuộn, cậu nghiêng mặt nhìn K. dưới ánh trăng, gương mặt tuấn lãng kia lúc sáng lúc tối, hoàn toàn không chú ý đến cậu, còn đang chuyên tâm nhìn thổ thần suy nghĩ.

“Có thể... sinh vật kia chính là kẻ kí kết khế ước với Hiên Viên!”

Tây Nguyên vốn đang im lặng đột nhiên lên tiếng, hai hàng chân mày y căng chặt, vẻ thông dong ngày thường đã hoàn toàn biến mất, lúc này đã trở nên khó coi.

“Theo ta thấy...” Bắc lão đầu nheo mắt lại, “Nói không chừng là do tên Ti Tề kia tìm đến.”

Mấy người bọn họ sững sờ, Sophie sờ sờ cằm, gật đầu, “Đúng là có khả năng đó. Tên Ti Tề kia vốn là hình người mà, muốn làm gì thì so với Hiên Viên vẫn thuận tiện hơn, thêm nữa nó lại thông minh. Tôi từng thấy tin tức trên tivi nói vùng núi phía tây kia hàng năm tiếp đón không dưới mấy vạn du khách. Có thể... sinh vật không biết tên kia xen lẫn trong đám du khách mà tiếp xúc với Hiên Viên.”

“Nhưng mà... trong khu bảo tồn làm sao làm sao lại có Bạch Nhân Lang Vương?” Tử Hữu khó hiểu, “Tôi lại chưa từng nghe nói đến.”

“Đừng nói là cậu, chúng ta cũng mới biết đến nó không lâu.” Bắc lão đầu cau mày, “Bởi vì nó thô bạo lại tàn nhẫn, Tây lão gia tử đã trục xuất nó từ mấy năm trước. Nói cách khác, nó sớm đã không thuộc phạm vi quản hạt của chúng ta. Nó lúc nào thì trở về, lúc nào ở trong khu bảo tồn, chúng ta không hề biết.”

Đông lão gia tử cũng lắc đầu, “Một năm trước từng có một trận địa chấn lớn, núi đá bên trong khu bảo tồn sụp đổ, địa chất thay hình đổi dạng, hình thành rất nhiều hồ nước với sông nhỏ. Ta là đang hoài nghi nó nhân lúc đó trở về.”

“Cho dù các ông không biết,” Tử Hữu hỏi, “Thì sao đến cả bảo vệ khu bảo tồn cũng không biết? Một khi bọn họ phát hiện Bạch Nhân Lang Vương, tất nhiên sẽ ồn ào đưa tin, chúng ta cũng phải sớm biết rồi chứ!”

“Điểm này thì...” Đông lão gia tử cùng Bắc lão gia tử im lặng nhìn nhau, sau đó đồng loạt lắc đầu, “Chúng

ta cũng không hiểu.”

“Có thể là liên quan đến Ti Tề.” Sophie đột nhiên trầm giọng, “Hắn không thể lấy thân phận du khách tới gần Hiên Viên ở trong khu bảo tồn, vậy người duy nhất có thể tiếp xúc với nó chính là...”

“Nhân viên?!” Alice với Tây Nguyên bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Alice gật đầu, “Nếu như Ti Tề là thân là nhân viên quản lý khu bảo tồn, như vậy, hắn có thể ẩn giấu sự tồn tại Hiên Viên!”

“Cũng đúng...”, Tử Hữu hiểu ra, “Khu bảo tồn lớn như vậy, nếu như hắn có ý định giết Hiên Viên thì...”

“Mọi chuyện đều giải thích được.” K gật đầu, “Vì sao bọn chúng lại xuất hiện ở khu Bắc, vì sao lại xuất hiện bên dưới Thập Nguyệt. Dựa theo lời Husky giải thích, Minh Lưu đã xảy ra chuyện gì, sao lại hợp tác cùng Bạch Nhân Lang Vương?”

“Còn có, chúng kích động các bang phái ở khu Đông khu Bắc khu Nam xảy ra chiến loạn, đến cùng là vì mục đích gì?” Tử Hữu bổ sung.

“Liên quan đến cái hầm ngầm này thì...” Bắc lão đầu lên tiếng, “Chuyện này có có biết, dù sao có người ở trên địa bàn của ta đào động, ta không thể không biết. Ngày đó, cái tên này...” Vừa nói vừa chỉ vào thổ thần khu Đông, “Ta đang cùng cái tên này đánh... à không-luận bàn. Chúng ta từ trong rừng luận bàn ra tới ngoài, bởi vì con người không nhìn thấy chúng ta, cho nên không có sao hết. Cũng chính vì vậy mà chúng ta phát hiện ra dưới lòng đất lại xuất hiện một hang động kì quái.”

Đông lão gia tử sờ sờ mặt, “Ngày đó trước khi đem con mắt bầm tím về nhà, ta đã thăm dò cái hầm ngầm kia.”

“Sau đó phát hiện dấu vết của sói trắng, lại trộm nghe được Minh Lưu đang nói chuyện với Ti Tề.” Bắc lão đầu nói tiếp.

“Cái kia, Husky...” K nhìn về phía Husky, Husky nhấc chân xoa xoa bụng, lắc lắc đầu, “Tôi chỉ phụ trách truyền lời thôi, lão gia tử kêu tôi mang mọi người trở về, tức là biết sẽ có biến.”

“Nếu đã sớm biết là có động...” K nheo mắt, trừng hai lão đầu, “Sao không phá nó đi?”

“Đâu được...” Tử Hữu vội vàng kéo tay K, “Như vậy không phải là đánh rắn động cỏ à, bọn họ sẽ biết thổ thần đã phát hiện ra bọn họ.”

“Chúng ở ba khu Đông Nam Bắc gây ra chuyện động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ còn nghĩ rằng mình không bị phát hiện?” K ngoài cười nhưng trong không cười, “Nếu như vậy, tên Ti Tề đó thông minh chỗ nào?”

“Này...” Bắc lão đầu sờ sờ cằm, “Ti Tề nghĩ gì chúng ta quả thật nhìn không thấu. Có thể nào chuyện này nằm trong dự đoán của hần không? Hay là nói... chúng ta hiện tại đang nằm trong cái bẫy lớn hơn?”

Lời vừa nói ra, mọi người đột nhiên cảm thấy gió tựa hồ càng lúc càng lạnh, mà đêm tựa hồ càng lúc càng tối đen.

43. Chương 43

Tại sao chứ?

Hiện tại, Tử Hữu không ngừng tự hỏi, tay khẽ run rẩy, chân cũng muốn nhũn ra. Cậu không biết làm sao mà sự tình lại phát sinh đến mức này, không bằng nói, cậu căn bản không tưởng tượng được chuyện này có thể xảy ra.

Cái chuyện này, so với khả năng ném một người vào hố băng, thật sự còn kinh khủng hơn!

Tử Hữu không thể nào tưởng tượng được, đêm hôm trước còn ngồi với nhau bàn bạc mọi chuyện, thế mà qua bữa sau, cứ nhiên... cứ nhiên...

“... Tử Hữu...”

Trước mặt cậu là khuôn mặt tuần tú của Sophie, cặp mắt đối phương ửng đỏ, gân xanh trên trán nổi rõ, hai tay gắt gao nắm chặt thả xuôi theo người, giống như nếu không tận lực khống chế bản thân, hần sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ lắm vậy.

“Tử Hữu! Cậu đẹp lắm! Tôi quyết định rồi, cậu gả cho tôi đi! K! Tao sẽ không để mày hạnh phúc đâu!”

Sophie đột nhiên rống to, nhin không nổi nữa mà ôm lấy Tử Hữu, chỉ là mới nhào tới, đã bị K đâm cho một đâm vào mũi.

Phụt...

Máu mũi trào ra a!

“Hữu...”

K xoay đầu lại, nhìn chằm chằm Tử Hữu, bộ dáng như muốn nuốt cậu luôn vào bụng, “Chúng ta đi về nhà, ngay lập tức, một giây anh cũng không chờ đợi được nữa... a!”

Lần này là Tử Hữu tự mình ra tay.

Tử Hữu vẩy vẩy nắm đấm, mím môi không nói một câu, cúi đầu, duỗi duỗi thân mình không hề thoải mái.

Đằm thiết dài a...

Đúng vậy, không sai, chính là đằm...

Đằm đó! Đằm mà nữ mặc đó!

Tử Hữu sờ sờ mái tóc giả màu trà không biết lão thổ thần tìm được đâu ra, có điều nhìn cũng đẹp. Lúc này tóc đã gắn lên đầu, dùng một cái nơ con bướm cột lại rất khéo léo.

Mái tóc giả càng tôn lên khuôn mặt vốn đã thanh tú đáng yêu của Tử Hữu. Da thịt trắng nõn, môi đỏ má hồng, lông mi nhỏ dài vút cong, một đôi mắt ngây thơ linh động, khiến cho người khác cho dù vô tình nhìn thấy cũng không có cách nào quay đầu nhìn chỗ khác.

Cậu mặc một cái đầm màu trắng bông bênh, chân đầm viền đen, sau lưng thắt nơ con bướm, hoàn mỹ phô ra đường nét thon thả của vòng eo. Hai chân dài cân xứng lộ ra bên dưới, mang một đôi giày da màu trắng đen xen kẽ. Cứ y như là bộ đầm này sản xuất ra chính là để cậu mặc.

Chiếc đầm thiết kế để lộ một nửa lưng, làn da non mềm trắng nõn sáng lóa dưới ánh mặt trời thu hút ánh nhìn của người khác, Tử Hữu trước mặt mọi người, thật giống một cô gái thật thụ.

Sắc mặt Tử Hữu vốn đã khó coi tới cực điểm, Đông lão gia tử còn ở trước mặt cậu giờ máy ảnh lên, không ngừng tách tách tách.

Kưng cái cảm mới vừa bị Tử Hữu đấm, quay đầu bất mãn nhìn lão thổ thần.

“Lão gia tử, chụp cái gì?”

“À.... Quần áo, tóc giả giày dép đều do Mộng đưa cho.” Đông lão gia tử thỏa mãn vuốt vuốt chòm râu, thật sự không uống công lão bay suốt đêm về nhà một chuyến, “Mộng chỉ có một yêu cầu duy nhất là chụp lại một màn lịch sử này a!”

“Nhưng mà tại sao...” Tử Hữu thật vất vả mới ghì lại nắm đấm của mình, nghiến răng nghiến lợi hỏi lão thổ địa, “Tại sao tôi lại phải mặc thành cái bộ dáng này?”

“Đây là ta cùng cái tên này phải lâu lắm mới chọn được phương pháp tiếp cận Thập Nguyệt a.” Thổ địa giả thả máy ảnh xuống, bên cạnh Bắc lão gia tử cũng gạt đầu, “Các ngươi đã đến đó một lần, cho nên chỉ

có thể thay quần áo khác.”

“Nhưng vì sao tôi lại phải mặc như con gái chứ!” Tử Hữu rất muốn quơ lấy bộ tóc giả vứt xuống đất mà dẫm lên.

“Bởi vì chúng ta đã nghĩ ra một cách, chính là người cùng Alice giả thành bạn của Tiểu Tiểu, đến Thập Nguyệt để bắt chúng nói rõ nguyên nhân cái chết của Tiểu Tiểu.”

“Cái gì?” Tử Hữu sững sờ, “Giả làm cá chép tinh?”

“Không sai!” Bắc lão gia tử gật đầu, lại lấy ra hai hạt châu, “Hai hạt châu này hai người thời thời khắc khắc đều mang ở bên mình, cho dù là ai cũng không nghe ra mùi thật của các người.”

Nói xong, thả hạt châu vào tay Tử Hữu.

“Nhưng mà tại sao...” Câu này giờ Tử Hữu nhắc đến nhiều nhất có lẽ là “tại sao?”

“Lại thay đổi quần áo?” Sophie nói thay Tử Hữu.

“Hỏi cái đầu của người.” Đông lão gia tử mạnh mẽ đánh một cái lên đầu Sophie, mắng một tiếng, “Đương nhiên là thu hút đối phương, để đối phương chủ động tiếp cận nó a!”

“Hả?” Tử Hữu tròn to mắt, “Để cho Hiên Viên cùng Ti Tề... chủ động tiếp cận tôi?”

“Chính xác mà nói là tiếp cận người cùng Alice.” Đông lão gia tử sờ sờ râu mép, tựa hồ rất kiêu ngạo vì phương pháp chính mình nghĩ ra, “Bạn thân chết rồi, muốn tìm hiểu nguyên nhân rất chi là bình thường đúng không? Hiên Viên với Ti Tề đều muốn cho mấy khu đại loạn, lúc này lại có cá chép tinh tìm bọn họ đòi phân xử, cậu nghĩ bọn chúng sẽ làm như thế nào?”

“... Tôi hiểu được đại khái.” Sophie gật gù, “Bọn chúng sẽ đem hết thủy sự tình đẩy lên đầu khu Nam cùng khu Đông.”

“Theo lời của con người thì, đây là chiêu mượn đao giết người.” Đông lão gia tử thở dài, “Bất quá Ti Tề rất cơ trí, cậu cùng Alice phải thật cẩn thận, không được để lộ sơ hở.”

“...”

Tử Hữu cầm lấy hạt châu, nhắm mắt lại, vẻ mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng mới mở mắt ra, “Nói cũng đã lâu như vậy rồi, Alice đâu?”

Lời vừa dứt, Sophie cùng hai lão thổ thần đột nhiên ho khan một tiếng, dời mắt sang nhìn những người khác.

Tử Hữu không hiểu ra sao cả, ban nãy hắn đột nhiên bị kéo vào rừng thay quần áo, sau khi trở ra đã không thấy Alice đâu...

Lẽ nào bởi vì bị bắt giả thành nữ nên chạy trốn rồi?

Đang muốn hỏi, K đột nhiên đến gần, cả người Tử Hữu bị kéo vào lồng ngực hắn. Ngay lúc cậu ngẩng đầu nhìn, K ác ý cười cười, một bàn tay không thành thật từ phía sau lưng trượt vào bên trong chân váy.

Tử Hữu cả kinh, vội vàng muốn kẹp chân lại, tiếc là đã muộn, ngón tay K linh hoạt tìm đến đúng chỗ, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, cũng khiến hai chân Tử Hữu muốn nhuyển ra.

“Anh cảm thấy là Tây Nguyên hoàn toàn thuộc phái hành động.” K cắn cắn vành tai Tử Hữu, lại thổi một hơi, “Không bằng chúng ta cũng vào trong rừng “giải trí” một lát, thế nào?”

Tử Hữu ngẩn người, sau đó lập tức mặt đỏ tới mang tai, giờ mới hiểu được tại sao nét mặt mấy người này lại kì quái như vậy.

K thấy Tử Hữu cắn môi, đôi mắt mở to nhìn mình, lại thêm gió thổi lửa làn váy lay động, nơ con bướm cũng lung lay theo, khiến trái tim hắn đều muốn đong đưa, vốn là chỉ muốn trêu chọc Tử Hữu, “hỏa khí” của bản thân lại bị đốt lên. K thu tay về, ôm chặt eo Tử Hữu, ngẩng đầu trừng Đông lão gia tử.

“Ai nghĩ tới chủ ý xấu này! Không thể để Tử Hữu đi mạo hiểm được.” Bộ dáng này của Tử Hữu, đi ra ngoài gặp người không phải là ném vào trong miệng sói à?

“Tôi cũng tán thành!”

Thanh âm Tây Nguyên đột ngột vang lên. Mọi người quay đầu nhìn, liền thấy Tây Nguyên nắm tay Alice từ trong rừng đi ra, mà cà vạt treo lủng lẳng trên cổ áo không thềm thắt lại, còn Alice phía sau y thì...

Tử Hữu vừa ló đầu nhìn, cả người liền choáng váng.

Chỉ thấy Alice mặc một cái sườn xám màu trắng, trên thêu hoa thược dược đỏ nở rộ. Một bên xẻ tà lên cao, khiến máu trong người đều muốn phun trào. Mái tóc dài của Alice búi nghiêng qua một bên, có chút rối, vài sợi tóc rơi xuống buông thõng bên mặt, lại có chút phong tình quyến rũ.

Y mang một đôi giày thêu màu đỏ bước ra, mọi người nhìn kỹ, đều phát hiện bước chân y có chút hư huyền, mặc dù trên gương mặt vẫn là nét lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng vết đỏ nơi cổ khiến y quần bách đến mức đỏ hồng hai bên tai, thật ra y cũng không trấn tĩnh như vẻ bề ngoài.

“Alice... đẹp quá à...”

Tử Hữu nhìn không chớp mắt, chỉ cảm thấy trước mắt như một mỹ nhân cổ trang, đương nhiên, phải quên đi mái tóc dài vàng óng cùng đôi mắt màu xanh lam kia rồi.

“Ừm...” Sophie sờ sờ cằm, “Nếu như lại có thêm một mỹ nhân nữa thì càng hoàn mỹ hơn.”

Về mặt Alice vụn vẹo một thoáng, sau đó hung dữ nâng lên con mắt nhìn mọi người, “Tôi không muốn ăn mặc như thế này!”

Mặc quần áo của nữ cũng không dễ dàng gì... còn có...

Trước đây tốt xấu gì cũng có thể chống đỡ được một hồi mà đánh với Tây Nguyên mấy hiệp, có lúc còn chiến thắng. Hiện tại lại bị hấn ôm một cái, hất vấy lên, thì chỉ có ba chữ —— đi tong rồi. Mà nếu dùng tiếng Anh để diễn đạt thì chính là —— Game Over!

Game Over! Hiểu chưa! Đây chính là đại sự! Y thậm chí ngay cả một chút sức lực đánh trả cũng không có!

Tây Nguyên nhìn dáng vẻ căm giận của Alice, bỗng nhiên cảm thấy vừa nãy còn ăn chưa đủ no, cho nên bây giờ lại đói bụng. Con mắt nhìn đến vùng cổ Alice, lại đánh bạo nhìn xuống cánh tay lộ ra, qua bờ vai, chạy xuống hai đôi chân thẳng tắp thêm một vòng...

‘Đứa gốc này...” Bắc lão đầu híp mắt lại, “Cậu nói coi, muốn muốn điều tra một người thì dùng cách gì?”

“Tiếp cận đối phương?” Sophie vừa nhìn “phong cảnh” của Tử Hữu vừa trả lời.

“Vậy cách nào hay nhất để tiếp cận đối phương mà không bị phát hiện?” Đông lão đầu hỏi.

Ai~... Thật đói bụng nga.

Cùng cảm giác như thế còn có Tây Nguyên với K, một dạng trước mặt mà còn không được ăn.

Hai người đi qua một bên, làm bộ đang suy nghĩ vấn đề. K thấp giọng hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Tây Nguyên trầm ngâm một chút, tựa hồ đang nhớ lại, sau đó trịnh trọng gật đầu, “Cảm giác cực kì tốt.”

Hai mắt K tỏa sáng: “Tốt thế nào?”

Tây Nguyên sờ sờ cảm, “Không nói ra được... biết là rất thuận tiện thôi.” Dừng lại một chút lại nói, “Hơn nữa lại có một phen phong tình.”

K liếm liếm khoe miệng, con mắt thẳng tắp nhìn chòng chọc Tử Hữu hồi lâu, cùng lúc đó, Tử Hữu với Alice đều đột nhiên cảm thấy sau lưng mình lạnh lạnh.

Từ lúc Alice đi ra, Đông lão đầu lại bắt đầu làm hết chức trách của mình: giờ máy ảnh lên quay! Bên trong đoạn clip, Alice đề máy ảnh lại, hung dữ nói: “Tôi không muốn mặc như thế này! Để một mình Tử Hữu đi đi.”

Tử Hữu vội vàng chạy tới, gương mặt thanh tú đáng yêu xuất hiện trên màn hình: “Cái gì? Tôi không thêm! Chuyện này muốn làm thì cả hai cùng làm.”

Alice lườm cậu một cái: “Ai muốn làm chung với cậu.”

Tử Hữu không phục: “Chúng ta phải vì đại cuộc. Anh không muốn rửa oan giúp Tây Nguyên à?”

“Oan của hắn đã sớm rửa rồi!”

Alice khoanh tay nhìn Tử Hữu, Tử Hữu cũng khoanh tay nhìn hắn. Bên trong màn hình, hai bên trái phải hai người hai phong cách khác nhau đấu mắt, Đông lão đầu cười đến không khép được mồm, tay giữ máy ảnh giữ chặt đến mức sắp bị chuột rút.

K khó hiểu, “Lão già này lúc nào thì có sở thích này vậy?”

Sophie nhún vai: “Nghe nói nếu như ông chụp hình quay phim giúp Mộng, lần sau nộp cống phẩm Mộng sẽ cho ông một niềm vui bất ngờ.”

“Ồ...” K gạt đầu, khinh bỉ nhìn Đông lão đầu, “Thì ra là bị mua chuộc...”

Sau một hồi bị đùa giỡn, Tử Hữu cùng Alice mặc dù vẫn không cam tâm tình nguyện, vẫn phải hi sinh vì đại cục.

Tử Hữu đưa một hạt châu cho Alice, Alice nhìn nhìn, chẳng biết nên giấu ở chỗ nào. Mà cảnh này rơi vào mắt Tây Nguyên, lại khiến Tây Nguyên suýt chút nữa phun máu mũi.

Cuối cùng Tử Hữu gài hạt châu vào một đoạn nơ thắt bướm, còn Alice thì xem nó như trang sức, nhờ thổ thần đánh nó vào cái trâm, gài lên đầu.

Tây Nguyên với K vô cùng sầu lo, nhìn Tử Hữu với Alice, như thế nào cũng giống như cừ non mặc người

xâu xé. Đương nhiên Tây Nguyên không dám để cho Alice biết suy nghĩ này của mình, bằng không y phải chịu thêm mấy dao nữa. Còn Tử Hữu thì...

K kéo Tử Hữu lại gần, dặn dò: “Không cho phép tùy tiện cười với người khác, không được để lộ dáng vẻ không phòng bị ra trước mặt người khác, không được phép khiến người khác yêu thích...”

Tử Hữu cười gượng hai tiếng, “Điều cuối cùng sao mà được chứ...”

“Biết là không cho phép được rồi.” K nguy hiểm nheo mắt lại, kề sát vào, có chút bá đạo cắn đôi môi mềm mại của Tử Hữu.

Tử Hữu bị đau, đang muốn kháng nghị, K lại đuổi ra đầu lưỡi liếm liếm, sau đó biến thành triền miên hôn nồng nhiệt.

Sophie ho khan mấy tiếng, K mới lưu luyến buông ra: “Anh sẽ canh ở gần đó, sẽ không để cho em gặp nguy hiểm.”

Tử Hữu đỏ mặt, duỗi ngón tay câu câu ngón tay K, trầm giọng nói, “Ừm!”

Sau đó, Husky về khu Đông để báo lại chuyện này, mà hai lão thổ thần thì ẩn giấu hơi thở bản thân, hóa thành cái bóng. Sophie, K cùng Tây Nguyên lặng lẽ trốn gần vườn cây ăn quả cạnh Thập Nguyệt.

Tử Hữu cùng Alice liếc mắt nhìn nhau, Alice chỉnh sửa lại quần áo, dùng bộ dạng hết sức không được tự nhiên đến trước cửa Thập Nguyệt cùng Tử Hữu.

“Reng reng.....”

Toàn bộ cơ ngơi hoàn toàn không phù hợp với tiếng chuông điện, nó mới vừa vang lên không bao lâu, gã sai vặt lần trước đã ra mở cửa. Tích tắc khi cửa mở ra, gã liền hóa đá tại chỗ.

Tử Hữu đợi nửa ngày, không thấy đối phương nói chuyện mà mắt cứ trừng lớn, miệng cũng thành chữ o tròn trĩnh. Alice nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tận lực đè nén thanh âm: “Chúng tôi tìm đại đương gia.”

Gã sai vặt sững sờ đáp ứng, sau khi gật đầu mới đột nhiên hoàn hồn, vất vả lắm mới khống chế được lý trí của mình: “Chuyện đó, hai vị tiểu thư, đại đương gia của chúng tôi gần đây không tiếp khách.”

Tử Hữu há miệng, muốn nói câu gì đó lẽ phép một chút, nhưng vừa nghĩ đến lời K dặn “Không cho phép tùy tiện cười với người khác” vội ho khan một tiếng, trừng mắt lạnh ra: “Chúng tôi có chuyện quan trọng tìm chủ nhà, liên quan đến Lâu Tiểu Tiểu.”

Gương mặt thanh tú của Tử Hữu ngày thường nhìn vừa nhu hòa vừa đáng yêu, lúc này làm mặt lạnh, càng có thêm vẻ đẹp khác ngày thường, khiến người ta càng muốn thân cận.

Gã sai vật nuốt nước bọt, con mắt đều muốn lồi ra, đang tính nói chuyện, đột nhiên từ sau mặt đá lớn vang lên tiếng cãi nhau.

“Làm sao anh chạy ra đây?”

Nghe như tiếng của Minh Lưu, có chút tức giận.

“Cậu lại không nói cho tôi biết, cậu đưa người vào động.”

Một thanh âm khác vô cùng ngông cuồng tự đại nhưng đè nén, lộ ra lạnh lẽo cùng nồng đậm tà khí.

Tử Hữu khẽ run, trực giác mang đến một cảm giác đáng sợ.

Lẽ nào cái người đang nói chuyện kia chính là...

“Hiên Viên!” giọng Minh Lưu tăng lên mấy phần, “Anh thường ngày không đơn độc hành động, bây giờ ngay lúc tôi đưa người vào lại đi ra ngoài, là anh cố ý đúng không?”

“...”

Bọn họ còn nói gì đó, nhưng nhỏ quá không nghe được. Chẳng bao lâu, lại vang lên tiếng đổ bể, lại oành một cái, dọa Tử Hữu nhảy dựng.

Gã sai vật cũng cả kinh, vội vã vọt ra sau: “Ai nha, Hiên Viên đại nhân, ngài đừng kích động mà. Nhị đương gia của chúng tôi không có ý gì khác đâu! Hả? Chống đối ngài? Làm sao dám? Ngài cho chúng tôi mượn lá gan cũng không dám.”

Gã sai vật lúc này tựa hồ có hơi luống cuống tay chân, Alice nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, đi vào phía sau tảng đá lớn. Tử Hữu sững sờ, cũng vội vàng đuổi theo.

Sau đó nghe tiếng Minh Lưu hỏi, “Cô là ai? Làm sao vào được đây?”

Tử Hữu vòng qua tảng đá, nghe được tiếng Alice cười lạnh: “Dĩ nhiên cửa mở thì vào.”

Khí thế phong tình vạn chủng không ai có thể ngăn cản, Tử Hữu nhú mày, không phải cậu không thích à, sao tôi cảm thấy như đại gia cậu đang chơi rất cao hứng thì phải!

Tử Hữu đến bên cạnh Alice, đầu tiên đập vào trong mắt chính là mặt đất đầy mảnh sứ vỡ nát, bàn đá cũng bị lật tung, nước trà đổ lênh láng.

Minh Lưu được gã sai vặt đỡ dậy, ánh mắt rơi xuống trên người Tử Hữu, cau mày: “Còn cô là ai? Đều cút hết ra ngoài cho tôi.”

Tử Hữu nhìn sang, học vẽ mặt lạnh lùng của Alice, bất quá cậu học không tới, cho nên khi trưng ra gương mặt lạnh lùng dùng sức không hết, khiến cho lạnh lùng bay đâu mất, lại trở thành vẻ mặt cậy mạnh, làm cho người yêu thương.

Tử Hữu còn chưa kịp học theo cách trừng mắt của Alice, đột nhiên cảm giác được một tầm mắt ác liệt đang muốn xuyên thủng người cậu.

Quay đầu lại, một đôi giày xám sáng đập vào mắt đầu tiên. Nhìn dần lên là một cái quần xám bóng hơi bó sát người, trên thắt lưng đeo lưng lửng trang sức, chính giữa thắt lưng đính logo hình vương miệng màu vàng. Dịch mắt lên trên nữa, là một cái áo gió cũng màu xám bạc nốt, bên trong lộ ra áo lót màu trắng, chất liệu áo gió rất bóng loáng, theo cử động cọ xát ra thành tiếng sần sật, làm nổi bật lên thanh hình kiên cường hoàn mỹ của người mặc.

Nam nhân kia trên cổ đeo một sợi xích màu bạc, gương mặt y rơi vào trong mắt Tử Hữu, mặc dù đặc biệt tuần lãng, nhưng cũng đặc biệt tà khí đáng sợ.

44. Chương 44

Lần đầu tiên nhìn thấy Hiên Viên, Tử Hữu chỉ cảm thấy đây là một người hết sức đáng sợ.

Y có tướng mạo giống người nước ngoài, ánh mắt sắc bén mà thâm thúy, sống mũi cao thẳng, giữa hai hàng lông mày mang theo tà khí dày đặc, nhìn hẳn là rất tuần tú, nhưng bởi vì ánh mắt đáng sợ đến không từ ngữ nào diễn tả được, lại thêm khóe miệng chênh chếch giương lên một độ cong, cho nên nhìn tổng thể đặc biệt tà mị.

Tầm mắt Hiên Viên dời sang, ánh mắt hai người chạm nhau, lúc ấy Hiên Viên tựa hồ kinh ngạc một thoáng, sau đó tạm thời có chút hứng thú quan sát Tử Hữu. Tử Hữu bị hắn nhìn có chút không thoải mái, cả người như bị mạng nhện quấn lấy, bèn nhìn sang hướng khác.

Alice hiển nhiên cũng chú ý tới Hiên Viên, đôi mắt phượng khê nhướng, đại khái là quan sát y một chút, sau đó tiếp tục quay lại tập trung chú ý lên người Minh Lưu.

Không còn cách nào khác, Alice cùng Tử Hữu lúc này phải làm bộ như không biết Hiên Viên, mặc dù lúc này cả hai người đều đang rất hồi hộp, dù sao kẻ mà mình đối mặt chính là một dã thú đáng sợ a.

“Chúng tôi đến tìm Lâm Thiên Lan.” Alcie lạnh lùng nói.

Minh Lưu sững người, sau đó nhú mày lại: “Tìm hấn làm gì?”

“Làm gì? Cái này còn chưa biết!” Alice chậm rãi nhếch môi, lộ ra nụ cười lạnh lẽo, “Chúng tôi muốn hấn nói rõ cái chết của Lâu Tiểu Tiểu, đến đó quyết định làm gì còn chưa muộn.”

Minh Lưu vừa nghe đến ba chữ Lâu Tiểu Tiểu, tựa hồ kinh ngạc một thoáng, sau đó dùng mắt đánh giá Alice cùng Tử Hữu, “Các cô là...”

“Chúng tôi là kết nghĩa... chị em của Tiểu Tiểu.” Tử Hữu suýt chút nữa cắn trúng đầu lưỡi.

“Tôi chưa hề nghe nói cá chép tinh ngoại trừ Tiểu Tiểu ra còn có người khác...” Minh Lưu tựa hồ có hơi hoài nghi, Alice hừ lạnh một tiếng đánh gãy hấn.

“Lý nào chuyện của tộc cá chép lại phải báo cáo rõ cho động vật bốn chân như anh?”

Tử Hữu đứng một bên, im lặng không lên tiếng, len lén nhìn một bên sườn mặt Alice, trong lòng âm thầm thở dài. Alice nhất định là cos trong CLB quen rồi, cho nên kiểu nhân vật nào cũng có thể nhập vai nhanh như vậy... haiz... nhất định là như vậy rồi.

Minh Lưu trầm mặc hồi lâu, quay đầu nhìn Hiên Viên, giống như để cho y quyết định. Hiên Viên sờ cằm, đôi chân dài bước đến gần Tử Hữu, kẻ sát người vào. Nam nhân to lớn mang theo cảm giác áp bức ngột ngạt, Tử Hữu liếc mắt một cái, so với K hay Tây Nguyên còn cao hơn một chút.

Hiên Viên đến bên Tử Hữu, cúi đầu sát vào để nhìn kỹ. Vóc người y chặn lại hơn nửa ánh sáng, bọn K trốn bên ngoài khu vườn ăn quả, từ xa nhìn sang, nhìn thể nào cũng giống như Hiên Viên đang hôn Tử Hữu.

Sát khí K lập tức ngùn ngụt trời dậy, toan nhào đến, lại bị Sophie ngăn lấy, “Mày đừng kích động! Một lát hỏng chuyện người nguy hiểm là hai người bọn họ đó!”

K nghiêng răng, nửa ngày mới phun tục một tiếng, mắt kiên nhẫn trở về vị trí cũ.

Mà Tử Hữu ở dưới tầm mắt của Hiên Viên thì không ngừng đem hết thấy thần tiên trên trời lay lục ở trong lòng. Trời cao đất dày a... nếu như con dã thú này há mồm một cái cắn đứt cổ con thì làm sao bây giờ a, con một chút sức lực chống đỡ cũng không có a...

Alice đứng bên cạnh lặng lẽ siết chặt nắm đấm, bề ngoài nhìn vào thì hấn không có vấn đề gì, chỉ có hấn mới biết, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh.

May thay, Hiên Viên không biết Tử Hữu nghĩ gì, y chỉ là cẩn thận quan sát Tử Hữu một hồi, tựa hồ đang quan sát đồ vật gì đó rất nhỏ bé. Tử Hữu trong nháy mắt chú ý đến Hiên Viên khẽ khịt mũi, lập tức phản ứng lại, y là đang nghiên cứu nguyên hình thật của cậu.

Dựa theo lời thổ địa nói, động vật một khi có thể hóa thành hình người, năng lực của bản thân lúc trong bộ dáng con người suy giảm rất nhiều. Tử Hữu không biết khứu giác của Hiên Viên còn sót lại bao nhiêu khả năng, có điều có hạt châu của thổ địa gia ở bên người, sẽ không có vấn đề gì.

Quá trình nghiên cứu kéo dài không tới một phút, mà Tử Hữu cảm giác như nó dài đằng đẵng, nhưng không thể lộ ra biểu tình khiếp đảm, miễn cho lộ ra sơ hở. Có điều... cậu run chân rồi!

Sự thật chứng minh, lời thổ thần nói tuyệt đối đảm bảo. Hiên Viên chậm rãi tách khỏi Tử Hữu, tựa hồ không phát hiện ra chỗ nào không ổn, sau đó lại đi qua quan sát Alice, Alice hơi hốt để y quan sát, không thêm để ý đến, mà vẫn thủy chung nhìn Minh Lưu.

“Đây là ai? Chưa học hai chữ lịch sự bao giờ?”

Lời Alice vừa dứt, sắc mặt Hiên Viên liền trở nên khó nhìn. Có điều y cũng không làm ra động tác gì, ngược lại Tử Hữu bị lời Alice nói dọa cho đổ mồ hôi ướt sũng người. Minh Lưu nhìn Alice một cái, đáp: “Đây là người của Thập Nguyệt chúng tôi.”

“Vậy này hẳn làm gì vậy? Kiểm tra xem chúng tôi có mang vũ khí nào theo không à?” Alice lạnh lùng liếc Hiên Viên một cái, “Đạo đãi khách của mấy người thế này sao?”

Alice kì thật cũng đang rất hồi hộp, đối với một gia hỏa không dễ chọc như thế, đối là ngày thường hẳn sẽ có chút cân nhắc, nhưng mà hôm nay bọn họ dùng thân phận không hề quen biết Hiên Viên, bị kẻ không quen biết như thế làm cản mà không hề e sợ, nếu có Ti Tề ở đây, có lẽ sẽ bị gã nhìn ra điểm sơ hở nào đó.

Minh Lưu qua loa trả lời Alice: “Chúng tôi cũng không thừa nhận hai cô là khách của Thập Nguyệt, để người kiểm tra một chút cũng hợp tình hợp lý rồi.”

Nói xong, lại liếc nhìn Hiên Viên, Hiên Viên đánh giá Alice nửa ngày, sau đó dời đi ánh mắt, quay sang Minh Lưu nói đơn giản: “Bọn họ muốn gặp Lâm Thiên Lan thì để bọn họ gặp đi.”

Nói xong, ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn Minh Lưu.

Minh Lưu ngẫm hiểu, thay đổi thái độ bất mãn ban nãy, đổi thành ý cười nhợt nhạt, “Hai vị tiểu thư, mời!”

Nói rồi, khoát tay một cái, làm ra một cái thủ thế.

Tử Hữu nhìn Hiên Viên đang rời đi, bóng lưng thẳng tắp kiên cường, mang theo một chút uy hiếp đáng sợ.

Sophie đứng ở xa quan sát, nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt Tử Hữu, đột nhiên nở nụ cười, quay đầu nhìn K.

“Xong đời, tiểu Hữu nhà mày bị thằng gia hỏa đó mê mẩn rồi, làm sao bây giờ hehe?”

K trừng Sophie một cái, đứng dậy cùng Tây Nguyên linh hoạt nhảy khỏi chạc cây, đuổi theo phương hướng bọn Tử Hữu rời đi.

Sophie bị bỏ lại bĩu môi, sờ sờ cằm, “Đúng là hai tên vô vị, đại gia tao bồi tụi mày cũng chỉ có thể làm cái hũ nút.”

Nói xong, bắt đầu đi đứng dậy, cũng đuổi theo.

Tử Hữu với Alice đi theo Minh Lưu, qua một lối nhỏ, Tử Hữu nhìn bốn phía, cảm thấy nơi này mặc dù đã đến một lần, vẫn khiến người ta kinh ngạc.

Minh Lưu thấy vẻ mặt Tử Hữu, tưởng là cậu hiếu kì, bèn giới thiệu đơn giản: “Đây là đại trạch đặc sắc nhất của Thập Nguyệt, tôi... đại đương gia của chúng tôi rất thích.”

Alice đi theo sau lưng gã, hơi nheo mắt, thầm nghĩ: E rằng không phải Lâm Thiên Lan thích mà là gã thích thì có...

Tử Hữu thì không nghĩ nhiều như vậy, nghe Minh Lưu giải thích thì gật đầu, ba người đi qua thêm một cái hành lang, Tử Hữu nhận ra đây là con đường mà hôm đó bọn họ chạy trốn. Đi đến một cái cửa gỗ sơn đỏ thì bọn họ dừng lại.

Alice nhìn hai bên, lại nhìn Tử Hữu một cái.

Tử Hữu cũng rõ ràng, này chẳng phải là chỗ mà đêm đó bọn họ nghe được tiếng xích sắt leng leng sao? Thật sự người tính không bằng trời tính mà, rõ ràng đã gặp thoáng qua, lại không phát hiện được.

Minh Lưu gõ cửa sơn đỏ, bên trong không có tiếng đáp lời, gã mới quay đầu nhìn Alice với Tử Hữu: “Tôi vào xem trước, nếu đại đương gia chưa thức mà để hai tiểu thư đi vào thì không tốt lắm.”

Tử Hữu chớp mắt mấy cái: “Mặt trời lên cao rồi mà chưa thức?”

Minh Lưu có chút bất đắc dĩ thở dài: “Hai vị không biết, từ khi phu nhân đại đương gia tạ thế, đại đương gia mỗi ngày đều mượn rượu giải sầu, tỉnh hay không tỉnh cũng như nhau.”

Alice gật đầu, Minh Lưu bèn đẩy cửa tiến vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, để cho bên ngoài không thấy được bên trong.

Tử Hữu hiếu kì, kẻ sát cửa muốn nghe trộm, lại bị Alice túm lấy cổ áo. Alice gương mặt trừng qua, Tử Hữu vội vàng nghiêm túc lại, tay chân cũng ngoan ngoãn yên vị.

Trong phòng là một mảnh hắc ám, bốn phía che rèm, đèn cũng không đốt, dù là ban ngày, lại có một loại âm trầm không có hơi thở sự sống bên trong gian phòng kín mít. Minh Lưu bước vài bước đến bên cửa sổ, kéo rèm lên, lại đẩy hai phiến cửa sổ ra, ánh nắng lập tức soi vào, khí tức âm lãnh trôi nổi trong không khí dần biến mất.

Làm xong mấy chuyện này, Minh Lưu lại đi đến cạnh giường, vén lên hai mảnh màn đang rũ xuống, bó lại, sau đó cúi đầu nhìn nam nhân đang nằm trên giường.

Mấy ngày nay bị dẫn vật, Lâm Thiên Lan gầy xuống mấy cân, gò má có chút hóp lại, dưới cằm tua tủa râu. Nam nhân nguyên bản trầm ổn, lúc nào cũng nở nụ cười ôn nhu với Tiểu Tiểu, lúc này vô hồn nằm trên giường, hai chân hai tay bị xích lại, không biết là ngủ hay đã chết.

Minh Lưu nhú mày, im lặng hồi lâu, qua một lúc sau, xác định Lâm Thiên Lan vẫn còn hô hấp, mới thở phào nhẹ nhõm, khước miệng giường lên ý cười nhợt nhạt, ai vô tình thấy, khẳng định không rét mà run.

Hắn móc ra một cái chìa khóa từ trong túi áo, mở xích sắt ra, sau đó đi rót một chén nước lọc đem trở lại. Phốc một tiếng, toàn bộ nước tưới trên đỉnh đầu Lâm Thiên Lan.

Đột nhiên bị ướt lạnh, Lâm Thiên Lan run rẩy, chậm rãi mở mắt.

Tầm mắt mơ hồ một thoáng, sau đó dần tỉnh táo, thấy rõ người trước mắt, y mới rung mình, hé miệng hỏi: “Cậu tới làm gì?”

Chỉ là lâu rồi chưa nói chuyện, lúc này mới mở miệng, thanh âm khàn khàn như cây già bị giòn gãy, khiến chính y cũng sợ hết hồn.

Minh Lưu cười cợt: “Anh định sống không ra sống, chết không ra chết tới khi nào?”

Lâm Thiên Lan quay đầu sang chỗ khác, “Không liên quan đến cậu!”

Sắc mặt Minh Lưu lập tức trở nên đáng sợ. Gã dùng hàu ngón tay, gắt gao nắm lấy cằm lâm thiên lna, dùng sức đến đốt ngón tay đều muốn trắng bệch. Lâm Thiên Lan bị đau, rên lên một tiếng, muốn giơ tay lên gạt đi, nhưng một chút sức lực cũng không có.

“Cái gì gọi là không liên quan đến tôi?” Minh Lưu hung tợn gần giọng, “Ai giúp anh ngồi vào vị trí này, hả? Ai giúp anh diệt trừ đám người phản bội, hả? Ai thỏa mãn nguyện vọng của anh, để anh giúp Lâu Tiểu Tiểu có cuộc sống tốt hơn? Hả?”

Lâm Thiên Lan bị bóp đến đau đớn, vẻ mặt trở nên vặn vẹo. Không sai, đây chính là y tự tìm lấy, nên y đáng đời. Nếu như mọi thứ khởi nguồn từ việc cứu nam nhân trước mặt, thì cầu mong mọi thứ chỉ là ác mộng.

Minh Lưu thấy Lâm Thiên Lan không nói lời nào, có chút thần kinh mà nở miệng cười: “Hết thấy đều làm vì hi vọng của anh, anh còn dám nói mọi chuyện không liên quan đến tôi...”

Ánh mắt Minh Lưu tối sầm lại, nhìn đến linh bài của Lưu Tiểu Tiểu, cười gằn: “Xem ra, tôi để ả chết rồi mà cũng không thể yên ổn...”

Lâm Thiên Lan nghe thấy thế, đột nhiên quay phắt đầu sang nhìn Minh Lưu, ánh mắt tràn đầy không tin tưởng. Làm sao đời này lại có người như vậy? Người chết rồi cũng không buông tha? Lại nhớ đến câu nói kia, ngẫm ra được kẻ hồ đồ, đại não trì độn của y rốt cuộc mới ị ạch chuyển động. Y có chút run rẩy hỏi Minh Lưu: “Lẽ nào... lẽ nào Tiểu Tiểu chết... là do cậu...”

Minh Lưu đột nhiên thả ra Lâm Thiên Lan, đứng thẳng lên, “Không phải tôi.”

Gã trả lời quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến người ta nghi ngờ. Lâm Thiên Lan nheo mắt lại, nhìn gã nửa ngày, đột nhiên bùng nổ tức giận, thân thể chưa kịp vực dậy, nhào về phía Minh Lưu.

“Minh Lưu! Mày nói rõ cho ta! Đến cùng Tiểu Tiểu chết như thế này, hả?”

Y vẫn luôn không muốn đối diện với vấn đề này, bởi vì lúc đó nghĩ rằng nếu đối diện, sẽ đối diện luôn chuyện mình bị huynh đệ phản bội. Mà bởi vì trốn tránh, cho nên chân tướng mới bị y lơ là.

Y là quỷ nhất gan, trước mặt Tiểu Tiểu y cũng là quỷ nhất gan, y là được Tiểu Tiểu cứu vớt, Tiểu Tiểu còn sống, y có thể biến thành người mạnh mẽ, như Tiểu Tiểu mất rồi... y lại trở thành tiểu quỷ nhất gan.

Tiểu Tiểu có phải đang rất thất vọng về y không? Có phải rất khó chấp nhận chuyện này? Có phải đang rất hối hận đã đến bên y không?

Tâm tình Lâm Thiên Lan lúc này có thể nói là vô cùng phức tạp từ trước đến nay. Y muốn chết lại không chết được, nhưng sống cũng sống không nổi. Bị Minh Lưu khống chế sinh hoạt, mỗi ngày còn bị gã ép buộc uống được vật. Thứ được vật đó khiến tay chân y vô lực, tự sát cũng không làm được, đây mới chính là sống không bằng chết.

Oán hận, tức giận cùng hối hận bột phát cùng lúc, khiến Lâm Thiên Lan có sức mạnh bắt lấy Minh Lưu, hai tay bóp cái cổ tinh tế của gã.

Con mắt xinh đẹp của Minh Lưu dưới ánh sáng biến hóa bất định. Rõ ràng ngoại hình là một người tinh tế đài hoàng, lại mang một trái tim tham lam muốn chiếm hữu.

Lâm Thiên Lan rốt cuộc cũng hết khí lực, bàn tay bóp cổ không ngừng run rẩy, gương mặt trở nên đau khổ vì không có cách nào xuất lực được nữa. Minh Lưu nhìn thấy vẻ mặt người mình yêu tha thiết đau khổ, càng có một loại khoái trá không ngôn từ nào diễn tả được.

Gã yêu Lâm Thiên Lan, từ trước đến nay, trong mắt y chỉ có một mình Lâu Tiểu Tiểu. Hiện tại trong mắt y đã có gã, gã lại làm cho y đau khổ, cả đời này của y, đều đau khổ vì gã không xóa bỏ được.

Nghĩ đến điểm này, ý cười của Minh Lưu càng lúc càng đậm.

Lâm Thiên Lan nhìn Minh Lưu cười rộ lên, rốt cuộc không thể làm gì khác ngoài buông tay. Người đàn ông này... đã hết cứu nổi rồi... gã là người điên...

Ôm đầu của mình, Lâm Thiên Lan bất lực ngã xuống giường. Nơi ánh mặt trời không chiếu tới, tuyệt vọng lan tràn vô biên vô tận.

45. Chương 45

Minh Lưu trào phúng nhìn chằm chằm Lâm Thiên Lan một lúc lâu, sau đó xoay người, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồ mới tinh, bỏ lại lên bàn.

“Thay đồ rồi sửa soạn một chút. Có người muốn gặp anh.”

Lâm Thiên Lan ngẩn người, đột nhiên nhớ đến tin hôm trước nhận được, “Sophie tới?”

“Hừ!” Minh Lưu hừ lạnh một tiếng, “Anh nghĩ sao vậy? Khả năng là hấn lừa anh, làm sao lại tới.”

Vừa nói, gã vừa nghiêng răng trong lòng, rõ ràng có thể giải quyết sạch sẽ đám người kia, lại bị Hiên Viên làm cho hư chuyện.

Tên kia rõ ràng trước đó nói là sẽ trở về làm sói, ngày nào cũng nằm trong động để tránh sự chú ý của thổ địa. Lời đó mấy phần thật giờ gã cũng không biết, chỉ biết kết quả là sau khi gã ném bọn Sophie vào trong động, tên kia ấy thế mà không có ở đó.

Đây coi như là đánh bậy đánh bạ phát hiện chuyện kì lạ hay sơ hở cũng được, tóm lại vẫn là Hiên Viên không ở trong động, mà đến cùng đi đâu, làm gì thì gã không biết.

Hấn lợi dụng gã, mục đích cuối cùng là gì nhỉ...

Minh Lưu có hơi nóng n nóng, vội vả thúc giục Lâm Thiên Lan, “Anh làm nhanh đi! Hai ả kia nhìn rất khó đối phó.”

Xác thực mà nói thì chỉ có ả tóc vàng mới khó đối phó. Mặc dù gã cảm thấy ả có chút quen mắt, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì không nhớ ra đã gặp ở đâu rồi.

Lâm Thiên Lan không thềm động dậy, cũng chẳng thềm nhìn Minh Lưu, “Tôi không gặp ai hết, để họ đi đi.”

Ai mà biết này có phải Minh Lưu giở trò hay không.

Minh Lưu cười lạnh: “Đó là tộc nhân của Lôu Tiểu Tiểu. Bọn họ đến để chất vấn anh về cái chết của Lôu Tiểu Tiểu đó.”

Nghe thấy là người có quan hệ với Lôu Tiểu Tiểu, Lâm Thiên Lan rốt cuộc cũng có phản ứng. Y ngẩng đầu lên nhìn Minh Lưu một hồi, xác định chuyện này hơn phân nửa không phải là gã giở trò, mới chậm chạp đứng dậy, vớ lấy quần áo trên bàn.

Có điều y không thay đồ ngay, mà nhìn thoáng qua Minh Lưu, tựa hồ đang chờ gã ra ngoài.

Minh Lưu cũng không muốn tốn thời gian với y, liền bước ra, lúc nghe được động tĩnh bên trong, mới đi ra cửa.

Bên ngoài, Alice đã sớm mất kiên nhẫn, đôi ngươi xanh lam nhìn thoáng qua Minh Lưu, “Xong chưa?”

Minh Lưu cười cười: “Sắp xong! Hai vị chờ một chút.”

Nói rồi, lại hướng ra ngoài hành lang hô một tiếng: “Người tới, chuẩn bị chút điểm tâm.”

Bên ngoài hành lang tùy thời đều có người làm, nghe vậy ngay lập tức đáp lại, sau đó có tiếng bước chân rời đi.

Không lâu sau, cửa phòng rốt cuộc mới được mở ra.

Một nam nhân cao lớn xuất hiện, mặc áo khoác màu xanh đen, nhìn qua có chút suy yếu, mái tóc đen ngắn lộn xộn, hốc mắt hơi trũng xuống.

Phản ứng đầu tiên của Tử Hữu chính là, người này bị ngược đãi à, làm gì mà bộ dáng như sống không bằng chết vậy?

Chỉ có Minh Lưu biết Lâm Thiên Lan quả nhiên đã sửa soạn cho đàn hoàng, râu trên mặt không còn, lần đầu tiên lộ ra khuôn mặt trầm tĩnh vốn có mà gã yêu thích.

Lúc Lâm Thiên Lan nhìn thấy Tử Hữu với Alice, có hơi sửng sốt một bận. Một người nhỏ nhắn đánh yêu, đôi mắt to tròn phẳng phất như soi vào trong lòng người. Một người khác mang đôi mắt lạnh lẽo, so với nam nhân chỉ có hơn chứ không có kém.

“Hai cô là...” Lâm Thiên Lan hơi nghi hoặc, y thật không nhận ra hai người này.

“Tôi là... Tiểu Ái.” Alice hắng giọng một tiếng, đem biệt danh dùng ở CLB của tên nhân yêu kia ra dùng: “Đây là Tiểu Hữu.”

Lâm Thiên Lan gật gật đầu, vẫn là không quen.

“Chúng tôi đến hỏi về chuyện của Tiểu Tiểu.” Alice nghiêm túc nói, “Trưởng tộc của chúng tôi nghe nói Tiểu Tiểu chết thảm, chấn kinh mười phần, đặc biệt dặn dò chúng tôi đến đây hỏi cho ra lẽ.”

“Ừm...” Lâm Thiên Lan gật đầu, nghĩ đây hẳn không phải là bạn bè của Tiểu Tiểu, nhưng mà hẳn cũng chưa từng thấy bạn bè của nàng, vì nàng rất ít khi nói về chuyện của bản thân.

Để rộng cửa, Lâm Thiên Lan mời hai người họ vào, căn phòng ngập mùi rượu khiến Alice bất mãn nhíu mày. Lâm Thiên Lan có chút lúng túng, “Không phải... tôi...”

Minh Lưu đi theo sau lưng bọn họ tiếp lời, “Đại đương gia quá mức tưởng niệm phu nhân, cho nên khoảng thời gian này có hơi buông thả.”

Tử Hữu ngược lại rất cảm động, nhìn Lâm Thiên Lan mà cay sống mũi. Thật đáng thương... người này thật đáng thương...

Chân mày Alice giật giật, liếc Tử Hữu đang bắt đầu xử sự theo cảm tính một cái cảnh cáo. Tử Hữu hít mũi một cái, liếc mắt trở lại — tôi cũng không phải đồ ngốc, biết phân biệt lượng mà.

Lâm Thiên Lan nhíu mày nhìn Minh Lưu, có vẻ không muốn gã theo vào. Có điều Minh Lưu rất chai mặt, bày ấm trà chén trà ra, nhận lấy điểm tâm người làm đem tới để trên bày. Lát sau, thức ăn cho Lâm Thiên Lan cũng được đem đến.

Ngay lập tức, căn phòng ngập tràn khí tức người sống như cũ, tinh thần Lâm Thiên Lan cũng tốt lên một chút.

Tử Hữu nhìn mấy đĩa điểm tâm, cảm giác có chút đói, bèn nhón lấy một miếng bánh đưa lên miệng. Minh Lưu nhìn bộ dáng của cậu, cười cười.

“Mấy món này nghe nói bé gái rất thích ăn. Tiểu Hữu tiểu thư thích ăn, vậy là tốt rồi...”

Lời còn chưa nói xong, Tử Hữu thiếu chút nữa phun điểm tâm ra ngoài, mặt xạm lại, nhìn một nửa miếng bánh trong tay, không biết có nên ăn tiếp hay không. Liếc mắt sang phía Alice, lại thấy y đang cầm một khối bánh ngọt trên tay, sau đó... chậm rãi, bình tĩnh, rứt tay trở về.

“ ... ”

Cuối cùng thì Tử Hữu cũng nhét nửa miếng bánh kia vào miệng, quai hàm nâng lên, khẽ khàng nhai, híp mắt nhìn Alice.

Alice quay đầu nhìn ra hướng khác, tỏ vẻ như hứng thú với song cửa sổ khắc hoa lấm, không thèm nhìn mặt Tử Hữu.

Vì Minh Lưu nói mấy ngày nay Lâm Thiên Lan uống rượu, không ăn uống thứ gì, cho nên hai người bọn họ an vị trên bàn, đợi Lâm Thiên Lan cơm nước xong xuôi,

Ngay từ đầu Lâm Thiên Lan không muốn ăn. Nói thật, y bị Minh Lưu hạ thuốc đến đâm sợ, sợ sau khi mình ăn xong lại trở nên mê man. Nhưng mà đói bụng quá, toàn thân không còn chút lực cũng chẳng đối phó được Minh Lưu, cho nên cắn cùi ăn, càng ăn càng đói, ăn liền mấy miếng to.

Tử Hữu trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Thiên Lan, nghĩ bụng sao mà giống như bị bỏ đói mấy ngày vậy?

Minh Lưu chú ý đến biểu tình của Tử Hữu, Alice cũng có chút hoài nghi nhú mào, liền dời đi sự chú ý của bọn họ.

“Hai vị, thứ cho tôi nói thẳng. Trước giờ tôi chưa nghe nói cá chép tinh còn có tộc đàn...”

Tử Hữu với Alice không thể nào thích nổi Minh Lưu, nhất là khi gã mở miệng ngậm miệng ăn nói rất nho nhã, nhưng nghe vào lại muốn dựng đứng lông trên người.

Kì thật, Minh Lưu không phải nói không có lý. Cá chép tinh với cá chép là hai khác niệm khác nhau. Cá chép chỉ là cá phổ thông, nhưng cá chép tinh thì sống thọ hơn cá chép, sinh hoạt ở chỗ nước sâu, không muốn cho người khác biết. Rốt cuộc vẫn bị người lòng bất, cộng thêm môi trường ngày càng ô nhiễm, cá chép tinh đã tuyệt diệt. Lâu Tiểu Tiểu nằm trong đám cá cuối cùng còn sống sót, được thổ địa ra tay bảo vệ mà ký kết khế ước. Chuyện cá chép tinh còn có tộc đàn, là chuyện không thể nào.

Nhưng mà hôm nay, ngay cả bái cũng lẫn trong nhân loại mà sinh sôi lớn mạnh, thì cá chép tinh cũng có thể, không ai nói trước được điều gì.

Tử Hữu cùng Alice dựa theo cổ sự mà thổ địa gia bày vẽ trước, đại khái giải thích một chút, sau cùng tóm

lại rằng các nàng sống tại nơi bí mật không muốn cho con người biết. Bởi vì cá chép tinh còn sống lâu hơn người, nên không sống cùng con người.

Nói xong một hồi, Minh Lưu với Lâm Thiên Lan ngồi nghe đến sững sờ. Minh Lưu mặc dù còn chút nghi ngờ, nhưng cá chép tinh từ trước đến nay rất thần kì, nói chuyện kì kì quái quái, này cũng rất hợp lẽ thường, bèn không tìm tòi thắc mắc nữa.

Tiêu trừ nghi ngờ của hai người kia, Tử Hữu bắt đầu hỏi Lâm Thiên Lan.

“Lâu Tiểu Tiểu chết thảm trong phòng mình?”

Lâm Thiên Lan siết chặt nắm đấm, tựa hồ đang cực lực nhẫn nại cái gì, khe gật đầu.

Tử Hữu cùng Alice liếc mắt nhìn nhau, “Nàng chết như thế nào?”

“Bị người khác... giết chết.” Lâm Thiên Lan nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hung thủ là ai?”

Alice nhìn dáng vẻ Lâm Thiên Lan, cũng biết nam nhân này đích thực có tình có nghĩa. Đáng tiếc, cái gọi là duyên phận chính là như thế, lưỡng tình tương duyệt, chưa chắc có thể ở cùng một chỗ với nhau cả đời.

“Trước mắt xem ra... tựa hồ là Sophie.”

Lâm Thiên Lan không phản ứng, Minh Lưu nói tiếp: “Sophie là đương gia của Đại Minh khu Nam. Trước kia từng là huynh đệ cùng đại đương gia chúng tôi. Từ khi hắn biết đương gia chúng tôi lên làm người thống trị Thập Nguyệt, thế lực hai bên bắt đầu khẩn trương.”

Alice nghe vậy, lạnh lùng nhìn Minh Lưu: “Có chứng cứ không?”

Minh Lưu sững sờ: “Chứng cứ? Chứng cứ thì không có, nhưng có người làm chứng.”

“Ai?” Tử Hữu chớp lấy thời cơ.

“Chính là đại đương gia của chúng tôi a.” Minh Lưu chỉ chỉ Lâm Thiên Lan, “Anh ấy tận mắt nhìn thấy. Có đúng không?”

Lâm Thiên Lan nghe Minh Lưu hỏi mình, giọng điệu mang theo chút châm chọc, lập tức lửa giận bốc lên, nhưng không thể phản bác, chỉ có thể ngập ngừng đáp: “Mắt thấy... chưa chắc là thật.”

Minh Lưu nghe xong, mặt sầm xuống: “Mắt thấy không phải là thật thì còn cái gì thật?”

“A!”

Gã không nghĩ đến Lâm Thiên Lan đột nhiên cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn gã: “Nếu như mắt thấy là thật, vậy Minh Lưu tôi quen biết trước đây đi đâu rồi?”

Nói xong, nhàn nhạt nhìn Minh Lưu một chút liền dời ánh mắt sang nơi khác.

Tử Hữu cùng Alice có chút khó hiểu, Minh Lưu thì bị người chơi một vố, tức giận tuôn trào, nhìn thoáng qua Lâm Thiên Lan, sau đó đứng dậy đóng sập cửa lại, bỏ đi.

Tử Hữu nghe tiếng bước chân đi xa dần, mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà... đây là cơ hội tốt đó.

Nghĩ vậy, Tử Hữu quay phắt lại, đang muốn thấp giọng nói cho Lâm Thiên Lan nghe chân tướng sự việc, lại bị Alice đưa tay ngăn cản.

“Anh cho rằng không phải Sophie làm?”

“... tôi không biết...” Lâm Thiên Lan ôm đầu, tựa hồ đang rất hỗn loạn.

Alice nghĩ nghĩ, lại nói: “Anh kể hết sự tình từ đầu đến cuối đi.”

Lâm Thiên Lan trầm mặc một hồi, giống như không muốn nhớ lại hôm đó, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng, chậm rãi kể lại.

Bọn Tử Hữu đã nghe chuyện từ phía Sophie với Labie, cũng chính là một nửa bức tranh, bây giờ bức tranh này đã có một nửa còn lại, chấp vá thành hình thành dạng.

Lâm Thiên Lan sắp xếp câu từ một chút: “Trước khi Tiểu Tiểu xảy ra chuyện mấy ngày, Thập Nguyệt tiếp nhận một người mới.”

Tử Hữu nhớ đến Hiên Viên, cùng Alice liếc nhìn nhau, quả nhiên người mặc áo choàng mà Labie nhìn từ xa thấy chính là Hiên Viên?

Còn Alice thì nghĩ đến lời Tây Nguyên từng kể qua, người cứu anh ấy luôn mặc áo khoác màu xám. Lẽ nào chính là Hiên Viên?

Lâm Thiên Lan không biết hai người này nghĩ gì, tiếp tục nói: “Người mới kia nhìn qua để lại cảm giác đáng sợ. Trực giác cho tôi biết hẳn không phải người tốt gì, nhưng Minh Lưu nói người đó ở lại thì Thập Nguyệt sẽ ngày càng rộng lớn, nói không chừng có thể nuốt luôn thể lực của ba nhà còn lại, độc chiếm cả thành thị này.”

Lâm Thiên Lan nói đến đây thì lắc đầu: “Lúc đó tôi phản đối rồi. Tôi không có địch ý gì với ba khu còn lại, hướng hồ gì tôi từ khu Đông mà đến, khu Nam lại có Sophie, làm sao lại có thể trở thành thù với bọn họ.”

Alice gật đầu, “Điểm này anh hiểu rõ.”

Lâm Thiên Lan cười khỏ một tiếng, “Nhưng cho dù tôi có nghĩ vậy, thì những người khác ở trong Thập Nguyệt này lại không cho là vậy. Bọn họ cảm thấy khuếch trương thể lực là cần thiết, bởi vì thành thị hiện tại mèo chó rất nhiều, chó chiếm một phương, mèo chiếm một phương, còn có chim sẻ, quạ đen, chuột, con người, thậm chí còn có những thứ động vật không biết tên khác.”

“Đối với chúng tôi mà nói, miếng ăn khan hiếm là chuyện rất nghiêm trọng, thường xuyên xảy ra chuyện đánh nhau với loài động vật khác vì chuyện này. Hết thấy người trong Thập Nguyệt, bao gồm cả Minh Lưu đều cho rằng nơi nào thể lực mạnh nhất, thì nơi đó thu được nhiều thức ăn nhất.”

“Chuyện này không thực tế.” Alice lắc đầu, “Thức ăn chỉ có nhiều đó, cho dù một mình khu Bắc độc tài, thức ăn không đủ cung thì vẫn không đủ dùng thôi.”

Lâm Thiên Lan gật đầu, “Tôi cũng nói như vậy đó. Hướng hồ, so với tranh đoạt, đoàn kết hỗ trợ lẫn nhau không phải tốt hơn sao?”

Tử Hữu cũng gật đầu, “Đúng rồi. Hơn nữa nếu như có thể đoàn kết với mấy thú cưng thì sẽ có thêm nguồn thức ăn nha...”

“Đây càng là chuyện viễn vông.” Alice lườm cậu một cái, “Đám thú nuôi trong nhà kia tự cho mình cao cao tại thượng hết rồi, tụi nó phân nữa đã bị con người đồng hóa.”

Tử Hữu há hốc mồm, nửa ngày cũng không nặn ra một câu. Lâm Thiên Lan ngồi bên cạnh gật đầu: “Cô nói đúng, tôi đã thấy nhiều thú nuôi dạng này.”

Tử Hữu có chút bất mãn: “Cho dù vậy... nhưng cũng có nhiều thú nuôi hiền lành mà...”

Alice im lặng một chút, “Đồng ý có, nhưng không nhiều. Họ nhà mèo với họ nhà chó khác nhau. Họ nhà mèo khi bị phản bội sẽ không dễ dàng tín nhiệm lần nữa, nhưng mà đã tín nhiệm rồi thì sẽ không dễ dàng phản bội. Mà họ nhà chó thì mặc kệ bị phản bội bao nhiêu lần, đều mặt dạn mày dày ở bên cạnh con người. Cho nên mới nói, mèo ghét nhất là chó. Bởi vì mèo nghĩ chó ngu ngốc đến hết thuốc chữa rồi...”

Lâm Thiên Lan cũng tán thành: “Cho nên họ nhà chó ít khi gần gũi với những vật nuôi khác, bởi vì trách

nhệm tiên quyết của bọn họ là bảo vệ chủ nhân. Chó cho rằng mèo có bị vứt bỏ là do bọn chúng sai, cho nên sẽ không bao giờ đồng tình. Chó tin nhiệm người rồi, nhất định không tin mèo dù chỉ một chữ.”

Dừng một chút, Lâm Thiên Lan đột nhiên nghi hoặc: “Nhưng mà... sao cô rành vậy?”

Alice ngậy người ra, vội vàng nói: “Tôi gặp nhiều chuyện giống vậy rồi, cho nên...”

“Ra là vậy.” Lâm Thiên Lan gật gù, nói tiếp: “Tóm lại, bởi vì không đồng quan điểm nên người mới kia vô tình ở vị trí rất xấu hổ. Theo lời Minh Lưu nói, hần rất giỏi, ắt là không thiếu sức đánh nhau, nhưng mà tôi không cần đánh nhau, cho nên thân phận của hần trở nên rất... vi diệu.”

Lâm Thiên Lan hớp một ngụm nước trà, thở dài: “Về sau, đột nhiên có nhiều lời đồn kì quái, nói khu Nam với khu Đông hợp lực lại để tiêu diệt khu Tây với khu Bắc. Còn đưa ra chứng cứ là khu Tây gần đây quá mức yên tĩnh, như là tất cả banng phái trong vòng một đêm đều biến mất, mèo hoang trên đường cũng mất tích, khiến cho người khác khiếp sợ.”

Alice với Tử Hữu chau mày, chưa nghe qua chuyện này a...

“Lời này đồn ra, bên trong thập nguyệt càng chủ trương cùng khu Đông, khu Nam khai chiến. Về sau, đầu tiên có nhiều bang phái nhỏ ở khu Bắc đột nhiên biến mất, không thì đầu lĩnh chết bất đắc kì tử. Số hãi dần dần lan tràn, mà tôi cũng bắt đầu hoài nghi.”

Alice lắc đầu: “Sao không tự mình đi hỏi Sophie?”

“Tôi phái mấy người mang tin tới rồi đó chứ...” Lâm Thiên Lan lắc đầu, “Nhưng mà không có ai trở về. Chuyện này khiến tôi không thể không nghi ngờ...”

Tử Hữu cũng hiểu, xem ra là do Hiên Viên tìm cách là, lung lay tín nhiệm của Lâm Thiên Lan a.

“Tôi lại phái một người nữa mang tin đi. Ngay đêm đó, một người đột nhiên xuất hiện trước cửa Thập Nguyệt. Hần khoác một cái áo choàng to, che lại hơn nửa khuôn mặt, cầm trong tay một phong thư dính máu. Tôi nhìn xem thì đúng là thư mà tôi sai người mang đi.”

Lâm Thiên Lan nhú mày, như là rất hoang mang: “Tôi hỏi hần chuyện gì xảy ra vậy, hần liền nói cho tôi biết, lúc hần đi qua khu vực tây bắc, nhìn thấy một nam nhân đang giết một con mèo, mà miệng con mèo kia ngâm phong thư này. Hần bèn cầm lấy phong thư, đi theo nam nhân đó thì đến được chỗ này.”

Alice nhú mày, ậm ừ... âm mưu bắt đầu từ lúc này sao...

Lâm Thiên Lan lại hớp một ngụm trà lớn, giống như mình đang uống rượu, “Tôi nghe người kia miêu tả, nhận ra đó đúng là Sophie. Lại nghe người đó nói, gã theo Sophie đến đây thì Sophie biến mất, nói không

chùng là vào trong rồi. Lúc ấy tôi lập tức cho người lục soát, mình thì đến hậu viện về phòng tìm Tiểu Tiếu. Lúc mở cửa ra... lại nhìn thấy...”

Lâm Thiên Lan không nói được nữa, siết chặt nắm đấm. Một màn kia làm sao hắn quên được: quần áo Sophie dính máu tươi, đứng bên cạnh thi thể Tiểu Tiếu, chủ thủ thì bị ném trên sàn nhà. Tiểu Tiếu bị đâm mấy nhát, tử trạng thê thảm, khuôn mặt trước khi chết chính là biểu tình không thể tin được...

Tử Hữu cùng Alice thoáng trầm mặc. Bị bắt gặp như vậy, đúng là nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch.

Lâm Thiên Lan lại thở dài, “Lúc ấy tôi đã hoàn toàn mất lý trí, chỉ muốn giết Sophie... Nhưng một người đuổi đánh y tới khu động, ta phát hiện y vẫn luôn muốn giải thích, tôi đánh thì né tránh không đánh lại, liền nghĩ... ừm, có lẽ là có ẩn tình... Nhưng nhớ lại biểu tình không thể tin được của Tiểu Tiếu, tôi lại không có cách nào tỉnh táo được...”

“Cũng may là cuối cùng anh không có hạ sát thủ.” Alice thản nhiên nói, “Nếu không Sophie đã sớm chết.”

Lâm Thiên Lan gật đầu, “Đúng... cái gì?” Y ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Alice, “Làm sao cô biết Sophie không chết?”

“Chuyện này anh không cần biết.” Alice lạnh lùng nói, “Chúng tôi chỉ muốn biết rõ ràng chân tướng, tìm ra kẻ giết chết Tiểu Tiếu.”

“Nhưng mà...” Lâm Thiên Lan kinh ngạc nhìn Alice, lại nhìn Tử Hữu, “Các cô chẳng phải không lẽ...”

“Chúng tôi nói phải thì chính là phải.” Alice ý vị thâm trường: “Giống như anh nói vậy, mắt thấy, chưa chắc đã là thật.”

46. Chương 46

Chờ Minh Lưu đứng ở ngoài hút xong một điếu thuốc để bình tĩnh trở lại, thì Lâm Thiên Lan đã mở cửa phòng ra, theo sau là Alice cùng Tử Hữu.

Tâm trạng Lâm Thiên Lan lúc này chính là ngũ vị tạp trần, hai người kia đến cùng là ai, có quan hệ gì với Tiểu Tiếu, hoặc giả là... căn bản không có quan hệ gì?

Không biết vì sao, Lâm Thiên Lan bị câu nói ý vị thâm trường của Alice làm cho rùng mình. Mặc dù bọn họ chưa hẳn đến để làm chuyện xấu, nhưng trong lòng Lâm Thiên Lan vẫn là thấp thỏm không yên, mười phần không chắc.

Tử Hữu cùng Alice ra đến hành lang, đi vào hoa viên, Minh Lưu liền tiến đến. Đang muốn bắt chuyện, Hiên Viên không biết từ lúc nào cũng đang đi vào, liếc nhìn Lâm Thiên Lan, cười lạnh mấy tiếng.

Lâm Thiên Lan nhìn thấy Hiên Viên, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Tử Hữu nhìn hai người họ, ở sau lưng đâm đâm cột sống lên thiên lan.

“Người mới mà này anh nói là người này đó hả?”

“Đúng vậy.” Lâm Thiên Lan gật đầu, gương mặt liếc Minh Lưu, hiển nhiên đã cực độ hoài nghi phải chăng hai người này cùng một giuộc?

Alice thì không để lộ biểu tình gì ra mặt, chỉ nhìn thoáng qua Hiên Viên, ngay lúc lực chú ý của y đang chuyển từ trên người Lâm Thiên Lan sang người Tử Hữu, ánh mắt còn nheo lại một cách nguy hiểm. Alice nhướn mày, thoáng nghiêng cười, chặn lại ánh mắt của Hiên Viên nhìn Tử Hữu.

Hiên Viên nhướn một bên mày, mở to mắt nhìn Alice, lộ ra ý cười lỗ mãng, sau đó le lưỡi liếm liếm khoe miệng.

Lúc này ở bên ngoài, đến phiên Tây Nguyên ngồi không yên, nói lỏng cả vạt muốn xông vào, lại bị Sophie ôm lấy eo.

“Hai đại ca...” Gáy Sophie đỏ mề hôi lạnh, lúc này bọn họ đang cách bên trong rất gần, dễ dàng bị phát hiện như chơi.

Alice đối với hành động lỗ mãng của Hiên Viên không thêm phản ứng, giống như chẳng hề thấy. Hiên Viên có chút ngoài ý muốn, trừng mắt nhìn, trên gương mặt anh tuấn lộ ra nụ cười thưởng thức. Tử Hữu còn chưa phát hiện ra tình huống vụng trộm sôi trào mãnh liệt bên này, mà quay đầu nhìn Minh Lưu, lại phát hiện ra Minh Lưu đang nhìn Lâm Thiên Lan, trong mắt gã là thần sắc phức tạp.

Tử Hữu mở to mắt nhìn, giác quan thứ sáu – mặc dù cậu cũng không biết nó từ đâu mà có – tóm lại, giác quan thứ sáu giúp cậu phát hiện ra một chút vi diệu, khoe miệng hơi vênh lên, trong mắt lóe ra thần sắc linh động.

K nhìn đến nhất thanh nhị sở, trong lòng nổi giận đùng đùng, rõ ràng hắn đã dặn dò, không được để lộ dáng vẻ dụ người trước mặt người khác, thế mà lại... gia hỏa này thật là...

Bất quá đối với K thì có biểu tình nào của Tử Hữu không mê người đâu. Đương nhiên, Tây Nguyên cũng nghĩ Alice như vậy.

Minh Lưu chú ý tới ánh mắt Tử Hữu, theo lễ phép, gã nhàn nhạt cười đáp lễ. Có điều Tử Hữu không thêm phản ứng với gã, con người màu hổ phách chớp chớp, quay đầu sang hướng khác.

“Hai vị tiểu thư có muốn tạm thời ở lại đây không?” Minh Lưu quay sang hỏi Alice.

Alice gật đầu, “Chúng tôi chưa tra ra chân tướng thì không thể rời đi.”

Minh Lưu lộ ra bộ dạng thông tình đạt lý: “Hai vị tiểu thư từ xa đến, chắc cũng đã mệt mỏi, có muốn đi nghỉ ngơi trước không?”

Tử Hữu lắc đầu, còn chưa lên tiếng, Hiên Viên đã đột nhiên mở miệng cười: “Hai vị mỹ nhân chắc là lần đầu tiên đến Thập Nguyệt, không bằng để tôi dẫn mọi người đi dạo bốn phía một vòng, thế nào?”

Tử Hữu quay đầu, chỉ thấy Hiên Viên không hề chớp mắt nhìn mình, trong lòng rung mình một cái, làm sao lại có cảm giác cậu sẽ bị người ta đưa đến chỗ không người rồi giết người diệt khẩu thế này?

Alice cũng có chút do dự, đang muốn uyển chuyển cự tuyệt, hiên nhiên đột nhiên nói: “Chẳng lẽ hai vị tiểu thư sợ bên trong Thập Nguyệt có chuyện gì bất trắc?”

Alcie nhướn mày, Tử Hữu nháy mắt mấy cái: “Cũng sẽ biết sợ chứ sao không. Dù sao Tiểu Tiểu cũng là chết tại chỗ của mấy người mà.”

Hiên Viên hiển nhiên là đang kích tướng, có điều Tử Hữu không sợ bị kích, sợ thì sợ, cậu cũng chẳng thêm cựa mạnh mà đi theo dã thú đâu. Alice ở bên cạnh nhìn cậu, lần đầu tiên lộ ra ánh mắt tán đồng, càng khiến tâm tình Tử Hữu trở nên vui vẻ.

Hiên Viên ngẩn người, không nghĩ tới Tử Hữu sẽ nói trực tiếp như vậy, nhin không được cười rộ lên, “Vị tiểu thư này, thật sự thẳng thắn. Nếu đã như vậy...”

Nói rồi, quay đầu nhìn Minh Lưu: “Chỗ này giao cho anh.”

Nói xong, y khoác áo lên, tiêu sái rời đi.

Tử Hữu nhìn theo bóng lưng Hiên Viên rời đi, nghĩ một chút, sau đó quay đầu nhìn Minh Lưu: “Anh là nhị đương gia? Làm sao mà... hần mới giống chủ nhân chỗ này vậy?”

Minh Lưu khẽ giật mình, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Hiên Viên căn bản không thèm để ý kế hoạch tác chiến của hần, cũng không thèm làm theo kịch bản vạch sẵn, ngay cả diễn kịch cũng khinh thường. Gã chỉ có thể ở đằng sau thu thập cục diện rồi râm, một câu phản bác cũng không thể nói!

Gã nhìn Tử Hữu cười cười, không đáp lại. Alice nhướn chân mày, nhủ bụng: A! Lúc này giải thích cũng không thêm giải thích, còn giả bộ thần thần bí bí?

Minh Lưu dẫn hai người bạn họ vào sâu trong hậu viện, chỗ có thật nhiều khách phòng, thủy tạ hoa đình, cảm giác có chút giống như kim ốc tàng kiều.

Lâm Thiên Lan bởi vì chưa khỏe, nên về phòng nghỉ ngơi. Ba người bạn họ một đường đi đến trước khu khách phòng, đột nhiên nghe thấy một tiếng đàn du dương uyển chuyển truyền đến, khi thì trầm lắng, khi thì nhẹ nhàng, có điều nhạc khúc hơi kì lạ, còn kì lạ chỗ nào... Tử Hữu nhất thời không diễn tả được.

Minh Lưu nghe thấy tiếng đàn kia, càng xụ mặt xuống, quay đầu nói với bạn Tử Hữu: “Hai vị cứ tùy ý.” Sau đó vội vàng nhắc chân đi.

Alice nhìn theo hướng Minh Lưu đi, hiển nhiên không phải hướng vừa rồi đi vào, mà là đi sâu vào trong hoa viên, ngay chỗ bốn phía là bóng cây um tùm, cái gì cũng không nhìn rõ.

Tử Hữu đẩy cửa phòng ra, nhìn bốn phía một vòng, không phát hiện thứ gì khả nghi. Cái này là cậu cùng Lâm Sinh học được lúc xem phim, dưới đồng hồ, sau tấm gương đều chú ý xem có gắn camera hay không.

Bất quá lại nhớ đến chỗ này còn lâu mới tân tiến được như nhà K, muốn nói tại sao, đương nhiên là vì Lâm Sinh cái gì cũng tò mò khám phá.

Gian phòng này mười phần rộng rãi, sau cửa là nơi tiếp khách, cách một cái rèm châu là nơi ngủ, bên trong bày hai cái giường kiểu đơn giản, ở giữa là một bàn trang điểm.

Dưới bậc cửa sổ là một bồn hoa. Bên trong khu tiếp khách còn có một cầu thang nhỏ hẹp dẫn lên một tầng lầu các, được vây bằng lan can gỗ, có thể ngắm cảnh tứ phương.

Tử Hữu leo lên lầu các, nhìn ra tường rào xám trắng bên ngoài mấy lần. ban đầu không phát hiện được cái gì, bất quá một hồi sau đột nhiên nhìn thấy thân ảnh K nhoáng lên giữa bóng cây một cái, đại khái là báo cho bạn họ biết chỗ ẩn nấp. Tử Hữu nhất thời có chút hưng phấn, ngón tay nín chặt lan can, mắt to chớp chớp.

Mới một buổi chiều không nhìn thấy K, luôn cảm giác trong lòng như bị dây thừng quấn lấy, cực kì khó chịu. Bây giờ nhìn thấy K rồi, tâm tình giống như nước tràn thành lụt, thật muốn trực tiếp bổ nhào qua.

Tử Hữu có chút không ngờ tới, hóa ra tình cảm lại mãnh liệt như vậy.

Sau lưng, Alice cũng lên tới, hiển nhiên đã nhìn thấy ám hiệu của K. Ánh mắt y hơi xao động, tựa hồ đang tìm bóng dáng người khác. Tử Hữu nhếch lên khóe miệng, len len cười, bị Alice nhìn thấy rõ ràng, ném sang một cái liếc mắt. Nếu như ánh mắt có thể giết người, Tử Hữu đoán chừng mình đã chết một vạn lần.

Hai người nghĩ đến tâm tư của riêng mình, ánh mắt rơi xuống hoa viên, đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang đến. Người nọ trông thật giống Hiên Viên, dáng người cao ráo, cách ăn mặc cũng giống y đúc.

Nam nhân kia phát hiện bên trên có người, liền ngẩng đầu nhìn. Trời chiều chạng vạng rữ nắng xuống bóng râm xanh mát, làm nổi bật mấy phần u tối. Nam nhân mặc y đúc kiểu quần áo của Hiên Viên, có điều áo khoác Hiên Viên màu xám, của y lại là màu đen.

Trong tay hắn ôm một cây cổ cầm, nói thật, nhìn thấy một suất ca ăn mặc hiện đại ôm một cây cổ cầm thật sự rất không hài hòa, bất quá người này có chút quái dị, cũng không khiến người khác thấy khó nhìn, mà chỉ là khắc sâu ấn tượng.

Khuôn mặt người nọ giống Hiên Viên mười phần, y như anh em ruột, chỉ là Hiên Viên thì nhìn tà mị, hắn lại là thanh lãnh, giữa hai hàng chân mày không lộ ra biểu tình gì. Lúc trông thấy Alice cùng Tử Hữu, hắn quan sát một chút, sau đó quay đầu đi ra.

Alice nhìn thân ảnh kia đi xa, quay đầu nhìn hướng hắn đến ban nãy, đại khái là giống hướng Minh Lưu rời đi, thế nhưng tại sao không thấy Minh Lưu đi ra cùng hắn?

Tử Hữu sờ sờ mũi, đột nhiên hỏi: “Cậu nói xem... người kia... có phải là Ti Tề không?”

Alice cũng nghĩ như vậy, nhìn theo hướng người đã đi xa, sao đó nói với Tử Hữu: “Cậu đợi yên ở đây, tôi đến hoa viên nhìn xem.”

Tử Hữu ngậy người ra, “Tôi phải ở cùng chỗ với cậu chứ...”

Lời còn chưa nói dứt, Alice đã đi xuống cầu thang, nhanh chóng lách vào hoa viên.

Tử Hữu há to miệng nửa ngày, nhăn mũi làm mặt quỷ. Cậu đóng lại cửa sổ, trở xuống đi vào phòng ngủ. Mặc váy cả ngày, luôn có cảm giác không mấy an toàn, gió cứ lùa vào từ nửa người dưới a...

Tử Hữu giật giật cái váy, đóng cửa kĩ càng, sau đó buông rèm giường xuống, cởi váy ra, mở rộng tứ chi.

Chỉ là mới vừa thoải mái được chừng hai phút, cửa sổ phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, Tử Hữu giật mình, vội vàng túm lấy chăn trên giường bao mình lại.

Người đẩy là Hiên Viên, hắn lưu loát nhảy qua cửa sổ, nhìn thấy Tử Hữu quấn chăn trên người, lộ ra khuôn mặt thanh tú có chút khẩn trương, hai mắt mở to nhìn chằm chằm hắn. Dưới chăn, hai đầu vai mảnh khảnh cùng xương quai xanh như ẩn như hiện. Cánh tay trắng như tuyết thon dài còn tóm chăn thật chặt.

“Anh...” Tử Hữu không ngờ được, người này thế mà dám.. dám...

Bất quá Hiên Viên không thèm để ý mấy, đi mấy bước là đến cạnh bàn, ngồi xuống, cũng nhìn chằm chằm Tử Hữu.

“Thì ra cô thích ngủ khỏa thân?”

Tôi nhổ vào...

Tử Hữu hung hăng gào thét trong lòng, có điều bên ngoài bất động thanh sắc, hắng giọng một cái.

“Đạo đãi khách của Thập Nguyệt đặc biệt nhỉ? Thế mà lại có thể...”

“Đều là nam hết mà, không phải sao?” Ánh mắt sắc bén của Hiên Viên trùng tới, hắng cười lạnh, “Đừng nói cho tôi biết cậu là nhân yêu đi...”

Tâm Tử Hữu đánh bịch một tiếng, y như rớt xuống vực sâu.

“Anh...” Bị lộ rồi? Làm sao mà bị lộ rồi?

Hiên Viên nhìn dáng vẻ đột nhiên cứng đờ của Tử Hữu, cảm thấy buồn cười, “Cái khác tôi không dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng kinh nghiệm nhìn đàn bà con gái tôi đầy mình. Cậu cùng cái cậu Tiểu Ái kia căn bản không phải là nữ, đương nhiên... cũng chẳng phải là cá chép tinh.”

Thứ cảm giác kì lạ kia, từ lúc Tử Hữu với Alice bước vào, hắn đã cảm thấy được. Mặc dù ngủ thật lâu vẫn không phát hiện được sơ hở gì, nhưng nếu dùng phương pháp nào đó để che giấu thân phận thì không phải không được... tỷ như nói...

“Là thổ địa bảo mấy người đến điều tra tôi?”

Tim Tử Hữu một lần nữa đánh thót, hệt như rơi vào vực sâu vũ trụ luôn rồi.

Tên này mở miệng nói tiếng nào tiếng nấy đều chuẩn cực a.

Tử Hữu há hốc mồm, nửa ngày vẫn không nói nên lời. Hiên Viên lắc đầu: “Hai người biết thân phận của tôi rồi đúng không?”

“Không biết.” Tử Hữu xém chút nữa cắn trúng lưỡi mình.

Hiên Viên cảm thấy buồn cười, đứng lên, thân ảnh cao lớn chắn lại ánh sáng, Tử Hữu chỉ cảm thấy trước mắt tối xuống, gương mặt lên, thì thấy Hiên Viên đã đưa tay vén chăn trên giường, xích đến gần.

Váy dài bị quăng sang một bên, hạt châu thổ địa cho rơi trên chăn, Tử Hữu len lén dùng một khắc đồng hồ chộp lấy nắm chặt trong tay, giả bộ như nắm chặt chăn, không cho Hiên Viên đến gần.

Bất quá Hiên Viên cũng không tiếp tục lại gần cậu, đứng cách một khoảng nhìn: “Sách... quả nhiên là mỹ nhân bại hoại. Cái cậu Tiểu Ái kia đáng dập cũng khiến người ta kinh diễm đấy. Nói thật đi, nguyên hình của mấy người là gì vậy?”

Tử Hữu cắn chặt môi dưới, không nói một câu. Xác thực mà nói thì đại não cậu lúc này đã trống rỗng, liên tục bị người khác vạch trần đã đả kích, lúc này người trước mắt còn mang lại cảm giác áp bách mãnh liệt, khiến cậu không tài nào bình tĩnh mà suy nghĩ.

Hiên Viên nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của Tử Hữu, lè lưỡi liếm liếm khóe miệng, tựa hồ đang đánh giá thức ăn của mình. Sau đó, hắn bắt lấy một cánh tay đang níu chặt chần của Tử Hữu, dễ dàng chế trụ. Hắn kề sát người vào, hít hà cổ tử hử.

Vẫn không nghe thấy mùi vị gì. Bất quá tiểu tử này có một mùi hương thơm ngát.

Hiên Viên tham lam hít hà mùi hương trên cổ Tử Hữu, thậm chí còn vươn đầu lưỡi mập mờ liếm láp. Tử Hữu không dám cử động, sợ hạt châu bị phát hiện. Hiên Viên cảm nhận được cả người Tử Hữu cứng ngắc, mở to mắt, nhếch miệng lộ ra ý cười tà mị.

“Sao không phản kháng? À... Hay là cậu cũng đang chờ mong cái gì đấy?”

Tử Hữu cảm thấy mình muốn phun máu ra ngoài, hung hăng trừng hắn.

Hiên Viên cảm thấy thú vị, tay càng nắm chặt cổ tay Tử Hữu, chồm đầu tới, làm bộ muốn hôn cậu.

Tử Hữu kinh hãi, cả người vội dịch về sau. Hiên Viên cũng chồm theo, thân thể cao lớn áp bức trên thân cậu, làm thành tư thế không cách nào phản kháng được. Tử Hữu còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Hiên Viên đã đem mắt chuyển đến một bàn tay đang gắt gao nắm chặt của Tử Hữu.

“Ồ... Cậu nắm cái gì này giờ mà níu chặt không buông vậy?”

Yết hầu Tử Hữu khẽ động, mồ hôi lạnh đổ đầy lưng. Hiên Viên dùng tay khác muốn bắt lấy tay cậu, còn chưa kịp làm gì, rèm châu sau lưng lúc lắc, sau đó một bóng người đi vào.

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh, sau đó, thanh âm lạnh lùng của Alice vang lên.

“Tôi nói vị tiên sinh này.” Alice ôm tay đứng nhìn Hiên Viên, “Gần đây nhất cũng đâu phải mùa động dục.”

Nghe vậy, Hiên Viên thẳng người dậy, quay đầu nhìn Alice, mà sau lưng y, còn có thêm một người.

Ti Tề từ đầu đến cuối mặt không đổi sắc nhìn Hiên Viên đặt Tử Hữu dưới thân, con người không chút gợn

sống.

47. Chương 47: Phiên Ngoại Thứ Ba: Phiên Nào Của Tiểu Mễ Tử

Trong lúc đám người K tạm vắng khỏi khu Đông, ngoại trừ Lam Sinh cùng La Minh thay phiên nhau canh chừng bộ đàm để giữ liên lạc với bọn họ, thì những người khác trên cơ bản vẫn trải qua sinh hoạt như cũ.

Ban đầu Mễ Tử rất muốn theo, nhưng không thể bỏ học, với lại chuyển đi cũng nguy hiểm, Naury đời nào lại cho phép nhóc đi cùng. Mà trước khi đi Tử Hữu cũng đã nói qua với nhóc, bọn hắn giải quyết chuyện cho tốt, nhóc chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chờ là được rồi.

Thế là dưới ánh mặt trời xán lạn, tại trường học cách khu biệt thự một con đường, trong giờ thể dục, Mễ Tử ngồi bệt dưới đất, ngửa đầu nhìn trời chán nản.

“Mễ Tử?” Mấy nam sinh ngày thường vẫn hay vây quanh Mễ Tử đi đến hỏi: “Sao vậy? Sao mấy hôm nay có vẻ tâm trạng không tốt?”

“A... Không có gì đâu...” Mễ Tử nhìn lên trời, híp con mắt to tròn lại, đồng phục thể thao mặc trên người nho nhỏ, gương mặt mềm mềm nhìn rất muốn bóp, tóc tơ bị gió nhẹ thổi lật phất bay, khiến mấy nam sinh cùng nhau rú lên trong lòng —— Mễ Tử thiệt là đáng yêu!

Mấy nữ sinh đang chơi đùa cách đó không xa cũng nhìn sang bên này, có điều mấy nàng cũng thích Mễ Tử, nhưng nội dung bàn tán lại là chuyện khác.

Nữ sinh A hạ giọng nói: “Các cậu nói xem, hôm nay cái anh kia của Mễ Tử có đến không?”

Nữ sinh B lắc đầu: “Không biết nữa... mấy bữa rồi không có tới.”

Nữ sinh C có chút tiếc hận, “Ây dà... anh kia đẹp trai lắm a, giống như minh tinh vậy. Nếu như mà anh không tới nữa, chắc tui mất ngủ mất thôi...”

Nữ sinh D bật cười, đẩy nữ sinh C một cái: “Đồ mê trai!”

Nữ sinh B còn hùng hồn gật đầu: “Hôm qua tui mất ngủ nè.” Nói rồi, còn chỉ quãng thâm dưới viền mắt.

“Không phải chứ!” Nữ sinh A kinh ngạc nhướn mày, “Khoa trương vậy?”

Nữ sinh B khoát khoát tay, “Tôi mất ngủ là bởi vì lo nghĩ xem Mễ Tử có phải là một cặp với anh bạn ấy

không đó.”

Lúc này, ba nữ sinh còn lại đều gật đầu, “Đúng vậy ha, anh đẹp trai kia ngày nào cũng đứng ở cổng trường đợi Mễ Tử tan học, so với trường học còn đúng giờ hơn.”

“Đẹp đi ha..” Nữ sinh D nhìn nữ sinh C: “Tui nói chứ trường mình tan học trễ thấy mờ...”

Nữ sinh C lập tức tiếc hận, “Cũng đúng ha...”

Bên kia náo loạn một hồi, bên này sắc mặt Mễ Tử đã xịu xuống.

Hừ... Naury đáng ghét trên hoa ghẹo bướm...

Thật ra thì mấy ngày này Naury không xuất hiện, vì dàn nhạc của bọn họ gặp chút phiền toái. Một công ty âm nhạc muốn kí hợp đồng với bọn họ, ban nhạc hầu hết đều muốn kí, nhưng Naury thì không.

Y thích tự do tự tại mà biểu diễn, muốn đi nơi nào là đi, một chút hứng thú trở thành minh tinh siêu sao gì đó cũng không có, không bằng nói, nếu như trở thành ngôi sao, thì cơ hội gần gũi với Mễ Tử ít đi, mà trong mắt Naury, chuyện này không thể nào.

Không có gì có thể so sánh bằng chuyện mỗi sáng vừa mở mắt ra, có thể thấy một đoàn nho nhỏ kia ngủ mớ nói mấy chuyện linh tinh mà thú vị.

Chỉ là Naury không nói suy nghĩ của mình cho Mễ Tử nghe, nhóc chỉ biết được có công ty tìm bọn họ, chứ không biết rõ mười mười câu chuyện Naury không muốn kí hợp đồng còn ban nhạc thì lại muốn.

“Ai~...” Mễ Tử đột nhiên thở dài, khiến mấy nam sinh xung quanh nhảy dựng, luống cuống tay chân hết cả lên, còn tưởng Mễ Tử có chỗ nào không thoải mái.

“Sao vậy Mễ Tử? Đau chỗ nào hả?” Có nam sinh đưa đồ uống cho nhóc, “Muốn uống nước không?”

Mễ Tử mở mắt ra, lắc đầu: “Không cần đâu... Mình cảm ơn.”

Nói xong, lại ngập ngừng giây lát, “Mình chỉ là đang nghĩ... bao giờ mình mới trưởng thành nhỉ?”

Mễ Tử thế mà lại muốn lớn lên? Thế mà lại suy nghĩ cân nhắc vấn đề cao thâm như thế?

Đám nam sinh đầu tiên là sững sốt hồi lâu, sau đó mới hồi phục tinh thần lại.

Mẽ Tử lớn lên... Mẽ Tử lớn lên nha...

Trong đầu mấy đứa đều tưởng tượng hình ảnh Mẽ Tử khi thành người lớn, nhưng mà không thể hình dung được khuôn mặt, cho nên rất là mơ hồ a..

Tất cả rùng mình một cái, sau đó cùng lắc đầu: “Không muốn đâu Mẽ Tử. Như bây giờ không phải rất tốt sao?”

Mẽ Tử nghe xong, chân mày nhíu lại, mắt húng vênh vênh khoe miệng: “Gì chứ, ngay cả mấy bạn cũng thấy mình là con nít không làm được gì cả?”

Mấy nam sinh lại sững sờ, sau đó mãnh liệt lắc đầu: “Không phải không phải, Mẽ Tử bây giờ làm được nhiều việc lớn lắm mà.”

“A?” tinh thần Mẽ Tử trở nên tỉnh táo, con ngươi chớp động: “Ví dụ như cái gì nha?”

“Ví ...ví dụ như nói...” Một nam sinh nuốt nước bọt một cái, trong lòng thầm nói, ví dụ như sờ rất thích, nhìn rất thích, cười lên có thể trị thương lòng, chỉ cần ngồi ở chỗ đó mỉm cười thôi là được rồi...

Nam sinh nọ nhìn vẻ mặt chờ mong của Mẽ Tử, vừa định mở miệng, lại bị nam sinh đứng bên cạnh kéo một phát.

“Làm gì vậy?” Nam sinh nọ khó hiểu.

“Bạn gốc à? Nếu như nói với Mẽ Tử cậu ấy hết như búp bê, cậu ấy sẽ giận đó!” Mấy nam sinh kia dùng khẩu hình miệng để truyền đạt, nam sinh nọ ngây người ra, lập tức lấy lại tinh thần.

Lại quay đầu, nhìn ánh mắt lập lòe sáng của Mẽ Tử.

“A...” Mấy nam sinh đầu đầy mồ hôi lạnh, suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra đáp án thích hợp. Đúng lúc này, chuông tan học đột nhiên vang lên, tiếng còi tập hợp của giáo viên thể dục từ xa truyền lại.

Mấy nam sinh giống như nhặt được đại xá, vội vàng chạy bèn..

“Mẽ Tử! Tan học rồi, tụi mình đi trước nha! Bye bye!”

Mà Mẽ Tử neho hai mắt lại, khoanh tay, chậm rãi nhìn theo hướng mấy nam sinh vừa chạy đi. Bên kia giáo viên thể dục cũng là nam, mười phần thích Mẽ Tử, trông thấy nhóc không cao hứng, bèn trêu ghẹo: “Hôm nay Mẽ Tử bị sao đó? Anh của em khi dễ em?”

Mễ Tử nghiêng đầu, chậm rãi hỏi: “Thầy ơi, em có thể giúp thầy việc gì không?”

Thầy giáo bất ngờ, đang muốn mở miệng nói, có chút, đương nhiên ôm em rất dễ chịu, nhìn em rất dễ chịu, sờ em cũng rất dễ chịu...

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên bị một đám nam sinh nhào tới bịt miệng, cấp tốc lôi ra khỏi sân thể dục...

Sau khi tan học, Mễ Tử về nhà một mình, mấy nam sinh bình thường có giao tình tốt đề nghị đưa nhóc về, nhưng đều bị nhóc lễ phép từ chối.

Đi một mình trên đường lớn cảm giác thật khó chịu, xung quanh không có bạn bè lú lú, cũng không có Nauy dài dòng quan tâm, thật giống như tất cả mọi thứ đều xa cách mình, không thuộc về mình, mà chính mình cũng không thuộc về nơi này. Đôi khi có cảm giác cô độc, không phải vì ở một mình một chỗ, mà lại tại biển người mênh mông, phát giác được chỉ có một mình mình lẻ loi.

Mễ Tử đeo balo, mũi chân đá một viên đá nhỏ, tâm sự nặng nề.

Nhóc rất muốn lớn nhanh hơn, có sức mạnh thì sẽ sớm có công việc làm, Nauy không cần vì nuôi nhóc mà đi kiếm tiền, cũng không cần mỗi lần mọi người gặp nguy hiểm, chỉ có nhóc là được người ta bảo “ngoan ngoan chờ ở đó.”

Nhóc rất ghét phải ngoan ngoan chờ một chỗ, vì nhóc không thể giúp được chuyện gì, đã vậy làm chuyện gì cũng có cảm giác... rất kém cỏi.

Đi qua vườn hoa đầu phố, lại rẽ thêm một ngã tư là về đến nhà, Mễ Tử đột nhiên dừng bước. Nhóc rất muốn gặp Nauy, mỗi lần nhóc tan học anh sẽ đứng đợi nhóc ở trước cổng trường, mà nhóc thì... chỉ mới đi đón anh một lần.

Nghĩ đến đây, muốn làm cho Nauy kinh hỉ, tâm tình Mễ Tử có hơi tốt lên, xốc lên balo, chân bước nhanh về một hướng khác.

Bởi vì để tiện cho việc chiếu cố Mễ Tử, mỗi lần có buổi biểu diễn Nauy đều chọn chỗ cách trường học của Mễ Tử hay cách nhà K không xa. Mễ Tử rất nhanh đã cui vào trong một hẻm nhỏ, đẩy ra một cửa gỗ, lộ ra đoạn cầu thang dài.

Trước đây nhóc từng theo Nauy đến mấy lần, đây là quán bar dưới mặt đất, ông chủ rất thích bồi dưỡng người mới, nên nhiều ban nhạc trong thành phố rất thích tụ tập ở đây, đến chỗ này biểu diễn.

Đi chưa hết đoạn cầu thang, đã nghe có tiếng nhạc vang lên. Hiện tại còn chưa tối, cho nên âm thanh không huyền ảo lắm, đại khái đoán được là bọn Nauy đang tập luyện. Mễ Tử nghĩ vậy, mấy bước đã đi hết cầu thang, rẽ ngoặt vào đại sảnh, sau đó liền nhìn thấy Nauy đang ngồi ghé vào trên quầy bar.

Chỉ có điều, Nauy không phải ngồi một mình, mà trên đui y còn có một người khác.

Mễ Tử đứng tại cửa kính ngạc nữa ngày, dụi dụi mắt để xác định mình không nhìn lầm. Thế nhưng, vẫn là ngồi trên đui Nauy. Một thằng nhóc vóc người không khác biệt lắm so với nhóc, thế mà ngồi trên đui Nauy.

Bởi vì Nauy ngồi hướng mặt về đại sảnh, cho nên rất nhanh đã nhìn thấy Mễ Tử, hơi kinh ngạc một chút. Tên nhóc ngồi trên đui y, đang ôm cổ y cũng xoay đầu lại, nhìn thấy Mễ Tử, hai đứa đối mặt nhau. Dưới ánh đèn bar lơ mờ, nam sinh lộ ra dáng dấp mười phần xinh đẹp, một đôi mắt to sống động, cười lên khiến cho người ta rất mực yêu thích.

Mễ Tử lúc này chỉ cảm thấy một dòng máu nóng trào lên, quay đầu muốn rời đi, chỉ là chân vừa nhấc được hai bước, lại suy nghĩ sao mình phải đi ra a? Thế là xoay người lại, bước nhanh tới trước mặt Nauy. Nauy há to miệng, còn chưa kịp nói gì...

“Bốp!” một tiếng, Mễ Tử dùng balo, hung hăng nện vào mặt Nauy.

Nauy che mặt, rên lên một tiếng, nước mắt ứa ra, mũi vừa chua vừa xót. Sau đó, Mễ Tử nắm lấy cánh tay tên nhóc kia, lôi nó từ trên người Nauy xuống.

“Cậu là ai?”

Tên nhóc nháy mắt mấy cái: “Tiểu Chiết.”

“Làm gì mà ngồi trên đui ảnh?” Mễ Tử khoanh tay, hỏi.

“Bởi vì tôi thích ảnh.” Tiểu Chiết chớp mắt.

Oanh!

Khó chịu mấy ngày này của Mễ Tử cứ thế mà bộc phát. Nhóc nắm chặt bàn tay nhỏ bé, mặc dù bình thường rất nhu thuận đáng yêu, thế nhưng không có nghĩa nhóc sẽ để cho người khác khi dễ, ngược lại sẽ đáp trả lại một cách đầy gọn gàng linh hoạt. Lúc này, nhóc lộ ra răng mèo đáng yêu, lông mày đều muốn dựng thẳng lên, xoay người trừng Nauy.

Nauy là lần đầu tiên trông thấy bộ dáng dọa người của Mễ Tử, nheo mắt, cảm thấy mình chết chắc rồi, vội vàng xua tay.

“Mễ Tử em hiểu lầm rồi. Anh với tên này không có gì hết á.”

Y rất oan uổng, đây là người của công ty âm nhạc kia cử đến thuyết phục y kí hợp đồng. Y một mực không đáp ứng rồi, tên này đột nhiên nhảy lên ngồi trên chân y. Mà y còn chưa kịp đuối xuống, Mễ Tử đã tới trước cửa.

Đôi mắt to tròn của Tiểu Chiết nhìn chăm chăm Mễ Tử, cảm thấy thú vị, bèn hỏi: “Hai người là người yêu?”

Mặt Mễ Tử đỏ lên, quay đầu nhìn Tiểu Chiết, nửa ngày mới thốt nên lời: “Mắc mớ gì đến cậu...”

Tiểu Chiết lại cười: “Đương nhiên liên quan rồi, tôi thích Naury, tôi muốn ảnh làm người yêu của tôi.”

Lúc này, Mễ Tử không thêm tròng nữa, trực tiếp đấm một đấm lên khuôn mặt tuần tú của Naury. Mặc dù nắm tay nhỏ không có mấy khí lực, nhưng vẫn có dùng sức. Mà cặp mắt ngày thường luôn mang theo ý cười kia, giờ phút này tràn ngập đau đớn, Naury tâm cũng muốn nhũn theo.

Y kéo cổ tay Mễ Tử, ôm vào trong ngực, sau đó giương mắt nhìn Tiểu Chiết, mặt lạnh xuống.

“Cậu đừng ở đây nói hươu nói vượn. Tôi không kí hợp đồng với công ty mấy cậu, cũng không cần nói chuyện, cậu đi đi.”

Tiểu Chiết nhìn chăm chăm Naury nửa ngày: “Naury, anh rất có năng khiếu âm nhạc, nói không chừng sẽ trở thành siêu sao âm nhạc, cứ như vậy mà từ bỏ à?”

Naury cười gằn: “Tôi căn bản không phải là người, tại sao phải làm một nhân vật có tiếng? Lại nói... Tôi không nghĩ rằng làm siêu sao thì tốt.”

“Vì sao không tốt chứ?” Tiểu Chiết nhăn mày, “Làm siêu sao, muốn gì cũng có.”

“Muốn gì cũng có?” Naury lắc đầu, “Nói đi nói lại, tôi với mấy người không có tiếng nói chung rồi, cậu đi đi.”

Nói xong, kéo Mễ Tử đến một bên khác của quầy bar, đeo túi đàn lên, chào hỏi mọi người, sau đó mang Mễ Tử rời đi.

Hai người đi trên đường lớn không nói chuyện, Mễ Tử từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu nhìn bước chân mình, mãi đến khi về tới cổng nhà, Naury mới thở dài, quay đầu lại.

“Mễ Tử... em hiểu lầm rồi.”

Tiểu gia hỏa này thì ra lúc tức giận lại khó chịu như vậy.

Mễ Tử lễ mễ nửa ngày mới đáp: “Đó là ai vậy?”

“À... cũng là một con mèo.” Nói rồi, Nauy ngồi xổm xuống, nâng cằm Mễ Tử lên, để mặt nhóc đối diện mặt mình: “Đừng nhìn thấy mặt hấn con nít như vậy, kì thực tuổi còn lớn hơn anh đó.”

Mễ Tử ngạc nhiên, mở to mắt: “Thật á?”

Nauy cười khở: “Đương nhiên rồi.” Nói xong, vuốt vuốt tóc Mễ Tử, hỏi: “Mấy nay tâm trạng không tốt?”

“...” Mễ Tử bĩu môi: “Mới không có.”

“Nói dối.”

Nauy điểm điểm chóp mũi Mễ Tử, hôn lên một bên má nhóc. Tai Mễ Tử lập tức đỏ ửng, đưa tay giữ lấy cổ áo Nauy, nhần nhần nhó nhó: “Người kia... cái người kia...”

“Làm sao?” Nauy kiên nhẫn lắng nghe, nhìn gương mặt trơn mềm của Mễ Tử.

“Người kia nhìn rất đáng yêu...” Mễ Tử cắn môi, “Cho dù lớn tuổi hơn, cũng rất đáng yêu...”

Nauy ngó người ra, nhất thời không hiểu lắm, nghĩ đến nghĩ lui, đột nhiên tối sầm mặt.

“Mễ Tử... em... không lẽ em nghĩ anh biến thái sao?”

Mễ Tử bĩu môi: “Mộng nói, anh là cái gì khổng...”

Nauy thở dài: “Em đừng có nghe Mộng nói bậy.” Nói rồi, xích lại gần, lam tham hôn lên cán môi non mềm của Mễ Tử, triển miên hồi lâu mới nói tiếp: “Bởi vì Mễ Tử là Mễ Tử, nên anh mới thích em.”

Mễ Tử bị hôn đến choáng, đỏ mặt nhìn y: “Nhưng mà em một chút hữu dụng cũng không có.”

“Ai nói?” Nauy nắm lấy eo Mễ Tử, đen chiếc hôn nhỏ vụn đặt lên cổ nhóc, làm phát ra mấy tiếng búp búp dễ nghe trên người Mễ Tử, lại còn rất ngọt ngào.

Nauy vừa ngửi vừa cọ lấy cổ nhóc, vì bị Mễ Tử kéo lấy cổ áo mà thanh âm phát ra khàn khàn: “Bởi vì có Mễ Tử, anh mới không cảm thấy thế giới này nhàm chán. Em là động lực của anh, là ý nghĩa sống duy nhất của anh. Nếu như không có em, Nauy không còn là Nauy nữa.”

Mễ Tử run lên, trong lòng có một nơi đột nhiên trở nên mềm mại, phẳng phất như rơi vào trong bùn cát. Con người ngập nước nhìn về phía Nauy, có chút ngưng ngừng hít hít mũi: “Thế nhưng Mễ Tử không kiếm được tiền, cũng không giúp gì được...”

Nauy lúc này đã hiểu ra, Mễ Tử vì mọi người đang trong tình cảnh nguy cấp, không thể giúp được nên cảm thấy áy náy.

Y cười lên, “Mễ Tử chỉ cần chờ ở chỗ này chờ là tốt rồi mà.”

Mễ Tử nhướng mày, vẫn lại là câu này. Có điều Nauy vẫn đang tiếp tục nói: “Bởi vì mọi người đều biết, từ đầu đến cuối có em chờ bọn họ trở về, bọn họ mới có thể tìm được đường về nhà a.”

Mễ Tử sững sờ, nhìn khuôn mặt tươi cười của Nauy, đột nhiên nói không nên lời. Nauy nhìn đôi mắt mở to của Mễ Tử, trong lòng như bị vuốt mèo cào, bèn bắt lấy Mễ Tử đặt trên trường rào, hôn lên.

Nụ hôn này vừa kịch liệt lại vừa đơn thuần, giống như thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ. Mãi đến khi một trận gió mát thổi qua, Mễ Tử tỉnh táo lại, mới phát hiện đồng phục của mình bị kéo ra, để lộ lồng ngực tuyết trắng, tóc cũng loạn, hơi thở hồng hộc, dưới ánh đèn đường càng muốn mệnh người ta.

Nauy liếm khóe miệng, giống như muốn cắn xuống một ngụm lớn, đột nhiên nghe tiếng ho khan trên đỉnh đầu.

Mễ Tử cùng Nauy giật mình, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lam Sinh bụng tách ca phê đứng ở ban công lầu hai, không biết đã nhìn bao lâu.

Mễ Tử sững sốt nửa ngày, mới bất ngờ đẩy tay ra, túm lấy quần áo mình. Lúc này mới ý thức được, nhóc đang làm gì vậy chứ! Nơi này là đường lớn a! sau đó hung hăng trừng Nauy một cái, vội vàng ôm lấy balo chạy vào nhà.

Nauy bị người ta cắt ngang, có chút tức giận nhìn Lam Sinh. Lam Sinh chặc chặc lưỡi: “Tôi nói chứ cậu muốn diễn kịch tình cảm thì về phòng mà diễn a, đừng có dạy hư trẻ nhỏ.”

Trẻ nhỏ?

Nauy khó hiểu, quay đầu, chỉ thấy cách đó không xa, dưới ánh đèn đường, có mấy gương mặt nam sinh nhìn rất quen mắt.

Hóa ra là mấy đứa bạn của Mễ Tử, vì lo lắng cho Mễ Tử nên tìm đến. Lúc này mấy đứa nó như hóa đá trên đường, há hốc mồm, những tưởng một trận gió thổi qua, có thể thổi bay chúng.

Nauy ngẩn người, có điều nghĩ lại này cũng tốt, coi như mấy tên hỗn đản này biết được Mễ Tử thuộc về ai.

Nghĩ vậy, Naury câu môi mỉm cười, hai tay dứt túi, miệng huýt sáo, vui vẻ đi vào nhà.

Về sau, Naury chơi cùng mấy người trong ban nhạc một thời gian rồi mỗi người một ngã. Có điều, danh tiếng Naury trong giới nghiệp dư rất lớn, cho nên y vừa tự do một cái, lập tức có vô số ban nhạc nghiệp dư đến tìm. Naury cũng không cảm thấy có gì quan trọng, chỉ cần có thể chơi ghita, biểu diễn kiếm một ít tiền, sau đó chăm sóc Mễ Tử, như vậy đủ rồi.

Mà Mễ Tử ngày hôm sau đến lớp, đám nam sinh xin nghỉ bệnh tập thể. Mễ Tử ngồi dưới ánh mặt trời bên cửa sổ, chống cằm cong khóe miệng. Mặc dù hôm nay bạn vắng có chút vắng vẻ, nhưng mà không phải là một người cô đơn a.

Cảm giác có người mình yêu, thật tốt.

48. Chương 48

Alice đột nhiên mang Ti Tề xông vào phòng không báo trước cho Tử Hữu. Hiên Viên cũng là ngoài dự kiến, khẽ nhướn mày.

Ti Tề không lộ vẻ mặt gì, tự mình ngồi xuống, trên tay vẫn còn ôm thanh cổ cầm, cầm tựa vào bên người, bộ dạng như xung quanh không có ai tồn tại.

Hiên Viên ngồi dậy, đến ngồi xuống đối diện Ti Tề, rót cho mình một chén trà, sau đó bưng chén nhìn Alice.

“Nói thật, tôi còn chưa nghĩ ra được, ngoại trừ cá chép tinh ra, còn sinh vật nào có thể đẹp đến vậy...” Nói rồi, Hiên Viên dừng lại một chút, nheo mắt: “Các cậu không phải là mèo chứ?”

Alice nhú mày, quay đầu nhìn Tử Hữu, chỉ thấy cậu bắt lấy chân trùn mình lại, vô tội lắc đầu.

Tử Hữu không để lộ... vậy thì chỉ có thể nói không hổ là dã thú, trực giác bén nhạy...

Alice từ chối cho ý kiến, tỏ vẻ mình đứng không phải là cá chép tinh gì đó, hơn nữa nhìn bộ dạng, Hiên Viên cũng đã biết hắn với Tử Hữu đều không phải là nữ, tình huống này mà còn giả bộ tiếp thì có chút buồn cười.

“Nếu biết chúng tôi đang giả mạo, sao không nói cho Minh Lưu biết?”

Hiên Viên nhún vai: “Tôi là tôi, hắn là hắn, tôi đâu có quan hệ gì với hắn, mà hắn cũng đâu có quan hệ gì với tôi.”

Tử Hữu khó hiểu, cẩn thận từng li từng tí, nhô đầu ra hỏi: “Anh với hần không phải là đồng bọn à?”

“Ai nói chứ?” Hiên Viên cười lạnh một tiếng, lộ ra răng nanh: “Cậu bao giờ thấy qua sói với mèo cùng một bọn?”

Dừng một chút, y hớp miếng nước, lại nói: “Thừa nhận đi, mấy người do thổ địa cử đến đúng không? Mấy người sớm biết thân phận của tôi rồi chứ gì.”

Tử Hữu cùng Alice nhìn nhau, không phủ định, đáng vẻ Hiên Viên cùng Ti Tề, có chút khác với phán đoán của bọn họ.

Alice cũng lười vòng vo, nói thẳng: “Hai người các anh làm ra chuyện lớn, chẳng lẽ không có gì muốn giải thích?”

Nói đến hai người này, ánh mắt Alice lại nhìn sang Ti Tề. Ban nãy lặng lẽ đi theo y, ban đầu muốn nhìn xem Ti Tề có phải là con bái kia không, không nghĩ rằng lại bị nam nhân này phát hiện trước. Chớ nhìn hần gầy gò ốm yếu, thân thủ cũng không tệ.

Ti Tề cũng mở to mắt nhìn Alice, không nói chuyện, biểu tình nhàn nhạt, phảng phất như mọi chuyện đều không có quan hệ gì với y, khiến bọn Tử Hữu cảm giác không mấy thích hợp với tình tượng con bái.

Hiên Viên nhìn thoáng qua Ti Tề, thấy y không muốn trả lời, có chút bực bội “sách” một tiếng, quay đầu nhìn Alice: “Cậu muốn biết đáp án, tôi có thể nói cho cậu nghe. Có điều các cậu phải giúp tôi một chuyện.”

“Gì?” Tử Hữu giật mình kêu lên. Cậu giật mình không phải vì Hiên Viên lấy điều kiện trao đổi, mà đường đường là Bạch Nhân Lang, thế mà còn hướng người khác cầu giúp đỡ sao?

Hiên Viên trừng Tử Hữu một cái, gỡ dây chuyền trên cổ xuống đặt lên bàn: “Các cậu cầm cái này, ngay lập tức tìm được kẻ chủ mưu chân chính đứng sau màn. Điều kiện của tôi là, sau khi các người tìm tới hần, nhất định phải lập tức báo cho tôi biết.”

Alice khó hiểu, cầm dây chuyền nhìn một vòng: “Thứ này có gì đặc biệt?”

“Đây là tên kia đưa cho tôi, giống như vòng cổ của chó vậy.” Hiên Viên nói, có chút tức giận: “Bởi vì hần cầm khế ước của tôi rồi, tôi không phản kháng được hần. Tôi chỉ muốn lấy khế ước về thôi.”

Lúc này, Tử Hữu cùng Alice đều giật mình, sự tình đột nhiên đi một vòng lớn, đem toàn bộ suy đoán của bọn họ lúc đầu vứt đi.

Bất quá Alice vẫn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, biết Hiên Viên nói đến tên kia, đại khái hiểu được là nhân vật không biết tên đã ký khế ước cùng Bạch Nhân Lang Vương, đồng thời cũng là người đã thương thổ địa

khu Tây. Có điều cứ như thế thì mọi manh mối trước đó đều trở nên mơ hồ.

Tử Hữu nghi vấn trùng trùng trong lòng, quay đầu hỏi Hiên Viên: “Anh không có khơi mào hỗn chiến ở ba khu Đông Nam Bắc à?”

Hiên Viên lườm cậu: “Tôi khiến một đám vật nhỏ đánh nhau thì có chỗ nào lợi?”

“Nhưng mà...”

Tử Hữu còn muốn nói tiếp, Ti Tề này giờ im lặng lúc này đột nhiên mở miệng. Thanh âm của y có chút mười phần thanh lãnh, một điệu lên xuống cũng không có, nghe xa xa, còn tưởng rằng người này không có tình cảm.

“Đánh nhau với mấy băng nhóm kia, là Hiên Viên không sai.” Dừng một chút, y lại chậm rãi nói: “Nhưng cũng không phải là ý của hần, mà là ý của kẻ đã cầm mất khế ước của hần, buộc hần làm.”

Bị nắm giữ khế ước đồng nghị với bị điều khiển, Hiên Viên không có cách nào phản kháng, chỉ có thể giống như chó giữ nhà, đánh đâu sửa đó.

Lúc này alcie cùng Tử Hữu lại càng cảm thấy kì lạ. Tử Hữu chớp mắt: “Không phải anh đi tìm Hiên Viên, sau đó đưa người kia đi gặp Hiên Viên, để Hiên Viên biến thành người sao?”

Ti Tề nhìn Tử Hữu hồi lâu, sau đó yên lặng quay đầu, nhìn chằm chằm vào sàn nhà, khôi phục trạng thái đứng đưng coi bốn phía đều là không khí như ban nãy.

Mà Hiên Viên thì ôm bụng cười ha hả: “Ông trời của tôi ơi, trí tưởng tượng của mấy người phong phú quá!”

Tử Hữu rơi mồ hôi đầy đầu: “Vậy sao hai anh biến thành người được? Rồi làm sao lại ở cùng nhau?”

Hiên Viên ngừng cười, nhìn Tử Hữu hồi lâu mới nói: “Tôi lớn lên cùng Ti Tề từ nhỏ. Tộc bái của bọn họ đến đời này là nhất đại đơn truyền. Lúc tôi bị trục xuất khỏi tộc Lang Vương, trời xui đất khiến thế nào mà sinh sống tại nơi ẩn trú của tộc bái. Thế là tôi lớn lên cùng hần, chỉ là hần đã có sẵn hình người, còn tôi vẫn là sói.”

Hiên Viên nói, giống như đang nhớ lại quá khứ không buồn không lo lúc trước, khuôn mặt ngoan lệ cũng trở nên nhu hòa: “Mặc dù sinh hoạt cùng tộc bái rất vui vẻ, nhưng tôi càng muốn trở lại tộc đàn của mình hơn. Một lần động đất, dãy núi biến hình, tôi xâm nhập vào vùng bảo hộ trong rừng. Ti Tề vì muốn bảo vệ tôi, mới đến xin làm nhân viên công tác trong khu bảo hộ, một mực che giấu sự tồn tại của tôi, để cho tôi có thể sinh hoạt cùng những con sói khác trong đàn.”

Sau đó người kia xuất hiện. Gã xen lẫn vào trong đám du khách, không biết làm sao lại phát hiện ra sự

tồn tại của Hiên Viên, bắt Hiên Viên phải kí kết khế ước với gã. Về sau, Hiên Viên buộc nghe lời người kia, châm ngòi Lâm Thiên Lan, giật dây Minh Lưu, khiến cho Đông Nam Bắc một hồi đại loạn.

Tử Hữu cùng Alice hai mặt nhìn nhau. Nguyên bản Bạch Nhân Lang hung ác bỗng biến thành người bị hại, khiến cho bọn họ có chút không kịp thích ứng. Nhưng Alice vẫn không thể tin được Hiên Viên. Y nhìn Tì Tề một chập, nam nhân kia từ đầu đến cuối chỉ nhàn nhàn ngồi dưới bệ cửa sổ, cảm giác tồn tại cực thấp.

Báỉ là loài hết sức xảo hoạt, không thể tùy tiện tin tưởng.

Alice nhớ đến lời thổ địa gia nói, lại nhìn về phía Hiên Viên: “Vậy anh cùng Minh Lưu hợp tác cũng là do người kia chỉ thị?”

“Cái này không phải.” Hiên Viên nhún vai, “Người kia không cho phép chúng tôi tới gần khu Tây, khu Nam với khu Đông, vì nghe nói ở đó có rất nhiều nhân vật phiền phức. Chúng tôi cũng không muốn gặp chuyện không hay, mới đến khu Bắc. Dù sao người kia cũng bảo tôi giật dây Minh Lưu làm mấy chuyện, tôi ở chỗ này không ai quấy rầy, nhất cử lưỡng tiện.”

Tử Hữu bất mãn nhíu mày, không oan uổng cho Hiên Viên đâu nhỉ. Mặc dù hắn bị ép buộc, nhưng đối với người mình tổn thương và việc mình gây ra, không có một chút áy náy, sống chết của người khác đối với hắn mà nói, không có một chút ý nghĩa.

Vừa nghĩ như thế, Tử Hữu cảm thấy vừa rồi thật không thể trông mặt mà bắt hình dong, lòng áy náy lập tức tan thành mây khói.

“Cái động dưới đất là sao?”

“...”

Hiên Viên nhíu mày, lần này hắn không trả lời ngay, mà trầm mặc một cách quái dị, khiến cho Alice hoài nghi. Quả nhiên, Bạch Nhân Lang với báỉ tuyệt đối không thể tin tưởng.

Nhìn dây chuyền trong tay, Alice vô phương xác định này có phải là âm mưu hay không, bất quá có một chút tin tức cũng tốt, do dự một lát, vẫn là thu dây chuyền

Hiên Viên nhìn Alice, xác nhận y đã giúp hắn chuyện này, bèn câu môi cười tà một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài: “Tì Tề, ra hoa viên đàn cho tôi nghe một bản đi.”

Tì Tề ôm cổ cầm đứng dậy, thân thể mảnh khảnh dưới ánh mặt trời, phảng phất như muốn biến mất. Hắn nhà n nhậ nhìn Alice cùng Tử Hữu, cúi đầu đi theo Hiên Viên ra ngoài.

Đợi đến khi hai người vừa rời khỏi, Tử Hữu cuối cùng mới thở ra, ngã ngửa trên giường, “Cậu nói xem...

bọn họ nói thật hay giả?”

Alice lắc đầu, ngồi xuống, đem dây chuyền ra, để trước mũi ngửi ngửi. Một mùi hương nhàn nhạt truyền đến, bởi vì đang ở hình người, y không cách nào ngửi ra được, nhưng có thể khẳng định, chủ nhân của dây chuyền này là con người không sai.

Đây là có chuyện gì... Đối phương là người?

Alice không nhận định được, nghĩ lại cảm thấy kì quái, tại sao Hiên Viên hết lần này tới lần khác lại nhờ bọn họ giúp? Là nghĩ bọn họ dễ dàng trà trộn vào nên có bản lĩnh? Hay là hắn tìm không thấy người khác để cầu giúp đỡ?

Trầm ngâm một lát, Alice xác định là cái sau. Lúc này đột nhiên xuất hiện dấu vết hung thủ, không thể nghi ngờ là Hiên Viên ngoài ý muốn. Có điều mùi này Hiên Viên ngửi không ra sao? Hay là bởi kẻ ước bị người ta khống chế nên không có cách truy ra được tung tích người kia?

Tử Hữu nhìn Alice cau mày, bầu không khí trở nên khẩn trương, bèn lên tiếng nhắc nhở y: “Alice? Đừng buồn phiền nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi. Đợi đến đêm, chúng ta nghĩ cách liên lạc với bọn K được không?”

Alice nhẹ gật đầu, lúc này mới phản ứng được mình vậy mà nghe theo lời Tử Hữu, liền bắt mắt quay đầu trừng mắt nhìn cậu, “Suy nghĩ đơn giản như cậu, cẩn thận chết lúc nào không hay đó.”

Tử Hữu xụ mặt, thở dài, tôi lại trêu chọc gì để đại gia cậu a... Bất quá ngẫm lại thì Alice xấu tính với cậu đã thành thói quen, nếu không xấu tính mới cảm thấy không thích ứng được...

Nghĩ như vậy, Tử Hữu đổ mồ hôi lạnh, chẳng lẽ cậu bị điều giáo thành đứa cuồng ngược rồi?

...

Ban đêm xuống rất nhanh, rạng sáng, Alice rời giường, “bịch” một tiếng biến thành mèo. Dưới ánh trăng, chú mèo Ba Tư thuần chủng lông trắng, ánh mắt xanh biếc liếc nhìn Tử Hữu: “Cậu chờ ở đây, tôi ra ngoài liên lạc với bọn họ.”

“Cậu cẩn thận.”

Tử Hữu gật đầu, nhìn Alice nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên bệ cửa sổ, hai móng vuốt đẩy cửa sổ hé thành một khe nhỏ, đầu tiên thò đầu ra nhìn thử một vòng, sau đó mới lách người qua, biến mất trong đêm tối.

Tử Hữu cũng xuống giường, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại. Nghĩ đến ban ngày Hiên Viên tùy tiện vào được, có chút bất an, bèn cẩn thận từng li từng tí kiểm tra từng cái cửa sổ, thẳng đến khi kiểm tra xong cái cuối

cùng, xác định không có vấn đề gì, chỉ cần lưu lại một khe hở cho Alice chui vào là được, mới nhẹ nhàng thở ra, quay người bò lên giường.

Trong đêm tối, Tử Hữu mở to mắt lẳng lặng chờ Alice trở về. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, hơi có một tiếng động cũng có thể nghe rõ ràng. Tử Hữu chờ hoài chờ mãi, có cảm giác buồn ngủ, che miệng ngáp một cái. Vừa trở mình, đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt nhìn mình chằm chằm.

“Á!”

Suýt chút nữa cậu bị hù kêu lên thành tiếng, vội vàng che miệng lại, sau đó tập trung nhìn kĩ. Đứng cạnh đầu giường là một con mèo toàn thân đen bóng, tư thế cao quý, con mắt trong đêm tròn như ánh trăng, đôi ngươi xám nhạt nhìn chằm chằm vào Tử Hữu.

Tử Hữu thở phào, ý cười nở rộ trên mặt. Đang chuẩn bị xoay người ôm lấy chú mèo đen kia, đối phương đột nhiên nhảy lên, lực trùng kích không nhỏ, trực tiếp đẩy Tử Hữu ngã xuống giường.

Móng vuốt đậm thịt mềm mềm giẫm trên lồng ngực Tử Hữu, cao cao tại thượng nhìn cậu từ trên xuống.

“K?” Tử Hữu có chút khấn trương, cậu cảm thấy K đang tức giận.

K không nói tiếng nào, chỉ dùng móng vuốt vuốt ve lồng ngực Tử Hữu, nhiều lần mập mờ cố ý trừng phạt mà xoát qua đầu ngực cậu.

Kích thích cùng đau đớn rất nhẹ khiến Tử Hữu che miệng ngăn tiếng kêu. Cậu mờ mịt không biết chuyện gì xảy ra, nhưng K lại không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Tử Hữu, móng vuốt cứ không ngừng vuốt ve lồng ngực cậu, sau đó còn cúi đầu, dùng đầu lưỡi thô ráp liếm láp.

Đầu lưỡi thô ráp lướt qua lồng ngực, răng nhọn còn thỉnh thoảng ác ý mà cứa qua.

K một bên liếm láp, một bên dùng đuôi trượt xuống phần bụng dưới Tử Hữu, đảo một vòng, làm cho cậu vừa muốn cười, nhưng không thể phát ra âm thanh. Chỉ chốc lát sau, mồ hôi đầm đìa, tóc dính bết vào trán, lộ ra dáng vẻ mù mịt vô tội.

K gầm gừ một tiếng, vùi đầu đến phía cổ Tử Hữu liếm hôn, một đường uốn lượn đi xuống. Thời gian dần trôi, cơn động tình đã đến.

“K? K?”

Tử Hữu bắt lấy móng vuốt K, kéo con mèo đến đối diện trước mặt mình, “Anh bị sao vậy?”

Nét mặt K tràn đầy không vui, lúc này hai chi trước của hắn bị Tử Hữu nắm lấy nhấc lên cao, hai chi sau trên không trung đập đập, cái đuôi vung qua vung lại, sắc mặt tối đen. Mà bụng dưới, “hung khí” ngắc đầu, bại lộ trước mắt Tử Hữu.

Tử Hữu chỉ nhìn thoáng qua, mặt đỏ đến mang tai, trợn mắt nhìn mặt mèo của K: “Anh bị sao vậy? Hơn nửa đêm lại đánh lén?”

K lúc này mới hừ lạnh: “Chuyện ban ngày trong phòng, anh đều thấy hết!”

Tử Hữu ngậy người ra, lập tức phản ứng kịp là lúc cậu bị Hiên Viên áp đảo, lập tức quăn bách: “Em... em không phải cố ý, anh cũng nhìn thấy mà, em đâu có đánh thẳng được hắn...”

K híp mắt nhìn Tử Hữu, nếu như ban ngày không phải vì Hiên Viên nhảy vào cửa sổ, vô tình để hé ra một khe lớn, kịp cho K nhìn thấy nhất thanh nhị sở, bằng không hắn cũng chẳng biết. Vừa nghĩ đến Tử Hữu bị người khác khi dễ trước mặt mình, hắn chỉ muốn chém đầu thằng đó ra làm trăm mảnh ngay lập tức... Tốt! Mặt dù lúc đó không biết là ai mới bị chém thành trăm mảnh...Ồ thì dưới lốt động vật hắn không là lại, nhưng ở hình người hắn có thể đánh với tên Hiên Viên kia cả mấy hiệp chứ chẳng đùa.

Tử Hữu nhìn nét mặt bất thiện của K, đành phải ôm lấy hắn đến trước ngực cọ cọ, “Em không phải cố ý...”

Mặt mèo của K bị chèn giữa ngực và cánh tay Tử Hữu, cọ qua cọ lại một chút đã trở nên méo mó. Hắn tức giận dùng móng vuốt vỗ lên ngực Tử Hữu khiến cậu ngừng lại động tác, cứ thế một mèo một người đối mặt hồi lâu. Tử Hữu lúc này đột nhiên cảm thấy, nhìn K như vậy thật sự rất dễ thương.

Sau đó không nhịn được cúi đầu xuống, ngau trên chóp mũi K đặt lên một nụ hôn.

Nụ hôn vừa hạ xuống, “bịch” một tiếng, K hóa thành hình người, trần trụi áp lên thân Tử Hữu, khuôn mặt đẹp trai cực kì gợi cảm.

“Tử Hữu... đây là em mời gọi anh sao?”

Tử Hữu ngậy người ra, vội vàng đưa tay đỡ lấy ngực nam nhân, “Em mới không có!”

“Suyt...” K cúi đầu xuống, “Cẩn thận người ta nghe được.”

Tử Hữu vội vàng che miệng, K hài lòng gật đầu, lại cúi đầu xuống hôn lên cơ thể Tử Hữu.

Tử Hữu một tay che miệng, một tay đập lên bả vai K. K mở to mắt, chỉ thấy cậu hấp tấp chỉ ra cửa sổ, lại chỉ vào K.

K nhíu mày: “Alice tạm thời cũng về không được đâu, em nghĩ là Tây Nguyên buông tha cho cậu ấy?”

Tử Hữu sững sờ, lập tức lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, K lại tràn đầy hưng phấn, xốc chăn lên, chui vào.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm không thể nào kiềm chế được của Tử Hữu lọt qua những kẽ ngón tay, mà bên dưới lớp chăn nhấp nhô, nam nhân thuần thực kích thích những điểm mẫn cảm trên người Tử Hữu. Cậu vô lực nằm phịch trên giường, trong lòng thăm mắng, buông thả rồi buông thả rồi.

Cảm giác được Tử Hữu đã thuận theo, K hết như thường cho cậu mà nâng cơ thể áp lên người Tử Hữu, tách chân cậu ra, đem “hung khí” đã sẵn sàng chậm rãi đi vào người cậu.

Đau đớn phát ra từ cuống họng, Tử Hữu bám vào bả vai K, vô lực để hân bài bố, lắc lư. Động tác của nam nhân lúc nhanh lúc chậm, mang theo bất mãn lẫn tức giận từ ban ngày. Giường gỗ phát ra âm thanh kéo kẹt rất nhỏ, bên trong màn, là một mảnh xuân ý nồng đậm.

49. Chương 49

Ngày hôm sau, lúc Tử Hữu thức giấc, thiếu chút nữa đã bị ánh mặt trời chói chang làm mù mắt.

Cửa sổ trước giường mở thật rộng, không biết lúc này là mấy giờ, đại khái đã giữa trưa rồi. Màn giường rũ xuống, bị gió nhẹ thổi lung lay. Tử Hữu miễn cưỡng trở mình, cảm thấy toàn thân đau nhức, giống như bị bánh xe tải cỡ lớn nghiền qua vậy.

Cậu đột nhiên nhớ lại chuyện tối qua, mặt đỏ ửng, chống cái eo muốn gãy đôi ngồi dậy, vạch màn nhìn sang giường bên cạnh, thấy chăn gối đều gọn gàng sạch sẽ, không có ai nằm qua.

Gãi gãi đầu, Tử Hữu chậm rãi đứng dậy mặc quần áo vào, xuống giường, đến trước gương đội tóc giả lên, sau đó bị chính mình làm cho sợ hãi: phía trên cổ áo đầy dấu vết vừa đỏ vừa đậm, căn bản không che lại được.

Tử Hữu vừa che cổ vừa nghiêng răng nghiêng lợi, cái tên kia... tuyệt đối là cố ý! Gia hỏa này thế mà cũng có lúc nhỏ nhen như con nít vậy, cái này là muốn khiêu khích người khác đây mà.

Nghĩ đến trừng phạt ác ý xém chút nữa khiến cậu mê man hôm qua của K, tình cảnh hương diễm lần nữa khiến tim Tử Hữu nhảy lên kịch liệt, bèn dùng tay vỗ vỗ mặt mình mấy cái, ép bản thân tỉnh táo lại.

Bỗng nhiên, cửa phòng ngủ mở ra từ bên ngoài, Tử Hữu quay đầu, nhìn thấy Alice đi vào, tựa hồ tinh thần không tốt lắm. Ý gấp một cái, mái tóc dài màu vàng không cột lại, để mặc rối tung sau đầu.

Alice chớp chớp đôi mắt mông lung, đảo mắt nhìn Tử Hữu đang ngồi trước bàn trang điểm, con ngươi nheo lại, nhìn một hồi, sau đó nhếch miệng.

Tử Hữu lập tức trở nên quẫn bách, tìm đồ xung quanh để che lại dấu vết trên cổ, bụng mắng cái tên K này... Lần này cậu phải làm sao đây! Thế nào cũng khiến người khác nghi ngờ mà!

Alice vẫn giữ nguyên bộ dáng nhàn nhã không hề khấn trương, nhìn Tử Hữu hai ba cái đã đội xong tóc giả, mái tóc dài mềm mại choàng trên đầu vai, giấu lại hạt châu. Tử Hữu đang muốn quay lại hỏi tình huống tối hôm qua, nhưng lời còn chưa kịp nói đã buồn ngáp, mà Alice như bị lây, cũng ngáp theo.

Bốn mắt đầm đìa nước mắt sinh lý đối diện nhau, Alice lúng túng quay đầu sang chỗ khác, Tử Hữu híp mắt, sau đó cũng cười môi cười lại.

Thời điểm Minh Lưu đến, nhìn thấy chính là tình cảnh quỷ dị như thế. Dưới ánh mặt trời, hai đại mỹ nhân biểu lộ nét mặt thâm ảo không diễn tả được.

Đương nhiên, chỉ liếc mắt một cái, Minh Lưu đã phát hiện ra những dấu vết rõ ràng trên cổ Tử Hữu.

Gã sững sốt một hồi, dị thường giật mình. Chỉ vừa mới nhú mày lại, Alice đã nhìn sang gã, sau đó đưa tay kéo Tử Hữu sang, chắn lại cả người cậu, tư thế như đang bảo vệ.

Minh Lưu kinh ngạc ngẩng đầu, đối mặt với Alice. Alice mặt lạnh xuống, trên gương mặt xinh đẹp biểu thị rõ ràng ý “không cần xen vào chuyện bao đồng.”

Gã mặc dù vẫn còn kinh ngạc, nhưng sau đó như hiểu ra chuyện gì, cúi đầu không nhìn Tử Hữu nữa, trên gương mặt còn hiện lên biểu tình mập mờ.

Tử Hữu mở mắt trái nhìn phải xem, không biết hai người này đang làm cái quỷ gì.

Minh Lưu đến là để mời hai người bọn họ tới hoa viên dùng cơm trưa, Lâm Thiên Lan cũng có mặt. Hai người Tử Hữu Alice một đường đi theo, đi qua một tòa giả sơn lớn, phía sau là lương đình, bên trong có bàn đá, trên bày mấy món đơn giản.

Hiên Viên cùng Ti Tề đều có mặt. Hiên Viên vẫn mặc áo khoác xám, nhìn tà mị thoải mái không trói buộc, mà Ti Tề vẫn nhàn nhạt như người mộng du, có điều lúc Tử Hữu đến, y giật giật đôi mắt, thần nhiên nhìn, ánh mắt rơi xuống trên cổ cậu.

Tử Hữu có chút quẫn bách, không tự giác đưa tay lên kéo lại cổ áo.

Động tác này thế mà chẳng thể che giấu được cái gì, ngược lại còn khiến người xung quanh chú ý mà lộ ra ánh mắt hứng thú nghiên cứu tìm tòi, ngay cả Lâm Thiên Lan cũng hơi giật mình một chút. Tử Hữu ngồi

xuống cạnh y, y còn hạ giọng hỏi: “Thì ra cô cùng Tiểu Ái tiểu thư... có quan hệ này...”

Tử Hữu sững sốt nửa ngày, trong lòng tự hỏi tôi cùng hắn có quan hệ này là quan hệ gì? Quan hệ ngược đãi với bị ngược đãi thì có!

Có điều nhìn đến ánh mắt kì quái của mọi người, Tử Hữu chậm một nhịp rồi cuộc mới phản ứng kịp, lập tức ngẩng ra... có phải mình bị hiểu lầm rồi không?

Cậu đảo mắt nhìn Alice, Alice lại không nhìn cậu. Hiên Viên biết nguyên hình thật sự của hai người, thế nhưng không biết họ là hoa đã có chủ, còn tưởng thật sự là một đôi, bèn nhướn mày trêu ghẹo, “Nhìn không ra nha, tiểu thư xinh đẹp như thế, thì ra là...”

Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Tử Hữu, “Có điều Tiểu Hữu tiểu thư đáng yêu như thế, là nam hay là nữ cũng đều có mấy phần yêu thích nha!”

Một lời nói đến Lâm Thiên Lan cũng cảm thấy xấu hổ mà ho khan. Minh Lưu biểu hiện ý cười ra mặt, mà khóe miệng Alice cũng đã giãn giãn. Tử Hữu yên lặng siết chặt nắm đấm dưới bàn đá, một luồng khí nóng bốc lên trong người....

Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì? Alice rõ ràng cũng là nằm dưới, tại sao ở cùng mình lại trở thành nằm trên rồi!

Trong đầu đột nhiên hiện ra nụ cười tủm tỉm của Mộng, nàng mặc áo yếm, lỗ tai trắng tuyết kích động phẩy: “Tử Hữu tiên sinh, cậu biết tổng thụ không?”

... Lời của Mộng quanh quẩn bên tai rõ mồn một, Tử Hữu lập tức đen mặt.

Dẫu sao thì Minh Lưu cũng chẳng hoài nghi, Tử Hữu cũng không thể nhảy dựng lên mà cãi lại, mặc dù biết có cãi cũng chưa chắc cãi ra kết quả.

Một bữa ăn trải qua trong bầu không khí quỷ dị. Minh Lưu tỉnh thoảng lại nhìn sang, khiến Tử Hữu thật muốn hất bàn, chỉ phải cố gắng kiềm chế. Lâm Thiên Lan suốt quá trình ăn cơm cũng không thèm nhìn đến mặt Minh Lưu, mà Minh Lưu điệu bộ như lấy lòng đẩy đồ ăn ngon đến trước mặt y, y cũng không thèm đá động.

Tử Hữu cong cong khóe mắt nhìn Minh Lưu, khiến gã đổ mồ hôi lạnh đầy một lưng.

Cơm nước xong xuôi, Hiên Viên muốn nghe Ti Tề đánh đàn, Ti Tề ngoan ngoãn ôm cổ cầm ngồi xuống băng ghế đá trong hoa viên, đặt đàn trên đùi, bắt đầu gảy.

Thanh âm như suối đổ cát lên, Ti Tề chỉ vừa mới động, Tử Hữu đã nghe đến ngây người, sau đó lại thấy

Hiên Viên nhìn mình cười: “Không tệ đúng không? Ti Tề là một tay đánh đàn điệu nghệ đó!”

Tử Hữu gật đầu, trầm nghĩ không phải nói là chân trước của bái ngắn lắm sao, sao lại đánh đàn hay vậy?

Quay đầu nhìn Alice, đối phương lại giống như không nghe đàn, mà nghĩ đầu đầu.

Tử Hữu nghiêng đầu nhìn những người khác, lực chú ý của Minh Lưu lúc này đều đặt trên người Lâm Thiên Lan, mà Lâm Thiên Lan thì lẳng lặng nghe từ khúc, không biết nhớ lại chuyện gì, trên mặt đều là nét thương cảm nồng đậm.

Hiên Viên điệu bộ cà lơ phất phơ bắt chéo chân, mắt híp lại. Trong hoa viên, Ti Tề chỉ đơn thuần gảy đàn, tựa hồ biểu tình có chút biến hóa, nhưng biến hóa chỗ nào, lại không chỉ ra được.

Tử Hữu dịch ghế đến gần Alice, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Alice giật mình, thu hồi ánh mắt, “Không có gì.”

Tử Hữu lấy làm thắc mắc, có điều lúc này cũng chẳng phải thời điểm để hỏi chuyện rõ ràng, đành phải tiếp tục nghe đàn. Một khúc tấu xong, Lâm Thiên Lan đứng dậy, nói là muốn về phòng, liền rời đi trước. Minh Lưu tự nhiên đuổi theo sau, còn Hiên Viên với Ti Tề chẳng biết đi đâu. Nhất thời trong hoa viên trở nên yên tĩnh như cũ.

Tử Hữu nhìn bộ dạng vội vàng rời đi của Minh Lưu, như có điều gì suy nghĩ, “Minh Lưu thật ngốc, cả đời này hẳn cũng không có khả năng được Lâm Thiên Lan đặt ở trong lòng a.”

Alice nghe vậy, quay đầu hỏi: “Tại sao?”

“Không phải có một câu nói như vậy sao...” Tử Hữu cười cười, lắc đầu, “Người sống vĩnh viễn cũng không thắng được người đã chết.”

Alice sững sờ, trầm trầm một chốc mới gật đầu, “Có lẽ vậy...”

Tử Hữu quay đầu nhìn Alice, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì.

“Kỳ thật chính cậu cũng hiểu mà ha. Địa vị K trong lòng cậu không thể nào thay thế, mà địa vị của Tây Nguyên cũng không thể nào thay thế được. Nhiều năm qua cậu nghĩ rằng Tây Nguyên đã chết rồi, mới để cho K bổ khuyết vào vị trí của Tây Nguyên, đúng không?”

Tử phủ hộ quay đầu nhìn một chút Alice, tựa hồ nghĩ đến cái gì, sở trường chống đỡ mặt đạo, “Kỳ thật chính ngươi cũng tình tường a?K Địa vị không cách nào thay thế, nhưng tây nguyên vị trí cũng là không

cách nào thay thế, tại người cho rằng tây nguyên đã chết đi nhiều năm như vậy bên trong, K Có bỏ khuyết qua tây nguyên vị trí a?”

Trên mặt Alice không lộ biểu tình gì, y chỉ giương mắt nhìn nơi xa. Phía sau lưng hai người, bên ngoài bờ tường thấp, Tây Nguyên cùng K ghé vào trên cành cây, lẳng lặng nghe hai người nói chuyện. K đảo mắt nhìn Tây Nguyên, thấy y thế mà lộ ra biểu tình khấn trương, không khỏi cảm thấy buồn cười, lắc đầu trầm nghĩ, Tử Hữu cái khác không biết, chỉ biết được một chút thông minh vật thể này.

Kết quả tốt chính là, Alice gật đầu một cái. Nháy mắt Tây Nguyên cảm thấy kinh hãi, tay bám nhánh cây cũng run run. K câu môi mỉm cười, nhìn chung quanh không có người nào khác, mới thấp giọng ho một tiếng nhẹ.

Alice quay đầu, nhìn ngoài bờ tường, thấy được thân ảnh Tây Nguyên, lập tức trở nên lúng túng, sau đó cũng rất nhanh lấy lại nét thản nhiên.

Tử Hữu lặng lẽ quay đầu, nhìn thấy dưới bóng cây, K đưa lên hai ngón tay làm thành hình chữ V. Cậu lè lưỡi, tinh nghịch cười một tiếng, cũng dựng lên một chữ V.

Bên này bốn người đi làm nhiệm vụ mà giống như đi chơi, Sophie bị ném sang một bên ngao ngán thở dài, mẹ nó, hần cũng muốn đi tìm thân ái, sau đó ân ái đến buồn nôn chết đám này.

Nghĩ đến đây, lại đỏ mắt nhìn về Tử Hữu, trong lòng cảm thấy chua xót, hít hít mũi. Mối tình đầu của hần a...

Thừa dịp trong hoa viên không có ai nữa, Alice mới thấp giọng kể cho Tử Hữu nghe đại khái tình huống tối qua.

Alice sau khi ra ngoài, kể lại sự tình của Hiên Viên với Ti Tề cho đám người ngoài này nghe, thổ thần từ trong bóng đêm cũng lộ đầu ra, vuốt vuốt mấy sợi râu, không dám xác định mấy lời đó mấy phần thật mấy phần giả.

Bất quá Tây Nguyên khẳng định một việc, người cứu y những lần trước đây, chính là Ti Tề.

Khi đó Tây Nguyên còn chưa kí kết khế ước với thổ thần, cho nên khứu giác còn rất minh mẫn. Đại khái trên người Ti Tề nhiễm nặng mùi Hiên Viên, cho nên nhớ kĩ hần có cổ khí tức đáng sợ này.

“Nếu như Ti Tề đã cứu Tây Nguyên... vậy có khi nào Tây Nguyên đến hỏi, Ti Tề sẽ nói ra mọi chuyện không?” Tử Hữu hỏi Alice.

Alice lắc đầu, tỏ ý hần cũng đã hỏi qua chuyện này, có điều Tây Nguyên cũng không khẳng định toàn bộ. Ti Tề đến vô ảnh đi vô tung, tựa như hần thích thì xuất hiện, không thích thì không xuất hiện.

Tử Hữu sờ sờ cảm, cảm giác tính cách Tì Tề không nắm bắt được, dù sao từ lúc gặp mặt đến giờ, căn bản không đoán ra được tâm tình của hắn, hoặc là nói, người này không có cảm xúc.

“Nói tóm lại...” Alice để cho Tử Hữu hoàn hồn mới nói tiếp: “Thổ thần gợi ý chúng ta trước tiên tìm hung thủ sát hại Tiểu Tiểu, đem tai họa ẩn tàng này giải quyết trước đã.”

“Hiên Viên biết là ai giết Tiểu Tiểu a.” Tử Hữu nhú mày, nói.

Alice lườm hắn một cái, “Còn phải nghĩ sao? Trong này không cần Hiên Viên giật dây, có hận ý với Tiểu Tiểu, chỉ có một người thôi a.”

“Cậu là nói Minh...” Tử Hữu kì thật cũng đã sớm đoán ra, chỉ là...trong lòng có chút tiếc hận, mặc kệ Minh Lưu có thích Lâm Thiên Lan bao nhiêu, sau chuyện này, gã cùng Lâm Thiên Lan đã định là không thể nào bên nhau.

Tử Hữu thở dài, vứt bỏ xúc cảm này, gương mặt nhìn Alice: “Làm sao để vạch trần Minh Lưu?”

“Xem ra, Hiên Viên với Tì Tề sẽ không ngăn cản chúng ta vạch trần Minh Lưu... Cho nên cứ theo trình tự đã bàn là được.”

Nghĩ nghĩ, mặt Alice đột nhiên lộ ra ý cười: “Cậu nói, nếu như lúc này Lâm Thiên Lan thích một người nữ khác, Minh Lưu sẽ thế nào?”

“A?” Tử Hữu sững sốt, “Ý cậu là...”

“Tương kế tựu kế a!” Alice nhún vai, “Tôi dám khẳng định, Minh Lưu lập tức lộ ra móng ngựa.”

Tử Hữu đảo tròn mắt, nghĩ lại cũng đúng, lập tức trở nên hào hứng: “Đi đâu tìm người phối hợp bây giờ?”

“Không phải ở đây có một người sao?”

Alice cau môi, cười một tiếng, liếc nhìn Tử Hữu. Tử Hữu đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó cứng đờ nửa ngày, mới chậm rãi duỗi đầu ngón tay, chỉ vào mình.

“Tôi?”

Alice vỗ vỗ vai cậu, “Chẳng lẽ còn có người nào khác?”

“Không nên không nên!” Tử Hữu lắc đầu như trống bỏi, mồ hôi lạnh muốn rót ra. Cậu đóng vai tình nhân

với Lâm Thiên Lan á? K không bẻ gãy xương cậu mới là lạ đó!

Alice xích lại gần, lộ ra nét cười xinh đẹp, dọa đến Tử Hữu há hốc mồm vì kinh ngạc.

“Chuyện quan trọng trước mắt là giải quyết tai họa tên Minh Lưu này, để Lâm Thiên Lan một lần nữa trở lại làm người cầm quyền Thập Nguyệt, mới có thể rửa sạch hiềm nghi cho Sophie, lắng xuống hỏa chiến khu Nam khu Bắc. Nếu như cậu không đồng ý, coi như xong.”

“Vì sao không phải là cậu chứ!” Tử Hữu lùi về sau mấy bước, dán sát tòa giả sơn nhìn Alice: “Cậu cũng có thể làm mà!”

“Tôi không thể.”

Alice lắc đầu. Tử Hữu nhìn đến con mắt đều muốn trợn lồi ra, “Vì sao không thể?”

“Bởi vì tôi nói không thể!”

Alice nghiêng đầu, một chòm tóc màu kim sắc rũ xuống bên tai, nhìn như người vô hại.

Tử Hữu hít vào một ngụm khí lạnh, cái này là âm mưu, là âm mưu. Hết sức đen tối!

K trốn ở một bên, nghiêng mặt nhìn Tây Nguyên, ý bảo hấn quản Alice lại, không được khi dễ tiểu Hữu nhà hấn. Kết quả là Tây Nguyên làm bộ như không nhìn thấy. Hấn cũng không muốn khiến Alice giận đối a.

Bên này hai nam nhân ngồi xồm trên chạc cây tròng nhau, bên kia Sophie tiếp tục thở dài. Hai thổ địa lúc này hiện ra, an ủi mà vỗ vai y.

Một bên khác, Husky được Alice ủy thác cho nhiệm vụ đem vòng tay trở về khu Đông, một đường chạy về giao lại cho Lương Tiêu, đồng thời thuật lại những lời K dặn.

“Giúp hấn truy ra chủ nhân vòng tay này sao...”

Lương Tiêu ngồi trên ghế, gác chân lên, một tay nhẹ nhàng đang đưa chén rượu, trên mặt lộ ra ý cười.

“Để tiểu tử này nợ mình một món nợ ân tình cũng không tệ a.”

50. Chương 50

Xác định phương án hành động rồi, Tử Hữu ngồi trong phòng, vẻ mặt không cam lòng.

“Làm sao mà được a...” Tử Hữu nghiêng đầu nhìn Alice, “Bây giờ mọi người đều hiểu lầm tôi với cậu như thế kia thế kia... thế mà còn cùng Lâm Thiên Lan...”

Nghĩ như thế nào cũng thấy mình là người xấu! Người xấu a!

Alice lơ đãng cười một tiếng: “Không phải vừa lúc sao? Minh Lưu nhất định sẽ gọn gàng giải quyết “nữ nhân” như cậu!”

“Hừ!” Tử Hữu trợn trừng mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đừng có dùng cái chữ “giải quyết” này có được không? Lỡ như cậu thật sự bị giải quyết thì làm sao bây giờ?

Bên này còn đang khấn trương, bên kia đã vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng Lâm Thiên Lan cất giọng.

“Tiểu Ái tiểu thư, là tôi.”

Alice đáp một tiếng, vén rèm châu lên bước ra ngoài, sau tiếng cửa mở, thanh âm của nam nhân bắt đầu rõ hơn.

“Tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

“A.. có chút chuyện muốn bàn với anh.” Alice thản nhiên nói.

Hai người đi vào phòng ngủ, Alice trước nhìn một vòng cửa sổ xem đã đóng kín chưa, sau đó mới xoay người ngồi xuống ghế, ra hiệu Lâm Thiên Lan cũng cùng ngồi.

Lâm Thiên Lan còn chưa biết gì, hai người thân thể cao lớn ngồi đối diện nhau. Gần đây tinh thần của hắn đã khá hơn, bởi vì không nhắc lại chuyện rồi đi, Minh Lưu cũng không giam hắn lại nữa. Tử Hữu nhìn sắc mặt hắn, mặc dù còn hơi tiều tụy, nhưng đã trầm ổn hơn nhiều, không còn biểu tình như trên bờ sụp đổ nữa.

Tử Hữu lúc nào nhìn Lâm Thiên Lan cũng không nhận được cảm giác khó chịu, đáng tiếc thay cho đôi tình nhân, rõ ràng rất mực yêu nhau, lại rơi vào kết cục này.

Có đôi khi cậu nghĩ, ông trời thật không công bằng, hoặc là nói ông ấy công bằng ở chỗ để cho mọi người trải qua những sự tình giống nhau, nhưng thời gian trải qua, quá trình trải qua... lại không công bằng.

Tử Hữu nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến thất thần. Alice ngồi một bên, ho khan một tiếng, nói: “Chúng tôi muốn tra ra hung thủ giết Tiểu Tiểu, cần anh hỗ trợ.”

Lâm Thiên Lan kinh ngạc một khắc, lập tức gật đầu, “Chuyện gì có thể giúp đỡ, tôi đều giúp!”

Alice gật gù đầu, chỉ một ngón tay vào Tử Hữu, “Anh giả bộ yêu đương với Tiểu Hữu đi!”

Lâm Thiên Lan sững người ra. Hắn nhìn Tử Hữu, lại nhìn Alice, tựa hồ không phản ứng kịp: “...Sao?”

Alice khoanh tay, lưỡi nhắc lại lần thứ hai: “Anh nói đi, làm hay không làm?”

Lâm Thiên Lan có chút khó khăn, lại nhìn Tử Hữu. Lúc này Tử Hữu đã hoàn hồn lại, sắc mặt có chút khó chịu, nhưng vẫn gật đầu với Lâm Thiên Lan, biểu thị câu không để ý chuyện này.

“Nhà gái” không ngại, thì đường đường là nam nhi như hắn chẳng lẽ còn nhần nhần nhỏ nhỏ không tán thành.

Nghĩ vậy, Lâm Thiên Lan nắm chặt quyền, gật đầu đồng ý.

Alice đứng dậy, vỗ vỗ bả vai lâm thiên lai, sau đó quay đầu nhìn Tử Hữu: “Từ giờ trở đi, hai người trở thành một đôi có tình cảm với nhau, nhất là trước mặt Minh Lưu, có bao nhiêu ân ái liền thể hiện bấy nhiêu ân ái.”

Nói rồi, còn uy hiếp mà nhử mày nhìn Tử Hữu: “Tuyệt đối không cho phép xảy ra sai lầm, hiểu không?”

Cổ Tử Hữu đột nhiên ớn lạnh, nhịn không được rung mình một cái, hữu khí vô lực mà đáp lời: “... Hiểu...”

Còn Lâm Thiên Lan sau khi nghe Alice nói câu này, đột nhiên đứng bật dậy, thần sắc có chút kích động: “Minh Lưu? Ý cô là, Minh Lưu hắn...”

Alice nhìn Lâm Thiên Lan, chậm rãi gật đầu, “Khả năng Minh Lưu là hung thủ...rất lớn.”

Thân thể cao lớn của Lâm Thiên Lan trở nên bất ổn, lão đảo hai cái, đột nhiên ngã phịch xuống ghế, kinh ngạc nửa ngày. Mặc dù trước đó đã từng hoài nghi, nhưng lúc ấy hắn không muốn thừa nhận. Không muốn thừa nhận Minh Lưu ôn nhu như nước kia đã trở thành bộ dáng như bây giờ...

Trong phòng bỗng chốc rơi vào im lặng, Tử Hữu có chút bận tâm, đang muốn nói hai câu an ủi, đã thấy Lâm Thiên Lan đột nhiên ôm đầu, cười khổ.

Đến cùng là sai ở đâu... Đến cùng là sai ở chỗ nào? Lâm Thiên Lan chỉ thấy giống như ông trời đặt hán vào một trò đùa ác liệt, cái trò đùa này tuyệt không buồn cười, một chút cũng không khiến người ta vui nổi. Trái tim đắng chát trở nên vụn vụn, mặc kệ là vì Tiểu Tiểu hay Minh Lưu, rốt cuộc là hán sai ở đâu, mà lại biến thành kết cuộc như bây giờ?

Alice nhìn Lâm Thiên Lan, lãnh đạm trong ánh mắt cũng khó có khi động dung một chút. Lâm Thiên Lan này... là một người tình nghĩa, tình nguyện đem hết sai lầm đều gánh lên người mình, không muốn trách tội cho người khác.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, nam nhân này sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

Alice lắc đầu, đưa tay vỗ vai Tử Hữu, ra hiệu giao mọi chuyện cho cậu, mình thì ra ngoài.

Bên ngoài gian tiếp khác, cửa gỗ cọt kẹt một tiếng đẩy ra, lại cọt kẹt một tiếng đóng lại, sau đó là bầu không khí trầm tĩnh như cũ. Nam nhân ngồi đối diện cậu, dù bên ngoài nắng cao chiếu rọi như thế nào, cậu vẫn có cảm giác nam nhân không thể cảm nhận được, băng lãnh mà bi thương, mang theo nồng đậm mê man. Tử Hữu há miệng, lại chẳng biết nói gì cho phải.

Đôi khi, không nằm trong hoàn cảnh đó, cho dù có nói gì, thì cũng đều giống như qua loa mà thôi. Dẫu là lời an ủi, cũng cảm giác không chạm đến được nỗi lòng, ngược lại còn giống như thất lễ.

Tử Hữu mấp máy cánh môi, thật sự không nghĩ ra được biện pháp an ủi, dứt khoát đứng dậy, đến bên cạnh lâm thiên lna, duỗi tay mấy lần, rốt cuộc cùng quyết định dùng một tay vòng qua người Lâm Thiên Lan, để hán tự vào người cậu, sau đó có chút vụng về vỗ vỗ lưng nam nhân.

Lâm Thiên Lan ngẩn người, gỡ tay ôm mặt xuống, gương mặt nhìn Tử Hữu đang khó chịu mà đảo mắt bốn phía, đôi mắt xinh đẹp, da thịt tinh xảo, có chút ửng đỏ, động tác hơi cứng ngắc, nhưng lại mang theo chân thành.

Lâm Thiên Lan đột nhiên lấy lại tinh thần, mình đang làm gì vậy a, thế mà lại mất mặt trước mặt phụ nữ như thế.

“Cảm ơn.” Lâm Thiên Lan gãi gãi chóp mũi, có chút lúng túng tách khỏi ngực Tử Hữu.

Tử Hữu cúi đầu nhìn hán, nhìn thấy trên mặt đối phương không còn biểu tình thống khổ, bèn nhẹ nhàng thở ra.

“Không có gì.” Tử Hữu mở miệng cười, nghĩ rồi, lại vỗ vỗ ngực mình mấy cái. “Nếu như muốn khóc, cứ việc đến đây. Nếu như cảm thấy mất mặt, thì chôn mặt vào, tôi không nhìn thấy đâu.”

Tử Hữu dương dương tự đắc, trong lòng còn cảm thấy mình bây giờ thật sự rất ra dáng nam nhi, lại hoàn toàn quên mất, hiện tại cậu đang đóng vai một cô gái tóc dài, mặc quần áo của nữ.

Lâm Thiên Lan ngơ ngác một hồi, sau đó nhin không được mỉm cười: “Cô cùng Tiểu Ái tiểu thư thật là có ý tứ. Nàng ấy thì giống nam nhân, cô thì rõ ràng nhìn đáng yêu, nhưng ngẫu nhiên cũng có điểm đặc biệt.”

Tử Hữu trợn tròn mắt, nghe không ra ý tứ câu này là thật hay đùa. Mà bên ngoài tường rào, trên cây, ba đại nam nhân bởi vì quá mệt mỏi, dứt khoát biến thành mèo, ghé vào chạc cây.

K nhìn Alice ra khỏi phòng, cửa sổ bốn bề đóng kín, trong lòng co quắp một trận.

“Alice cứ đi ra như vậy?”

Tây Nguyên ngáp một cái, đôi tai mèo màu nâu giật giật. Một con bướm đột nhiên bay qua trước mặt, y nằm im, ánh mắt đảo qua đảo lại theo con bướm: “Lâm Thiên Lan cũng có làm gì Tử Hữu đâu mà lo.”

K vẩy vẩy đuôi, chớp đuôi quất lên mặt Sophie: “Nói không chừng Lâm Thiên Lan đột nhiên phát hiện Tử Hữu rất tốt thì sao...”

Cái này dù sao cũng chỉ là suy đoán, nhưng hắn vẫn cảm thấy pháp phòng không yên, không an tâm được.

Sophie lấy vuốt đẩy đuôi K ra. Y là mèo lông dài, lông xõa trên chạc cây, nếu có người mắt kém trông thấy, còn tưởng là cây lau nhà mắc lên trên đó.

“Tao hỏi mày, nếu như Tử Hữu chết, trong thời gian ngắn như vậy, mày có thích con mèo khác không?”

K quay đầu trừng Sophie: “Miệng chó không mọc được ngà voi.”

Sophie cũng quay sang, miệng nhoẻn lên như đang cười, có chút đáng sợ: “Tao cũng đâu phải là chó.”

Mắt mèo của K híp lại, muốn cào cho y một phát. Sophie vẫn ung dung nhìn hắn: “Ý tao là, Lâm Thiên Lan thích Tiểu Tiểu như thế, tình cảm đâu có đơn giản, giống mày với Tử Hữu vậy đó... A! Hay là mày không thích Tử Hữu nhiều giống vậy?”

“Tao thích Tử Hữu thật lòng.” K không đợi Sophie nói xong, hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn y: “Cho nên mày mau chết tâm đi.”

Sophie cùng hừ lại, quay đầu không thèm nói nữa. Tây Nguyên nằm bên cạnh vẫn còn quan sát chăm chú con bướm bay bay, cái đuôi vung qua vung lại, chỉ kém chưa có nhào tới.

Ban đêm, thời điểm mọi người đang dùng cơm tối, lại xuất hiện một màn kinh dị.

Lâm Thiên Lan với Tử Hữu ngồi kế bên, hai người kề sát vào nhau, thỉnh thoảng lại rì rầm nói chuyện. Điều bộ Tử Hữu vui vẻ, cười nói ngọt ngào, khiến người khác nhìn muốn rớt con mắt. Mà Alice thì xụ mặt xuống, hiếm khi thấy tức giận như thế.

Minh Lưu nhìn Tử Hữu, lại nhìn sang Alice, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Lâm Thiên Lan.

Lâm Thiên Lan lâu rồi không thấy cười, bây giờ lại cười một cách thản nhiên, ánh mắt cũng nhu hòa hơn, gần như cảm giác sụp đổ, mê man, phần nộ, uất hận vì chuyện tình cảm đã biến mất vô tung vô ảnh. Lúc này đây chỉ còn một Lâm Thiên Lan khỏe mạnh bình thường, mặc dù vẫn còn tiều tụy, nhưng tinh thần đã khá hơn rất nhiều.

Minh Lưu không biết chuyện gì đang xảy ra, xoay đầu nhìn Tử Hữu, bọn họ từ lúc nào đã trở nên thân mật như vậy, lòng ầm ầm buồn bực.

Ti Tề ngồi đối diện bình thản ăn cơm, giống như xung quanh xảy ra chuyện gì mắt không thấy tai không nghe. Hiên Viên thì có thâm ý khác nhìn thoáng qua Alice, hai người trở mắt nhìn nhau, Hiên Viên nhú mày, Alice lại đáp lễ hần bằng một nụ cười phớt, hai người nhìn nhau cười đến thâm sâu khó lường.

Một bữa cơm tim Minh Lưu có nhảy dựng, căn bản ăn không được bao nhiêu. Sau khi ăn xong, Alice kéo Tử Hữu, giống như muốn nàng về phòng cùng mình, Tử Hữu lại hất tay Alice ra, bộ dáng không hài lòng, sau đó xoay người đến gần Lâm Thiên Lan, cười tủm tỉm.

“Đại đương gia, tôi muốn đi tản bộ, anh có đi cùng không?”

Giọng nói dịu dàng nhu hòa, khiến người nghe nổi da gà muốn rớt xuống đất, lại thêm gương mặt thanh tú đáng yêu, con ngươi hổ phách to tròn, thật sự khiến người khác vô phương cự tuyệt.

Minh Lưu còn tưởng Lâm Thiên Lan sẽ không có hứng thú, lại không nghĩ đến nam nhân thế mà gật đầu, còn có chút ý tứ.

“Ừm.. tôi cũng hơi no, tản bộ vừa lúc tiêu cơm.”

“Vậy mình đi thôi.”

Tử Hữu vất đầu vui vẻ lôi kéo tay Lâm Thiên Lan. Minh Lưu nhú mày, Alice thì híp mắt lại, bước tới ngăn Tử Hữu: “Tiểu Hữu, đại đương gia còn đang trong tang kì, em lôi lôi kéo kéo như vậy làm sao được.”

Tử Hữu liếc nhìn Alice, trên mặt không có ý cười, kì thật lúc này trong lòng cậu đang rất rối bởi phức tạp, một mặt thì không chịu nổi, nhưng mặt khác... có thể nổi nóng với Alice đó nha! Ông trời ơi... Đại khái là đời này của cậu chỉ có lần này có thể tùy tiện nặng lời với Alice mà không cần lo lắng về sau rồi.

“Đại dương gia còn chưa nói, thì chị quản nhiều như vậy làm gì.” Tử Hữu cười nói, “Em chỉ đi tản bộ với anh ấy!”

Sắc mặt Alice lập tức trở nên khó nhìn, bắt quá sau đó y lại cười lạnh, “Được, vậy mấy người từ từ mà đi.”

Nói xong, quay người đi thẳng không xoay đầu lại.

Minh Lưu nhìn Alice rời đi, chân mày nhíu chặt, xoay mặt nhìn Tử Hữu lôi kéo Lâm Thiên Lan đi xa. Lâm Thiên Lan thế mà không rút tay về, trên mặt còn phỉếm hồng, ngượng ngùng gãi đầu.

Minh Lưu hoàn toàn hiểu ra, Lâm Thiên Lan lúc khẩn trương, thẹn thùng đều gãi đầu hay vô thức sờ sờ cổ.

Hiên Viên cùng Ti Tề đến đứng cạnh gã. Hiên Viên khoanh tay cười ha hả: “Có ý tứ có ý tứ. Tôi nhìn cái cô nàng Tiểu Hữu kia không giống đến đây để điều tra cái chết của Tiểu Tiểu, mà đến để thay thế nàng thì đúng hơn.”

Ti Tề nhìn thoáng qua Hiên Viên, không mở miệng, xoay đầu nhàm chán nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt đột nhiên dừng lại bên cạnh một cái cây bên ngoài tường rào, cứ thế nhìn không chớp mắt.

Có điều Minh Lưu với Hiên Viên không chú ý đến phản ứng của y, Minh Lưu nghe Hiên Viên nói, tay siết thành quyền, trong mắt lộ ra sát ý.

Hiên Viên vỗ vai gã, làm như có ý tốt: “ Có nhiều thứ, không phải của cậu thì nhất định không phải của cậu. Cậu giết một Lâu Tiểu Tiểu, sẽ có Lâu Tiểu Tiểu thứ hai, thứ ba, thứ tư. Cậu có thể giết hết sao?”

Minh Lưu không trả lời, quay đầu nhìn Hiên Viên một cái, sau đó đẩy tay hất ra, cười lạnh một tiếng, chậm rãi xoay người rời đi.

Hiên Viên nhíu mày, cảm thấy Minh Lưu mặc dù là mèo, nhưng thường xuyên lộ ra lãnh ý, chẳng lẽ lại là mèo hổ huyết?

Nghĩ đến đó, Hiên Viên lại tự giễu mà cười một tiếng, quay đầu nhìn Ti Tề, thấy đối phương vẫn cứ nhìn cây ngoài tường rào, bèn đưa tay sờ sờ đầu y: “Sao vậy?”

Ti Tề chậm rãi quay đầu, nhìn Hiên Viên một hồi, sau đó lắc đầu.

Hiên Viên cũng nhìn sang cái cây kia một chút, mắt híp lại, nhưng không phát hiện ra chuyện gì, bèn đưa tay nắm lấy tay Ti Tề, nhíu mày.

“Cậu lại phát sốt?”

Nói rồi, kẻ sát lại Tì Tề, đem trán mình áp vào trán y, hai gương mặt tuần tú dán vào cùng một chỗ. Tì Tề trợn mắt, mặt đỏ lên, nhưng vẫn im lặng như cũ.

“Thật là...” Hiên Viên phàn nàn nhìn y: “Sốt thì nói một tiếng, chính cậu cũng biết cậu rất dễ sinh bệnh mà, nhờ cậu tự chăm sóc quan tâm bản thân mình một chút có được không?”

Nói rồi, co chút bắt đắc dĩ ôm Tì Tề vào ngực, hàm dưới chống trên đỉnh đầu y, nhẹ nhàng cọ xát.

Nửa ngày sau, Tì Tề mới yên lặng gật đầu, có chút do dự mà vươn tay, ôm lấy Hiên Viên, lại đem mặt vùi vào trong ngực hắn. Dưới màn trời đêm, Hiên Viên nhẹ nhàng nhếch miệng, sắc mặt nhu hòa, khiến cho người ta căn bản không có cách nào liên tưởng đến một Bạch Nhân Long Vương hung tàn.

Đợi đến khi mọi người đã rời khỏi hoa viên hết, ngọn cây mới khẽ động, một con mèo đen nhô đầu ra, thở dài một hơi.

“Mày nói, Tì Tề kia có phát hiện ra tụi mình không?”

Sophie lắc đầu: “Khó mà nói chắc... Tao nhìn ánh mắt hắn một điểm do dự cũng không có, cứ thế mà nhìn sang đây.”

“Quả nhiên hắn khó đối phó.” Tây Nguyên cũng có chút buồn bực.

Sau đó, ba con mèo lâm vào một trận lúng túng trầm mặc. Một lúc sau, Sophie mới mở miệng: “Cái kia... thì ra hai người bọn họ... có quan hệ này à?”

K không trả lời y, vì ban nãy nhìn Tử Hữu với Lâm Thiên Lan rời đi, đến giờ trên mặt vẫn còn bất mãn.

Tử Hữu còn chưa có nũng nịu như vậy với hắn đó! Thật muốn cào người cho hả giận.

Mà Tây Nguyên thì có phần lo lắng: “Mấy người nói xem, Minh Lưu hiện tại muốn làm gì?”

K lộ ra một khóa răng nanh bén nhọn, ánh mắt trở nên âm lãnh: “Mặc kệ hắn muốn làm gì, tôi cũng không để hắn tổn hại tới một sợi tóc của Tử Hữu.”

51. Chương 51

Dưới bóng đêm an tĩnh, có hai người đang nhàn nhã tản bộ trong cơ ngơi Thập Nguyệt rộng lớn. Tử Hữu một mực khoát tay Lâm Thiên Lan, vừa đi dạo vừa tùy ý trò chuyện, bộ dạng giống như tình cảm rất thắm

thiết.

Trên đường đi gặp rất nhiều người của Thập Nguyệt, đều trợn mắt há mồm nhìn đại đương gia vốn uể oải suy sụp, thế mà lại khoác tay một tiểu thư đáng yêu đi dạo, cười đến khinh đạm vân phong. Bọn họ đều âm thầm kinh hãi: rốt cuộc tình yêu cũng không đáng tin tưởng.

Mà Tử Hữu thì kì thật rất xấu hổ, trên mặt nở nụ cười ôn nhu, thế nhưng dù nam hay nữ gặp bọn họ đi dạo đều ném cho cậu một cái nhìn trào phúng. Trong lòng Tử Hữu cũng khinh khỉnh... gì chứ... làm như cậu có mưu đồ làm loạn không bằng.

Khụ khụ... thì bề ngoài nhìn vào cũng giống vậy thật mà.

Mãi cho đến khi hai người bọn họ đi hết một vòng từ đầu đến cuối Thập Nguyệt, chủ đề nói chuyện cũng đã đủ nhiều, Lâm Thiên Lan mới đưa Tử Hữu về phòng.

Nhìn Tử Hữu vào phòng, Lâm Thiên Lan mới xoay người rời đi, vừa vòng qua trước mặt tòa núi giả, liền gặp Minh Lưu đã đứng chờ sẵn ở đó. Sắc mặt đối phương bất thiện, trong mắt mang theo vài tia âm tàn,

Lâm Thiên Lan cũng không thèm nhìn mặt gã, muốn vòng qua gã rồi đi, gã lại vươn tay chặn lại.

“Anh không có chuyện gì muốn nói với tôi à?” Hai mắt Minh Lưu nheo lại.

“Không có!” Lâm Thiên Lan đáp rất thản nhiên.

“Được. Anh không có, tôi có.” Minh Lưu hung hăng tiến lên một bước, “Anh cùng ả kia xảy ra chuyện gì?”

“Không xảy ra chuyện gì hết.”

Lâm Thiên Lan hé mắt, không muốn nhìn mặt Minh Lưu, lo sợ vạn nhất y không chế cảm xúc không tốt lại làm lộ cái gì. Thế mà biểu hiện này trong mắt Minh Lưu lại trở thành cực kì chột dạ.

“Lâm Thiên Lan ơi Lâm Thiên Lan...” Minh Lưu nghiêng răng nghiêng lợi, gằn giọng: “Tôi còn nghĩ rằng anh là một thằng si tình, không nghĩ đến thiếu đàn bà mấy ngày thôi, anh đã thay đổi suy nghĩ. Thế nào? Chẳng còn thương tâm? Chẳng còn cảm thấy qua không nổi? Chẳng còn muốn điều tra hung thủ sao?”

Hai nắm tay xuôi theo bên người của Lâm Thiên Lan thật muốn đâm vào mặt Minh Lưu. Y hít sâu một hơi, trong lòng thầm đếm từ 1 đến 10 để bản thân bình tĩnh trở lại, mới nghiêng đầu nhìn Minh Lưu: “Tiểu Hữu rất hiền lành, nàng ấy chỉ đang giúp tôi tìm ra hung thủ.”

“Phải không?” Minh Lưu hừ lạnh một tiếng, “Tôi không nhìn ra a. Tôi chỉ trông thấy, cái gì gọi là tìm hiểu

điều tra nguyên nhân cái chết, căn bản chính là giả vờ... Ha... có khi nào, tộc cá chép bên kia muốn đề xuất một người thay thế Lâu Tiểu Tiểu không?”

Nói rồi, Minh Lưu còn lùi ra sau mấy bước, dò xét Lâm Thiên Lan: “Anh cùng tộc cá chép đến cùng có quan hệ gì?”

“Đừng nói nhảm!” Lâm Thiên Lan nhú mày, “Liên quan đến chuyện của tộc cá chép, tôi so với cậu cũng chẳng biết được bao nhiêu đâu.”

“Vậy là ả xem trọng anh?” Minh Lưu cười gằn: “Làm sao, sao con cá chép cái nào cũng nhìn anh bằng ánh mắt giống nhau hết vậy?”

Lâm Thiên Lan không muốn cùng gã âm dương quái khí mà cãi nhau, chỉ đưa tay gạt lấy cái tay đang chặn lại của Minh Lưu, toan bước đi, lại bị gã kéo cổ tay lại.

Minh Lưu nhìn nhỏ con, nhưng khí lực lại cực lớn. Có điều lúc này Lâm Thiên Lan đang mất hứng không có tinh thần, tâm trạng không tốt, ánh mắt liền trầm xuống, vung tay hất gã ra.

Minh Lưu bị hất đến lão đảo lùi ra sau mấy bước, gất lên, “Anh đừng có đi! Đem mọi chuyện nói rõ ràng ra.”

“Tôi không có chuyện gì để nói với cậu.”

Lâm Thiên Lan không thèm quay đầu lại, lại nghe Minh Lưu nói: “Anh tình nguyện nói chuyện cùng một đứa con gái mới gặp mấy ngày, lại không tình nguyện nhìn tôi nhiều hơn một chút sao?”

Bước chân Lâm Thiên Lan thoáng ngừng lại, y đưa lưng về phía Minh Lưu, trên mặt lộ ra biểu tình bi ai: “Minh Lưu... Tôi là người bình thường.”

Minh Lưu sững sờ, lập tức cắn chặt khớp hàm: “Người bình thường? Ý anh là tôi không bình thường sao?”

Lâm Thiên Lan không biết nên nói như thế nào. Y cũng không phải là người giỏi nói chuyện, chằm chước câu chữ nửa ngày mới nói, “Có lẽ cái này cùng với chuyện bình thường hay không bình thường cũng không có liên quan, cái liên quan chính là một nửa cậu tìm.”

Minh Lưu tiến lên mấy bước: “Tôi tìm một nửa, chính là anh! Là anh đó có biết không?”

Lâm Thiên Lan bị thương cười một tiếng: “Nhưng một nửa của tôi, đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này rồi!”

“Thế giới này cũng có phải là duy nhất đâu!” Minh Lưu tiến đến gần Lâm Thiên Lan, kéo tay y lại: “Anh cho tôi cơ hội đi, tôi sẽ khiến anh quên đi Tiểu Tiểu, tôi sẽ khiến anh hạnh phúc mà!”

Lâm Thiên Lan nhướng mày, nhẹ nhàng đẩy Minh Lưu ra, “Tôi không thể nào tiếp nhận cậu được.”

Giống như lần đầu tiên bọn họ nói đến chuyện này, bên này cũng đều không trốn tránh, đem lời trong lòng nói ra toàn bộ.

“Minh Lưu, tôi và cậu, không thể nào.”

Mặc dù đã biết trước đáp án, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe được lời không muốn nghe, Minh Lưu vẫn không thể đứng vững, như một kẻ vừa bị phán án tử hình.

“Vì sao...” Minh Lưu lắc đầu, sắc mặt trở nên trắng bệch, “Vì sao tôi yêu anh như vậy, anh lại không thể yêu tôi? Cái gì tôi cũng có thể cho anh, anh muốn cái gì tôi cũng vì anh mà làm, nhưng tại sao...”

“Cậu có thể tìm Tiểu Tiểu về cho tôi được sao?” Lâm Thiên Lan đột nhiên hỏi.

“Làm sao có thể...” Minh Lưu vô lực, “Người đã mất rồi...”

“Vậy nếu như nàng không mất, cậu có thể chúc phúc cho chúng tôi không?” Lâm Thiên Lan lại hỏi.

“Không có khả năng.”

Ánh mắt Minh Lưu tối sầm lại, nắm đấm gã siết chặt. Chỉ cần nhớ đến hình ảnh Lâu Tiểu Tiểu cùng Lâm Thiên Lan hạnh phúc nói cười với nhau, nụ cười kia, ánh mắt kia, mỗi thứ của Lâm Thiên Lan đều giống như một con dao đâm vào lòng gã. Gã làm sao có thể giả vờ như không thấy được?

Lâm Thiên Lan nhìn Minh Lưu thật lâu, mấy lần mở miệng, lại không nói ra được lời nào.

Nửa ngày trôi qua, xung quanh an tĩnh đến một thanh âm cũng không có. Minh Lưu giương đôi mắt thâm lên nhìn: “Một chút xíu cơ hội cũng chẳng có sao?”

Lâm Thiên Lan lắc đầu.

“À kia thì sao?”

Minh Lưu nhìn một hướng phía sau núi giả, thì thào.

“... Không biết.” Lâm Thiên Lan cụp mắt, “Đại khái chờ duyên phận thử xem sao.”

“Duyên phận?” Minh Lưu trào phúng cười to, “Anh nói duyên phận sao? Duyên phận không phải đã chết theo Lôu Tiểu Tiểu rồi à? Bây giờ là cái quỷ gì đây? Nếu như ả đàn bà kia đồng ý, anh sẽ cưới ả sao?”

Lâm Thiên Lan trầm mặc một hồi, “Có lẽ vậy...”

Không hề phủ định, cũng không có ý phủ định, chỉ là do dự một hồi mà thôi.

Minh Lưu tròn mắt, không dám tin mà nhìn Lâm Thiên Lan... ả đàn bà kia, đến tốt cùng ả dùng biện pháp nào mà có thể tiếp cận anh dễ như trở bàn tay như vậy?

Nhớ lại dấu vết loang lổ trên cổ Tử Hữu, Minh Lưu như bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra là vậy... ả đàn bà kia nhất định dùng biện pháp thấp hèn đó. Nhất định như thế. Lại còn để lộ dấu vết trước mặt kẻ khác, cỡ nào không biết xấu hổ, cỡ nào buồn nôn như vậy chứ?

Tình nhân của ả ở bên cạnh ả, thế mà ngay trước mặt tình nhân còn dụ dỗ nam nhân khác? Thật sự là ả đàn bà không biết thỏa mãn. Loại đàn bà này, chết cũng là tạo phúc cho thiên hạ. Đúng... Gã sẽ làm một việc tốt, tiểu Ái kia nhất định cũng hận ả đến cực điểm..

Khóe miệng nhếch lên ý cười độc địa, con người lóe ra ngoan độc, Minh Lưu nhìn Lâm Thiên Lan hồi lâu, không nói gì thêm nữa, xoay người chậm rãi rời đi.

Thiên Lan, loại đàn bà kia không xứng với anh, tôi sẽ khiến ả trả giá thật lớn. Muốn làm cô dâu sao? Ha ... Đến địa ngục mà làm cô dâu ma đi!

...

“Tử Hữu?”

Lúc trong phòng vỡ đến món đồ thứ năm, Alice rút cuộc nhìn không được nữa, nhìn đến nam nhân đang ngồi xổm trên sàn nhà kêu rên vì chân đụng trúng cạnh bàn.

“Hôm nay cậu bị sao vậy?”

“Không phải... tôi...”

Tử Hữu khóc không ra nước mắt, lò cò nhảy lại ghế, vừa ngồi xuống, tay lại gạt trúng chậu hoa.

Choang...

Lại một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, bùn đất văng tung tóe một chỗ.

Alice trợn mắt trừng Tử Hữu.

“Tôi sao cứ cảm thấy sợ sợ thế nào ấy...” Tử Hữu ngồi xuống ghế, xoắn quần lên tới gối, nhìn bắp chân bị đụng trúng, “Sáng giờ mắt phải cứ giật...”

Nói xong, còn vén mớ tóc giả sang bên, lộ ra lỗ tai cho Alice nhìn, “Lỗ tai cũng nóng suốt một đêm nè.”

“Ừm...” Alice hừ lạnh một tiếng, “Coi chừng có người mắng cậu cả đêm đấy!”

“Ai?” Tử Hữu trợn mắt, sau đó bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay cái bốp, “Minh Lưu?”

“Không hẳn.” Alice cong khóe miệng, uống một hớp nước trà, “Hôm qua lúc dẫn Lâm Thiên Lan đi, không thấy sau gáy mát lạnh à?”

“Có thì có.” Tử Hữu nhìn trời, xoa xoa cằm, “Tôi chỉ nghĩ là Minh Lưu... á!”

Chậm nửa nhịp, Tử Hữu mới e dè mà nhìn về phía cửa sổ mở toang. Trên cây lớn mọc ngoài tường rào, có một cặp mắt mèo âm trầm không hề chớp mắt nhìn cậu chăm chăm.

Tử Hữu chật vật nuốt nước bọt, cứng ngắc xoay cổ, một lúc sau, lại len lén xoay mặt nhìn lần nữa!

Má ơi! Vẫn còn nhìn.

Cặp mắt xám tro nhàn nhạt, trông như mắt của người chết sẵn sàng liều mình một trận trong phim kinh dị, còn kém phát ra tia lửa mới thôi.

Alice đến bên cạnh, lắc đầu, “Nếu như ánh mắt giết người được, cậu nghĩ xem cậu chết bao nhiêu lần rồi?”

Tử Hữu cười khan một tiếng, quay đầu lại, giả bộ như không nhìn thấy gì, đưa tay đóng cửa sổ lại một cái “cạch” không chút do dự.

“Tử Hữu đáng chết!”

Trên cái cây nào đó, con mèo nào đó tức đến giơ chân, lông trên thân dựng thẳng, “Thế mà dám đóng cửa

sổ lại!”

“Không làm thế thì phải làm thế nào?” Sophie ngồi một bên, tự tiểu phi tiểu cười rất gọi đòn, “Chẳng nhẽ để mây nhìn đến đốt thành lỗ trên lưng cậu ấy?”

K hung tợn trừng mắt nhìn Sophie, vuốt mèo nhọn hoắt cào cào trên nhánh cây thành những đường vạch song song sâu hắm. Từ tối đêm qua, hắn đã đem cái cây mà tưởng tượng thành cánh tay Lâm Thiên Lan, không chút lưu tình mà cào nát cả đêm.

Tối qua, từ lúc Tử Hữu về phòng mà cửa sổ bốn bề đều đóng, hắn ở ngoài cào cây nửa ngày vẫn không có cách nào vào được. Tiểu tử này thế mà cũng biết chốt dạ, lại khóa cửa sổ kín mít. Tức giận không chỗ trút, hắn gấp đến độ đuổi theo cái đuôi đến xoay vòng vòng trên cây.

Có điều khóa cửa sổ không phải là Tử Hữu cố ý, cậu chỉ đơn thuần là sợ K đến đêm lại mò lên giường mình, cho nên mới đóng hết lại, chẳng ngờ lại khiến K hiểu lầm.

Đông đông đông ——

Ba tiếng gõ cửa không nặng không nhẹ vang lên, Tử Hữu cùng Alice liếc nhìn nhau một cái, sau đó Alice bưng chén trà lên, chậm rãi bảo.

“Mở cửa đi.”

Quả nhiên...

Tử Hữu thở dài, lệch bệch lê chân đi mở cửa.

Cửa vừa mở, đã nhìn thấy Minh Lưu. Tựa như trong một cái chớp mắt, sắc mặt đối phương cực kì dữ tợn. Tử Hữu sững sốt một lát, nhìn kỹ lại, cảm giác kia đã biến mất, mà Minh Lưu vẫn là bộ dáng vừa lễ phép vừa xa cách, mỉm cười nhìn cậu.

“Tiểu Hữu tiểu thư, đúng lúc thật, tôi đang có việc tìm cô.”

“Tìm tôi?” Tử Hữu chớp mắt, cười đến ngọt ngào rung động, “Tìm tôi có việc gì a?”

Minh Lưu nhìn nụ cười kia của Tử Hữu, ánh mắt đột nhiên trầm xuống. Tử Hữu lại cảm giác như trong một cái chớp mắt, mình trở thành con mồi dưới nanh rắn độc, lưng cứng ngắc. Có điều cảm giác kì lạ này chỉ lóe lên rồi biến mất, giống như ảo giác.

Sau đó, lại thấy Minh Lưu cười nói: “Tôi nghe đại đương gia nói, rất là vừa ý cô. Có điều cô cũng biết đó,

đại đương gia đang có tang trong người, chị em tốt của cô tro cốt còn chưa lạnh mà chồng mình đã có niềm vui mới thì cũng... Cho nên, tôi đến tìm cô thương lượng...”

“Anh Minh Lưu, lời này của anh...” Tử Hữu khẽ mỉm cười, “Anh Lưu có phải hiểu lầm gì rồi không? Tôi với đại đương gia của anh cũng đâu có làm chuyện gì không minh bạch đâu nhỉ.”

Mày Minh Lưu nhú lại, “Nói như vậy, chỉ là đại đương gia đơn phương cô, chứ Tiểu Hữu tiểu thư không có ý đó?”

“... Kia... cũng không phải.” Tử Hữu làm bộ thẹn thùng, hai tay vò vò ống tay áo, “Có điều, nói mấy chuyện này thì hơi sớm.”

“Chuyện tốt không sợ sớm.” Minh Lưu nhìn Tử Hữu cúi đầu, nhếch miệng vẽ lên ý cười lạnh như băng, “Có thể vui vẻ thì nên vui vẻ, chúng ta cùng con người khác nhau mà, đâu có chú ý nhiều chi tiết như vậy. Không biết tiểu Hữu tiểu thư có thể đến phòng của Lâu Tiểu Tiểu phu nhân một chút không? Tôi còn có nhiều chuyện liên quan đến đại đương gia muốn nói cho cô biết.”

Đã đến lúc rồi!

Tử Hữu cúi thấp đầu, nét mặt trở nên khẩn trương. Sau lưng, Alice đi tới bên cạnh, quan sát Minh Lưu, “Mấy người đang nói chuyện gì?”

Kỳ thật Alice đã sớm nghe bọn họ nói gì, chỉ là y đang đóng vai kẻ bị phản bội nên mọi chuyện đều phải giả vờ như không biết.

Minh Lưu nhìn Alice, cười xán lạn, “Tôi muốn thương lượng với tiểu Hữu tiểu thư mấy chuyện, có liên quan tới...” Nói đến đây, Minh Lưu cố ý dừng một chút, nhấn giọng, “Tương lai của nàng với đại đương gia...”

Alice không hổ là đầu bài của CLB, kỹ năng diễn xuất tuyệt đối giỏi. Chỉ thấy đầu tiên y trở nên sững sờ, sau đó nét mặt thay đổi mấy lần, lại sau đó bất thành linh tóm lấy cổ tay Tử Hữu.

“Hắn đang nói cái gì?”

Tử Hữu giật giật cổ tay, trong lòng thầm mắng, oa oa... Cái này là đang diễn à? Cái này gọi là trả thù thì đúng hơn. Đau lắm luôn!

Có điều trong lòng nghĩ như thế, ngoài mặt cậu vẫn bày ra vẻ mặt bàng quan, “Anh Minh Lưu đây hiểu lầm mấy chuyện rồi, để tôi đi giải thích với anh ấy đã.”

“Hiểu lầm?” Alice nheo mắt, sắp lại gần. Nhìn trong khoảng cách gần, khuôn mặt xinh đẹp kia lại hiện lên một vẻ anh hùng khí khái hùng hực, khiến tim Tử Hữu nhin không được đập rộn lên.

“Nói, có phải đã phát sinh quan hệ với tên kia hay không hả?”

“Gi... gì chứ... quan hệ gì...” Tử Hữu mở to mắt, này chính là cậu đang sợ thật, cúi gầm mặt nhìn xuống đất, chỉ sợ Tây Nguyên cùng K cũng đang quan sát cậu....

“Hiểu lầm rồi...”

“Tốt nhất là như vậy!” Alice giống như đang cảnh cáo, cười lạnh một tiếng, lại nhìn thoáng qua Minh Lưu, “Có chuyện gì, mấy người nhất định phải chậm – chậm – mà – nói – cho – rõ – ràng!”

Minh Lưu cũng bật cười như có thâm ý khác, gật đầu, sau đó dùng tay thủ thế mời đi, để Tử Hữu đi trước.

Đợi đến khi người làm đã dẫn Tử Hữu đến phòng Lâu Tiểu Tiểu, Minh Lưu đột nhiên quay đầu nhìn Alice, “Tiểu tình nhân của cô cũng không giống người an phận cho lắm!”

Alice lạnh lùng liếc gã một cái, “Ý anh là gì?”

“Tôi muốn nói cái mà cô biết.” Minh Lưu làm bộ khổ sở thở dài, “Vì sao trên đời luôn bắt công như thế chứ, người có lòng lại gặp phải người không biết trân trọng.”

Alice trầm mặc hồi lâu, xoay người vào phòng. Minh Lưu đột nhiên giơ tay chèn giữa khe cửa, động tác đóng cửa của Alice cũng ngừng lại.

“Anh muốn gì?”

“Tôi có chuyện muốn nói với cô.” Minh Lưu cười rộ lên, “Không mất bao nhiêu thời gian của cô đâu.”

52. Chương 52

Tử Hữu một đường đi theo người làm đến phòng cũ của Lâu Tiểu Tiểu, vừa vòng qua một chỗ ngoặc, cậu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở xa, Alice với Minh Lưu vẫn còn đứng đó, không biết đang nói gì.

Phòng ngủ của Lâu Tiểu Tiểu căn bản ở trong nơi sâu nhất của Thập Nguyệt, dùng một hàng rào gỗ vây thành một viện tử đơn độc, bên trong trồng hoa cỏ đẹp mắt, lại có một cây đại thụ nhìn rất già cỗi, trong không khí có mùi đàn hương dễ ngửi.

Người làm đẩy phòng ngủ ra, dùng tay ra hiệu để Tử Hữu vào trong chờ. Tử Hữu vừa đặt chân vào, người làm liền đóng cửa lại. Một tiếng cọt kẹt vang lên, cả gian phòng bỗng chốc tối sầm.

Tử Hữu dò xét căn phòng một thoáng. Cậu từng nghe Lâm Thiên Lan nói qua, phòng ngủ của hai người bọn họ thật ra ở trong đại viện. Nhưng mà Lâm Thiên Lan thích ở chỗ này, vì nơi đây thuộc về một mình Lâu Tiểu Tiểu. Ngày thường y bận rộn, thì Lâu Tiểu Tiểu sẽ đến chỗ này giết thời gian.

Phòng ngủ không lớn, bài trí rất giản đơn, nhìn một vòng là nhìn hết từ đầu đến cuối. Đây là bàn đọc sách, phía trước có một bàn trà, mấy cái ghế gỗ nhỏ, trên bàn trà còn đặt ấm sứ tinh xảo. Một đầu khác của phòng, trên sàn gỗ, đặt một đồng gối đầu bằng gốm nho nhỏ.

Cả căn phòng đều gợi cảm giác của một thiếu nữ cành vàng lá ngọc, từng quyển sách xếp chỉnh tề trên kệ, còn bày biện một vài sản phẩm thủ công mỹ nghệ khéo tay.

“Ai vậy?”

Một tiếng kêu thô rất đột nhiên vang lên, dọa Tử Hữu giật mình nhảy dựng. Cậu quay đầu nhìn lại, thấy kế bên cửa phòng có một dàn sắt, trên dàn sắt lại có một con vẹt xanh lục ngồi xồm trên đó.

Con vẹt màu lục có cái đuôi thật dài, một chân bị xích lại cố định trên dàn sắt, bên cạnh treo hộp máng nước uống cùng thức ăn.

Con vẹt kia ngheo đầu nhìn Tử Hữu, cổ khê động, cái mỏ ngoạm lại bắt đầu phát ra mấy tiếng thô rất không ngữ điệu: “Ai vậy?”

Tử Hữu thở phào một hơi, đến gần con vẹt kia, nhìn thấy trên đỉnh đầu nó có một chấm đỏ, thoát nhìn như bụi cây màu lục tự động xuất hiện vệt đỏ, có chút buồn cười, nhưng cũng rất đáng yêu.

Cậu duỗi một ngón tay ra, con vẹt kia liền kích động giơ cánh lùi về sau một chút, dây xích trên chân bị kéo theo, loảng xoảng loảng xoảng. Tử Hữu cong mắt cười, nhin không được thấp giọng dỗ: “Đừng sợ, tao không có làm gì mày đâu...”

Con vẹt kia vẫn tránh né mấy lần, sau đó thấy có tránh cũng không xong, dứt khoát đứng im, rụt cổ lại, tùy ý để mặc Tử Hữu dí dí ngón tay lên đầu mình.

Con vẹt nhìn tuổi còn rất nhỏ, không biết nói chuyện với Tử Hữu, chỉ là đơn thuần học vẹt theo ngôn ngữ con người. Đôi mắt nhỏ của nó nháy nháy, cứ nhìn chăm chăm Tử Hữu một cách hiếu kì.

“Ai vậy?”

Vẫn là một câu như thế lặp đi lặp lại.

Tử Hữu không quen biết nó, nhất thời cảm thấy thật thú vị. Trước kia gặp trúng loài chim sẽ nhiều chuyện, lú lú ồn ào hay bọn quạ đen xui rủi mang theo hơi người chết, tính tình không mấy tốt, lại thích chọc

ghẹo người khác, thật sự rất phiền.

Mấy chú chim nhỏ thì mỗi ngày đều bận bịu công việc, lúc nào cũng vội vàng bay qua bay lại trên trời, không biết trạm dừng chân tiếp theo sẽ ở chỗ nào.

Tử Hữu gặp con vẹt này cứ một mực hỏi mình là ai, bèn đáp: “Tao tên là Tử Hữu.”

Con vẹt kia lại ghé đầu, “Ai vậy?”

Tử Hữu cười hắc hắc, “Tử Hữu, Tử Hữu, Tử Hữu, nghe rõ chưa hả?”

Kết quả, con vẹt không thèm để ý tới Tử Hữu nữa, cúi đầu ăn thức ăn trong máng, cái miệng nhay rộp rộp, bên trong gian phòng an tĩnh nghe có chút khiến người sợ hãi.

Tử Hữu nhìn con vẹt một hồi, xác định nó không thèm để ý đến cậu, bèn tìm một cái ghế ngồi xuống, trong lòng còn đang nghĩ sao mà Minh Lưu này chậm chạp quá... Vừa nghĩ đến những tình huống nguy hiểm có thể xảy ra, Tử Hữu nhú mày, nhìn cửa sổ một thoáng.

Ừm... có nên mở cửa sổ ra không nhỉ? Không được... Mở ra, có thể Minh Lưu sẽ không để lộ tung tích nữa.

Dù sao thì mọi người đều ở gần đây, còn có thổ thần, nhất định không xảy ra chuyện gì đâu.

Vừa nghĩ đến, cửa phòng đã bị người đẩy ra, Minh Lưu mang tho nộ cười ôn hòa nhu nhả bước vào.

Tử Hữu khẽ tựa yếm hầu, không tự chủ được mà ngồi ngay ngắn lại, nhìn Minh Lưu, đè nén cảm giác khẩn trương xuống đáy lòng.

Gần như lúc Minh Lưu vừa bước vào, con vẹt liền đập cánh liên hồi, “A! A!”

Tiếng kêu sắc nhọn nóng nảy, cũng không nói thêm câu nào khác, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại “a” “a”.

Minh Lưu quay đầu nhìn thoáng qua con vẹt, rồi không thèm để ý đến nó nữa, lại nhìn xung quanh căn phòng một vòng, “Nơi này vẫn giữ nguyên sau ngày Tiểu Tiểu phụ nhân chết. Mỗi ngày đều có người đến quét dọn, đốt đàn hương mà nàng thích.”

Vừa nói, gã vừa chỉ vào con vẹt, “Đây là thú nuôi của Tiểu Tiểu.”

“Nó có tên không?” Tử Hữu nhìn con vẹt không ngừng đập cánh, động đến dây xích sắt trên chân.

“Không có.” Minh Lưu lắc đầu, đến gần Tử Hữu, “Tiểu Tiểu không am hiểu chuyện đặt tên mấy.”

“Ồ!”

Tử Hữu gật đầu, chỉ là còn chưa kịp động, cảm đã bị Minh Lưu chế trụ. Gã dùng sức rất mạnh, bóp đến mức Tử Hữu nhúm mày vì đau.

“Nếu như cô trở thành nữ chủ nhân mới, chẳng phải nên đặt tên cho nó sao?” Minh Lưu cười rộ lên, có chút âm trầm đáng sợ.

Tử Hữu liếc mắt nhìn thoáng quá cánh cửa đóng sau lưng Minh Lưu. Cậu vốn nghĩ Alice sẽ đến cùng gã, lại không ngờ chỉ có một mình Minh Lưu xuất hiện, không khỏi luống cuống trong lòng.

Có điều mấy ngày gần đây cậu đã bị cuốn vào rất nhiều chuyện khó hiểu, cho nên cảm xúc luống cuống vừa xuất hiện đã bị ép xuống. Tử Hữu hít thở sâu một hơi, trấn định lại cảm xúc trong lòng.

“Anh Lưu... Anh không muốn tôi với đại đương gia ở chung với nhau sao?”

Minh Lưu không trả lời cậu, chỉ cười lạnh một tiếng, buông Tử Hữu ra, sau đó dứt hai tay vào túi quần, cao cao tại thượng mà nhìn cậu.

Tử Hữu xoa xoa hàm dưới bị bóp đỏ, duy trì nụ cười trên môi, “Tiểu Tiểu... hình như rất được lòng người, khiến cho các anh thích nàng thì phải”

“Thích?” Minh Lưu nheo mắt lại, giọng điệu mỉa mai, “Có lẽ, dù sao thì cũng là một người ôn nhu, hiền lành hoạt bát mà!”

Tử Hữu nhìn Minh Lưu một chút, nhún vai, “Cho nên anh cảm thấy tôi thua kém nàng?”

“Cô muốn so sánh với nàng?” Minh Lưu cười haha, “Chuyện đó đương nhiên không có khả năng!”

Tử Hữu nghe được câu này, đột nhiên bật cười một tiếng, ánh mắt lóe lên tia tinh quái, “Nhưng mà... đại đương gia của mấy người có vẻ rất thích tôi. Cho dù tôi có kém Lâu Tiểu Tiểu...”

Nói ra câu này xong, da gà Tử Hữu đã nổi lên khắp người, nhưng cậu vẫn thấy được biện pháp này sẽ cho ra kết quả mong muốn. Đối phó với hạng người như Minh Lưu, chính là thấy gã đau nhức chỗ nào thì giẫm lên chỗ đó. Từ sớm cậu đã phát hiện ra tình cảm mà gã dành cho Lâm Thiên Lan, dù cậu cảm thấy hối tiếc, nhưng sống phải có nguyên tắc, bất luận đáng tiếc cỡ nào cũng không biện hộ được cho hàng loạt hành vi xấu xa.

Cậu mỉm cười, tỏ vẻ mình không mấy oán giận, “Coi như là vậy. lâm thiê lan tình nguyện thích tôi, cũng không thềm thích anh.”

Đây chính là một đòn trí mạng kích thích Minh Lưu.

Quả nhiên, sắc mặt Minh Lưu lập tức thay đổi. Bầu không khí xung quanh bất ngờ bộc phát trầm mặc, cảm giác áp bức nghẹt thở muốn siết chặt cuống họng. Minh Lưu âm trầm nhìn Tử Hữu chăm chăm, sau nửa ngày, gã mới đột nhiên nhếch môi, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

“Rõ ràng là một ả nha đầu không sánh nổi một phần vạn của Lâu Tiểu Tiểu, thế mà lại được hấn thích dễ như trở bàn tay...”

Về mặt Minh Lưu vận vẹo, phóng đại trong mắt Tử Hữu. Gã cúi người xuống, gần như chóp mũi kề sát chóp mũi cậu, “Tôi hiểu rồi, là hấn tìm cô làm cơ để cự tuyệt tôi! Đúng không?”

Tử Hữu giả bộ như giật mình, trừng mắt thật to, mặc dù cậu cảm thấy mình biểu hiện như thế thì không đúng cho lắm, nhưng hiện tại Minh Lưu đã giận điên lên, căn bản không chú ý đến tình tiết này.

“Anh thật sự thích đại đương gia?” Tử Hữu cố ý dè nén thanh âm cho kích động, lại cố gắng lúi sâu vào trong ghế, ra sức kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Đũa chứ, nếu như gã đột nhiên móc dao ra, cậu muốn trốn cũng không có chỗ.

“Cô đã sớm phát hiện rồi không đúng sao?” Minh Lưu hừ lạnh, “Từ đầu cô đã phát hiện, đừng làm bộ bây giờ mới nhận ra, thật sự làm cho người ta buồn nôn.”

Tử Hữu lại trợn mắt, trong lòng tự hỏi, này không phải là đi theo kịch bản rồi sao, bèn hắng giọng: “Đúng! Tôi có chỗ phát giác, nhưng không ngờ anh lại ghen ghét đến mức này.”

“Ghen ghét?” Minh Lưu giống như nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm, “Tôi mới không thềm ghen ghét với loại phụ nữ như cô.”

Nói rồi, gã đột nhiên ngồi thẳng lưng lên, sau đó, cửa gỗ sau lưng bị đẩy vào, Alice mang theo sắc mặt âm trầm đứng đó, nhìn về phía Tử Hữu.

Tử Hữu còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Alice đã bước đến, dùng một tay bóp lấy cổ Tử Hữu.

“Cô quả thật muốn làm phu nhân Thập Nguyệt? Cô muốn thay thế Lâu Tiểu Tiểu?”

Tử Hữu chớp mắt mấy cái, cảm thấy Alice ra tay có hơi nặng, cậu có chút thở không nổi.

Tên này căn bản là cố ý khi dễ cậu mà! Oa a a a, thật bất công. Cậu căn bản không hợp mắt Alice mà, cái này là phong thủy lưu chuyển, hơn nữa còn là xoay chuyển vừa nhanh vừa vòng vòng như cánh quạt điện.

Tử Hữu kho khan mấy tiếng, nói không ra lời, sắc mặt cũng dần đỏ chót. Lúc này, Alice mới buông tay thả cậu ra, lại nghe Minh Lưu cười lạnh. “Rõ ràng người hữu tình ở bên cạnh mình, lại đi tìm nam nhân khác. Loại người như cô làm sao có tư cách đặt lên bàn cân so sánh với Lâu Tiểu Tiểu? Càng không có khả năng chộc cho tôi ghen ghét đâu.”

Tử Hữu che cổ thở hổn hển, có chút oán niệm nhìn Alice, sau đó liếc mắt trừng Minh Lưu, “Nếu như tình nhân của anh là người cuồng ngược đại, có máu S trong người thì anh có kiên nhẫn đợi dài dây dưa với hắn không?”

Trừ khi anh có máu M đó!

Minh Lưu ngẩn người, hiển nhiên không biết cái gì là máu S máu M. Đây là do Tử Hữu ở chung với Mộ lâu ngày, dần dần bị ảnh hưởng, Alice ngược lại nghe hiểu được, nhẹ nhàng dời mắt liếc cậu một cái, cậu cũng hung hăng trừng lại.

“Đối với người yêu bạc tình thì là bạc tình, không có lý do gì để biện hộ cả.” Minh Lưu không nhịn được phát tay, quay đầu nhìn Alice, “Như thế nào? Muốn xử ả làm sao? Bị đùa bỡn đến mức này, cô còn cam tâm chịu ả?”

Alice nhìn Minh Lưu một chút, “Nếu như muốn xử lý, có thể làm gì để ả hối hận...”

“Muốn một người hối hận từ sâu trong linh hồn, chỉ có một biện pháp, là hành hạ lúc hắn sắp chết!”

Minh Lưu cười không rõ nghĩa, sau đó xoay người đến một góc phòng. Tử Hữu nhìn gã ngồi xổm xuống, loay hoay một hồi trên sàn nhà, sau đó đột nhiên nạy ra một miếng ván.

Thì ra bên dưới sàn gỗ còn cất giấu cái gì.

Tử Hữu lại chỉ thấy Minh Lưu lôi ra một sợi dây xích dài, dây thừng, dao nhỏ, còn có một đồng ống tiêm hình thù kì quái.

Cái này cái này cái này cái này cái này cái này người này cũng có máu S?!

Tử Hữu cảm thấy, mình đã cho ra một cái kết luận không đáng tin cậy về Thập Nguyệt.

Alice nhìn Minh Lưu cầm xích sắt đi đến gần, tiếng kim loại ma sát khiến thần kinh mỗi người đều trở nên căng thẳng.

“Anh muốn làm gì?”

“Trừng phạt a.” Minh Lưu nói một cách hời hợt, “Chẳng lẽ cô nuốt xuống chuyện này được?”

Tử Hữu vỡ lẽ ra, trước đó còn không biết Minh Lưu với Alice đang nói chuyện gì, thì ra là đang thương lượng cách đối phó với cậu.

Alice nhướn mày, “Anh có vẻ làm mấy chuyện này rất quen tay?”

Minh Lưu dừng lại một chút, không trả lời ngay mà cười phá lên, “Alice tiểu thư, tôi hỏi cô, nếu như cô rất yêu một người, yêu thật lòng thật dạ, vì hắn mà có thể làm hết thảy mọi thứ, thế nhưng hắn lại đi yêu người khác, cô sẽ làm sao?”

Nghe Minh Lưu nói như vậy, Alice nhú mày, im lặng nửa ngày không đáp. Minh Lưu lại nhìn y một hồi lâu. Lát sau, Alice đột nhiên cất giọng, khoe miệng cười lên.

“Cho nên... là anh giết Lưu Tiểu Tiểu?”

Tử Hữu nín thở. Bọn họ làm đủ chuyện, chính là chờ khoảnh khắc này. Cậu nhìn về phía Minh Lưu, đối phương trầm mặc thật lâu, tay khẽ vuốt ve sợi xích nặng nề.

Lát sau, gã đột nhiên nói: “Không sai! Chính là tôi giết ả!”

Cứ như vậy, trong chớp mắt, Tử Hữu cảm thấy trái tim mình gần như ngừng đập. Dù cho đã biết trước đáp án, nhưng nghe đối phương chính miệng nói ra, vẫn cảm thấy không dám tin tưởng, đủ thứ cảm xúc cay đắng xông lên đầu. Bên ngoài, trời vẫn sáng, chim vẫn hót hoa vẫn nở, cảnh sắc vẫn một màu tươi đẹp như thế. Bên trong Thập Nguyệt an tĩnh, hàng rào vây quanh tiểu viện đứng im lìm, đóa hoa màu hồng nhạt nhỏ nhẹ nhàng lắc lư theo gió, còn có chú vẹt ngọc nghé đáng yêu vẫn đứng bám trên giàn. Có lẽ xung quanh đều là những thứ đồ vật phong cảnh tươi đẹp, cho nên mới càng làm nổi bật bầu không khí âm u trong phòng.

Tử Hữu đột nhiên cảm thấy yết hầu chua xót, mũi cũng cay cay.

“Các người không phải muốn điều tra sự thật sao?” Minh Lưu cười khổ sở, nhưng giọng nói vẫn thản nhiên, “Có một ngày, Hiên Viên đến tìm tôi, nói là có thể hoàn thành tâm nguyện của tôi, khiến Lâm Thiên Lan để mắt đến tôi. Hiên Viên còn nói, hắn nhất định có thể làm được, có điều tôi phải giúp hắn làm một chuyện.”

“Là hắn muốn châm ngòi ly gián cũng được, muốn cho đông nam bắc ba khu hỗn loạn cũng được, tôi vốn còn đang thấy thế lực nhà bọn họ sớm muộn gì cũng có ngày trở nên xung đột. Ai nói động vật không có dã tâm? Tôi đã nghĩ muốn cho Lâm Thiên Lan điều tốt nhất, giúp Hiên Viên cũng là giúp chính mình, thế là đáp ứng hắn.”

“Chúng tôi liên thủ với nhau, châm ngòi quan hệ giữa Thiên Lan với Sophie, khi Thiên Lan bắt đầu hoài nghi Sophie, tôi đột nhiên lại nghĩ đến, lúc này là cơ hội tốt nhất, một hòn đá ném hai con chim. Giết chết Lâu Tiểu Tiểu, làm nổi lên xung đột khu Bắc khu Nam, còn có thể khiến Sophie có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội danh trên người. Thật tốt!”

Có đôi khi, ý nghĩ của con người rất đơn thuần. Nếu như có chướng ngại trước mặt, gạt qua là xong, có thể tiếp tục đi thẳng về trước rồi, chỉ cần nhìn thấy hướng đi dẫn đến mục đích mình mong muốn, nhất định có ngày sẽ đạt được.

Minh Lưu nói xong, Tử Hữu cùng Alice đều rơi vào trầm mặc. Minh Lưu nhìn Alice, lại nói, “Cô nói xem, nếu như cô là tôi, cô nhất định sẽ hiểu được, đúng không? Nhất định sẽ hiểu vì sao tôi lại làm như vậy.”

Alice im lặng một hồi, không nói gì, chỉ lắc đầu. Minh Lưu thấy thế, cười lạnh một tiếng, “Cô chính là cái dạng không làm nên tích sự gì được hết!”

Nói xong, gã đột nhiên vung lên dây xích, quất về phía Tử Hữu.

Tử Hữu vội vàng nhào trốn, ba tránh bảy né vẫn bị Minh Lưu bắt lấy cổ tay. Alice lắc mình một cái, vọt tới, đánh vào Minh Lưu. Gã phản xạ không điều kiện buông tay ra, Tử Hữu liền được Alice kéo về bảo hộ sau lưng.

“Cô có ý gì?” Minh Lưu nheo mắt, “Lúc này còn muốn bảo vệ ả?”

Alice mặt lạnh đáp, “Lúc trước tôi còn có chút đồng tình với anh, bây giờ thì hoàn toàn không còn nữa.”

“ ... ”

Minh Lưu nhúm mày, tay gác sau lưng lẳng lặng thả ra một lưỡi dao mỏng. Alice không phát hiện được, một tay che chở Tử Hữu, một bên nói vọng ra bên ngoài: “Mấy người nghe thấy hết chưa?”

Cả người Minh Lưu đột nhiên cứng đờ. Gã vừa quay đầu, chỉ thấy trước cửa sổ có thật nhiều người của Thập Nguyệt đứng đó, im lặng nhìn vào trong.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào bên trong gian phòng nhỏ, giống như muốn đem toàn bộ hắc ám quét sạch ra ngoài. Cửa gỗ cọt kẹt một tiếng rồi bị đẩy ra, Lâm Thiên Lan đột nhiên xuất hiện sau cửa.

“Thiên Lan! Thiên Lan!”

Con vẹt màu lục bắt ngờ kêu lên, đây là câu thứ hai Tử Hữu nghe nó nói. Có lẽ, lúc sinh thời, mỗi khi nhầm chán Lâu Tiểu Tiểu lại dạy cho nó học nói, cho nên nó mới có thể gọi được tên Lâm Thiên Lan.

Hốc mắt mỗi nhứt, rõ ràng là một người đang hạnh phúc, lại bị Minh Lưu mạnh mẽ chia rẽ.

Cho dù có lấy danh nghĩa của tình yêu, thì vẫn....

“Các người...”

Minh Lưu hoảng hốt, nhìn Lâm Thiên Lan, lại nhìn Alice, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “Các người đã tính trước...”

“Đừng hiểu lầm...” Alice lạnh lùng nói, “Chúng tôi cũng không phải đến giúp người này.”

Nói xong, từ phía cửa sổ đột nhiên có ba người nhảy vào, chính là K, Tây Nguyên cùng Sophie – lúc này đã biến thành hình người.

Lâm Thiên Lan nhìn Sophie xuất hiện trước mặt mọi người, kinh ngạc nhảy dựng. K lại không để ý đến đám người bọn họ, mấy bước đã tiến đến bên cạnh Tử Hữu, một phát bắt lấy cổ tay cậu kéo ra bảo vệ sau lưng mình.

Rốt cuộc thì hẳn có thể đứng bên cạnh Tử Hữu được rồi. Mấy ngày này bị đè nén, đến mức thật muốn giết người. Chuyện lần này xong rồi đánh chết hẳn cũng không muốn làm lần nữa.

Mà Tây Nguyên cũng mang khuôn mặt nghiêm nghị tiến đến bên cạnh Alice. Hai đôi này vừa tròn vẹn, trong phòng liền trở nên căng thẳng, khí thế kinh người.

Tử Hữu lúc này rốt cuộc đã không cần phải giả nữ nữa, một hai động tác đã kéo đầu tóc giả rút ra, để lộ mái tóc ngắn màu trà, khuôn mặt thanh tú như tràn đầy ánh nắng.

“Cô... cô...” Minh Lưu cực kì ngạc nhiên, lúc này lại đột nhiên ý thức được vì sao lúc trước đã thấy Alice nhìn rất quen mắt.

Tiểu Hữu... Tiểu Ái... Khốn khiếp! Gã như thế mà đã bị lừa.

Mất thấy sự thật đã được vén màn, Lâm Thiên Lan xanh mặt bước hẳn vào phòng, “Minh Lưu... Thì ra mày chính là hung thủ...”

Minh Lưu chỉ hơi hoảng loạn một chốc, rất nhanh đã tỉnh táo trở lại, cười lạnh.

“Tôi đã từng hỏi qua Hiên Viên, làm như vậy có được không, Hiên Viên lại nói cho tôi biết, yêu một người cùng hận một người cũng dùng bấy nhiêu tâm tình đó, nhưng hận một người tồn tại lâu hơn yêu một người, có thể kéo dài đến vĩnh viễn. Tình yêu có thể mất đi, nhưng hận thù, vĩnh viễn cũng không biến mất.”

Đã không thể chiếm được tình yêu, vậy thì phải hận còn dài lâu hơn yêu, biết đâu được, hận lâu như thế có thể biến thành tình yêu.

Tử Hữu đứng sau lưng K, nhú mào, “Minh Lưu, điều anh nói căn bản không phải là tình yêu, anh chính là không chiếm được lại nổi tính trẻ con mà thôi.”

Alice cũng cười lạnh, đồng tình với Tử Hữu, “Sinh vật sống trên đời này, mãi mãi đều có chung một tật xấu, chính là nhận ra thứ không có được mới là thứ tốt nhất quá trễ.”

Minh Lưu lập tức hung hăng rống trở lại, “Ai nói? Tình cảm của tôi là chân thật. So với Lâu Tiểu Tiểu còn sâu hơn. Tôi có thể vì Lâm Thiên Lan làm tất cả mọi chuyện. Lâu Tiểu Tiểu có làm được không? Có làm được không?”

Tử Hữu mím môi, ức không nói nên lời, đang muốn mở miệng nói gì đó, K đã ngăn cậu lại, “Cãi với hạng người này có đáng gì đâu.”

Sophie cũng đi ra, dáng người cao lớn, giờ phút này có chút âm trầm hơi dọa người.

“Thì ra là mào đã hại tao xem chút nữa là mất mạng.” Y bóp bóp nắm đấm, giật bả vai, “Nói xem, hôm nay mào muốn chết như thế nào?”

Minh Lưu quay lại nhìn Lâm Thiên Lan, thấy đối phương không hề để lộ sắc mặt gì với mình, trong mắt liền tràn đầy bất đắc dĩ cùng bi thương.

Gã đột nhiên cảm thấy hết thấy đều hết sức buồn cười, thì ra mình ngu xuẩn như vậy, nhưng ngu xuẩn cỡ nào, vì sao lại ngu xuẩn, gã nói không được.

Sophie đang muốn tiến lên, Minh Lưu đột nhiên chạy vọt đến bên cạnh cửa sổ. Thấy đám người đứng bên ngoài muốn chặn đường, gã bèn vung tay lên, từ trong tay áo rút ra một đồng phân. Đột vừa phát tán, ánh mắt mọi người đều trở nên ngây dại, một số ngã lộn trên đất, trở về hình mèo.

Alice nhú mào, cũng chạy tới, đang muốn đuổi theo Minh Lưu, gã đột nhiên xoay người lại, dao sắt bèn nhón đâm về phía cô Alice.

Kì thật Alice có thể tránh thoát dễ dàng, chỉ là Tây Nguyên đứng đằng sau trông thấy liền trở nên kinh sợ, cả người tỏa ra sát ý. Cái gì gọi là quan tâm quá ắt loạn, hẳn không chú ý đến lưỡi dao kia thật ra không thể làm Alice bị thương, một tay túm lấy Alice kéo lại, khiến y xem chút đã ngã sấp mặt. Sau đó Tây Nguyên lại xoay người một cái, đá rút lưỡi dao trên tay Minh Lưu.

Lưỡi dao sắt vẽ ra một đường cong trên không trung rồi rút xuống đất, xoay vòng mấy cái mới ngừng lại.

Minh Lưu lập tức thu tay, định nhảy qua bệ cửa sổ chạy ra ngoài, lại không nghĩ đến cổ áo bị Sophie túm lấy. Sophie khí lực lớn, vung tay một cái đã kéo người ném trở lại trong phòng.

Lưng Minh Lưu đụng vào sàn nhà, đau đến không đứng dậy nổi. Gã vừa vịn ngã xuống dưới chân Tử Hữu, K chưa kịp kéo cậu lại, Minh Lưu đã xoát ra một con dao nhỏ, trực tiếp phóng ngang mặt Tử Hữu.

Tử Hữu chỉ kịp cảm thấy mặt đau rát, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chân đã bị túm lấy, thế là cậu mất thăng bằng, ngã ngửa trên đất. Cái óc đụng vào sàn nhà, một tiếng trầm đục vang lên, Tử Hữu chỉ cảm thấy đom đóm nổi trước mắt.

“Tụi mày lui lại cho tao...” Minh Lưu vòng tay qua cổ Tử Hữu, kéo cậu đến sát bên người gã, sau đó gắng sức bò dậy, kéo theo Tử Hữu đang muốn ngất đi cũng đứng dậy theo.

Con người màu xám nhạt của K lập tức trở nên lạnh lẽo, từng câu từng chữ hắt thoát ra mang theo cảm giác tận thế sắp đến: “Mày dám làm Tử Hữu bị thương?”

Tử Hữu lúc này mới khôi phục thanh tỉnh, ban nãy cái gì cậu cũng không nghe được, tai cứ ù lên.

Cậu đưa tay sờ lên chỗ đau, lại sờ ra được một tay đầy máu, sưng sốt một hồi mới phản ứng được mình đã bị con dao kia làm cho bị thương.

Tại sao lần nào cậu cũng là người chịu trận như thế chứ?

Tử Hữu nhú mày, túm lấy cái váy đang khiến mình cử động khó khăn, sau đó giương mắt lên nhìn, chỉ thấy Minh Lưu đang bị một đám người vây quanh, K thì đứng trước mặt cậu, vẻ mặt như Tu La mới bò từ địa ngục trở về.

... Thiệt là đẹp trai!

Nếu như K mà biết lúc này Tử Hữu đang nghĩ gì, có lẽ hẳn sẽ chết vì tức. Có điều sự chú ý của K bây giờ đều nằm trên người Minh Lưu, sợ gã lại móc ra cái gì đao cái gì độc phần làm cho Tử Hữu bị thương.

“Tụi mày tránh ra hết!”

Minh Lưu hí mắt uy hiếp, có điều câu tiếp theo còn chưa kịp nói, Tử Hữu đột nhiên cười phá lên.

“Hình như anh quên mất một chuyện rồi.”

Minh Lưu ngậy người ra, thằng nhóc này bị mình cưỡng chế thế mà vẫn còn cười được sao? Tại sao nó lại cười?

Bất quá chừng một khắc sau, gã đã hiểu ra Tử Hữu ám chỉ điều gì. Bởi vì sau khi híp mắt cười với gã, Tử Hữu đột nhiên “bành” một tiếng, biến mất trong ngực Minh Lưu. Lúc Minh Lưu kịp phản ứng ra, đã chỉ còn nhìn thấy một con mèo màu trà đáng yêu lên đến bên cửa sổ, trên mặt còn lưu lại một vết máu tươi.

Gần như lúc Tử Hữu biến thân, K đã xông tới bẻ ngoặc cánh tay Minh Lưu, sau đó, một tiếng “rắc” giòn tan vang lên.

Minh Lưu cứng rần nhẹn đau không hé răng kêu la nửa lời, chỉ biết chắc rằng tay mình đã trật khớp.

Tử Hữu đứng trên bệ cửa sổ run lên một cái, trông thấy K âm trầm nhìn về hướng mình, liền ý thức được mình làm sai rồi, thế là quay người dứt khoát chạy trốn, lại chỉ mới chạy được hai bước, đã bị Hiên Viên chặn lại.

Hiên Viên túm lấy lông cổ, khiến con mèo con buông lỏng tứ chi nhìn mình đầy vô tội. Y lại nhìn thoáng quá đám người trong phòng, ánh mắt dạo một vòng, cuối cùng rơi xuống về mặt kinh khủng của K đang nhìn chăm chú mình.

“Ai da! Ánh mắt thiệt là đáng sợ nha.”

Nói xong, y giơ Tử Hữu đến gần mình, lè lưỡi ra, liến lấy vết thương trên mặt Tử Hữu.

Mùi vị máu tươi lập tức tràn ngập đầu lưỡi, ánh mắt Hiên Viên biến đổi, “Thật là mỹ vị...”

53. Chương 53

Tử Hữu bị Hiên Viên nhấc lên, bốn móng thịt mềm mềm vô lực thông xuống, mặc dù chân sau có chút giãy giụa, nhưng mà cũng coi như không có tác dụng gì.

Đầu lưỡi Hiên Viên nhàn nhạt liếm trên mặt mèo, rất nhanh vết thương đã cầm máu.

Lưỡi họ nhà chó có tác dụng cầm máu rất công hiệu, có điều Hiên Viên nhìn qua chẳng giống như làm việc tốt. Y bày ra vẻ mặt hệt như đang đùa bỡn quái ác, chỗ nào trông giống có “hảo ý” chứ!

K đứng trong phòng nhìn chằm chằm Hiên Viên, Hiên Viên cầm Tử Hữu cũng nhìn lại hẩn chằm chằm. Tì Tề một thân đơn bạc, mặc áo xanh, phẳng phất như tiên trong tranh, trong ngực vẫn ôm thanh cổ cầm, con người sáng trong không chút gợn sóng, nhưng thời điểm Hiên Viên hé miệng liếm vết thương cho Tử Hữu, lông mày giật giật một chút thật khê, lại rất nhanh đã biến mất.

Trong phòng, mọi người đều yên lặng cảm nhận dòng điện lóe sáng kịch liệt phát ra ở giữa K cùng Hiên

Viên.

Minh Lưu bị Sophie tóm lấy tay khóa chéo sau lưng, lại thêm cánh tay bị trật khớp không thể động đậy. Lâm Thiên Lan còn đang thắc mắc đám người này từ đâu chui ra, còn chưa kịp hỏi cho rõ, đã thấy trước mắt lóe lên một bóng đen, lúc nhìn kỹ lại thì thấy K vốn đứng cách đó không xa, không biết từ lúc nào đã vọt ra ngoài cửa sổ, hướng thẳng đến chỗ Hiên Viên.

Chân mày Hiên Viên nhíu lại, vung tay ném Tử Hữu đến bờ vai Ti Tề, sau đó cúi người một cái, vừa vặn tránh thoát nắm đấm của K vung tới, lại tiện thể quét chân một đường, bức K nhảy lên tránh. K một tay chống lên bờ vai Hiên Viên, lưu loát nhảy ra sau lưng Hiên Viên, tay trái chẳng biết từ bao giờ đã lật ra một con sao, trực tiếp phóng tới cổ Hiên Viên.

Tử Hữu tập trung nhìn kỹ, đây không phải là con dao ban nãy Minh Lưu làm rơi à? Anh ấy nhặt lên từ bao giờ vậy? Động tác cũng nhanh quá đi.

Bất quá sau đó Tử Hữu còn cảm thấy kinh ngạc hơn, bởi vì K chỉ chớp mắt mà phóng sao tới, nhưng Hiên Viên ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, liên tục tránh thoát mấy cái, động tác dưới chân nhanh cấp tốc lại sinh động như hoa rơi, tư thái thông dong không hề sợ hãi.

Một mèo một sói trong bộ dáng con người, Hiên Viên chỉ cao hơn K có mấy cm, nhưng mấy cm lại làm nên chuyện, khiến K có chút lực bất tòng tâm, còn Hiên Viên thì cứ giương mép lên cười.

Tử Hữu nhìn động tác của hai người bọn họ, có chút bối rối. Nói thật, nếu như K đánh nhau với người khác, cậu sẽ không cảm thấy khâm trọng, bởi vì cậu chưa từng thấy K thất bại, nhưng hôm nay đối phương là một con sói, lại càng là một con sói giảo hoạt, là một Bạch Nhân Lang hung tàn.

Tử Hữu từ đầu vai Ti Tề nhảy xuống, muốn đi lên hỗ trợ, nhưng lúc này cậu không thể hóa thành hình người rồi chạy ra trước mắt mọi người, thế nên bèn cong lưng lên, lông mèo dựng thẳng, miệng gầm gừ, lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Hiên Viên xoay người đá chéo, bị K dùng tay ngăn trở, quay đầu lại thấy một tiểu gia hỏa đang gặm ống quần mình mình kêu ô ô, cảm thấy rất thú vị, bèn dùng tay ngón tay túm lấy Tử Hữu, khiến cậu choáng váng. K còn đang đánh nhau, đột nhiên nhìn thấy Tử Hữu lại xuất hiện trên tay Hiên Viên lần nữa, lập tức trở nên giận dữ, dưới chân cũng rối loạn, tay giờ thành trảo muốn bắt Tử Hữu trở về.

Chỉ là Hiên Viên đã nhún nhả giờ Tử Hữu lên cao, tránh thoát cánh tay K vươn tới. Ánh mắt K vừa động, chân mày Hiên Viên liền nhíu lại.

Sợ hãi!

Hiên Viên giơ chân đạp lên ngực K thật mạnh, lúc này K muốn phản ứng cũng không kịp nữa, chỉ cảm thấy lồng ngực một trận đau đớn cùng tê dại, cả người văng ra xa 2,3 mét.

Tử Hữu bị Hiên Viên túm lấy gờ lên quá khỏi đỉnh đầu, cậu nhìn thấy K che ngực, khoe miệng trào máu tươi, đột nhiên cảm thấy cả não mình như sắp tan vỡ, trước mặt nhòe đi, cái gì cũng không nghĩ được, mà trái tim như bị bóp chặt, hơi thở nặng nề. Sau đó, chẳng biết lấy khí lực từ đâu, cậu gào lên một tiếng, tránh thoát bàn tay của Hiên Viên, nhảy lên đầu y, móng mèo ụp xuống mặt y, vừa vặn ngăn trở tầm mắt.

Một người một mèo mắt lớn trừng mắt nhỏ. Động tác của Tử Hữu quá nhanh, Hiên Viên còn chưa kịp định thần, đang muốn gờ tay túm lại con mèo nhỏ, lại không nghĩ tới Tử Hữu “xoẹt” một tiếng lộ ra móng vuốt sắc nhọn, sau đó cào lên mặt Hiên Viên mấy phát, làm loạn một trận.

Hiên Viên đau đến nhắm nghiền mắt, trên gương mặt tuần tú đã xuất hiện mấy vết cào rướm máu, theo bản năng thụt lùi về sau mấy bước, vẫn không làm gì được Tử Hữu. Trò nháo này khiến mọi người ai nấy đều sững sốt, ngay cả K cũng không kịp lấy lại tinh thần, ngơ ngác ngồi xụi đầu nhìn tiểu gia hỏa vốn luôn được người khác bảo vệ, lúc này đây đang vì mình mà nháo trên đầu trên cổ Hiên Viên.

Tử Hữu còn đang định cào lên mũi Hiên Viên, lưng đã bị túm lấy. Bốn trảo bắt lực rời khỏi mặt Hiên Viên, nhưng Tử Hữu còn chưa hết giận, gầm gừ mấy tiếng, sau đó mở rộng miệng, rướn cổ lên, liều chết cắn vào mặt Hiên Viên một cái.

K lúc này mới bò dậy, chỉ thấy Ti Tề nhẹ nhàng vung tay lên, sau đó Tử Hữu bị ném vào ngực K.

“Nháo đủ rồi.” Ti Tề nhàn nhạt nhìn Hiên Viên một chập, như có như không nhìn vết mèo cào trên mặt đối phương, “Biết rõ khí lực của mình không chế không được, sao còn ra tay?”

Hiên Viên ngẩn người hồi lâu mới phản ứng được, ra là Ti Tề đang trách móc chuyện mình vừa đã thương K.

Sờ sờ cổ, Hiên Viên nhìn về phía K, một bộ như nghe chăm chú lời Ti Tề nói, nhưng mày nhíu lại nhìn về phía K, hiển nhiên vẫn chưa nguôi giận.

K chạy mày, đang định gờ Tử Hữu xuống đánh với Hiên Viên mấy trận nữa, Tử Hữu đột nhiên bịch một phát nhào tới trước mặt K, làm ra một tư thế hết sức buồn cười, như muốn ngăn hãm lại.

K cũng là loại hiếu chiến, người nhỏ yếu hơn khiêu khích thế nào hắn không thêm có phản ứng, nhưng gặp được kẻ địch cường đại, khí thế chiến đấu của hắn sẽ sôi sục không ngừng. Lúc này đây bị Tử Hữu xù lông che khuất mặt, thiếu điều muốn ngạt thở, hắn đành phải gờ Tử Hữu từ trên mặt xuống, thở dài, buộc mình phải coi nhẹ Hiên Viên trước mặt mà chú ý đến cậu.

Vết thương trên mặt Tử Hữu đã khô máu, nhưng nhìn thấy vẫn có chút giật mình.

Con người K liền trở nên hung tợn, gương mặt nhìn Minh Lưu nằm dưới cửa sổ, như muốn chém gã thành trăm mảnh.

Sophie nhìn bên này đánh nhau túi bụi rồi dừng lại, rốt cuộc cũng thở phào. Mặc dù hẳn nghĩ là K đánh không lại Hiên Viên, có điều không ngờ là thua sớm như thế... Nếu như có đánh cược, thì có thể kiếm được một khoản rồi.

Đúng rồi ha... đánh cược...

Trong đầu Sophie có vài hình ảnh lóe lên, gợi ra điều gì đó, có điều đến bất chợt mà đi cũng nhanh, lúc cần thận chú ý, trong đầu chỉ còn một mảng trống rỗng.

Đám người lúc này mới thu hồi đường nhìn, dời về phía Minh Lưu. Alice nhặt dây thừng rơi trên đất lên, cột Minh Lưu vào ghế. Sophie còn muốn hỏi, lại bị Tây Nguyên ngăn lại. Tây Nguyên cùng Alice liếc nhìn nhau, rất ăn ý mà kéo đám người ra khỏi phòng, lưu lại Lâm Thiên Lan cùng Minh Lưu. Bọn họ cần nói chuyện cho rõ ràng.

Mà chuyện này, thì người ngoài không có quyền nhúng tay.

Thế là, đám người đều rời khỏi phòng, Sophie đóng hết mọi cửa, để ngăn cách mọi người với viện tử này.

Alice, Tây Nguyên cùng Sophie vào hoa viên ngồi uống trà, Hiên Viên với Tì Tề nói là có việc, bỏ đi trước. Bây giờ trong Thập Nguyệt, đại đương gia cùng nhị đương gia đều không thể chủ trì đại sự, có chút hỗn loạn, những người ngoài cũng không thể lo được chuyện trong nhà người ta, cho nên những thành viên Thập Nguyệt, phàm có thể biến thành hình người đều đi đến lầu cao nhất trong viện trạch, chuẩn bị bàn bạc.

Tử Hữu bị K ôm lấy, nhảy ra khỏi tường vây, hướng về phía chỗ sâu nhất trong rừng cây mà đi. Tử Hữu cử động mấy cái không thể tránh thoát, liền cảm thấy lông toàn thân mình đều trở nên phát run, không biết K sẽ dùng cách gì để giáo huấn mình.

Suốt đường đi, sắc mặt K không hề thay đổi, cứ thế mà bước. Tử Hữu chỉ cảm thấy bọn họ đã đi rất lâu rất xa, hết rẽ trái đến rẽ phải trong rừng, đã có thể nghe thấy tiếng chim kêu riu rít, tiếng gió thổi qua tán cây xào xạc, ngoài ra, cái gì cũng không nghe được.

Rốt cuộc, K mới dừng lại dưới tán một cây to, hai tay nâng Tử Hữu lên ngang mặt, hung hăng trừng cậu: “Em có chuyện gì muốn giải thích không?”

“Giải thích cái gì nha?” Tử Hữu ngoắc ngoắc đuôi, cố gắng học theo bọn chó mà lè lưỡi ra mấy lần.

K hít sâu một hơi, trán nổi gân xanh: “Em câu dẫn Lâm Thiên Lan thì tính là chuyện gì xảy ra? Khóa cửa sổ lại thì tính chuyện gì xảy ra? Làm nũng thì tính là chuyện gì xảy ra? Không dám đối mặt với anh thì tính chuyện gì xảy ra? Nắm tay với nam nhân kia thì tính là chuyện gì xảy ra? Thì thâm to nhỏ với hẳn thì tính chuyện gì xảy ra? Cười xán lạn mặt mày gặp ai cũng cười thì tính chuyện gì xảy ra? Còn một chuyện quan trọng...”

K hít sâu một hơi, gần như muốn rống lên: “Ai cần em đi trêu chọc con sói kia hả? Em không muốn sống nữa sao? Vậy mà còn dám cào vào mặt nó, dám làm nó bị thương.”

Tử Hữu bị sặc cho một trận, thiếu điều lông mao gì đó muốn thổi bay đi mất, lỗ tai cụp xuống dính sát vào da đầu, đuôi cũng kẹp vào giữa hai chân sau.

Cậu... cậu... cậu... cậu... cậu... Cậu không hề biết K còn có lúc có thể nói nhiều như vậy.

Khụ... Không! Trọng điểm không phải chuyện này.

“Cái đó... Lâm Thiên Lan... Không phải là đang dùng kế sao, mỹ nhân kế... a... hay là mỹ nam kế nhỉ?”

“Ai kêu em nói cái này?” K thật muốn hung hăng đánh Tử Hữu một trận, “Dùng mỹ nam kế mà cầm tay cầm chân? Thì thâm to nhỏ? Ôm cứng lấy cánh tay người ta? Rồi làm nũng bán manh các kiểu à?”

Tử Hữu cười khan, mặc dù nhìn vào mặt mèo cũng chẳng nhìn ra được cậu đang cười, “Lâm Thiên Lan biết đây là kế, nhưng mà Minh Lưu thì không biết a.”

K bị chặn họng, nói không nên lời, thật ra hắn cũng biết chuyện này, nhưng lý trí biết, tình cảm lại không thêm để tâm.

“Còn có chuyện của Hiên Viên...” Tử Hữu bất mãn trợn trừng mắt, mặc dù mặt mèo mà trợn mắt trắng rất khiến người ta bật cười, “Nó làm anh bị thương, em mới tức giận mà... Mà em tức giận... thì không có nghĩ nhiều như vậy...”

Tử phù hộ khô cần cười, mặc dù mặt mèo không thể nào nhìn ra được hắn đang cười, “Lâm Thiên Lan biết đây là mỹ nam kế, thế nhưng là minh lưu không biết a.”

K Bị chắn phải nói không ra nói đến, trên thực tế hắn cũng biết những này, nhưng lý trí biết, tình cảm lại qua không được cửa này, nghĩ như thế nào làm sao biệt khuất, làm sao cào lòng người hoảng.

K nheo mắt lại, nhớ đến tình huống lúc đó khiến tim hắn thiếu chút nữa thì ngưng đập. Hắn chỉ sợ vạn nhất Hiên Viên nổi giận, chỉ cần một tay có thể vứt cậu xuống đất rồi giẫm đến chết. Gia hỏa này coi như là nhặt một mạng trở về, thế mà còn không nhận ra... Có điều... Câu trả lời này, nghe vào thật khiến người ta cảm thấy hài lòng.

Tử Hữu nhìn K nhìn lại mình nửa ngày, sau đó chân mày dãn ra một chút, bầu không khí đầy thuốc súng ban nãy cũng tiêu biến.

Tử Hữu thở phào, còn tưởng mình rốt cuộc đã thoát được một kiếp, chỉ là K đột nhiên im lặng xích lại gần, bóng đen bao phủ, Tử Hữu nháy mắt đã nhìn thấy một gương mặt phóng đại cực kì tuần tú, sau đó chớp

mũi bị hôn lấy.

Bành ——

Tử Hữu cảm thấy cả người bị buông lỏng, rơi từ chỗ cao xuống, có điều phía dưới là đệm lá cây mềm mại, cũng không đau đớn gì. Cậu ngẩng đầu, nhìn thấy từ trong đồng quần áo K mặc ban nãy, một con mèo đen chui ra.

Trên bầu trời ngẫu nhiên rớt xuống mấy tia sáng, rơi trên thân K. Cái đuôi nhỏ dài cuộn bên chân, tử thể ưu nhã cao quý, ánh mắt nguy hiểm, cứ như thể lẳng lặng nhìn, như là phiên bản thu nhỏ của một con báo rừng đen.

Có điều lúc này không phải thời điểm để ngồi ngốc ra, Tử Hữu cảm thấy cột sống muốn bốc hơi lạnh, quanh đầu muốn chạy, chỉ là mới xoay người, cái đuôi đã bị vuốt mèo dẫm lên.

Nơm nớp lo sợ quay đầu, Tử Hữu rụt cổ lại nhìn K, “Chẳng phải em đã giải thích xong hết rồi sao...”

“Ừm!”

Một đệm thịt giẫm lên đuôi Tử Hữu, một đệm khác đưa lên miệng, K nhẹ nhàng liếm láp, tư thái mười phần nhàn nhã.

Lỡ tai Tử Hữu giật giật, cậu tiếp tục hạ thấp người, “Cái đó... mình trở về đi?”

“... Đâu có được.” K cười thành tiếng. Sau đó, Tử Hữu cảm giác như mình bị ảo giác, bởi vì lúc K buông đệm thịt giẫm lên đuôi cậu ra, cậu đã bị giam ở dưới thân K.

“Anh làm gì vậy?” Tử Hữu dùng đệm thịt đập vào mặt K, “Anh anh anh... nghĩ gì vậy... cái gì cái gì chứ... trở về trở về không được sao...”

“Chờ không nổi nữa.” K tránh thoát đệm thịt mềm mềm của Tử Hữu, cắn cắn lỗ tai mềm mềm của cậu. Cả người Tử Hữu run lên, nếu như trong bộ dáng con người, lúc này đã sớm chín đỏ mặt.

“...Sắc... sắc... sắc ma!” Tử Hữu lên án.

K dừng động tác lại, con ngươi màu xám tro nhạt nhìn Tử Hữu, “Không thích thế này? Vậy trở thành hình người đi!”

“Không muốn!” Tử Hữu cực kì lúng túng, biến thành người ở chỗ này? Vẫn là thôi đi! Muốn dã chiến à? Lỡ bị người khác nhìn thấy thì sao...

K biết Tử Hữu rất để ý mấy chuyện này, bây giờ đánh chết cậu cũng không biến thành hình người, bèn le lưỡi liếm liếm khóe miệng, ánh mắt trở nên sắc bén, ẩn ẩn tia lửa.

Trong lúc Tử Hữu còn đang nghĩ linh tinh, K đã tự mình cúi xuống, dùng đầu lưỡi thô ráp liếm qua miệng vết thương Tử Hữu, hai mắt to tròn, chớp mũi, sau đó dừng lại cắn cắn trên lỗ tai mềm mềm của cậu, như đang chơi đùa.

Tử Hữu muốn tránh, nhưng trốn không thoát, lúc này bị K đè trên mặt đất, bốn vó chổng lên, đuôi dưới móng khe quấy, một điểm mượn lực cũng không có.

K một đường liếm xuống, đầu lưỡi không ngừng uốn lượn trên ngực, trên bụng cậu. Tử Hữu co rút bốn móng, cảm thấy... thật mẹ nó dễ chịu!

Theo từng động tác kiên nhẫn của K, thân thể Tử Hữu từ từ thả lỏng. Nơi này phong khinh vân đạm, lá cây rơi từng chiếc nhỏ vụn xuống mặt đất, tiếng chim hót tựa hồ ở rất xa, chú mèo mình yêu mến nhất ở bên cạnh ôn nhu liếm láp cho mình, Tử Hữu cảm thấy không chỉ thân thể trở nên mềm mại, mà cả tâm đều muốn say...

Cảm giác được sự biến hóa của Tử Hữu, đầu lưỡi K vốn đang đảo trên bụng cậu đột nhiên trượt xuống chỗ mẫn cảm giữa hai chân sau, cứ thế mà liếm lên...

Toàn thân Tử Hữu đột nhiên run lên, hồi thận lại, lần này K cũng không thể ngăn cậu xoay người một cái đã trường dậy. Chỉ là K phản ứng nhanh hơn cậu một bước, cả người phóng lên, nhào tới trên lưng Tử Hữu, hai chân trước ghì chặt eo cậu, cúi đầu khẽ cắn, gặm gặm chiếc cổ.

Tử Hữu bị đau kêu lên thành tiếng, chân mềm nhũn ra. K chậm rãi nhả khớp hàm, le lưỡi liếm chỗ bị cắn. Tử Hữu không hài lòng quay đầu nhìn hắn: “Anh cắn em...”

K buồn cười nhìn cậu, “Em cũng cắn anh rồi mà!”

“Nói vậy! Em cắn lúc nào?” Tử Hữu nhăn mũi.

“À... Lúc nào nha...?” K nháy mắt mấy cái, thân mặt cọ cọ mặt Tử Hữu, “Đại khái là lúc đang gọi “không được” “đừng mà” nè...”

“A a a a! Anh im ngay” Tử Hữu xem chút xù lông, đuôi cũng dựng đứng.

Chỉ là một lần dựng đứng đuôi này, khiến địa phương không nên lộ đều lộ ra ngoài. Tử Hữu động nhiên cảm giác được một vật nóng như lửa kề sát mình, một chút cũng không dám động.

“Anh...anh...” Tử Hữu bị hù đến ấp úng, “Anh làm thật?”

“Đương nhiên.” K thân mật liếm láp cổ cậu, nửa người dưới nhẹ nhàng cọ sát.

Tử Hữu run lẩy bẩy, “Chờ một chút, chờ một chút, chúng ta bây giờ là mèo mà... Không giống... A! Không giống!”

“Chỗ nào không giống?” K nhìn bộ dáng khảnh trương của Tử Hữu, cảm thấy buồn cười, “Chẳng lẽ em biến thành mèo thì trở thành mèo cái à?”

Đầu Tử Hữu có chút hỗn loạn, chính mình bị làm cho hồ đồ. A? Giống nhau? Cũng đâu có giống?

Bên này còn chưa thêm phản ứng, nhưng mà K lại nhịn không được. Ban nãy làm màn dạo đầu, hẳn đã nhấn nạy đến cực điểm, gia hỏa này còn hưởng thụ đến muốn nằm ngủ luôn mà.

Kì thật Tử Hữu nói rất đúng, đâu có giống nhau, người so với mèo thì thân thể mềm mại hơn nhiều, nếu như đổi lại thành hình người, Tử Hữu có thể tiếp nhận K ngay, thế nhưng khi là mèo, hẳn có an ủi mấy cũng không giải quyết được gì. Cho nên...

K khẽ nhíu mày, lúc nào chỉ có thể vất vả Tử Hữu.

Tử Hữu còn muốn nói gì đó, phía sau hông không hề báo trước đã bị dị vật đỉnh nhập. Hai chân cậu mềm nhũn, cơn đau như muốn xe xách người đột nhiên truyền đến.

Cổ họng Tử Hữu phát ra tiếng kêu thảm thiết, động cũng không động được. K đau lòng làm chậm động tác, chính hắn cũng đang nhấn nạy đến muốn mạng người đầu. Tế bào toàn thân đều đang kêu gào hắn mau bỏ nhào vào Tử Hữu, xử lý cậu gọn gàng mà linh hoạt, bá đạo mà mãnh liệt đây.

Chỉ là K còn duy trì được lý trí, liếm láp cổ Tử Hữu, thỉnh thoảng lại cọ cọ chóp mũi cậu, động tác cũng chậm rãi. Hẳn tự nhủ động tác đã mười phần chậm rãi rồi, phảng phất như muốn hòa tan chính mình bên trong cậu luôn. Tử Hữu thế mà toàn thân vẫn cứng ngắc, căn bản không thể buông lỏng, tất cả khí lực đều dùng để chống cự đau đớn, thần kinh cũng kéo căng đến cực hạn.

Không biết qua bao lâu, với hai người mà nói chỉ mấy phút trôi qua lại giống như năm tháng dài đằng đẳng. Đau đớn biết mất, cảm giác đau đớn trống rỗng không có cách nào không chế được dâng lên, K như hóa đá trên lưng Tử Hữu, đột nhiên nghe thấy mèo nhỏ dưới thân kêu lên một tiếng trầm thấp nghẹn ngào.

Rốt cuộc đã nhận được lệnh đại xá, K chậm rãi đỉnh vào, lại chậm rãi rút ra khỏi. Đang lúc Tử Hữu vẫn còn nghẹn ngào, K đột nhiên đỉnh vào, khiến cảm giác thoải mái quét sạch trên người, khiến cho hắn không tự chủ được mà kêu khẽ mấy tiếng. Lỗ tai mềm mại của Tử Hữu dựng thẳng, chân trước chống trên mặt đất, mỗi một động tác của K đều khiến cậu dịch về trước mấy bước.

Vui sướng lâm ly khiến cho K không có cách nào ngừng lại. Tình thâm nghĩ nặng, hẳn thậm chí còn cúi đầu cắn nhẹ lên cổ cậu, lại không ngừng liếm láp lỗ tai đối phương. Tử Hữu quay đầu, hai người không

ngừng cọ cọ chíp mũi, K lè lưỡi liếm liếm khoe miệng cậu.

Động tác kịch liệt khiến cơ thể Tử Hữu không ngừng lắc lư. Cái đuôi dài nhỏ của K cơ hồ muốn quăn lên chân sau Tử Hữu, hai người như muốn hòa tan dưới đất trời này, không cách nào phân biệt được nữa. Cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ còn lại từng đợt khoái cảm, không ngừng tích lũy trong đầu.

“Meow.. ô!” Tử Hữu đột nhiên run rẩy một trận, chân trước vô lực giật nảy hai lần.

Sau lưng, K cũng gần như phát ra một tiếng gầm gừ.

Niềm vui sướng rốt cuộc cũng bộc phát, bốn phía an tĩnh trở lại. Tử Hữu ngã oặt xuống đám lá rơi phủ trên mặt đất, mệt đến mí mắt cũng không nhấc lên nổi.

K nằm sấp trên người Tử Hữu trong chốc lát mới lưu luyến không rời mà lui ra ngoài, yêu thương liếm liếm khoe mắt ẩm ướt của cậu.

“Em là của anh.”

K nhắm mắt lại, cọ cọ mặt Tử Hữu. Tử Hữu đã ngủ mê man, trong rừng cây an tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm trầm trầm thật thấp của K.

“Anh không cho phép em rơi vào nguy hiểm. Không cho phép em đối tốt với người khác. Không cho phép em cười dễ thương với người khác như vậy... Em chỉ có thể là của một mình anh!”

54. Chương 54

Đợi đến khuya, Tử Hữu mới được K ôm trong ngực trở lại viện trạch của Thập Nguyệt. Bên trong đình nhỏ ở hoa viên, cả đám đang ngồi uống trà đến thơm tho.

Tử Hữu nhảy từ ngực K xuống, khập khễnh đi vào phòng. Lâm Thiên Lan sai người chuẩn bị một bộ quần áo mới cho cậu, đặt ở bàn gỗ trong phòng.

Cửa gỗ khắc hoa đóng lại, K mới quay đầu đi tìm đám người ngồi trong đình nhỏ.

Cạnh bàn đá, Lâm Thiên Lan, Hiên Viên, Ti Tề, Sophie, Alice, Tây Nguyên đang ngồi dựa vào lan can nghỉ ngơi.

Lâm Thiên Lan đại khái đã biết được chuyện Sophie mất trí nhớ, đối với người anh em này, hẳn cảm thấy

hết sức có lỗi.

K không vào trong đình, chỉ đứng trên bậc thềm đá bên ngoài nói vọng vào, “Minh Lưu sao rồi?”

“Tạm thời nhốt vào hầm rồi.” Lâm Thiên Lan trả lời, “Lần này nếu không có các cậu giúp đỡ, tôi chỉ sợ...”

Sophie chỉ nhớ mấy chuyện về Lâm Thiên Lan, lúc y cùng Lâm Thiên Lan và Lâu Tiểu Tiểu gặp nhau. Y nhìn kĩ Lâm Thiên Lan một hồi, vuốt cằm nói, “Cậu đó, cảm giác thật phức tạp, do dự bất định, sợ hãi rụt rè, còn không bằng Tử Hữu vừa gọn gàng vừa linh hoạt.”

Lúc này, Tử Hữu đã thay đồ xong ra ngoài, vừa đến đã nghe thấy lời Sophie nói, lập tức trở nên chán nản. Cậu suy nghĩ, mặc kệ nhìn từ hướng nào, cậu cũng không sánh được những người ở đây, chuyện tốt hơn họ có lẽ là cảm được, buông được...

Nghĩ đến đây, không khỏi lên nhìn K một chút, trong lòng có phần do dự. Có lẽ... ngay cả ưu điểm này, bây giờ cũng không còn.

Lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ bên trong đuổi đi, Tử Hữu đến bên cạnh K. Nam nhân cảm giác được Tử Hữu đến gần, nghiêng đầu nhìn cậu, thậm chí còn duỗi tay ra, ra hiệu cho cậu nắm lấy.

Tử Hữu bĩu môi, tự nhủ có cần phải buồn nôn như vậy không... Nhưng mà cũng vô pháp chống lại việc chìa tay mình ra nhét vào lòng bàn tay K. Bàn tay ấm áp đầy rộng lập tức cầm chặt, trên gương mặt K lộ ra một tia cười phớt qua.

Phạm quy! Tử Hữu chun chun mũi, quay đầu sang chỗ khác, bên tai hơi ửng đỏ. Tên này thỉnh thoảng lại đột nhiên làm mấy chuyện khiến người ta tim đập mạnh, như thế là phạm quy.

Lâm thiên lna nhìn động tác của Tử Hữu cùng K, lúc này mới vỡ lẽ, thì ra hai người họ là một đôi. Lại cẩn thận quan sát bề ngoài Tử Hữu một phen, tóc ngắn màu trà, gương mặt nhu thuận, đôi mắt to tròn màu hổ phách, lông mi dài, da thịt trắng nõn tinh xảo... Đừng nói chứ, thật đúng là bộ dáng thanh tú lay động lòng người.

Lại quay đầu nhìn về phía Alice đã thay đồ bình thường, tóc vàng tùy tiện buộc sau gáy, một lọn tóc rũ bên tai, con ngươi màu xanh lam sâu như biển, thân thể cân xứng thon dài, cổ tay mảnh khảnh, trên mặt mang vẻ xa cách và lãnh đạm.

Lâm Thiên Lan cảm thấy sau gáy đổ đầy mồ hôi, hai người này phần nữ, cho dù là ai cũng không nhận ra được, thật lợi hại.

Sophie bắt gặp ánh mắt Lâm Thiên Lan đảo qua đảo lại giữa Tử Hữu với Alice, liền lên tiếng nhắc nhở hần, “Đừng có nhìn nữa, nhìn một hồi bị người ta móc hai tròng mắt ra bây giờ.”

Lâm Thiên Lan giật mình, giương mắt, chỉ thấy Tây Nguyên cùng K đều đang âm trầm nhìn mình.

Yết hầu Lâm Thiên Lan cục cựa hai cái, trên người hai đại nan nhân kia tỏa ra áp suất thấp, khiến Lâm Thiên Lan đành dời mắt sang chỗ khác, lại đối diện với ánh mắt dò xét của Hiên Viên. Còn đang ngần người ra, đối phương đã cười phá lên.

Lâm Thiên Lan nhú chặt lông mày. Nếu như biết được Minh Lưu là hung thủ, thì người kia cũng không thoát khỏi liên quan. Chỉ là hắn cũng vừa mới biết được Hiên Viên thế mà lại là một bạch lang, cho dù có tức giận, cũng không có cách nào phát tán.

Tử Hữu bị K lôi kéo, không vào trong đình nghỉ mát được, đành phải đứng ngoài hỏi thăm, “Anh nói gì với Minh Lưu vậy?”

Lâm Thiên Lan lắc đầu, còn chưa kịp nói chuyện, Sophie đã giành nói trước, “Không nói được gì, có khoảng cách thế hệ.”

Tử Hữu phì cười, “Cái gì gọi là khoảng cách thế hệ?”

Thế là Lâm Thiên Lan lại kể chuyện của Minh Lưu từ đầu tới cuối một lần nữa, bởi vì đám người trong đình đều đã biết, lúc này chủ yếu là kể lại cho K với Tử Hữu nghe qua, nên Lâm Thiên Lan nói đơn giản hơn nhiều.

Thì ra, đợi sau khi mọi người đều ra khỏi phòng, Lâm Thiên Lan đến trước mặt Minh Lưu. Đối phương bị Alice cột vào ghế, một tay trật khớp, muốn cử động cũng không đủ sức mà cựa quậy. Bốn phía đóng kín cửa, trong phòng rơi vào mảnh âm u, ánh sáng từ những khe hở chui vào phòng, soi vào trên mặt Minh Lưu, khiến cho gã tựa hồ tiêu tụy đi nhiều.

Lâm Thiên Lan nhìn dáng vẻ chật vật của Minh Lưu, hồi tưởng lại ngày đầu hai người bọn họ mới gặp được nhau. Minh Lưu lúc ấy đang bị người của Thập Nguyệt truy sát, một tay bị thương nặng, máu tươi chảy ròng ròng. Gã chạy vào núp ở sân nhà Lâm Thiên Lan, lúc y tan tằm trở về nhà, vừa vặn nhìn thấy, bèn ra tay cứu gã.

Khi ấy, trên gương mặt Minh Lưu đều là quật cường không chịu khuất phục, mặc dù đầu tóc thì rối bời, cả người bẩn thỉu, nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng rõ.

Ở chung mấy ngày, Lâm Thiên Lan cảm thấy Minh Lưu là một người hết mực ôn nhu, luôn mang nụ cười nhàn nhạt trên môi. Mỗi khi y đi làm, gã sẽ giúp Tiểu Tiểu làm việc nhà. Hai người từng đứng trong bếp cãi nhau âm ỉ xem món này nên cho muối hay nêm dấm, còn y thì ngồi trong phòng khách đọc báo, nghe âm thanh huyền ảo sau lưng, cảm thấy trong lòng bình an đến lạ.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, vết thương của Minh Lưu lành rồi, gã lại cáo từ rời đi. Lúc hai người gặp lại, đã là chuyện của rất lâu sau này. Lúc ấy, y vì phiền muộn trong lòng mà đứng ở triền đê nhìn chân trời dần xuống phía sau, Minh Lưu bất ngờ xuất hiện, mặc một bộ quần áo lưu nhân màu vàng nhạt, tính

thần sáng láng, vẫn là bộ dáng yếu ớt nhu thuận kia.

“Cho dù muốn cái gì, tôi đều có thể giúp anh đạt được.”

Khi đó, Minh Lưu đã nói như vậy, trong ánh mắt mang theo mười phần chắc chắn, mọi lời hứa hẹn giống như lời tuyên thệ.

Nếu như lúc đó y có thể phát hiện ra tình cảm khác biệt trong ánh mắt Minh Lưu, nếu như lúc đó y thông minh một chút, hoặc là, lúc đó y đừng nổi lòng tham, có lẽ mọi chuyện sẽ không như bây giờ.

Tiểu Tiểu sẽ còn sống tốt bên cạnh y, Minh Lưu có thể trở thành người thống trị của Thập Nguyệt, chẳng ai phiền ai.

Thế nhưng, đấy chính là số mệnh. Khi ấy, y nhìn thẳng vào mắt Minh Lưu, nói rằng muốn có một điều kiện tốt nhất để bảo hộ Tiểu Tiểu.

Biểu tình của Minh Lưu lúc ấy như thế nào nhỉ? Trời chiều ngã tối, sắc trời ảm đạm, đèn đường trên bờ đê đã bật sáng vài cái, lúc mờ lúc tỏ, y chẳng thấy rõ điều gì.

Sau đó, người đứng đầu Thập Nguyệt đương thời chết bất đắc kỳ tử, Minh Lưu lên làm nhị đương gia, đám người bọn họ nội đấu. Thời điểm đó y còn chưa biết Minh Lưu đã bắt đầu thực hiện lời hứa của mình, mãi đến khi Minh Lưu thanh trừ hết thấy tàn dư trong Thập Nguyệt, vì y mà trải rộng đường đi. Lại sau đó, Minh Lưu tự thân đến khu Đông đón y về Thập Nguyệt.

“Làm người thống trị của chúng tôi đi.”

Minh Lưu dứt hai tay vào túi quần, nhàn nhạt cười. Một khắc này, Lâm Thiên Lan không để ý đến trong mắt gã lóe lên bi thương, cũng không để ý đến ánh mắt Tiểu Tiểu đứng sau lưng mình lóe lên bất an nồng đậm.

Lâm Thiên Lan y có lẽ không thích hợp để làm một kẻ thống trị. Y quá thiện lương, lại hay phân vân do dự. Kì thật bên trong Thập Nguyệt có nhiều chuyện cần xử lý, nhưng đều là Minh Lưu âm thầm an bài, Lâm Thiên Lan cũng không cảm kích. Cuộc sống của bọn họ trở nên tốt hơn, đã có thể mua cho Tiểu Tiểu thật nhiều món đồ mà trước đây không thể mua.

Quần áo đẹp, đồ trang sức, trên đường nhìn thấy món đồ nhỏ nào vừa ý, y cũng muốn mua về để làm Tiểu Tiểu vui. Y muốn Tiểu Tiểu không buồn không lo nghĩ, có thể dùng đồ vật tốt nhất đẹp nhất, ăn mặc thật xinh đẹp. Y muốn dùng những thứ đó để thương chiều nào.

Cho đến bây giờ y mới hiểu ra, đó chẳng qua chỉ là mong muốn của mình y, còn Tiểu Tiểu có lẽ chưa từng nghĩ đến những thứ ấy.

Sau đó, Minh Lưu càng ngày càng không thể đè nén tình cảm trong lòng, càng ngày càng xem Tiểu Tiểu như cái gai trong mắt, không thể chịu đựng được những yêu thương mà Lâm Thiên Lan dành cho nàng. Ánh mắt kia chỉ có thể ôn nhu trước mặt Tiểu Tiểu, khiến cho gã hăm sâu ghen ghét trong lòng.

Mãi đến khi không còn cách nào tự khống chế bản thân, hết thấy đều trở thành tội ác.

Cái gì gọi là thông minh hại, Minh Lưu không thể bàn cãi là một người thông minh. Nhưng cũng bởi vì năng lực hơn người mà bị người khác hăm hại, bị kẻ thống trị Thập Nguyệt lúc bấy giờ sai người đuổi giết, sau đó vô tình được Lâm Thiên Lan cứu. Sau khi trở về, gã giải quyết gọn gẽ mọi chuyện, rõ ràng bản thân có thể lên ngôi ở vị trí đứng đầu kia, lại cam tâm tình nguyện dâng hai tay lên cho y.

Chỉ vì muốn giữ người lại để mỗi ngày đều có thể nhìn thấy.

Gã vốn dĩ luôn nghĩ rằng bản thân mình có thể giấu kín tình cảm đơn phương, chỉ cần nhìn y hạnh phúc là đủ. Thế nhưng sau đó, mọi thứ vỡ tan. Y chạy trốn, lại trốn không thoát, gã vây khốn, hình thành một cái lồng giam giam giữ y, nhưng ngoại trừ dày vò y, gã lại chẳng nhận được bất kì yêu thương nào.

Có đôi khi Lâm Thiên Lan nghĩ, nếu như lúc đó mình không cứu giúp gã...

Có đôi khi Minh Lưu nghĩ, nếu như lúc đó gã không được y cứu giúp..

Thì có lẽ vận mệnh của bọn họ sẽ chệch nhau. Có lẽ, Minh Lưu sẽ tìm được một người gã yêu, người đó cũng yêu gã, có lẽ bọn họ đều hạnh phúc.

Nhưng trên đời không có nếu như.

Cuối cùng thì, Minh Lưu thề thào vô lực nói cái gì đó, trong bóng tối gã gặp người thành một tư thế hết sức quái dị. Lâm Thiên Lan ngồi một hồi, mấy lần há miệng, lại không thể nào nói ra được một lời.

Y hẳn có thể nắm lấy cổ áo Minh Lưu, hung hăng đánh một trận, hoặc là trực tiếp giết chết gã, báo thù cho Tiểu Tiểu.

Nhưng những chuyện như thế, y chẳng còn một chút khí lực nào để làm.

Sau khi mọi chuyện vỡ lẽ ra, Minh Lưu tựa hồ đã tuyệt vọng, cả người như xác sống, ánh mắt đờ đẫn.

Lâm Thiên Lan kể đến đây, Tử Hữu rơi vào trầm mặc. Từ trước đến nay, cậu chịu không được cảnh sinh li tử biệt hay trở mặt thành thù. Chỉ cần như thế, đã cảm thấy trái tim mình giống như bị người ta bóp chặt. Minh Lưu sai, nhưng Tử Hữu không nhẫn tâm được với gã.

Tóm lại vì một chữ tình, nhưng lại không chỉ là một chữ tình, mọi chuyện rất phức tạp. Tử Hữu suy nghĩ thật lâu, vô phương tổng kết, chỉ cảm thấy mũi lòng. Nếu như bọn họ là con người, có phải mọi thứ sẽ dễ lý giải hơn? Tử Hữu đột nhiên suy nghĩ linh tinh như thế.

“Về sau, anh định làm gì?” Tử Hữu hỏi Lâm Thiên Lan.

“... Tôi định rời khỏi Thập Nguyệt. Chờ sau khi tôi đi rồi, những người còn lại sẽ xử lý Minh Lưu. Từ đây... gã đi đường gã, tôi đi cầu độc mộc của tôi...”

Tử Hữu cùng K liếc nhìn nhau một cái, tóm lại đây là chuyện nhà của người khác, người ngoài không tiện nói gì, chỉ có điều...

Tử Hữu quay đầu nhìn Hiên Viên, đối phương đang hờ hững uống trà. Ti Tề vẫn yên lặng ngồi yên một chỗ, một chút phản ứng cũng không có.

“Hiên Viên, nếu như không phải anh giết dây Minh Lưu...”

“Nếu như lòng gã không có quỷ, có châm ngòi bao nhiêu cũng vô dụng thôi.”

Hiên Viên miễn cưỡng đánh gãy lời Tử Hữu, “Chuyện đến nước này, mấy người muốn làm gì đều đã làm, đổi lại là giúp tôi làm một chuyện đó.”

Tử Hữu lập tức chán nản, “Giúp anh làm sao đây? Anh cũng nói chuyện của anh anh làm còn không được mà!”

“Thế không phải là tôi đang giúp mấy người điều tra hung thủ rõ ràng à? Mấy người muốn điều tra muốn bày trò lập mưu kế gì đó tôi cũng có để ý đến đâu.”

Này cũng tính là giúp?

Tử Hữu muốn nâng trán, có điều Hiên Viên nói cũng đúng, nếu như hấn cố ý gây khó dễ, ở giữa thò một chân vào quấy rối, chỉ sợ bọn họ không dễ dàng gì mà vạch trần Minh Lưu.

Nhưng mà... thấy thế nào cũng là bọn họ ăn thiệt hơn a...

“Mấy người giúp chúng tôi, cũng là giúp mấy người.”

Ti Tề đang im lặng, lúc bấy giờ đột nhiên lên tiếng, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ, không gợi ra chút biểu cảm nào.

“Người kia là ngọn nguồn chủ mưu mọi chuyện, mấy người bắt được hắn, cũng coi như làm dịu đi tranh chấp đông tây nam bắc. Lần này mấy người có thể tránh được chuyện vu oan giá họa, nhưng chưa chắc đã thoát được lần sau.”

Tử Hữu nhíu mày, lời này cũng đúng...

“Người kia thật ra có mục đích gì chứ?” Sophie không hiểu nổi.

“Không biết.” Ti Tề lắc đầu, “Tôi với Hiên Viên chỉ làm theo lời hắn để xử lý mọi chuyện thôi.”

“Thổ địa khu Tây thật sự bị hắn làm cho bị thương?” Tử Hữu đột nhiên nhớ đến những lời thủ thẩn kể lúc trước, hỏi.

Hiên Viên cùng Ti Tề đều lắc đầu, “Không biết!”

“Vậy hắn trông như thế nào?”

“Không biết.”

.....

Tử Hữu thật muốn lật bàn, gì chứ, cái gì cũng không biết là sao?

Thế là mọi người ở lại Thập Nguyệt một đêm, hôm sau đã rời đi, trở về viện trạch.

Lâm Thiên Lan cùng hôm đó cũng thu thập di vật của Lâu Tiểu Tiểu rồi rời đi. Hiên Viên với Ti Tề vì nhận mệnh lệnh bám trụ khu Bắc, cho nên tạm thời lưu lại Thập Nguyệt.

Dù Minh Lưu được thả ra, cũng không dám làm gì bọn họ.

Đám người lên kế hoạch an bài, để Sophie tạm thời trở về khu Nam, nghĩ biện pháp nhớ lại mọi chuyện, đồng thời dặn theo Lâm Thiên Lan về Đại Minh làm khách, đương nhiên là lấy thân phận huynh đệ mà đến.

Còn lại K, Tử Hữu, Alice, Tây Nguyên, bốn người về đến cổng lớn nhà K, mới nhớ đến tựa hồ như chẳng có chuyện gì thay đổi.

Cúi đầu, chỉ thấy bên trong cái bóng dưới chân, thổ địa khu Đông cùng thổ địa khu Bắc đang dựa vào bóng mà ngủ chảy nước bọt.

“... Làm sao lại đem lão thổ địa khu Bắc về theo...” Tử Hữu xạm mặt hỏi.

“Hai lão gia hỏa này từ đầu đến cuối đều ra vẻ xem kịch vui mà, có giúp được cái gì đâu.” K siết chặt nắm đấm, lông mày giật giật.

Alice thì chẳng thèm quan tâm, “Liên quan đế chuyện kia, có lẽ thổ địa gia sẽ dễ dàng hỏi thăm hơn.”

Tây Nguyên hiển nhiên là nghe theo lời Alice, gật đầu một cái, không nói lời nào.

Bốn ngựa vừa đi đến cửa vừa nói chuyện, đang định đẩy cửa bước vào, cửa đột nhiên bị mở ra. Lam Sinh quần áo không chỉnh tề lao ra ngoài, trên mặt ửng đỏ, trông như đang vội vã đi đâu đó, vừa vặn ra khỏi cửa thì đụng trúng bốn người Tử Hữu, sững sốt giật mình.

“A! Mấy người trở về rồi?” Lam Sinh vui mừng, vội vàng quay đầu lại, la to, “Bọn K trở về rồi!”

Sau đó, bên trong vang lên một chuỗi âm thanh va chạm, Mễ Tử cùng Mộng vọt ra đầu tiên, trên miệng Mễ Tử còn ngậm đồ ăn sáng, trong đôi mắt thật to tràn đầy kinh hãi.

Mộng xông ra liền nhào vào ngực Tử Hữu, “Mấy người trở về rồi. Nhiều ngày không có tin tức của mấy người, bọn tôi gấp muốn chết rồi a.”

Tử Hữu lúc này mới nhớ ra, hình như từ lúc bắt đầu mai phục tới giờ, bọn họ không có mở điện thoại.

Cậu có chút ái náy, này đúng là quá bất cẩn mà, lại khiến mọi người ở nhà lo lắng như vậy.

Nước mắt Mễ Tử đầm đìa, hút hút cánh mũi, nhóc nắm chặt tay áo Tử Hữu vung vung, “Tử Hữu ca, các anh bình an trở về là tốt rồi. Ô ô ô!”

Nauy cùng La Minh sau đó cũng xuất hiện, trông thấy đám người bọn họ, đều nhẹ nhàng thở ra.

Nauy nhìn thấy Mễ Tử lôi kéo Tử Hữu không chịu buông tay, thở dài ôm lấy nhóc, “Được rồi, cơm nước xong xuôi thì anh đưa em đi học, kéo trễ.”

La Minh cũng thúc giục Lam Sinh, “Không phải hôm nay cậu đến gặp nhà xuất bản à, còn không nhanh lên, một hồi bên biên tập tự mình lê máy chém đến nhà bây giờ.”

Lam Sinh lúc này mới bình tĩnh, tròng La Minh một cái rồi xông ra ngoài.

Mặt trời lên cao, ẩm ướt trong không khí tiêu tán đi bớt, trả lại thời tiết ẩm áp của mùa xuân. Bốn người

vừa xa hà bị Mộng kéo vào nhà, Tử Hữu ngáp dài, chuẩn bị ngủ một giấc ngon, Lam Sinh đầu tóc rối bời vẫy tay bắt taxi, La Minh khoanh tay tại cửa đứng nhìn thân ảnh Lam Sinh đi xa, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt. Bên ngoài, tiếng xe máy Nauy vang lên rầm rộ, Mễ Tử ngồi yên sau, ôm lấy eo Nauy.

Hết thấy đều tốt đẹp như bao ngày, hết như những chuyện bi thương hắc ám kia không hề tồn tại.

Mễ Tử ngồi sau lưng Nauy, quay đầu nhìn mọi người trong nhà, những thân ảnh đã dần dần không thấy rõ nét nữa, nhưng trong khoảnh khắc một cái chớp mắt, Mễ Tử đột nhiên hi vọng, giây phút này có thể ngừng lại, lưu giữ hạnh phúc giản đơn này vĩnh viễn...

55. Chương 55: Phiên Ngoại Bốn: Mèo Gafield Và Mèo Xiêm

Nếu như bạn ngẫu nhiên đi vào thư viện thành phố, sẽ phát hiện một thiếu niên thanh tú rạng rỡ như dương quang thường ngồi ở một góc hẻo lánh, trước mặt chất một đồng tiểu thuyết dày, tay lăm le bút máy, chăm chú viết trên sổ tay.

Sau giữa trưa, ánh sáng mặt trời chiếu lên người thiếu niên. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, tóc sau gáy hơi dài, có chút rối. Gương mặt trắng nõn mang theo yên tĩnh cùng nhu hòa hòa, hai hàng lông mày nhàn nhạt, khóe miệng hơi vênh, giống như tùy thời tùy lúc đều mỉm cười. Trong đôi mắt to tròn lộ vẻ chăm chú, khiến cho người khác không đành lòng quấy rầy cậu.

Ngón tay có những khớp xương hữu lực cầm bút máy, những con chữ đẹp mắt từ từ hiện ra, dần dần che kín cả trang giấy trắng.

Tai nhét headphone, cả người như thoát ly khỏi thế giới hiện tại. Sau đó, hình như có chút mệt mỏi, cậu dừng tay lại, khởi động khớp cổ, chiếc cổ mảnh khảnh ngửa ra sau, lộ ra hầu kết tinh xảo. Cậu duỗi hai tay về trước, những ngón tay đan lồng vào nhau, tạo thế để lưng cũng duỗi cong. Nường theo động tác này, áo sơ mi mặc trên người bị kéo lên cao, lộ ra một đoạn eo thon nhỏ, da thịt trơn mềm, nhìn một cái là muốn đụng vào một cái. Đó là chưa nói đến lưng quần jeans rộng hơi tuột đến xương hông, để lộ ra một mép quần lót màu trắng.

Trời... thiệt là gợi cảm...

Một vài nữ sinh trốn đằng sau giá sách nhịn không được rút khăn giấy ra lau máu mũi, sợ máu chảy nhiều quá một hồi ngắt đi thì toi.

Mỗi ngày, đều có nhân viên quản lý thư viện vụng trộm trốn ở chỗ này nhìn thiếu niên kia, mà đám nhân viên này còn phát hiện ra một điểm rất dễ thương, chính là...

“Ê!”

Một thanh âm không cao không thấp đột nhiên vang lên sau lưng, nam nhân mặc âu phục vừa người, trên cổ thắt cà vạt quy củ, một tay ôm cặp táp bước vào, vừa đi vừa đẩy mắt kính trễ trên sống mũi.

Thiếu niên quay đầu lại, nhìn người vừa tới mà chân mày giãn ra. Nam nhân lại lơ đãng kéo cái ghế bên cạnh thiếu niên, ngồi xuống, sau đó để cặp táp lên bàn.

Điều khiến đám nhân viên quản lý thư viện kích động không thôi chính là nam nhân đột nhiên xuất hiện bên cạnh thiếu niên này.

Tây trang màu đen, cà vạt sọc, áo sơ mi trắng như tuyết, mắt kính không gọng, thần thái trầm ổn nội liễm, ngón tay thon dài, mặt mũi tinh xảo, mũi cao thẳng, môi mỏng mày kiếm.

Đây chính là thành phần tinh anh đây có biết không?

Cảm giác được những ánh mắt hưng phấn bắn ra từ bốn phía, nam nhân hơi nghiêng đầu, đám nhân viên vội vàng trốn đi. Nam nhân nhún mày, bất động thanh sắc dời tầm mắt.

“Dạo này cậu rảnh lắm à?”

Thiếu niên gỡ một bên headphone xuống, thấp giọng, “Ở nhà đã gặp đủ, sang chỗ khác còn gặp cậu.”

Ở nhà đã gặp đủ?

Đám nhân viên đang nghe lén lập tức sôi trào, này là chuyện gì nha? Hai người bọn họ... hai người bọn họ ở chung á?

Nam nhân chỉ chỉ cặp táp trên bàn, “Đúng lúc thôi. Tôi cũng bận bịu công việc quá mới phải đến đây thường xuyên.”

Hắn là luật sư, phải nghiên cứu nhiều tư liệu có được không?

“Vậy thì đi đến cảnh cục đi!”

Thiếu niên lườm nam nhân một cái, sau đó vùi đầu vào chuyên chú lật sách, lật ra đến một trang, bắt đầu chăm chú đọc, giống như không định để ý đến nam nhân nữa.

Nam nhân cũng không nói thêm gì, rút ra vài thứ từ trong cặp táp, nhìn một chút, sau đó đứng dậy, lục ra hai quyển sách dày từ trên giá sách, lại quay về chỗ ngồi. Hai người đều trở nên yên lặng, chỉ có tiếng trang giấy lật qua lật lại sột soạt.

Đám nhân viên quản lý nhìn một hồi cũng không nhìn ra cái gì kích thích hơn, đành thở dài trở về vị trí làm việc của mình. Có điều hôm nay nhìn thấy hai người bọn họ, đã cảm thấy mệt mỏi toàn thân bị quét sạch, cả người như được nạp điện, tinh thần cũng vực dậy mười phần.

Thời gian từng phút dần trôi qua, thiếu niên nhịn không được, đặt sách xuống bàn, hai bên tai đỏ ửng, “Cậu đủ chưa?”

Nam nhân đến chân mây cũng không nhượng, hỏi: “Đủ cái gì?”

“La Minh!” Thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi, “Lấy cái tay trên đùi tôi xuống!”

“Lam Sinh...” La Minh thở dài, “Đừng có nói mấy chuyện xấu hổ như thế nơi công cộng chứ!”

“Cậu!”

Lam Sinh kém chút tức đến đứt hơi, ai mới không biết xấu hổ hả? Người gì mà mới nhìn qua khiêm tốn hữu lễ lại trá hình ngụy quân tử như thế, lợi dụng bàn đọc sách có góc chết, vừa ngồi xuống đã bắt đầu đặt tay lên đùi cậu sờ tới sờ lui.

La Minh rời mắt khỏi tư liệu trên tay, nhìn trái nhìn phải một hồi không còn ai, bèn xích lại gần, cơ hồ cánh mũi muốn dán sát vào mặt Lam Sinh, “Cậu đến đây mỗi ngày, là bởi vì thích người khác nhìn cậu sao?”

“Gi?” Lam Sinh không hiểu, đẩy La Minh ra, mỗi lần nam nhân xích đến gần, tim cậu nhịn không được lại đập rộn lên, “Cậu nói cái gì vậy hả?”

“Cậu không biết à?” La Minh không tin, Lam Sinh nhìn tuy ôn hòa dễ nói chuyện, nhưng đầy một bụng đen tối, “Chỗ mấy giá sách, ngày nào cũng có người nhìn trộm cậu.”

Hắn tới đây mấy ngày liền, đã nhiều lần phát hiện ra chuyện này rồi.

Lam Sinh nghe vậy, nhúu mày, “Cậu nói mấy cô gái đó? Có liên quan gì? Người ta thích nhìn thì nhìn thôi.”

Nói xong, còn đặc ý nheo mắt, “Bổn thiếu gia đẹp trai như vậy, tất nhiên là có nhiều người thích rồi.”

La Minh nhìn Lam Sinh hồi lâu, không thêm trả lời, chỉ là hơi nắm hai tay lại thành nắm, sau đó rời đi.

Lam Sinh nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà, La Minh đột nhiên vòng lại: “Nếu như tôi nói cho mấy cô nàng hâm mộ cậu nghe bí mật kia... cậu nói xem các nàng sẽ có phản ứng gì?”

“!”

Lam Sinh suýt chút bị sặc, đưa tay túm lấy cổ áo La Minh, “Cậu dám?”

La Minh đẩy đẩy mắt kính, “Có gì mà không dám? Không phải sức ăn của cậu rất lớn, mỗi ngày đều ăn sáu bữa cơm, nửa đêm còn lục đồ ăn vụng, có bệnh mộng dý, thích ăn đồ ngọt, thích đồ vật đáng yêu, còn thích sờ tầm quần lót...”

“Câm miệng!”

Mặt Lam Sinh trướng đỏ, đưa tay bịt miệng La Minh, “Cậu mà còn nói thêm chữ nào nữa tôi giết người diệt khẩu, hử thi diệt tích ngay!”

La Minh nhìn Lam Sinh một hồi mới gật nhẹ đầu. Nhưng ngay lúc Lam Sinh vừa mới buông tay ra, La Minh bất ngờ mở miệng, “A, còn có, cậu là một tác giả viết truyện đam mỹ có chút danh tiếng a...”

“La Minh!”

Lam Sinh một hơi rống lên, quần chúng xung quanh không rõ chân tướng ngẩng đầu lên nhìn, hướng về cậu khẽ “suyt”, ý bảo giữ im lặng. Cậu vội vàng che miệng, quay đầu hung hăng trừng La Minh một cái, sau đó nhanh chóng thu dọn đồ đạc vào balo, đem sách trả về chỗ cũ. Xong xuôi, còn túm lấy cổ áo La Minh, lôi ra khỏi thư viện.

Ra đến đường, đã là chạng vạng tối, đèn đường đã bật, chợ đêm đã bắt đầu huyền ảo ồn ào.

Lam Sinh kéo La Minh đến vệ đường, hung hăng mắng, “Cậu muốn gì hả?”

“Đâu có gì...” La Minh nhún vai, “Chỉ là muốn nhìn phản ứng của đám fan nhỏ nhà cậu thôi.”

“Một ngày cậu không kiếm chuyện với tôi thì cậu sống không yên đúng không?”

Lam Sinh mất hứng, khoanh tay xoay người sang chỗ khác, “Tôi nói chứ, mấy ngày nay cậu cố tình chạy tới thư viện là muốn làm cho tôi xấu mặt đúng không?”

“Tôi không có ý này...” La Minh vừa đẩy mắt kính vừa nói một cách chân thành.

“Vậy cậu nói đi! Tại sao lại muốn kể cho mấy cô gái đó nghe mấy chuyện của tôi kia chứ? Mấy cô ấy thích thì nhìn, có liên quan gì đến tôi đâu.”

“Có chứ!” La Minh đột nhiên nói, “Tôi không thích”

“....Gì?”

Lam Sinh sững sờ, đảo đảo lỗ tai, “Cậu nói gì?”

“Tôi không thích!” La Minh thấp giọng lại, sáp đến gần Lam Sinh, ghé vào tai cậu nói rõ từng chữ, “Tôi không thích mấy cổ nhìn cậu.”

Từng lời của La Minh giống như nước sôi úp xuống, Lam Sinh phải cố lắm mới không bị làm cho lung lay sắp đổ. Cố gắng đè nén cuồng loạn trong lòng, yết hầu cậu khẽ động, “Cậu... cậu... Cậu thích hay không thì liên quan gì đến tôi!”

La Minh nhìn Lam Sinh hồi lâu, không nói thêm gì nữa, sau đó xách cặp táp đi thẳng về nhà. Lam Sinh ở đằng sau tặc lưỡi một tiếng, đành phải đuổi theo.

Hai người một trước một sau, đèn đường chiếu từ trên cao xuống, soi rọi thành hai cái bóng kéo dài. Đi về đến đoạn đường nhỏ dẫn về nhà K, huyền não ồn ào xung quanh dần dần bị yên tĩnh thay thế. Tiếng xe máy của Naury ở sau lưng bọn họ từ từ đến gần, lúc đi qua hai người, Mễ Tử còn giơ tay vẫy vẫy.

56. Chương 56

Mộng ở trong nhà nghe được tiếng xe máy, vội chạy ra mở cổng. Mễ Tử từ trên xe nhảy xuống, Naury đeo balo, vẻ mặt mất hứng, hơi âm trầm.

“Sao vậy?”

Lam Sinh đi mấy bước đến gần, còn tưởng hai người Mễ Tử Naury lại cãi nhau.

“Tôi phải nói chuyện với trường của Mễ Tử mới được.” Naury hung hăng gào lên, “Sao có thể để một đám nam sinh thay đồ cùng nhau chung một phòng chứ!”

Mặt mũi Mễ Tử đỏ bừng, nện thùng thập lên lưng Naury. Lam Sinh

phốc” một tiếng phì cười ra tiếng.

“Cậu hay đó!” Lam Sinh ôm bụng cười, “Không lẽ cậu muốn nam nữ thay đồ chung một phòng với nhau à?”

“Tôi muốn đề nghị bọn họ chuẩn bị cho Mễ Tử một cái phòng thay đồ riêng.” Naury không thèm để ý đến Lam Sinh, vẫn còn hăng say nói.

Mễ Tử chết đứng, lắc đầu vọt vào trong phòng khách. Naury đuổi theo sau, còn lái nhai, “Em cũng vậy nữa, tại sao thay đồ chung với họ chứ, bị người ta thấy hết trơn rồi!”

Tiếng Mễ Tử từ trong phòng khách vọng ra, “Tụi em đều là nam hết mà!”

Naury càng không phục, “Anh cũng là nam đó thôi. Không phải em với anh...”

Câu sau không nghe được nữa, vì Mễ Tử đã lấy tay che miệng Naury lại.

Mộng đứng cười ha hả, “Naury khờ thật, nếu như nói theo kiểu – anh không muốn người khác nhìn thấy cơ thể em – thì Mễ Tử nhất định không tức giận.”

Lam Sinh đột nhiên ngẩng người ra, theo bản năng nhìn về phía La Minh. Đối phương đang cởi áo khoác ngoài, treo lên móc quần áo ở huyền quan, gương mặt hoàn mỹ để nghiêng, chỉ nhìn thấy rõ một bên, hấp dẫn người nhìn. Lam Sinh đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, vỗ vỗ mặt mấy cái.

Cơm nước xong xuôi, Lam Sinh bước vào phòng tắm liền “bành” một tiếng biến về hình mèo. Con mèo lúc lắc lẩy bò vào bồn tắm lớn, phía trên làn nước nóng ấm xoay cổ lắc mông một hồi mới nhảy ùm vào nước.

Dưới làn nước bơi tới bơi lui một hồi, chú mèo trồi lên lơ lửng, lắc lắc cái đầu đầy nước. Lỗ tia giật giật, nghe ra tiếng gì đó, bèn nâng gương mặt tròn trịa lên nhìn, chỉ thấy La Minh đã đứng cạnh bồn tắm tự bao giờ, cả người trần trụi cái gì cũng không mặc.

Thế là, Lam Sinh vừa ngẩng đầu, vừa vận đối diện với thứ lủng lẳng giữa hai chân đối phương.

“Méo!”

Lam Sinh bị dọa giật nảy người, vội trằm mình xuống nước. Chỉ là chưa lặn tới đáy, đã bị La Minh vươn tay túm lấy.

“Thì ra cậu còn có sở thích này.”

“Nói bậy!” Lam sinh vùng vẫy, hất nước lên người La Minh. Cả người ngấm nước, lông ướt dính sát vào người, trông rất buồn cười, “Tôi chỉ muốn bơi một chút thôi!”

La Minh gật gù, nhấc cậu bỏ sang một bên, tự mình bước chân vào bồn tắm, trằm người đến khi nước lên ngang ngực, sau đó đưa tay vẩy vẩy Lam Sinh.

“Tới đây!”

Lam Sinh sững sốt hồi lâu, “Mắc gì cậu lại tắm ở chỗ tôi?”

“Đường ống nước bên tôi bị hư rồi.”

“Đừng có gạt người.” lông đuôi Lam Sinh dựng đứng, “Tháng trước mới vừa sửa xong.”

“Thì nó hư thêm lần nữa.”

“Vậy sao không sửa đi.”

“Tại vì bên cậu có chỗ tắm rửa mà!”

“Cậu!”

Lam Sinh cảm thấy choáng váng, cả người vô lực ngã ùm vào bồn tắm.

La Minh đưa tay bắt lấy Lam Sinh thả gần lồng ngực mình, sau đó vòng hai tay lại, quây thành một cái hồ bơi nho nhỏ để chú mèo có thể bơi lội.

“Bơi đi!”

La Minh nói, sau đó nhàn nhã tựa mình vào thành bồn tắm.

“ ... ”

Lam Sinh ngâm mình trong nước, cái đuôi đập nước âm ầm, nước tràn vào miệng mấy ngụm lớn. Nó ai oán híp mắt lại, miệng phì phò bong bóng.

Tắm rửa thật không vui!

La Minh tắm cho mình xong, còn xoa xoa lên lưng Lam Sinh một đồng xà phòng, hại cậu xem chút nữa chết ngộp trong bong bóng xà phòng. Ghê tởm hơn, còn phải nhìn La Minh đẩy người là bọt xà phòng “phụt” cười một tiếng.

“Cậu cười kìa...”

“Không có.”

“... cười.”

“Không có...”

Lam Sinh rất muốn la lên, rốt cuộc là kiếp trước cậu giết bao nhiêu người mà kiếp này bị hành như vậy chứ?

...

Hôm sau, Lam Sinh muốn đến nhà xuất bản để giao bản thảo, mãi đến chạng vạng tối mới trở về, thuận tiện ghé qua thư viện dạo một vòng, nhìn xem có sách gì hay để mượn về đọc.

Chỉ là khi vô tình đến một giá sách để tìm, ngoài ý muốn đụng phải La Minh đang đứng nói chuyện với người khác.

Hắn hôm nay mặc quần áo bình thường, hai tay đút túi, trông chẳng khác gì bạch mã hoàn tử.

Nhìn kỹ lại, bên người hắn không phải là mấy nhân viên quản lý thư viện kia à? Người nào người nấy hai mắt tỏa sáng, chỉ còn thiếu chảy nước bọt. Đáng giận hơn chính là La Minh còn nhoẻn miệng cười nhẹ.

Nhoẻn miệng cười?

Cái con người tự luyện, tự đại, tự phụ, có bệnh thích sạch sẽ, biến thái, luôn đâm chọc người khác, nhìn ai cũng không vừa mắt, thế mà lại nhoẻn miệng cười với người lạ?

Đừng nói chứ, cái bộ dáng đó nhìn mới đúng là nguyên hình của hắn đó, vừa hữu lễ vừa thâm sĩ.

Có điều lúc này Lam Sinh cũng không màng đi nghiên cứu đánh giá gì, cậu chỉ cảm thấy trong lòng có một luồng lửa phóng tới cuống họng, giống như cảm giác bị phản bội, thúc đẩy cậu bước lên mấy bước, túm lấy cổ áo nam nhân.

“Lam Sinh?”

La Minh kinh ngạc nhướn mày, khó có lúc thấy được vẻ mặt giận dữ của thiếu niên.

“Thì ra cậu tên là Lam Sinh hả?”

Mấy cô gái vây quanh đó nhìn thấy Lam Sinh liền trở nên vui vẻ, “Cậu thường xuyên đến đây nè, thích đọc sách lắm sao? Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Còn đi học không?”

Một tràng câu hỏi dồn tới, Lam Sinh cũng không thêm để ý, chỉ buông một câu, “Thật xin lỗi, chúng tôi có việc gấp!”

Nói xong, vội vàng túm lấy La Minh rời đi.

La Minh bị Lam Sinh lôi đi thật ra, người kéo phía trước không nói lời nào, tựa như đang bực tức cái gì.

“Lam Sinh?”

La Minh dừng bước, Lam Sinh còn muốn đi, hần bèn đưa tay kéo người trở lại, “Sao vậy?”

“Đồ dối trá!”

“A?”

“Đồ dối tra!” Lam Sinh hít sâu một hơi, dùng nhón tay trở đâm mạnh vào bả vai nam nhân, “Đồ lừa đảo! Ngươi quân tử!”

La Minh bị đâm đau, giữ chặt tay Lam Sinh lại, “Cậu đang nói cái gì vậy?”

“Hừ! Thì ra cậu đi thư viện là để thu hút sự chú ý của mấy cô trong đó! Cậu lợi dụng tôi để của gái chứ gì!”

La Minh ngẩn người, lúc này mới hiểu ra, tính tình khó nhịn được trở nên vui vẻ, “Không có phải! Tôi đi thư viện tìm tư liệu, mấy người đó thấy tôi mới hỏi vài chuyện.”

“Đừng có nói láo! Đừng có tìm cớ!” Lam Sinh nheo mắt, hừ lạnh, quay đầu định rời đi, “Bỏ đi! Cũng không liên quan đến tôi.”

Cũng không biết là nơi nào bị chột trúng, sắc mặt La Minh đột nhiên trầm xuống, kéo Lam Sinh lại.

“Không liên quan với cậu sao?”

Lam Sinh bị tóm đau muốn chết, nổi cáu, “Đúng đó! Không có liên quan đến tôi! Cậu đi tìm cô nào thì kệ

cậu, tốt nhất đừng có đi tìm con người, coi chừng lúc đó lại dọa người ta...”

Lời còn chưa nói xong, Lam Sinh không nói được nữa, bởi vì La Minh đột nhiên khiêng cậu vác lên vai. Lam Sinh sững sờ, mà trên đường lớn, mọi người kinh ngạc trừng mắt nhìn, khiến cậu nghẹn đến đỏ mặt, hai tay đầm thùm thụp trên lưng La Minh, “Thả tôi xuống! Cậu làm cái gì vậy?”

La Minh coi như không nghe thấy gì, tựa hồ cũng rất tức giận, có điều trên mặt vẫn giữ nụ cười bình thản, đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, “Nơi này nói chuyện không ổn, chúng ta trở về nhà, hảo hảo mà nói chuyện.”

“Cậu... Cậu thả tôi ra! Thả ngay!”

Lam Sinh quẫn bách cực kì, không nghĩ đến La Minh thế mà chẳng thêm chú ý đến mình. Thậm chí còn đưa tay đánh lên mông cậu một cái “bốp” nghe đến vang dội, khiến cậu đau đến khóc thét lên.

Ven đường có mấy đứa con nít lấy làm hiếu kì, “Mẹ ơi, anh trai kia lớn rồi mà còn bị đánh đòn nha!”

Mẹ đứa bé kia vội vàng che mắt nó lại, hốt hoảng, “Đừng có nhìn. Mù mắt đó!”

...

Hai người cứ như thế đi xuyên qua đường lớn, một mạch về đến nhà. Lúc ra mở cửa, trông mắt Mộng suýt chút nữa rớt xuống. Lam Sinh lúc này đã yên lặng hẳn, nằm úp sấp trên vai La Minh không rên một tiếng. Đến khi La Minh bước vào phòng ngủ, thả người xuống mới phát hiện ra khóe mắt Lam Sinh còn đọng vệt nước.

La Minh ngăn người, Lam Sinh thừa lúc này vội vàng chạy trốn, lại bị nam nhân túm lấy ép lên cửa.

“Tại sao khóc?”

La Minh đưa tay lau nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt Lam Sinh, cậu cắn môi, hậm hực không nói lời nào.

“...” La Minh thở dài, cuối cùng chỉ đành phải vuốt vuốt tóc cậu thủ thủ, “Là lỗi của tôi, là tôi không tốt...”

Lam Sinh sững sờ một phen.

Gì chứ, tên này thế mà lại xin lỗi mình?

Kinh ngạc đến quên cả tức giận, Lam Sinh cứ thế ngơ ngác nhìn La Minh, khiến nam nhân chỉ biết thở dài: “Nhưng cũng là cậu không đứng trước, cậu tức giận với tôi.”

Chân mày Lam Sinh khẽ nhướng, biết ngay mà, hấn thế nào lại có khả năng xin lỗi người ta đàng hoàng như thế, cuối cùng cũng kéo mình theo thôi.

Nhìn thấy Lam Sinh nhướng mày, La Minh biết đối phương không tức giận mấy nữa, nếu không sẽ không có tâm tư làm hành động quái dị khác.

Hấn lôi kéo Lam Sinh ngồi xuống mép giường, “Lần say không được nói như thế nữa.”

Lam Sinh giả mù sa mưa, “Nói cái gì?”

La Minh sầm mặt, “... Lần sau tôi khiêng cậu đến nhà xuất bản...”

“Được được!” Lam Sinh vội vàng xua tay, “... không nói nữa không nói nữa.”

“Không nói cái gì?”

La Minh nhướng một bên mày, Lam Sinh vô lực đáp, “Không phải là không cho nói mấy câu ban nãy à!”

“Biết à?” La Minh xích lại gần Lam Sinh, hai tay chống hai bên người cậu, “Biết mà còn nói!”

“Bởi vì tôi rất giận a!” Lam Sinh hừ hai tiếng, “Ai bảo cậu cười nói vui vẻ với mấy người kia như vậy.”

“Có đâu chứ!” La Minh câu khoe miệng, đưa tuya nắm một chòm tóc của Lam Sinh, “Mấy cô đó hỏi chuyện về cậu, cho nên tôi mới cười...”

Lam Sinh ngây người ra, “Không phải cậu của gái à?”

“Tôi đã nói là không có.”

La Minh thở dài, nhìn vào mắt Lam Sinh, “Cậu cho là vì ai mà tôi đi thư viện hoài? Vì ai mà mặt dạn mày dày nói ống nước bị hư? Vì ai mà mất lý trí, đi làm mấy chuyện như khiêng người ở nơi công cộng?”

Bị người quen nhìn thấy thì sao, người ta lại cho là hấn biến thái thì kêu ai bây giờ?

Lam Sinh chớp chớp mắt, “Cái đó... ách...”

Rột rột...

Bụng đột nhiên sôi lên.

La Minh sững sờ, rõ ràng bầu không khí đang cực kì hữu tình như thế mà.

Hắn nhin không được bật cười thành tiếng.

Lam Sinh đỏ bừng mặt mày, đẩy La Minh ra, đứng dậy, “Được rồi... là tôi hiểu lầm cậu... đi ăn cơm thôi.”

Nói xong, cũng không thèm quay đầu lại, cứ thế rời đi. La Minh lại ngồi yên không nhúc nhích, sau đó đột nhiên hỏi, “Đêm nay tôi lại qua chỗ cậu tắm nha!”

Lam Sinh sững sốt, bên tai ửng đỏ, “Cái đó.. ông nước lại hư rồi à?”

“Ừ!”

“ ... ”

Lam Sinh im lặng một chút, sau đó mở cửa đi ra ngoài. La Minh đang muốn cười khở, lại nghe từ bên ngoài vọng vào một giọng buồn buồn.

“Cậu nhớ phải mang sữa tắm, không được dùng sữa tắm của tôi.”

Nói xong, có tiếng bước chân rời đi vội vàng.

La Minh nhìn cánh cửa đóng kín, nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, sau đó nét tươi cười từng chút từng chút lan ra nơi khóe miệng.

Đôi mắt sau mắt kính lóe lên, La Minh nhìn xung quanh phòng một vòng.

Ừ... Lần sau vác hết đồ mình sang đó là được rồi đó...

57. Chương 57

Bên trong sòng bạc không lớn, xung quanh đều là tiếng người huyên náo, mà bên dưới bàn gỗ, đám mèo ngồi nghe tiếng xúc xắc đổ liên hồi.

Ba lão thổ địa âm trầm nói ra một từ “Bạt”, chúng mèo nhất thời không kịp phản ứng.

Này cũng không thể trách bọn họ vì sao không biết rõ sự tình. Bọn họ đều là mèo sinh ra ở thế kỉ 21, làm sao biết được sự tình của mấy ngàn năm trước.

Bất quá trong đám người còn có Lam Sinh là kẻ hay đọc sách, lại là sinh viên chưa tốt nghiệp, nghe được ba lão thổ địa nhắc đến “Bạt”, y nheo mắt lại, ngẫm nghĩ.

“Chẳng là là “Bạt” kia?” Lam Sinh hơi nghi ngờ, hỏi, “Bách quỷ chi vương trong truyền thuyết?”

“Hắn có rất nhiều tên gọi.” Bắc lão gia tử vuốt vuốt râu, chậm rãi nói, “Mấy ngàn năm trước, Bạt cũng là thần. Thời điểm ngăn sông chặn nước, biển cả khô cạn, Hoàng đế đánh một trận với Xi Vương, Bạt từng giúp Hoàng đế đánh bại Xi Vương.”

“Đã từng giúp Hoàng đế?” Lam Sinh hơi kinh ngạc, “Chưa chắc đã là người xấu.”

“Không thể nói vậy.” Tây lão gia tử lắc đầu, “Trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối chính xác hay tuyệt đối sai lầm, tuyệt đối tốt hay tuyệt đối xấu. Thần tiên cũng không ngoại lệ, huống chi thân phận kẻ kia vừa chính vừa tà, là một hạn thần”

Đông lão gia tử trừng Tây lão gia tử một chút, “Ngay cả tổ tiên mà người cũng dám nói như vậy, không sợ bị sét đánh à?”

Tây lão gia tử ỷ khuất, “Ta chỉ là có tinh thần cầu thị thôi mà.”

K cười lạnh, “Tóm lại, dù là người hay là thần đều có tâm tư, không có ai dám vỗ ngực cam đoan mình trăm phần trăm đoan chính. Nếu như vậy tôi càng thưởng thức yêu ma hơn, chỉ ít bọn chúng không giả nhân giả nghĩa.”

Lời vừa dứt, K liền bị Đông lão gia tử cùng Bắc lão gia tử che miệng lại. Đông lão gia tử hung tợn trừng mắt, “Tiểu tử ngốc! Thức ăn có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung.”

K hừ lạnh một tiếng, quấy đuôi, biểu thị mình sẽ không thay đổi ý kiến.

Tử Hữu nhắc móng vuốt, vỗ vỗ đầu K trấn an. Hai lão gia tử vừa buông tay ra, K liền biến thành kẻ mặt dày cạo lên người Tử Hữu, lại le lưỡi liếm lông cậu.

“Đến bây giờ tôi cũng không hiểu.” Tử Hữu không ngại học hỏi, “Hắn xuất hiện như thế nào? Tại sao lại xuất hiện? Còn có... Nếu như hắn rất nguy hiểm, tại sao không có ai thu thập hắn?”

Đông lão gia tử cùng Bắc lão gia tử đều nhìn về phía Tây lão gia tử, giống như là để lão trả lời vấn đề này. Tây lão gia tử chỉ đành lắc đầu, giải thích với đám mèo.

“Bản chất của của hạ thần đến cùng là gì, không ai có thể nói rõ. Có người nói đó là cương thi tu luyện thành yêu, về sau tu luyện được pháp lực vô biên mà thành Cương thi chi vương, cũng chính là Bách quỷ chi vương. Cũng có người nói rằng hắn là một thần tiên cấp thấp, dốc lòng tu luyện đạt được thần lực chí cao vô thượng. Thời điểm hắn là hạn thần, hắn cũng đã rất thần bí, mang lại cảm giác nguy hiểm.”

“Hắn là loại người sẽ không tuân thủ quy củ của Thiên đình, thủ đoạn làm việc tàn bạo, chỉ chú tâm hiệu quả và lợi ích. Về sau hắn bị đuổi khỏi Thiên giới, khai trừ tiên tịch. Nhưng vì pháp lực quá mức cao cường, thượng thiên niệm đức hiếu sinh không thanh trừ hắn, hi vọng hắn có thể ở trần gian tu luyện lại từ đầu, ngộ ra được đạo nghĩa. Lại không ngờ hắn ở nhân gian trắng trợn quấy phá một năm, khiến nước biển khô cạn, ngăn sông chặn nước, khiến vô số sinh vật chết khô.”

Tây lão gia tử thở dài, “Lúc bấy giờ chúng tiên nhìn không được nữa, cảm thấy hắn hết thuốc chữa rồi, lại nghĩ cách thu thập hắn, nhưng tiếc là mọi chuyện đã trễ. Hạn thần đã có địa bàn cùng thể lực của mình, thống lĩnh vô số yêu ma quỷ quái, có thể cùng Thiên giới phân cao thấp. Một khi hai phe đánh nhau, trận chiến này có thể kéo dài trên trăm năm, mà hậu quả là nhân gian sinh linh đồ tể... Cuối cùng không còn cách nào khác, tiêu diệt không được thì chỉ còn cách phong ấn. Cho nên... Từ đó hắn bị phong ấn ở một chỗ, ngủ say đến bây giờ.”

“Đã phong ấn lại được mà không giết hắn được?” Tây Nguyên không hiểu, “Đây là cái đạo lý gì chứ?”

“Phong ấn không giống với thanh trừ, không nhanh chóng như vậy.” Đông lão gia tử nói, “Đối với hạn thần ở cái dạng có thể so sánh với thượng tiên kia, muốn có được bảy hồn sáu phách của hắn cũng phải giết chết hắn ít nhất 13 lần.”

“Trời ạ...” Tử Hữu nhin không được tròn to mắt, “So với mèo chín đầu còn có nhiều mạng hơn.”

Đông lão gia tử nhún vai, “Cho nên, giết hắn còn không bằng phong ấn hắn lại, ngàn năm sau năng lực của hắn sẽ suy yếu dần, mà thể lực của hắn cũng đã sớm sụp đổ, khi đó giải quyết hắn sẽ thuận tiện hơn.”

“Thì ra là thế.” Na Uy gật đầu, “Vậy hắn làm sao để phá vỡ phong ấn?”

“Hơn ngàn năm phong ấn, cho tới bây giờ đã tiêu giảm pháp lực.” Đông lão gia tử thần nhiên nói, “Có điều chẳng biết tại sao lại không có thượng tiên nào báo cáo chuyện này, hay là phong ấn thêm một lần nữa...”

“Tôi nghĩ là bọn hắn cố ý mặc kệ rồi.” K liếm móng vuốt, “Hoặc là nghĩ đến bây giờ thu thập cũng không muộn.”

“Vậy thì cũng phải có người đến thu thập chứ?” Tử Hữu bất mãn, “Bây giờ đã hi sinh rất nhiều người vô tội rồi đó, còn có đạo lý không?”

Đông lão gia tử vội vàng xua tay, ra hiệu Tử Hữu chớ nói lung tung, sau đó nói: “Tâm tư người bề trên không phải là chuyện chúng ta có thể hiểu được. Bây giờ mọi chuyện đã thành như vậy, chúng ta phải nghĩ biện pháp ngăn cản.”

Lam Sinh cũng lắc đầu, “Cái này căn bản là xe tăng đấu với xe con, a không phải, đấu với xe đạp á”

Naury lườm y một cái, “Cậu phải so sánh với xe mới được à!”

“Không phải sao?” Lam Sinh hừ lạnh, “Đoán chừng hắc dùng một ngón chân cái thôi đã có thể đá chúng ta đến biển Hoàng Hải luôn đó!”

“Cũng chưa chắc!” Tây lão gia tử lắc đầu, “Pháp lực hiện tại của hắc kém xa trước kia, nếu không thì ta cũng không còn sống mà đứng đây. Lần này hắc ra tay vội vã như vậy, không tiếc tổn thương ta khiến hành tung bị bại lộ, có thể thấy hắc có sự tình gì rất khẩn cấp phải làm ngay lập tức.”

“Ví dụ như?” Tây Nguyên hỏi.

“Ví dụ như nói à... hắc đang tìm một thứ đồ vật nào đó, có thể khôi phục năng lực của hắc.”

Bắc lão gia tử đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ.

“Thứ gì?” Bọn K vội vàng lắng tai nghe.

“Nghe nói hạn thân có một binh khí. Thời điểm hắc bị phong ấn, đã trích xuất sáu phần hồn phách của mình vào trong thứ binh khí kia. Như vậy lúc đó năng lực của hắc không lớn như trước kia. Bây giờ hắc lại đi tìm sáu phần hồn phách của mình.”

“Đi tìm đồ vật... cùng phong bế hành động của các ông... thì có liên quan gì?” K đột nhiên nhạy cảm phát hiện ra một điểm, cau mày, “Chẳng lẽ thứ đó nằm trong lãnh địa quản hạt của các ông, cho nên phải dồn ba người vào một chỗ?”

Tử Hữu đột nhiên ngây người ra, “Thổ địa khu Nam đâu?”

“Trước đó đã không thấy hắc rồi.” Đông lão gia tử lắc đầu, “Bây giờ tin tức truyền đi không được...”

K đột nhiên tắc lưỡi, “Hiên Viên cùng Ti Tề đùa bốn chúng ta rồi. Bọn chúng cho chúng ta manh mối, để chúng ta tìm tới đây cũng đồng nghĩa là vây khốn ba lão thổ địa lại.”

Lam Sinh cũng hiểu ra, “Cái sợi dây chuyện kia, nói không chừng không phải là manh mối. Hiên Viên gã lừa gạt sự tín nhiệm của chúng ta, để chúng ta tin là bọn chúng bị bắt buộc. Dây chuyện một khi truy không ra, chúng ta tự nhiên tìm đến Tây lão gia tử, khi đó, một mẻ bắt hết.”

“Có điều chúng đã tính sai một chuyện, chính là thổ địa khu Nam không ở cùng chúng ta.” Tây Nguyên gạt gù.

Tử Hữu một mực lắng nghe, cảm thấy trong đó lóe lên ý tưởng nào đó, nhưng không thể nắm bắt được, chỉ cảm giác được nó là một điều quan trọng.

Cái gì nhỉ... dây chuyện... Hiên Viên...

Nếu như bọn hán chỉ dùng dây chuyện để đổi lấy tín nhiệm của bọn họ thì có gượng ép lắm không? Cho dù không có sợi dây chuyện, bọn họ cũng sẽ tìm đến Tây lão gia tử trước tiên mà...

Tử Hữu nằm rạp trên mặt đất, bọn K nói gì cũng không tiếp tục lắng nghe nữa, mà lâm vào suy tư, luôn cảm thấy thiếu một điều gì đó rất quan trọng. Giống như thiếu một mảnh ghép hình, chỉ kém một chút nữa thôi...

“A!”

Tử Hữu đột nhiên kêu lên, khiến đám người quay đầu lại nhìn.

“Sao vậy?” K hỏi.

“Đột nhiên tôi nghĩ đến một chuyện...” Tử Hữu có phần kích động, ấp úng nửa ngày, trong lúc nhất thời không sắp xếp được từ ngữ để nói cho hợp lý.

“Đừng vội đừng vội, từ từ nói.” Lam Sinh trấn an Tử Hữu, trầm nghĩ, Tử Hữu mặc dù là đối tượng được bảo hộ, nhưng ngẫu nhiên sẽ giúp đỡ mọi người rất nhiều. Bởi vì cậu có sự nhạy cảm, góc quan sát cùng lối suy nghĩ khác với người khác, thường thì đứng ở góc độ của cậu, có thể nhìn ra một vài vấn đề mà người khác không thấy.

Đấy cũng là một loại năng lực.

Tử Hữu hít sâu mấy hơi, cân nhắc từ ngữ một chút, bày ra bộ dáng tự tin, sau đó quay đầu hỏi ba lão thổ địa.

“Mọi người nói, Bạt đang đi tìm binh khí của hán đúng không?”

“Đúng vậy!” Ba lão thổ địa đều đồng loạt gật đầu, nhìn qua có chút buồn cười.

“Chúng ta có thể kể lại chuyện từ đầu đến cuối một lần nữa.” Tử Hữu quay lại nhìn đám mèo, “Hiên Viên châm ngòi mâu thuẫn Đông Nam Bắc, nhưng mà đối với bản thân bọn hắn, chuyện như vậy không có ý nghĩa gì.”

“Đúng vậy!” Lam Sinh gật đầu, “Cho nên bọn hắn mới bảo là hạn thần sai khiến bọn hắn làm.”

“Hiên Viên cho chúng ta dây chuyền, nói là có thể tìm tới hạn thần.” Tử Hữu lại nói, “Nhưng kì thật đây là chuyện vẽ vờ thêm. Bởi vì nếu không không có dây chuyền, chúng ta cũng đến khu Tây, nói cách khác, bọn hắn không phải đang dẫn dụ Đông lão gia tử cùng Bắc lão rơi vào bẫy, mà là đang thu hoạch tín nhiệm của chúng ta, không khiến chúng ta lo lắng khi để bọn hắn lưu lại khu Bắc.”

Lam Sinh sững sờ, Tây Nguyên cũng có chút sáng tỏ, “Nói như vậy cũng đúng, Hiên Viên đã từng nói bọn họ không thể rời khu Bắc mà.”

“Nếu chúng ta tin tưởng họ, nhất định sẽ yên tâm với khu Bắc, cho là giải quyết Minh Lưu rồi thì không cần lo lắng chuyện gì khác. Chúng ta sẽ toàn tâm toàn lực chú ý đến khu Tây. Trái lại, nếu như chúng ta không tin tưởng hắn, thì khi chúng ta đối phó Minh Lưu, cũng sẽ nghĩ cách đối phó hắn. Dù sao cũng là một con Bạch lang cùng một con bái, làm sao có thể lơ là.”

K gật đầu, “Nói các khác, hai người bọn hắn còn có chuyện phải làm ở khu Bắc.”

“Hiên Viên cho chúng ta dây chuyền, nói là có thể tìm tới hạn thần.” Tử phù hộ lại nói, “Nhưng kỳ thật đây là vẽ vờ thêm chuyện, coi như không có dây chuyền, chúng ta cũng tới Tây khu, nói cách khác, bọn hắn muốn cũng không phải là dẫn dụ đông gia cùng bắc gia rơi vào rơi vào, mà là thu hoạch tín nhiệm của chúng ta, không chỗ lo lắng để bọn hắn lưu tại Bắc khu.”

Lam sinh sững sờ, tây nguyên cũng có chút tỉnh ngộ, “Nói như vậy, xác thực..... Hiên Viên nói qua, bọn hắn không thể rời đi Bắc khu.”

Tử Hữu vẫy vẫy đuôi, “Lại nói chuyện liên quan đến mâu thuẫn Đông Nam Bắc. Hiện tại, chính là lão đại khu Đông đã rời khỏi địa bàn của mình. Khu Nam có Sophie mất trí nhớ thì phải nói là vận khí hắn tốt, nếu không thì khu Nam chẳng còn ai. Sau đó đến khu Bắc, Thập Nguyệt bây giờ rồi tan thành từng mảnh, nhị đương gia đại đương gia đều đã không còn.”

K nhíu mày, “Chuyện đó thì liên quan gì?”

“Trừ những chuyện chúng ta đã biết, chỉ còn lại hai chuyện: Một, thổ địa khu Nam không rõ tung tích. Hai, Ngư Vĩ khu Tây không có bất cứ động tĩnh gì.”

Lam Sinh cũng gật đầu, “Chuyện này phức tạp thật. Nếu chiếu theo phân tích của Tử Hữu, dùng phương

pháp loại trừ, bỏ hết những manh mối phức tạp, thì chỉ còn lại một đáp án đơn giản.”

K cùng Tây Nguyên, Nauy nhìn nhau: “Đáp án là gì?”

Tử Hữu híp mắt, “Ngư Vĩ là băng nhóm lớn nhất khu Tây mà lại không có động tĩnh gì, cho thấy hạn thần hẳn đang ở chỗ này. Thổ địa khu Nam mất tích, cho thấy trong tay ông ấy hẳn đang nắm giữ món binh khí mà hạn thần tìm. Ông ấy bốn phía tránh né hạn thần, cho nên không có cách truyền tin, mà những địa phương ông ấy đi qua, đều đã bị hạn thần lật tung.”

“Lật tung...” K sững sờ, “Em nói như vậy chính là...”

“Đúng vậy!” Tử Hữu gật đầu, “Hạn thần trừ khu Tây không gây nhiễu loạn, ba khu còn lại rối tinh rối mù, làm như thế không có ý nghĩa gì với hắn, ngoại trừ việc hắn đang tìm binh khí của mình, mà thứ binh khí đó đã từng xuất hiện ở ba nơi này.”

“Nhưng mà...” Ba lão thổ địa vẫn còn chưa hiểu rõ, “Nếu như lão tam đến khu Đông hay khu Bắc, làm sao chúng ta không cảm ứng được?”

“Như vậy, không phải là ông ấy không lan truyền tin tức, mà là các ông không có cách nào cảm ứng được.” Tử Hữu nhìn cửa sông bạc, “Ngay cả hành động của các ông cũng có thể bị khống chế, thì cũng có cách để các ông không cảm ứng được nhau.”

Ba lão thổ địa ngậy người, lúc này mới hiểu ra.

“Nhưng binh khí kia làm sao lại ở trên tay lão tam?” Đông lão gia tử nghĩ mãi mà không ra, “Lão tam có bao giờ nhắc qua đâu?”

“Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi.” Tử Hữu nhún vai, “Nếu không, những chuyện khác giải thích thế nào cũng không thông.”

Nauy nhìn quanh đám người, lại hỏi Tử Hữu, “Nếu như hạn thần đi tìm binh khí mà đại náo cả ba khu, tại sao lại gây lên mâu thuẫn?”

Tử Hữu híp mắt, “Chỗ này tôi cũng chưa thông, nhưng loại trừ tất cả khả năng thì chỉ có một đáp án.” Tử Hữu nhìn mọi người, “Nếu như binh khí kia hấp dẫn những người khác tranh đoạt thì sao? Như vậy cách duy nhất là để ba khu đại loạn, dời đi lực chú ý, sau đó hạn thần thừa cơ lên vào.”

“Cái gì?” lỗ tai K giật giật, không dám tin, “Thứ gì khiến chúng ta cảm thấy hứng thú chứ” Huống hồ thời điểm hắn xuất hiện, chúng ta thậm chí còn không biết hắn có tồn tại.”

Tử Hữu gật đầu, “Cho nên mới nói em không thông chỗ này. Nhưng chỉ có thể giải thích như thế thôi,

đúng không?”

Thổ địa gia cũng gật đầu, “Tử Hữu phân tích không phải không có đạo lý, có lẽ hạn thần liên tục tìm kiếm ở ba khu sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, dẫn đến việc phát hiện sự tồn tại của vật kia, nên mới ra hạ sách này.”

“Nhưng hắn không nghĩ tới, Tử Hữu của chúng ta đã khám phá ra.” Lam Sinh quẫy đuôi, “Tử Hữu! Lợi hại nha!”

Mặt mèo của Tử Hữu trông như đỏ lên, “Tôi... tôi chỉ là đoán bừa, vạn nhất không trúng...”

“Đâu có, chúng tôi đều thấy đây là đáp án duy nhất.” Nany với Tây Nguyên đều cười, cổ vũ Tử Hữu tự tin hơn.

K cũng nheo mắt lại, duỗi móng vuốt vuốt ve lưng Tử Hữu, lại liếm liếm khoe miệng cậu, thấp giọng nói, “Làm không tệ.”

Tử Hữu cảm thấy lông toàn thân đều muốn dựng đứng, mặt càng đỏ hơn.

Hưng phấn đi qua, trở lại vấn đề, Lam Sinh nghiêng đầu hỏi, “Hiên Viên cùng Ti Tề còn lưu ại khu Bắc, điều này nói lên khu Bắc còn sự kiện gì sắp xảy ra sao?”

“Có thể.” Tây Nguyên trầm ngâm, “Có thể là chờ lệnh, cũng có thể là rút lui. Nói chung, bọn hắn nghĩ đã lấy được tín nhiệm của chúng ta rồi, cảm thấy chúng ta sẽ không chú ý đến khu Bắc nữa, muốn làm cái gì cũng được.”

Lam Sinh cũng gật đầu, hít sâu một hơi, “Vậy bước kế tiếp chúng ta phải làm gì?”

Tử Hữu nghĩ nghĩ, “Chúng ta cứ tương kế tựu kế theo ý hạn thần muốn để dời sự chú ý của hắn, để hắn nghĩ rằng chúng ta đã tra được mọi chuyện.”

“Tương kế tựu kế?” K nhú mày, sau đó lập tức hiểu ra, “Đại chiến ba khu a...”

Tử Hữu gật đầu, “Chúng ta làm ra một trận lớn, sau đó... thả tin đã phát hiện ra một món đồ tốt ra ngoài.”

Lam Sinh nhướn mày, “À há, Tử Hữu cũng đầy một bụng xấu nha!”

Tử Hữu chớp mắt, “Hạn thần đang cần đồ gấp như vậy, nhất định sẽ sơ hở trăm chỗ.”

58. Chương 58

Từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một tòa nhà cao tầng, hai tầng dưới là nhà hàng, từ tầng ba trở lên tầng mười mấy là khách sạn.

Trên tầng cao nhất cầu khách sạn, trong căn phòng rộng lớn nhất, một mảng tối tăm, rèm cửa nặng nề kéo lại, không mở đèn.

Trong phòng trống trải, ngoại trừ một cái giường lớn ra, không còn bất kì một món đồ nào. Thảm trải sàn cũng bị cuốn lại quăng ở sau cửa, để sàn nhẵn bằng gỗ trơn trượt.

Trong bóng tối, có thể nghe ra tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm.

Cốc cốc cốc.

Từ cửa vang lên tiếng gõ đều đặn lịch sự, sau đó có tiếng người dè dặt hỏi, “Đại ca... anh có ở đây không?”

Tiếng nước ngừng hẳn, cánh cửa kính mờ của phòng tắm bị kéo ra, một đôi chân màu đồng rắn chắc xuất hiện.

Sau đó, một giọng nam lạnh lùng vang lên giữa bóng đêm.

“Chuyện gì?”

Người bên ngoài đang nín thở lắng nghe, nghe thấy tiếng động bên trong, vội vàng đáp, “Chúng ta đã nhận được tin tức, ba khu Đông Nam Bắc đã dấy lên tranh chấp, các thế lực đã thủy hỏa bất dung, mấy ngày nữa sẽ bắt đầu thôn tính lẫn nhau.”

“A?”

Trong bóng tối, thanh âm của nam nhân trầm thấp có chút đáng sợ, cuối cùng mang theo một điểm trầm trù, khiến người ta không biết hắn đang cười hay đang hỏi.

Người bên ngoài lại yên lặng đợi một hồi lâu mà không nghe ra bất cứ thanh âm nào nữa, yết hầu giật giật, có chút khẩn trương mà vuốt mồ hôi lạnh trên trán, không biết lúc này nên lên tiếng, hay là cứ đứng ngốc ngoài này.

Đang lúc còn lo nghĩ, cửa trước mặt đột nhiên bị mở ra.

Trong phòng vẫn cứ là một mảnh đen kịt, ánh đèn trên hàng lang phát ra tia sáng yếu ớt, vẽ lên một hình bán nguyệt dưới chân nam nhân, như thể làm sao cũng không thể tiến vào thêm được nữa. Nam nhân đứng đấy dáng người cao lớn, đã mặc vào quần áo rất bình thường: quần jean, áo sơ mi trắng không gài nút, để lộ da thịt màu đồng cùng cơ bắp rắn chắc, không có một miếng mỡ thừa, đường cong tuyệt hảo, có một cổ gọi cảm dụ hoặc.

Nam nhân cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy đứng ngoài cửa là một nam sinh nhỏ nhắn, mặc đồng phục khách sạn, đại khái là nhân viên phục vụ, bèn ôm cánh tay đứng dựa vào cạnh cửa.

Nam sinh trước cửa cúi đầu, trong tầm mắt chỉ có đôi chân trần giẫm trên sàn nhà của nam nhân kia, cậu không dám ngẩng đầu, có chút khấn trương nắm chặt tay.

Nam nhân dò xét đủ rồi, mới chậm rãi hỏi, “Là người của Ngư Vĩ?”

Nam sinh vội vàng gật đầu, cung kính nói, “Tôi là người của Ngư Vĩ, tên Đồng.”

“Đồng...” Nam nhân chậm rãi nhắc lại, sau đó duỗi một tay ra, nắm lấy cằm nam sinh, ra lệnh, “Ngẩng đầu lên nhìn tôi!”

Đồng bị nam nhân nắm chặt hàm dưới, có chút run rẩy mà ngẩng đầu lên. Đập vào mắt chính là một khuôn mặt điển trai, đường nét cứng rắn, khắc họa bá đạo pách lối. Hàng mi phảng phất như mang theo lãnh ý vô tình, khóe miệng hơi nhếch, mang theo một nét cười tự do không trói buộc, nhưng nét cười lại không hiện trong ánh mắt, mà đôi mắt kia đen sâu không thấy đáy. Bị nam nhân nhìn chăm chăm, Đồng đã cảm thấy lưng rét run, phảng phất như rơi vào vực sâu nào đó.

Thấy nam sinh ngốc ngốc mà nhìn mình, nam nhân nới lỏng ngón tay, nhướn lên một bên mày, “Đẹp không?”

Đồng gật đầu, trong nháy mắt đã lấy lại tinh thần, liền lập tức lắc đầu, sau đó thấy lắc đầu cũng không đúng, cảm thấy mình làm hư chuyện gì rồi, mồ hôi lạnh liền đổ xuống.

“Không cần khấn trương như vậy.” Nam nhân tựa hồ cảm thấy đứa nhóc này thú vị, xoay người bước vào phòng, “Vào đây.”

“... Dạ!”

Đồng nhéo nhéo mu bàn tay mình, để cho bản thân đừng sợ nữa, sau đó thận trọng theo nam nhân tiến vào phòng.

Cửa phòng đóng lại sau lưng, trong phòng lập tức rơi vào một vùng tăm tối, an tĩnh, có thể nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt, cùng hô hấp trầm ổn của nam nhân cách đó không xa.

Nam nhân hình như ngồi xuống giường, vì Đồng nghe được tiếng ván giường kéo kẹt một tiếng rất nhỏ, sau đó có giọng nam nhân truyền đến.

“Cậu nói ba khu đánh nhau à? Nói rõ hơn xem.”

“Dạ!”

Đồng vội vàng đứng thẳng, mặc dù không biết đối phương có đang nhìn thấy mình hay không, cận thận nói, “Nghe nói thổ địa bốn khu Đông Tây Nam Bắc đều đột nhiên mất tích, khu vực bọn họ cai quản hoàn toàn đại loạn. Thập Nguyệt khu Bắc đã mất đại đương gia cùng nhị đương gia, đang xảy ra nội chiến tranh quyền thống trị. Người thống trị Đại Minh khu Nam là Sophie thì mất trí nhớ, chỉ nhớ là mình bị khu Bắc đả thương, cho nên hai bên trực tiếp khiêu chiến. Lão đại khu Đông là K vốn không có liên quan, nhưng Sophie cùng hắn tranh đoạt tình nhân, chọc giận K, cho nên cả ba lao vào đánh nhau rồi.”

“Ha ha!” Nam nhân ngồi trên giường, đột nhiên cười to, “Xem ra vấn đề giữa bọn chúng đủ rắc rối rồi, không cần tôi ở giữa thò thêm vào một chân nữa.”

Đồng thận trọng hít mắt để nhìn rõ hơn trong bóng tối. Mấy tháng trước, lão đại ngự vị của bọn họ đột nhiên mất tích, sau đó nam nhân này xuất hiện, trên tay giữ đồ vật chưa từng rời khỏi người lão đại, bảo rằng mình là người đến tiếp quản khu Tây. Mặc dù ban đầu có nhiều người không phục, nhưng chỉ cần là người không phục, đều bị nam nhân này giết chết.

Hắn dùng biện pháp gây sợ hãi tuyệt đối để lập lại trật tự khu Tây, bây giờ không có ai can đảm đứng lên chống lại hắn. Bọn họ chỉ biết là nam nhân này hình như đang tìm kiếm thứ gì đó, toàn bộ người trong Ngư Vĩ cũng đang bận bịu tìm kiếm giúp. Những chuyện khác, bọn họ cũng chẳng biết, chỉ biết là nam nhân này cực kì đáng sợ.

Tựa hồ biết Đồng đang nghĩ gì, nam nhân có chút hứng thú chống tay lên đầu gối, nhìn cậu, “Cậu sợ tôi?”

Đồng theo bản năng lắc đầu một cái, có chút khó khăn mở miệng, “Không có... Không có...”

“À!” nam nhân cười một tiếng, “Cậu đang run như thế, còn nói không có?”

Đồng sững sờ, nam nhân này trong hoàn cảnh tối đen như vậy cũng có thể nhìn thấy rõ ràng sao. Lập tức có chút sợ hãi muốn lùi về sau, nhưng vẫn không chế được mình, đứng yên tại chỗ không hề động đậy.

Cậu không muốn chọc giận nam nhân này, chọc giận hắn đối với cậu không có chỗ nào tốt. Nam nhân này có thể mang theo vẻ mặt tươi cười mà giết người. Cậu đã từng chứng kiến, hắn đã như thế nào dùng tay móc tim đồng loại cậu ra, mà lông mày không hề nhíu một lần, khóe miệng từ đầu đến cuối đều nhoen lên vẽ ra một nụ cười, chỉ có hai mắt là tràn ngập khí tức băng lãnh.

Khí tức kia phẳng phất như không để kẻ nào vào mắt, chắn nhiếp hết thấy, cũng bao quát hết thấy.

Cảm nhận được cậu trai nhỏ càng lúc càng run rẩy, nam nhân từ trên giường bước xuống, mấy bước đã đến trước mặt Đồng, cúi người nhìn cậu.

Trong bóng tối, đôi mắt của Đồng vì không nhìn thấy rõ nên có chút mờ mịt, không rõ tiêu cự, chỉ là cảm nhận được nam nhân đến gần, theo bản năng rút cổ lại. Nam nhân kéo cổ tay cậu, cổ tay tinh tế, làn da trơn nhẵn như tơ lụa. Lại nhìn đến ngũ quan đồng, miệng nhỏ mũi nhỏ, thứ nào cũng nho nhỏ. Mái tóc mềm mại cắt ngắn hơi rối, tóc mái cắt ngang trán, che đến lông mày. Bàn tay cậu nhỏ trong tay hắn run rẩy, ướt mồ hôi lạnh.

Nam nhân câu môi cười một tiếng, đột nhiên cảm thấy hứng thú, liếm liếm khóe miệng, xích lại gần đồng, chôn ở cổ cậu hít sâu một hơi.

Hương vị tươi mát, giống như bãi cỏ non sau cơn mưa.

“Đại... đại ca...”

Đồng bị động tác của nam nhân làm chi kinh sợ, không tự chủ được hơi nghiêng đầu, muốn tránh đi. Mắt nam nhân hơi híp lại, sau đó cúi đầu cắn một cái trên cổ Đồng.

Một dòng điện tê dại tập kích toàn thân Đồng, sau đó là đau đớn. Đồng nhắm nhin không kêu ra tiếng. Nam nhân thối lui, chỉ thấy trên chiếc cổ trắng nõn còn lưu lại một dấu răng, chỗ bị cắn hơi phồng hồng.

Hắn le lưỡi liếm liếm, có chút ác ý mà dùng một tay ôm lấy Đồng, cách lớp áo trước ngực ma sát lồng ngực cậu.

Đồng sợ hãi, muốn thối lui, lại bị nam nhân giam giữ trong ngực không có cách nào động đậy, chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

“A” Nam nhân đột nhiên cười nhẹ, thanh âm trầm thấp, “Tôi hoài nghi là cậu đang cố ý.”

Đồng sững sờ, còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị nam nhân đột nhiên ôm lấy, ném lên giường lớn.

“Đại ca!” Đồng giãy dụa liên tục, trước ngực đột nhiên mát lạnh, tiếng chói tai của vải vóc bị xé rách truyền đến tai, toàn thân Đồng liền trở nên cứng ngắc.

“Cậu nhìn cũng không tệ lắm, là công phẩm bọn chúng tặng tôi sao?”

“Cái gì... cái gì công phẩm?” Đồng cảm thấy huyết dịch toàn thân đều ngừng chảy, đột nhiên nhớ lại lúc chuẩn bị lên đây, mọi người đều dùng ánh mắt thương cảm mà nhìn cậu.

Chuyện này... đã xảy ra chuyện gì...

Không phải những người báo tin cho nam nhân này trước đây có việc không đến được mới đổi thành cậu sao? Chẳng lẽ không phải như thế?

Nam nhân nhìn thấy vẻ mặt chấn kinh của Đồng, đột nhiên cười lên, “Cậu thật đúng là cái gì cũng không biết.”

Nói xong, lại liếm liếm khóe miệng, “Hương vị của mấy tên kia, không ngon như cậu.”

Sau câu nói thâm ý đó, bầu không khí đột nhiên trở nên quý dị.

Đồng hậu tri hậu giác cảm thấy, trong phòng này tựa hồ tràn ngập mùi máu tươi...

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh đồng loại bị nam nhân này gặm nuốt, một trận buồn nôn đột nhiên trào ra trong dạ dày như dãi sông lấp biển. Đồng cả kinh chống đỡ trên ngực nam nhân, cả người không thể khống chế được mà run rẩy liên tục.

“Đại ca... anh... anh... van cầu anh...”

Nam nhân tựa hồ đang hưởng thụ tư vị được cầu khẩn, trong con ngươi sâu hoắm hiện lên một tia khoái trá, ánh mắt nhìn Đồng lại rực rỡ thêm mấy phần.

“Cậu không cần cầu tôi.” Nam nhân tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, “Tôi rất hứng thú với cậu, nếu cậu chịu phối hợp, biết đâu tôi sẽ cân nhắc, lưu lại một con đường sống cho cậu.”

Đồng sững sờ, vừa định gạt đầu, nam nhân đã cúi người xuống, đầu lưỡi trơn nhẵn bắt đầu liếm láp khắp thân thể, hết như đang thưởng thức một món ăn ngon. Cơ thể Đồng run lên, nam nhân thuận thế lần mò tay xuống, xoa lên khu vực mẫn cảm.

“A!”

Cả cơ thể Đồng cơ hồ muốn co thắt lại, nhưng bị nam nhân cứng rắn giữ chặt. Cậu không biết nam nhân muốn làm gì, nhưng nếu có thể còn một con đường sống...

Hơi nước dâng đầy trong mắt, Đồng cắn cánh môi, dứt khoát nhắm mắt lại, tiếp nhận hết thảy.

Bộ dáng ẩn nhẫn của Đồng bị nam nhân thu vào trong mắt. Ánh mắt nam nhân tối ngăm, tựa hồ đang nghiên cứu tìm tòi cái gì, tay lại không hề nhàn rỗi mà trêu chọc những nơi có thể gây nên khoái cảm khó chịu dựng nổi trên người Đồng.

Trong bóng tối, rất nhanh liền truyền đến tiếng hơi thở nặng nề, ván giường chấn động. Giữa bầu không khí mập mờ, thỉnh thoảng lại vang lên thanh âm yêu kiều không có cách nào nhẫn nại, kèm theo vài tiếng nghẹn ngào, nương theo hô hấp nóng rực của nam nhân.

“Cậu có biết tôi là ai không?”

Không lâu sau đó, nam nhân ngồi dậy, có chút u ám nhìn Đồng, hỏi.

Đồng mệt đến độ một đầu ngón tay cũng không thể nhấc lên, nghe thấy nam nhân hỏi, đành cố sức trả lời, “... mọi người nói... anh là một người rất ghê gớm...”

“A” Nam nhân cười lên, “Tôi gọi là Bạt, đương nhiên, thật thật nhiều năm trước, tôi bị gọi là hạn thần.”

“Hạn thần...” Đồng nháy mắt mấy cái, “Là... Thần tiên?”

“Là bán thần tiên.” Nam nhân nói, “Có điều sau đó đến tiên cũng chẳng còn, hậu thế cũng có người gọi tôi là quỷ.”

“Quỷ?” Đồng có chút kinh hãi, không tự chủ được nắm chặt mền.

“Tôi là bách quỷ chi vương.” Nam nhân tựa người vào đầu giường, ánh mắt nhìn sâu trong bóng tối, “Thiên hạ yêu ma, đều nghe theo lệnh tôi.”

Đồng hít vào một hơi, thế mới biết vì sao người này lại lợi hại như thế.

“Có điều mọi chuyện là quá khứ rồi.” Nam nhân quay đầu, nhìn ánh mắt sợ hãi của Đồng, câu khoe miệng, “Hiện tại đã không còn nữa.”

Dừng một chút, nam nhân hỏi, “Đồ vật, đã tìm được chưa?”

“Chưa có.” Đồng lắc đầu, nghĩ nghĩ, lại lấy dũng khí hỏi, “Đại ca... anh... rốt cuộc đang tìm thứ gì?”

Tất cả mọi người đều chẳng biết mình phải tìm cái gì, bởi nam nhân chỉ nói được vật kia rất đặc biệt, còn nó có bộ dáng gì, lại chẳng nói thêm.

“...”

Bạt không nói gì, trầm mặc một hồi, mới đột nhiên nói, “Tôi đói.”

“... Hả?”

Đồng sững sờ mấy giây mới kịp phản ứng, vội vàng từ trên giường đứng dậy, trên da thịt trắng nõn đầy vết tích mập mờ, “Tôi... tôi đi tìm giúp anh...”

“Không cần.” Nam nhân liếc cậu một cái, đột nhiên xoay người đặt Đồng dưới thân, “Ăn cậu là no rồi.”

Đồng sững sờ, hoảng lên, “Đại ca... anh đã nói... sẽ không ăn tôi...”

“Chắc!” Bạt khởi động khớp cổ, “Tôi đã nói không ăn cậu, thì sẽ không ăn cậu. Có điều, bây giờ tôi nói “ăn”, là “ăn” theo nghĩa khác...”

Mặt Đồng lập tức ửng đỏ, cậu không rõ, vì sao... rõ ràng đều là nam nhân, lại muốn làm chuyện này. Bất quá có một điều không sai, chính bởi vì là nam nhân, cho nên... cho nên không cần phải chịu trách nhiệm.

Là vì nguyên nhân này sao?

Đồng cảm nhận được nam nhân hôn lên môi mình. Trước đó bọn họ chưa từng chạm môi, lúc này nam nhân đột nhiên hôn xuống, mang theo một chút lãnh ý, không hề ấm áp cũng không mang lại cảm giác ngọt ngào như trên phim ảnh. Cánh môi giăng co, dung nhập hô hấp, Đồng phát hiện ra mình không thể nào chăm chú hưởng thụ, vì trong lòng giờ đây chỉ toàn nghi hoặc...

...

Tây khu, trên đường lớn.

Một đám mèo đang thành thoi bước, giống như là đang tản bộ. Con nít đi qua đều nhìn không được chạy lại trêu chọc bọn chúng, cảm thấy mấy con mèo hình dạng khác nhau này dị thường đáng yêu.

Tử Hữu một bên bắt lấy nhánh cỏ đuôi mèo trong tay mấy đứa con nít, một bên hỏi K, “Mọi chuyện xử lý tốt rồi?”

“Tốt rồi!” K liếm liếm vuốt, nhìn Tử Hữu chơi đến quên trời quên đất, lắc đầu, “Bây giờ có lẽ khu Tây đã nhận được tin tức ba khu đại loạn rồi.”

“Động tác của Alice thật nhanh.” Nauy ở một bên vẫy đuôi, khỉ thật, sau lưng có một đứa đang không ngừng quấy rối cái đuôi của hắn.

“Động tác của Sophie cũng không chậm.” Lam Sinh vừa nói, vừa ngoẹo đầu cắn một khối cá mực một đứa bé dứt cho, “Nhanh như vậy đã đưa tin bay thẳng đến trước cửa Thập Nguyệt.”

“Cái kia là thuận tiện phát tiết thôi.” Tử Hữu trợn mắt, nghĩ một chút cũng đoán được Sophie đã sớm muốn chơi đùa một trận lớn.

“Hiên Viên với Ti Tề bên kia thì sao?” Naury hỏi.

K lắc đầu, “Không nghe được động tĩnh gì, đại khái đang im lặng theo dõi tình hình rồi.”

Bây giờ bốn lão thổ thần đều không ở, thời điểm bọn họ rời sông bạc, ba lão thổ thần Đông tây Bắc nước mắt nước mũi tèm lem, bắt bọn họ phải đi tìm ra được Nam lão thổ thần.

“Bây giờ chúng ta là gì đây?” Lam Sinh nhìn Tử Hữu, “Thâm nhập vào Ngư Vĩ?”

“Hơi khó.” Tử Hữu lắc đầu, “Ngư Vĩ bây giờ khẳng định đang rất miễn cảm, nhất là lại có hạn thần bên trong. Đột nhiên xuất hiện mấy người xa lạ, làm sao không có khả năng bị hoài nghi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” K nhíu mày, “Ngay cả đáng kiếp hạn thần ra sao chúng ta cũng không biết.”

“Ừm...” Tử Hữu cũng buồn rầu, “Không bằng thả tin mình tìm thấy đồ vật kì lạ ra bên ngoài, dẫn dụ hắn đi ra đi!”

“Mạo hiểm quá không...” Tây Nguyên trầm giọng, “Chúng ta đâu có biết bây giờ hạn thần có bao nhiêu pháp lực trong người, vạn nhân tự mình tìm chết thì sao?”

Chúng mèo gật đầu, cảm thấy giọng nói Tây Nguyên có chút lạ, giống như đang ở phía trên đầu bọn họ, thế là đồng loạt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nhóc con ánh chừng năm tuổi đang đối Tây Nguyên lên đầu.

Tứ chi Tây Nguyên rũ xuống trên đầu nhóc con, bụng bẹp vào tóc, sắc mặt không thay đổi cùng chúng mèo thảo luận sự tình.

Chúng mèo lập tức hóa đá, lại thấy nhóc con kia còn không ngừng nhún nhảy, xoay vòng, thế mà chân mày Tây Nguyên cũng không nhíu lại một cái, mỗi lần xoay mặt về hướng chúng mèo thì nói một câu.

Gương mặt có biến không đổi, thỉnh thoảng lại chìa cái miệng về phía chúng mèo, một hồi mặt mộ hồi miệng, trò chuyện cũng dứt quãng, không ít lời bị gió thổi bay vèo vèo.

Lam Sinh nhịn không được, cười gào lên, còn bấu bốn móng vào nền đất, bụng co thắt lại thì cười.

Tử Hữu cũng nhịn không nổi cười phá lên, Naury thì tử tế hơn, chỉ tăng hắng một cái, K thì cười đến mắt híp lại.

Ngay lúc đám người đang nháo đếm vui vẻ, đột nhiên có một con chó lớn chạy đến. Đám nhóc thấy một con Husky to đùng xuất hiện, bội vàng buông mấy con mèo ra, đi đùa chó lớn.

Con chó lớn này chính là Husky ngày trước ở khu Bắc. Nó chạy đến trước mặt chúng mèo, nhả một sợi dây chuyền ra.

Đầu lưỡi thật dài không ngừng phun ra nuốt vào, thở hổn hển, “Đã tìm thấy chủ nhân của dây chuyền rồi.”

“Cái gì?” Lam Sinh rút cuộc cùng ngừng cười, nhảy dựng lên, “Tìm được rồi?”

Tử Hữu cũng lấy làm lạ, theo suy đoán của cậu thì, dây chuyền này phải là manh mối giả chứ...

Husky gật gật đầu, “Chủ nhân của sợi dây chuyền này đang ở khu Tây.”

Nói xong, xoay người vẫy đuôi, “Đi theo tôi.”

Chúng mèo liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đuổi theo. Đám trẻ chỉ thấy một con Husky lớn mang theo một đám mèo băng ngang đường lớn, hướng về phía xa chạy đi.

59. Chương 59

.....

“Các người không phải là người à, Đội ba hình như đều là người hết...”

K tăng háng một cái, “Cậu nhớ nhầm rồi, đâu có nhiều thành viên có thể biến thành người như vậy.”

“Cũng phải ha.” Thiếu niên nhu thuận gật đầu, tóc mái cắt ngang trán khẽ nhấp nhô. Lúc cậu ngồi xổm xuống trước mặt K, chóp mũi K đột nhiên giật giật.

Cái mũi này... mặc dù đã phai nhạt nhiều, nhưng chính xác là nó...

K nháy mắt ra hiệu với Naoy và Tây Nguyên, sau đó cẩn thận tiến đến ngửi ngửi, trong lòng xác định, chủ nhân dây chuyền chính là thiếu niên này. Nhưng mà...

K nhíu mày, trong lòng khó hiểu. Trên người cậu nhóc còn có một mùi hương khác, mười phần mãnh liệt bao lấy thiếu niên, giống như đang đánh dấy vật sở hữu. Mùi hương kia rất lạ, không giống như khí tức

của động vật, cũng không phải khí tức của người, mà tràn ngập cảm giác băng lãnh tà ác.

Còn đang thất thần, thang máy ở bên cạnh đình một tiếng, thiếu niên “a” lên rồi gật đầu chào ba chú mèo một cách lễ phép.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Nói rồi, đứng dậy đẩy xe tiến vào thang máy.

Tây Nguyên cùng Nauy đều chau mày, nhìn về phía K. K cảm thấy đầu mình treo đầy hắc tuyến, đám mắt đại này, sao cái gì cũng đều ỷ lại vô hấn hết vậy, thật sự là mắt toi công thu lưu mấy đũa vong ân phụ nghĩa hết mà.

Vừa nghĩ, vừa cắn lấy ống quần thiếu niên, thoáng cái đã bò lên đến đầu vai cậu, “Cậu chờ một chút.”

Thiếu niên dừng chân, giật mình nhìn K đứng ở đầu vai mình, “A... có chuyện gì không?”

“Có chuyện này muốn hỏi cậu.” K vừa nói, vừa phun một sợi dây chuyền trong miệng ra, dùng răng nhọn ngậm lấy dây cho thiếu niên nhìn, hỏi, “Cậu có biết cái này không?”

Thiếu niên hơi giật mình, đẩy xe đẩy nhỏ sang bên, lau lau tay trên quần áo mấy bận, mới nâng tay tiếp nhận dây chuyền kia, nhìn kỹ một chút.

“Đây là dây chuyền của tôi mà!” thiếu niên giật nảy người, nhìn K, “Thời gian trước không thấy, còn tìm kiếm khắp nơi. Giờ thì tốt rồi, là cậu nhặt được sao?”

K nghĩ nghĩ, vội hỏi, “Cậu mất ở đâu?”

“Không biết nữa...” Thiếu niên thở dài, “Dây chuyền này là do chủ nhân đầu tiên tặng cho tôi, khi đó tôi còn nhỏ, lúc nào đeo cũng thông từ trên cổ xuống.”

Nói rồi, dừng lại một chút, giống như đang nhớ lại chuyện gì, “Lúc nó mất... Ngày đó tôi dọn dẹp phòng cho khách, đem quần áo đi giặt, còn đi ra ngoài mua đồ giúp người khác, sau đó không nhìn thấy nữa.”

K gật đầu, nghĩ đến mùi hương kì lạ ban nãy, thăm dò, “Cậu... có gặp qua người nào không?”

“A?” Thiếu niên ngây người ra, “Hỏi vậy tôi không hiểu lắm.”

“Tôi ngửi được mùi hương rất kì lạ trên người cậu.” K giả bộ như lơ đãng nói, vẩy vẩy đuôi, “Không phải mùi động vật, cũng không phải mùi của người...”

Lời vừa dứt, mặt thiếu niên liền đỏ lên, ôm lấy K đặt xuống đất, nâng tay áo lên ngực, “Mùi đậm lắm à?”

K gạt đầu, còn tính nói gì đó, lỗ tai Tây Nguyên đột nhiên động khê, bày ra tư thế phòng bị.

Sau đó, y gầm lên, “K!”

K giật mình quay đầu lại, đột nhiên thấy trước mặt có gì đó xé gió bay tới, tốc độ quá nhanh, hấn căn bản tránh không kịp.

Nauy nhào tới găm cổ hấn vùng sang bên cạnh, nhưng đã trễ. K cảm giác được ngực mình đau đón một hồi, giống như bị cái gì sắc nhọn đâm trúng. Lúc hấn cúi đầu nhìn, máu tươi trào ra như suối phun.

“A!” Thiếu niên lập tức kêu lên sợ hãi, “Cậu bị thương rồi!”

Sau đó cậu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cánh cửa căn phòng cuối hành lang có một nam nhân không mặc quần áo đang đứng đó, đường nét cơ thể cứng rắn, bắp thịt căng chắc, giống như một bức tượng điêu khắc Ý, khiến cho người khác nháy mắt kinh diễm.

Nháy mắt, Tây Nguyên cùng K đều bị một loại sát ý rạch thẳng vào mặt. Nauy găm lấy K, muốn chạy trốn, nam nhân kia lại không để bọn họ tẩu thoát dễ dàng. Ngón tay hấn nhẹ nhàng giở lên, lúc này Tây Nguyên nhìn thấy rõ ràng trong tay hấn là lưỡi dao mỏng sắc nhọn giống kiểu Alice dùng. Lưỡi dao phóng thẳng về hướng ba người bọn họ, Tây Nguyên vốn định lách người tránh, nhưng chớp mắt nhớ ra, nếu mình tránh thì Nauy cùng K sẽ lần ít dữ nhiều, đành phải cắn răng chịu trận, lông toàn thân đều muốn dựng đứng.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, thiếu niên đột nhiên chạy đến, giang hai tay ra đỡ.

“Dừng mà!”

Thanh âm mềm mại vừa thốt ra, thiếu niên nhắm chặt hai mắt chờ đợi, nhưng đau đón không hề xuất hiện. Cậu chậm rãi mở mắt, đập vào mắt chính là biểu tình ngang ngược đáng sợ của nam nhân, mà sau lưng, vang lên một tiếng cọt kẹt nho nhỏ. Lúc cậu quay đầu nhìn, ba con mèo kia đã chạy trốn.

Nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên lại cảm giác cổ mình phát lạnh. Thiếu niên quay phắt người lại, tốc độ nhanh đến mức nghe được cổ mình kêu một cái “rắc” nho nhỏ. Giương mắt lên nhìn, nam nhân không biết từ bao giờ đã đứng sau lưng mình, hết như vừa bay tới, một tiếng bước chân cũng không nghe được.

“A!” Thiếu niên bị dọa, giật lùi về sau mấy bước, vòng eo lại bị nam nhân bắt lấy, dùng sức ôm chặt, khiến cậu đau đến kêu ra tiếng.

“Sáng vừa mới thả em ra, em đã đi tìm người khác nhanh như vậy. Sao hả?”

Thanh âm trầm thấp dự hoặc mang theo nguy hiểm vang lên, thiếu niên đỏ mặt, cuống quýt lắc đầu.

“Không đó, đại ca... anh... anh hiểu lầm rồi.”

“Tôi hiểu lầm?” Nam nhân hí hóp mắt lại, “Con mèo đáng chế kia không phải rất thân thiết với em sao? Nó còn nghe lời em nữa mà?”

“Không... không phải như vậy...” thiếu niên vội vàng xua tay, nam nhân lại không thèm để ý đến lời cậu nói, chỉ nắm cầm cậu, buộc cậu nhìn vào mắt mình, “Đồng... Bây giờ em là người của tôi, để tôi nói thẳng, đừng làm chuyện tôi không thích.”

“Dạ! Dạ...”

Hai chân Đồng như nhũn ra, vẫn là được nam nhân ôm mới không ngã khuỵu xuống.

Toàn thân nam nhân phát tán khí tức đáng sợ, như muốn ăn tươi nuốt sống người. Hành lang rơi vào mảng trầm mặc hồi lâu, nam nhân mới nhìn sang lối thoát an toàn gần đó, “Mấy con mèo kia là sao?”

“Dạ?” thiếu niên ngây người ra.

“Chúng không phải là người của Ngư Vi.” Nam nhân trợn mắt nhìn Đồng, “Người của mình gồm những ai, em cũng không biết sao?”

Thiếu niên có chút xấu hổ, cúi đầu không nói. Nam nhân trầm thấp hừ lạnh một tiếng, kéo thiếu niên đi về phòng ngủ. Cửa thang mây lần nữa mở ra, lần này, bên trong chỉ có một chiếc xe đẩy nhỏ cô đơn, mà cuối hành lang, cửa phòng bằng gỗ “bịch” một tiếng đóng lại.

...

Nauy cùng Tây Nguyên kéo K chạy xuống lầu dưới, tiến vào thanh máy, xuống tầng 1.

Trên đường đi, máu tươi từ người K chảy không ngừng, tia máu uốn lượn, phát ra âm thanh thật đáng sợ. Đợi đến khi bọn họ chạy ra khỏi khách sạn, trong nhà hàng có vị khách nghĩ là có người ngược đãi động vật mà báo cảnh sát.

Bên trong con hẻm nhỏ sau lưng khách sạn, Tử Hữu đột nhiên cảm thấy trong lòng giật thót, mí mắt nháy liên hồi, cảm giác bất an trào dậy. Cậu nhảy dựng lên muốn chạy về phía khách sạn, vẫn là Husky ngăn cậu lại, để cậu ngoan ngoãn chờ.

Trong lúc hai người còn đang tranh chấp, trong không khí đột nhiên truyền đến mùi máu tươi đậm đặc.

Tử Hữu cảm thấy da đầu tê rần, vòng qua cơ thể cao lớn của Husky để nhìn, sau đó cả người cũng đỡ.

Chỉ thấy đầu ngổ, Naury đang công K không hề nhúc nhích một đường lao đến. Dưới chân bọn họ, máu tươi từ trên người K nhỏ xuống từng giọt. Tử Hữu há hốc mồm, nửa ngày vẫn không thể thốt nên lời nào. Tây Nguyên chạy đến gần bọn họ, trầm giọng quát, “Chạy mau!”

Lam Sinh lấy lại tinh thần trước nhất, kéo Tử Hữu chạy đi. Husky cúi đầu, gặm lấy K trên lưng Naury vung lên lưng mình, sau đó nhanh chóng chạy về trước.

Máu tươi của K rất nhanh đã khiến toàn thân Husky bị nhuộm đỏ. Tử Hữu chạy theo phía sau, mà đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không thể suy nghĩ. Bốn chân như máu mót, chết lặng mà lao về trước. Xung quanh xảy ra chuyện gì, cậu cũng không biết, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Trong con người màu hổ phách, chỉ còn mỗi thân ảnh bất động không còn chút sinh khí của K. Bộ dáng ngày thường uy phong lẫm liệt đâu, cái dáng vẻ ưa cộ tới cộ lui cái đuôi đâu, nụ cười tà mị đâu rồi, biểu tình nhe nanh giương vuốt mỗi khi tức giận đâu...

Có thứ gì đó cuộn tròn trong lồng ngực, sau đó ầm ầm đổ sụp, nhưng lại không cách nào cảm thụ được, giống như đã mất đi tất cả giác quan...

Một đoàn người không biết chạy qua bao lâu, thẳng đến khi chạy về sông bạc, tiếng người cười nói huyên náo ồn ào, không ai chú ý đến một đám động vật chạy vào bên trong. Đám mèo trực tiếp chui vào dưới một gầm bàn, sau đó Husky cẩn thận đặt K xuống.

Lúc này Tử Hữu mới chậm rãi tiến lên, có chút ngơ ngác nhìn con mèo đen nằm nghiêng trên mặt đất, không chút sinh khí nào. Trên ngực chú mèo, một đầu vết thương ứ máu nhìn mà giật mình. Từ trước đến giờ, cậu chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của K – bất lực, yếu ớt, gần như không còn sự sống.

Tử Hữu trầm giọng gầm lên mấy tiếng, đến gần K, hít hà chớp mũi hẩn, lại đụng đụng lỗ tai hẩn, sau đó nhe lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm láp những vết thương của K.

“...a...”

Có lẽ miệng vết thương bị động sinh đau, hoặc vì cái gì khác, K đột nhiên trầm trọng rên lên một tiếng, mắt khẽ động đậy, mở ra một cách yếu ớt, trong ánh mắt lại có một tia mờ mịt. Sau đó, giống như nhớ lại tao ngộ khiến mình bị thương, đột nhiên mày nhăn lại.

“Khốn kiếp...” K mắng một câu. Bên cạnh, Đông lão gia tử đến gần nhìn, “Còn tốt chán, còn sức mắng chửi người mà.”

Vừa nói, vừa rút ra một đạo phù chú từ trong tay áo, áp vào miệng vết thương trên người K. Bọn họ chỉ kịp nhìn thấy phù chú kia toát ra khói xanh, mà K thì nhìn qua rất đau đớn, vùng vẫy một hồi. Sau đó,

miệng vết thương từ từ khép lại,

“Vết thương này, trừ phi ngay lập tức vá lại, nếu không cậu sẽ chảy máu tới chết đó.” Đông lão gia tử lắc đầu, quay lại nhìn những người khác, “Xảy ra chuyện gì? Sao lại bị thương thành như vậy?”

Thế là Nauy kể lại mọi chuyện vừa trải qua. Nghe xong, nét mặt Lam Sinh trầm xuống.

“Nói như vậy, có thể xác định, nam nhân kia... chính là Bạt.”

Nauy gật đầu, “Khẳng định là hắn. Nếu không, K sẽ không đến nỗi hắn xuất hiện lúc nào cũng không phát giác ra được.”

Tử Hữu ở một bên im lặng lắng nghe. Cậu nằm rạp trên mặt đất, chóp mũi kề bên chóp mũi K, nhìn K híp mắt, có chút suy nhược thở phì phò. Cậu cảm giác như những vết thương kia đang đau trong lòng mình... nếu không, tại sao lại khó thở như thế này.

Con người màu hổ phách dần dần lộ ra nguy hiểm, lạnh lẽo che kín dần dần gương mặt ôn nhu của Tử Hữu. Cậu lẻ lười, vừa yêu thương vừa đau lòng liếm láp khoe miệng K, nói thật thấp.

“Hắn vẽ mấy dao trên người anh, em nhất định vẽ lại bấy nhiêu dao ấy trên người hắn.”

60. Chương 60

Bởi vì K mất máu quá nhiều, cho dù đã được thổ địa khép lại vết thương, thân thể vẫn còn rất suy yếu.

Tử Hữu một mực canh chừng bên cạnh, một bước chân cũng không xê dịch. Gương mặt luôn tươi cười trước kia, hiện tại đã có nhiều hơn mấy phần nghiêm túc cùng chăm chú.

“Tiểu Hữu...” K hơi nghiêng đầu, có chút phí sức liếm liếm cổ cậu. Tử Hữu khẽ run lên, lấy lại tinh thần, cúi đầu xuống đối mặt cùng K.

“Sao rồi?” Cậu có chút khản trương, “Còn thấy đau chỗ nào sao?”

“Không có...” K thở dài, “Đừng cau mày như vậy, anh nhìn không quen.”

Tử Hữu cúi đầu xuống, trầm mặc một hồi, con người màu hổ phách tựa hồ có điểm giây dụa. Sau đó, cậu cũng chỉ có thể gật nhẹ đầu, “Nghe lời anh...”

K nhìn Tử Hữu hồi lâu, thở dài. Giống như biết đối phương đang nghĩ gì, có chút hụt hẫng mà dựa lên chân trước Tử Hữu.

“Chuyện lần này, đều là anh không chuẩn bị chu đáo. Em đã nhắc nhở có thể hạn thân ở bên trong Ngự Vĩ, anh lại không chú ý đến.”

Tử Hữu lắc đầu, không nói lời nào.

Nhìn đỉnh đầu Tử Hữu như phủ mây đen, K suy nghĩ thật nhiều cách để hóng cậu vui trở lại, nhưng Tử Hữu cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại, ngẫu nhiên lại cúi đầu liếm liếm vết thương của K. Mặc dù chúng đã khép lại, nhưng vẫn còn nhìn thấy một vết sẹo nhàn nhạt, chỉ sợ sẽ để lại vĩnh viễn.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Tử Hữu giật thót một cái.

Tây Nguyên cùng Nauy ở bên cạnh cũng đang cực kỳ áy náy, nếu như bọn họ chú ý một chút, sẽ không để K kém chút nữa đã mất mạng. Nauy bập bẹ mấy lần, rốt cuộc cũng mở miệng.

“Tử Hữu... Tôi xin lỗi... Tôi...”

Tử Hữu lắc đầu, “Anh đâu có lỗi gì đâu chứ. Nếu không phải nhờ anh, chỉ sợ K...”

Thậm chí cậu không đủ dũng khí để tưởng tượng đến chuyện K không còn trên cõi đời này nữa. Lời Tử Hữu muốn nói mắc nghẹn ngay cổ họng, cuối cùng biến thành tư vị đắng chát, lan tràn đến toàn bộ tim phổi.

Cậu không trách bất kỳ kẻ nào, vì tất cả mọi người đều có lỗi. Mà cậu chỉ giận bản thân mình, biết rõ có nguy hiểm trước mắt, nhưng lúc nào cũng là người được bảo hộ ở phía sau. Mắt thấy mọi người gặp nguy hiểm, nhưng lại không thể giúp đỡ. Cậu chưa từng chán ghét bản thân mình yếu ớt vô năng như lúc này, luôn được K bảo hộ sau lưng, xem đó như chuyện đương nhiên, luôn nghĩ rằng chỉ cần ở bên cạnh K, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Thế mà giờ phút này đây, cậu mới đột nhiên tỉnh ngộ, bọn họ cũng chỉ là một sinh vật yếu ớt, cho dù có hóa thành người, cũng chỉ là một sinh linh so với bình thường còn bình thường hơn. Cái chết chưa bao giờ bày ra trước mắt Tử Hữu rõ ràng như thế. Cậu hình như hiểu được, cái cảm giác đứng trên bờ sinh tử của Alice trước kia.

Đáng sợ nhất không phải là đột nhiên chết, mà là biết rõ sẽ chết, lại chỉ có thể trở mắt nhìn nó từng chút từng chút đến gần mình. Đó là sợ hãi lớn đến mức nào, phải có tâm lý cường đại đến nhường nào mới chống đỡ được mà nuôi một ít hi vọng trong lòng. Tử Hữu đột nhiên cảm thấy rất kính nể Alice, nếu như Alice có mặt ở đây, có phải hay không sẽ lấy lại tỉnh táo ngay lập tức, sau đó nghĩ ra kế sách vẹn toàn.

Tử Hữu vẫy vẫy đầu, tự giấu cột mình, đem những suy nghĩ vô dụng bỏ đi. Cậu hít sâu một hơi, quyết

định phản kích, vô luận đối phương là ai, hạn thần cũng được, Ngọc Hoàng đại đế cũng tốt, một khi lùi bước, cậu sẽ không xứng đáng ở bên cạnh K nữa, không xứng đáng ở lại trong nhà K.

Nghĩ đến đây, Tử Hữu ngồi xổm dậy, giương mắt nhìn Husky, “Husky, làm phiền anh đi một chuyến về khu Đông, nói cho Alice biết tình hình ở chỗ này, để cậu ấy liên hệ Sophie bảo y khai chiến. Sau đó để lộ tin tức giả ra ngoài cho Hiên Viên cùng Ti Tề nghe được, cũng phiền Sophie phái người đến canh giữ.”

Husky gật đầu, nâng lên móng vuốt béo mập vỗ vỗ đầu Tử Hữu, giống như đang an ủi, sau đó cùng mọi người nói lời tạm biệt, xoay người rời khỏi sòng bạc.

Naury cùng Tây Nguyên liếc mắt nhìn nhau, hơi kinh ngạc trước sự trấn định đột ngột của Tử Hữu. Lam Sinh lúc này từ ngoài trở về, trong khoảng thời gian K nghỉ ngơi, hắn lảng lẽ ra ngoài thăm dò, cuối cùng trở lại báo tin cho đám người biết.

“Bên ngoài vẫn vậy, không xảy ra chuyện gì.” Lam Sinh thở hổn hển ngồi xuống cạnh Tử Hữu, “Hạn thần giống như không sai người tìm chúng ta, hoặc là hắn cảm thấy chúng ta căn bản không tạo ra uy hiếp gì, cho nên phớt lờ rồi.”

“Cũng có khả năng.” Naury gật đầu, “Dù sao với thân phận đó của hắn, hắn cũng không để chúng ta vào mắt.”

Tử Hữu nghĩ nghĩ, ngẩng đầu hỏi, “Mấy anh nói, thiếu niên cứu mấy anh lúc đó là người của Ngự Vĩ?”

“Cũng là chủ nhân sợi dây chuyền kia.” Tây Nguyên nói, “Hình như là biết hạn thần.”

Tử Hữu động động lỗ tai, lại lâm vào trầm tư. Cậu muốn tìm ra một phương pháp nhanh nhất để giải quyết chuyện lần này, vì không muốn K lại phải rơi vào nguy hiểm. Hơn nữa, cậu cũng muốn mọi người đều có thể trở về nhà một cách an toàn. Nhưng bọn họ cùng hạn thần khác nhau. Bọn họ không có thời gian. Một khi hạn thần tìm được bình khí của mình, đừng nói bọn họ gặp chuyện, chỉ sợ cả thiên hạ đều đại loạn.

Cậu không có khát vọng cao thượng trở thành anh hùng giải cứu thế giới. Cậu chỉ là một con mèo bình thường, bị chủ nhân vứt bỏ dưới chân cầu, lúc phát sốt được K nhặt được mà đem về nuôi. Trải qua nhiều chuyện, gặp được mọi người, đều khiến cho cậu mười phần cảm kích. Cậu chỉ muốn bảo vệ họ mà thôi, mà nói tâm tư hơn, cậu chỉ muốn bảo vệ K an toàn.

Cậu còn chưa nhìn đủ thần sắc tự tin phách lối của K, chưa thấy đủ ánh mắt đắc ý mỗi khi hắn khi dễ cậu, chưa nhìn đủ những úc hắn uể oải vẫy đuôi ngáp dài, chưa nhìn đủ những lúc hắn như một con báo đen duyên dáng, chưa nhìn đủ thần thái ngang ngược lúc hắn đánh nhau.

Giống như Alice nói, K có thể mang lại hi vọng cho người khác, hi vọng sống sót, là anh hùng của bọn họ.

Khăng định rồi, Tử Hữu quyết định buông tay đánh cược một lần, lại còn muốn đòi lại từng vết thương trên người K với hạn thần.

“Tôi muốn đến Ngư Vĩ một chuyến.”

“Cái gì?” Bọn Lam Sinh kêu lên, K ngẩng phát đầu dậy, trong mắt lộ ra hung quang.

“Em dám!” K gắng sức chống đỡ cơ thể muốn đứng dậy, nhưng lượng máu mất quá nhiều khiến đầu hấn choáng váng, mắt hoa lên, tay chân cũng bất lực.

“Em sẽ không khiến mình gặp nguy hiểm.” Tử Hữu nheo mắt, trong thần sắc là dáng vẻ thông dong thoải mái chưa từng thấy, phảng phất như thoát thai hoá cốt, con người màu hổ phách sinh cơ bừng bừng.

Cậu nhìn về phía K, “Em có việc phải làm cho được. Em hứa với anh, tuyệt đối không khiến mình gặp nguy hiểm.”

K ngây ngẩn cả người, giống như không nhận ra Tử Hữu. Không lâu sau đó, hấn đổ dài trên mặt đất, thở dài, nhìn về phía đỉnh bàn, “Tùy em... nếu anh không đồng ý, có lẽ em sẽ trách anh cả đời.”

Lam Sinh có chút sốt ruột, còn muốn mở miệng, đã bị Nauy nín lại. Nauy lắc đầu, Tây Nguyên cũng lộ ra ánh mắt tán thưởng, “Muốn chúng tôi đi cùng cậu không?”

“Không cần đâu.” Tử Hữu lắc đầu, nghĩ nghĩ, lại nói, “Mấy anh có thể ở dưới tầng một khách sạn hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng, sau đó lập tức rời đi, để tôi có thể trà trộn vào.”

Tây Nguyên gật đầu, Lam Sinh rút cuộc cũng thở dài, giọng trở nên nghiêm túc, “Nhất định phải bảo vệ mình.”

Tử Hữu gật đầu, “Tôi biết rồi.”

...

Chuyện sau đó không cần phải nhắc đến, Lam Sinh, Nauy, Tây Nguyên ba người tại tầng một khách sạn Ngư Vĩ quây một trận, khiến người của Ngư Vĩ chạy loạn. Trên tầng xa hoa cao nhất khách sạn, Bạt nhận được tin, nheo mắt nhìn qua cửa sổ xuống bên dưới, vừa vặn nhìn thấy ba con mèo chạy vào một ngõ nhỏ, trong đó có hai con nhìn rất quen mắt.

Không phải mới đến hôm qua sao, hôm nay lại đến nữa.

Bạt nhếch miệng cười lạnh, “Muốn chết.”

Đồng đứng ở một bên, có chút khấn trương nhìn nụ cười tàn nhẫn trên mặt Bạt, trong lòng có chút phức tạp. Cậu cắn cắn môi dưới, thận trọng mở lời, “Đại... đại ca... anh đừng thương tổn bọn họ, có được không?”

Bạt xoay đầu, một nửa gương mặt chìm vào bóng tối, nhìn không rõ biểu tình, “Vì sao?”

“Cảm giác... cảm giác bọn họ không phải người xấu.” Đồng khấn trương nói, “Bọn họ chỉ là nhặt được đồ của em, sau đó trả lại cho em.”

“Đồ vật?”

Bạt buông rèm cửa sổ xuống, sau đó tựa lên bệ cửa sổ, hai chân vắt chéo, hai tay chống đỡ hai bên, nhìn thiếu niên đứng cách đó không xa.

Đối phương đang quần khăn tắm, quần áo trước đó đã bị xe rách vứt ở đâu chẳng biết, đầu tóc rối bời, sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhưng hai mắt từ đầu đến cuối đều lộ ra dáng vẻ chăm chú. Mặc dù lúc đến gần hắn sẽ sợ hãi đến độ co thắt con ngươi, đôi mi run rẩy, hai vai cũng nhịn không được mà co rút, lại khiến cho người ta cảm thấy yêu thương.

“Đồ gì?”

Nhìn dáng vẻ thiếu niên, Bạt lại cảm thấy bụng dưới mình khô nóng, một cảm giác quen thuộc lại sôi trào trong máu. Hắn có chút khó hiểu, trên người thiếu niên chẳng lẽ lại có ma lực gì, nếu không sao lại khiến hắn không có cách nào buông tay như vậy.

Mỗi lần nhớ lại dư vị ngọt ngào khi nhắm nháp cậu ấy, sẽ chỉ càng thêm khao khát, không có cách nào nhẫn nại được.

Đồng đứng trong bóng đêm, đã nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của nam nhân, phảng phất như cất giấu một tia quang mang nào đó. Ánh sáng kia khiến cậu quen thuộc, lỗ tai dần nóng lên, không tự chủ được nín lại khăn tắm trên người.

“Là dây chuyền.”

“Dây chuyền?”

“Em có một sợi dây chuyền, lúc trước không biết làm rơi ở đâu, bọn họ nhặt được, trả lại cho em.”

Bạt nghi ngờ, híp mắt, “Dây chuyền gì, còn để bọn chúng trả lại? Có người rảnh rỗi đến vậy sao?”

Đồng bị hỏi như vậy, cũng cảm thấy có chút lạ, nghiêng đầu nghĩ, “Không biết...”

“Đưa tôi nhìn một chút.” Bạt nhượng lên một bên chân mày, duỗi tay ra. Đồng bội vàng chạy đi tìm quần áo bị xé rách của mình, từ trong đồng quần áo lôi ra một sợi dây chuyền bạc, nhìn qua rất bình thường, không có gì nổi bật.

Cậu xoay người đưa cho Bạt, nam nhân thuận tay kéo lấy cánh tay mảnh khảnh, vùi vào trong ngực mình, sau đó ôm lấy lưng đối phương, hôn một cái lên mặt cậu, đoạn đưa mắt nhìn dây chuyền trong lòng bàn tay.

Đồng đột nhiên cảm giác được thân thể nam nhân đột nhiên cứng ngắc, sau đó, một luồng khí tức đáng sợ bắt đầu tràn ngập căn phòng.

“Đây là của em?”

Nam nhân cẩn thận hỏi bằng một giọng âm trầm.

“Ừm... phải...”

Đồng giật nảy người, không biết đã làm gì khiến nam nhân tức giận, có chút khấn trương ngửa đầu nhìn gương mặt nam nhân chìm trong bóng tối.

Bạt cẩn thận nhìn chằm chằm dây chuyền kia. Không sai, đây chính là dây chuyền hắc đưa cho Hiên Viên. Lúc hắc thoát khỏi phong ấn, pháp lực đã trở nên yếu ớt, vội vàng tìm kiếm sáu phách còn lại, lại cảm thụ được một tia chấn động bé nhỏ. Lúc mò tìm thì thấy được một sợi dây chuyền trên mặt đất. Dây chuyền kia năng lượng rất nhỏ, nhưng cũng đủ giúp hắc khôi phục không ít pháp lực.

Một mình hắc không thể tìm lại sáu phách, cho nên hắc nhờ đến sự giúp đỡ của Bạch Nhân Lang Vương cùng loài bái đã lâu không hỏi chuyện thế sự, uy hiếp sẽ giết bái để Lang Vương kí khế ước cùng mình, cũng đem dây chuyền kia cho Lang Vương, để gã tìm kiếm khí tức yếu ớt còn sót lại bên trên, lần mò ra sáu phách của mình.

Trong lúc Bạch Nhân Lang tìm kiếm sáu phách thất lạc, phát hiện dây chuyền này có quan hệ với họ nhà mèo, vì bên trên có lẫn mùi con người cùng mùi mèo rất nhạt. Cho nên hắc mới bắt đầu truy tìm trong đám mèo, không tiếc khiến cho ba khu huyền não đến đại loạn.

Thế mà hiện tại, sợi dây chuyền này lại trở về tay hắc, mà thiếu niên trước mắt lại nói với hắc, đây là dây chuyền của cậu ư?

“Đồng!” Bạt chớp lấy bả vai thiếu niên, khiến cậu nhìn thẳng vào mắt mình, cẩn thận hỏi, “Dây chuyền này từ đâu mà có?”

“Là chủ nhân cho em.” Đồng nói rất nhanh, “Rất lâu về trước rồi, lúc em còn nhỏ.”

“Chủ nhân của em?”

“Là một con người... một người trong quán bar.”

Bạt nhú mày, cẩn thận nhìn dây chuyền kia, xác định trọng điểm không nằm trên người con người nữa, vì con người không có khả năng cất giữ sáu phách của mình. Cái này cùng sợi dây chuyền kì thật không quan trọng điểm mấu chốt chính là nó được ai đeo trong thời gian dài, đến nỗi lấy dính một chút pháp lực trong đó.

Như vậy... điều mấu chốt chính là...

Bạt nhìn kỹ thiếu nên trước mắt, phản phát muốn nhìn thấy cả cơ thể cậu. Trước đó hắn cũng không chú ý đến điểm này, những lúc ý loạn tình mê, đột nhiên cảm giác được một sự đồng điệu vi diệu, lại bị hắn xem như hưng phấn của thiếu niên mà bỏ qua.

Thì ra thứ mình muốn tìm, lại ở ngay cạnh mình sao?

Nhưng mà... Bạt kéo khăn tắm trên người Đồng ra, dò xét, cảm thụ, vẫn không cảm giác được gì. Sáu phách của hắn, thượng cổ thần khí của hắn... làm sao có thể ở trong cơ thể nhỏ nhắn này?

Ngay lúc hoài nghi không hiểu được, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm lo lắng của một người thuộc Ngự Vĩ, “Đại ca... nghe nói phát hiện một thứ đặc biệt ở khu Đông.”

Bạt đột nhiên đứng dậy, nhìn kỹ Đồng một chút, quả nhiên chỉ là trùng hợp sao? Cũng đúng, làm sao có chuyện ly kì như vậy, thượng cổ thần khí cùng sáu phách của hắn làm sao có khả năng bị Đồng giấu đi. Cậu ấy trẻ con như vậy, muốn giấu cũng không thể giấu được hắn.

Vừa nghĩ như thế, Bạt lập tức mặc quần áo tử tế, dặn dò Đồng, “Trước khi tôi trở về, em ngoan ngoãn đợi tôi.”

“Ừm.” Đồng nhu thuận gật đầu, khiến Bạt gương lên khóe miệng, thưởng cho cậu một nụ hôn nhạt.

Sau đó, sải bước ra khỏi phòng, lại “bịch” một tiếng, cửa phòng đóng lại, trong phòng lại rơi vào một mảng tối.

Đồng nhìn cánh cửa thật lâu, mới nhẹ nhàng thở ra, luôn cảm thấy những lúc mình cùng nam nhân ở chung một chỗ với nhau, trái tim không có cách nào ngừng đập loạn. Đến cùng là sợ hãi, khẩn trương hay là cái gì khác, cậu cũng không rõ.

Còn đang ngẩn người, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng mèo kêu.

“Có người ở trong không?”

Đồng ngẩn người, đi tới trước mấy bước, qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài, không thấy được gì, thế là mở cửa ra, trong ánh sáng mờ mờ của đèn hàng lang, nhìn thấy một con mèo màu trà đáng yêu đang ngồi chồm hổm trước cửa.

Nhìn thấy thiếu niên mở cửa, Tử Hữu tinh tế quan sát y một chút, xác thực giống như lời Lam Sinh miêu tả, là một thiếu niên nhìn qua rất nhu nhược, ánh mắt cùng nét mặt luôn mang theo một điểm lo lắng nhàn nhạt, cùng cẩn trọng e dè.

Tử Hữu vẫy đuôi, meo meo vài tiếng, “Tôi có thể vào không?”

Lúc này cậu ngồi ở lối đi an toàn, tận mắt nhìn thấy Bạt bước vào thang máy.

Động tác của Husky thật sự rất nhanh, còn tên Bạt kia... Tử Hữu híp mắt, cơ thể to lớn, da săn thịt chắc y như tua la, khí tràng quả nhiên rất mạnh, chỉ mới nhìn từ xa, cũng khiến người khác đổ mồ hôi lạnh.

Nhìn thang máy đi xuống tầng một, Tử Hữu mới rời khỏi lối đi an toàn, chạy thẳng đến trước cửa phòng Bạt.

Tại sao biết Đồng ở đây, phải hỏi Tử Hữu, nhưng chính cậu cũng không biết, chỉ là trực giác bảo cậu như thế. Lúc bọn họ nháo một trận ở sảnh khách sạn, cũng không thấy thiếu niên này xuất hiện, nếu như trên này không có, thì cậu cũng chỉ đành quay xuống tầng một tìm tiếp.

Thật may, trực giác của cậu từ trước đến nay đều rất chuẩn.

“Ách...”

Đột nhiên bị một con mèo đáng yêu đề nghị được vào phòng, Đồng ngẩn người ra. Y không dám đồng ý, lo lắng có thể khiến Bạt nổi giận hay không.

Tử Hữu nhìn bộ dáng đắn đo của Đồng, cũng không muốn dông dài, dứt khoát nói, “Tôi nói thẳng, tôi là đến đây tìm cậu, cậu có thể đi cùng tôi một chuyến không?”

Đồng ngẩng người ra, ngốc ngốc nhìn Tử Hữu, “Gì cơ?”

“Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu,”

Tử Hữu cảm giác như mình đang dụ người để bắt cóc, nhất là khi đối tượng là một thiếu niên nhu nhược, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi tội lỗi.

“Thế nhưng mà...”

—— “Trước khi tôi trở về, em ngoan ngoãn đợi tôi.”

Giọng nói trầm thấp của nam nhân còn vang vẳng bên tai, Đồng lắc đầu, “Xin lỗi, tôi không thể...”

Tử Hữu “sách” một tiếng, lại nói, “Nhưng mà chuyện này có liên quan đến hạn thân.”

Đồng sững sờ, “Hạn thân? Bạt tiên sinh?”

Tử Hữu gật đầu, “Cậu không đi cùng tôi thật sao? Hắn đang đến khu Đông, lúc đó sẽ gặp nguy hiểm.”

Ánh mắt Tử Hữu trên người thiếu niên dạo một vòng, dấu hôn nhàn nhạt giữa cổ, mùi vị mập mờ toát ra từ căn phòng. Cậu tự nhiên biết đó đại biểu cho chuyện gì, cho nên... quyết định đánh cược một lần.

Quả nhiên, Đồng trở nên khẩn trương, mặc dù y cũng không biết mình đang khẩn trương cái gì. Nếu quả thật như vậy, thì là chuyện tốt mới đúng, vì lúc đó không cần lo lắng có sinh mệnh gặp nguy hiểm nữa.

Nhưng không biết tại sao, tâm y lại đau.

Y vội vàng chạy đi tìm quần áo tử tế để mặc, sắc mặt có chút trắng bệnh, khiến người ta đau lòng. Tử Hữu đột nhiên cảm thấy mình cùng K đã đổi vai cho nhau rồi. Nhưng mà vì K, cậu có thể làm gì khác đâu, dù sao cũng sẽ không tổn thương thiếu niên này. Y cứu K giúp cậu, cậu cảm ơn y còn không kịp.

Chỉ là hiện tại, đành phải làm tiểu nhân mà lợi dụng y một chút.

Đây là kế hoạch tùy cơ ứng biến, vì lúc tới đây, cậu không biết thiếu niên này cùng hạn thân có quan hệ gì. Trước đó cậu chuẩn bị nói cho thiếu niên biết bộ mặt thật của hạn thân, lợi dụng y đến gần hạn thân để làm hắn bị thương. Nhưng bây giờ, giữa bọn họ là loại quan hệ đó, thì...

Đây là một ván cược. Nếu như hạn thân không để thiếu niên vào mắt, thì coi như cậu làm công cốc, có điều có thể giúp thiếu niên thoát khỏi tay tên kia, cũng coi như một cọc chuyện tốt.

Đồng đi theo Tử Hữu vào thang má, lặng lẽ rời đi từ ngõ nhỏ, sau đó hai người trở lại sông bạc, đám người lại mang y về khu Đông.

Tử Hữu nhìn Đồng ôm K đang bị thương, trong lòng siết chặt nắm đấm.

“Tới đây, hạn thân. Để chúng tôi cho ông một trận vĩnh viễn không thể quên được.”

61. Chương 61

Chúng mèo trở về khu Đông, biến lại thành hình người. Đồng trùng to mắt nhìn một đám nam nhân phong cách khác nhau trước mặt, còn chưa thể hoàn hồn.

Con mèo màu trà biến thành một thiếu niên xinh đẹp có mái tóc màu trà mềm mại, cao hơn mình một cái đầu, nhìn thanh tú rạng rỡ như dương quang, con người màu hổ phách phẳng phất như có hơi nước bên trong.

Mà con mèo đen bị thương kia không biến thành người, bị đặt lên giường một cách cẩn thận. Một thiếu nữ khả ái mặc tạp dề trắng vây quanh, ngâm nước mắt dùng băng vải băng bó giúp hắn.

Đứng trước cửa có một nam nhân tóc dài màu vàng vô cùng mỹ lệ, nhìn như thiên sứ, nhưng mang trên người vài phần ngoan lện cùng lạnh lẽo, gương mặt nhìn đám người.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Thanh âm của Alice giống như vừa trong hầm băng đi ra, ánh mắt của y hướng thẳng về phía Tử Hữu, không chút lưu tình chất vấn, “Tại sao K lại bị thương nặng như vậy?”

Tây Nguyên thở dài, tiến lên khuyên nhủ, “Đây là dp bọn anh không dự liệu được tình huống. Em đừng trách Tử Hữu.”

Alice hung hăng trừng Tây Nguyên, sau đó đưa mắt nhìn Tử Hữu, sắc mặt cậu lúc này tràn đầy mệt mỏi, nhưng thần sắc lại khác với trước đây, không có kinh hoảng, không có bất lực, không có tay chân luống cuống, ngược lại là nhiều hơn một chút ý vị xa lạ, nhưng Alice lại cho rằng kia là ý tứ xấu.

Alice híp mắt, hừ lạnh một tiếng, không hỏi tới nữa, quay đầu nhìn về phía K.

K lúc này đã uống thuốc hạ sốt cùng thuốc bổ, ngu say sưa. Alice chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt này của K, nếu nói lúc này y không buồn không giận, chính là nói dối.

“Alice đại nhân!” Một con mèo thuộc địa bàn khu Đông nhảy lên bệ cửa sổ, nằm sấp đó nhìn vào trong phòng, “Có địch ở khu Bắc tiến vào khu Đông.”

Alice nhếch miệng, nâng lên một nụ cười lạnh lẽo, vừa vắn, y đang sinh khí mà không có chỗ trút giận đây.

Thế là xoay người lại, cầm lên áo khoác bước ra cửa, “Tôi thật đúng lúc!”

Nói xong, đá cửa đi ra ngoài. Tây Nguyên nhìn cánh cửa đóng lại, do dự một chút. Hắn rất muốn đi theo, thế nhưng trước mắt tình hình không lạc quan, bọn hắn không thể tự tiện hành động.

Trên đường trở về, Tử Hữu đại khái đã đem mọi việc nói cho đám người bọn họ nghe. Trước mắt hạn thần bị dẫn dụ và khu Đồng, mục đích của hắn đến đây là tìm ra binh khí cần bản không tồn tại kia. Bây giờ bọn họ lại mang Đồng đến, mặc dù có chút ám muội, nhưng bọn họ vẫn muốn đánh cược một lần, lợi dụng Đồng một chút, để xem có thể uy hiếp được hạn thần hay không.

Lúc mọi người nghe Tử Hữu nói xong, ai nấy cũng đều giật mình. Đây coi như là đánh cược một trận rất lớn. Nếu hạn thần không thềm nể mặt, hoặc phát sinh chuyện gì khác, có thể bọn họ sẽ bị hạn thần giết chết dễ như trở bàn tay.

Nhưng lại nghĩ đến, nếu muốn đối mặt với hạn thần, không bị hắn nắm mũi dắt đi, ngay cả cái bóng của hắn cũng không đuổi kịp, ngoại trừ sử dụng một chút thủ đoạn, thì không tìm ra phương pháp tốt hơn.

Đồng cũng lẳng lẳng lắng nghe lời Tử Hữu nói, biết được đại khái những chuyện đã xảy ra. Thì ra ngay thời điểm khu Tây của bọn họ yên ổn, ba khu còn lại đã sớm loạn thành một đoàn, mà người đầu tiên lại là nam nhân mỗi ngày đều ngủ cạnh mình kia/

Đồng tự nhiên hiểu nam nhân kia mang khí tức đáng sợ đến mức nào, có ánh mắt đáng sợ ra làm sao, ý nghĩ cường thế mà bá đạo như thế nào. Hắn không thềm để ai vào mắt, may mắn cậu là một trường hợp phá lệ khai ân, nếu không, cậu cũng đã sớm thành xương trắng.

Cậu lắc đầu, cười khổ, nói với Tử Hữu, “Các người uống phí tâm sức rồi, vị kia, sẽ không vì tôi mà đến đâu.”

Tử Hữu nhìn Đồng hồi lâu, không gật cũng không lắc, chỉ là thản nhiên nói, “Dù không đến cũng không sao. Cậu đã cứu K, coi như tôi nợ cậu một tấm ân tình. Loại người nguy hiểm như hạn thần, cậu không thể ở bên cạnh hắn.”

Thời điểm Tử Hữu nói những lời này, ánh mắt một mực quan sát biểu tình của Đồng, không để sót một cử chỉ nào.

Chỉ thấy lúc Đồng nghe những lời ấy, ánh mắt đột nhiên khẽ chớp động, tựa hồ phát sinh dao động rất lớn, không tự chủ được cắn cắn cánh môi mình, ngón tay siết chặt, hiển nhiên là động tác quen thuộc. Cũng có khi là đang tự vấn, hoặc là tiếp nhận một loại thống khổ nào đó.

Mà loại thống khổ này, hiển nhiên xuất phát từ trong lòng y.

Thiếu niên này, đại khái yêu một người không nên yêu rồi.

Tử Hữu chùn bả vai, không biết có phải là thất vọng hay không, chỉ biết mình đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Cậu từ bỏ không nhắc đến đề tài này nữa, xoay người nhìn Mộng.

“Mộng ơi, cô làm một chút thức ăn ngon nha.” Nói xong, nở ra một nụ cười trên mặt.

Mộng hít hít cái mũi phiem hồng, gật đầu, lạch bạch chạy xuống phòng bếp.

Phòng khách lập tức rơi vào trầm mặc. Bọn họ đang chờ, là hạn thân nhìn thấy Đồng ở đây sẽ có phản ứng gì. Tất cả đều ngồi đợi trên sofa, Đồng thì nặng nề tâm sự, Mễ Tử bị Nauy ôm lên đặt trên đầu gối, từ đầu đến cuối đều không dám nói một câu nào.

Nhóc cảm giác được từ khi mọi người trở về từ khu Tây, trong lòng mọi người đều nặng nề phức tạp. Mấy lần nhóc há miệng muốn nói gì đó, lại phát hiện mình nói không nên lời, cho dù là câu an ủi hay cái gì khác tương tự, đều trở thành bất lực, thậm chí có phạm qua loa.

Thì ra cũng có lúc, không có ngôn từ nào có thể biểu đạt được tình cảm trong lòng mình.

Mễ Tử cúi đầu, kéo kéo ngón tay Nauy. Bàn tay to của Nauy áp lên, nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhỏ của Mễ Tử, cảm nhẹ nhàng cọ xát tóc nhóc.

Trong lúc chờ đợi, Đồng nắm lấy sợi dây chuyền màu bạc trong tay, nhớ đến biểu tình kinh ngạc của Đồng khi trông thấy sợi dây chuyền này, bèn giơ dây chuyền lên nhìn, cẩn thận nhìn trái nhìn phải, muốn biết sợi dây có gấp vấn đề gì hay không.

Cùng lúc đó, ngoài cổng không ngừng có mèo xuất hiện để báo tin. Alice đánh cho kẻ địch bên khu Bắc liên tiếp lùi về sau, không có cách nào tiến lên. Sophie đã dọn dẹp xong toàn bộ khu Bắc, thu phục Thập Nguyệt. Hiên viên với Ti Tề tựa hồ không thay đổi, cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng bên cạnh nhìn.

Lương Tiêu trong lúc đó có phái Husky tới nhìn một lần, dò xét một chút tin tức. Husky hiện tại đang ngồi trong sảnh nhà K, dùng chân gãi bụng.

“Lương đại ca bảo tôi tới nói một tiếng, nếu chỉ là tranh chấp địa bàn đơn thuần, chúng tôi không có cách nào nhúng tay, bởi vì không dính đến loài chó bọn tôi. Nhưng nếu có sự tình liên quan đến chúng tôi, chúng tôi lập tức nhúng tay hỗ trợ.”

Tử Hữu nghe ra ý trong lời nói kia, chỉ cần bọn họ mở miệng nói một tiếng, Lương Tiêu lập tức chạy đến hỗ trợ.

Có điều Tử Hữu lắc đầu, nếu đã muốn đối đầu với hạn thân, càng ít người liên quan càng tốt. Lương Tiêu có lòng giúp đỡ là một chuyện tốt, nhưng y thân là người thống trị loài chó, không thể bỏ qua sinh mệnh của anh em. Cậu không thể khiến Lương Tiêu khó xử, mà K cũng nhất định không muốn thiếu Lương Tiêu một ân tình.

“Đã tìm được lão thổ thần khu Nam chưa?” Tử Hữu nhìn Husky, hỏi.

Lương Tiêu cùng Sophie hiện tại đang tìm kiếm tung tích của Nam lão gia tử.

“Vẫn chưa!” Husky lắc đầu, “Một chút tin tức cũng không có, thật không biết lão đã đi đâu.”

Tử Hữu còn đang muốn nói tiếp, từ phía đất trống ở xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh, giống như có thứ gì đó liên tục rơi xuống. Tây Nguyên đứng dậy đầu tiên, bình thường cái gì hắn sẽ không thêm để tâm, chỉ riêng chuyện liên quan đến Alice thì nhạy cảm cực kì. Tử Hữu chỉ thấy sắc mặt Tây Nguyên đột nhiên thay đổi, giống như cảm nhận được điều gì đó rất tệ.

“Alice xảy ra chuyện rồi.” Tây nguyên vút xuống một câu, đột nhiên xông ra cửa, bọn Tử Hữu liếc nhìn nhau, lập tức đuổi theo.

Mộng vừa mới nấu xong thức ăn, chỉ thấy đám người bị một trận gió xông ra ngoài, biến mất tại cửa huyền quan.

Phía sau nhà K có một bãi đất trống, bình thường có rất ít người qua lại, vì đây là khu biệt thự, không mấy náo nhiệt như trung tâm. Chỗ đất trống này bỏ hoang đã lâu, nghe nói trước kia định xây sân Golf, không biết vì sao sau đó không xây nữa, bây giờ cây dại mọc lưa thưa, cỏ phủ xanh khắp lối.

Lúc bọn họ vừa chạy đến bãi đất trống, chỉ thấy một nam nhân đang đứng ở đó, hai tay đút túi, gương mặt lạnh lẽo đầy sát khí. Cách đó không xa, một thân ảnh ngã trên mặt đất, tựa hồ bị thương rất nặng, đã lâm vào hôn mê.

Sắc mặt Tây Nguyên đại biến, vội vàng xông lên, Người nằm kia chính là Alice không sai, mái tóc vàng dính đầy bùn đất, mặt hoàn toàn trắng bệnh. Trên lưng có một vùng máu, nhìn thấy mà giật mình, hơn nữa không chỉ có mỗi chỗ đó, cánh tay, đùi, chỗ nào cũng có máu.

Áo somi màu trắng bị máu tươi nhuộm đỏ, bởi vì đau đớn, lúc hôn mê, hai hàng chân mày đều nhíu lại.

Tử Hữu chỉ thấy Tây Nguyên hít mạnh một hơi, tựa hồ đang cố gắng áp chế cái gì, nhưng cuối cùng cũng không thể nhịn được, đột nhiên nổi giận lên, gân xanh tại trên trán nổi rõ, sắc mặt tái xanh, hai hàm nghiến chặt, hai đầu lông mày tràn đầy sát ý, con mắt dần dần nhuộm đỏ.

Tử Hữu hiểu rõ, quay đầu nhìn mọi người. Lam Sinh cũng gật đầu, bọn họ đều cảm thấy, từ bên trong người thiếu niên tản ra một dòng cảm xúc, đối với nam nhân nguy hiểm đứng đằng kia có tình cảm phức tạp. Đó không phải là loại tình cảm bị khống chế, cưỡng ép, áp bức, mà xuất phát từ trong lòng, từ chính tâm tình của y.

“Tây Nguyên!” Tử Hữu sốt ruột, còn chưa kịp nói lời nào, Tây Nguyên đột nhiên chạy vụt lên, đến trước mặt nam nhân nọ.

Đứng cách đó không xa lạnh mắt nhìn mọi người, chính là hạn thần không sai. Hắn nhướn mày, tựa hồ hơi kinh ngạc trước tốc độ của Tây Nguyên, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi. Hắn nhẹ nhàng tránh đi nắm đấm Tây Nguyên, lại nghiêng người co tay thụt một cú lên lưng Tây Nguyên. Chỉ một động tác như vậy, Tây Nguyên đã cảm thấy cột sống mình như gãy đôi.

Y cắn răng, đột nhiên xoay người lại, dùng toàn bộ khí lực, đá nghiêng một cú.

Hạn thần chỉ hơi mỉm cười, một tay cản lại, đồng thời bắt lấy mắt cá chân Tây Nguyên, hơi dùng lực. Tây Nguyên đành phải xoay tròn người theo, nếu không cổ chân nhất định sẽ bị bẻ gãy.

Chỉ là hạn thần quá mức tự phục, không ý thức được đây chỉ là mưu kế của Tây Nguyên. Lúc y xoay người theo động tác của hạn thần, từ trong tay áo của y xuất ra một thanh chủy thủ, hướng về phía mặt hạn thần.

Hạn thần vội buông Tây Nguyên ra, lui về phía sau, chỉ là chậm một bước, hàm dưới đã bị rạch một nhát, ứa máu.

Hắn giơ ngón tay lên, quét qua vết thương, để máu dính lên đầu ngón tay, lặng lẽ nhìn Tây Nguyên một hồi, sau đó lè lưỡi liếm máu của mình. Đột nhiên, khí thế hắn mạnh lên, xung quanh cuồn cuộn gió lớn, thổi đến mắt người cũng mở không lên.

“Mày muốn chết!”

Hạn thần thấp giọng, lúc Tây Nguyên còn chưa đoán được sự tình phát sinh hắn đã đến gần, nhẹ nhàng dùng một động tác, suýt chút Tây Nguyên nữa đã bị vịn gãy cổ. Ngay lúc này, Tử Hữu đứng cách đó không xa đột nhiên hét lên.

“Hạn thần! Ông mau dừng tay. Nếu không Đồng sẽ bị thương đó.”

So với lý trí càng nhanh hơn chính là tình cảm không thể khống chế. Hạn thần cũng thật kinh ngạc, khi mình có thể cấp tốc dừng tay nhanh như vậy.

Đợi đến khi gió lớn dừng lại, đám người chỉ thấy hạn thần cùng Tây Nguyên cơ hồ chớp mũi dán chớp mũi, tay hạn thần đã đặt trên cổ Tây Nguyên, chỉ là dùng không có bao nhiêu lực.

Hạn thần dùng tốc độ phi thường chậm buông tay mình ra, lại chậm rãi quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người một thiếu niên đứng cách đó không xa.

Thiếu niên kia nhìn qua không lớn hơn Đồng bao nhiêu, đứng dưới ánh nắng rực rỡ, mái tóc màu trà như được rắc một lớp đường ngọt ngào. Gương mặt trắng nõn thanh tú, không có đường nét nào cứng cỏi, nhưng con ngươi màu hổ phách nhìn thẳng vào mắt hắn, không một chút sợ hãi.

Hạ thần ngẩn người, lần đầu tiên hắn nhìn thấy một sinh vật nhỏ bé như thế lại dám đối mặt cùng mình mà không một chút sợ hãi. Ngược lại từ trong nội tâm phát ra một ý chí quật cường cố chấp, giống như một đứa nhóc không chịu thua kém, đơn thuần mà dũng cảm.

Hạ thần nhếch miệng, quan sát thiếu niên một chút.

“Cậu là ai?”

“Tử Hữu.” Tử Hữu trả lời rõ ràng từng chữ.

“Là cậu dẫn Đồng đi?” Thanh âm hạ thần lạnh dần, trong mắt cũng hiện lên sát khí.

“Là tôi.” Tử Hữu gật đầu, Husky một mực núp ở phía xa, lúc này mới mang theo đồng đi tới trước mặt mọi người.

Hạ thần liếc nhìn Đồng, sát khí giảm đi một nửa, “Đồng, đến chỗ của tôi.”

“Không được...” Đồng thê mà lại lùi về sau một bước, cắn chặt môi dưới, “Tôi... không được...”

“...”

Giống như không ngờ được tình huống này lại phát sinh, thiếu niên vốn luôn run rẩy khi thấy mình, chỉ mới vài giờ ngắn ngủi không gặp, lúc này đã có thể phản kháng với mình sao?

Nụ cười của hạ thần ngưng kết trên mặt, là nụ cười không có mấy may một chút tình cảm nào. Cánh tay vừa giương ra từ từ buông lỏng, mà không khí xung quanh cũng dần trở nên lạnh lẽo. Nộ khí trong mắt hạ thần dâng cao, phẳng phất như tận thềm sắp sửa xuất hiện.

Ngay cả mặt trời trên đỉnh đầu cũng đột nhiên bị mây đen thật dày che lại.

Nhìn qua giống như trời sắp đổ một trận mưa to, không khí cũng trở nên ẩm thấp, mà bầu không khí quang đảng trở nên áp bức, đè nén cảm giác ngột ngạt,

“Em nói cái gì?” Hạ thần nhẹ giọng hỏi, thanh âm kia giống như không cho phép cự tuyệt.

“Tôi...” Đồng không tự chủ được rút lui về sau, bị Tử Hữu nắm chặt cổ tay. Hạ thần nhìn thấy, con người đột nhiên co thắt lại.

“Tôi không qua đó.” Đồng ôm ngực, tựa như nói ra một điều cực kì tra tấn, sắc mặt cũng trở nên trắng

bệch.

“ ... ”

Hạ thần dời mắt sang Tử Hữu, thiếu niên trầm ổn tỉnh táo, một tay nắm chặt tay Đồng, thẳng tắp nghênh đón ánh mắt của hắn.

“À...” Hạ thần cười không rõ nghĩa, “Ta nghĩ, ta đã gặp được người đầu tiên khiến ta phải nghiêm túc nói chuyện rồi.”

Nói rồi, hắn híp mắt, khoanh tay, nhìn Tử Hữu, “Nói đi, muốn thế nào?”

Lòng bàn tay Tử Hữu đã sớm đỏ mề hôi lạnh, đây là một canh bạc, nếu hạ thần không để bọn họ vào mắt, bọn họ thua là chuyện không thể nghi ngờ.

Nhưng nam nhân này nhượng bộ. Mặc dù bốn phía vẫn tản ra mùi vị của tử vong, nhưng Tử Hữu vẫn cố gắng bắt lấy một bước nhượng bộ của nam nhân này.

Trong lòng đã hơi động, so với tình huống căng như dây cung ban nãy, Tử Hữu thật muốn ngửa đầu lên trời hét lên, tiện thể đem hết cảm xúc bên trong phát tiết ra bên ngoài.

Nhưng cậu chỉ hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh nhịp tim kịch liệt trong lồng ngực, “Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi ông.”

Hạ thần nhìn Tử Hữu, “Hỏi.”

“Vấn đề thứ nhất, tại sao ông có thể thoát khỏi phong ấn?”

Hạ thần nhếch miệng, “Bởi vì phong ấn của ta được mở ra.”

“Cái gì?” Tử Hữu sững sờ, “Vấn đề thứ hai, Hiên Viên cùng Ti Tề ... có quan hệ thế nào với ông.”

“ ... ”

Hạ thần vốn không thích bị chất vấn, lúc này có chút tức giận, nhưng nhìn cánh tay mảnh khảnh của Đồng đang bị Tử Hữu nắm trong tay, trong lòng thâm mắng một câu, trả lời, “Ta để bọn chúng tìm giúp sáu phần hồn phách cho ta.”

“Nói như vậy, bọn họ là bị ông bức ép?” Tử Hữu thở phào, chỉ cần Hiên Viên cùng Ti Tề không có động cơ

đến đây quấy rối là tốt rồi.

Hạ thần nhún vai, xem như ngầm thừa nhận.

“Vấn đề thứ ba, lão thổ địa khu Nam hiện tại đang ở đâu?”

“Hừ.” Hạ thần hừ lạnh một tiếng, “Vấn đề này, ta cũng muốn biết.”

“Sáu phần hồn phách của ông ở trong tay ông ấy sao? Hay là binh khí của ông ở trong tay ông ấy?”

Hạ thần nhìn Tử Hữu một chút, lạnh lùng nói, “Cậu biết thật không ít, thổ thần cái gì cũng kể cho cậu à?”

Tử Hữu gật đầu, hạ thần lại hừ lạnh một tiếng, “Lúc ta thoát khỏi phong ấn, người đầu tiên ta nhìn thấy chính là lão thổ địa khu Nam. Hắn chạy trốn rất nhanh, trong tay còn ôm thứ gì đó, cho nên ta mới nghĩ là hắn cầm thượng cổ thần khí của ta đi.”

Tử Hữu trầm ngâm giây, nói như vậy, Nam lão gia tử có mặt tại hiện trường lúc ấy... Làm sao lại thành ra như vậy... Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra....

Vừa nghĩ, Tử Hữu lại hỏi, “Một vấn đề cuối cùng, nếu ông tìm thấy sáu phần hồn phách của mình rồi, ông định làm gì?”

Hạ thần nghe vậy, im lặng một hồi, con mắt nhìn từ chân lên đỉnh đầu, chậm rãi đánh giá Tử Hữu một vòng. Sau đó, hắn cười lạnh, trầm giọng đáp, “Chuyện không liên quan tới cậu.”

Tử Hữu híp mắt lại, “Nói vậy sao được, Đồng còn đang ở trong tay tôi đó.”

Hạ thần nheo mắt, nhãn thần trở nên lạnh lẽo, sau đó nói, “Ta chưa nghĩ đến. Nhưng tên nhóc như cậu có hiểu chuyện, ta đi tìm vật thuộc về ta, thế mà lại dẫn ra một đồng phiền toái. Nói chuyện không nên quá thẳng, nếu không... Một hồi chết như thế nào cũng không biết.”

Hạ thần nói câu cuối cùng, giọng điệu thường trầm thấp, phẳng phất như từ địa ngục vọng lên. Tử Hữu khẽ cắn môi, siết chặt tay.

“Ông quậy ba khu đến đại loạn, làm bị thương vô số động vật, chẳng lẽ tôi không có quyền đòi một lời giải thích từ ông?”

“A.” Hạ rất giống như nghe được một chuyện rất buồn cười, “Giải thích? Giải thích cái gì?”

Nói rồi, hắn đột nhiên gắt lên, “Ta, chính là quy tắc lớn nhất. Chưa hề nói đạo lý.”

Vừa dứt lời, Tử Hữu đột nhiên cảm thấy dưới chân rung lắc dữ dội, thân thể mềm nhũn. Còn chưa kịp hoàn hồn, đất dưới chân thể mà lại thụt xuống, lộ ra một cái hố lớn, Đồng trực tiếp rơi vào hố sâu.

“Đồng!” Tử Hữu giật mình, trước mắt hoa lên. Hạng thần vốn đứng cách đó không xa, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt cậu.

Lam Sinh đứng bên cạnh đột nhiên bắt lấy Tử Hữu, đồng thời xoay người đá nghiêng một cái. Hạng thần khoát tay chặn, có điều Tử Hữu cũng đã được kéo ra khỏi phạm vi công kích.

Cúi đầu nhìn, từ trong động, Hiên Viên cùng Tì Tề nhảy lên. Tì Tề vẫn là biểu tình nhàn nhạt, Hiên Viên thì giữ lấy Đồng, một bàn tay gương móng vuốt sắc nhọn kề sát cổ Đồng.

“Rốt cuộc cũng tìm thấy ông rồi.” Hiên Viên câu môi cười, liếm liếm khóe miệng, “Trả khế ước lại cho tôi mau.”

Tử Hữu lập tức choáng váng, sau đó cảm thấy đầu mình ần ần đau. Cái tên Hiên Viên này! Đây là lúc nào mà còn đến làm loạn a!

62. Chương 62

Số là Tử Hữu đang giữ chặt Đồng ở bên này, đất dưới chân bỗng sụp xuống làm thành một cái động. Từ bên trong động, Hiên Viên cùng Tì Tề xuất hiện, bắt lấy Đồng uy hiếp hạng thần giao ra khế ước.

Tử Hữu bị Lam Sinh kéo sang một bên, cảm thấy đầu mình ần ần đau, chẳng lẽ cậu đã đoán sai từ đầu, Hiên Viên thật ra đều nói thật, là mình hiểu lầm hắn.

“Trả khế ước cho tôi.” Móng vuốt Hiên Viên sắc nhọn kề sát cổ Đồng hơn, trên lớp da non mịn đã xuất hiện vết máu.

Tì Tề vẫn một bộ dáng nhàn nhạt như cũ, không chút thay đổi mà nhìn hạng thần. Hạng thần cùng bọn họ đối mặt, nhú mày.

“Ta không phải bảo cậu đi tìm đồ sao?”

Hiên Viên trào phúng, “Tôi không thêm làm mấy chuyện hèn hạ cho ông.”

Tử Hữu ở bên cạnh nghe thấy, tròn tròn mắt, trong lòng tự nhủ, anh cũng hèn hạ có kém ai.

Hiên Viên quay đầu nhìn Tử Hữu, neho mắt cười, “Các cậu thật sự nói được làm được. May là có mấy cậu, tôi mới tìm được hần.”

Tử Hữu hừ lạnh, “Tìm ông cũng không phải vì anh.”

Dừng một chút, cậu lại nhìn thoáng qua cái động nứt kia, “Cái động này làm sao mà có?”

“Đào chứ đâu ra.” Hiên Viên nhú mày, “Cái động bên dưới Thập Nguyệt đó, quên rồi à?”

Lam Sinh kinh ngạc nhảy dựng, “Mấy người là chuột à? Thế mà đào hang dưới đất, còn đào xa như vậy!”

“Không chỉ mỗi bên này, đông tây nam bắc chỗ nào chúng tôi cũng đào tới rồi.” Hiên Viên nhún vai, “Đây cũng là nguyên nhân chúng tôi muốn lưu lại khu Bắc đó.”

Tử Hữu rất muốn hỏi, mấy người có đào trúng ống nước hay tàu điện ngầm không, chỉ là lời nói đến đầu lưỡi thì đảo mấy vòng, sao đó bị chính cậu hung hăng nuốt xuống.

Hiên Viên không thể đi lại hiên ngang bốn phía, nếu không sẽ bị hạn thần phát hiện. Đầu tiên đào ở khu Bắc, cũng là để liên hệ với hạn thần cho thuận tiện. Khu Đông có một đám người, khu Nam nhìn Sophie tùy tiện nhưng cũng rất tỉ mỉ, chỉ có khu Bắc là có thể khổng chế. Hơn nữa, chuyện tìm đồ vật có liên quan đến loài mèo, nên đây là một cách che giấu rất hiệu quả. Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ làm mặt ngoài để hạn thần nhìn, còn trên thực tế đã sớm vụng trộm đào đất, thông hang động đến những khu khác. Hạn thần đến chỗ nào, bọn họ có thể dùng tốc độ nhanh nhất đuổi kịp.

Vừa rồi ở dưới mặt đất, Hiên Viên cùng Ti Tề đã nghe rõ ràng cuộc nói chuyện bên trên. Hiên Viên nhìn thoáng qua thiếu niên trong tay, không nghĩ tới hạn thần thể mà cũng có nhược điểm. Có lẽ là bị phong ấn lâu quá, chịu cô đơn đủ lâu, cho nên mới có sơ hở này.

Mà mặc kệ chân tướng như thế nào, chỉ cần có sơ hở để uy hiếp hạn thần thì không gì có thể tốt hơn.

Hạn thần cùng Hiên Viên đối mặt, trong ánh mắt lộ ra chút âm lãnh, “Kết quả của việc chống lại ta... người đã chuẩn bị sẵn tâm lý chứ?”

Hiên Viên “chặc chặc” hai tiếng, lại dùng sức siết chặt Đồng, “Ông cũng đừng làm loạn, một hồi tôi làm bị thương thiếu niên đáng yêu này thì làm sao bây giờ?”

Đồng bị Hiên Viên ghì chặt, đứng không vững gót, lúc này dùng đôi mắt to tròn vô tội nhìn hạn thần, tựa hồ muốn nói gì đó lại thôi, mấy lần như thế vẫn chưa nói nên lời.

Cặp mắt kia, gương mặt ki, không biết vì cái gì, lại khiến cho nam nhân từ đầu đến cuối không có cách nào thực hiện quyết tâm mặc kệ không thêm để ý. Bầu không khí giữa đám người trầm mặc đến quỷ dị. Không biết qua bao lâu, đến khi nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt Hiên Viên đã muốn đông cứng lại, hạn thần mới chậm rãi vươn một tay ra. Một làn khói xanh thổi qua, trong tay hắn xuất hiện một cuốn sổ da cừu.

Mắt Hiên Viên sáng lên, lại nghe hạn thần lạnh lùng nói, “Có bản lĩnh, tự mình tới lấy.”

Nói, còn gờ khế ước trong tay lên.

Hiên Viên híp mắt, nét mặt nhàn nhạt, phẳng phất như tùy thời đều có thể ngủ mất. Thế rồi y đột nhiên lách mình vọt lên, dùng tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy được. Hạn thần cũng lấy làm kinh hãi, lùi ra sau, chỉ là chưa kịp dời bước, một cánh tay tinh tế nhưng hữu lực đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, móng vuốt sắc nhọn nháy mắt lộ ra, lưu lại trên mặt hạn thần mấy vệt máu.

Lập tức, một ống tay áo xanh nhạt phất qua tay hạn thần, hắn chỉ cảm thấy bàn tay mình nhẹ bẫng, khế ước đã bị đoạt đi.

Biến cố xảy đến bất ngờ, khiến mọi người đều ngây ngẩn cả người. Lam Sinh ở một bên tán thưởng, “Ti Tề mới đúng là nhân tài không xuất đầu lộ diện.”

Còn đang nói chuyện, Ti Tề đã lui về phía Hiên Viên, đưa khế ước cho Hiên Viên cầm.

Hạn thần hung hăng nhìn về phía Ti Tề, ánh mắt Ti Tề lại giống như không có tiêu điểm, không biết đang nhìn về hướng nào. Hiên Viên kéo y qua, hôn lên tóc y, “Làm tốt lắm!”

Đám người chỉ thấy mặt Ti Tề đỏ ửng lên.

Làm xong chuyện của mình, Hiên Viên cũng lười quản bọn Tử Hữu làm gì. Hắn trước mắt kiểm tra khế ước, thấy đúng không sai thì đẩy đồng ra, nhét khế ước vào miệng, sau đó nắm tay Ti Tề bay nhanh vào trong động.

Đợi đến khi Tử Hữu chạy đến nhìn, chỉ thấy một con sói toàn thân trắng như tuyết, đang công một con bái màu xám đen trên lưng, nhanh chóng chạy mất hút vào trong bóng tối.

“Tên này...” Tử Hữu cắn răng, cái đồ bại hoại chỉ biết nghĩ việc tư.

Biến cố bất ngờ đến đây là kết thúc, lưu lại chính là hạn thần đã bộc phát tính tình.

Tử Hữu quay đầu nhìn, vốn có Đồng làm lợi thế trong tay, lại bị Hiên Viên quấy nhiễu, lúc này Đồng đã về bên hạn thần. Mà hạn thần đẩy Đồng ra sau lưng, trên mặt nở ra nụ cười ngoan lệ.

Hắn bóp bóp mấy ngón tay, ánh mắt rơi trên người Tử Hữu.

“Nói đi.” Thanh âm nam nhân trầm thấp, cơ hồ xuyên qua huyết mạch trong người Tử Hữu, “Muốn chết thế nào?”

Tử Hữu theo bản năng đổ mồ hôi lạnh. Đây không trách được cậu, làm sao có thể đối mặt được với bách quỷ chi vương, cậu bất quá chỉ là một con mèo bình thường, có thể lớn bao nhiêu?

Có điều dù dưới chân đã nhũn ra, Tử Hữu vẫn gồng mình lại, đã nói làm thì phải làm cho bằng được. Đã nói phải báo thù cho K, thì kiên quyết không bỏ dở giữa chừng, dù có chết cũng chẳng sao. Mặc dù những lời này nếu như bị K nghe được, chắc chắn sẽ bị đánh đến nửa sống nửa chết.

Nếu cậu đã tới số chết, thì mấy đầu trâu cũng kéo lại không được.

Đám người chỉ thấy cậu siết chặt tay, đón lấy ánh mắt đáng sợ của hạn thần, cứng rắn nhắc chân hướng về phía trước, ngẩng đầu, chịu đựng bả vai đang run rẩy.

“Tôi không sợ ông. Nhưng mà, tôi biết sáu phần phách của ông đang ở đâu.”

Hạn thần sững sờ, đồng thời, bọn Lam Sinh Naury cũng sững sờ.

Tử Hữu lúc này cũng thật bội phục mình, nguy hiểm trước mắt thế mà cậu vẫn còn có thể mặt không đỏ tim không run lớn tiếng nói xạo...

Quả nhiên, hạn thần có chút hồ nghi nheo mắt lại, “Cậu gạt ta.”

Dùng chính là câu trần thuật, nhưng bởi vì Tử Hữu lúc này đang cực kì khẩn trương, cho nên đầu óc xoay chuyển nhanh hơn bình thường rất nhiều. Cậu lập tức cảm giác được hạn thần đang dùng câu trần thuật dẫn mình mắc câu, nhẹ nhõm nhún vai.

“Tin hay không là tùy ông, bất quá tôi có thể khẳng định, tôi biết bây giờ sáu phần phách của ông đang ở đâu.”

Đồng đứng sau lưng hạn thần, cảm thấy nam nhân trước mặt đã trở nên dị thường băng lãnh. Còn chưa kịp hoàn hồn, nam nhân trước mặt đột nhiên lóe lên, đến trước mặt Tử Hữu, dùng một tay nhắc lấy cổ áo Tử Hữu.

Lam Sinh, Tây Nguyên, Naury đang muốn tiến lên, đã thấy Tử Hữu giơ tay lên lắc lắc.

Cậu hít sâu một hơi, cong lên nụ cười nhàn nhạt, “Ông muốn thì giết tôi đi, nhưng tôi nói cho ông biết,

ông nhất định sẽ hối hận.”

Nói rồi, con người màu hổ phách không hề chớp một cái, đầu mắt cùng hạn thần, không một điểm né tránh.

Hạn thần trầm mặc thật lâu, cuối cùng thả Tử Hữu ra, lùi về sau một bước, khoanh tay nhìn cậu.

“Tốt nhất cậu nên nói thật, nếu không, ta sẽ khiến cậu sống dở chết dở.”

Tử Hữu vị lời nam nhân dọa run nhè nhẹ, nhưng cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt. Cậu biết mình đã có đường sống, tiếp đến, chính là nghĩ biện pháp dẫn hạn thần vào bẫy.

Dựa theo lời thổ địa gia nói, phong ấn yếu đi nhưng không có ai đến tăng cường, nói rõ là cố ý để hạn thần thoát ra, nói rõ đã có thể thu phục được hắn, không thể để cho hắn tìm thấy sáu phần hồn phách của mình. Ngược lại, bọn họ hẳn là muốn tìm thấy sáu phần phách trước hạn thần, sau đó hủy nó đi, hoặc là giấy nó đi...

Trong đầu nhanh chóng chuyển động, Tử Hữu nhìn hạn thần, cân nhắc từng câu từng chữ.

“Trước tiên tôi hỏi ông, ông nói Nam lão gia tử mất tích, ông cũng không rõ, là chuyện gì xảy ra?”

Hạn thần nhú mày lại, “Cậu hẳn là nên nói cho ta biết sáu phần phách kia ở nơi nào mới đúng!”

Tử phù hộ xua tay, “Sáu phần phách kia đang ở chỗ không thể nào tưởng tượng được nổi. Nếu như tôi nói thẳng ra, nhất định ông không tin. Như vậy tôi cẩn thận thăm dò một chút, một đầu hỏi một đầu đáp, như thế sẽ thuyết phục ông hơn. Như thế nào?”

Hạn thần nhìn Tử Hữu hồi lâu, hỏi, “Cậu đang kéo dài thời gian để tìm đường lui sao?”

Trong lòng Tử Hữu run lên, thâm chuỗi mẹ nó, một cái bách quỷ chi vương, thông minh như vậy làm gì? Hữu dũng vô mưu cái gì chứ. Yết hầu khẽ giật, Tử Hữu thở dài một hơi.

“Tôi còn chưa nói, ông đã không tin rồi.”

Hạn thần lập tức nghẹn lời, siết chặt nắm đấm, cực lực nhẫn nại, “Tốt, cậu hỏi!”

Tử Hữu chớp mắt, “Tôi hỏi rồi đó, Nam lão gia tử mất tích như thế nào, ông kể lại một lần đi.”

Hạn thần hít sâu một hơi, nhẫn nại đè nén xúc động bóp chết Tử Hữu, nhưng sáu phần phách đối với hắn hiện tại thật sự rất quan trọng, hắn không dám mạo hiểm như vậy, đành buông tha cho xúc động của mình.

Thế là, hạn thần bắt đầu kể từ đầu chí cuối nói về những chuyện đã trải qua.

Trải qua hơn ngàn năm thời gian, phong ấn hạn thần đã càng ngày càng yếu ớt, nhưng cho dù là vậy, hấn có muốn rời đi phong ấn cũng còn phải đợi chí ít một trăm năm nữa. Cũng không biết vì cái gì, ngày đó, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng sấm, nhìn qua tựa hồ mưa gió nổi lên. Đang ngủ say hơn ngàn năm trong bóng tối, đột nhiên một tia sáng xuyên thấu vào, hạn thần phát hiện, phong ấn của mình đã bị người nào đó mở ra.

Hấn từ trong cơ mê tỉnh lại, một lần nữa trở về nhân gian. Điều đầu tiên mà hấn nhìn thấy chính là bóng lưng chạy như bay của thổ địa khu Nam. Mặc dù lúc ấy mây đen dày đặc che lấp, có chút mơ hồ, nhưng hấn cảm giác không sai, kia là một thần tiên pháp lực không cao, hấn là một hạ tiên, lại có cái đầu nhỏ nhỏ, rất dễ nhận ra chính là lão thổ thần.

Khi đó, hấn còn không biết kia là Nam lão gia tử, chỉ biết nhìn lão vội vàng rời đi. Có lẽ là lão là người đã giải khai phong ấn. Nói chung chuyện gì cũng khó nói. Bất quá hấn cũng không có để ý nhiều như vậy, năng lực của hấn đã mất đi quá nhiều, hấn muốn tìm lại sáu phần hồn phách cùng thần khí của mình.

Thời điểm sắp bị phong ấn, hấn đã lén dời sáu phần phách đến bên trong thượng cổ thần khí của mình, giả vờ như thần khí đã bị đánh rớt ở nhân gian. Sau đó bị phong ấn, rồi được giải trừ, hấn trở lại nhân gian, theo lý mà nói, thần khí của hấn cùng sáu phần phách sẽ cảm ứng được sự tồn tại của chủ nhân, tự động trở về bên cạnh hấn. Nhưng hấn lại tìm không thấy, mà một chút cảm ứng cũng không có, chỉ nhận được một đầu dây chuyền với linh khí yếu ớt.

Hấn ở nhân gian biết được bốn lão thổ địa Đông Tây Nam Bắc, cũng biết được thổ địa khu Nam là người đã mở ra phong ấn. Nhưng sau đó lại không tìm thấy tung tích của Nam lão gia tử, phảng phất như lão đã tiêu thất. Hấn còn nhớ rõ, lúc Nam lão gia tử rời đi, trong tay còn ôm một món đồ, chỉ là hấn không thấy được.

Nếu như đó là sáu phần phách của hấn, là thượng cổ thần khí của hấn thì sao?

Hấn một đường tìm kiếm thổ địa khu Nam, một bên lại tìm hai người hỗ trợ mình, chính là Hiên Viên cùng Ti Tề. Mặc dù sự thật chứng minh hấn đã tìm sai người, bất quá Hiên Viên cũng mang lại được tin tức tốt cho hấn, chính là sợi dây chuyền kia có quan hệ với loài mèo. Về sau, trên đường tìm kiếm Nam lão gia tử, hấn thuận tiện châm ngòi thổi gió thể lực ở ba khu, để nhìn ra xem ai là người đã cầm thượng cổ thần khí của hấn.

Thế nhưng làm như vậy, cũng không giúp hấn tìm được ai.

Mãi cho đến khi Đồng xuất hiện...

Hiên Viên nói đến đây, Tử Hữu quay sang nhìn Đồng, trong lòng một phen đắn đo. Thì ra dây chuyền kia có một tầng quan hệ như vậy, nếu như dây chuyền kia có dính linh khí yếu ớt của sáu phần phách, mà Đồng là người luôn mang nó... thì không phải rất khả nghi sao? Nhưng điều này nói rõ cái gì đâu chứ? Nếu nó dính linh khí từ người chế tạo, hay là người buôn bán dây chuyền đó thì sao?

Cái phạm vi này thực sự quá lớn...

Hạ thần nói xong hết thấy, bắt đầu nhìn về phía Tử Hữu, “Như thế nào, cẩn thận thăm dò nhiều đó đã đủ chưa?”

Tử Hữu mấp máy môi, lâm vào trầm tư, sáu phần phách... Trên thực tế, nó là một thứ trừu tượng, là món đồ không thể tưởng tượng ra hình dạng, chẳng qua là nó có quan hệ mật thiết cùng hồn. Linh hồn đã giúp con người tồn tại, còn phách thì sao? Có phải cũng có khả năng như vậy?

Đồng là người luôn đeo dây chuyền không cần tra cứu. Nhưng Đồng lại không có khả năng cất giấu sáu phần phách đó hay thượng cổ thần khí trong người... khả năng duy nhất chính là... mặc dù cảm thấy hơi lưỡng lự, nhưng mà...

Tử Hữu ngoan tâm... mặc kệ, tóm lại thì nói ra cũng tốt hơn là không nói gì, mà còn có thể tung hỏa mù một chút.

“Hạ thần, ông có bao giờ nghĩ đến, sáu phần phách của mình trải qua hơn ngàn năm, hiện tại đã không còn đáng vẻ như ban đầu?”

Nam nhân chau mày, “Cậu có ý gì?”

“Ý của tôi là...” Tử Hữu hít sâu một hơi, “Dây chuyền của Đồng, trước đó ông cũng đã nói cảm ứng được một phần quen thuộc từ sợi dây chuyền đó, không phải là nói, Đồng chính là sáu phách của ông hay sao?”

Dừng một chút, Tử Hữu lại nói, “Hay là nói, trong người Đồng, có sáu phách của ông.”

Hạ thần sững sờ, “Cậu nói bấy cái gì hử? Sáu phách của ta đặt trong thần khí, chẳng lẽ cậu muốn nói, Đồng là một thanh vũ khí sao?”

Tử Hữu híp mắt, “Có thể sáu phách đã sớm tách khỏi thần khí của ông. Thời gian lâu như thế, làm sao ông xác định được không phải như vậy? Ông cũng đã nói, sáu phách đó sẽ cảm ứng được ông mà, nhưng vậy một mực đợi ông ở Ngự Vi, không phải là minh chứng tốt nhất sao?”

Hạ thần ngây người ra, Lam Sinh cũng gật đầu, “Thứ ông muốn tìm, chẳng phải vẫn luôn ở bên cạnh ông sao? Chỉ là ông không nhận ra thôi.”

Nghe vậy, hạ thần giống như lâm vào nghi hoặc, quay đầu nhìn thiếu niên. Đồng cũng mờ mịt hẳn, đối mặt cùng hắn.

Trong thân thể của cậu có sáu phách? Đồng ngơ ngác nghĩ, chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân này, mà mình vừa sợ vừa hiếu kì với nam nhân này, rõ ràng muốn chạy trốn, lại không có cách nào chạy được.

Là bởi vì hồn và phách hấp dẫn lẫn nhau, cho nên mình mới có cảm giác đau lòng như vậy, chứ mọi thứ không xuất phát từ thực tình, cũng không phải vì mình... thích hẳn sao?

Sự thật đột nhiên phát hiện ra được này khiến Đồng cảm thấy kinh hãi. Cậu giơ tay lên che ngực, phảng phất như nơi đó xuất hiện đau đớn tê liệt. Lo lắng cho nam nhân, khẩn trương, sợ hãi, ái mộ, sùng bái, mỗi lúc nam nhân ngẫu nhiên lộ ra ôn nhu với mình, trong lòng mình nhịn không được cảm thấy ngọt ngào, lo được lo mất.

Hết thấy đều là giả sao?

Những kí ức mình có được, những nỗi lòng này, rốt cuộc cũng chỉ là một câu chuyện nước cười thôi sao?

Không biết thiếu niên đang nghĩ gì, hạn thần đến gần Đồng, một tay nâng cằm cậu lên, nhìn sâu vào đôi mắt mông lung ấy.

“Đồng... đến cuối cùng, em là ai?”

Đồng chậm rãi lắc đầu, hốc mắt có chút chua xót, đột nhiên rơi lệ.

Hạn thần giật mình, “Đồng? Em làm sao?”

Có chút ngu ngơ đưa tay sờ lên mặt, Đồng mở to mắt, nước mắt rơi nhiều đến nỗi không có cách nào khống chế được.

“Tôi... không biết...”

Đồng hoảng lên, né tránh tay nam nhân, dùng tay áo hung hăng lau mặt, nhưng trong lòng càng trở nên đau đớn, guồng như bị xé toạc thành một vết thương lớn, không cách nào khống chế cảm xúc được. Thậm chí, cánh tay bắt đầu run lên, bả vai cũng không có cách nào khống chế được run rẩy.

“Đồng?” Hạn thần khó thấy có lúc tay chân luống cuống, muốn đến gần, lại đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Không chỉ có hạn thần, ngay cả bọn người Tử Hữu cũng ngây ra.

Bởi vì trước mắt họ diễn ra một màn không thể nào tin được, từ trong hốc mắt của Đồng rơi xuống từng giọt nước, nhỏ vào đất. Đất dưới chân bắt đầu phát sáng, giống như đang hấp thu một loại năng lượng to lớn nào đó, cổ đại gần đó trong nháy mắt sinh trưởng nhanh vọt.

Đồng bị dọa sợ, muốn che mắt mình lại, thế nhưng nước mắt không ngừng chảy qua kẽ tay, tựa như suối chảy.

“Đồng! Đồng khóc!” Không biết chuyện gì xảy ra, hạn thần chỉ có thể ôm chặt lấy đồng, ra lệnh.

Đồng lắc đầu liên tục, trong giọng nói đều là hoảng sợ, “Tôi... tôi không ngừng được... không phải... nước mắt... nước mắt tự nó chảy ra...”

Trong lòng Tử Hữu đánh thót, chỉ thấy những giọt nước mắt kia khi rơi xuống, không ngừng phát sáng. Cùng lúc đó, sắc mặt Đồng dần trở nên trắng bệch, phảng phất như nguồn năng lượng trong cơ thể đột nhiên bị giải phóng, cũng giống như bị thương nặng, máu chảy không ngừng.

Không đến một phút, Đồng đã không còn cách nào đứng thẳng, suy nhược ngã trong ngực hạn thần. Hạn thần giận dữ rống to, “Khốn khiếp! Chuyện này rốt cuộc là làm sao?”

Tử Hữu bị một màn trước mắt làm cho ngây dại, trong đầu lúc này chỉ có một phản ứng — không phải chứ, hắn chỉ tùy tiện nói một câu mà lại đoán trúng sao? Đồng... thật sự có sáu phần phách đó?

Nhưng lúc này không phải thời điểm ngẩn người.

Tử Hữu xông lên trước, trông thấy Đồng trong ngực hạn thần đã bắt đầu thở dốc. Cậu cắn răng một cái, không thèm để ý nhiều, đột nhiên giơ tay lên hung hăng đánh vào ót Đồng.

Đồng hừ lên một tiếng, sau đó hôn mê bất tỉnh. Hạn thần đang muốn nổi giận, đã thấy nước mắt kia chậm rãi ngừng rơi.

Người trong ngực hắn thân thể hư nhược, dần dần khôi phục bình ổn, dù sắc mặt vẫn còn trắng bệch, nhưng cũng đã thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm.

“Chuyện gì xảy ra?” Hạn thần không dám tin tưởng.

“Chỉ sợ... trong người Đồng đúng là có sáu phần phách kia. Bởi vì Đồng không khống chế được chúng, nên bộc phát, muốn trở lại cơ thể ông, cho nên bắt đầu thoát khỏi cơ thể Đồng... có điều...”

Tử Hữu bắt lấy một tia hi vọng, hí mắt nhìn hạn thần, “Ông thật sự muốn thu sáu phần phách đó về à? Nếu như thế, Đồng mất đi sáu phần phách đó, có thể sẽ chết.”

“Làm sao có thể?” Hạn thần giương mắt nhìn đám người Tử Hữu trước mắt, “Sáu phách kia của ta, trong cơ thể người bình thường chỉ là ba hồn bảy phách thôi.”

“Tôi nói là nếu như.” Tử Hữu nghiêm túc từng chữ một, “Trong cơ thể Đồng không có bảy phách của cậu ấy, mà chỉ có sáu phách của ông tồn tại.”

Dừng một chút, cậu lại nói, “Đơn giản mà nói, Đồng là một cái vật chứa, bản thân cậu ấy không tồn tại, bởi vì được nhét vào sáu phách của ông, mà tồn tại đến bây giờ.”

Hạn thần bỗng chốc trở nên cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

Hắn đã từng nghĩ đến rất nhiều cách để tìm kiếm lại hồn phách của mình, lại không nghĩ rằng nguyên nhân chính khiến mình tìm không ra chính là dạng này. Sáu phách hợp thể với cơ thể một sinh vật khác, vô phương tìm kiếm, cũng vô pháp cảm ứng...

Nhưng vận mệnh lại khiến hai người gặp nhau, tại một tình huống cực kì tương cận...

“Khốn khiếp...” Hạn thần nện một đấm xuống đất, bởi vì bất đắc dĩ cùng dao động kịch liệt, thậm chí hắn đã quên đi chuyện muốn giáo huấn Tử Hữu.

Trong lòng Tử Hữu lúc này cũng là bách chuyển thiên hồi, mặc dù luôn muốn tìm ra sáu phách trước hạn thần, hủy đi cũng tốt, giấu đi cũng được, nhưng sự tình phát triển như thế này, thật sự vượt quá tưởng tượng của cậu. Hạn thần phải tính làm sao? Nếu như hắn bỏ qua Đồng, lấy lại sáu phách của mình, lúc đó chẳng ai có thể ngăn cản hắn. Nhưng nếu hắn không bỏ qua Đồng thì sao...

Tử Hữu siết chặt nắm đấm, nhìn nam nhân vốn rất kiên nghị bên cạnh. Hạn thần ôm Đồng, sắc mặt so với Đồng cũng không khá hơn chút nào.

Đây coi như là thiên ý? Hay là trời cao bỏ mặc để xem kết quả cuối cùng?

Nếu thật là như thế, cậu cũng không biết nên cười hay khóc với lão thiên gia.

Quyết định xong rồi, Tử Hữu cẩn thận hỏi rõ từng chữ, “Thế nào, ông còn muốn thu sáu phách về không? Muốn Đồng sống... hay là chết...”

Nghe giống như sự sống với cái chết của Đồng cũng chẳng khác gì nhau, Tử Hữu đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc.

Trầm mặc thật lâu, trong lòng mọi người đều âm thầm lau mồ hôi, thẳng đến cuối cùng, lại đột nhiên nghe nam nhân thấp giọng thì thào.

“Ta..... Không hạ thủ được.”

Oành!

Gần như ngay lúc nam nhân nói ra, một đạo khói xanh đột nhiên túa ra, cùng lúc đó, thổ địa khu Nam vốn

không rõ tung tích cũng đột nhiên xuất hiện.

“Ha ha ha ha.” Nam lão gia tử vuốt chòm râu bạc, cười ha hả, “Trận này cực! Là ta thắng a!”

63. Chương 63: Kết

Chúng ta phải quay thời gian về mấy tháng trước đó. Khi ấy, Tử Hữu cùng K còn làm trong công ty Lương Tiêu, hai người bọn họ chưa xác định bất kì quan hệ nào, còn đang cử chỉ mờ ám, tâm tình vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Lần đầu tiên K ăn dấm, chính là trông thấy Tử Hữu cùng hai anh em họ Lâm trò chuyện vui vẻ trong căn tin công ty. Lúc ấy ánh nắng rơi xuống trên tóc, trên mặt Tử Hữu, đẹp như một vầng dương.

Lần đầu tiên trịnh trọng hôn cậu ấy, là bên trong phòng thay đồ, bởi vì bất mãn Tử Hữu cười nói vui vẻ với nam nhân khác, mới trừng phạt đùa giỡn cậu một phen. Thế mà, lúc nhìn cậu thở hổn hộc vì tức giận cũng không dám phản bác, nhìn cậu bị chính mình cởi áo sơ mi, để lộ da thịt trắng nõn, những đầu ngón tay mình chạm vào, giống như tơ lụa mà ang đến khoái cảm.

Thời điểm đó hai người bọn họ còn không biết tương lai sẽ phát sinh đủ loại sự tình, cũng không biết không lâu sau đó, Tử Hữu bị bắt cóc, suýt chút nữa là lưu lạc đến chợ người bị người ta buôn bán. Lại càng không biết Tử Hữu sẽ đột nhiên gặp được một nam nhân mất trí nhớ, mặt dạn dày luôn miệng kêu “Tử Hữu Tử Hữu”, kêu đến mức K lên cơn nổi điên. Bọn họ cũng không biết đến sự tồn tại của Tây Nguyên, không biết đến sự tình liên quan đến một nàng cá chép tinh, không biết có một câu chuyện yêu hận tình thù, cũng không biết mình đã bị liên lụy vào một âm mưu cực lớn.

Không sai, chính là âm mưu. Từ đầu đến cuối, từ khoảnh khắc Sophie xuất hiện, hết thấy đã xuất hiện tính toán. Đương nhiên, trong đó cũng không phải không có chỗ sơ suất, tỉ như không ngờ rằng Hiên Viên bằng mặt mà không bằng lòng với hạn thần, tỉ như Minh Lưu vì yêu thành hận mà trở thành kẻ giết người, cũng không ngờ rằng, bốn khu bốn lão thổ đại, có ba người là đứng về phía bọn Tử Hữu...

Dưới gầm trời này khó dò nhất, là lòng người.

Cho dù là thượng thần cao cao tại thượng, tương lai cũng không phải chỉ có một con đường có thể đi. Bất kì một suy nghĩ nào nảy sinh, đều có thể dẫn đến vô vàn tương lai mới.

Phong ấn hạn thần ngày càng suy yếu, các vị thượng thần đã sớm bắt đầu nghiên cứu cách để tăng cường phong ấn. Trong lúc ấy, có một bộ phận thần tiên suy nghĩ đến cách giải khai phong ấn cho bách quỷ chỉ vương, phong ấn gì đó, cũng không phải là cách giải quyết hoàn hảo, chỉ là một cách trốn tránh mà thôi. Mà một bộ phận thần tiên khác, lại lo lắng hạn thần sẽ đi tìm sáu phách của mình, khôi phục pháp lực, lúc đó thiên hạ sẽ trải qua đại nạn.

khi đó, bốn lão thổ địa trầm mặc đứng một bên, mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Nam lão gia tử đột nhiên sờ sâu, cười ha ha một tiếng, nháy mắt nhìn chúng thần.

“Chư vị, nghe tiểu thần một lời có được không?”

Chúng thần cao cao tại thượng xoay đầu lại, rửa tai lắng nghe.

“Một người, thời gian lâu dài bị phong ấn ở một địa phương hắc ám, không có người trò chuyện, không có người lắng nghe, đó là cảm giác gì?”

Một đám thần tiên mặc áo trắng, diện mào tuần mỹ nhướng lên mắt phượng, thản nhiên nhìn lão thổ địa khu Nam. “Thần tiên nơi này, ai chẳng phải trải qua luân hồi lục đạo, tiếp nhận hắc ám của người phạm, đắc đạo thành tiên?”

Nam lão gia tử cười cười, “Chúng ta đều có chung một mục tiêu, chính là đắc đạo thành tiên, liêm khiết thanh bạch. Chỉ cần có một mục tiêu hướng đến, như vậy có phải tiếp nhận hết thảy chỉ trích của người đời, cũng chỉ là nghĩa bất dung từ, vui vẻ chịu đựng.”

Dừng một chút, Nam lão gia tử lại nói, “Như vậy, chư vị cảm thấy, hạn thần hướng tới cái gì?”

Tuần mỹ tiên nhân cau mày, phát tay áo nhìn về phía thổ địa, “Báo thù?”

Nam lão gia tử sờ sờ chòm râu, “Chưa chắc.”

Chúng thần tiên khác hai mặt nhìn nhau, đều hỏi, “Nam gia có ý gì khác?”

“Hạn thần kia tính cách cao ngạo, không để người vào mắt, tác phong làm việc cao ngạo, không có phép tắc. Nguyên bản dự định nên hắn là yêu tinh, không hướng đến suy nghĩ của thần tiên, cũng không phải không có ý nghĩ, mà là muốn làm những chuyện mình cảm thấy thú vị. Cho nên dù có bị loại bỏ tiên tịch, hắn cũng không có nửa lời oán hận cùng tức giận. Hắn... không có hận thù.”

“Vậy hắn thống lĩnh bách quỷ khiêu chiến cùng chúng thần, khiến nhân gian sinh linh đồ thán thì tính làm sao?”

“Cái này tự nhiên là lỗi của hắn, thuộc về kiếp nạn của hắn.” Nam lão gia tử cười tùm tùm nói, “Mọi người thường nói, ông trời không có mắt, nhưng đâu có biết mắt của ông trời làm sao có thể thấu tình đạt lý được mỗi một số kiếp chúng sinh trong thiên hạ? Hạn thần chưa bao giờ tin tưởng ông trời, cho nên tự tiện hành động, cho dù là đại nghịch bất đạo hắn cũng làm... Nhưng trong suy nghĩ của hắn, đại nghịch bất đạo biết như thế nào? Cảm nhận như thế nào? Hắn làm sao mà biết?”

Tuần mỹ thần tiên kia không hiểu, “Nam gia... ý của ông là, hạn thần làm hết thảy mọi việc cũng không

phải là hán cố ý?”

“Theo ta biết,” Nam lão gia tử vuốt chòm râu bạc, lắc đầu, “Một năm kia thiên hạ đại hạn, là bởi vì nơi đó có hạn hán kéo dài nghiêm trọng, người chết vô số, quan lại địa phương biết mà không cứu, khiến dân chúng lầm than. Đây là hạn thần nhìn vào trong mắt, liền thu lại hết nước, coi như trừng phạt.”

húng thần chau mày một cái, “Thượng thiên có đức hiếu sinh, tội gì phải làm chuyện liên lụy người vô tội?”

“Cái này ai có thể nói chính xác được?” Nam lão gia tử cười ha hả, “Một tên quan lại chẳng làm, chẳng lẽ tất cả quan lại đều không cứu giúp? Vì sao không có người nào nguyện ý chờ chết? Không làm nhân dân chịu hạn hán, cũng không trải qua cảnh chịu khổ, cái này gọi là không ở bên trong không bàn được chuyện, người người chỉ vì tự vệ, lại có thể phân rõ đúng sai sao?”

“Cái này...” Tuấn mỹ thần tiên tựa hồ không phục, nhưng lúc há miệng, lại chẳng nói nên lời.

“Nữ Oa nương nương ngày trước tạo ra con người, lưu lại thất tội không mang đi. Thời điểm đó, con người còn chưa văn minh hiện đại như bây giờ, tâm tính đáng ghê tởm. Người ta chỉ nhìn một mặt, nào có thể nhìn thấy mặt thứ hai thứ ba. Hạn thần sớm phát hiện ra chuyện này, dùng phương pháp của chính hắn để tạo ra một kiếp luân hồi đại địa, dù cho thủ đoạn không mấy thiện lương, thậm chí một điểm từ bi cũng không có.”

“Nam gia nói như vậy, chẳng khác gì một gậy tre đổ một thuyền người nhào.” Tuấn mỹ thần tiên có chút tức giận, “Ông làm sao biết người ta khư khư bảo vệ mình vì trong nhà có vợ con, ông làm sao biết ẩn nhẫn nhường bộ đằng sau về cứng cỏi? Tóm lại, liên lụy những người vô tội như thế, hán đã làm ác.”

“Ta đương nhiên không nói hán làm đúng.” Nam lão gia tử nháy mắt, “Cho nên mới nói đó là 2 kiếp nạn của hán, không phải sao? Bị phong ấn mấy ngàn năm, bình tĩnh xem xét lại lòng mình, thấy rõ hết thấy những điều mình muốn chẳng có một mục đích sinh tồn nào đáng giá, trong lòng chỉ là một mảng trống rỗng.”

Chúng thần ngẫm hiểu, xì xầm bàn tán một trận, lại nhìn nam thổ thần, “Nói như vậy, là thả hán ra, để hán tiếp nhận kiếp nạn luân hồi?”

“Mỗi người đều phải trải qua kinh lịch kiếp nạn của mình.” Nam lão gia tử cười lên, quay đầu nhìn ba lão thổ thần đáng đáp giống y hệt mình, “Như thế nào? Có muốn đánh cược không?”

Ba lão thổ thần liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu, “Chúng ta không ác như thế.”

Nam lão gia tử bĩu môi, “Cái gì là ác? Chứng kiến một đám người trải qua kiếp nạn để trở nên kiên cường, trên đời này còn chuyện gì tốt đẹp hơn thế sao?”

Ba lão đầu tiếp tục lắc đầu, lại bị Nam lão gia tử kéo lại.

“Lão tứ...” Ông nhìn về phía Tây lão gia tử, nheo mắt lại, “Phong ấn của hạn thần cách người gần nhất, người nói sau khi hắn thoát ra, sẽ như thế nào?”

Tây lão gia tử chớp mắt, “Người... người có ý gì?”

“Hắn sẽ vội vàng tìm kiếm sáu phách của mình, đến lúc đó, để người không thể báo tin, hắn sẽ...” Nam lão gia tử đưa tay, làm động tác chém xuống.

Tây lão gia tử lập tức đổ mồ hôi lạnh. Bên cạnh, Nam lão gia tử lại nhìn hai người còn lại, “Sáu phách bây giờ lại ở trên người một con mèo, cũng coi là mệnh trung chú định, mèo kia được kí khế ước, có thể hoá thành người. Thần khí của hạn thần lại ở trong tay ta, hắn muốn tìm sáu phách, nhất định sẽ tìm đến phạm vi quản hạt của các người. Như thế nào? Đến mức đó mà cũng làm ngơ?”

Đông lão gia tử cùng Bắc lão gia tử cảm thấy chân mày giật giật, cuối cùng đành thở dài, “Được... Chúng ta chỉ có thể liên hợp, những chuyện khác, đừng kêu chúng ta là, m.”

Nghe xong, Nam lão gia tử hài lòng gật đầu, trong bốn người, lão chính là thích gây sự nhất, cười đến híp mắt.

Thế là, luân hồi kiếp mở ra, vì để cho hạn thần tao ngộ được kiếp nạn của mình, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, học được cách bổ khuyết những trống rỗng trong lòng, hiểu rõ sinh mệnh quý giá đến thế nào, một âm mưu vô cùng to lớn, được chúng thần tiên bí mật mở ra.

Nam lão gia tử gỡ bỏ phong ấn, để hạn thần thoát ra. Sau đó ẩn giấu khí tức, kì thật đều mai phục gần đám người, nhìn thấy hết thấy.

Ba lão thổ thần dựa theo kịch bản lão bố trí, một mặt để lộ ra manh mối, còn lại, giao lão xử lý.

Đây cũng là dịp để Tử Hữu cùng bọn K trải qua luân hồi, đời trước nợ nhân tình hay oan nghiệt cũng được, cuối cùng sẽ có lúc tính toán rõ ràng.

...

Nam lão gia tử nói xong, đám người mới chợt hiểu ra, cái gì hạn thần phong bế năng lực của lão thổ đại, vậy khốn ba lão thổ đại căn bản chỉ là vờ vịt. Cùng lúc đó, ba lão thổ thần xuất hiện từ sau làn khói xanh, Đông lão gia tử mặt trưởng đỏ, có chút ngượng ngùng vò đầu bứt tay nhìn bọn họ.

Lúc này, xa xa, có tiếng người kêu lên.

“Tử Hữu.”

Kia chính là giọng nói của K, Tử Hữu vội vàng quay đầu lại, đã thấy K hóa thành hình người, một tay che vết thương nơi ngực, vẻ mặt lo lắng chạy tới.

Đến gần, hắn cũng không thèm nhìn hạn thân, chỉ một mực bắt lấy cổ tay Tử Hữu, khiến cậu đau đến kêu ra tiếng.

“Khốp khiếp! Em dám tự tiện hành động? Lá gan em lớn lắm rồi a! Ngay cả lời anh nói cũng không nghe!

Tử Hữu “ách” một tiếng, ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời, cuối cùng ánh mắt rơi xuống vết thương có chút trắng bệch của K, “Vết thương... đã đỡ chút nào chưa?”

Bị một câu mềm mại đánh trúng ngực, nguyên bản lửa giận ngập trời cũng lập tức tắt ngấm. K hít sâu một hơi, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ ôm lấy Tử Hữu vào ngực, thở dài, “Em đó... em bảo anh nói cái gì mới tốt đây?”

Tử Hữu cũng choàng tay vòng qua ôm lấy eo K, cảm nhận nhiệt độ cùng sự sôi ruột của hắn để an ổn nhịp tim của mình. Chống đỡ kiềm nén cảm xúc này giờ, đến lúc này mới có thể nới lỏng, Tử Hữu chép miệng, nước mắt cứ thế mà trào ra.

“K... K... K... Anh làm em sợ muốn chết có biết hay không! An làm em sợ muốn chết!” Nói xong lời cuối cùng, thế mà “òà” một tiếng khóc lên.

K ôm lấy Tử Hữu, “Tại sao khóc? Đáng chết! Đừng khóc mà... ngoan... đừng khóc... anh không sao... đều là anh không tốt... ngoan... đừng khóc...”

Mọi người đầu đầy hắc tuyến, nhìn hai người ôm nhau chăm chăm trước mắt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Bất quá Lam Sinh Tây Nguyên thì nhẹ nhàng thở ra, cười lên. Từ khi K ngã xuống, tử hữu như có vấn đề, khi thì yếu ớt, khi thì miễn cưỡng, khi thì tự trách, khi thì mang trong người một cỗ âm tàn.

Dó dường như không còn là Tử Hữu, phẳng phất như đã biến thành một con người khác. Quả nhiên, hai người này, mặc kệ là ai thiếu ai đều sẽ không còn hoàn chỉnh, nhất định phải ở cùng nhau, mới có thể trở về chính họ.

Bị K ôm vào trong lồng ngực quen thuộc, Tử Hữu đột nhiên thở ra một hơi, cảm giác ấm áp, an toàn này, quả nhiên chỉ có K mới có thể mang lại cho cậu. Cậu cũng không muốn tiếp tục rời khỏi người K, vô luận phát sinh cái gì, cậu sẽ không rời đi nữa. Cậu cũng không muốn tiếp tục trải qua cái gì kiếp số khiến người ra đau lòng đến tê liệt, cảm thụ muốn sụp đổ như vậy nữa.

Nơi xa, lại có bóng người quen thuộc chạy đến đây.

“Tử Hưu!”

Tiếng của Sophie truyền tới, K bất mãn quay đầu nhìn nam nhân. Cùng đi, có cả Lương Tiêu, Thường Lập, Lâm Thiên Lan.

Sau lưng Sophie là Miêu Thảo, Miêu lương, một béo một gầy, tinh thần sáng láng.

Lâm Thiên Lan giống như rút cuộc cũng đã bình tâm trở lại, trên mặt thông dong hơn nhiều, không còn sầu mi khổ kiếm.

Lương Tiêu vẫn như cũ, âu phục nghiêm túc, ra dáng lão đại của băng nhóm xã hội đen, hai tay đút túi, miệng ngậm điều thuốc thở phì phèo.

Thường Lập theo sát ở bên cạnh hắn, vẫn là bộ kia đơ như người chết vạn năm không đổi, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua đám người, cuối cùng dừng lại trên người hạn thần.

La Minh vốn ở tiền tuyến lúc này cũng đoàn tụ cùng đám người.

La Minh liếc nhìn Lam Sinh, trước tiên kéo người đến cẩn thận nhìn một phen. Lam Sinh đỏ mặt, đẩy nam nhân ra, thấp giọng, “Làm cái gì vậy?”

“Làm gì?” La Minh đẩy mắt kính, “Dựa theo pháp luật, tôi đang xác định xem vật sở hữu của mình có còn hoàn hảo như lúc đầu hay không.”

Mặt Lam Sinh lập tức ửng đỏ, có chút lúng túng nhìn đám người đang phóng qua những ánh mắt cực kì ý vị thâm trường.

“Ai là đồ của anh...” Lam Sinh nhẫn nhịn nửa ngày, cuối cùng xoay mặt đi không nói.

Mắt thấy những người liên quan đều đã có mặt đông đủ, Nam lão gia tử mới tăng hắng một cái, quay đầu nhìn hạn thần, lấy một món đồ. Thổ địa vốn có vóc người thấp bé, lại không nghĩ rằng có thể rút ra một thanh ngân dao thật dài từ trong ngực ra.

Võ dao cũng là màu bạc, phía trên khắc hoa văn phức tạp, nặng nề mà uy nghiêm.

Hạn thần sững sờ, đưa tay nhận lấy, “Ngân sen...”

Ngân sen, chính là thần khí của hạn thần, hoặc là nói, là binh khí hắn dùng khi còn làm một bách quỷ chi vương. Lưỡi dao xoay tròn, có thể mang đến mưa to, thân đao xẹt qua, mang đến sấm chớp. Đây mới chính là thượng cổ thần khí.

Nam lão gia tử nhìn hạn thần, lại nhìn Đồng vẫn còn đang hôn mê trong ngực hạn thần, chậm rãi nói, “Sáu phách cùng thần khí đều đã quy tụ, người có thể một lần đem bách quý đến thần giới đại chiến một trận. Quyết định như thế nào, là tùy người.”

Hạn thần cười một tiếng, “Hiện nay thiên hạ nơi nào còn có bách quý?”

Nam gia lắc đầu, “Bách quý chưa hề biến mất, chỉ là trốn càng sâu so với trước kia. Chỗ bọn chúng trốn, chính là lòng người.”

Hạn thần sững sờ, chậm rãi cúi đầu nhìn về phía thiếu niên hư mềm trong ngực.

Da thịt trắng đến độ tưởng chừng như trong suốt, vòng eo mảnh khảnh đến mức tưởng chừng nắm một cái có thể bẻ đôi.

Hắn cùng Đồng đồng sàn cộng chằm, thiếu niên đè nén rên rỉ, lúc vui thích sẽ rớm nước mắt, không thể thừa nhận mỗi lúc ngẩng cao cổ, để lộ ra một vòng cung mê người.

Hắn đối với cơ thể này yêu thích không muốn buông tay, nhưng nghĩ rằng mọi thứ chỉ là nhất thời, có lẽ về sau sẽ gặp được người tốt hơn.

Hắn đã đợi chờ trong bóng tối quá lâu, không có thứ gì hạn không thể lấy được, chẳng qua là hắn cảm thấy không thú vị, hết thấy đều không thú vị. Nhưng hắn không biết vì sao không thú vị, chỉ biết trong lòng trống rỗng cùng cực, khiến hắn vội vàng làm một điều gì đó, nhất định phải làm một điều gì đó, nếu không sẽ bức điên chính mình.

Từ khi hắn gặp được Đồng, cảm giác trống rỗng kia đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng. Thay thế cho sự trống rỗng, chính là những lúc ngẫu nhiên thờ dài, lo được lo mất, sợ hãi, ghen ghét, phẫn nộ, vì thiếu niên mà nôn nóng, nhiệt tình, muốn thôn phệ hết thấy lòng ham chiếm.

Những thay đổi này khiến hắn trở tay không kịp, cũng chưa bao giờ thấy thỏa mãn.

Là bởi vì trong cơ thể cậu ấy có sáu phách của hắn, nên mới hấp dẫn lẫn nhau? Mới có hảo cảm lẫn nhau? Hắn phân không rõ, không phân biệt được.

Hắn nhớ tới câu Tử Hữu hỏi, “Nếu lấy lại được sáu phách, tìm được thần khí, ông sẽ làm gì?”

Vấn đề này, hắn không thể nào trả lời được.

Hắn bắt quá chỉ là đi tìm lại thứ thuộc về mình, nhưng lúc tìm được rồi, chính hắn cũng không biết phải làm gì tiếp theo. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng lại là một khoảng không tịch mịch không có điểm dừng, hắn vẫn ở trong lồng giam như cũ, chỉ là dời từ hắc ám lúc bị phong ấn đi ra, chứ bản chất không hề thay đổi.

Nhìn người trong lồng ngực, hạn lắc đầu, “Ta sẽ không đi tìm bách quỷ nữa. Đối với ta, những chuyện đó không có ý nghĩa.”

Dừng một chút, lại ôm lấy thiếu niên, đứng dậy, hôn lên mái tóc thiếu niên, “Bây giờ, em ấy mới là tất cả ý nghĩa với tôi.”

Nam lão gia tử mỉm cười, quay đầu nhìn ba lão thổ địa còn lại, “Như thế nào? Ta thắng rồi?”

Ba lão thổ địa đều lắc đầu, nhưng lại mỉm cười. Không mất một binh một tốt nào, không cần tổn thương lẫn nhau, đã có thể giải quyết một chuyện cực kì phiền phức. Tự nhiên mọi người cũng muốn đạt được kết quả mỹ mãn, nhưng phương pháp lớn gan này, cũng chỉ có thổ địa khu Nam mới nghĩ ra.

Cũng chỉ có lão mới dám dùng.

Nam lão gia tử đưa tay, chạm vào tai Đồng, thản nhiên nói, “Tốt. Ta lại khiến sáu phách này hoàn toàn ngủ say, sẽ không còn tình trạng không khống chế được như hôm nay nữa.”

Nói xong, chỉ thấy hạn thần hơi nhú nhú mày, tựa hồ muốn nói lại thôi.

Nam lão gia tử nháy mắt, “Có phải ông đang nghĩ, tình cảm của ông đối với cậu, tình cảm của cậu ấy đối với ông, đến cùng có phải là thật hay không?”

Hạn thần trầm mặc một hồi, gật đầu.

“Sáu phách là của ông, nhưng cũng vì nó cảm ứng được chủ nhân mới xung động. Nhưng tình yêu thì...”
Nam lão gia tử chợt chột vào tim mình, “Là từ nơi này sinh ra, cùng hồn phách không quan hệ.”

Hạn thần lúc này mới thở phào, lại nghe Nam lão gia tử nói, “Sáu phách này đã hoàn toàn thuộc về Đồng, nếu muốn lấy về, phải giết chết cậu ấy, Mà bây giờ, ta khiến cho sáu phách ngủ say, an an ổn ổn ngủ trong cơ thể Đồng, thì phải tiêu trừ hết mọi kí ức của cậu ấy.”

Không chỉ có là hạn thần, những người khác cũng đều đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Ba lão thổ địa đứng một bên dựng thẳng tóc gáy, kéo Nam lão gia tử lại, “Người muốn làm gì?”

Sắc mặt hạn thần cũng đột nhiên trở nên khó nhìn.

Nam gia không sợ thiên hạ đại loạn, “Chờ đến khi Đồng tỉnh dậy, sẽ quên hết mọi chuyện với ông. Có điều đây cũng là một khởi đầu mới, chờ khi các người gặp lại, ta nghĩ...cũng không tốt như cũ a.”

Hạ thần nhú mày, Nam lão gia tử tiếp tục nói, “Vẫn là nói... ông không nắm chắc còn có thể khiến cậu ấy si mê ông sao?”

Hạ thần nhìn người trong ngực, đột nhiên cười lên, “Hạ thần ta là ai chứ! Chỉ là một việc nhỏ, tại sao phải sợ.”

Nam lão gia tử gật đầu, mỉm cười.

Mà Tử Hữu đứng bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đồng một chút, cảm thấy thật may mắn, cũng không nói ra được tư vị trong lòng mình.

Sau đó, cậu đột nhiên “a” lên một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn về phía cậu, K cũng khẩn trương nhìn cậu, “Làm sao vậy?”

Chỉ thấy Tử Hữu đột nhiên nheo mắt lại, chỉ vào hạ thần, “Tôi còn chưa có báo thù. Ông đứng đó không được nhúc nhích, để cho tôi đâm ông một nhát.”

Lời vừa dứt, đám người kinh ngạc há hốc mồm. Hạ thần đỏ khốc đỏ cười, K thì nhìn trời, đưa tay ôm ngang người Tử Hữu, đi về nhà.

“K! Thả em ra! Em còn phải cáo thù cho anh.”

K bắt đắc dĩ cúi đầu, hôn lên cái miệng đang quang quác của Tử Hữu, nhìn cậu đỏ mặt mới cười phá lên, khẽ sát xuống môi cậu thở ra hơi thở ấm áp, “Em đó, mới mấy ngày không nhìn thấy em, thể loại dao búa gì em cũng nói được, mà anh cũng không muốn nhìn thấy tay em dính máu tươi.”

Tử Hữu cắn môi, có chút không cam tâm, “Nhưng mà thương thể của anh...”

“Đó là do anh sơ ý.” K thản nhiên nói, “Về sau tuyệt đối không như thế nữa.”

“Nhưng mà...” Tử Hữu còn muốn nói chuyện, K đã cản vành tai cậu, khiến Tử Hữu run lên một trận nho nhỏ, “Thổ địa gia cũng đã nói rồi đó, chúng ta phải kinh qua kiếp nạn của mình, như vậy tính là đã vượt qua kiếp nạn rồi có đúng không?”

Tử Hữu sững sờ, lại nghe K nói, “Nếu là mệnh trung chú định như thế, để ý làm gì.”

Lúc này Tử Hữu không vui, kéo cổ áo K, ngửa mặt lên, “Cái gì là mệnh trung chú định chứ, vận mệnh là do mình nắm giữ trong tay.”

“Được được.” K cười phá lên, thấp giọng, “So với vận mệnh, anh tương đối muốn nắm giữ em trong lòng bàn tay hơn.”

Tử Hữu ngây người ra, lại nghe tiếng nói trầm thấp khàn khàn đầy gợi cảm của K vang lên, “Đã lâu rồi không có chạm vào em, có muốn anh không?”

Mắt Tử Hữu đảo trái đảo phải, lại đảo phải đảo trái, sau nửa ngày, mới chậm chạp gật nhẹ đầu như có như không.

K cười rộ lên, lại tặng cho Tử Hữu một nụ hôn, sau đó cất bước, đi về phía nhà.

Sau lưng, là một mảnh dương quang xán lạn, mây đen đã sớm tản ra, lộ ra nhiệt độ ấm áp, sưởi ấm trái tim mỗi người.

...

Ngày hôm sau, trong nhà K đột nhiên vang lên tiếng hét thảm.

K đang ngồi trên ghế salon, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tử Hữu mặt không dám tin nhìn hai người mới tới trong phòng khách.

“Hạ thần? Đồng?!”

Hạ thần ôm thiếu niên, đảo mắt nhìn cậu, lưỡi biếng mà cao ngạo chào, “Sớm!”

Tử Hữu ngây người đưa tay ra, “Sớm... Mới không phải! Tại sao mấy người lại ở đây?”

Đồng lúc này đã tỉnh lại, đúng như lời thổ địa gia nói, đã không còn ký ức, một đôi mắt vô tội thanh tịnh nhìn về phía Tử Hữu, hiển nhiên là bị tiếng hét của cậu làm cho giật nảy người, kéo lấy cổ áo nam nhân bên cạnh.

Hạ thần cúi đầu, cười ôn nhu với Đồng, “Đồng, đừng sợ, cậu ấy là Tử Hữu ca ca.”

Thiếu niên gật đầu, quay lại nhìn Tử Hữu, rụt rè chào, “Tử Hữu ca ca.”

Mẽ Tử lạch bạch chạy tới, trong tay cầm hai phần bánh ngọt, đưa một phần cho Đồng, sau đó cười tủm tỉm với Tử Hữu, “Tử Hữu ca, bọn họ đến nhà K ở, K cũng đồng ý rồi.”

“Gì chứ?” Tử Hữu quay lại nhìn K, chỉ thấy K ung dung lật báo, chân vắt chéo.

“Ừ... có điều họ cũng phải trả tiền thuê nhà.”

Tử Hữu kinh ngạc thở dốc, xem chút ngất đi.

Nhà bọn họ... thật đúng là... ha ha... càng ngày càng náo nhiệt.

Mới sáng sớm, Lam Sinh gặm bánh mì nhìn sách mới mượn từ thư viện, la mìn hạ xuống đỉnh đầu y một nụ hôn, sau đó ôm cặp táp đi làm, để lại một người mặt đỏ bừng dùng sách đập vào người nam nhân.

Nauy vẫn cười xe máy đưa Mễ Tử đến trường, hai người vẫn như trước đây, mật càng thêm ngọt, trong đầu không dung chứa được người khác.

Mộng vẫn làm những chiếc bánh ngọt của mình, hưởng thụ tư vị thảnh thơi lại đi chụp lén. Miêu Lương thảnh thơi lại đến thăm Mộng, mối quan hệ giữa hai người gần đây rất thú vị.

Sophie thảnh thơi lại mang đàn em đến tản bộ một vòng. Trí nhớ của hắn vẫn chưa khôi phục, có điều hắn cảm thấy chuyện đó không còn quan trọng nữa. Sinh hoạt vẫn phải duy trì, đồng thời, đàn em của hắn bảo, bây giờ lão đại của bọn họ tính tình còn tốt hơn trước kia nhiều, dứt khoát đừng nhớ lại chuyện trước kia mới tốt.

Tây Nguyên cùng Alice mở một quán cà phê ngay tại một giao lộ phần hoa. Tây Nguyên là ông chủ, Alice... khụ khụ... coi như là bà chủ đi ha? Quán cà phê hấp dẫn thật nhiều ánh mắt của đám thanh thiếu nữ, đặc biệt là mấy cô gái trẻ, bởi vì hai người bọn họ đứng chung một chỗ với nhau – cao ngạo mỹ lệ nữ vương cùng trung khuyển thật sự khiến người ta rời mắt không nổi. Thậm chí, có tạp chí đến chụp lén Alice, nhưng lại bị Tây Nguyên tóm được, đánh đến gần chết.

Hạn thần cùng Đồng ở lại nhà K, bởi vì có Đồng, tính tình hạn thần đã tốt hơn nhiều. Đồng mười phần ý lại hắn, khiến nam nhân cảm thấy tinh thần lẫn thể xác đều thư sướng, mỗi ngày đều tràn đầy khoái hoạt, vẻ mặt lúc nào cũng tươi cười. Hạn thần không ra ngoài làm việc, ở nhà đầu tư cổ phiếu, thể mà chẳng bao giờ lỗ, thu nhập cái sau so cái trước càng muốn tăng gấp đôi, rất là dọa người.

Đồng ở nhà mãi cũng chán, sau đó bàn với mọi người chuyện mình đi học. Cậu học chung trường cùng Mễ Tử, có điều học cao hơn Mễ Tử một lớp.

Thế là, trong nhà K lại nhiều hơn một bộ đồng phục, lại có thêm một người mãnh liệt kháng nghị trường học không thể để nam sinh thay đồ chung phòng với nhau, mà Nauy rốt cuộc cũng có người đồng tình hiểu ý với mình.

K cùng Tử Hữu vẫn trước sau như một. Tử Hữu vẫn làm ca đêm tại CLB, mặc dù đôi khi ông chủ Nặc Mễ Tử vẫn hay bày ra mấy trò vớ vẩn, nhưng không thể phủ nhận, cậu rất thích ông chủ này, cũng thích bầu không khí hài hòa trong CLB.

Mỗi lúc tan ca, đầu hẻm sau CLB vẫn luôn có một nam nhân cao lớn toàn thân đen, môi ngậm điếu thuốc đứng chờ cậu. Lúc thấy cậu, sẽ nở một nụ cười ngênh đó, sau đó cương chiều mà hôn lên má cùng môi cậu, rồi cả hai người nắm tay nhau về nhà.

Hai thân ảnh dưới đèn đường hòa cùng một chỗ, bởi vì trong lòng không còn chỗ hở mà ngày càng thêm hoàn chỉnh. Ngọt ngào lan tràn trên khóe môi, Tử Hữu càng ngày càng khiến người khác kinh diễm.

Thỉnh thoảng không khống chế nổi, nam nhân sẽ kéo Tử Hữu vào một ngõ nhỏ yên lặng mà triền miên nóng bỏng một hồi. Những lúc ấy, Tử Hữu đều đỏ bừng mặt, vừa tức giận vừa xấu hổ, trừng mắt nhìn người kia, nhưng ánh mắt lại càng khiến cho nam nhân hăm sâu vì cậu.

“Tử Hữu...” K thở ra một hơi thỏa mãn, vùi đầu vào cổ cậu, thấp giọng, “Trước đây không biết... thì ra... đây chính là hạnh phúc.”

Tử Hữu cười lên, kéo kéo lỗ tai nam nhân, “Bây giờ biết cũng đâu muộn.”

K cũng cười theo, “Anh sẽ cố mà trân trọng em, cả một đời.”

Tử Hữu cũng gật đầu, “Em cũng vậy.”

K lùi về sau một bước, ánh đèn trong mắt Tử Hữu mờ lung. Ánh mắt hắn trượt đến đôi môi hồng nhuận của Tử Hữu, lại cúi đầu, trao xuống một nụ hôn tình nồng mật ý. Giữa lúc hô hấp giao hòa, Tử Hữu lại nghe được thanh âm trầm thấp của nam nhân, phẳng phất như mang theo hết thấy thành kính mà hắn có trên đời.

“Tử Hữu. Anh yêu em...”

Tử Hữu đột nhiên cảm giác cánh mũi chua chua, đưa tay ôm lấy cổ K, khiến nam nhân càng ngày càng kề sát mình, không oán không hối muốn dâng lên hết thấy nhiệt tình.

“Em cũng yêu anh..”

Những lời ngọt ngào của tình nhân, bị gió đêm thổi bay xa cao vút, mơ hồ phiêu tán trên không trung, khiến cho tinh tú trên cao cũng muốn thẹn thùng trốn đi, mà mặt trăng cong cong vành khuyết như thể mỉm cười.

Trước khi gặp nhau, chúng ta đều là những cá thể đơn độc, một mực tìm kiếm một nửa vừa khít với mình. Đến khi chúng ta gặp nhau, tương thích đến hoàn mỹ, chỉ biết thở dài thỏa mãn.

Thật may, trong lòng mình có nhau.

Là duy nhất.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-me-tran-tuyen-lien-manh>